

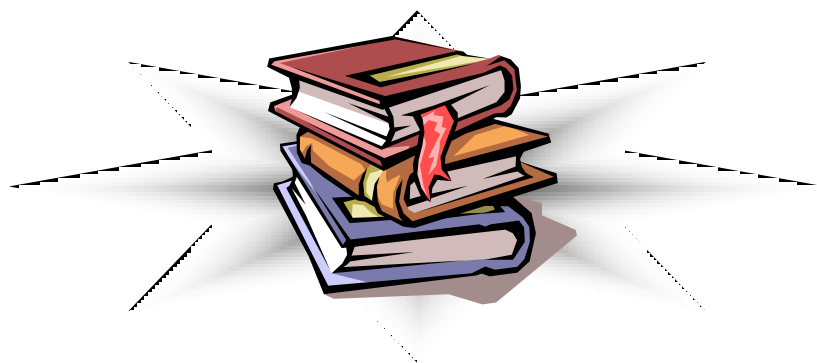
☺ TRƯỜNG ĐẠI HỌC BÔN BA ☺

ĐỐI THOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ

Conversations With God

Bản Full: Tập 1 + Tập 2 + Tập 3

Tác giả: Neale Donald Walsch

Tổng hợp, tháng 7 năm 2013

LỜI MỞ ĐẦU

“Tài liệu này được tổng hợp từ các dịch giả khác nhau đã chia sẻ thông qua Internet.

Tài liệu được biên tập lại thành một bộ, thống nhất cách xưng hô, phù hợp với ngôn ngữ Việt Nam, định dạng văn bản PDF.

Các trang được đánh số thứ tự theo từng tập riêng biệt, thuận tiện cho các bạn có thể in ra mỗi tập một bộ.

Tài liệu dễ dàng hiển thị qua các SMARTPHONE hoặc đóng bộ gửi tặng bạn bè, người thân, những người có duyên với bộ sách này.”

Cảm ơn Thượng Đế đã trao truyền những thông tin rất hữu ích cho chúng con!

Cảm ơn Neale Donald Walsch, người trực tiếp nhận thông điệp và chia sẻ những thông điệp này.

Cảm ơn các bạn, những người tiếp nhận bộ sách này và chia sẻ đến với mọi người!

Cảm ơn những dịch giả đã chuyển bộ cuốn sách này sang tiếng Việt:

Tập 1: Nguyễn Trung Kỳ.

Tập 2: Ahung123.

Tập 3: Pika Khung và nhóm bạn.

.....

ĐỐI THOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ

(Một cuộc đối thoại không phổ biến)

Quyển 1

Tác giả: Neale Donald Walsch

1992 -1993

www.universe-people.com

Dịch giả: Nguyễn Trung Kỳ

Bạn sắp sửa có một trải nghiệm lạ lùng. Bạn sắp có một cuộc đối thoại với Thượng Đế, đúng vậy. Tôi biết... điều đó không thể nào có được. Có lẽ bạn nghĩ (hoặc đã được dạy bảo) rằng điều đó không thể nào có được. Tôi muốn nói rằng Thượng đế sẽ không đáp lại bạn đâu, đúng không? Ít ra là không trả lời theo cách thông thường con người ta vẫn thường trò chuyện!

Đó cũng từng là suy nghĩ của tôi. Thế rồi cuốn sách này đã xảy đến với tôi. Tôi muốn nói rằng nó đã xảy đến. Cuốn sách này không phải do tôi viết, nó chỉ xảy đến với tôi. Và trong khi bạn đọc cuốn sách này, điều ấy cũng sẽ xảy đến với bạn, vì tất cả chúng ta đều được dẫn đưa đến chân lý mà chúng ta đã sẵn sàng tiếp nhận.

Cuộc đời tôi có lẽ sẽ dễ chịu hơn, nếu tôi giữ kín tất cả những điều này. Nhưng đó không phải là lý do để nó xảy đến với tôi. Và dù cuốn sách có gây cho tôi bao nhiêu phiền toái đi chăng nữa (chẳng hạn như bị gọi là một kẻ báng bổ, lừa đảo, giả hình vì đã không sống theo các chân lý ấy trong quá khứ, hay tồi tệ hơn, bị gọi là một người thánh thiện) thì tôi vẫn không thể nào ngưng lại tiến trình ấy bây giờ được. Mà tôi cũng chẳng muốn như vậy, Tôi từng có những cơ hội để bước ra khỏi tất cả những điều này, nhưng tôi đã không làm thế. Tôi đã quyết định gắn bó với những gì bản năng mách bảo tôi, thay vì những điều mà thế giới dạy cho tôi về những nội dung này.

Các bản năng ấy nói rằng cuốn sách này không phải là vô nghĩa, hay sản phẩm thừa của một trí tưởng tượng hụt hẫng về những điều thiêng liêng, hoặc đơn thuần một cách tự biện minh của người đang tìm cách bào chữa cho 1 đời sống sai lạc. Ô, tôi từng nghĩ đến tất cả những điều này rồi. Vâng, tất cả. Cho nên tôi đã gửi những gì tôi viết cho một vài người khác đọc, ngay khi nó vẫn còn là bản viết tay. Họ bị đánh động. Và họ đã khóc. Và họ cười lớn vì vui mừng và vì tính hài hước trong đó. Và theo như lời họ nói, cuộc sống họ đã thay đổi. Họ được thay đổi. Họ được tăng thêm sức mạnh. Nhiều người nói họ được biến đổi.

Ấy là lúc tôi biết rằng cuốn sách này dành cho mọi người, và nó phải được xuất bản. Vì đây là một quà tặng tuyệt vời dành cho những người thực sự muốn có câu trả lời, những người thực sự quan tâm đến các câu hỏi, những người đã dần bước vào hành trình tìm kiếm chân lý với con tim chân thành, với tâm hồn khao khát và tâm trí rộng mở. Và hầu như đó là tất cả chúng ta.

Cuốn sách này đề cập hầu hết, nếu không phải tất cả, các câu hỏi mà chúng ta vẫn luôn đặt ra về cuộc sống và tình yêu, mục đích và chức năng, con người và các mối quan hệ, thiện và ác, mặc cảm và tội lỗi, tha thứ và cứu độ, đường đưa đến Thượng đế cũng như lối vào hỏa ngục... tất tần tật mọi thứ. Nó cũng bàn đến các đề tài tính dục, quyền lực, tiền bạc, chuyện con cái, hôn nhân, ly dị, về sự nghiệp, sức khỏe, về đời sau, đời trước... về mọi thứ. Nó phân tích chiến tranh và hòa bình, biết và không biết, cho và nhận, vui và buồn. Nó xem xét cái cụ thể và trừu tượng, hữu hình và vô hình, chân lý và phi chân lý.

Bạn có thể nói rằng cuốn sách này là “những lời mới nhất của Thượng đế về mọi sự”, dù có một số người sẽ cảm thấy khó chịu về điều này. Nhất là họ cho rằng Thượng đế đã ngưng nói từ 2000 năm trước đây, hoặc nếu Thượng đế còn tiếp tục thông truyền, Người sẽ chỉ làm điều đó với những bậc thánh nhân, hoặc với những người đã cầu nguyện trong vòng 30 năm, hay 20 năm, hay ít ra 10 năm (cả 3 tiêu chuẩn này đều không có cửa cho tôi).

Sự thật là, Thượng đế nói với tất cả mọi người. Người tốt cũng như kẻ xấu. Thánh nhân và kẻ gian tà. Và chắc chắn, Người nói chuyện với tất cả chúng ta, những người nằm giữa 2 loại trên. Cứ lấy chính bạn làm thí dụ. Trong đời bạn, Thượng đế đã đến với bạn bằng nhiều cách và cuốn sách này là một trong những cách ấy. Đã có khi nào bạn nghe câu châm ngôn này chưa: hữu cầu vi sư? Cuốn sách này là thầy của chúng ta đấy.

Ngay sau khi những điều này xảy đến với tôi, tôi đã biết mình đang đối thoại với Thượng đế. Trực tiếp và đích thân. Không thể phủ nhận được. Và tôi biết rằng Thượng đế đang trả lời cho các câu hỏi của tôi theo tầm khả năng tôi có thể hiểu được. Tức là, tôi đang được trả lời bằng những cách thức và ngôn từ mà Thượng đế biết tôi hiểu được. Điều này giải thích cho văn phong thông tục của bản văn và những tham chiếu đến những gì tôi thu hoạch được từ nhiều nguồn khác cũng như những kinh nghiệm trong đời. Hiện giờ tôi biết rằng tất cả những gì đã đi vào đời tôi đều đến từ Thượng đế, và bây giờ được kéo lại với nhau, lồi kéo lẫn nhau, thành một lời đáp trả hoàn chỉnh, điểm lẹ cho mọi vấn đề tôi gặp phải.

Và vào lúc nào đó trong hành trình, tôi nhận ra rằng một cuốn sách đang hình thành. Đây là cuốn sách được viết ra để xuất bản. Thực ra tôi được chỉ

bảo rõ ràng trong phần sau của cuộc đối thoại (vào khoảng tháng 2 năm 1993) rằng có 3 cuốn sách sẽ được hình thành, trong đó:

1. Cuốn thứ nhất chủ yếu bàn đến các vấn đề cá nhân, tập trung vào các thách đố và cơ hội trong đời sống mỗi người.

2. Cuốn thứ hai sẽ bàn về các chủ đề rộng lớn hơn, như đời sống địa lý, chính trị và siêu hình trên hành tinh và các thách đố cả thế giới đang đương đầu.

3. Cuốn thứ ba sẽ bàn về các chân lý phổ quát ở bình diện cao nhất và các thách đố cũng như cơ hội của linh hồn.

Đây là cuốn đầu tiên trong số đó, hoàn tất vào tháng 2 năm 1993. (“...” ghi chú riêng của dịch giả).

Lúc này tôi phải nói, sau khi đã đọc đi đọc lại sự khôn ngoan được gói ghém trong đây, rằng tôi thực sự bối rối về đời sống của tôi. Nó được đánh dấu bởi các sai lầm và sự tặc trách nối tiếp nhau, bởi những hành vi rất đáng hổ thẹn, những chọn lựa và quyết định mà tôi biết rõ những người khác lấy làm tổn thương và không thể tha thứ được. Mặc dù tôi rất lấy làm ân hận vì tôi đã lớn lên qua đau khổ của người khác, tôi vô cùng biết ơn vì tất cả những gì tôi học được, và tôi thấy vẫn còn nhiều điều phải học hỏi, vì những người trong đời tôi. Tôi xin lỗi mọi người vì sự kém cỏi của tôi. Nhưng Thượng đế đã bảo tôi hãy tha thứ cho những thiếu sót của mình, và đừng sống trong sợ hãi và mặc cảm, tuy vậy, hãy luôn cố gắng – luôn cố gắng – sống bằng cách nhìn vĩ đại hơn.

Tôi biết đó cũng là điều Ngài muốn đối với tất cả chúng ta.

CHƯƠNG 1

Mùa xuân 1992, tôi nhớ vào cuối lễ phục sinh, một hiện tượng lạ lùng xảy ra trong đời tôi: Thượng Đế bắt đầu nói chuyện với các bạn: Qua tôi.

Xin được giải thích: Hồi đó tôi rất buồn về nhiều chuyện: cá nhân, nghề nghiệp, tình cảm v.v...

Tôi cảm thấy đời con luôn luôn thất bại về mọi mặt. Từ lâu tôi có thói quen viết ra những ý nghĩ của mình thành những bức thư (thường không bao giờ được gửi đi) trên giấy nháp màu vàng ứa những xúc cảm của tôi.

Lần này thay vì viết thư gửi lung tung, tôi viết thư thẳng tới nguồn gốc gây hoạn nạn nhất trong đời tôi: Thượng Đế.

Tại sao đời tôi không phát triển? Phải làm gì để đưa nó tiến triển?

Tại sao tôi không tìm được giao tiếp trong các cuộc giao tiếp? Có phải tiền bạc cần thiết cứ né tránh con hoài hoài?

Sau cùng rất quan trọng: Sao tôi phải chịu một cuộc sống đấu tranh liên tục như vậy? Thật kinh ngạc! Khi những nét chữ nghịch ngoạc cuối cùng trong những câu hỏi đầy chua chát, oán hận gửi tới Thượng Đế, tôi định liệng cây bút qua một bên, dù tay tôi vẫn còn đặt trên giấy, tự nhiên tay tôi bị giữ lại bởi một lực vô hình, cây bút bắt đầu chuyển động.

Tôi chẳng biết đã viết gì?

Nhưng hình như có gì lạ lùng sắp hiện ra, tay tôi cứ quyết định theo cây viết và tự nhiên xuất hiện:

Có thực con muốn được trả lời những câu hỏi đó không? Hay con chỉ muốn trút cơn giận?

Tôi giật mình! Trong đầu tôi hiện ra câu trả lời: **Cả hai! Đúng là con trút cơn giận! Nhưng nếu những câu hỏi này có câu trả lời chắc như địa ngục, con cũng muốn nghe.**

Con “Chắc như địa ngục” về nhiều thứ lắm, Nhưng nếu nói: “ Chắc như thiên đàng” có đẹp hơn không?

Và tôi viết: **Thế nghĩa là gì?**

Chưa biết ắt gặp gì tôi bắt đầu một cuộc nói chuyện bằng bút với Thượng Đế. Cuộc nói chuyện bằng bút này kéo dài trong 3 năm.

Lúc đó, tôi chẳng biết chuyện này sẽ đi đến đâu! Khi viết những câu hỏi và trả lời tôi cần gạt tư tưởng riêng sang một bên. Đôi lúc câu trả lời tới nhanh hơn tôi tưởng nên tôi phải viết tháu, vội vàng cho kịp. Nhiều khi bị rối loạn hoặc mất cảm xúc tôi phải buông bút ra khỏi cuộc đối thoại này. Đợi đến khi có cảm hứng tôi mới viết và đối thoại trở lại.

Đầu tiên, tôi tưởng chuyện này chỉ có giá trị cá nhân riêng tôi, nhưng sau này tôi hiểu rằng cuộc đối thoại cần thiết cho rất nhiều người vì những câu hỏi của tôi cũng giống như câu hỏi của các bạn:

Thượng Đế nói chuyện ra sao và với ai?

Ta nói chuyện với mọi người và bất kỳ lúc nào. Vấn đề chính yếu không phải Ta nói với ai mà chính là ai nghe Ta.

Thấy kỳ lạ, tôi xin Thượng Đế cắt nghĩa thêm.

Thượng Đế nói như sau:

Trước hết, chúng ta cần đổi chữ nói chuyện (talk) thành chữ truyền thông (communicate). Chữ sau này thích hợp, đầy đủ ý nghĩa và chính xác hơn. Khi dùng ngôn từ nói chuyện với nhau chúng ta bị thu hẹp bởi giới hạn của ngôn từ. Do đó, Ta truyền thông cho các con ngoài Ngôn Từ, còn có Tư Tưởng và Xúc Cảm. Xúc cảm là ngôn từ của linh hồn. Nếu con muốn biết chân thật về gì đó hãy coi người cảm xúc ra sao? Phần nhiều khó phát hiện được xúc cảm, đôi khi nhận thức được xúc cảm còn khó hơn. Thật vậy, sự chân thật cao nhất nằm che kín nơi những xúc cảm sâu xa nhất. Mánh để tìm tới xúc cảm đó ta sẽ cho các con biết nếu các con muốn.

Con nói với Thượng Đế con muốn những điều con muốn hơn nữa xin Thượng Đế trả lời đầy đủ và trọn vẹn những câu hỏi của con.

Thượng Đế nói:

Ta cũng truyền thông bằng tư tưởng. Tư tưởng và xúc cảm không như nhau dù chúng có thể xảy ra cùng một lúc. Khi truyền thông bằng tư tưởng ta hay dùng hình tượng và hình ảnh. Như vậy tư tưởng là phương tiện hữu hiệu hơn ngôn ngữ trong truyền thông. Cộng thêm xúc cảm và tư tưởng, ta cũng dùng kinh nghiệm làm một phương tiện truyền thông hữu hiệu. Sau cùng khi xúc cảm, tư tưởng và kinh nghiệm đã tỏ ra vô hiệu, ta mới dùng ngôn từ. Ngôn từ truyền thông kém nhất vì dễ bị hiểu nhầm và diễn dịch sai lầm.

Tại sao như vậy?

Vì ngôn từ chỉ là những âm thanh phát ra không thể thay thế cho những cảm xúc, tư tưởng và kinh nghiệm được. Ngôn từ có thể giúp ta hiểu được điều gì đó. Kinh nghiệm làm cho ta biết. Tuy nhiên có những điều không thể kinh nghiệm được nên ta đã cho các con những phương tiện khác để biết như Xúc Cảm và Tư Tưởng.

Nhưng thật buồn cười, các con đặt tầm quan trọng lời của Thượng Đế thật cao trong khi tầm quan trọng về Kinh Nghiệm thật thấp.

Đáng lẽ phải làm ngược lại. Kinh nghiệm và xúc cảm về một điều tiêu biểu cho cái mà các con biết về vật đó theo sự kiện và theo linh tính. Ngôn từ chỉ có thể tìm cách biểu tượng hóa những cái mà các con biết và thường làm sai lệch điều các con biết. Các con nên nhớ tất cả những Xúc Cảm, Tư Tưởng và Ngôn Từ không chỉ đến từ ta mà còn đến từ nhiều nguồn khác nhau nữa. Điều quan trọng và khó khăn làm sao biết được sự khác biệt giữa Thông Điệp của Thượng Đế và các dữ kiện đến từ những nguồn khác nhau. Chuyện này thật đơn giản nếu biết áp dụng nguyên tắc căn bản như sau:

Tư Tưởng Cao Cả nhất, Ngôn Từ Sáng Sủa nhất, Xúc Cảm Vĩ Đại nhất của các con đến từ Ta. Bất cứ gì kém hơn đến từ những nguồn khác. Bây giờ chuyện phân biệt thật dễ dàng: Tư Tưởng Cao Cả nhất bao giờ cũng chứa đựng Vui Sướng. Ngôn Từ Sáng Sủa nhất là những Ngôn Từ chứa đựng Chân Lý. Xúc Cảm Vĩ Đại nhất là Xúc Cảm Tình Yêu. Vui Sướng, Chân Lý, Tình Yêu.

Ba vế này có thể thay thế cho nhau, sắp xếp trước sau không quan trọng, vế này luôn luôn dẫn dắt tới vế kia.

Thật sự, đã có những hướng dẫn để phân biệt giữa thông điệp của ta và thông điệp đến từ nguồn khác. Điều quan trọng: Có chú ý tới thông điệp của ta hay không? Phần lớn Thông Điệp của ta không được chú ý tới. Một số Thông Điệp quá tốt đẹp để tin là Sự Thật. Một số khác có vẻ quá khó khăn để theo được. Đa số bị hiểu lầm, phần lớn nhất do không ai nhận. Thông Điệp mạnh mẽ nhất là Kinh Nghiệm nhưng các con lại coi thường, đặc biệt làm lơ Kinh Nghiệm. Thế giới các con sẽ không ở trong tình trạng hiện tại nếu các con Lưu Ý tới Kinh Nghiệm.

Hậu quả của chuyện Làm Lơ với Kinh Nghiệm là các con lại sống lại Kinh Nghiệm lần nữa, lần nữa và lần nữa. Bởi vì Mục Đích của Ta không thể bị cản trở, ý muốn của Ta không thể bị bỏ lơ. Các con sẽ nhận được Thông Điệp không sớm thì muộn.

Tuy nhiên, Ta không ép các con, không bao giờ ép vì Ta đã trao ý chí Tự Do cho các con trao quyền hành xử cho các con lựa chọn, và không bao giờ ta trút quyền đó, không bao giờ.

Như thế, Ta luôn luôn gửi thông điệp đến tận chân Trời góc biển cho các con qua hàng ngàn năm. Gửi đến khi nào các con nhận được giữ lại cho bản thân mình. Những thông điệp của Ta sẽ đến với các con dưới hàng trăm dạng, vào hàng ngàn lúc qua hàng triệu năm. Chúng không thể bị thất lạc nếu các con thực sự chú tâm.

Các con không thể lờ đi khi đã thực sự nghe chúng. Như vậy sự truyền thông giữa chúng ta sẽ bắt đầu trong trân trọng. Bởi vì trước kia chỉ có các con nói Ta, cầu nguyện Ta, van xin Ta.

Nay Ta có thể nói lại với các con như Ta đang làm đây.

Làm sao con có thể biết rằng đó không phải do con tưởng tượng?

Khác biệt ra sao ư? Các con không thấy ta có thể thông qua tư tưởng của người dễ dàng như bất kỳ điều gì khác hay sao? Ta sẽ đưa tới cho các con những tư tưởng, ngôn từ và cảm xúc chân thật khi nào thích hợp nhất bằng một hay nhiều phương tiện.

Thượng Đế truyền thông với ai?

Có những người đặc biệt không?

Có thời gian đặc biệt không?

Tất cả mọi người đều nhận được thông điệp như nhau trong mọi hoàn cảnh. Có nhiều người tin rằng Thượng Đế chỉ truyền thông cho những người đặc biệt trong những hoàn cảnh khác thường. Vì nghĩ như vậy nên đa số các con trút được gánh nặng phải nghe thông điệp của Ta, dễ dàng chấp nhận kẻ khác nói về Ta. Do nghe những điều người khác nghĩ là họ đã nghe Ta nói, các con chẳng cần phải nghĩ gì nữa. Điều lười suy nghĩ này làm đa số các con quay lưng hay làm lơ với những thông điệp của Ta, vì an toàn và dễ dàng hơn cứ chấp nhận sự diễn dịch của người khác (dù người đó sống cách đây 2000 năm) hơn là tìm cách diễn dịch thông điệp các con đang nhận trong lúc này. Ta mời các con sử dụng một hình thức mới truyền thông với Thượng Đế. Một truyền thông hai chiều. Ta truyền thông hai chiều với các con để đáp lại lời kêu gọi của các con.

Tại sao một số người như Đáng Ki Tô chẳng hạn, có vẻ nghe nhiều thông điệp của Thượng Đế hơn những người khác?

Vì Người đó đặt hết ý chí vào chuyện nghe. Họ muốn nghe và tâm tư của họ cứ mở ra cho truyền thông ngay cả khi truyền thông này có vẻ đáng sợ, điên khùng hay hoàn toàn sai.

Vậy chúng con phải nghe Thượng Đế ngay cả khi điều Người nói có vẻ sai?

Đặc biệt nhất khi nó có vẻ sai! Nếu các con nghĩ rằng các con đúng về tất cả mọi chuyện thì đâu cần nói gì với Thượng Đế nữa? Có đúng như vậy không? Cứ việc tiến lên bác tài và hành động theo tất cả điều các con biết. Nhưng nên nhớ là các con đã làm từ khai thiên lập địa và thử nhìn coi thế giới hiện nay của các con ra sao? Hẳn nhiên các con đã thiếu sót gì đó? Có gì đó các con chưa hiểu? Điều mà các con chưa hiểu có vẻ là đúng với các con, vì “Đúng” là chữ các con thường dùng để chỉ cái các con đồng ý. Vậy điều các con thiếu sót ngay từ đầu được coi là Sai.

Như vậy các con cần tự hỏi mình: Sẽ ra sao nếu tất cả những điều mình tưởng “Sai” lại thật sự “Đúng”?

Tất cả những nhà khoa học đều biết điều này. Khi một thử nghiệm không đạt kết quả, nhà khoa học gạt đi tất cả những giả thiết trước và bắt đầu lại lần nữa. Tất cả những khám phá khoa học đã được thực hiện từ sự chấp nhận và khả năng chấp nhận là mình không đúng. Và đó là điểm ta cần ở đây. Các con không thể biết rõ Thượng Đế cho tới khi nào các con ngừng tự nhủ rằng mình đã biết Thượng Đế rồi. Các con không thể nghe được Thượng Đế cho tới lúc các con ngừng nghĩ rằng mình đã nghe Thượng Đế rồi. Ta không thể nói Chân Lý của Ta cho các con cho tới khi các con ngừng nói Chân Lý của các con với Ta.

Nhưng Chân Lý của con về Thượng Đế là từ Ngài.

Ai nói vậy?

Những người khác.

Người khác nào?

Những nhà lãnh đạo, những mục sư, những linh mục, những tu sĩ, những sách thánh kinh chứ còn ai vào đây nữa hỡi Trời!

Đó không phải những người có thẩm quyền.

Không phải sao?

Không.

Vậy thì là gì?

Hãy nghe cảm xúc của các con. Hãy lắng tai nghe những Tư Tưởng Cao Cả Nhất của các con. Hãy chú tâm vào Kinh Nghiệm của các con. Khi nào bất kỳ một trong những điều nói trên khác biệt với điều mà những “Thầy” của các con nói, hay khác biệt với điều các con đọc trong sách thì hãy quên ngôn từ đi. Ngôn từ là thứ không đáng tin cậy nhất trong những phương cách nêu lên chân lý.

Có biết bao nhiêu điều con muốn hỏi và nói với Thượng Đế, con chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa.

Ví dụ như: Tại sao Ngài không hiển hiện ra? Nếu quả thực có một Thượng Đế và Ngài là Thượng Đế sao Ngài không tự hiện ra theo cách nào đó để chúng con có thể hiểu được?

Ta đã làm như vậy bao nhiêu lần rồi. Nay ta lại hiển hiện nữa, ngay lúc này đây.

Không phải thế! Con muốn nói là cách hiển hiện phải không ai chối cãi được không ai phủ nhận được.

Tỷ dụ?

Tỷ như hiển hiện tại đây, ngay bây giờ, trước mắt con.

Ta đang làm vậy ngay bây giờ đây.

Đâu?

Bất kỳ nơi nào các con nhìn.

Không phải. Con muốn nói bằng cách nào không ai chối cãi được, không ai phủ nhận được.

Cách đó là thế nào? Dưới hình thể hay hình dạng nào mà các con muốn Ta hiển hiện?

Dưới hình thể hay hình dạng mà Ngài đang hiện có.

Chuyện đó bất khả, Ta không có hình thể hay hình dạng nào mà các con hiểu được. Ta có thể chọn một hình thể hay hình dạng nào các con có thể hiểu được, nhưng lúc đó mọi người sẽ nghĩ rằng cái mà họ đã thấy là một hình thể và hình dạng độc nhất của Thượng Đế, chứ không hiểu rằng đó chỉ là một trong nhiều hình thể và hình dạng của Thượng Đế. Vì thế, họ tin tưởng rằng Ta là cái mà họ đã thấy, chứ không phải là cái mà họ không thấy. Nhưng Ta là cái Bất Kiến Vĩ Đại, chứ không phải là cái mà ta tự tạo ra để hiện hữu vào một lúc nào đó. Trong ý nghĩa là:

Ta là cái không phải là Ta. Ta tới từ vô hữu và Ta lại trở về đó.

Khi ta tới dưới hình thể đặc thù này hay hình thể đặc thù khác, để các con có thể hiểu được, người ta cứ cố định hình thể đó là Ta mãi mãi, vĩnh viễn. Và nếu ta hiển hiện dưới một hình thể khác với một số người khác, những người trước kia sẽ nói là Ta đã không hiển hiện với các con sau, bởi vì những người sau nhìn thấy Ta khác với những người trước hoặc Ta không nói những lời như trước như vậy thì đâu có thể gọi là Ta.

Thấy không? Hiển hiện dưới hình thể nào hay theo cách nào không quan trọng Bất cứ cách nào ta lựa và bất cứ hình thể nào Ta chọn, không có cái nào có thể phủ nhận.

Nhưng nếu Ngài làm gì đó để có thể chứng minh sự thật: Người là ai một cách cụ thể, không thể nghi ngờ gì được.

Vẫn có người sẽ nói “Đó là do Quỷ” hoặc “Đó chỉ là tưởng tượng của một người nào đó” hoặc bất cứ một nguyên nhân nào khác không phải là Ta.

Nếu Ta hiển hiện như một Thượng Đế Tối Cao, Vua của Trời Đất, và Ta di chuyển những dãy núi để chứng minh điều đó, vẫn có những người sẽ nói “Đó chắc là Satan” Thượng Đế không hiển hiện “Bản Thân” cho “Bản Thân Thượng Đế” qua một quan sát phía ngoài mà qua kinh nghiệm nội tâm. Và khi một kinh nghiệm nội tâm đã phát hiện ra bản thân Thượng Đế thì quan sát phía ngoài không cần nữa. Còn nếu cần phải có quan sát phía ngoài thì kinh nghiệm nội tâm lại bất khả.

Hơn nữa, nếu yêu cầu có sự hiển hiện thì không thể có hiển hiện được vì yêu cầu là một mệnh đề tỏ ra là không có, không có gì thuộc Thượng Đế đang hiển hiện bây giờ. Một mệnh đề như vậy tạo ra kinh nghiệm. Nên nhớ, tư tưởng của các con nghĩ về gì đó có tính sáng tạo, và ngôn từ của các con có tính sinh sản. Tư tưởng cùng ngôn từ của các con rất hữu hiệu để sinh ra thực tế. Do đó, các con sẽ kinh nghiệm rằng Thượng Đế hiện nay không hiển hiện vì nếu có các con chẳng yêu cầu Thượng Đế xuất hiện.

Như thế có phải: Con không thể yêu cầu cái mà con muốn.

Có phải Ngài ám chỉ rằng: Khi cầu nguyện một điều gì trên thực tế lại đẩy cái đó ra xa khỏi ta?

Câu hỏi quan trọng đó đã được đặt ra qua bao thế kỷ? Nó đã được trả lời ngay sau khi các con đặt ra. Tuy nhiên, các con chưa nghe được câu trả lời, hay sẽ không tin câu trả lời.

Câu hỏi được trả lời lần nữa bằng những ngôn từ hiện đại bây giờ: Các con sẽ không có cái mà các con cầu, cũng không thể có những gì các con muốn vì chính yêu cầu của các con là một mệnh đề diễn tả sự không có. Chính khi nói rằng không có một gì thì sẽ chỉ tạo ra chính cái kinh nghiệm đó: không có, trong thực tế của các con. Vậy thì lời cầu nguyện chính xác sẽ không bao giờ là một lời cầu xin mà là một lời nguyện cảm tạ. Khi các con cảm tạ Thượng Đế trước về điều các con lựa để kinh nghiệm trong thực tế của các con, quả thực các con xác nhận rằng điều đó đã tới với các con rồi. Do đó, tạ ơn là lời mạnh nhất gửi đến Thượng Đế một khẳng định ngay trước khi các con cầu thì ta đã biết rồi.

Vậy thì không bao giờ van xin hãy cảm kích đúng mức. Nhưng nếu con tạ ơn Thượng Đế trước về gì đó và rồi cái đó không bao giờ đến với con? Điều này có thể đưa tới vỡ mộng và chua chát.

Tạ ơn không phải là một phương tiện để “Mánh” với Thượng Đế, một trò để lừa gạt vũ trụ. Các con không thể dối gạt chính các con. Tâm các con biết rõ sự thật trong ý nghĩ của các con. Nếu các con nói: “Cám ơn Thượng Đế về điều này, điều nọ song vẫn không thấy điều đó xảy ra trên thực tế của các con ” Các con đừng nghĩ rằng Thượng Đế không thấy rõ bằng các con mà vẫn trao điều này, điều nọ cho các con.

Nhưng làm sao con có thể thực sự biết ơn về một gì đó mà con biết là không có?

Niềm tin! Nếu các con chỉ có niềm tin chỉ bằng hột cải, các con sẽ dời non lấp biển. Các con biết được điều đó vì Ta đã nói: Ngay trước khi các con hỏi. Ta đã trả lời rồi. Thật sự, Ta đã từng nói bằng nhiều cách qua các vị Sư mà các con có thể nêu tên rằng: Bất kỳ các con chọn lựa điều gì nhân danh Ta, điều đó sẽ hiện hữu.

Tuy vậy, vẫn có bao nhiêu người nói rằng lời cầu nguyện của họ không được đáp ứng. Không có một lời cầu nguyện chân thành nào mà không được đáp ứng. Mỗi một lời cầu nguyện. Mỗi một mệnh đề. Mỗi một cảm xúc đều sáng tạo. Tùy theo mức độ nhiệt thành mà các con dành cho lời cầu nguyện thành sự

thực, lời cầu sẽ hiển hiện theo mức đó. Khi nói rằng lời cầu không được đáp ứng, điều thực sự xảy ra là: *Cái tư tưởng, lời nói hay xúc cảm nhiệt thành nhất đã hành tác.* Tuy vậy, điều bí mật các con cần phải biết: *Luôn luôn có một tư tưởng phía sau tư tưởng*

Có thể gọi là Tư Tưởng Đỡ Đầu. Đó là tư tưởng kiểm soát.

Vậy nếu các con van xin hay van lạy Ta điều gì hình như các con ít có khả năng nhất để có điều đó. Bởi lẽ tư tưởng đỡ đầu phía sau mọi vấn đề van xin là hiện nay các con không có cái mà các con mong muốn. Cái tư tưởng đỡ đầu trở thành thực tế của các con.

*Cái tư tưởng đỡ đầu độc nhất có thể xóa tư tưởng kia là tư tưởng trong niềm tin rằng: **Thượng Đế** sẽ ban bất kỳ điều gì các con hỏi, không sai sót. Tuy nhiên rất ít người có niềm tin này. Tiến trình cầu nguyện trở thành dễ dàng hơn nếu nghĩ rằng:*

*Chính lời cầu xin là không cần thiết. Lời cầu nguyện sẽ thành lời cầu **Tạ Ôn**. Không có chút gì là xin mà là một lời **Tạ Ôn** cho cái hiện như.*

*Khi **Thượng Đế** nói: Một lời nguyện cầu về cái hiện như, có phải **Thượng Đế** muốn nói các con chẳng làm gì cả, mọi điều sẽ xảy ra sau một lời cầu nguyện như là hậu quả của lời cầu nguyện tác động.*

*Nếu các con cho rằng **Thượng Đế** là Đấng hiện hữu toàn năng, nghe tất cả những lời cầu nguyện, nói “yes” với một số và nói “no” với một số. Nếu các con tưởng rằng **Thượng Đế** là người sáng tạo và người quyết định về mọi chuyện trong đời các con, các con đã lầm.*

***Thượng Đế** là người quan sát, không phải người sáng tạo. Và **Thượng Đế** có mặt để giúp các con sống đời các con nhưng không phải theo lối các con mong đợi.*

*Không phải chức năng của **Thượng Đế** là sáng tạo hay tháo gỡ những hoàn cảnh khó khăn trong đời sống của các con. **Thượng Đế** tạo ra các con giống hình ảnh **Thượng Đế**. Các con sẽ tạo ra những thứ còn lại theo quyền năng **Thượng Đế** đã ban cho các con. Chính **Thượng Đế** tạo ra tiến trình đời sống nhưng **Thượng Đế** trao cho các con sự tự do lựa chọn, muốn làm gì thì làm.*

*Như vậy ý muốn của các con là ý muốn của **Thượng Đế** cho các con. Các con đang sống đời của các con, Ta không ưa hay ghét gì trong vấn đề này hết. Ta chẳng quan tâm đến phương cách các con hành động, và các con khó hiểu điều này. Để Ta cắt nghĩa thêm: Các con có lo lắng gì khi cho con cái ra ngoài*

sân chơi không? Dù chúng chơi các trò chơi như đá banh, rượt bắt v.v... các con cũng không lo lắng gì hết vì các con đã đặt chúng trong môi trường an toàn, thân thiện và rất tốt. Dĩ nhiên, các con sẽ luôn luôn hy vọng chúng không tự làm tổn thương chúng. Nhưng nếu chúng bị tổn thương, các con sẽ có mặt ngay tức khắc để giúp đỡ chúng, chữa cho chúng, làm cho chúng cảm thấy an toàn, vui vẻ rồi lại vui chơi tiếp.

Dĩ nhiên, các con sẽ nêu cho chúng biết các trò chơi nào nguy hiểm để chúng đừng chơi nhưng các con không thể ngăn cản con cái các con chơi những trò chơi nguy hiểm, không bao giờ! Đó là điều các cha mẹ khôn ngoan đã biết. Tuy vậy, cha mẹ không bao giờ ngừng lo lắng về hậu quả. Chính sự phân đôi này. Không lo lắng gì về tiến trình nhưng rất lo lắng về hậu quả có phần giống như cái phân đôi của Thượng Đế. Tuy nhiên, Thượng Đế trong một ý nghĩa cũng chẳng lo lắng gì về hậu quả vì hậu quả tối hậu đã được bảo đảm rồi.

Điều quan trọng trong ảo giác thứ hai của con người là hậu quả của đời sống nằm trong sự hồ nghi. Chính sự hồ nghi về hậu quả tối hậu của các con đã tạo ra kẻ thù lớn nhất là sợ hãi.

Bởi lẽ các con hồ nghi về hậu quả các con sẽ nghi ngờ người sáng tạo nên các con nghi ngờ Thượng Đế. Và nếu các con nghi ngờ Thượng Đế các con sẽ phải sống cả cuộc đời trong sợ hãi và mặc cảm tội lỗi.

Nếu các con nghi ngờ mục đích và khả năng của Thượng Đế tạo ra kết quả tối hậu làm sao các con thật sự thấy an bình. Thượng Đế có đầy đủ quyền năng để phù hợp mục đích và kết quả. Tuy nhiên các con nghi ngờ và không tin nên tưởng tượng ra một quyền năng ngang hàng với Thượng Đế để các con có thể tìm thấy đường tới chỗ mục đích của Thượng Đế bị cản trở. Trong thần thoại các con đã tưởng tượng ra “Quỷ” chiến đấu với Thượng Đế. Nguy hiểm hơn nữa các con nghĩ rằng Thượng Đế có thể thua trận đó. Tất cả những điều đó trái ngược với mọi điều các con nói đã biết về Thượng Đế.

Các con sống trong ảo tưởng với cảm xúc sợ hãi rõ rệt vì quyết định nghi ngờ về Thượng Đế của các con. Nhưng nếu các con có một quyết định mới thì sao?

Kết quả lúc đó sẽ ra sao?

Ta nói cho các con rõ: các con sẽ sống như Phật đã sống, như Đức Ki Tô đã sống, như bất kỳ vị Thánh nào mà các con tôn sùng đã sống. Tuy nhiên, giống như phần lớn các vị Thánh, người thế tục sẽ không hiểu các con. Khi các con cố gắng giải thích về cảm giác an bình, về niềm vui sướng trong đời sống, về trạng thái mặc khải nội tâm của các con họ sẽ lắng nghe nhưng không hiểu

được. Có khi nhắc lại lời của các con nhưng sẽ thêm “mắm muối” vào. Họ sẽ cảm thấy kỳ lạ rằng tại sao các con có thể có cái mà họ tìm không ra, rồi họ sẽ trở nên ganh ghét. Từ ganh ghét trở thành giận dữ. Trong cơn giận dữ, họ sẽ tìm mọi cách để cố thuyết phục các con là: Chính các con không hiểu Thượng Đế. Trường hợp nếu họ

không dứt được niềm vui của các con họ sẽ tìm cách làm hại các con. Và khi các con nói với họ rằng các con chẳng lo lắng gì cả, ngay cái chết cũng không ngăn được niềm vui của các con, cũng chẳng thay đổi được chân lý của các con chắc chắn họ sẽ giận dữ và giết các con. Khi họ thấy các con chết trong an bình, họ lại tôn sùng các con là thánh và lại yêu quý các con. Bởi vì yêu là bản chất của con người, rồi phá hoại, rồi yêu trở lại cái mà họ cho là có giá trị cao nhất.

Nhưng tại sao? Tại sao chúng con lại làm vậy?

Tất cả hành động của con người đều phát xuất từ hai cảm xúc Sợ Hãi hay Yêu Thương. Đây là hai cảm xúc của Linh Hồn. Đó là hai đầu đối diện của sự phân cực to lớn Ta đã tạo ra vũ trụ và thế giới của các con hiện nay.

Đó là hai điểm Alpha và Omega để thuyết “tương đối” được hiện hữu. Không có hai ý niệm này về vạn vật thì không có ý niệm nào hiện hữu.

Tất cả những tư tưởng hay hành động con người đều dựa trên nền tảng Tình Yêu hoặc Sợ Hãi. Hãy nghĩ sâu xa về điều đó các con sẽ thấy nó đúng.

Ta gọi nó là Tư Tưởng Đỡ Đầu. Tư Tưởng này thuộc về yêu thương hay sợ hãi.

Đó là cái tư tưởng phía sau tư tưởng. Tư tưởng khởi thủy đầu tiên này có sức mạnh biến năng lực thô chuyển vào bộ máy kinh nghiệm của con người.

Hành động của con người sản xuất ra kinh nghiệm rồi lập lại sau kinh nghiệm. Đó là tại sao con người yêu thương, rồi hủy hoại, rồi yêu thương trở lại. Luôn luôn có sự thay đổi từ cảm xúc này qua cảm xúc khác.

Yêu thương đỡ đầu cho sợ hãi, sợ hãi đỡ đầu cho yêu thương. Điều quan trọng các con thường hiểu lầm và hoài nghi về Thượng Đế như: Không thể tin Thượng Đế, không thể dựa vào tình thương yêu của Thượng Đế, lại còn nghi ngờ kết quả tối hậu của Thượng Đế nữa.

Thật ra nếu không nương tựa vào tình thương yêu của Thượng Đế để luôn luôn hiện diện thì các con có thể dựa vào tình yêu của ai? Tâm tư các con thường biểu hiện như sau: Đầu tiên, các con lo lắng sau khi nói “Anh yêu em

hay em yêu anh” không biết tình yêu của mình có được đáp trả hay không? Giả sử như được đáp trả, các con lại lo lắng tiếp tình yêu đó có mất đi không? Như vậy mọi hành động trở thành hành động trở lại (reaction) chống cự lại cái sợ mất ngay cả khi các con tìm cách bảo vệ chống lại sự mất Thượng Đế.

Tuy nhiên, nếu các con biết rõ các con là ai? biết rằng các con là cái hiện hữu duy nhất, rực rỡ nhất, xuất sắc nhất mà Thượng Đế đã tạo ra cho đến nay.

Các con sẽ không bao giờ sợ hãi. Bởi vì không ai có thể loại bỏ một huy hoàng như thế. Ngay cả Thượng Đế cũng không thể tìm được một vết xấu nơi một hiện hữu như vậy. Điều ngạc nhiên các con lại không biết các con là ai? Thường nghĩ rằng các con là một thứ gì hèn mọn hơn nhiều. Không hiểu các con tìm ở đâu ra cái ý niệm rằng các con thấp kém huy hoàng như vậy.

Có lẽ do ảnh hưởng của cha mẹ. Chính cha mẹ thường dạy rằng tình yêu phải có điều kiện các con đã từng gặp những điều kiện của cha mẹ nên mang kinh nghiệm đó vào tình yêu của các con. Đó cũng là tình yêu các con đem lại cho Ta.

Từ kinh nghiệm này, các con suy luận rằng: Thượng Đế rất thương yêu nhưng nếu ai phạm vào giới răn của Thượng Đế sẽ bị trừng phạt bằng cách đầy ải vào địa ngục bất tận. Có thể do ảnh hưởng của cha mẹ nên các con suy diễn tình yêu của Thượng Đế phải có điều kiện như thế. Các con đã quên rồi tình yêu không điều kiện.

Dựa trên cảm xúc sợ hãi nên các con suy niệm Thượng Đế rất đáng sợ và đầy thù hận. Cái tư tưởng đờ đầu này sai trật nhưng nếu phủ nhận nó sẽ phá hủy tan tành thần học của các con. Sau này thần học mới (hiện đại) sẽ thay thế, sẽ thực sự cứu rỗi các con nhưng các con lại không thể chấp nhận vì nghĩ rằng một Thượng Đế mà không Đáng Sợ, không Kết Tội, không Trừng Phạt thật quá đẹp để có thể đưa vào ý niệm của các con. Tình yêu dựa vào sợ hãi này chế ngự kinh nghiệm tình yêu của các con khiến các con luôn luôn nghĩ rằng tình yêu phải có điều kiện.

Tất cả những hành động của con người đều dựa vào Tình Yêu hay Sợ Hãi. Những quyết định về chiến tranh, kinh doanh, kỹ nghệ, tôn giáo, xã hội, những quyết tâm để gìn giữ hay vứt bỏ, để tiết kiệm hay chia sẻ, để hợp nhất hay phân chia, mỗi một chọn lựa nào cũng phát xuất từ một trong hai tư tưởng: Tình Yêu hoặc Sợ Hãi.

Sợ hãi có năng lực làm cho co rúm lại, đóng lại, thu mình vào, bỏ chạy, cắt đứt và làm hại.

Tình yêu có năng lực tỏa ra, mở rộng, cho ra, tỏ lộ, chia sẻ và chữa lành.

Sợ hãi khiến ta giữ chặt và bám vào cái ta có, tình yêu cho tất cả những gì của ta. Sự hãi giữ cho gần, tình yêu giữ trong yêu quý. Sự hãi nắm giữ, tình yêu để buông. Sự hãi dày vò, tình yêu xoa dịu. Sự hãi tấn công, tình yêu cải thiện. Tất cả những tư tưởng, lời nói và hành động của con người đều phát xuất từ hai cảm xúc tình yêu hay sợ hãi.

Ngài nói có vẻ dễ quá, nhưng khi phải quyết định thì sợ hãi thắng nhiều hơn là bại.

Tại sao vậy? Vì các con đã được dạy dỗ để sống trong sợ hãi. Được dạy phải là kẻ mạnh nhất, vinh quang nhất, lợi lộc nhất. Quá ít người được nói về kẻ thương yêu nhất. Thành ra bằng cách này hay cách khác các con cố hết sức để thành kẻ thích ứng nhất, khỏe nhất, lợi lộc nhất, các con sợ kém, sợ thua vì hành động do sợ hãi thúc đẩy.

Tuy nhiên, Ta dạy các con điều này: Khi các con chọn hành động do tình yêu thúc đẩy, các con được nhiều hơn sinh tồn, thắng lợi, thành công. Từ đó, các con sẽ kinh nghiệm được cái vinh quang đầy đủ về các con thực sự là ai và các con có thể là ai. Muốn thế, các con phải gạt đi những lời dạy không được thông tin đúng đắn và phải nghe lời những gia sư có trí tuệ.

Từ xưa đến nay luôn luôn có những vị Thầy sống giữa các con. Ta không để cho các con không có người chỉ dẫn, không có người dạy bảo, không có người hướng đạo, không có người nhắc nhở những chân lý của Ta. Tuy vậy, kẻ nhắc nhở vĩ đại nhất không phải là người ở ngoài mà chính là tiếng nói bên trong các con.

Đó là dụng cụ đầu tiên ta dùng vì đó là dụng cụ sẵn sàng nhất. Tiếng nói ở trong là tiếng nói lớn nhất Ta dùng để nói, vì nó gần các con nhất. Tiếng nói đó chỉ cho các con điều nào chân thật, điều nào giả ảo, điều nào đúng, điều nào sai, điều nào tốt, điều nào xấu theo như định nghĩa của các con. Đó là cái radar, nó định hướng lái con tàu, hướng dẫn hành trình nếu các con để cho nó làm. Tiếng nói đó chỉ cho các con thấy ngay bây giờ những lời các con đang đọc đây thuộc về tình yêu hay sợ hãi.

Từ đo lường đó, các con có thể nhận định được những lời này nên giữ hay bỏ.

Ngài bảo rằng khi con luôn luôn hành động dưới sự bảo trợ của tình yêu, con sẽ có đầy đủ các huy hoàng con là ai và con có thể là ai.

Xin Ngài vui lòng nói rõ thêm về điểm này.

Mục đích duy nhất cho tất cả cuộc sống, đó là kinh nghiệm cái vinh quang nhất cho các con và cho tất cả những gì sống. Tất cả những gì mà các con nghĩ, nói hay làm đều phục vụ chức năng đó, đó là điều duy nhất linh hồn các con muốn làm.

Điều kỳ diệu của mục đích này là nó không bao giờ chấm dứt.

Chấm dứt là một giới hạn, mục đích của Thượng Đế không có giới hạn như vậy.

Nếu vào lúc nào các con tự bản thân kinh nghiệm được cái vinh quang nhất, các con ngay lúc đó lại tưởng đến vinh quang lớn hơn nữa phải thành đạt. Các con càng hiện hữu hơn, các con càng trở thành vinh quang hơn, và các con càng trở thành vinh quang hơn, các con càng trở thành hiện hữu hơn nữa.

Cái bí mật thâm sâu nhất: Đời sống không phải là một tiến trình khám phá nhưng là một tiến trình sáng tạo.

Các con không khám phá mình mà các con tự sáng tạo mình mới. Do đó, hãy đừng tìm coi các con là ai nhưng hãy tìm coi các con muốn là ai.

Có một số người nói rằng đời sống là một trường học, chúng con có mặt tại đây để học những bài học đặc trưng. Sau khi tốt nghiệp, chúng con có thể bước qua những mục tiêu lớn hơn, không còn xiềng xích bởi thân xác nữa. Có phải vậy không?

Đó là một phần khác trong thần thoại của các con dựa vào kinh nghiệm của con người.

Đời không phải là một trường học?

Không.

Chúng con phải có mặt ở đây để học?

Không.

Vậy tại sao chúng con lại ở đây?

Để nhớ lại và tái tạo các con là ai.

Ta đã nói với các con bao nhiêu lần rồi nhưng các con không tin ta. Vì thực sự nếu các con không tự tạo là mình hiện hữu thì các con không thể hiện hữu là cái đó.

Được rồi, con thua!

Con đã nghe nhiều gia sư bảo rằng Đời Sống là một trường học. Con thật kinh ngạc khi Ngài phủ nhận điều đó.

Trường học là nơi các con tới để học điều các con muốn biết. Trường học không phải chỗ cho các con biết rồi và chỉ muốn kinh nghiệm cái biết đó của các con.

Đời sống như một cơ hội cho các con biết qua kinh nghiệm điều các con đã biết bằng quan niệm. Các con không cần học gì cả để làm chuyện đó, các con chỉ cần nhớ lại điều các con đã biết và hành động theo đó.

Không chắc là con đã hiểu.

Được rồi chúng ta bắt đầu từ đây:

Linh hồn của các con luôn luôn biết tất cả những điều cần biết. Chẳng có gì dấu diếm được đối với Linh Hồn. Tuy nhiên biết chưa đủ, linh hồn tìm cách kinh nghiệm.

Giả như các con tự biết mình hào phóng nhưng nếu không làm gì đó để trưng ra tính hào phóng, các con chẳng có gì hơn về một quan niệm hào phóng.

Các con tự biết mình tử tế nhưng nếu chưa từng tỏ ra tử tế với một ai, các con cũng chỉ có một ý niệm về tử tế mà thôi. Ước muốn độc nhất của linh hồn là chuyển cái quan điểm lớn nhất về nó thành một kinh nghiệm lớn nhất. Cho tới khi quan niệm trở thành kinh nghiệm, tất cả chỉ là ước đoán. Ta từng ước đoán về chính Ta rất lâu rồi, lâu hơn tuổi của Ta và các con cộng lại, lâu hơn tuổi của vũ trụ nhân với vũ trụ. Ta cần biết kinh nghiệm về Ta.

Ngài làm con lạc mất rồi, kinh nghiệm về Ngài của chính Ngài?

Phải.

Hãy nghe ta giảng đây: Khởi đầu, cái hiện hữu là tất cả như vậy chẳng có gì khác nữa. Nhưng tất cả cái hiện như không thể tự biết nó, vì tất cả hiện như chỉ có như vậy chứ không có gì khác nữa. Và như thế, tất cả hiện như...không hiện hữu. Vì vắng cái khác thì tất cả như không có. Đó là cái vĩ đại có/không có mà những nhà thần học đã ám chỉ từ khi khởi thủy.

Bây giờ, tất cả cái hiện hữu biết nó là tất cả nhưng như vậy chưa đủ, bởi lẽ nó chỉ biết cái biểu hiện huy hoàng theo quan niệm chớ chưa qua kinh nghiệm. Vì vậy kinh nghiệm bản thân nó là điều ao ước, vì nó muốn cảm xúc mình huy hoàng ra sao!

Nhưng điều đó bất khả, vì chính từ “huy hoàng” là một khối tương đối. Tất cả cái hiện hữu không thể biết huy hoàng thế nào trừ khi cái không có mặt. Nếu cái không không có mặt, cái hiện là không hiện hữu. Có hiểu được điều đó không?

Con nghĩ là có. Xin cứ tiếp tục.

Tốt!

Tất cả hiện hữu sẽ không tự biết được nếu không có gì để so sánh. Thượng Đế là tất cả những gì hiện hữu và không hiện hữu, vô hình và hữu hình. Khi tạo ra cái ở đây và cái ở kia, Thượng Đế có thể làm cho mình tự biết được. Thượng Đế tạo ra tương đối, món quà to lớn nhất Thượng Đế tự hiến cho mình. Giao tiếp cũng là món quà to lớn nhất Thượng Đế tặng cho các con, điểm này chúng ta sẽ thảo luận sau.

Như vậy từ cái Không gì nhảy ra cái Tất Cả một biến cố tâm linh hoàn toàn phù hợp bất ngờ phù hợp với những khoa học gia của các con gọi là thuyết Big Bang.

Do những nguyên tố đều chạy tới, thời gian được tạo ra, do một vật trước kia ở đây nay ở chỗ khác và khoảng thời gian đi từ đây đến kia có thể đo lường được. Như vậy những phân hữu hình của nó bắt đầu tự định nghĩa, tương quan với nhau. Những phân vô hình cũng vậy.

Thượng Đế biết rằng: Muốn cho Tình Yêu tinh khiết hiện hữu cũng cần phải có cái đối nghịch Sợ Hãi hiện hữu. Chính sự sáng tạo nhị nguyên này giữa tình yêu và sợ hãi con người đã phác họa ra những chuyện thần thoại khác nhau như sự sa ngã của Adam, sự nổi loạn của Satan...

Cũng như các con đã chọn để nhân cách hóa Tình Yêu tinh khiết là Thượng Đế, và nhân cách hóa Sợ Hãi thành kinh tởm và gọi là Quỷ. Nhiều người trên trái đất đã đặt ra những thần thoại thật tình vì chung quanh biến cố đó với các kịch bản về thiên thần chiến đấu với ác quỷ, chiến tranh giữa thiện và ác, giữa ánh sáng và bóng tối. Khi biểu hiện vũ trụ theo một diện phân chia của chính mình, Thượng Đế đã sản xuất ra từ năng lực tinh khiết tất cả những gì hay hiện hữu: Hữu hình và vô hình. Nói cách khác, không những vũ trụ thể chất được tạo ra mà cái vũ trụ siêu hình cũng được tạo ra nữa.

Tiếp đó, Thượng Đế cho bùng nổ ra thành vô số đơn vị nhỏ hơn toàn thể gọi là tinh linh. Vài thần thoại tôn giáo ghi rằng: “Thượng Đế Cha” có nhiều con tinh linh.

Thật ra vô vàn tinh linh gồm thành toàn thể Ta. Theo nghĩa vũ trụ, là những con ta sinh ra.

Mục đích Ta tự chia thành những phần nhỏ giống Ta để Ta có thể biết chính Ta qua kinh nghiệm. Cách duy nhất cho đáng sáng tạo biết mình là đáng sáng tạo: Đó là sáng tạo. Như vậy, Ta trao cho mỗi phần trong vô số phần của Ta (cho tất cả những con tinh linh của Ta) quyền năng sáng tạo mà Ta có với tư cách toàn bộ.

Quan niệm các tôn giáo cho rằng các con đã được tạo ra theo “hình tượng và giống như Thượng Đế”. Nghĩa là cái tinh chất của chúng ta cùng giống nhau. Chúng ta gồm cùng một thứ nguyên liệu! Với cùng tính chất và khả năng gồm cả khả năng tạo ra thực tế thể chất từ không khí loãng. Mục đích của Ta khi tạo ra các con (những con tinh linh của Ta) là để Ta tự biết được Ta là Thượng Đế. Ta không có cách nào khác ngoại trừ là qua các con.

Như vậy, có thể nói rằng (và Ta đã nói nhiều lần) mục đích của Ta đối với các con là các con phải biết các con là Ta. Nghe sơ qua có vẻ đơn giản nhưng lại trở thành phức tạp, vì chỉ có một cách duy nhất để các con tự biết mình là Ta, trước hết các con phải tự biết mình không phải là Ta.

Bây giờ, hãy cố gắng theo điều này; hãy tranh thủ để theo kịp vì nó trở nên rất tế nhị. Đã sẵn sàng chưa?

Con sẵn sàng.

Tốt!

Hãy nhớ, chính người đã yêu cầu Ta giải thích, câu hỏi này thật ra các con đã hỏi rất nhiều lần trong nhiều năm.

Phải.

Con biết con đã hỏi điều gì.

Được, các con sẽ được trả lời. Để đơn giản hóa, Ta sẽ dùng những đứa con của Thượng Đế theo mô hình thần thoại làm căn bản cho cuộc thảo luận vì đó là mô hình quen thuộc với các con. Bây giờ trở lại vấn đề tiến trình tự biết mình phải hoạt động ra sao? Ta đã từng nói cho tất cả những đứa con tinh thần

của Ta biết chúng là những phần của Ta nhưng các con thấy đây, chưa đủ cho tinh linh biết nó là Thượng Đế, một phần hay là con của Thượng Đế. Như Ta đã giải thích biết một điều và kinh nghiệm điều đó là hai chuyện khác nhau. Tinh linh mong ước tự biết nó qua kinh nghiệm. Cái biết bằng quan niệm chưa đủ cho các con.

Do đó ta vẽ ra một kế hoạch. Đó là ý niệm kỳ lạ nhất trong vũ trụ, và một cuộc hợp tác vì tất cả các con đều nằm trong kế hoạch của Ta. Theo kế hoạch, các con với tư cách tinh linh sẽ đi vào vũ trụ vật chất vừa được tạo ra, vì vật chất tính là con đường độc nhất để có thể biết qua kinh nghiệm. Đó là lý do Ta tạo ra vũ trụ thể chất từ lúc bắt đầu. Và hệ thống tương đối chi phối vũ trụ đó và tất cả các tạo vật. Một khi đã ở cái vũ trụ thể chất, các con những đứa con tinh linh của Ta có thể kinh nghiệm những điều các con đã biết về mình.

Nhưng trước tiên, các con phải biết cái đối nghịch. Nghĩa là các con không biết mình là cao đến khi các con nhận thức được thấp. Các con không thể kinh nghiệm mập nếu không biết mảnh mai (gầy). Tức là các con chưa kinh nghiệm được các con là gì cho đến lúc các con gặp cái không phải là gì. Đó là mục đích của thuyết tương đối và tất cả đời sống thể chất. Chính nhờ các con không là gì mới định nghĩa được các con là gì. Nghĩa là các con phải “không là” để có thể là. Có theo kịp không?

Con nghĩ, ngừng lại nó đi.

Tất nhiên, không có cách nào để các con không phải là ai cả không phải là gì, các con chỉ là cái đó (tinh linh thanh tịnh sáng tạo), đã luôn luôn và sẽ luôn luôn là cái đó. Rồi các con làm chuyện tiếp theo, tự gây cho mình quên các con thật sự là ai. Khi nhập vào vũ trụ thể chất, các con bỏ quên cái ký ức về các con. Điều này khiến cho các con chọn lựa để là người, là các con chớ không phải “tỉnh giấc mơ lâu dài”. Tuy quên như thế nhưng các con đã luôn luôn là, và sẽ mãi mãi là một phần thiên thể của cái toàn bộ thiên thể, một chi của toàn thân.

Điều này chứng tỏ hành động trở về cái toàn bộ, trở về Thượng Đế lại gọi là hồi tưởng, nhớ lại. Quả thật, các con đã chọn lựa để hồi tưởng Các con Thật Sự là ai, hoặc cùng kết hợp với các phần khác của các con để kinh nghiệm cái toàn thể của các con tức cái toàn thể của Ta. Công tác của các con trên địa cầu không phải để học (bởi vì các con đã biết rồi) mà để hồi tưởng các con là ai. Và hồi tưởng cho tất cả ai khác (có nghĩa nhắc nhở lại) để họ cũng hồi tưởng được. Tất cả những vị sư tinh thần tuyệt vời đã chỉ làm điều đó. Đó là mục đích duy nhất của các con cũng như của linh hồn các con.

Trời đất ạ! chuyện này thật quá đơn giản và quá...đối xứng.

Con muốn nói: Tất cả đều ăn khớp! Đột nhiên, tất cả ăn khớp! Bây giờ con nhìn được bức họa mà con chưa từng bao giờ ráp lại được.

Tốt.

Điều này tốt. Đó là mục đích của cuộc đối thoại này. Các con đã hỏi để Ta trả lời. Ta hứa là sẽ trả lời các con. Các con sẽ dùng cuộc đối thoại này làm một cuốn sách và các con sẽ chuyển lời của Ta đến cho nhiều người khác. Đó là nhiệm vụ của các con. Ta biết, các con có nhiều câu hỏi, thắc mắc về đời sống và rất nhiều lãnh vực. Đừng có lo, nếu có điều gì chưa hiểu thấu đáo Ta sẽ làm sáng tỏ ngay cho các con.

Có nhiều điều con muốn hỏi về những vấn đề lớn và rất hiển nhiên như: Tại sao thế giới lại ở trong tình trạng hiện nay?

Câu hỏi này được đặt ra rất nhiều lần, từ khởi thủy cho đến bây giờ.

Các con đã muốn biết:

Tại sao thế giới lại như vậy?

Nói cách khác: Nếu Thượng Đế hoàn toàn thương yêu tại sao tạo ra những bệnh dịch và đói khát, chiến tranh và bệnh hoạn, động đất và bão tố gây nhiều thiên tai trên toàn thế giới?

Câu trả lời nằm ở chỗ bí mật thâm sâu nhất vũ trụ và có ý nghĩa cao nhất trong đời sống. Ta tỏ ra lòng tốt của Ta không chỉ bằng cách tạo ra những gì hoàn hảo chung quanh các con. Ta không chứng minh tình yêu của Ta bằng cách cấm các con chứng minh tình yêu của các con.

Như Ta đã giải thích, các con không thể chứng minh được tình yêu cho tới khi nào các con có thể chứng minh được sự không yêu. Một vật không thể hiện hữu nếu không có cái đối nghịch của nó ngoại trừ ở thế giới tuyệt đối. Và phạm vi tuyệt đối không đủ cho các con hay cho Ta. Ta hiện hữu ở đó trong cái vĩnh cửu và cũng từ đó, các con sinh ra. Trong tuyệt đối không có kinh nghiệm, chỉ có giác (biết).

Giác là một trạng thái thiêng liêng, còn cái vui nhất là hiện hữu. Hiện hữu chỉ có thể hoàn thành sau khi đã kinh nghiệm. Cuộc tiến hóa như thế này: Giác, Kinh Nghiệm, Hiện Hữu. Đó là Ba Ngôi Linh Thiêng của Thượng Đế. Thượng Đế Cha là Giác. Cha của mọi hiểu biết, Người sinh ra mọi kinh nghiệm vì các con không thể kinh nghiệm điều các con không biết.

Thượng Đế Con là Kinh Nghiệm sự hiện thân, sự hành động tất cả những gì Thượng Đế Cha biết về Minh vì không thể nào hiện hữu cái chưa được Kinh Nghiệm.

Thượng Đế Tinh Thần là Hiện Hữu – hóa thân của tất cả những gì Con đã kinh nghiệm về mình.

Cái Hiện Hữu tính đơn giản và tuyệt mỹ chỉ có thể có được qua ký ức về giác và kinh nghiệm.

Cái hiện hữu đơn giản này là niềm vui. Đó là trạng thái của Thượng Đế sau khi đã biết và kinh nghiệm về chính Minh. Đây là điều Thượng Đế đã mong ước từ khởi thủy.

Bộ ba trong một của Thượng Đế có thể hiểu thêm như: Cha Mẹ Con Cái hoặc Cái Gây Ra – Cái Được Gây – Cái Hiện Hữu.

Thế giới như hiện tại với những thiên tai như động đất, bão tố, lụt lội v.v...chỉ là những nguyên tố chuyển động từ cực này qua cực kia. Toàn bộ chu kỳ sinh tử là một phần của cái chuyển động này. Đó là những nhịp điệu của đời sống ảnh hưởng đến tất cả mọi vật đang hiện hữu.

Thông thường đau ốm, bệnh hoạn thường do các con tự gây cho mình. Những thất bại của từng cá nhân thường do sự lựa chọn sai lầm. Tai họa trên thế giới do những ý thức của toàn thể giới.

Câu hỏi của các con ngụ ý rằng: Những biến cố và thiên tai đó do ý muốn và mong ước của Ta. Nhưng không phải Ta muốn những cái đó hiện hữu. Ta chỉ quan sát các con làm như vậy. Ta không thể làm gì để ngăn cản chúng đừng xảy ra vì làm thế là ngăn cản ý muốn của các con. Như vậy, sẽ tước đoạt quyền của các con, cái kinh nghiệm của Ta và các con cùng lựa chọn. Như thế, đừng buộc tội tất cả những gì gọi là xấu trên thế giới này, hãy tự hỏi mình làm sao để có thể thay đổi nó.

Nhưng hãy điều tra ở bên trong chứ không phải ở ngoài.

Hãy hỏi: Phần nào cái Ngã của con muốn kinh nghiệm trước tai họa này? Con cần chọn lựa hành động nào thích ứng với những biến cố đó. Đây là những dịp cho các con quyết định và trở thành: Các con Là Ai?

Mỗi linh hồn là một vị sư dù không nhớ lại nguồn gốc nhưng mỗi linh hồn tạo ra tình trạng và hoàn cảnh cho mục đích cao cả nhất để có thể hồi tưởng nhanh nhất trong thời gian hiện tại. Như thế, đừng bao giờ phê phán con đường người khác đi.

Đừng ganh tỵ sự thành công, cũng đừng thương hại sự thất bại vì các con đâu có biết thế nào là thành công hay thất bại đối với tính toán của một linh hồn.

Suy nghĩ kỹ càng khi coi một việc là tai họa hay vui vẻ vì nếu một cái chết có thể cứu sống hàng ngàn người có phải là một tai họa không? Nói như thế để các con tránh để tâm và phê phán chuyện của người khác.

Nên nhớ: Mỗi hoàn cảnh là một món quà và mỗi kinh nghiệm có ẩn dấu một kho tàng.

Để Ta cắt nghĩa thêm: Ngày xưa có một linh hồn tự biết mình là ánh sáng. Đó là “linh mới” nên ham kinh nghiệm lắm.

Linh hồn nói: Ta là ánh sáng, Ta là ánh sáng....nhưng tất cả cái biết và nói về ánh sáng không thể thay thế được kinh nghiệm. Trong khoảng không gian linh hồn này xuất hiện không có gì ngoài ánh sáng. Tất cả linh hồn lớn, nhỏ đều chói lọi trước ánh sáng kinh hoàng của Ta. Do đó, linh hồn nhỏ bé kia chỉ là ngọn nến trước ánh sáng mặt trời. Như vậy, ngoài ánh sáng lớn nhất (mà nó là một phần), linh hồn không thể thấy chính nó, cũng chẳng thể kinh nghiệm nó thực sự là ai, thực sự là gì?

Ao ước rất lớn của linh hồn tự biết về chính mình khiến một hôm Ta nói: Này! Bé nhỏ kia ơi con có biết phải làm gì để thỏa mãn ước mong của con không?

Ồ! làm gì Thượng Đế? Con sẽ làm bất cứ việc gì để tự biết chính mình.

Con phải tách ra khỏi chúng ta và rồi con phải kêu gọi bóng tối đến với con.

Bóng tối là gì hỡi Thượng Đế.? Là cái không phải con. Linh hồn kia hiểu và tự mình tách ra khỏi cái toàn thể qua một thế giới khác. Nơi này linh hồn có quyền kêu gọi tới tất cả mọi thứ bóng tối để kinh nghiệm và rồi nó kinh nghiệm. Tuy nhiên, trong bóng tối dày đặc, linh hồn kêu lên: Cha, Cha ơi! Sao Cha lại bỏ rơi con! Giống hệt các con kêu Ta trong những tối tăm nhất của cuộc đời. Nhưng Ta có bao giờ bỏ rơi các con ! Ta vẫn luôn luôn đứng cạnh các con, sẵn sàng nhắc nhở cho các con biết Các con Là Ai! sẵn sàng, luôn luôn kêu gọi các con trở về nhà.

Bởi vậy hãy là đuốc sáng trong bóng tối và đừng bao giờ nguyên rủa bóng tối. Nên nhớ điều các con làm vào thời gian thử thách lớn nhất có thể là

cái thành công lớn nhất của các con. Vì kinh nghiệm của các con tạo ra là một mệnh đề của Các Con Là Ai và các con muốn là ai.

Câu chuyện trên để các con hiểu rõ hơn tại sao thế giới hiện nay lại như vậy, và làm cách nào để có thể thay đổi trong chốc lát khi tất cả mọi người nhớ lại cái chân lý tuyệt diệu của sự thật cao cả nhất của họ.

Có người cho rằng Đời là một trường học và tất cả những điều các con quan sát và kinh nghiệm trong đời của các con là để cho các con học. Ta đã nói về điểm này rồi và Ta nhắc lại lần nữa: Các con tới đời sống này chẳng phải học gì cả các con chỉ cần chứng minh những điều các con đã biết rồi. Trong công cuộc chứng minh này, các con sẽ thực hiện chức năng và tự tạo một bản thân mới qua kinh nghiệm. Như vậy các con chứng minh đời sống và tạo cho nó một mục đích và làm cho nó linh thiêng.

Có phải Ngài nói rằng tất cả những thứ xấu xa xảy ra cho chúng con do chúng con tự lựa chọn? Có phải Ngài cho rằng những thiên tai, tai họa xảy ra trên thế giới này do chúng con tự tạo ra để có kinh nghiệm những cái đối nghịch với chúng con thực sự là ai? Nếu thế, sao chẳng có cách nào ít đau đớn hơn để tạo ra những cơ hội cho chúng con kinh nghiệm bản thân?

Các con đã đặt ra nhiều câu hỏi rất xác đáng.

Chúng ta hãy duyệt từng câu một:

Không! Không phải tất cả mọi thứ các con gọi là xấu xảy ra đều do các con tự chọn, tất cả đều tự các con tạo ra. Nên nhớ, lúc nào các con cũng ở trong tiến trình sáng tạo trong mỗi lúc, mỗi phút, mỗi ngày. Các con sáng tạo thế nào, chúng ta sẽ bàn sau.

Bây giờ, hãy tin lời Ta: Các con là một bộ máy sáng tạo. Những biến cố, sự việc xảy ra đều được tạo ra từ ý thức. Chỉ ý thức cá nhân cũng được sáng tạo. Các con thử tưởng tượng coi loại năng lực được sáng tạo phát ra khi có hai hay nhiều người họp lại nhân danh Ta? Giả như tất cả các con họp lại cùng một ý thức thì sức mạnh đó tạo ra những biến cố có tầm quan trọng trên toàn thế giới. Nói rằng chính các con đang chọn những hậu quả đó cũng không hẳn chính xác. Đúng ra không còn lựa chọn chúng nữa cũng như Ta vậy. Chúng ta quan sát chúng. Và quyết định Các con Là Ai? trong liên hệ với chúng.

Nếu còn ý niệm rằng: Có một ai đó hay gì đó đang làm điều gì cho các con thì các con tự trút quyền năng tác động lên nó. Chỉ khi nào các con nói con đã làm việc đó các con mới có quyền năng để thay đổi nó. Thay đổi cái Ta đã làm dễ hơn nhiều thay đổi cái các con đã làm.

Bước đầu tiên để thay đổi bất cứ gì là cần biết và chấp nhận sự lựa chọn như hiện nay. Rồi tìm cách thay đổi không phải vì cái đó sai mà vì nó không còn là một mệnh đề chính xác về các con là ai nữa.

Chỉ có một lý do độc nhất để làm bất kỳ một chuyện gì, đó là: Một mệnh đề cho vũ trụ về các con là ai. Cuộc đời sử dụng theo lối đó trở thành Tự sáng tạo. Các con dùng đời sống để sáng tạo các con là ai và muốn trở thành ai. Chỉ có một lý do độc nhất để xóa bất kỳ điều gì là nó không còn là mệnh đề của các con muốn trở thành ai.

Nó không còn phản ánh các con nữa (có nghĩa nó không còn tái hiện nữa). Nếu các con ước mong được tái hiện chính xác, các con phải hành động để thay đổi bất cứ gì trong đời sống, nếu các con nghĩ rằng nó không còn thích hợp với hình ảnh của các con. Hãy phóng những tư tưởng đó vào vũ trụ. Theo nghĩa rộng, tất cả điều xấu xảy ra đều do các con chọn lựa. Lỗi lầm không phải đã chọn lựa chúng nên gọi chúng là xấu. Vì nếu gọi chúng là xấu, các con đã tự gọi mình là xấu do đã tạo ra chúng.

Cách nhìn này khiến các con đã không chấp nhận được nên thà dùng điều xấu cho mình còn hơn dùng sự sáng tạo của chính các con. Chính điều suy nghĩ sai lầm trong tâm linh này đã đưa các con chấp nhận một thế giới như hiện nay. Nếu nội tâm các con có trách nhiệm về thế giới, thế giới sẽ khác xa như bây giờ. Điều này chắc chắn thành sự thật nếu mọi người cảm thấy có trách nhiệm về thế giới.

Những thiên tai xảy ra trong thế giới như: động đất, bão tố, lụt lội, núi lửa v.v... không hẳn chỉ có các con tạo ra. Điều các con tạo ra chính là mức độ những biến cố đó tác động trên đời sống của các con. Những biến cố xảy ra trong vũ trụ được tạo ra do sự phối hợp những ý thức của con người.

Tất cả thế giới cùng sáng tạo đã sản xuất ra kinh nghiệm đó. Điều quan trọng các con cần làm dùng tư tưởng tạo ra một thế giới hoàn hảo. Trong đó, Các con Là Ai? Liên hệ với thế giới như thế nào? Như vậy, các con có nhiệm vụ sáng tạo trong đời sống và thời gian hiện hữu để tạo kinh nghiệm. Đó là mục đích tiến hóa của linh hồn.

Các con hỏi rằng: Có cách nào ít đau đớn hơn để trải qua tiến trình?

Có, nhưng không có gì thay đổi nơi kinh nghiệm bên ngoài. Cách làm giảm đau đớn trước những biến cố đau khổ đó là: Thay đổi cách chứng kiến chúng. Các con không thể thay đổi biến cố bên ngoài vì nó đã được đa số các con sáng tạo. Khả năng và ý thức cá nhân các con chưa đủ trưởng thành để thay đổi cái đã được tạo nên bởi cộng đồng. Vì thế, các con phải thay đổi biến

cố bên trong. Đó là con đường tiến tới chủ động trong đời sống. Không có gì đau khổ bên trong. Đau khổ là kết quả của tư tưởng sai lầm.

Một vị sư có thể chữa lành hay làm biến mất đau khổ. Đau khổ là một phê phán do các con đã có về một vật. Bỏ phê phán đi đau khổ sẽ biến mất. Phê phán thường hay dựa vào một kinh nghiệm đã có trước. Ý kiến các con về một sự kiện bắt nguồn từ ý kiến trước. Cứ đi ngược lại tiếp tục các con sẽ gặp Tư Tưởng Đầu Tiên. Tất cả tư tưởng đều có tính cách sáng tạo và mạnh nhất là Tư Tưởng Nguồn Gốc.

Các con cũng nghe nói: Tội Lỗi Gốc (original sin). Tội lỗi gốc khi tư tưởng đầu tiên các con sai lầm. Sai lầm này cứ cộng thêm nhiều lần khi các con có tư tưởng thứ hai hoặc thứ ba về một vật. Công việc chính của tinh thần là truyền cho các con những hiểu biết mới để xóa đi những sai lầm đã phạm.

Có phải Ngài muốn nói con không nên cảm thấy buồn khổ về những trẻ em chết đói tại Châu Phi, nạn bạo hành và bắt công tại Mỹ, về trận động đất chết hàng trăm người ở Brazil?

Không có “nên” hoặc “không nên” nơi thế giới của Thượng Đế. Cứ làm điều các con muốn làm. Hãy làm những gì phản ánh tâm tư các con. Nếu muốn cảm thấy buồn khổ, cứ buồn khổ.

Nhưng đừng phê phán và cũng đừng nên buộc tội bởi lẽ các con không biết tại sao sự việc lại xảy ra và cũng không biết mục đích là gì.

Nên nhớ điều này: Điều mà các con buộc tội, phê phán coi chừng một ngày nào đó các con sẽ trở thành nó.

Tốt hơn, hãy tìm cách thay đổi những điều đó, hãy giúp đỡ những người khác để trở thành con cái của Thượng Đế với ý nghĩ Các con Là Ai? Hãy ban ơn lành cho tất cả bởi lẽ tất cả là tạo vật của Thượng Đế.

Chúng ta có thể ngừng ở đây một chút để cho con lấy lại hơi thở không? Có phải con đã nghe rõ ràng Ngài nói: Không có “nên” và “không nên” nơi giới của Thượng Đế.

Đúng vậy.

Có thể nào như thế được? Nếu không có nơi giới của Ngài thì chúng phải ở đâu?

Thật thế! Ở đâu? Con xin nhắc lại câu hỏi: Những “nên” và “không nên” xuất hiện ở đâu?

Nếu không phải ở nơi giới của Ngài.

Nơi tưởng tượng của các con.

Nhưng nhiều người đã dạy con tất cả về những điều tốt, điều xấu, những điều nên làm, không nên làm, đã bảo rằng những phép tắc đó do Ngài. Thượng Đế đã đặt ra.

Vậy những kẻ dạy cho các con đã sai lầm. Ta chưa từng bao giờ đặt ra “đúng” hay “sai”, “nên” hay “không nên”. Làm như thế sẽ tước đoạt đi quyền tự do hoàn toàn của các con. Đây là món quà lớn nhất của Thượng Đế ban cho các con để các con hành động như các con thích và kinh nghiệm những hậu quả của những hành động đó. Đây là dịp để tái tạo các con mới theo hình ảnh các con thực sự là ai? Nếu nói rằng một tư tưởng, một lời nói, một hành động là “sai” cũng giống như bảo các con đừng làm điều đó. Giống như cấm các con làm điều đó.

Nếu cấm các con sẽ giới hạn các con, như vậy sẽ phủ nhận cái thực tế của các con thực sự là ai, cũng như phủ nhận những cơ hội cho các con sáng tạo và kinh nghiệm chân lý đó. Có người cho rằng Ta đã ban cho các con ý chí Tự Do, nhưng nếu các con không tuân theo Ta, Ta sẽ tống các con vào địa ngục. Có lẽ các con muốn trêu đùa Thượng Đế.

Tốt! Xin đi vào địa hạt con muốn thảo luận: Thiên Đàng và Địa Ngục. Theo con hiểu không có gì gọi là Địa Ngục.

Có địa ngục nhưng không phải như các con tưởng. Các con không kinh nghiệm nó vì những lý do đã nêu ra rồi.

Địa Ngục là gì? Đó là kinh nghiệm hậu quả xấu nhất của những chọn lựa, những quyết định và những sáng tạo của các con. Đó là kết quả tự nhiên của bất kỳ tư tưởng nào chối bỏ Ta, hoặc nói là không có liên hệ giữa các con với Ta. Đó là đau khổ các con tự gánh chịu do tư tưởng sai lầm. Thật ra từ ngữ “tư tưởng sai lầm” cũng không đúng vì không có gì sai lầm cả.

Địa ngục đối nghịch với vui sướng. Đó là không hoàn thành. Nhưng địa ngục không hiện hữu như một địa điểm do các con đã tưởng tượng ra, nơi đó các con bị đốt trong một thứ lửa vô tận hoặc các con sống trong một trạng thái dầy vò vô tận.

Ta làm như vậy với mục đích gì? Ta không cần trừng phạt hay đặt các con vào nơi đau khổ vô tận. Nếu cho rằng cần phải có công lý thì chỉ cần dứt bỏ

sự thông công với Ta nơi thiên đàng cũng chưa đủ công lý sao? Đâu có cần sự trừng phạt đau khổ vô tận.

Ta nói cho các con rõ: Sau khi chết, không có thứ kinh nghiệm nào như vậy cả, các con thường suy diễn không đúng dựa vào sợ hãi.

Tuy nhiên, có một kinh nghiệm cho linh hồn: Buồn, bất toàn, bị ít hơn cái toàn thể. Bị chia cách với cái vui lớn nhất của Thượng Đế. Sự chia cách này xem như là địa ngục đối với linh hồn các con. Nhưng Ta nói cho các con biết: Ta không tống các con vào đó, Ta cũng không gây ra kinh nghiệm đó cho các con. Các con, chính các con tạo ra kinh nghiệm đó, bất cứ khi nào các con chối bỏ bản thân, bác bỏ Các con Thực Sự Là ai và Là Gì. Nhưng ngay kinh nghiệm này cũng không vô tận. Nó không thể như thế vì hoạch định của Ta không để các con phải chia cách Ta mãi mãi.

Quả thế, điều như vậy là một bất khả vì muốn cho biến cố đó xảy ra không những các con phải phủ nhận các con là ai, mà Ta cũng phải làm như vậy. Nhưng Ta không làm như vậy, chỉ cần một người trong các con nắm giữ chân lý về các con, chân lý này tối hậu sẽ thắng.

Nhưng nếu không có địa ngục, có nghĩa con có thể làm bất kỳ điều gì con muốn mà không sợ bị trừng phạt?

Có nghĩa các con cần có sợ hãi để giảm bớt hành động không tốt, cần phải có đe dọa để hành động tốt.

Thật ra ai đã đặt ra những qui luật và phép tắc này?

Chính các con đã đặt ra phép tắc, qui luật này. Và các con quyết định các con đã làm tốt ra sao! Bởi vì chính các con quyết định Các con Thực Sự Là Ai Và Là Gì. Các con là Kẻ Độc Nhất có thể định lượng các con làm tốt đến mức nào.

Không ai khác sẽ phê phán các con vì Thượng Đế không thể phê phán sáng tạo của chính mình và nói đó là xấu.

Nếu Ta muốn các con hiện hữu và làm mọi chuyện một cách hoàn hảo, Ta sẽ để các con trong môi trường hoàn hảo ngay từ lúc đầu.

Toàn bộ điểm then chốt của tiến trình là: Để cho các con khám phá ra bản thân, sáng tạo ra bản thân các con như các con thực sự là vậy. Đó là linh hồn các con mong ước như vậy. Và các con không thể là thế nếu không có gì cho các con chọn lựa để là gì khác. Vậy Ta có nên trừng phạt các con vì các con đã chọn cái mà Ta đã đặt trước mặt các con? Nếu Ta không muốn cho các

con lựa chọn lần thứ hai, sao Ta lại tạo ra một gì khác đối với cái trước. Đó là câu hỏi các con phải tự đặt cho mình trước khi các con buộc tội Thượng Đế. Câu trả lời là “yes”, các con có thể làm bất cứ gì các con muốn mà không sợ bị trừng phạt. Tuy nhiên, có lẽ sẽ tốt hơn cho các con nhận thức được hậu quả.

Hậu quả là kết quả, kết quả tự nhiên. Đó không phải là phần thưởng hay trừng phạt. Kết quả chỉ là kết quả. Chúng là cái gì kết thành do tự nhiên thực hành những luật thiên nhiên. Chúng là cái xảy ra bây giờ có thể dự đoán được như là hậu quả của cái đã xảy ra trước đó. Tất cả đời sống thể chất sinh hoạt theo những định luật thiên nhiên. Một khi đã nhớ lại được những qui luật này và đem ra thực hành các con đã làm chủ được đời sống trên trái đất. Những điều các con nghĩ rằng bị trừng phạt, sự ác hay vận rủi đều do định luật thiên nhiên chi phối hết.

Ngài muốn nói rằng: Nếu con biết rõ những qui luật đó và tuân theo con sẽ chẳng bao giờ gặp rắc rối nữa.

Các con sẽ chẳng bao giờ chính mình kinh nghiệm bản thân bị lâm vào những tình cảnh bối rối nữa. Các con sẽ không còn mọi lo lắng, mọi nghi ngờ, mọi sợ hãi... và sẽ sống hạnh phúc như Adam và Eva xưa kia. Không phải không thể chất như những tinh linh trong thế giới tuyệt đối nhưng là các tinh linh trong thân thể ở giới tương đối. Như thế, các con sẽ có tất cả tự do, tất cả vui thú, tất cả an bình và tất cả trí tuệ, hiểu biết và quyền năng của một tinh linh. Các con sẽ là một hiện hữu hoàn hảo. Đó là mục đích của linh hồn các con. Mục tiêu linh hồn là hiện thân trong thân thể để cảm nhận những gì thực sự hiện hữu. Đó là kế hoạch và ý tưởng của Ta. Có nghĩa Ta phải thành tựu nó nơi các con.

Như vậy, khái niệm đó được chuyển thành kinh nghiệm để Ta có thể biết được Bản Thân Ta bằng kinh nghiệm. Những luật của vũ trụ đều do Ta đặt ra. Nó rất hoàn hảo cho vạn vật. Các con thấy bông tuyết thật hoàn hảo không?

Mô hình, tính chất phức tạp và độc đáo của nó thật tuyệt vời. Đó là điều bí mật. Các con thường ngán ngạo trước cái đẹp vĩ đại, kỳ diệu của thiên nhiên. Tất cả sự cân đối của vũ trụ, từ vật to nhất đến hạt nhỏ nhất các con đã nhìn thấy được, cũng còn những điều các con chưa biết vì tính chất phức tạp, liên hệ kỳ lạ trong vũ trụ.

Ông Shakespeare của các con đã nói một cách tuyệt diệu: Hỡi Horatio, những điều trên Trời và dưới Đất còn nhiều hơn những điều người mơ tưởng trong triết lý của người.

Vậy làm sao con có thể biết được những luật đó? Làm sao cho con học được chúng?

Không phải học mà là nhớ lại.

Làm sao để con có thể nhớ lại?

Bắt đầu hãy bắt động!

Hãy yên lặng bên ngoài để thế giới bên trong có thể đem lại ánh sáng cho các con.

Chính cái nội quán này các con cần tìm. Nhưng các con không thể thấy được nó nếu các con đang trầm mình trong thế giới bên ngoài. Vậy hãy tìm vào bên trong càng sâu càng tốt.

Trường hợp nếu không đi vào trong, hãy đi từ trong ra như các con thường làm với thế giới bên ngoài.

Hãy nhớ tiền đề này: Nếu các con không đi vào, các con đi ra. Hãy đặt lại câu đó cho đúng: Nếu con không đi vào, con đi ra. Cả cuộc đời các con cứ đi ra. Thật ra các con khỏi cần và không bao giờ cần đi ra. Bởi lẽ không gì các con không thể tự thực hiện được, không gì các con không thể làm được và không gì các con không thể có được. Đây có vẻ như lời hứa cuối của một cái bánh vẽ. Các con muốn Thượng Đế hứa gì khác nữa?

Liệu các con có tin Ta nếu Ta hứa ít hơn? Thật lạ lùng, qua hàng ngàn năm con người đã không tin vào những lời hứa của Thượng Đế. Có thể những lời hứa quá đẹp để con người có thể tin được. Từ đó, các con chọn một lời hứa kém hơn một tình yêu thương kém hơn.

Lời hứa cao nhất của Thượng Đế dựa trên tình thương yêu vô bờ bến nhưng các con không thể nào hiểu được lời hứa hoàn hảo như thế. Thành ra, các con không thể tin ngay cả bản thân các con. Không tin tất cả những điều này có nghĩa không tin Thượng Đế. Bởi lẽ nếu tin vào Thượng Đế sẽ đưa tới tin nơi món quà vĩ đại nhất của Thượng Đế: Tình yêu vô điều kiện và lời hứa lớn nhất của Thượng Đế: Khả năng vô hạn.

Con có thể ngắt lời Ngài ở đây không? Con ghét phải ngắt lời Thượng Đế khi Ngài đang thuyết giảng...nhưng con đã được nghe cái khả năng vô hạn này trước rồi, nó chẳng ăn khớp chút nào với kinh nghiệm con người.

Thôi, tạm quên đi những khó khăn con người bình thường gặp phải, còn những thử thách những người bẩm sinh đã bị giới hạn về thần trí và thể chất thì sao? Khả năng của họ có vô hạn không?

Các con đã viết như vậy ngay trong chính Thánh Kinh của các con.

Hãy cho con một ví dụ.

Hãy đọc lại các con đã viết ra sao nơi Genesis (Sáng Thế kỷ), chapter 11, verse 6 trong thánh kinh các con đã viết: “Hãy coi tất cả mọi người là một, cùng có một ngôn ngữ.

Con người không bị hạn chế trong những việc tưởng tượng sẽ làm Đúng, nhưng liệu các con có thể tin điều đó không? Chưa có câu trả lời đối với những người yếu đuối, tàn tật, bán thân bất toại, những người bị giới hạn? Các con tưởng rằng họ bị giới hạn chứ không phải tự do lựa chọn à? Các con tưởng rằng linh hồn gặp những thử thách của cuộc đời do ngẫu nhiên sao? Có phải do các con tưởng tượng ra không?

Ngài nói rằng một linh hồn chọn trước kiếp sống mà nó sẽ kinh nghiệm sao?

Không, nếu như vậy sẽ làm hư mục đích của sự thử thách.

Mục đích là tạo ra kinh nghiệm đối với bản thân vào thời gian vinh quang nhất trong hiện tại. Do đó, các con không chọn trước kiếp sống mà các con sẽ kinh nghiệm. Tuy nhiên, các con có thể lựa những người, hoàn cảnh, thử thách, chương ngại, cơ hội và những chọn lựa để tạo ra kinh nghiệm của các con.

Khả năng của các con là vô biên trong tất cả những điều các con chọn để làm. Đừng nghĩ rằng một linh hồn hiện thân vào một thân thể là bị giới hạn, chưa đạt tới hoàn hảo bởi vì các con không biết linh hồn đang muốn làm gì. Các con không biết chương trình của linh hồn, các con mù mờ về dự tính của nó.

Bởi thế, hãy chúc lành cho mọi người trong mọi điều kiện và hãy tạ ơn. Làm vậy các con xác nhận sự sáng tạo hoàn hảo của Thượng Đế, và đặt niềm tin vào đó. Thật ra không có gì xảy ra do may rủi hay trùng hợp trong giới của Thượng Đế. Nếu một bông tuyết có thể tuyệt mỹ trong mô hình của nó, nhiều điều bất ngờ, kỳ diệu cũng xảy đến trong cuộc đời.

Nhưng Jesus đã chữa lành cho những người bệnh.

Tại sao Jesus phải chữa cho họ nếu điều kiện của họ hoàn hảo đến như vậy? Jesus không chữa cho người ta lành bệnh do vì ông thấy những điều kiện của họ là bất hảo.

Jesus đã chữa cho những người đó được lành bệnh bởi Ngài thấy rằng những linh hồn đó yêu cầu được chữa lành như một phần tiến trình của họ. Jesus thấy sự toàn hảo của tiến trình. Ngài nhận rõ và hiểu ý định của linh hồn. Nếu Jesus cảm thấy tất cả các bệnh, tâm thần hay thể chất là biểu hiệu của bất hảo, thì Ngài sẽ chẳng chữa lành cho mọi người trên hành tinh này cùng một lần sao? Các con nghi ngờ rằng Jesus không làm được như vậy sao?

Không. Con tin Jesus làm được.

Tốt. Tại sao Jesus lại không làm? Tại sao Jesus lại chọn lựa để một số người chịu đau khổ và để một số người được chữa lành?

Cũng nhân về vấn đề này, tại sao Thượng Đế lại để cho có đau khổ trong cuộc đời?

Có toàn hảo trong tiến trình. Tất cả đời sống đều phát xuất từ sự chọn lựa. Ta không thể can thiệp, chắt vắn hay buộc tội sự chọn lựa của các con. Thích hợp nhất là quan sát và làm bất cứ gì có thể làm được để tiếp tay với linh hồn trong sự quyết định và tìm kiếm một chọn lựa cao hơn. Hãy chú tâm vào sự chọn lựa của người khác nhưng đừng phê phán. Hãy biết rằng sự chọn lựa của họ là toàn hảo trong lúc này, tuy nhiên hãy sẵn sàng để giúp họ tìm một chọn lựa mới, chọn lựa cao hơn. Hãy hiệp thông với những mục tiêu của linh hồn. Đó là điều Jesus đã làm với những người Ngài đã chữa bệnh. Jesus đã chữa lành tất cả những ai tới với Ngài hoặc nhờ những người khác cầu khẩn dùm. Jesus không chữa bệnh bừa bãi vì làm vậy sẽ vi phạm vào luật thiêng liêng của vũ trụ. Hãy để mỗi linh hồn đi đường của nó.

Như vậy không lẽ chúng con không được giúp ai cả nếu không có yêu cầu?

Chắc chắn là không.

Như vậy chúng con sẽ không thể giúp những kẻ chết đói tại Ấn Độ, hoặc giúp những người bị hành hạ tại Châu Phi hoặc những người nghèo bị chà đạp mọi nơi. Tất cả những cố gắng nhân đạo sẽ mất đi, tất cả những việc phước thiện sẽ bị cấm đoán. Chúng con phải chờ một người ngỗ lời van xin chúng con trong cơn tuyệt vọng sao? Hoặc chờ cả một quốc gia van nài giúp đỡ trước khi chúng con được phép làm một việc thật rõ ràng.

Như các con thấy đó: Câu hỏi tự nó trả lời. Nếu một điều rõ ràng là đúng thì hãy làm đi.

Nhưng cần phải cân nhắc thật cẩn thận về cái mà các con gọi là “đúng” hay “sai” Một điều chỉ đúng hay sai do các con nói như vậy, trong bản chất chẳng có điều gì đúng hay sai.

Vậy sao?

“Đúng” hay “sai” không phải là một điều kiện nội tại trong bản chất, đó là phê phán chủ quan của từng cá nhân. Từ những phê phán chủ quan các con tạo ra bản ngã qua những giá trị cá nhân để chứng minh Các con Là Ai? Thế giới hiện hữu như bây giờ để các con có thể phê phán như vậy. Nếu thế giới hiện hữu trong những điều kiện hoàn hảo, cái tiền trình để cấu tạo Bản Ngã sẽ chấm dứt.

Nghề luật sư sẽ chấm dứt ngay ngày mai nếu không còn tố tụng.

Nghề bác sĩ sẽ chấm dứt ngay ngày mai nếu chẳng còn bệnh tật.

Và nghề của Thượng Đế cũng chấm dứt ngay ngày mai nếu chẳng còn vấn đề nào nữa?

Chính xác vậy! Các con đã nói điều đó một cách hoàn hảo. Chúng ta sẽ hết tạo tác nếu chẳng còn gì để sáng tạo. Tất cả chúng ta có một quyền lợi chắc chắn bất di bất dịch để giữ cuộc chơi tiếp tục. Giống như chúng ta nói muốn giải quyết mọi vấn đề nhưng không dám giải quyết tất cả vì nếu thế chẳng còn gì để làm nữa. Các cộng đồng tôn giáo thường quan niệm rằng chỉ có chính ý niệm của họ về con đường độc nhất đi tới Thượng Đế.

Nếu Ta nói với các con : Các con là Thượng Đế, các tôn giáo còn gì để nói nữa?

Nếu bảo rằng các con được chữa lành, y khoa còn gì để làm nữa? Nếu nói rằng các con sống trong hòa bình, còn gì cho những người thương thảo hòa bình. Nếu cho rằng thế giới được định rồi, còn gì cho thế giới nữa.

Có phải Ngài muốn nói rằng: Thế giới mãi mãi có vấn đề? Có phải Ngài muốn nói rằng Ngài thực sự muốn cho nó như vậy.

Ta nói rằng thế giới hiện như vậy theo lối nó đang hiện hữu giống như mô hình bông tuyết đang hiện hữu. Các con đã tạo ra nó như vậy cũng như các con đã tạo ra đời sống như vậy. Điều các con muốn là điều Ta muốn. Ngày các con muốn chấm dứt đói khát sẽ không còn đói khát nữa. Ta đã trao cho các con tất cả những tài nguyên để làm chuyện đó.

Các con có đầy đủ phương tiện để chọn lựa điều đó nhưng các con không làm vì các con không thể làm. Các con than van rằng không thể tìm cách giải quyết có 40.000 người chết đói trong một ngày nhưng lại đưa vào 50.000 người trong một ngày để bắt đầu cuộc sống mới. Các con cho rằng đây là tình yêu và theo kế hoạch của Thượng Đế. Có phải vậy không? Thật ra thế giới hiện hữu theo lối hiện tại vì các con đã chọn lựa cho nó như thế. Các con đang hủy hoại môi trường sống của thế giới có phương pháp hẳn hoi.

Sau đó, lại trút trách nhiệm cho thiên nhiên, Thượng Đế đã tạo ra. Như vậy các con đã tự lường gạt chính mình. Thật sự, không có gì hiền lành bằng thiên nhiên, và cũng không có gì ác độc đối với thiên nhiên như con người. Tuy nhiên, các con thường tránh né trách nhiệm đối với thiên nhiên và cho rằng không phải lỗi của các con. Đây không phải chuyện lỗi phải mà do chọn lựa. Các con có thể chọn lựa chấm dứt mưa rừng ngày mai. Các con có thể chọn lựa để ngừng phá hủy lớp khí quyển bao quanh hành tinh của các con. Các con có thể chọn lựa để không làm hại hệ thống sinh thái của địa cầu. Nhưng liệu các con có sẽ làm không? Cũng vậy, các con có thể chấm dứt mọi chiến tranh ngay ngày mai nếu các con đồng ý không còn giết hại lẫn nhau. Ta sẽ không làm cho các con điều gì nếu các con không tự làm cho mình. Đó là luật cũng như lời của các nhà tiên tri.

Thế giới ở trong tình trạng hiện tại do các con. (không quyết định tức là quyết định). Địa cầu như trạng thái hiện nay do những sự chọn lựa hay không chọn lựa của các con.

Nhưng con đâu có chọn lựa để chiếc xe cam nhông đâm vào con, để thằng ăn cắp móc hầu bao của con, để thằng khùng nó hãm hiếp con?

Những sự việc xảy ra đều có nguyên nhân của nó. Chẳng hạn như tạo ra nơi thằng ăn cắp cái nhu cầu ham muốn ăn cắp. Tạo ra ý thức làm cho sự hãm hiếp có thể xảy ra. Chỉ khi nào các con nhìn thấy nơi nội tâm cái nguyên nhân gây ra tội lỗi, các con mới bắt đầu sửa chữa những điều kiện đã làm cho tội lỗi xảy ra.

Hãy cho người đói ăn, cho người nghèo phẩm giá, tạo những cơ hội cho những người không may mắn, đừng làm tổn thương tự ái người khác, hãy gạt bỏ những hận chế vô nghĩa về dục tính. Đồng thời, hãy giúp cho những người khác hiểu thấu cái kỳ diệu về dục tính và hướng nó đến toàn thiện.

Hãy làm những điều đó rồi các con sẽ đi được quãng đường dài trên đường gặp Thượng Đế và sẽ chấm dứt vĩnh viễn ăn cắp và hãm hiếp. Còn việc gọi là “tai nạn” như chiếc xe tải đâm vào, viên gạch từ trên trời rơi xuống v.v... Ta bảo thật hãy học cách chào mừng những bất ngờ đó như một phần nhỏ của một tấm thảm họa. Các con đã tới đây để phác họa một kế hoạch cá nhân

để tự cứu mình. Tuy nhiên, sự cứu rỗi này không phải tự cứu mình khỏi những cạm bẫy của ác quỷ (và cũng chẳng có gì gọi là ác quỷ hay địa ngục). Các con sẽ tự cứu mình khỏi sự lãng quên của bất thành đạt. Các con không thể thua hay thất bại trong trận chiến này. Thật ra đây không phải là một trận chiến mà là một tiến trình. Tiến trình cũng không hẳn là đấu tranh như một số tôn giáo thường nghĩ. Tai nạn xảy ra vì chúng xảy ra, các con cho rằng đó là bất hạnh nhưng có thể không như vậy đối với chương trình làm việc của linh hồn.

Thật ra: Không có điều gì trùng hợp hay ngẫu nhiên hết, mỗi biến cố, sự việc gửi tới cho bản thân để các con tự sáng tạo và kinh nghiệm. Các con Là Ai? Tất cả các vị Sư đều biết điều đó nên họ rất bình tâm trước những biến cố gay gắt nhất trong cuộc đời. Chẳng hạn như tâm của Jesus không bị xáo trộn bởi sự đóng đinh trên Thập Giá. Jesus có thể bỏ đi nhưng Jesus đã không làm. Jesus để cho mình bị đóng đinh trên Thập Giá để cứu rỗi biết bao linh hồn. Jesus nói: Hãy nhìn coi Ta có thể làm gì? Các con cũng sẽ làm được như vậy vì các con là những thiên thần của Thượng Đế. Tuy thế các con không tin, và nếu không tin nơi các con, hãy tin ở Ta. Lòng từ bi của Jesus cao tới mức Ngài van nài được hành xử như thế để tác động trên toàn thế giới sứ mạng mọi con người đều về Trời (hoàn thành bản ngã). Nếu không làm theo cách khác hãy làm theo Jesus, thắng đau khổ và cái chết. Triết lý lớn nhất của Ki Tô giáo cho rằng: Không phải các con sẽ có một đời sống vĩnh cửu, sẽ là con cái của Thượng Đế, sẽ có bất kỳ điều gì các con yêu cầu, mà là các con Đang Có. Quan trọng các con phải: Biết điều đó.

Nên nhớ các con là kẻ sáng tạo ra thực tế của các con. Đời sống sẽ như con đường trong đầu các con nghĩ vì ý nghĩ đưa đến sự hiện hữu. Đây là bước đầu trong sáng tạo. Thượng Đế Cha là tư tưởng. Tư Tưởng của các con là vị Cha sinh ra mọi vật. Đây là một trong những luật chúng ta cần nhớ lại.

Vâng. Ngài có thể chỉ cho con những luật khác?

Ta đã chỉ cho các con nhiều lần rồi, rất nhiều lần từ khai thiên lập địa, Ta đã gửi tới hết vị Sư này đến vị Sư khác nhưng các con không chịu nghe lại còn sát hại họ nữa.

Nhưng tại sao chúng con lại làm thế, tại sao chúng con lại làm nhục hay giết họ?

Tại sao?

Bởi vì họ chống lại mọi tư tưởng của các con chối bỏ Thượng Đế. Và các con cũng phải chối bỏ Ta nếu các con tự chối bỏ mình.

Tại sao con lại muốn chối bỏ Ngài hay con?

Vì các con sợ. Có lẽ những lời hứa của Ta quá tốt đẹp để có thể tin là sự thật. Vì thiếu niềm tin nên các con tự thu mình thành những tinh linh bám víu vào sợ hãi, sống trong lo sợ, đáng lẽ ra nên sống trong tình yêu, quyền năng và dung thứ. Các con sống trong sợ hãi và cái sợ lớn nhất của các con là lời hứa cao cả nhất của Ta có thể là sự lương gạt lớn nhất trên Trời đối với các con.

Các con cho rằng: Những lời hứa của Thượng Đế đem lại quyền năng và tình yêu cho các con: Phải là lời dối gạt giả tạo của ác quỷ. Các con nghĩ rằng Thượng Đế không bao giờ có lời hứa tốt như vậy, chỉ có ác quỷ mà thôi.

Ác quỷ dùng lời hứa tốt đẹp đó để lôi cuốn các con chối bỏ bản chất thật của Thượng Đế, một đáng thật đáng sợ, phê phán, ganh ghét, thù hận và hay trừng phạt. Tức các con đã gán những tính chất ác quỷ cho Thượng Đế để tự thuyết phục mình đừng chấp nhận những lời hứa tốt đẹp của đáng sáng tạo, Thượng Đế của bản ngã. Đó là sức mạnh của sợ hãi.

Con đang cố gắng tống cái sợ hãi đi. Ngài có thể nêu lại cho con thêm về các Luật?

Luật thứ nhất: Các con có thể hiện hữu, làm hay có bất cứ gì các con có thể tưởng tượng được.

Luật thứ hai: Các con thu hút những gì các con sợ.

Tại sao lại vậy? Tình cảm là một quyền năng nó thu hút. Cái mà các con sợ nhiều, các con sẽ kinh nghiệm nó. Một con vật, các con cho là ở một đời sống thấp hơn (nhưng con vật hành động liêm chính và tốt hơn con người) biết ngay tức khắc các con sợ nó.

Tình cảm là năng lực đang chuyển động. Khi các con chuyển động đủ năng lực, các con đã tạo ra vật chất. Nếu các con vận dụng năng lực đủ lâu theo một cách nào đó, các con sẽ tạo ra vật chất.

Tất cả các vị Sư đều hiểu luật này. Đó là sự biến chất của toàn vũ trụ. Đó là bí quyết của đời sống. Tư tưởng là năng lực thanh tịnh. Tất cả tư tưởng các con đã có, đang có và sẽ có đều sáng tạo. Năng lực của tư tưởng không bao giờ chết đi. Nó rời khỏi các con và đi vào vũ trụ, tỏa ra mãi mãi. Một tư tưởng là vĩnh cửu. Tất cả những tư tưởng gặp nhau, chéo qua chéo lại tụ lại thành một khối năng lực phức tạp, thật đẹp và không bao giờ thay đổi. Những năng lực giống nhau thu hút nhau, cứ như vậy năng lực đủ lớn để tạo thành vật chất tức là vật chất được thành hình từ năng lực thanh tịnh. Khi năng lực tạo thành vật chất sẽ ở trong thế giới thời gian rất lâu dài. Tuy nhiên, vật chất này sẽ bị phá vỡ nếu có những năng lực khác chống lại. Khi bị phá vỡ, vật chất sẽ phóng ra

năng lực thô đã tạo thành nó. Như vậy, các con sẽ hiểu thêm câu: Khi có hai hay nhiều người họp lại Nhân Danh Ta, có công dụng như thế nào! Nếu cả xã hội cùng nghĩ theo một hướng sẽ tạo ra những việc kỳ lạ.

Giả như: Một xã hội luôn luôn sống trong sợ hãi sẽ không thể tránh được sản xuất ra được những hình thể có thể làm sợ hãi nhiều nhất. Cũng vậy, những cộng đồng hay giáo đoàn lớn thường có sức mạnh tạo ra những phép huyền diệu nhờ vào tư tưởng kết hợp còn gọi đồng cầu nguyện.

Cần nói thêm: Ngay cả những cá nhân, nếu tư tưởng của họ (cầu nguyện, hy vọng, ước mong, mộng mơ, sợ hãi) mạnh một cách kỳ lạ sẽ tạo ra những kết quả đó. Jesus đã từng làm những việc đó. Jesus hiểu cách vận dụng năng lực và vật chất, cách sắp xếp chúng lại, cách phân phối và kiểm soát chúng. Nhiều vị Sư đã biết điều này. Các con cũng có thể biết điều này ngay bây giờ. Đó là cái biết Adam và Eva cùng tham dự.

Trước khi hai người đó hiểu được điều này, chẳng có gì có thể gọi là cuộc đời như các con biết hiện nay. Adame và Eva được coi như những người nam và nữ đầu tiên là Cha và Mẹ của kinh nghiệm của các con. Thật ra sự sa ngã của Adam lại làm cho nhân loại hết cô đơn. Vì nếu không có sự kiện đó, thế giới tương đối này sẽ không hiện hữu. Hành động Adam và Eva xưa kia không phải là một tội lỗi nguyên thủy mà thực ra lại là khoái lạc đầu tiên. Tự đáy lòng các con phải cảm tạ họ vì là người đầu tiên chọn lựa “sai”. Adam và Eva đã sinh ra khả năng có thể làm bất kỳ chọn lựa nào. Trong thần thoại, các con đã buộc tội Eva rất “xấu”, đã làm duyên dáng để cám dỗ Adam ăn quả táo để biết thiện và ác. Từ đó, các con đặt ra những chuyện nam nữ sa ngã và quan niệm không đúng về tình dục. Điều các con sợ nhất sẽ gây ra tai họa cho các con nhiều nhất. Sợ hãi sẽ làm cho các con như một khối nam châm thu hút sắt. Tất cả Kinh Thánh của các con đều nói rõ ràng:

Đừng Sợ! Các con tưởng đây là một ngẫu nhiên sao? Những luật thật đơn giản:

1/ Tư Tưởng là sáng tạo.

2/ Sợ Hãi thu hút năng lực đồng tính.

3/ Chỉ có Tình Yêu.

Làm sao chỉ có tình yêu nếu sợ hãi thu hút năng lực đồng tính. Tình yêu là thực tế tối hậu. Chỉ có nó. Nó là tất cả. Cảm thấy tình yêu là kinh nghiệm về Thượng Đế của các con. Thế giới tương đối đã được tạo ra để Ta có thể kinh nghiệm chính Ta.

Theo đó, thế giới tương đối được tạo ra để Ta và các con tự biết chúng ta bằng kinh nghiệm.

Từ đó, Thượng Đế cũng đã trù liệu tạo ra thêm gì nữa khác với chính Ngài (mặc dù theo đúng nghĩa, điều này bất khả vì Thượng Đế gồm tất cả những gì hiện là). Khi tạo “thêm gì nữa” Ta đã sản xuất ra một môi trường trong đó các con có thể chọn lựa là Thượng Đế, chứ không phải được bảo rằng các con là Thượng Đế. Môi trường trong đó, các con có thể kinh nghiệm Thượng Đế như một hành động sáng tạo chứ không phải một khái niệm, trong đó cái đèn cây nhỏ bé trước mặt trời, cái linh hồn nhỏ bé nhất, có thể biết được nó là ánh sáng. Sự hãi là đầu kia của Tình Yêu. Đó là cái phân cực khởi thủy. Khi tạo ra thế giới tương đối, trước hết Ta đã tạo ra cái đối nghịch với chính Ta.

Trong thế giới hiện hữu chỉ có hai tư tưởng: Sự Hãi và Tình Yêu. Tư tưởng bắt đầu từ đầu sẽ sinh ra vật chất từ đó. Những vị Sư đã từng đi qua hành tinh này đã khám phá ra cái bí mật của thế giới tương đối và không chấp nhận tính thực tế của nó.

Tóm lại, những vị Sư chỉ chọn lựa tình yêu trong mọi lúc, trong mọi thời, trong mọi hoàn cảnh ngay cả khi họ bị đàn áp hay hành hình. Điều này rất khó hiểu cho các con, nơi gương còn khó hơn nữa. Thượng Đế đã dùng đủ mọi cách để phô bày Chân Lý của Ngài cho các con qua rất nhiều thời đại với nhiều hình ảnh, hành động, ngôn từ, sự kiện, sách báo v.v... Trong mọi lúc nhưng các con đã không nghe. Đến bây giờ, nơi cuốn sách này các con lại hỏi Thượng Đế những vấn đề này nữa. Câu hỏi này Ta đã trả lời biết bao nhiêu lần trong bao nhiêu cách qua biết bao nhiêu thời đại.

Tuy nhiên Ta vẫn trả lời cho các con ngay bây giờ trong cuốn sách này. Các con nghĩ rằng cái gì đã đưa các con đến tài liệu này? Tại sao các con đang cầm cuốn sách này trên tay? Các con tưởng rằng Ta không biết Ta đang làm gì sao? Không có sự trùng hợp trong vũ trụ.

Thật ra Ta đã nghe tiếng khóc trong tim của các con. Ta đã thấy linh hồn các con đang tìm kiếm gì? Ta biết các con đã ao ước chân lý biết bao? Trong đau khổ và sung sướng các con đã tìm kiếm và khẩn cầu Ta.

Vì thế: Nơi đây, Ta đang làm việc đó bằng những lời rõ ràng tới mức các con không thể hiểu lầm, bằng ngôn từ đơn giản tới mức các con không thể nhầm lẫn, bằng văn từ thông dụng tới mức các con không thể không hiểu.

Như vậy, hãy hỏi Ta tất cả những gì các con muốn. Ta sẽ trả lời tất cả cho các con. Nên nhớ, cuốn sách không phải phương tiện độc nhất trả lời câu hỏi cho các con. Hãy quan sát sự kỳ diệu của thiên nhiên và những sự kiện

chung quanh các con. Ta đã gửi những truyền thông này cho các con nếu các con lắng tai nghe Ta. Ta sẽ tới với các con nếu các con mời Ta để các con hiểu rằng “Ta vẫn luôn ở đây. Luôn luôn ”

Xin Ngài hãy chỉ đường cho con. Con đã dành cả cuộc đời để đi tìm con đường tới Thượng Đế.

Ta biết. Và nay đã tìm được.

Con không thể tin được. Có vẻ hình như Ngài ngồi đây và viết những hàng này cho con. Ngài đang làm như vậy. Chuyện này chẳng có vẻ gì giống như truyền thông với Thượng Đế.

Con muốn có kèn và trống hơ? Để Ta coi có thể nào dàn xếp được không?

Con sợ rằng cũng có những kẻ gọi cuốn sách này là phi lý, vô bổ.

Nếu các con nghĩ rằng: Thượng Đế chỉ có thể biểu lộ một cách độc nhất trong đời sống các con thì rất nguy hiểm. Nó làm cho các con ngừng nhìn Thượng Đế ở khắp mọi nơi. Nếu nghĩ rằng Thượng Đế chỉ có một tượng hình, một lời nói, một hành động thì các con sẽ không thấy được Ta. Các con sẽ dùng cả cuộc đời đi tìm Thượng Đế nhưng không thấy được vì các con cứ đi tìm Bà trong khi Thượng Đế là Ông.

Đã có lời nói rằng: Nếu các con không thấy Thượng Đế ở cả nơi trần tục lẫn nơi cao thâm, các con đã thiếu một nửa.

Đó là một chân lý vĩ đại. Thượng Đế ở tất cả mọi nơi, buồn rầu, cười vui, chua chát và ngọt ngào.

Ngày xưa, đã có lần con viết cuốn sách: Thượng Đế là một bánh Sandwich nhồi xúc xích Ý salami.

Cuốn sách này cực hay, Ta đã gọi hứng cho con nhưng tại sao rồi lại không viết?

Nó có vẻ như nhạo báng hay phạm thượng một cách khủng khiếp.

Con nói phạm thượng một cách khủng khiếp? Từ đâu tạo cho người cái ý niệm Thượng Đế chỉ là tôn quý? Thượng Đế là cái cao và cái thấp, cái nóng và cái lạnh, cái phải và cái trái, cái tôn quý và cái bất kính.

Các con tưởng rằng Thượng Đế không cười được sao? Các con tưởng rằng Ta không khoái một chuyện hài hước sao? Kiến thức các con tưởng rằng Ta không có đùa giỡn, hài hước (humour).

Ta nói thật, Thượng Đế sáng chế ra hài hước (humour). Khi nói với Ta, các con phải nói với giọng quý lụy sao? Có phải tiếng Lóng và những lời thô tục là ngoài phạm vi hiểu biết của Ta? Các con có thể nói với Ta như nói với những người bạn thân nhất của các con. Các con tưởng rằng có những hành động, hoàn cảnh, âm thanh mà Ta chưa từng biết hay từng nghe sao? Các con nghĩ rằng: Ta ghét thứ này và thích thứ kia sao?

Ta bảo thật: Ta không ghét gì cả, không có gì làm Ta ghê gớm.

Đó là đời sống! Đời sống là một món quà tặng, là một kho tàng không thể mô tả được, là cái thiêng liêng trong những cái thiêng liêng. Ta là đời sống vì bản chất của Ta là đời sống. Toàn thể vũ trụ đều có thiên mệnh. Không có gì hiện hữu mà không có một lý do đã được Thượng Đế hiểu và chấp nhận.

Làm sao có thể thế được? Vậy cái ác mà con người đã tạo ra thì sao?

Bất kể vật gì, tư tưởng nào, biến cố và kinh nghiệm ra sao đều nằm trong kế hoạch của Thượng Đế. Thượng Đế cho các con được tạo ra Bất kể vật gì, tư tưởng nào, biến cố và kinh nghiệm ra sao đều nằm trong kế hoạch của Thượng Đế. Thượng Đế cho các con được tạo ra bất cứ gì, tất cả mọi thứ, tất cả những gì các con muốn.

Trong cái tự do này tiềm ẩn cái kinh nghiệm Thượng Đế là Thượng Đế. Từ đó, Ta đã tạo ra các con và cả cuộc đời. Cái mà các con gọi là Ác, Ta cũng yêu nó vì qua nó các con mới biết được Thiện. Qua Ác Quỷ các con mới biết được Thượng Đế. Ta không yêu “tốt” nhiều hơn xấu.

Hitler đã lên Trời. Khi các con hiểu được điều này các con sẽ hiểu được Thượng Đế.

Nhưng con đã được giáo huấn để tin rằng có hiện hữu tốt và xấu, rằng đúng và sai là đối nghịch, rằng có điều oke, không allright, không thể chấp nhận dưới nhãn quang của Thượng Đế.

Tất cả mọi vật đều có thể chấp nhận được dưới mắt của Thượng Đế bởi lẽ làm sao Thượng Đế có thể không chấp nhận cái hiện là?

Loại bỏ một vật là phủ nhận nó hiện hữu, cho rằng không oke tức nói nó không phải một phần của Ta và điều này thì bất khả. Tuy vậy, các con hãy cứ

giữ lấy những tin tưởng và hãy trung thành với những giá trị của các con, những giá trị này có thể do cha mẹ các con truyền lại kinh nghiệm cho các con.

Tuy nhiên, hãy khảo sát chúng từng cái một, coi từng sự việc một, giống như dùng dao mổ cả cái nhà mà hãy thay thế từng viên gạch đã bị bể không còn giữ được cấu trúc nhà nữa.

Những ý niệm về đúng hay sai của các con chỉ là những ý niệm. Chúng là những tư tưởng tạo ra hình thể và bản chất các con là ai. Chỉ có một lý do độc nhất để thay đổi bất cứ một gì, chỉ có một mục tiêu độc nhất khi sửa đổi: Đó là khi các con không thỏa mãn với Các con Là Ai? Chỉ có các con mới biết các con có vui sướng không? Chỉ có các con mới có thể nói về cuộc đời: “Đây là những sáng tạo, con của Ta. Ta rất thích nó” Nếu những giá trị phục vụ cho các con hãy giữ lấy nó, hãy tranh đấu và tranh luận bảo vệ chúng. Nên nhớ, hãy tranh đấu bằng cách nào để không làm hại một ai. Làm hại không phải phương thuốc để chữa lành.

Ngài nói là: Hãy giữ những giá trị của các con và lại cũng nói: Những giá trị của chúng con đều sai. Xin giải thích giúp con?

Ta chưa từng nói những giá trị của các con là sai hay cũng chẳng công nhận chúng đúng.

Tất cả chỉ là những phê phán! Phần lớn những định giá, phê phán không phải do các con quyết định. Nó tới từ một nguồn khác, có thể do ảnh hưởng của cha mẹ, thầy cô, sử gia, chính trị gia v.v... Phải coi chừng những định kiến, phê phán về giá trị của các con dựa vào kinh nghiệm của người khác. Nếu có một gì có thể gọi là tội thì chính đó là một tội. Để cho chính mình trở thành hiện như bây giờ do kinh nghiệm của những kẻ khác. Đó là tội mà các con đã phạm. Tất cả các con không dựa vào kinh nghiệm của chính mình nhưng chấp nhận kinh nghiệm người khác như là Phúc Âm, đến khi gặp kinh nghiệm thực của chính mình, các con lại bỏ đi và chấp nhận kinh nghiệm của người khác. Nếu các con đừng làm thế, các con đã có một kinh nghiệm hoàn toàn khác hẳn. Một kinh nghiệm có thể làm cho vị thầy đầu tiên hoặc nguồn gốc thành ra sai.

Trong hầu hết các trường hợp, các con không muốn để cho cha mẹ, thầy cô, tôn giáo, tập quán, sách Thánh Kinh là sai nên các con chối bỏ kinh nghiệm của chính mình để thiên về điều các con đã được chỉ phải suy nghĩ như vậy là đúng. Ta chứng minh điều này thật dễ đối với dự tính của con người. Mọi người đều biết về dự tính là kinh nghiệm độc nhất về tình yêu cao nhất, kích thích nhất, mạnh mẽ nhất, hồ hởi nhất, tân tạo nhất, tăng cường nhất, khẳng định nhất, thân mật nhất, hợp nhất nhất, là kinh nghiệm thể chất tái tạo nhất mà con người có khả năng thực hiện.

Sau khi phát giác như vậy bằng kinh nghiệm, các con lại chấp nhận những định kiến, phê phán, ý kiến quan điểm dục tính của những người khác. Những quan điểm, phê phán, ý kiến này đã đi ngược lại kinh nghiệm của chính các con nhưng vì các con sợ phải cho thấy, cô giáo là người sai nên các con tự thuyết phục mình rằng kinh nghiệm của mình sai. Kết quả các con đã không cảm nhận được sự thật của vấn đề với những hậu quả nghiêm trọng.

Đối với tiền bạc các con suy luận cũng thế, các con cảm thấy khoái khi nhận tiền cũng như tiêu tiền, điều này chẳng có gì xấu, ác hay sai trái cả nhưng các con lại dựa vào kinh nghiệm của kẻ khác cho rằng tiền bạc là xấu xa. Khi chấp nhận chân lý này, các con tạo ra những tư tưởng đẩy tiền bạc ra xa vì cho rằng thu hút tiền bạc là điều xấu xa, không tốt.

Thật kỳ lạ, các con cũng đã tạo ra một mâu thuẫn như vậy đối với Thượng Đế. Kinh nghiệm các con cho biết Thượng Đế rất tốt, rất yêu thương nhưng thầy cô, những người khác cho rằng phải sợ Thượng Đế vì Thượng Đế rất công bằng. Các con phải run sợ trước mặt Thượng Đế, các con sẽ khốn khổ khi đối diện công lý của Chúa. Do đó, các con phải vâng theo những giới răn của Thượng Đế.

Các con được dạy rằng: Thượng Đế giàu lòng từ bi và tha thứ.

Tuy nhiên, nếu các con không xin tha thứ theo “đúng kiểu” hay các con không tới “đúng lối” của Thượng Đế, lời cầu xin của các con sẽ không được nghe, tiếng khóc của các con sẽ không được lưu ý tới. Thành ra, phần lớn các con dành hết cả tuổi trưởng thành để đi tìm “cái kiểu cách đúng” để hành lễ, để tuân theo và để phục vụ Thượng Đế. Điều buồn cười trong mọi chuyện này là Ta không muốn các người lễ bái, Ta không cần các con tuân theo và các con khỏi cần phục vụ Ta.

Đó là những hành động của các vị vua chúa vị kỷ thời xa xưa đòi hỏi thần dân phải phục vụ họ.

Đó không phải là những đòi hỏi, nhu cầu, ước mong của Thượng Đế. Thiêng liêng không có nhu cầu Tất cả hiện như là đúng vậy. Tất cả gì hiện như. Theo định nghĩa: Thiêng liêng không muốn hay không thiếu gì cả.

CHƯƠNG 2

Nếu các con đã chọn lựa để tin một Thượng Đế có thể cần gì đó và trừng phạt những ai không dâng cho mình những nhu cầu, các con đã tin một Thượng Đế bé nhỏ hơn Ta. Không hỏi các con, một lần nữa hãy để Ta trấn an các con bằng văn bản này:

Ta không có nhu cầu. Ta không đòi hỏi gì hết. Nói như vậy không có nghĩa là Ta không có ước mong.

Ước mong và Nhu Cầu không phải là cùng một loại.

Phần đông các con đã coi hai thứ là một trong đời sống hiện tại.

Ước mong là khởi đầu của sáng tạo. Đó là tư tưởng đầu tiên, một cảm xúc lớn trong linh hồn.

Sau đó, Thượng Đế chọn lựa nên sáng tạo gì tiếp theo. Và ước mong của Thượng Đế là gì?

Trước hết, Ta ước mong được biết và kinh nghiệm chính Ta trong tất cả huy hoàng của Ta, để Ta biết Ta là ai? Trước khi Ta sáng tạo ra các con và thế giới vũ trụ, Ta không biết và kinh nghiệm điều đó.

Thứ hai, Ta ước mong các con sẽ biết và kinh nghiệm và kinh nghiệm các con thực sự là ai? Nhờ vào quyền năng Ta đã trao cho các con để sáng tạo và kinh nghiệm chính các con bằng cách nào do các con lựa chọn.

Thứ ba, Ta ước mong cho toàn bộ tiến trình đời sống là một kinh nghiệm vui thú không bao giờ dứt, sáng tạo liên tục, phát triển vô tận và thành đạt hoàn hảo trong mỗi thời gian hiện tại.

Thứ tư: Ta đã đặt ra một hệ thống hoàn hảo để nhờ đó, các ước mong kia có thể thực hiện được. Hiện nay chúng đang được thực hiện ngay trong khoảng khắc này. Sự khác biệt giữa Ta và các con là Ta biết điều đó.

Thứ năm: Vào lúc các con biết tất cả (thời gian xảy ra chuyện này nơi các con có thể vào bất kỳ lúc nào), các con cũng sẽ cảm nhận được như Ta đã cảm nhận: Luôn luôn, mãi mãi, hoàn toàn vui thú, hoàn toàn yêu thương, hoàn toàn tiếp cận, hoàn toàn chúc lành và hoàn toàn biết ơn.

Đây là năm thái độ của Thượng Đế.

Ta sẽ chỉ cho các con biết cách áp dụng thế nào trong đời sống các con để tiến tới Thượng Đế tính.

Đời con không hoàn hảo, gồm toàn bất hảo. Con ước ao với tất cả lòng thành sửa được những bất hảo đó. Con ân hận những hành động sai trái, sa ngã của con. Chính vì con không tự tìm được giải pháp nên con chạy đến Ngài.

Ta vui mừng vì con đã tới Ta. Lúc nào Ta cũng ở đây để giúp cho con. Bây giờ Ta ở đây đây. Con khỏi cần tự mình tìm những giải đáp.

Như vậy chuyện này có vẻ quá ư dễ dàng, cứ việc ngồi đây nói chuyện với Ngài, cả đến việc tưởng tượng Thượng Đế đang trả lời con, như vậy có phải điên rồ không thưa Ngài?

Ta hiểu.

Những tác giả của Thánh Kinh (Bible) xưa kia đều bình thường, còn người thì điên rồ.

Những người viết ra Thánh Kinh đều đã chứng kiến cuộc đời của Chúa Jesus và đã ghi lại trung thành những điều mắt thấy tai nghe.

Nói thật rồi, cần sửa lại. Phần lớn những người viết Tân Ước chưa từng bao giờ gặp hoặc nhìn thấy Chúa Jesus trong suốt cuộc đời họ. Họ sống nhiều năm sau khi Chúa Jesus đã giã biệt trái đất. Nếu có gặp Jesus thành Nazareth ngoài đường phố, họ cũng sẽ chẳng nhận ra được Ngài.

Oh! Như vậy nghĩa là thế nào?

Những người viết ra Thánh Kinh xưa kia là những sử gia giỏi và rất sùng tín. Họ dùng những truyện đã được truyền khẩu để viết lại Thánh Kinh. Thêm vào đó, những “Giáo Hội” bấy giờ cũng ảnh hưởng rất nhiều trong việc thêm bớt về Thánh Kinh. Ngay cả mấy trăm năm sau, khi bản văn gốc sắp sửa được viết ra, một lần nữa hội đồng tối cao của Giáo Hội còn quyết định những học thuyết nào và sự thật nào nên tiết lộ cho giáo dân. Đồng thời, cũng có những Thánh Kinh khác nữa viết ra bởi những cảm hứng của những người rất bình thường, điên khùng giống như con chẳng hạn.

Có phải Ngài ngụ ý rằng những văn bản này cũng có thể trở thành Kinh Thánh sau này?

Con ơi! Bất cứ gì trong đời sống cũng linh thiêng.

Không! Ta không hàm ý văn bản này lúc nào đó sẽ trở thành Kinh Thánh. Ít ra cũng vài trăm năm nữa hoặc cho đến khi ngôn ngữ trở thành vô dụng. Các con thấy đó, ngôn ngữ rất bị giới hạn. Người ta sẽ cho rằng nếu quả thật Thượng Đế nói chuyện trực tiếp với các con, không lẽ Thượng Đế giống lão hàng xóm kể bên nhà.

Đáng lẽ phải có một chút trịnh trọng, thần thánh để có hơi hướng của Thượng Đế chứ. Tại sao con lại nghĩ rằng thật là điên rồ khi có thể đối thoại với Thượng Đế. Con không tin ở cầu nguyện sao?

Có chứ! Nhưng chuyện đó khác. Cầu nguyện đối với con xưa nay vẫn chỉ có một chiều. Con cầu và Thượng Đế vẫn bất động.

Thượng Đế chẳng bao giờ đáp lại một lời cầu nguyện sao?

Ồ! Có chứ, nhưng không bao giờ bằng lời. Ngài thấy đó, biết bao nhiêu chuyện xảy ra trong đời và con rất cần lời giải đáp nhưng Thượng Đế chưa từng bao giờ nói với con.

Ta hiểu rồi! Nghĩa là Thượng Đế có thể làm đủ mọi chuyện nhưng chỉ không nói được thôi.

Đương nhiên Thượng Đế có thể nói được nếu Ngài muốn.

Nhưng khó có khả năng Thượng Đế muốn nói chuyện với con.

Đây là gốc rễ của mọi vấn đề các con kinh nghiệm trong đời sống: Các con tự coi là không xứng đáng cho Thượng Đế nói. Làm sao các con có thể hy vọng nghe được lời Ta nếu các con nghĩ rằng mình không xứng đáng cho Thượng Đế nói?

Ta nói điều này cho các con rõ: Ta đang làm một việc kỳ diệu vì không những Ta đang nói chuyện với con mà Ta còn đang nói với tất cả những ai cầm cuốn sách này trong tay và đang đọc những hàng chữ này. Ta đang nói với mỗi người ngay lúc này. Ta biết mỗi người đó là ai và ai sẽ tìm đến những giòng chữ này. Ta cũng biết rằng những truyền thông này một số người có khả năng nghe được, một số khác có nghe nhưng không hiểu được.

À! Chuyện này đưa tới chuyện khác: Con đã nghĩ tới việc đem ấn hành tài liệu này trong khi đang được viết.

Ừ! Có chuyện gì là “xấu” trong đó?

Có người sẽ cho rằng con “phịa” ra chuyện để cầu lợi chẳng? Làm cho mọi người đều nghi ngờ chẳng? Có phải động cơ của người viết gì đó để kiếm thật nhiều tiền không?

Không! Không phải thế. Con đã bắt đầu ghi cuộc đối thoại này với những câu hỏi mong đợi biết bao trong 30 năm để mong cầu trả lời đường nào. Con có ý sẽ đưa tất cả thành cuốn sách xuất hiện sau này.

Ý đó là từ Ta.

Từ Ngài?

Phải! Con nghĩ rằng Ta sẽ để tất cả những câu hỏi và trả lời kỳ diệu này bị bỏ phí đi sao?

Có phải vậy không?

Con chưa nghĩ đến điều đó. Lúc đầu, con chỉ muốn những câu hỏi được trả lời. Con chỉ muốn sự thất vọng của con chấm dứt, và sự tìm kiếm của con kết thúc.

Tốt! Vậy thì hãy ngừng chất vấn những động cơ của các con và hãy bắt tay vào việc.

CHƯƠNG 3

Thật sự con có hàng trăm câu hỏi, chẳng biết bắt đầu từ đâu?

Cứ việc lập một bảng những câu hỏi ngay bây giờ trong lòng mình.

Được rồi! Nhiều câu hỏi có vẻ quá tầm thường xin Ngài đừng cười.

Hãy ngưng tự phê phán mình đi.

Cứ ghi đi.

Vâng ạ! Đây là những câu hỏi mới nảy ra trong đầu con.

1. Khi nào đời con sẽ lên hương? Cần phải làm gì cho “các đầu mối ăn khớp” với nhau? Rồi có bao giờ con hết đấu tranh không?

2. Khi nào con có đủ kinh nghiệm để có thể có được những cuộc giao tiếp thuận lợi? Có cách nào để được hạnh phúc trong những giao tiếp không? Có phải những cuộc giao tiếp thường gây ra thách thức không?

3. Hình như con không bao giờ thu đủ tiền bạc trong đời? Có phải số phận con cứ phải chắt bóp từng xu cho đến hết đời sao? Có cái gì ngăn chặn khả năng con thành tựu trong vấn đề này?

4. Tại sao con không làm được chuyện con muốn làm mà vẫn kiếm được đủ sống?

5. Làm sao giải quyết được vấn đề sức khỏe của con? Con đã bị nhiều thứ rồi lại bị thêm về sức khỏe làm sao con chịu nổi?

6. Bài học về nghề nghiệp bảo con phải học ở đây ra sao? Con cần phải nắm vững những gì?

7. Có luân hồi không? Con đã sống bao nhiêu kiếp rồi? Trong những kiếp đã qua này, con là gì? Nợ tiền kiếp có phải là một thực tế không?

8. Đôi lúc con cảm thấy có khả năng linh thị. Khả năng linh thị này có thực hay không? Con thực có khả năng đó không? Những người tự xưng có khả năng linh thị, có “móc nối với ác quỷ” không?

9. Vừa làm điều thiện vừa lành bệnh để kiếm được nhiều tiền có đúng không? Hay hai chuyện này không thể đi đôi với nhau được?

10. Sex có được (oke) không? Kỳ lạ! phía sau kinh nghiệm này là gì? Có phải Sex chỉ để sinh con đẻ cái như một số tôn giáo thường nói? Có phải muốn thánh thiện hay giác ngộ phải chối bỏ hay chuyển hóa năng lực dục tính? Làm Sex không có tình yêu có được không? Chỉ có cảm giác thể xác có được không?

11. Tại sao Ngài làm cho Sex như một kinh nghiệm khoái tử như vậy, sung sướng như vậy, hạnh phúc như vậy nhưng chúng con cứ phải tránh xa nó càng nhiều càng tốt? Có gì không ổn trong chuyện này?

12. Có đời sống nơi các hành tinh khác không? Có bao giờ họ tới thăm trái đất không? Hiện nay chúng con có bị quan sát không? Có một đời sống ngoài trái đất không? Có Thượng Đế của đời sống đó không? Ngài có phải là Thượng Đế của tất cả vũ trụ không?

13. Những hành tinh khác có xâm chiếm địa cầu không? Có bao giờ Thượng Đế hiện ra cho con người của trái đất thấy được như đã hứa không? Có gì sẽ xảy ra như Nhập Thể Lần Thứ Hai không? Liệu có sự tận diệt thế giới không? Có một tôn giáo chân thật không? Nếu có thì tôn giáo nào?

Đây là một số câu hỏi của con, còn nhiều câu khác nữa giống như ngớ ngẩn, xin Ngài cố gắng giải thích cho con?

Tốt! Đừng xin lỗi về những câu hỏi này vì nó đã có biết bao lâu rồi. Nếu các câu hỏi đó quá ngớ ngẩn sẽ không được đặt ra hoài hoài.

Nay Ta trả lời từng câu hỏi một Ta đã đặt ra những Luật trong vũ trụ để các con có thể có thể sáng tạo đúng như các con đã lựa chọn. Không thể nào vi phạm những luật này, cũng không phớt lờ chúng.

Ngay bây giờ, các con đang theo các Luật đó, ngay cả lúc đang đọc những bản văn này. Các con không thể không theo Luật bởi vì chúng là đường lối hoạt động của vạn vật. Các con không thể bước né sang một bên.

Các con không thể tạo tác ngoài chúng. Mỗi giây phút trong cuộc đời, các con đã hoạt động trong vạn vật và tất cả những gì kinh nghiệm, các con đã sáng tạo ra như vậy. Các con đồng hội đồng thuyền với Thượng Đế và chúng ta có cùng một thỏa ước vĩnh cửu. Lời hứa của Ta đối với các con là: Mỗi mỗi trao cho các con cái mà các con cầu. Cầu là hiểu tiến trình của sự cầu sẽ được đáp ứng. Ta đã giải thích tiến trình này cho các con rồi, Ta sẽ nói thêm để cho các con hiểu cho rõ ràng.

Các con là một hiện hữu gồm có 3 phần: Thân Thể, Tâm và Tinh Thần.

Các con cũng có thể gọi là: Cái thể chất, cái vô thể chất và cái siêu hình. Đó là ba ngôi một thể linh thiêng và còn nhiều tên khác nữa.

Các con là gì, Ta là cái đó. Ta hiển hiện là ba trong một.

Một số nhà thần học đã gọi đó là: Cha, Con và Thánh Thần (hay thánh linh).

Những triết gia gọi đó là: Cái ID, cái EGO và cái SUPER EGO.

Khoa học gọi đó là: Năng lực, vật chất và phản vật chất.

Những thi sĩ gọi là: Trí, Tâm và Hồn.

Các tư tưởng thời đại gọi là: Thể Xác, Tâm và Trí Tuệ.

Thời gian của các con được chia ra thành: Quá khứ, hiện tại và tương lai.

Có thể đó cũng là Tiềm Thức, Ý Thức và Siêu Ý Thức.

Không gian cũng vậy, được chia thành: Chỗ này, chỗ kia và khoảng giữa.

Khi cần định nghĩa hay mô tả khoảng giữa này quả thật là khó, khó nắm bắt được. Khi các con bắt đầu định nghĩa hoặc mô tả không gian thì không gian trở thành “đây” hay “kia”. Tuy vậy Ta biết khoảng giữa có hiện hữu. Đó là cái khoảng nó đặt “đây” và “kia” vào vị trí giống hệt như cái hiện tại vĩnh cửu “trước” và “sau” vào vị trí. Ba diện của các con thực ra gồm ba năng lực.

Có thể gọi là: Tư Tưởng, Lời Nói và Hành Động. Cả ba hợp lại tạo ra kết quả, kết quả này được gọi là Cảm Xúc hay Kinh Nghiệm của Linh Hồn. Khi đã biết một số Cảm Xúc này gọi là Ký ức.

Khi gặp những kỷ niệm, các con cố gắng sắp xếp lại, từ đó các con sẽ nhớ lại Các con Thực Sự Là Ai? Tiến trình sáng tạo bắt đầu với tư tưởng một ý niệm, một khái niệm, một hình tượng. Tất cả những gì các con thấy đã từng là một ý niệm của một ai đó, không có gì hiện hữu nơi thế giới các con mà chưa từng hiện hữu trước hết dưới dạng tư tưởng. Điều này cũng đúng với vũ trụ.

Tư tưởng là tầng thứ nhất của sáng tạo.

Tiếp theo là Lời.

Bất cứ các con nói gì cũng là phát biểu tư tưởng. Nó có tính cách sáng tạo và gửi năng lực sáng tạo vào vũ trụ. Lời nói có tính cách năng động hơn, có tính sáng tạo hơn tư tưởng vì nằm ở một tầng rung động khác. Lời nói có thể sửa đổi, tác động nhiều hơn. Lời nói là tầng thứ nhì của sáng tạo.

Tiếp tới là Hành Động.

Hành động có tác dụng chuyển động những lời nói và tư tưởng thành hiện thực. Tư tưởng gồm những ý niệm hợp thành. Ý niệm do những năng lực tụ lại. Năng lực do những nguyên tố của Thượng Đế tạo ra. Hành động được coi như Thượng Đế đang sáng tạo hay kinh nghiệm. Tư tưởng của các con là: Các con không đủ tốt, không đủ kỳ diệu, không đủ chân thiện để là một phần của Thượng Đế.

Các con đã phủ nhận hay quên mất các con là ai trên con đường đồng hành với Thượng Đế. Điều này không phải trùng hợp, ngẫu nhiên.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Ta. Các con không thể đòi hỏi sáng tạo kinh nghiệm các con là ai nếu các con không đã là ai. Các con cần phải quên đi sự liên hệ với Ta thì mới kinh nghiệm đầy đủ bằng cách tạo ra nó, bằng cách kêu gọi nó. Bởi vì ước ao lớn nhất của các con cũng như mong muốn lớn nhất của Ta là chính các con kinh nghiệm một phần của Ta.

Như vậy, các con đang trong tiến trình kinh nghiệm bản thân mình bằng cách tạo ra mình trong mỗi lúc, mỗi thời qua Ta. Các con có thấy sự đồng hành này không? Có nhận thức được những liên quan này không? Đây là một hợp tác thiêng liêng, một thông công thiêng liêng giữa Ta và các con.

Đời sống sẽ không lên hương khi các con các con chưa chọn như thế. Các con đã chần chờ, lưỡng lự, mất nhiều cơ hội làm cho đời mình lên hương.

Bây giờ các con phải Tin và Sống vào lời hứa của Thượng Đế: Các con là con của Thượng Đế, một phần của Thượng Đế và ngang hàng với Thượng Đế.

À! Đây là chỗ các con bị mắc kẹt. Các con có thể chấp nhận làm “con của Thượng Đế” nhưng lại chùn bước khi kêu “ngang hàng với Thượng Đế”. Thật quá sức tưởng tượng, ngạc nhiên và kỳ diệu quá. Bởi lẽ nếu các con ngang hàng với Thượng Đế có nghĩa: Ta không dọn sẵn cho các con điều gì cả, tất cả mọi sự việc đều do chính các con tự tạo ra. Ta nói với các con điều này: Tất cả những gì các con nhìn thấy nơi thế giới này là hậu quả của ý niệm các con về chúng. Các con có muốn cho đời thực sự “lên hương” chăng?

Nếu muốn hay thay đổi ý niệm các con về cuộc đời, về bản thân của các con. Hãy dùng tư tưởng, hãy nói và hãy hành động như Thượng Đế Là Các con.

Dĩ nhiên, điều này sẽ tách rời các con các ra khỏi đa số quần chúng vì họ sẽ cho rằng các con điên khùng và nhạo báng các con. Có thể họ sẽ hành hạ và đóng đinh các con vào Thập Giá. Sở dĩ họ hành động như vậy vì lo sợ và ganh ghét chân lý của các con. Chân lý của các con khi được sống đơn giản sẽ cống hiến nhiều điều hay đẹp, nhiều tiện nghi, nhiều an bình, nhiều vui thú, nhiều tình yêu bản thân và tha nhân hơn bất cứ điều gì trên thế giới này.

Khi chấp nhận chân lý này coi như chấm dứt sợ hãi, thù hận, chiến tranh, đàn áp, bóc lột v.v....

Vậy thì hãy sẵn sàng hồi những linh hồn nhân ái, chuẩn bị tinh thần vì các con sẽ bị nhạo báng, chửi rủa, hành hạ khi chấp nhận chân lý của Ta: Hoàn thành Bản Ngã.

Tại sao lại phải làm như vậy? Bởi vì các con sẽ không còn vương vấn gì về thế gian nữa, thế giới hiện tại không đủ thỏa mãn cho các con. Các con sẽ tìm đến một thế giới mới. Thật sự cũng chẳng cần nữa, hãy tạo ra nó.

Xin Ngài chỉ cho con biết phải làm thế nào?

Trước hết, hãy tìm tới cái Tư Tưởng Cao Nhất về các con. Hãy tưởng tượng ra con người mà các con sẽ là. Hãy tưởng tượng ra những điều các con đang suy nghĩ, sẽ làm, sẽ nói, sẽ hành động với người khác. Các con có thấy sự khác biệt giữa điều này với điều các con đang nghĩ, đang nói, đang làm hiện nay không?

Có! Con thấy khác biệt rất xa.

Tốt! Phải như vậy, vì hiện nay các con không sống trong nhãn quang cao nhất về bản thân các con. Sau khi nhìn thấy sự khác biệt giữa các con hiện nay và mẫu các con muốn trở thành. Hãy bắt đầu thay đổi có ý thức những tư tưởng, lời nói, hành động thích ứng với cái nhãn quang cao nhất về các con.

Điều này đòi hỏi những cố gắng vượt bậc về phương diện thể chất cũng như tinh thần. Cũng cần phải kiểm điểm liên tục những tư tưởng, lời nói, hành động của mình. Từ đó, đưa đến sự nhận thức liên tục trong mỗi lựa chọn. Khi hành động chọn lựa có ý thức như vậy, các con sẽ nhận thấy hơn nửa đời người các con đã sống trong vô ý thức. Tức là sống vô ý thức trong việc chọn lựa dựa trên tư tưởng nào, lời nói gì, hành động ra sao để tạo ra kinh nghiệm hậu quả.

Ta kêu gọi các con hãy chấm dứt lối sống vô ý thức đó. Đây cũng là yêu cầu linh hồn các con từ khởi thủy đến nay. Lối kiểm điểm hành động này làm cho con người kiệt sức? Có thể như vậy nhưng cần phải làm cho đến khi trở thành bản tính tự nhiên thứ hai.

Xin lỗi Ngài! Nếu cứ suy diễn những điều con nghĩ, nói và làm hoài có đưa đến buồn tẻ không?

Không! Không bao giờ. Khác nhau thì có nhưng buồn tẻ thì không. Chúa Jesus xưa kia có buồn tẻ không? Phật xưa kia có buồn chán không? Người ta kéo nhau hàng đàn cầu xin trước mặt Đức Phật. Có thể kỳ lạ nhưng không vị chân sư nào cảm thấy buồn tẻ, nhàm chán bao giờ.

Vậy thì các con có muốn cho đời của mình lên hương không?

Hãy bắt đầu tức khắc tưởng tượng ra cuộc đời mình muốn sẽ là như vậy và hãy chuyển mình vào đó. Hãy kiểm soát mọi tư tưởng, lời nói, hành động.

Nếu thấy điều gì không phù hợp hãy loại bỏ ngay. Khi các con có những tư tưởng, lời nói hay hành động nào không phù hợp với ý niệm cao cả, các con cần phải sửa chữa ngay.

Điều này con đã từng nghe qua nhưng có vẻ không êm tai:

Chẳng hạn như con rất đau yếu nhưng lại phủ nhận điều đó, con đang nghèo xác xơ nhưng cứ dấu chuyện này đi, khi con đang rối loạn tôi bởi lại cứ phải tỉnh bơ.

Các con nghèo rách túi ư! Thì các con nghèo đâu có cần gì phải dấu điếm, không cần tạo ra bi kịch vì chuyện đó. Vấn đề chính là: Tư Tưởng các con về chuyện này: “Nghèo” là một tội thật đáng ghê tởm.

Con không giỏi giang và thật tồi nên mới như thế.

Tư Tưởng các con “Con nghèo rách túi”, túi con trống rỗng không có xu teng nào. Tư Tưởng này trở thành mệnh lệnh cho các con phải nghèo. Rồi hành động của các con là than thân trách phận, thất vọng, suy nghĩ vẩn vơ như: Dù có cố gắng làm gì đi chăng nữa cũng chẳng biến đổi được vì số Trời đã định.

Điều trước tiên các con phải hiểu về vũ trụ là không có điều gì “tốt” hay “xấu” hết.

Vậy hãy chấm dứt những phê phán đó đi.

Điều thứ hai cần thiết là: Tất cả các điều kiện đều nhất thời. Vũ trụ luôn luôn biến đổi. Thay đổi theo hướng nào tùy thuộc tư tưởng và hành động của các con.

Xin lỗi Ngài cho con ngắt lời Ngài ở đây.

Đối với những người đau ốm, có niềm tin, tư tưởng tích cực, hành động quả quyết nhưng lại chết sau sáu tuần lễ thì sao? Làm sao giải thích hiện tượng này?

Tốt! Đặt câu hỏi thật hóc búa!

Tốt lắm. Hẳn có niềm tin dồi dào non lớp biển nhưng lại mất sau sáu tuần. Có thể vào phút chót linh hồn nghĩ rằng: “Đủ Rồi” Bây giờ mình sẵn sàng để đi tới một cuộc phiêu lưu khác. Thật sự linh hồn này có quyết định sớm hơn nhiều nhưng không nói cho các con biết mà thôi.

Các con đã tạo ra một xã hội trong đó con người muốn chết là không đúng. Thật ra có nhiều hoàn cảnh chết còn hơn sống.

Có một số bệnh nhân thường nói dối người thân rằng: Con không sao đâu! Con cảm thấy bình thường! Nhưng khi người thân vừa ra đi, linh hồn cũng là khỏi thân xác người bệnh.

Đối với bác sĩ, bệnh nhân chết là một thất bại, với bạn bè hay người thân, chết là một tai họa. Chỉ có đối với linh hồn, chết là giải thoát, được phóng thích. Món quà to lớn nhất có thể đem tới cho một bệnh nhân hấp hối là để cho họ chết trong an bình. Đừng kêu gọi bệnh nhân tiếp tục chịu đau đớn và bám víu vào sự sống. Cũng có bệnh nhân mong rằng họ sẽ sống, cầu nguyện để được sống nhưng khi linh hồn đổi ý, quyết định, thân thể chẳng có làm gì để thay đổi được.

Suốt cả cuộc đời các con cứ nghĩ rằng thân thể và tình thân quan trọng, chỉ khi chết các con mới biết phần nào quan trọng và các con thật sự là ai. Nhiều lúc thân thể và tâm không nghe theo lời của linh hồn. Điều khó khăn nhất cho con người là nghe theo tiếng gọi của linh hồn. (chỉ có một ít người làm được điều này). Thông thường khi linh hồn quyết định rời bỏ thân xác, thân và tâm không muốn chấm dứt sự hiện hữu nên chống lại linh hồn. Lúc này tùy theo linh hồn muốn giã từ cuộc sống đến mức nào. Nếu chẳng có gì gấp gáp linh hồn có thể nói: Ủ! Các con đã thắng. Ta sẽ nán ở lại thêm chút nữa. Nhưng nếu linh hồn thấy rằng nếu ở rảnh thêm không có lợi cho chương trình tiến hóa, linh hồn sẽ ra đi và không có gì có thể ngăn cản được.

Linh hồn cũng biết rõ: Từ giã thân xác chẳng phải chuyện bí hiểm gì, chỉ có thân buồn rầu thôi. Mục đích của linh hồn là tiến hóa nên nhìn cái chết hoàn toàn khác hẳn. Linh hồn cũng nhìn đời sống khác với thân xác và tâm. Hầu hết những thất bại, lo lắng của con người đều do không nghe theo lời của linh hồn.

Làm sao con có thể nghe được linh hồn? Nếu linh hồn điều khiển phải cho chúng con biết những thông điệp phải làm chớ?

Điều trước tiên các con có thể làm: Biết rõ mục đích của linh hồn và đừng phê phán điều gì.

Con có những phê phán về linh hồn của chính mình sao?

Luôn luôn! Như Ta đã trình bày các con phê phán về chuyện muốn chết. Hơn thế nữa, các con cũng phê phán về chuyện muốn sống, muốn cười, muốn khóc, muốn thua, muốn thắng, đặc biệt cả về kinh nghiệm vui thú và tình yêu.

Con làm vậy sao?

Chuyện đầu tiên hãy ngừng tự phê phán mình, hãy tìm hiểu và đi theo mục đích của linh hồn.

Linh hồn tìm gì? Linh hồn tìm tình cảm cao nhất về tình yêu mà các con có thể tưởng tượng được. Đó là mong muốn và mục đích của linh hồn. Linh hồn chỉ đi tìm tình cảm chớ không tìm kiến thức, vì kiến thức đã biết rồi qua khái niệm.

Còn cảm xúc, cảm tình chỉ biết qua kinh nghiệm. Như vậy linh hồn có thể tự biết mình qua kinh nghiệm của chính mình. Cảm xúc cao nhất là kinh nghiệm nhập một với Tất Cả Hiện Hữu. Chính trở về chân lý là khát khao của linh hồn. Đó cũng là cảm xúc tình yêu tuyệt đối.

Tình yêu tuyệt đối được ví như màu trắng tuyệt đối do các màu khác hiện hữu hòa chung lại. Cũng thế, tình yêu tuyệt đối gồm tất cả các cảm xúc như thương yêu, thù hận, giận dữ, tình dục, ganh ghét, thèm khát v.v... cộng lại. Như vậy, muốn kinh nghiệm Tình Yêu Tuyệt Đối, linh hồn phải kinh nghiệm tất cả những cảm xúc của con người. Mục đích của linh hồn con người là kinh nghiệm mọi việc về nó để nó có thể là tất cả.

Làm sao có thể lên nếu chưa từng bao giờ xuống?

Làm sao có thể là trái nếu chưa từng là phải?

Làm sao có thể ấm nếu chưa biết lạnh?

Làm sao có thể biết thiện nếu chối bỏ ác?

Như vậy: Linh hồn không thể chọn cái gì nếu chẳng có gì để chọn? Công tác của linh hồn là đưa chúng ta tới cái chọn lựa cao cả nhất chọn lựa cái tốt nhất để biết các con là ai và không buộc tội cái chúng ta không chọn lựa.

Đây là công tác to lớn đòi hỏi thực hiện trong nhiều kiếp sống. Thông thường các con có thói quen hay phê phán, gọi là sai, là xấu những gì các con không chọn lựa, đáng lẽ ra cần phải chúc lành nó. Tệ hơn nữa, các con thường tìm cách tấn công, hủy hoại những gì mình không ưa, không thích, những tư tưởng, tôn giáo không hợp với mình.

Làm như thế, các con chỉ tạo ra phân nửa của vũ trụ thôi.

Tất cả những điều này thật sâu xa, xin cảm ơn Ngài. Từ xưa đến nay chưa có ai nói với con những điều đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, có vài điểm con chưa thông suốt: Có phải Ngài bảo rằng: Chúng con phải yêu cái “sai” để có thể biết cái “đúng”.

Có phải Ngài bảo rằng chúng con phải ôm lấy ác quỷ không?

Có thể nào các con chữa cho nó lành được không? Dĩ nhiên ác quỷ không có thật nhưng Ta trả lời theo ngôn ngữ của các con. Chữa lành là chấp nhận tất cả rồi chọn lựa cái tốt nhất, có hiểu không? Các con không thể chọn là Thượng Đế nếu chẳng có gì khác để chọn lựa trong đó.

Ồ! ồ! ồ!... Ai đã nói gì chọn để là Thượng Đế.

Cảm xúc cao cả nhất là tình yêu, có phải không?

Đúng!

Con nghĩ là vậy.

Các con có thể diễn tả cách nào khác đúng hơn không?

Không! Con thua.

Hà hà hà! Linh hồn các con tìm cảm xúc cao cả nhất. Nó tìm để kinh nghiệm, để là tình yêu tuyệt đối. Hơn thế nữa, linh hồn ước ao điều đó trong kinh nghiệm của nó. Đương nhiên các con tìm cách để là Thượng Đế! Các con tưởng các con tìm gì khác?

Con không biết. Con không chắc. Thật ra chưa bao giờ con dám nghĩ đến điều đó vì nó có vẻ như mơ hồ, nhạo báng và phạm thượng.

Thật là thú vị! Các con tìm cách giống như ác quỷ thì không nhạo báng nhưng tìm cách giống như Thượng Đế lại là phạm thượng.

Ấy! Xin dừng một phút! Ai tìm cách giống như ác quỷ?

Các con chó còn ai vào đây nữa? Tất cả các con nghĩ rằng các con đã sinh ra trong tội lỗi, bẩm sinh đã có tội rồi giống như tính ác quỷ có sẵn trong người các con.

Nhưng khi Ta nói các con sinh ra từ Thượng Đế nam và nữ trong tình yêu thương tuyệt đối, các con lại không nghe. Suốt cả cuộc đời, các con đã nghĩ rằng các con là “xấu”. Ngay cả đến những thứ các con cần dùng cũng gọi là xấu như tình yêu, tiền bạc, vui vẻ, quyền lực, và bất cứ gì có nhiều cũng là xấu.

Một số người còn cho rằng, khiêu vũ, âm nhạc và ca tụng đời sống cũng là xấu. Sau này có khi các con nghĩ rằng mỉm cười, yêu thương cũng là xấu. Sau khi cho rằng phần lớn các điều mình mong muốn là xấu, các con quyết định phải làm gì để trở nên tốt hơn.

Điều này cũng tốt thôi, cũng tìm đến chân thiện mỹ nhưng có một lối đi ngắn hơn, nhanh hơn, đó là: Chấp nhận Các con Là Ai và Là Gì ngay hiện tại đây và chứng minh điều đó.

Đó là điều Chúa Jesus đã làm, đó là đạo của Phật, con đường của Krishna, lối đi của những vị Sư đã từng xuất hiện trên trái đất này. Tất cả các vị Sư đều có một thông điệp giống nhau: Ta là gì, các con là cái đó. Ta có thể làm gì, các con làm được cái đó. Nhưng các con không chịu nghe. Thay vào đó, các con đã chọn con đường khó khăn gấp bội nghĩ rằng mình là hiện thân của sự ác. Các con cho rằng đi theo con đường của Chúa Jesus là khó, tuân theo những giáo pháp của Phật là khó, gương cao ngạo đước của Krishna là khó, trở thành một vị Sư là khó.

Nhưng ta bảo thật điều này: Chối bỏ Các con Là Ai còn khó gấp bội hơn là chấp nhận. Các con là Chân, Thiện, Mỹ.

Các con thật sự là tha thứ, an bình, ánh sáng, sức mạnh, khoan dung, kiên nhẫn, can đảm, giúp những người thiếu thốn, an ủi những ai đau buồn, chữa lành những ai bị tổn thương, thầy giáo chỉ đường cho những người bối rối.

Các con là minh triết cao siêu nhất, là chân lý cao cả nhất, là an bình nhất và tình yêu to lớn nhất.

Đôi khi trong cuộc đời, các con từng biết mình là những thứ đó.

Vậy thì: Mỗi mãi hãy chọn ngay bây giờ để biết các con là những điều tốt lành đó.

CHƯƠNG 4

Trời ơi! Ngài gọi hứng cho con!

Nếu Thượng Đế không gọi hứng thì quỷ sứ làm được sao?

Có phải lúc nào Ngài cũng chơi sập ngựa như vậy không?

Ta không nói vậy theo lối sập ngựa đâu.

Hãy đọc lại câu nói của Ta đi.

Ồ! Con thấy rồi.

Phải. Tuy nhiên, cũng tốt nếu Ta đang chơi sập ngựa đúng không?

Con không biết. Nhưng con tưởng rằng con quen với một ông Thượng Đế có phần nghiêm túc hơn.

O này! Hãy thông cảm cho Ta và đừng tìm cách giới hạn Ta. Đồng thời cũng hãy thông cảm cho bản thân các con. Ta rất thích nói đùa. Ta cần phải tếu như vậy khi nhìn thấy các con đang tự hành hạ cuộc đời mình, có phải vậy không?

Lúc đấy, Ta chỉ dành “cười trì” mà thôi. Dù sao cũng tốt vì kết cuộc mọi chuyện đều tốt thôi.

Ngài muốn ám chỉ gì đây?

Ta muốn nói rằng các con không thể thua trong trận chiến này. Các con không thể sập bẫy vì không nằm trong kế hoạch của Ta. Thượng Đế to lớn tới mức các con không thể nào không đi tới đích.

Đó là điều chúng con lo lắng nhất. Chúng con sợ rằng vì lý do gì đó, chúng con bị lộn tùng phèo, không tới gặp được Ngài và chung sống với Ngài.

Có phải người muốn nói là lên Thiên Đàng không?

Vâng. Chúng con đều lo sợ phải xuống địa ngục.

Như vậy các con tự đặt mình vào địa ngục trước để tránh khỏi đi tới đó.

Hừm m... Chiến lược thú vị nhỉ.

Đó! Ngài lại nói tếu rồi.

Ta không thể ngăn được vì địa ngục gây ra những cái tệ hại nhất nơi Ta.

Ngài bảo rằng: Đau đớn ngon lành. Ngài thực đóng kịch rất hay.

Bây giờ các con mới biết được điều đó sao? Sau này, các con có quan sát thế giới không?

Nhân đây con có một câu hỏi khác. Tại sao Ngài không sửa lại thế giới mà cứ để nó đi vào địa ngục?

Tại sao các con không sửa?

Chúng con không có quyền năng.

Nói sai rồi. Các con có đủ quyền năng và tài năng để chấm dứt sự đói khát ngay lúc này nhưng những chính phủ trên thế giới chưa muốn chấm dứt.

Các con có thể chữa lành các bệnh nhân ngay bây giờ nhưng ngành y khoa ngăn chặn lại các cách chữa bệnh, cấm đoán các phương pháp y khoa tương đương (alternative medicines) bởi vì những phương pháp này có thể làm sụp đổ cấu trúc của ngành y khoa.

Điều này thật khó hiểu cho con. Bởi lẽ không một bác sĩ nào từ chối chữa bệnh cho bệnh nhân cũng như không một nhà cầm quyền nào muốn nhìn thấy dân mình chết đói.

Nếu nói là không một cá nhân bác sĩ nào thì đúng. Không một cá biệt nhà cầm quyền nào cũng đúng. Nhưng chữa bệnh và làm chính trị đã trở thành thể chế sẽ chống lại những điều tốt đẹp trên vì sự sống còn của thể chế.

Ví dụ đơn giản và điển hình nhất: Các bác sĩ Tây Y chối bỏ những hiệu quả chữa bệnh của bác sĩ Đông Y. Vì nếu chấp nhận như thế sẽ phá vỡ tan tành cấu trúc của Tây Y. Tây Y làm như vậy vì lo sợ: Bất cứ một sự tấn công nào cũng tạo ra một sự kêu cứu. Ta đã được đọc câu này trong cuốn A Course in Miracles (một tiến trình trong những huyền diệu). Ta đã đặt câu này vào đó.

Trời đất ơi! Chỗ nào Ngài cũng biết hết.

Điều này nhắc lại chúng ta chỉ mới bắt đầu nghiên cứu mấy câu hỏi kia của các con. Chúng ta đang thảo luận làm cách nào cho cuộc đời của các con “lên hương”. Ta đang nói về tiến trình sáng tạo.

Vâng! Con cứ ngắt lời Ngài hoài.

Chẳng sao cả, nhưng thôi chúng ta trở lại đi bởi vì chúng ta không muốn đi lạc một đầu giây mới nhỡ rất quan trọng: **Cuộc đời là sáng tạo chứ không phải là khám phá. Các con sống mỗi ngày không phải để khám phá ra coi cuộc đời nắm giữ những bí mật gì mà là sáng tạo ra nó. Mỗi giây phút các con đang sáng tạo ra thực tế các con nhưng có thể các con không biết.**

Sau đây là lý do tại sao nó lại như vậy và sự vận chuyển của nó ra sao?

1. Ta đã tạo ra các con theo hình tượng giống như Thượng Đế.
2. Thượng Đế là vị sáng tạo.
3. Các con là 3 thực thể trong 1. Có thể gọi là: Cha, Con và Thánh Linh; Tâm, Thân và Linh Hồn; Siêu ý thức, Ý thức và Tiềm thức.
4. Sáng tạo là một tiến trình xuất phát từ 3 phần này của các con. Phương tiện của sáng tạo là: Tư Tưởng, Lời Nói và Hành Động.
5. Tất cả những sáng tạo bắt đầu với tư tưởng (hãy khởi sự từ Cha). Tất cả những sáng tạo sau đó chuyển qua lời (hãy xin, rồi các con sẽ nhận được, hãy nói rồi mọi sự sẽ được làm cho các con). Tất cả những sáng tạo được thành tựu trong hành động. (Và Lời sẽ thành da thịt và sống nơi chúng ta).
6. Điều mà các con nghĩ nhưng không bao giờ nói ra, sáng tạo trên một tầm mức. Điều mà các con nghĩ và nói, sáng tạo trên một tầng mức khác. Điều mà các con nghĩ, nói và làm trở thành hiện thực trong thực tế các con.
7. Không thể nào các con có thể nghĩ, nói và làm một điều mà các con không thực sự tin tưởng. Vậy thì tiến trình sáng tạo phải gồm có tin tưởng hay giác (biết). Đó là niềm tin tuyệt đối. Nó vượt qua hy vọng. Đó là biết một chân thực. (Do niềm tin, con sẽ được chữa lành).
- Do vậy, phần hành động của sáng tạo luôn luôn bao gồm giác (biết). Đó là mức ánh sáng mầu chói, một chân thực hoàn toàn, một chấp nhận trọn vẹn gì đó rất thực tế.
8. Địa điểm giác này là một điểm biết ơn có cường độ không thể tưởng tượng nổi. Đó là sự tạ ơn trước và đó có thể là cái chìa khóa huyền diệu nhất

trong sáng tạo: Chịu ơn trước về sáng tạo. Sự ban cho là một dĩ nhiên, điều này không những được tha thứ mà còn được khuyến khích. Đó là dấu hiệu chắc chắn nhất của cấp bậc sư. Tất cả các vị Sư đều biết trước là hành động đã hoàn thành rồi.

9. Hãy tán dương và hưởng vui thú về tất cả những gì các con đã tạo ra. Loại bỏ bất kỳ phần nào của sáng tạo là loại bỏ một phần của chính các con. Hãy thừa nhận bất cứ cái gì đang hiện diện ngay bây giờ là một phần sáng tạo của các con, hãy chúc lành cho nó, hãy biết ơn vì nó. Đừng tìm cách buộc tội nó bởi vì như thế cũng như buộc tội chính mình.

10. Nếu có phần nào trong sáng tạo các con không ưa thích, hãy chúc lành cho nó và cứ việc thay đổi nó đi. Sau đó lại chọn tiếp, chọn một thực tế mới. Hãy có một tư tưởng mới. Hãy nói một lời mới. Hãy làm một cách huy hoàng và thế giới sẽ theo các con. Hãy đòi hỏi. Hãy kêu gọi.

Hãy nói: “Ta là đời sống, Ta là Đạo, hãy theo Ta” Đó là cách biểu hiệu ý muốn của Thượng Đế trên địa cầu cũng như trên trời.

Nếu quả thực mười bước đơn giản như Ngài nói chúng con cần, tại sao thế giới lại không diễn tiến tốt đẹp hơn cho chúng con?

Thế giới đang diễn tiến như vậy vì chỉ có một số rất nhỏ các con dùng “phương thức” này mà có ý thức, đầy đủ tỉnh giác. Một số người khác dùng nó mà không biết Một số khác chẳng biết mình đang làm gì Một số nữa vừa đi vừa ngủ.

Tuy vậy, các con đang tạo ra thực tế của các con. Ta nói: Tạo Ra không phải Khám Phá ra. Các con đang dùng quyền năng Ta đã trao cho cùng với tiến trình mà Ta vừa mô tả.

Nay, các con đã hỏi bao giờ thì đời các con sẽ “lên hương”. Các con sẽ đưa đời mình “Lên Hương” bằng cách trước hết có tư tưởng thật rõ ràng, minh bạch về đời sống. Hãy suy nghĩ về điều các con muốn là gì và muốn có gì. Hãy nghĩ về điều đó luôn luôn cho tới khi các con minh bạch về nó. Khi đã minh bạch rồi thì không nghĩ đến gì khác nữa. Không tưởng tượng ra một khả năng nào khác.

Hãy loại bỏ những tư tưởng tiêu cực khỏi trí não. Bỏ đi tất cả những gì bi quan. Vứt đi tất cả những gì nghi ngờ. Tổng đi mọi sợ hãi. Hãy đưa tâm trí vào kỷ luật là bám chặt lấy cái tư tưởng sáng tạo gốc kia. Khi những tư tưởng các con đã minh bạch và vững chắc, hãy bắt đầu nói chúng ra như là những chân lý.

Nói lớn lên. Hãy sử dụng cái lệnh tối cao gọi quyền năng sáng tạo tới: “Ta Đây”.

Hãy dùng những lời “Ta Đây” với người khác. “Ta Đây” là lời sáng tạo nhất trong vũ trụ. Bất kỳ nghĩ gì, nói gì sau lời “Ta Đây” chuyển động những kinh nghiệm đó, gọi chúng tới, đem chúng lại cho các con. Chẳng có cách nào khác để cho vũ trụ biết phải làm ra sao! Chẳng có con đường nào khác để cho nó biết mà theo. Vũ trụ đáp ứng với lời “Ta Đây” như là vị thần trong cái chai vậy.

Ngài nói: “Vứt đi tất cả những nghi ngờ, tổng đi mọi sợ hãi, liệng đi những gì bí quan” giống như nói “Hãy lấy đi một miếng bánh vậy”. Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó. Nói: “Hãy loại bỏ tất cả những tư tưởng tiêu cực” có lẽ cũng như nói “Hãy leo lên núi Everest trước bữa ăn trưa”. Hình như đây là một lệnh quá lớn.

Kìm hãm tư tưởng, kiểm soát chúng, chẳng có gì là khó như các con tưởng. (Hoặc leo núi Everest cũng vậy). Tất cả đều là vấn đề kỷ luật.

Đó là chuyện phải chú tâm vào. Bước thứ nhất là cách điều động tư tưởng: Học cách nghĩ về các con đang nghĩ. Khi gặp những tư tưởng tiêu cực, xóa bỏ cái ý niệm cao cả nhất của các con về một vật, hãy suy nghĩ lại.

Ta muốn các con làm như vậy, đúng nguyên văn.

Nếu các con nghĩ rằng các con đang buồn rầu, chán nản và chẳng có gì là hay lập tức hãy nghĩ lại.

Nếu các con nghĩ rằng thế giới là một chốn xấu xa, đầy những biến cố tiêu cực hãy nghĩ lại.

Nếu các con nghĩ rằng đời mình tan nát chẳng bao giờ có thể xây dựng lại được nữa hãy nghĩ lại.

Các con có thể tự huấn luyện để làm như vậy (Hãy coi lại chính các con đã tự huấn luyện ngon lành ra sao để không làm như vậy)

Cảm tạ Ngài. Chưa từng bao giờ con được thấy tiến trình đặt ra minh bạch cho con như vậy. Con mong là làm cũng dễ như là nói nhưng ít ra con hiểu tiến trình này.

Con nghĩ là vậy.

Tốt! Nếu người nghĩ rằng cần phải ôn lại thì chúng ta có thể nói chuyện tiếp.

CHƯƠNG 5

Con đường nào thực sự là con đường đi tới Thượng Đế? Có phải bằng cách từ bỏ tất cả như một số người yogis tin tưởng?

Sự đau khổ là gì? Có phải đau khổ vì phục vụ là con đường đi tới Thượng Đế như những người tu khổ hạnh thường nói?

Có phải chúng con dành lên Trời bằng cách làm việc thiện như nhiều tôn giáo thường nói? Hay là chúng con tự do, muốn làm gì thì làm: Chẳng cần biết luật pháp, không cần giữ những tục lệ và dấn mình sống buông thả và rồi cũng tìm được Niết Bàn như nhiều tay Tân Thời Đại thường nói?

Nó là gì? Là những tiêu chuẩn luân lý khắt khe hay là làm theo ý thích?

Nó là gì? Là những phẩm giá cổ truyền hay tới đâu hay tới đó?

Nó là gì? Mười điều ngăn cấm hay bảy bước tới Giác Ngộ?

Các con rất cần được chỉ dạy cho các con một con đường, chẳng hạn như đường này đường kia, đúng không? Tại sao không phải là tất cả những thứ đó?

Con không biết. Con đang hỏi Ngài.

Vậy Ta sẽ trả lời để các con hiểu thật rõ.

Ta nói điều này cho tất cả những ai nghe thấy Lời của Ta và tìm tới Chân Lý Của Ta. Bất kỳ trái tim nồng nhiệt nào hỏi con đường đi tới Thượng Đế ở đâu đều được chỉ rõ. Ai ai cũng được trao cho chân lý tâm cảm (bằng nội tâm). Hãy tới với Ta theo con đường của Tim các con chớ dừng qua hành trình bằng ý. Các con không bao giờ tìm thấy Ta trong ý của các con. Muốn tìm được Thượng Đế, các con phải vượt khỏi ý (các con phải khùng). Tuy nhiên Ta sẽ trả lời câu hỏi giống như thăm vắn gay gắt của các con nhưng các con sẽ giật mình té ngửa khi nghe câu trả lời của Ta: Chẳng có cái cóc khô gì là Mười Điều Răn Cấm Cả!

Ồi Trời ơi! Không có sao?

Không. Không có! Ta răn cấm (ra lệnh) cho ai? Cho Ta hả? Và tại sao Ta lại răn cấm như vậy? Khi Ta muốn điều gì thì điều đó hiện hữu, đúng không?

Vậy thì đâu có cần ra lệnh cho ai? Và quả thực nếu Ta có ra lệnh, những lệnh này đương nhiên sẽ được tuân theo hay sao?

Làm sao Ta có thể ao ước điều này đến như vậy? Đến nỗi phải ra lệnh rồi nhìn điều đó không được thực hiện?

Thứ vua gì lại làm như thế? Đâu có kẻ cầm quyền nào làm như vậy? Ta không phải là vua hay nhà cầm quyền gì cả. Ta là một Vị Sáng Tạo. Và Vị Sáng Tạo không ngăn cấm chi hết mà chỉ sáng tạo, sáng tạo và tiếp tục sáng tạo.

Các con cũng như Moises xưa kia đã đứng trước Thượng Đế và nài nỉ Ta: Lạy Thượng Đế của con, xin hãy chỉ vẽ cho con. Hãy cho con một dấu hiện để con có thể nói lại với dân chúng!

Làm sao chúng con có thể biết được chúng con là những người được tuyển chọn?

Và Ta đã nói với Moises cũng như các con một bản thỏa ước linh thiêng, một lời hứa vĩnh cửu, một cam kết chắc chắn và bảo đảm.

Và Lời của Thượng Đế xưa kia không phải một Lệnh mà là một Thỏa Ước.

Đó là MUỜI ĐIỀU CAM KẾT.

1. Các con sẽ yêu Thượng Đế hết lòng, hết trí, hết tâm hồn của các con. Các con sẽ không sùng bái tình yêu, tiền tài, danh vọng hay quyền năng đến từ những nguồn khác. Các con sẽ gạt sang một bên những thứ đó giống như đĩa trẻ gạt đi những đồ chơi, không phải vì chúng không có giá trị mà vì các con đã vượt qua tuổi đó rồi. Và các con biết rằng các con sẽ đi con đường của Thượng Đế vì:

2. Các con sẽ nhân danh Thượng Đế để làm những gì và các con sẽ thấy hiệu quả. Do đó, các con không gọi danh Ta trong những chuyện phù phiếm, không nghĩ tới gọi danh hiệu Thượng Đế một cách vô ý thức. Các con sẽ hiểu sức mạnh của lời nói và tư tưởng nhân danh Ta. Bởi vì Danh Ta, danh vĩ đại “Ta Đây” sẽ không bao giờ được dùng mà vô hiệu quả. Điều này không thể xảy ra khi các con đã tìm thấy Thượng Đế. Và Ta cũng cho các con những dấu hiệu khác như:

3. Các con sẽ nhân danh Ta một ngày thiêng liêng. Như vậy để các con không nằm lâu trong ảo vọng và để giúp các con nhớ lại các con là ai và là gì? Chẳng bao lâu nữa, các con sẽ coi ngày nào cũng là ngày Sabbath và giây phút nào cũng linh thiêng.

4. Các con sẽ tôn kính cha mẹ vì cha mẹ cũng là con của Thượng Đế và đã đem đời sống đến cho các con. Từ đó, các con sẽ tôn kính mọi người.

5. Khi các con tìm thấy Thượng Đế, các con sẽ hiểu rằng: Các con không được sát hại đời sống của bất cứ ai hay sinh vật nào vì đời sống nào cũng vĩnh cửu.

Sự tôn kính đời sống giúp các con tôn trọng tất cả sinh vật và thực vật, chỉ làm tổn thương chúng trong trường hợp bất khả kháng vào mục đích tốt nhất.

6. Các con sẽ không làm mất tính chất thanh tịnh, cao đẹp của Tình Yêu bằng những ý nghĩ bất lương hay lường gạt người khác, vì như vậy là thông dâm.

Ta hứa với các con : Khi các con đã tìm thấy Thượng Đế, các con sẽ không phạm tội thông dâm này nữa.

7. Khi các con tìm thấy Thượng Đế, các con sẽ không ăn cắp, ăn trộm, lường gạt, chiếm hữu bất cứ vật gì của ai khác.

8. Khi biết Thượng Đế, các con sẽ không nói một lời dối trá vì như vậy là làm chứng gian.

9. Và các con sẽ không thêm muốn vợ chồng người khác vì các con biết rằng tất cả những người khác đều là vợ chồng mình thì còn ham muốn gì nữa.

10. Khi biết Thượng Đế, các con chẳng thêm tài sản của người khác vì các con biết rằng tất cả tài sản đều thuộc về mình thì còn thêm muốn làm chi nữa. Các con sẽ biết mình đã tìm được con đường tới Thượng Đế khi các con thấy những dấu hiệu đó.

Ta đã hứa với các con rằng không ai chân thành đi tìm Thượng Đế lại còn phạm vào những hành vi như vậy.

Tiếp tục hành động như vậy là điều bất khả. Đó là tự do của các con chứ không phải giới hạn. Đó là những cam kết của Ta chứ không phải mệnh lệnh.

Bởi vì, Thượng Đế không có ra lệnh cho những gì Thượng Đế đã tạo ra. Thượng Đế chỉ dạy cho các con của Thượng Đế: Đây là cách để các con biết rằng các con đã trở về nhà.

Như vậy con khỏi cần theo “Mười Điều Răn” cũng được lên thiên đàng chẳng?

Chẳng có cái gì gọi là lên Trời cả. Chỉ có tự giác rằng các con đã ở đó rồi. Chỉ có chấp nhận. Chỉ có hiểu biết chứ không có hành động hay cố gắng gì cả. Các con không thể đi tới chỗ mà các con đã ở đó rồi. Muốn làm vậy, các con phải từ giã nơi các con đang ở và điều đó sẽ làm cho mục tiêu của cuộc hành trình thất bại.

Chuyện mĩa mai là phần lớn con người nghĩ rằng họ phải từ giã nơi họ đang ở để đi đến nơi họ muốn tới. Như vậy, họ từ giã cõi Trời để tới cõi Trời và đi qua Địa Ngục.

Giác Ngộ là hiểu rằng chẳng có nơi nào để tới, chẳng có gì để làm, chẳng có trở thành gì cả, ngoại trừ là đúng như hiện nay. Các con đang đi một cuộc hành trình không tới đâu cả. Cõi Trời! Như các con thường gọi chẳng ở đâu hết chính là ở đây và bây giờ.

Ai ai cũng nói vậy làm cho con điên cái đầu đây này. Nếu “Cõi Trời bây giờ và ở đây”. Tại sao con không thể thấy được? Tại sao con không cảm được? Và tại sao thế giới lại loạn xạ ngẫu như thế này?

Ta hiểu nỗi thất vọng của các con khi tìm cách hiểu hết tất cả những gì hiện hữu.

Xin Ngài chờ một chút. Có phải Ngài đang nói Thượng Đế thất vọng?

Các con tưởng rằng Ta không thể kinh nghiệm một điều mà các con kinh nghiệm sao?

Thật ra Ta đang kinh nghiệm bản thân Ta qua các con. Ta tạo ra các con để biết Ta là ai? Thôi Ta chẳng nên phá tan nát tất cả những ảo ảnh của các con về Ta trong một chương. Trong hình thể siêu việt nhất của Ta, Ta không kinh nghiệm thất vọng.

À! Con cảm thấy dễ chịu hơn.

Vừa qua Ngài đã làm cho con lo sợ.

Đó không có nghĩa là Ta không thể. Đó chỉ có nghĩa Ta chọn lựa làm như vậy. Các con cũng có thể chọn lựa như Ta vậy.

Thất vọng hay không thất vọng. Con vẫn cứ tự hỏi làm sao cõi Trời có thể ở đây bây giờ sao con lại không kinh nghiệm được.

Các con không thể kinh nghiệm được cái gì mà các con không biết. Và các con không biết là các con đang “cõi Trời bây giờ đây” bởi vì các con chưa từng bao giờ kinh nghiệm cõi Trời.

Thấy không? Đối với các con đó là cái vòng lẩn quẩn. Các con không thể hoặc chưa tìm cách nào kinh nghiệm cái mà các con chưa biết và các con không biết cái mà các con chưa kinh nghiệm.

Điều mà giác ngộ đòi hỏi các con làm là: Biết một gì đó mà các con chưa kinh nghiệm.

Và do vậy, hãy kinh nghiệm nó. Biết mở cửa cho kinh nghiệm, nhưng các con lại tưởng tượng ngược lại.

Thực ra các con biết rất nhiều, nhiều hơn những điều các con đã kinh nghiệm. Chỉ đơn giản các con không biết là các con biết.

Ví dụ: Các con biết là có một Thượng Đế nhưng có thể các con không biết là các con biết điều đó. Do vậy, các con cứ loay quanh chờ kinh nghiệm. Và một thời gian qua, các con vẫn chờ cho có kinh nghiệm. Trong lúc đó, các con có nó (kinh nghiệm) mà không biết thì cũng như là chẳng có gì cả.

Trời đất ơi! Như vậy chúng ta đi vòng tròn.

Phải! Chúng ta đang đi vòng tròn. Và thay vì đi vòng tròn, có lẽ chúng ta nên là cái vòng tròn luôn. Đâu có bó buộc phải là một cái vòng lẩn quẩn, có thể là một cái vòng tuyệt diệu chứ.

Có phải từ bỏ là một phần của đời sống tâm linh?

Phải! Bởi vì cuối cùng mọi tinh linh đều từ bỏ những gì không thật. Và trong cuộc đời của các con cũng chẳng có gì là thật cả, ngoại trừ mỗi giao tiếp giữa Ta và các con. Tuy nhiên, từ bỏ theo ý nghĩa cổ điển là “từ bỏ bản thân” là không cần thiết. Những người nhiệt tâm tìm cách thắng mọi đam mê thế tục thường dốc hết lòng làm việc như đam mê Thượng Đế. Nhưng đam mê vẫn là đam mê. Đối đam mê này lấy đam mê nọ vẫn không loại bỏ được nó.

Do đó, đừng phê phán những thứ mà các con đam mê. Chỉ ghi nhận chúng rồi coi chúng có phục vụ mình không dựa vào mô hình các con muốn là ai và muốn là gì?

Hãy nhớ! Các con luôn luôn ở trong vị thế tự sáng tạo mình. Mỗi thời, mỗi lúc các con đang quyết định mình là ai? là gì? Phần lớn quyết định của các

con dựa vào những chọn lựa của các con về đam mê trở thành ai và trở thành gì?

Thông thường, một người theo Đạo có vẻ như từ bỏ mọi đam mê thế tục, mọi ham muốn con người. Điều họ đã làm có nghĩa: Hiểu đam mê và ham muốn, nhận biết những ảo tưởng và tránh né những đam mê không phục vụ họ. Họ vẫn thích ảo tưởng vì đem lại cho họ cái dịp để có thể tự do chọn lựa trọn vẹn. Đam mê là chuyển biến tư tưởng hiện tại thành hành động. Nó châm nhieu liệu vào bộ máy sáng tạo. Nó chuyển những quan niệm thành ra kinh nghiệm. Đam mê là ngọn lửa giúp Ta hiểu rõ thực sự là ai.

Không nên chối bỏ đam mê vì làm như vậy là chối bỏ Các con Là Ai và Các Con Thực Sự Muốn Là Gì? Con từ bỏ không bao giờ chối bỏ đam mê, con từ bỏ chỉ chối bỏ sự ràng buộc vào kết quả. Đam mê là thích hành động. Hành động là kinh nghiệm được hiện hữu. Tuy vậy, có gì được tạo ra như là một phần của hành động? Mong Chờ.

Sống đời mình mà không có mong chờ, không cần phải có những kết quả rõ ràng. Đó là Tự Do. Đó là Thượng Đế tính. Đó là cách sống của Ta.

Ngài không quan tâm đến kết quả?

Tuyệt đối không. Vui thú của Ta là sáng tạo chứ không ở lúc sau. Từ bỏ không phải là một quyết định chối bỏ hành động. Từ bỏ là một quyết định chối bỏ nhu cầu cần một kết quả đặc thù. Có một khác biệt rất lớn.

Có thể nào Ngài giải thích mệnh đề: “Đam mê là thích chuyển hiện tại thành hành động?”

Tính hiện tại là trạng thái cao nhất của hiện hữu. Đó là tinh túy thanh tịnh nhất. Đó là cái diện “nay – không – nay”, cái diện “tất cả - không - tất cả”, cái diện “luôn luôn – không – bao giờ” của Thượng Đế.

Hiện tại thanh tịnh là Thượng Đế thanh tịnh.

Tuy nhiên, không bao giờ chúng ta coi là đủ nếu chỉ hiện hữu. Chúng ta bao giờ cũng khao khát kinh nghiệm Cái Là Ta và điều này đòi hỏi toàn bộ diện kia của Thiên Tính. Gọi là hành động.

Hãy coi là các con nắm cốt lõi của cái Ngã tuyệt vời, cái diện của thiên tính gọi là tình yêu. (Đó là Chân Lý về các con).

Đây: Tình yêu là một chuyện và hành động yêu thương lại là chuyện khác. Linh hồn ao ước làm một gì đó về bản chất của nó để có thể tự biết nó

trong kinh nghiệm của chính nó. Do vậy, nó sẽ tìm cái hiện thực ý niệm cao cả nhất của nó bằng hành động. Cái khát khao làm như vậy là đam mê. Giết đam mê là giết Thượng Đế.

Các con thấy đó: Khi Thượng Đế làm điều yêu thương đó, Thượng Đế đã thực hiện Mình và chẳng còn cần thêm gì nữa.

Mặt khác, con người thường cảm thấy là cần phải có tiền lời trong các cuộc đầu tư như ta yêu một ai đó cũng muốn kiếm chác được chút gì yêu thương trở lại theo thói thường tình.

Đó không phải là đam mê. Đó là mong chờ.

Đó là cái nguồn bất hạnh lớn nhất tạo ra cho con người. Đó là điều phân cách con người với Thượng Đế. Người từ bỏ tìm cách chấm dứt sự phân chia này bằng kinh nghiệm mà một số những nhà thần bí Đông Phương gọi là Samandhi. Đó là hợp nhất, là một với Thượng Đế, hòa hợp với thiên tính, hợp tan trong thiên tính. Do vậy, người từ bỏ kết quả nhưng không bao giờ từ bỏ đam mê. Quả thế, vị chân sư biết qua trực giác rằng đam mê là đạo. Người ta thường nói rằng: Ai không có một đam mê gì đó, người đó chẳng có sức sống chút nào.

Ngài nói rằng: Chống lại cái gì cái đó tồn tại và nhìn cái gì thì cái đó biến đi.

Có thể nào Ngài giải thích điều này chăng?

Các con không thể chống lại cái gì mà các con cho là không có thực thể. Hành động chống lại một gì là hành động đem lại sự sống cho nó. Khi các con chống lại một năng lực, các con đặt nó hiện ra.

Càng chống lại càng làm cho nó thành hiện thực dù chống lại bất kỳ gì. Khi mở mắt ra và nhìn thì nó biến đi, có nghĩa là: Nó không còn giữ lại hình thể của nó nữa. Khi các con nhìn thật sự một vật các con cần nhìn xuyên qua, nhìn được như thế, sức mạnh ảo giác của sự việc sẽ biến mất.

Nhưng nếu mình không muốn cho vật mà mình nhìn biến đi thì sao?

Các con phải luôn luôn làm cho nó biến đi. Chẳng có gì trong thực tế bám vào các con. Tuy nhiên, nếu các con quyết định chọn lựa cái ảo giác về cuộc đời thay vì chân lý của tâm linh, các con chỉ có thể tái tạo lại nó như các con đã tạo nó ra lúc khởi đầu.

Làm như vậy, các con có thể có trong cuộc sống cái mà các con chọn lựa để có và các con loại bỏ khỏi cuộc sống cái mà các con không còn muốn kinh nghiệm.

Tuy nhiên, không nên bao giờ chống lại gì cả. Nếu nghĩ rằng chống đối sẽ loại bỏ được gì đó thì nên nghĩ lại.

Càng chống đối càng chôn chặt sự việc đó. Ta đã từng bảo với các con mọi tư tưởng đều sáng tạo sao?

Ngay cả tư tưởng nói rằng con không muốn một vật gì đó?

Nếu các con không muốn một vật thì nghĩ về nó làm gì? Nếu phải nghĩ về nó cũng đừng nên chống đối, hãy nhìn thẳng vào coi thực tế nó là cái gì? Rồi dùng sáng tạo chọn lựa nó hay không tùy theo ý thích.

Cái gì ra mệnh lệnh chọn lựa này?

Cái Các con Nghĩ Các con Là Ai? Và Là Cái Gì? Đồng thời, Cái mà các con chọn lựa Mình Là Ai và Là Cái Gì?.

Cái đó ra lệnh trong bất cứ mọi chọn lựa nào mà các con đã làm trong cuộc đời mình ở hiện tại cũng như tương lai.

Như vậy đời sống của một người từ bỏ là một con đường sai lầm?

Đó không phải là một chân lý. Những chữ người từ bỏ hàm một ý nghĩa sai.

Trên thực tế, các con không thể từ bỏ gì cả bởi vì cái mà các con chống đối vẫn tồn tại. Một vị từ bỏ chân chính chẳng có từ bỏ mà chỉ chọn khác đi. Đó là một hành động chuyển biến tới một vật gì đó chứ không phải là dứt khỏi điều gì.

Các con không thể dứt bỏ một sự việc gì vì nó sẽ đeo đuổi các con mãi mãi. Như vậy không nên chống lại cảm dỗ mà nên quay hướng khác đi. Hãy quay về Ta và đi ngược lại những gì không phải là Ta. Nhưng nên nhớ rằng: Chẳng có gì là con đường sai lầm bởi vì trong cuộc hành trình này các con không thể không tới nơi mà các con đang đi tới.

Đây chỉ là chuyện nhanh chậm, chỉ là vấn đề khi nào các con tới đó nhưng cũng vẫn chỉ là ảo giác bởi lẽ chẳng có “khi nào” cũng chẳng có “trước” hay “sau” mà chỉ có hiện tại, cái thời gian huy hoàng trong đó các con kinh nghiệm bản thân.

Vậy thì mấu chốt là gì? Nếu không có lỗi nào khác để không tới đó, thì mục đích cuộc sống này là gì? Tại sao chúng con phải lo lắng về tất cả những gì chúng con làm?

Hà! Tất nhiên các con không nên lo lắng, tốt hơn nên quan sát. Chỉ có nhận thức các con đang là ai và là gì, đang làm gì và đang có gì và coi những cái đó có phục vụ các con không?

Mục đích cuộc sống không phải là đi tới đâu cả, chỉ cần nhận thức rằng: Các con đang vẫn ở đó, vẫn đã luôn luôn ở đó.

Các con đang ở thời gian sáng tạo toàn thịnh, luôn luôn và mãi mãi. Vậy thì mục đích cuộc sống là sáng tạo các con là ai và là gì? Và rồi kinh nghiệm cái đó.

CHƯƠNG 6

Và đau khổ là gì?

Có phải đau khổ là phương pháp và con đường dẫn tới Thượng Đế?

Một số người cho rằng đó là con đường duy nhất để gặp Ngài?

Ta không ưa đau khổ. Ai nói Ta thích đau khổ là người đó không biết Ta.

Đau khổ là một sự kiện không cần thiết trong kinh nghiệm của con người. Không những thế, đau khổ còn làm mất tiện nghi, không khôn ngoan và còn làm nguy hiểm cho sức khỏe của con người nữa.

Vậy tại sao lại có nhiều đau khổ như thế? Tại sao Ngài là Thượng Đế lại không chấm dứt nó đi? Ngài ghét nó mà?

Ta đã chấm dứt nó rồi. Lý do chỉ vì các con từ chối không dùng những dụng cụ Ta đã trao cho để thực hiện.

Các con coi đó: Đau khổ có dính dáng gì đến những biến cố đâu, thực ra chỉ do phản ứng của các con trước những biến cố đó. Chuyện xảy ra là chuyện xảy ra. Các con cảm thấy về những chuyện gì xảy ra lại là chuyện khác. Ta đã trao cho các con những dụng cụ để đối phó lại nhằm giảm thiểu hay loại trừ đau khổ nhưng các con không sử dụng chúng.

Xin lỗi Ngài, nhưng sao Ngài không loại trừ phăng đi những biến cố có phải tốt hơn không?

Đề nghị hay đấy, nhưng than ôi Ta không thể kiểm soát các biến cố.

Ngài không thể kiểm soát được những biến cố?

Tất nhiên là không. Biến cố là những gì xảy ra trong không gian và thời gian do các con tự chọn lựa để tạo ra. Ta không bao giờ can thiệp vào những chọn lựa này vì làm như vậy chính Ta đã ngăn chặn lý do Ta đã tạo ra các con. Điều này Ta đã giải thích đầy đủ cho các con trước đây rồi. Một số những biến cố do các con cố ý tạo ra, một số khác do các con tự kéo về mình một cách vô ý thức không nhiều thì ít. Các thiên tai lớn do các con tự kéo về mình rồi được gán cho là số mệnh. Thật ra đó là ý thức chung của cả hành tinh.

Ý thức cộng đồng?

Đúng vậy, chính xác vậy.

Có nhiều người nói rằng thế giới đang đi vào địa ngục. Sinh thái của chúng con đang chết dần. Hành tinh của chúng con đang gặp nguy về động đất, núi lửa, bão tố v.v... Rồi trục địa cầu đang bị nghiêng đi. Tuy nhiên cũng có người cho rằng tư tưởng và ý thức cộng đồng có thể thay đổi những biến cố trên để cứu địa cầu. Tư tưởng đưa tới hành động. Nếu có đủ số người trên thế giới tin rằng phải làm gì đó để cứu vãn môi trường thì các con có thể cứu được địa cầu.

Nhưng phải làm cho nhanh vì đã tổn hại thật nhiều và lâu quá rồi. Điều này cần một thay đổi lớn trong thái độ của con người trên trái đất này.

Ngài nói như thế có nghĩa chúng con không làm như vậy địa cầu và nhân loại sẽ bị hủy diệt?

Ta đã đặt ra những luật thật rõ ràng cho vũ trụ vật chất để tất cả mọi người đều hiểu. Có những luật về nhân quả được nêu ra cho những nhà khoa học, vật lý học và cả những nhà lãnh đạo trên thế giới biết. Khỏi cần phải nhắc lại những luật đó ở đây.

Trở lại vấn đề đau khổ, từ đâu chúng con tạo ra ý niệm rằng đau khổ là tốt như những bậc thánh nhân đau khổ trong yên lặng?

Các bậc Thánh Nhân hay Chân Sư đau khổ trong yên lặng vì họ hiểu rằng đau khổ không phải là Đạo của Thượng Đế. Đó chỉ là một dấu hiệu chắc chắn rằng còn có gì đó phải học, phải nhớ lại nơi Đạo của Thượng Đế. Vị Chân Sư không đau khổ trong yên lặng mà chỉ có vẻ đau khổ và không than van. Vị Chân Sư không than van vì cho rằng đau khổ giống như tập hợp những hoàn cảnh các con nghĩ rằng đau khổ không thể chịu đựng nổi. Khi ta chú tâm vào việc gì, vô tình ta làm cho nó trở thành hiện thực. Vị Chân Sư biết điều này nên tự đặt mình vào vị trí chọn lựa để đặt điều vị ấy chọn trở thành hiện thực. Đôi lúc chính các con cũng làm như vậy nhưng các con không để ý thôi. Chẳng hạn như các con đã từng làm cho cơn nhức đầu hay đau răng giảm đi nhờ quyết định chọn lựa của các con về điều đó. Nhưng tại sao lại cứ phải đau khổ hoài? Các con không thể biết và trở thành cái mà các con thực là, nếu không có cái mà các con không phải là, như Ta đã giải thích cho các con rồi.

Con vẫn không hiểu từ đâu chúng con lại tạo ra ý niệm rằng đau khổ là tốt?

Các con rất khôn ngoan khi cứ vin vào câu hỏi này. Tư tưởng đầu tiên cũng như một số tôn giáo dạy rằng đau khổ là tốt, vui sướng là xấu đã bị lạm dụng quá nhiều rồi. Từ ý niệm này các con cho rằng một bệnh nhân ung thư

đau khổ mà không thối lộ với ai sẽ là vị thánh còn phụ nữ có đức tính cao độ và ca tụng tình dục công khai sẽ bị coi như phạm tội. (Điều này sẽ gây tranh cãi rất lớn cho xã hội con người).

Ôi Trời Đất ơi! Ngài quả đã nêu ra một đề tài ngạc nhiên quá. Ngài cũng khéo léo đổi phái tính từ Nam qua Nữ tuyệt vời. Có phải Ngài muốn nhấn mạnh vấn đề tình dục này.

Đó là trung ra những thành kiến của các con. Các con không ưa những phụ nữ có tính dục mạnh và càng không ưa chuyện này được ca tụng công khai nữa. Các con ưa rằng một người nam chết không một tiếng rên la trên chiến trường hơn là một phụ nữ rên la vì sướng do làm tình trên đường phố.

Ngài ưa như vậy sao?

Ta chẳng có ý kiến gì về việc kia cũng như việc nọ còn các con có đủ thứ ý kiến. Ta gợi ý để các con hiểu rằng chính những phê phán của các con ngăn cản các con vui sướng và chính những mong đợi của các con làm cho các con sầu khổ. Tất cả những điều đó gộp lại ngăn cản các con mất vui sướng và tạo ra đau khổ cho các con.

Trời đất ạ! Làm sao con có thể biết được những điều Ngài nói là sự thật?

Không phải do trí tưởng tượng của con hoạt động quá mức sao?

Người đã đặt câu hỏi này trước kia rồi. Câu trả lời của Ta vẫn vậy. Có gì khác không? Ngay trong trường hợp mọi điều Ta nói đều “Sai” thì các con có thể nghĩ ra một lối sống khác tốt đẹp hơn chẳng?

Không?

Vậy thì “Sai” là “Đúng” và “Đúng” là “Sai”. Tuy nhiên, để giúp cho các con tránh tình trạng tiến thoái lưỡng nan, Ta nói với các con điều này: Đừng tin gì cả về những điều Ta nói.

Hãy cứ sống theo đó thôi. Hãy thử nghiệm rồi hãy sống bất kỳ mô hình nào khác mà các con muốn xây dựng lên. Sau đó hãy nhìn vào kinh nghiệm của các con để tìm ra chân lý của các con. Một ngày nào đó, các con có rất nhiều can đảm để nói rằng: Các con sẽ kinh nghiệm một thế giới thật vui sướng nếu trong đó làm tình được coi tốt hơn làm chiến tranh.

CHƯƠNG 7

Đời sống thật đáng sợ và thật rối rắm, mong sao cho mọi chuyện thật sáng sủa.

Chẳng có gì đáng sợ về đời sống cả nếu các con đừng bám víu vào kết quả.

Ngài muốn nói nếu chúng ta đừng muốn gì cả.

Đúng vậy, hãy chọn chớ đừng muốn.

Như vậy đối với những người cô quạnh không ai nương tựa, đối với vợ con thì sao?

Hoàn thành nhiệm vụ của người nội trợ rất khó khăn, như các con vừa nói đó:

Thật là dễ khi chẳng muốn gì nếu chỉ có một mình mình. Dĩ nhiên, khi có những người ta thương yêu, ta muốn có những gì tốt nhất cho họ.

Con thật đau khổ khi không cung cấp đầy đủ những vật chất cần thiết cho vợ con như một ngôi nhà khang trang, thức ăn, quần áo v.v...

Con cảm thấy trong 20 năm qua con tranh đấu vất vả chỉ để sống qua ngày và vẫn chẳng có gì để trưng ra về bản ngã của con cả.

Người muốn nói về mặt dư giả vật chất?

Con muốn nói đến một chút cần thiết vật chất cho vợ con.

Ta thấy rồi, người tưởng rằng cuộc đời của người chỉ để thực hiện những thứ đó sao?

Không hẳn như thế, đó không phải chuyện đời con phải thực hiện nhưng sẽ tốt đẹp hơn nếu con làm được như vậy.

Hà! Vậy chúng ta trở lại chuyện lâu dài của các con là gì?

Câu hỏi thật khéo! Con đã có nhiều câu giải đáp khác nhau qua thời gian.

Câu trả lời bây giờ là gì?

Hình như con có hai câu trả lời một câu con ưa thấy và một câu con đang thấy.

Câu trả lời con ưa thấy là gì?

Con ưa thấy đời con hướng về tiến bộ của linh hồn. Con ưa thấy đời con biểu lộ và kinh nghiệm cái phần mà con yêu quý nhất như lòng lòng từ bi, tính kiên nhẫn, giác ngộ, tha thứ và yêu thương.

Có vẻ như con đã đọc cuốn sách này rồi!

Phải! Đây là cuốn sách hay về phương diện siêu linh nhưng con đang tìm cách để biến thành thực dụng. Vấn đề hiện thực trong đời sống của con là chuyện sinh tồn hàng ngày.

Ồ! Con nghĩ rằng chuyện này đưa tới chuyện kia.

Thực tế con mong có thể làm được nhiều điều hơn chỉ có sinh tồn. Con đã đấu tranh mệt mỏi trong rất nhiều năm qua về chuyện sinh tồn, con mong có thể làm nhiều điều hơn chỉ có thế.

Thế con gọi thế nào là thịnh vượng?

Con mong có đủ tiền để trả tiền nhà, hóa đơn, điện thoại, xe cộ v.v... trong đời sống hiện thực của con chứ không nói tới hình ảnh đời sống tiêu thuyết hóa xa vời.

Ta nghe như có chút hờn giận gì ở đây?

Không phải hờn giận mà thất vọng. Con đã chơi trò tâm linh hơn 20 năm rồi nhưng chẳng thấy kết quả gì cả. Tiền bạc con luôn luôn thiếu thốn, việc làm không ổn định.v.v... Con đã 49 tuổi rồi, mong một chút an toàn vật chất trong đời sống để có nhiều thời gian hơn về chuyện Thượng Đế, về chuyện tiến bộ của linh hồn. Đó là nơi tìm con tìm tới nhưng không phải đời sống cho phép con tới.

Hà! Con đã nói tất cả những điều đó rồi, có lẽ người cũng nói thay cho một số người khác khi con chia sẻ kinh nghiệm đó.

Ta sẽ phân tích và trả lời từng câu một để con hiểu rõ:

Con chưa có tham dự “trò chơi tâm linh” này từ 20 năm qua. Con chỉ đứng mon men bên ngoài thôi.

Ta đồng ý rằng trong 20 năm qua người đã đứng nhìn nó, ve vãn nó, đôi chút có thử nghiệm nhưng Ta chưa cảm thấy sự dần thân thực sự, chân thật vào trò chơi cho đến thời gian gần đây.

Chúng ta cần hiểu rằng: “trò chơi tâm linh” có nghĩa dâng hiến toàn bộ tâm trí, thân thể, linh hồn vào tiến trình sáng tạo Bản Ngã theo hình tượng và giống như Thượng Đế.

Đây là một tiến trình thành tựu Bản Ngã mà những nhà thần bí Đông Phương đã viết ra.

Đây là tiến trình cứu rỗi mà phần lớn những nhà thần học Tây Phương đã tự dâng hiến.

Đây là hành động có ý thức cao từng ngày, từng giờ, từng giây phút. Đó là sự chọn lựa, rồi lại chọn lựa trong mọi lúc. Đó là Sáng Tạo tiếp diễn, Sáng Tạo có ý thức, Sáng Tạo có mục đích. Đó là dùng những dụng cụ sáng tạo mà chúng ta đã thảo luận trước kia và dùng chúng trong tình giác với mục đích tối cao.

Đó là “trò chơi tâm linh” và con đã chơi bao lâu rồi? Ngay cả bắt đầu cũng chưa nữa? Nay đừng có đi từ cực này qua cực kia, chớ và cũng đừng quá khắt khe với chính bản thân mình. Con hiện nay đang dần thân vào tiến trình này nhiều hơn các con tự phê kiểm. Hai mươi năm qua con đã không làm chuyện đó. Con dần thân bao lâu không quan trọng, hiện nay con có dần thân không đó mới là điều quan trọng. Con nghĩ lại coi khi con dần thân vào “trò chơi tâm linh” đòi con như thế nào?

Lương của Ta trả cho con : Tất cả những chuyện tốt đẹp đều đến với con trong thế giới vật chất cũng như tâm linh. Điều mĩa mai khi các con kinh nghiệm các loại tiện nghi tâm linh do Ta cung cấp, các con chẳng cần lo lắng nghĩ gì tới tiện nghi vật chất.

Ngay cả tiện nghi vật chất cho những người trong gia đình người cũng chẳng cần lo lắng. Khi đã vươn lên tới mức ý thức của Thượng Đế con sẽ hiểu rằng con sẽ chẳng có trách nhiệm gì về linh hồn của bất cứ người nào khác.

Đương nhiên, chúng ta vẫn luôn luôn cầu mong mọi linh hồn được sống trong tiện nghi, mọi linh hồn phải chọn, đang chọn số phận của họ ngay lúc này đây. Dĩ nhiên, sự lạm dụng hay hủy hoại một người khác không phải là hành động cao đẹp nhất. Cũng thế, bỏ mặc những nhu cầu mà Ta đã đưa tới nương tựa Ta cũng không phải là một hành động thích đáng. Công việc của con là đưa họ tới độc lập. Dạy họ càng nhanh, càng đầy đủ, càng tốt cách sử dụng độc lập

với người. Bởi lẽ khi nào họ còn phải cần tới con để sinh tồn thì con không phải ân sủng của họ. Con chỉ là ân sủng của họ khi họ nhận thức được là họ không cần đến con. Cũng theo chiều hướng đó, thời điểm tốt đẹp nhất của Thượng Đế là thời điểm con nhận thức được là con không cần đến Thượng Đế. Ta biết đây là điều ngược lại những gì các con đã được dạy.

Trước kia, các con đã được dạy về một Thượng Đế nóng giận, ghen ghét, đòi hỏi nhu cầu này nọ. Nếu như thế, chỉ là Thượng Đế giả hiệu, loạn thần kinh chứ không phải là Ta. Bởi vì:

Một chân sư đúng đắn không phải người có nhiều môn đồ nhất mà là người tạo ra được nhiều chân sư nhất.

Một nhà lãnh đạo xứng đáng không phải là người có nhiều người theo nhất mà là người tạo ra nhiều nhà lãnh đạo nhất.

Một vị vua anh tài không phải là người có nhiều thần dân nhất mà là người tạo ra những người tới ngôi vị vua nhất.

Một giáo chức tài giỏi không phải là một giáo chức học rộng mà là một giáo chức tạo ra được nhiều người hiểu biết nhất.

Một Thượng Đế xứng danh không phải là một Thượng Đế có nhiều kẻ phục vụ nhất mà là một vị Thượng Đế phục vụ nhiều người nhất và như thế đưa những người khác tới ngôi vị Thượng Đế.

Bởi vì đây vừa là mục đích, vừa là vinh quang của Thượng Đế : Chẳng có ai lệ thuộc nữa và tất cả đều biết rằng ngôi vị Thượng Đế không phải là một ngôi vị không thể đạt được mà là ngôi vị không thể tránh được. Ta mong các con có thể hiểu được điều này: Không thể nào tránh được số mệnh vui sướng của các con. Không có chuyện các con được “cứu rỗi”.

Không có gì là địa ngục ngoại trừ khi không biết điều kia. Như vậy với tư cách là cha mẹ, vợ chồng v.v... đừng có tìm cách làm cho tình yêu thành một thứ keo gắn chặt lại, hãy làm cho nó trở thành một thứ nam châm, lúc đầu thu hút, sau đó đẩy cực đẩy ra nếu không thì những người bị thu hút bắt đầu tin rằng họ phải bám vào các con để sinh tồn. Không có điều gì cách xa chân lý bằng điều đó. Không có gì làm tổn hại cho tha nhân như vậy. Hãy để cho tình yêu của các con đẩy những người thân yêu vào thế giới và vào cái kinh nghiệm đầy đủ về họ là ai? Như vậy mới đúng là tình yêu.

Đây là một thách thức to lớn đối với một người có trách nhiệm về gia đình. Có rất nhiều điều làm cho tâm trí bị sao lãng và lo lắng. Đối với vị tu sĩ khổ hạnh không màng tới chuyện đó. Đem tới cho họ một chút nước, bánh mì,

manh chiếu để ngả lưng đủ cho vị ấy dành tất cả thời giờ cho việc cầu nguyện, tinh tâm, nội quán thiêng liêng. Gặp gỡ thiêng liêng với Thượng Đế trong những hoàn cảnh như vậy thật đơn giản và rất dễ.

Ngược lại, đối với phụ nữ có một đàn con, phải vất vả thay tã cho con vào đêm khuya, lo lắng những hóa đơn phải trả, rầu rĩ khi mất việc làm, đau buồn khi mất những người thân.v.v...

Làm sao thấy được ân sủng thiêng liêng của Thượng Đế trong những hoàn cảnh như vậy.

Ta hiểu cái mệt mỏi của các con. Ta biết các con chán đấu tranh rồi nhưng Ta nói thật cho các con : Khi các con theo Ta, đấu tranh sẽ biến mất. Hãy sống trong không gian của Thượng Đế và những biến cố sẽ trở thành những ân sủng cho các con.

Có lẽ đây là lúc thích hợp cần phải trở lại về đường lối cùng tác động qua lại của Ta với các con. Các con nghĩ rằng đó là vấn đề ước mong của Ta, còn Ta lại nói rằng đó là vấn đề ước mong của các con.

Ta mong chờ các con điều mà các con mong chờ các con.

Không sai, không khác, không hơn, không kém.

Ta không ngồi đây để có những phê phán theo từng yêu cầu rằng cái gì đó phải ban phát cho các con.

Luật của Ta là luật Nhân Quả, không phải luật Chờ Đó, Để Rồi Coi.

Không có cái gì đó các con đã chọn lựa lại không được ban cho các con.

Ngay cả trước khi các con hỏi Ta đã cho các con rồi. Các con có tin điều đó không?

Không. Con rất tiếc. Con đã từng thấy biết bao nhiêu lời cầu nguyện không được đáp ứng.

Chẳng cần phải tiếc gì cả. Hãy giữ lấy sự thật - sự thật của kinh nghiệm. Ta hiểu điều này. Ta tôn trọng nó.

Tốt. Con không tin rằng con có thể có được bất kỳ điều gì con xin. Cuộc đời con đã minh chứng cho điều này. Trên thực tế, ít khi con có được cái mà con xin. Lúc đó, con coi mình may mắn như địa ngục vậy đó.

Quả là một lối lựa lựa thú vị.

Hình như các con có quyền chọn thì phải: Các con có thể may mắn như địa ngục hoặc có thể may mắn như thiên đàng. Ta thích các con nói may mắn như thiên đàng hơn. Nhưng thôi, Ta không bao giờ can thiệp vào quyết định của các con. Ta nói cho các con biết điều này: Các con luôn luôn có được cái mà các con sáng tạo ra và các con luôn luôn sáng tạo. Ta không có phê phán về những tạo vật các con cầu mong. Ta chỉ truyền quyền năng cho các con để cầu mong hơn nữa, hơn nữa và hơn nữa. Nếu các con không thích vật do các con vừa tạo ra, hãy chọn lựa tiếp.

Công việc Thượng Đế của Ta là luôn luôn đưa cho các con cái dịp đó. Bây giờ các con nói với Ta rằng các con không có được vật mà các con muốn. Ta ở đây để nói với các con rằng các con luôn luôn có dịp đó.

Đời sống luôn luôn là kết quả của những tư tưởng các con về đời sống, đương nhiên gồm ngay cả cái tư tưởng sáng tạo là các con ít khi có được cái mà các con chọn lựa.

Hiện nay, con cho rằng con là nạn nhân của sự mất việc, nhưng thật ra con không còn chọn việc này nữa. Con không còn thức giấc mỗi buổi sáng với sự sốt sắng nữa nhưng bắt đầu thức giấc trong sự sợ hãi. Con không còn cảm thấy vui trước công việc nữa và bắt đầu cảm thấy bức bối. Con còn tưởng tượng mình làm việc gì khác. Con tưởng rằng những cái đó chẳng có ý nghĩa gì sao? Các con hiểu làm quyền năng của các con. Ta nói cho các con điều này: Đời sống của các con diễn tiến từ ý định các con cho nó.

Làm sao con có thể sống trong không gian của Thượng Đế khi có quá nhiều lo lắng như: bị mất việc làm, không tiền trả hóa đơn, không tiền đưa con đi bác sĩ v.v... Những triết lý cao siêu có giải quyết được gì đâu?

Hãy đừng quên Ta khi các con cần Ta nhất. Đây là giờ trắc nghiệm quan trọng nhất. Đây là thời điểm may mắn nhất cho các con.

Đây là dịp may để chứng minh tất cả những gì viết ra ở đây.

Khi Ta nói: Đừng quên Ta! Các con nghĩ rằng Ta có vẻ giống như Lão Thượng Đế tham lam, bị loạn thần kinh chúng ta có dịp nói tới trước kia. Nhưng Ta không như thế. Các con có thể “quên Ta” thế nào được. Ta không cần, và chuyện đó chẳng thay đổi gì giữa chúng ta.

Đây là câu trả lời của Ta cho các câu hỏi mà các con đã đặt ra. Chính khi mọi việc trở thành gay go là dụng cụ Ta đã trao cho các con để tạo ra đời sống mà các người đã chọn lựa.

Bây giờ là lúc nên đi tới không gian của Thượng Đế hơn bao giờ hết:

1. Thứ nhất làm như vậy sẽ đưa lại an bình trong tâm hồn. Từ tâm an bình mới tạo ra những ý niệm to lớn. Những ý niệm có thể là những giải pháp cho những vấn đề to lớn nhất mà các con nghĩ rằng mình may mắn gặp phải.

2. Thứ hai: Chính ở không gian của Thượng Đế mà Bản Ngã các con đã thành tựu. Đó chính là mục đích duy nhất của linh hồn các con. Khi các con ở nơi không gian của Thượng Đế, các con hiểu và biết rằng tất cả những thứ mà các con đang kinh nghiệm đều phù du. Ta nói cho các con rõ: Trời và Đất sẽ chết đi nhưng các con tin không: Cái nhìn vĩnh cửu này giúp cho các con thấy rõ mọi vật trong ánh sáng thích ứng của chúng. Các con có thể coi những điều kiện và hoạt cảnh hiện nay: Nhất thời và thế tục. Kể đó, các con có thể dùng chúng để tạo ra những kinh nghiệm hiện thời.

Ví dụ như: Trong liên hệ đến kinh nghiệm gọi là mất việc, các con nghĩ mình là ai? Thật ra đúng hơn, các con nghĩ Ta là ai? Các con nghĩ rằng đó là vấn đề quá lớn Ta không thể giải quyết được sao? Có phải gỡ rối mớ bòng bong kia là một phép lạ quá lớn đối với Ta không?

Con biết rằng không có việc gì quá lớn đối với Thượng Đế nhưng về tình cảm, con cho rằng không chắc lắm. Không phải chuyện Ngài không thể làm mà Ngài có chịu giải quyết hay không?

À! Ta thấy rồi. Đây là vấn đề niềm tin.

Vâng!

Các con không nghi ngờ gì về khả năng của Ta nhưng các con nghi ngờ về ý định của Ta!

Ngài nghĩ coi: Con vẫn sống trong giáo lý dạy rằng cuộc đời đâu cũng là bài học cho con. Con lo lắng nhiều vấn đề không thể giải quyết được. Và chắc Thượng Đế chẳng bao giờ giúp con giải quyết những chuyện này đâu?

Vậy ý định hiện nay của các con thế nào? Có phải các con muốn chứng minh rằng đời sống ít khi đem lại cái mà các con chọn lựa? Hay các con muốn chứng minh Các con Thực Sự Là Ai? Và Ta Là Ai?

Con cảm thấy buồn phiền, cảm thấy bị ngược đãi, cảm thấy bối rối và thất vọng.

Điều ấy có giúp gì được cho các con không?

Tại sao không chỉ đơn giản tiếp nhận sự thực khi các con nghe thấy nó, và rồi tiến về phía nó? Đâu có cần phải tự buộc tội mình? Hãy cứ đơn giản ghi nhận cái mà các con đã chọn lựa và rồi chọn lựa tiếp cái khác.

Nhưng tại sao con cứ luôn luôn sẵn sàng chọn cái tiêu cực? Giống như tự tát vào mặt mình về điều đó?

Các con có thể mong muốn gì? Từ sơ khai các con đã được chỉ dạy là các con “xấu”. Các con chấp nhận rằng các con sinh ra trong “tội lỗi”. Cảm thấy phạm tội là một giải đáp đã học thuộc rồi. Các con đã được dạy sinh ra không hoàn hảo và đã phạm tội rồi. Một số tôn giáo đã xây dựng toàn bộ thần học chung quanh quan niệm sai trái này.

Thật ra, bất cứ gì Ta hình thành, đời sống Ta ban cho đều hoàn hảo.

Để biện minh cho quan niệm một Thượng Đế trừng phạt, những tôn giáo của các con cần phải đưa ra một cái gì đó để cho Ta có thể giận dữ. Như thế, ngay cả những người đã có một đời sống mẫu mực vẫn phải cần cách nào đó để được cứu rỗi. Nếu họ không cần được cứu rỗi khỏi bản thân họ thì họ cần được cứu khỏi cái bất toàn bẩm sinh của chính họ. Do vậy, những tôn giáo nói rằng các con cần phải làm nhanh tốt hơn hết về chuyện này nếu không các con sẽ đi thẳng vào địa ngục. Làm như vậy, có thể làm mềm lòng một Thượng Đế kỳ quặc, hận thù, giận dữ nhưng trên thực tế đã đem đời sống đến chỗ lo lắng, hận thù, ganh ghét. Kết quả, tạo ra những tôn giáo bất diệt và quyền lực vẫn tập trung vào một số nhỏ thay vì phải kinh nghiệm qua số đông.

Như thế, các con luôn luôn chọn lựa cái tư tưởng hèn kém hơn, cái ý niệm nhỏ bé hơn làm sai lệch quan niệm về các con và quyền năng của các con vì các con đã được dạy như vậy.

Trời hỡi Trời! Làm sao con có thể gỡ bỏ được giáo huấn này?

Một câu hỏi sáng giá, được đặt ra đúng chỗ và đúng người.

Các con có thể gỡ bỏ giáo huấn đó bằng cách đọc đi đọc lại cuốn sách này. Hãy đọc, đọc lại, đọc lại nữa, cho tới khi nào các con hiểu tất cả mọi đoạn văn, cho tới khi các con đã thuộc nằm lòng tất cả mọi mặt chữ. Khi các con có thể trích những khúc, những câu hỏi trong đó cho các con khác, khi các con có thể hồi nhớ lại những lời trong đó vào những giây phút đen tối nhất thì các con đã gỡ bỏ được những giáo huấn đó.

Nhưng vẫn cần nhiều điều con muốn hỏi Ngài, nhiều điều con muốn biết.

Hẳn nhiên rồi.

Các con đã bắt đầu một trang dài với những câu hỏi. Chúng ta có nên trở về căn bản những câu hỏi này chẳng!

CHƯƠNG 8

Khi nào con học đủ về giao tiếp để có thể có những giao tiếp êm đẹp?

Có cách nào để vui sướng trong giao tiếp không?

Có phải những giao tiếp cứ luôn luôn phải là những thách thức không?

Các con chẳng có gì để học trong giao tiếp cả. Các con chỉ cần trung ra những điều các con đã biết rồi. Có một cách để vui sướng trong giao tiếp, đó là dùng giao tiếp cho mục đích hữu ý của nó chứ không phải cho mục đích mà các con đã vẽ ra. Giao tiếp luôn luôn là một thách thức, luôn luôn đòi các con sáng tạo, tỏ lộ và kinh nghiệm những diện cao hơn, cao hơn nữa của bản thân, những nhãn quan, nhãn quan lớn hơn nữa về bản thân và những sao bản huy hoàng nhất của bản thân.

Chỉ có giao tiếp với những người khác, nơi khác và với những biến cố khác thì các con mới có thể được coi là hiện hữu trong vũ trụ.

Hãy nhớ rằng, nếu không có gì khác, các con không hiện hữu. Các con chỉ hiện hữu trong liên hệ với một vật khác không hiện hữu. Đó là tình trạng hiện hữu nơi thế giới tương đối ngược lại với thế giới tuyệt đối nơi đây Ta trú ngụ.

Một khi các con hiểu rõ và đi sâu vào vấn đề này các con sẽ ca tụng tất cả những kinh nghiệm, những gặp gỡ con người và nhất là những giao tiếp cá nhân vì các con sẽ thấy rằng qua giao tiếp con người được xây dựng trong ý nghĩa cao đẹp nhất.

Giao tiếp được sử dụng để xây dựng Các con Thực Sự Là Ai. Vậy hãy hoan nghênh tất cả những giao tiếp và dùng những giao tiếp hiện hữu này để biết được Các con Là Ai? Bây giờ, Ta hiểu câu hỏi của con liên hệ tới giao tiếp cá nhân theo kiểu lãng mạn, yêu đương. Ta sẽ cắt nghĩa kỹ càng những giao tiếp yêu đương thường gây rắc rối cho các con.

Khi giao tiếp yêu đương của con người thất bại (thật ra giao tiếp không bao giờ thất bại ngoại trừ theo ý nghĩa giới hạn của con người rằng chúng không đưa đến những kết quả như mong muốn) vì chúng đã được xây dựng trên một động cơ sai lầm.

Phần lớn con người đi vào giao tiếp với con mắt soi mói coi họ có thể rút tĩa gì được từ giao tiếp chứ không phải coi họ có cống hiến được gì. Mục đích

của giao tiếp là đưa ra bản ngã con người của mình chứ không phải phần nào của người khác để các con chiếm giữ. Mục đích duy nhất trong giao tiếp đối với tất cả những gì của đời sống: Đó là hiện hữu và quyết định Các con Thực Sự Là Ai?

Thực tế nhị khi nói rằng các con chẳng là gì cho tới lúc người đặc biệt kia xuất hiện. Điều đó gây sức ép mãnh liệt trên người kia buộc họ trở thành đủ thứ mà họ không phải là. Không muốn bỏ rơi các con, họ cố gắng hết sức khó khăn để trở thành những thứ đó nhưng cho đến khi không thể kham nổi nữa. Họ không thể nào hoàn tất cái hình ảnh mà các con đã vẽ ra cho họ. Họ không kham nổi những vai trò các con đặt cho họ. Từ đó, họ sinh ra buồn bực, tức giận, nóng nảy v.v... Sau cùng để tự cứu vãn cuộc giao tiếp, họ bắt đầu đòi lại bản thân thực của họ, hành động thích hợp hơn với Họ Thực Sự Là Ai?

Chính vào lúc này, các con nói rằng họ đã thực sự thay đổi. Thật lãng mạn khi người đặc biệt kia đi vào đời sống các con, các con cảm thấy trọn vẹn. Tuy vậy, mục đích của giao tiếp không phải là có một người kia ngỗ hầu làm cho các con trọn vẹn mà có người kia để các con có thể chia sẻ sự trọn vẹn của các con. Đây là sự mâu thuẫn trong mọi giao tiếp giữa con người. Các con không cần một người đặc biệt nào để có thể kinh nghiệm đầy đủ Các con Là Ai? nhưng nếu không có người kia, các con chẳng là gì cả.

Đó vừa là cái bí mật, vừa là cái kỳ diệu, vừa là cái thất vọng, vừa là cái vui sướng của kinh nghiệm con người. Nó đòi hỏi sự hiểu thấu thâm sâu và ý chí trọn vẹn để sống trong cái mâu thuẫn đó theo một cách có ý nghĩa. Ta quan sát rằng rất ít người làm được.

Phần lớn các con đi vào giao tiếp đầy những năng lực dự tính sau những năm tháng mòn mỏi chờ đợi. Đến khi từ 40 tuổi đến 60 tuổi các con đã buông bỏ giấc mộng lớn nhất, gạt qua một bên hy vọng cao nhất và tự sắp xếp mình cho một mong đợi thấp hơn, nhỏ bé hơn.

Vấn đề thật căn bản và đơn giản nhưng vẫn bị hiểu lầm: Giấc mộng lớn nhất, ý niệm cao nhất và hy vọng quý báu nhất đã liên hệ đến người đặc biệt kia chứ không phải vờn tới cái yêu quý Bản Ngã của các con. Kết quả của giao tiếp đã ảnh hưởng chuyện người kia sống theo những ý niệm của các con tốt đẹp ra sao và các con sống theo những ý niệm của người kia tốt đẹp như thế nào. Thực ra, kết quả chân thật độc nhất ảnh hưởng tới các con sống theo những ý niệm của các con tốt đẹp ra sao. Những giao tiếp rất thiêng liêng vì giúp cho đời sống có dịp để sáng tạo và sản xuất ra kinh nghiệm về ý niệm cao nhất của các con về Bản Thân.

Những giao tiếp bị thất bại khi các con coi chúng để sáng tạo và sản xuất kinh nghiệm về ý niệm cao nhất của các con về người khác.

Hãy để cho mỗi người trong giao tiếp tự lo về Bản Thân đang hiện hữu ra sao, đang hành xử như thế nào, Bản Thân đang muốn gì, đang tìm gì, đang chờ gì, đang sáng tạo gì, đang kinh nghiệm gì, và tất cả những người tham dự trong mọi giao tiếp sẽ phục vụ mục đích nào để Bản Thân tiến tới ý niệm tốt đẹp nhất một cách huy hoàng.

Hãy để mỗi người trong giao tiếp chỉ lo cho Bản Thân mình thôi chứ không cần lo cho người kia. Có lẽ đây là một quan niệm kỳ lạ vì trong khi giao tiếp chỉ nên lo cho người kia. Nhưng Ta nói thật điều này: Sự tập trung, ám ảnh, chú tâm của các con vào người kia khiến cho giao tiếp bị thất bại.

Người kia đang hiện hữu ra sao? Đang có gì? Đang nghĩ gì? Đang mong chờ gì? Điều này không quan trọng. Quan trọng các con đang hiện hữu ra sao trong giao tiếp với tất cả cái đó. Người yêu thương nhất chính là người lấy Bản Thân làm trung tâm.

Đó là một giáo lý cấp tiến.

Không! Nghĩ cho kỹ: Nếu các con không thể yêu bản thân thì các con không thể yêu người khác. Phần lớn con người làm lẫn khi đi tìm tình yêu Bản Thân qua tình yêu người khác. Trong tiềm thức, họ nghĩ rằng: Mình có thể chỉ yêu thương những người khác và họ sẽ yêu mình. Như thế, mình sẽ dễ thương và mình có thể yêu mình. Cũng có những người khác tự ghét mình hoài vì họ cảm thấy chẳng có ai yêu họ. Đây cũng là căn bệnh thời đại. Thực tế có nhiều người yêu họ nhưng chưa đủ, chính họ phải tự yêu thương Bản Thân họ. Những người này họ không tin các con. Họ nghĩ rằng các con đang tìm cách kiếm chác, lợi dụng họ. Làm sao các con có thể yêu họ với bản thân họ thực sự như vậy. Chắc các con muốn lợi dụng gì đây? Chính vì không tin các con yêu họ nên họ đòi hỏi các con phải chứng minh lòng yêu thương của các con.

Từ đó, họ đòi hỏi các con bắt đầu sửa đổi cách cư xử của các con. Sau đó, tới thời điểm họ tin các con yêu thương họ, họ bắt đầu suy nghĩ, lo lắng xem giữ được tình yêu này bao lâu. Để giữ gìn tình yêu này, họ bắt đầu thay đổi cách cư xử của họ đối với các con. Như vậy hai người thực sự mất Bản Thân trong giao tiếp. Hai người đi vào giao tiếp với hy vọng sẽ tự tìm thấy mình nhưng thay vì tìm được Bản Thân lại mất nó. Sự mất Bản Ngã trong giao tiếp là nguyên nhân gây ra những đổ vỡ trong sự hợp đôi này. Hai người kết hợp với nhau tưởng rằng tổng số sẽ lớn hơn nhưng kết quả lại nhỏ hơn. Hai người cảm thấy mình kém hơn khi còn độc thân. Kém khả năng, kém kích thích, kém năng lực, kém quyến rũ, kém vui vẻ, kém hài lòng v.v... Như vậy, họ đã bỏ đi phần lớn Bản Thân của họ là ai để có thể tiếp tục hiện hữu trong giao tiếp. Mục đích của giao tiếp không phải như thế nhưng đa số các con lại làm như vậy.

Tại sao? Tại sao?

Bởi vì con người đã mất liên hệ với mục đích của giao tiếp. Khi các con không còn nhìn nhau như những linh hồn cùng đi một hành trình linh thiêng thì các con không thể thấy được mục đích, thấy được lý do tiềm ẩn trong mọi giao tiếp. Linh hồn đã nhập vào thân thể và thân thể đã tới đời sống trong mục đích tiến hóa. Các con đang tiến hóa và đang trưởng thành. Và các con đang dùng những giao tiếp của các con với vạn vật để các con quyết định các con trở thành gì.

Đó là công việc các con tới đây để làm. Đó là cái vui sáng tạo cái Ngã, biết cái Ngã một cách ý thức các con mong trở thành. Đó là ý nghĩa của tự ý thức. Các con đã đưa cái Ngã của các con tới thế giới tương đối ngộ hầu các con có thể có những dụng cụ dùng để biết và kinh nghiệm Các con Thực Sự Là Ai. Các con Là Ai là người mà chính các con sáng tạo ra để giao tiếp với tất cả những gì còn lại. Những giao tiếp cá nhân rất linh thiêng và quan trọng vì qua đó nảy sinh rất nhiều sự kiện trong cuộc đời.

Trước hết các con phải học cách tôn vinh, quý mến và yêu thương Bản Ngã. Trước tiên, các con phải nhìn nhận Bản Ngã là quý báu trước khi các con có thể nhìn nhận người khác là quý báu. Phải nhìn nhận Bản Ngã là linh thiêng trước khi các con có thể nhìn nhận người khác là linh thiêng. Phải biết Bản Ngã là thánh thể trước khi nhìn nhận thánh thể nơi người khác.

Các vị chân sư của Ta đều tới cùng thông điệp: Không phải là “Ta thiêng liêng hơn các con mà là “các con cũng thiêng liêng như Ta”. Thông điệp và Chân Lý này khiến các con khó chấp nhận. Tại sao các con không yêu thương người khác một cách chân thật vì các con chưa bao giờ yêu thương mình một cách chân thật.

Như vậy, từ bây giờ cho đến sau này hãy đặt Bản Ngã làm trung tâm. Hãy quan sát có gì vào bất kỳ lúc nào chớ đừng quan sát coi người khác đang làm gì. Sự cứu rỗi của các con không nằm trong hành động của người khác nhưng ở trong tái hành động của các con.

Xin cho con biết rõ hơn, có những hành động của những người khác không ảnh hưởng tới Bản Ngã của chúng con chẳng nói làm gì. Nhưng có những hành động động chạm làm tổn thương đến chúng con, chúng con phải làm gì?

Tốt lắm, cứ nói “hãy né tránh sang một bên”, coi như chẳng có gì. Nói thì dễ nhưng thực hành thật là khó. Sẽ có một ngày các con không bị như vậy nữa. Đó là ngày các con nhận thức được cái ý nghĩa chân thật của những giao tiếp.

Thật ra, các con đã quên là các con tái hành động theo lối các con. Nhưng như vậy cũng tốt. Đó là một phần tiến triển của linh hồn khi đi vào giao tiếp. Đối với những đau khổ và tổn thương trong giao tiếp các con cần: Thứ nhất thành thật thừa nhận mình và người kia đang cảm thấy ra sao một cách chính xác. Đa số các con sợ làm điều đó vì các con nghĩ rằng như vậy là xấu, hẹp hòi.

Điều quan trọng duy nhất các con có thể làm: Các con phải tôn trọng cảm xúc của các con vì tôn trọng cảm xúc là tôn trọng mình và các con yêu thương người hàng xóm như thương yêu chính bản thân mình. Làm sao các con có thể hy vọng hiểu được và tôn trọng những cảm xúc của một người khác khi các con không thể tôn trọng những cảm xúc trong nội tâm mình.

Câu hỏi đầu tiên trong tiến trình giao tiếp với ai là: Hiện nay ta là ai và muốn trở thành ai trong mối giao tiếp với người đó. Thường thường các con không nhớ lại các con là ai và không biết các con muốn trở thành ai cho tới khi các con đã thử nhiều lối thử hiện. Đó là lý do tại sao việc tôn trọng những cảm xúc của mình lại quan trọng đến như vậy. Nếu các cảm xúc đầu tiên là một cảm xúc tiêu cực thì chỉ cần biết có cảm xúc, đó thường là tất cả việc cần thiết phải làm để bước né sang bên cạnh nó.

Chỉ khi nào các con tức giận, bối rối, hoảng hốt cái cảm xúc muốn trả miếng thì lúc đó các con có thể buông thả những cảm xúc đầu tiên này, coi như không phải cái mà các con muốn thể hiện. Vị chân sư là người đã sống qua những kinh nghiệm như vậy, đủ để biết trước những sự chọn lựa kế tiếp của vị ấy là gì. Vị ấy không cần phải thử gì khác nữa. Vị ấy đã mặc những quần áo ấy rồi và biết rằng chúng không vừa, chúng không phải là “của vị ấy”. Vì đời sống vị chân sư là tự dành cho sự thành tựu trung kiên của Bản Ngã như tự biết mình muốn thể hiện ra sao, những cảm xúc không ăn khớp kia sẽ không bao giờ được nuôi dưỡng. Đó là lý do tại sao những vị chân sư bất động trước những biến cố mà những người khác có thể coi là tai họa. Vị chân sư hân hoan trước tai họa vì vị ấy biết rằng từ hạt giống của tai họa (và tất cả những kinh nghiệm), Bản Ngã sẽ tăng trưởng. Và mục đích đời sống vị chân sư luôn luôn tăng trưởng. Bởi vì một khi con người đã hoàn thành đầy đủ Bản Ngã, không còn gì khác để làm là thực hiện hơn thế nữa. Chính ở mức này mà con người chuyển từ công tác của linh hồn qua công tác của Thượng Đế và chính đây là chuyện Ta làm.

Để đáp ứng với những mục tiêu của cuộc thảo luận này, Ta giả định rằng các con vẫn đứng ở mức hoạt động của linh hồn, vẫn còn tìm cách thực hiện thành hiện thực Các con Thật Sự Là Ai? Đời sống Ta sẽ cho các con vô số những dịp sáng tạo (hãy nhớ rằng đời sống không phải là một tiến trình phát giác nhưng là một tiến trình sáng tạo). Các con có thể sáng tạo các con là ai lập đi lập lại hoài. Quả thật các con làm việc sáng tạo mỗi ngày. Tuy nhiên,

theo như sự vật xuất hiện, các con không bao giờ vẫn cứ đạt được cùng giải đáp. Giả thiết rằng có một kinh nghiệm bên ngoài giống in hệt, các con có thể chọn kiên nhẫn, yêu thương và thân thiện vào ngày đầu trong giao tiếp với kinh nghiệm đó nhưng vào ngày thứ hai các con có thể chọn giận dữ, xấu xa và buồn rầu. Vì chân sư là người luôn luôn tiến tới cùng một đáp số và giải đáp luôn luôn là một chọn lựa cao nhất. Trong chuyện này, có thể nói ngay trước được thái độ của vị chân sư. Ngược lại hoàn toàn không thể nói được thái độ của người học viên. Có thể nói một người tiến bộ ra sao trên con đường tới vị sư bằng cách ghi nhận rằng:

Có thể nói trước người đó có chọn lựa cao nhất để đáp ứng hoặc phản ứng với bất kỳ trường hợp nào. Đương nhiên vấn đề được mở ra là thế nào là chọn lựa cao nhất. Đây là vấn đề những nhà thần học đã thảo luận từ tạo thiên lập địa. Nếu quả thật đó là vấn đề dẫn thân của các con thì các con đã đi trên con đường dẫn tới vị sư. Ngược lại, phần lớn con người không chọn lựa cao nhất mà chọn lựa thế nào có lợi nhất, thế nào ít bị thiệt thòi nhất. Khi được sống theo quan điểm thiệt ít nhất và lợi nhiều nhất thì các ích lợi chân thật của đời sống đã bị tước bỏ. Dịp đã bị mất đi, cơ hội đã lỡ. Bởi lẽ đời sống như thế chỉ là sống trong sợ hãi, ngang trái, nói lên lời dối trá về các con. Thật ra, các con không phải là sợ hãi, các con là tình yêu thương. Tình yêu thương không cần tới bảo vệ và không thể bị mất. Tuy nhiên, các con sẽ không bao giờ biết điều đó trong kinh nghiệm của mình nếu các con cứ luôn luôn trả lời câu hỏi thứ hai chứ không trả lời câu hỏi thứ nhất. Bởi lẽ chỉ có người nào nghĩ có lợi hay có gì thiệt thì mới trả lời câu hỏi thứ hai. Và chỉ có người nào nhìn đời sống theo một lối khác, nhìn bản ngã như một hiện thực cao hơn, hiểu rằng thắng hay thua không phải là một trắc nghiệm mà chỉ là yêu thương hay không yêu thương chỉ có người đó hỏi câu hỏi thứ nhất.

Có thể ví như: những người chọn lựa có lợi nhất để ý đến thân thể của mình, còn những người chọn lựa với ý niệm cao nhất để ý đến linh hồn của mình. Tất cả các con có tai hãy lắng nghe, Ta nói cho các con biết: Vào những thời điểm gay gắt nhất trong giao tiếp của con người chỉ có một câu hỏi độc nhất: Tình yêu sẽ làm gì bây giờ.

Không có câu hỏi liên hệ nào khác, không có câu hỏi nào có ý nghĩa, không có câu hỏi nào có quan trọng gì đối với linh hồn của các con. Hành động dưới sự bảo trợ của tình yêu dễ bị hiểu lầm đưa tới sự bất bình, nóng giận trong đời sống làm cho các con dễ bị lạc đường. Qua bao thời đại, các con được dạy rằng: Hành động dưới sự bảo trợ của tình yêu phát xuất từ sự chọn lựa những hành động làm sao để có thể tạo ra điều kiện tốt nhất cho người kia nhưng theo Ta sự chọn lựa cao nhất là chọn cái sẽ tạo ra điều tốt nhất cho các con. Chân lý này dễ bị hiểu lầm. Bí mật được sáng tỏ đôi chút khi người ta quyết định cái gì là cái tốt nhất mà người ta có thể làm cho bản thân. Và khi cái chọn lựa tuyệt đối cao nhất đã xong thì cái bí mật tan rã, cái vòng tự nó khép kín và cái tốt

nhất cho các con trở thành cái tốt nhất cho người kia. Có thể cần đến cả cuộc đời để hiểu biết điều này và nhiều cuộc đời nữa để thực hiện vì chân lý này còn xoay quanh một chân lý khác còn lớn hơn nữa:

Điều mà các con làm cho bản thân, các con cũng làm cho người kia. Điều mà các con làm cho người kia cũng chính là làm cho bản thân vì các con và người kia là một. Và như vậy chẳng có ai khác ngoài các con. Tất cả các vị sư đã đi qua hành tinh đều dạy điều đó: “ Verily, verily, I say unto you. In as much as you have done it unto one of the least of my brethren yet have done it unto me”. (Tạm dịch: “Thật thế, thật thế, các con đã làm điều gì cho những người bé nhỏ nhất của Ta là các con đã làm việc đó cho Ta”.)

Đây là chân lý to lớn có tính chất thực hành trong mọi thời gian. Trong giao tiếp, điều quan trọng phải nhớ chân lý này nếu không có nó giao tiếp sẽ rất khó khăn. Hãy trở lại chuyện áp dụng thực tế chân lý này. Thông thường, những người sùng đạo, có tâm địa và địa vị tốt đã làm những điều mà họ nghĩ là tốt nhất cho người kia trong giao tiếp. Chuyện đáng buồn, phần lớn trong nhiều trường hợp những điều đó đã tạo ra sự lạm dụng liên tục bởi người kia thành ra đưa đến đổ vỡ trong giao tiếp. Sau khi có đổ vỡ trong giao tiếp những người tìm cách làm điều phải kiểm chứng lại hành động của mình, họ sẽ trở nên bức bối, oán giận và mất niềm tin đối với Thượng Đế vì làm sao một Thượng Đế công minh lại có thể đòi hỏi những thống khổ, sự mất vui và sự hy sinh không bao giờ dứt như vậy? Ngay cả khi nhân danh Thượng Đế? Câu trả lời là: Không! Thượng Đế không đòi hỏi như vậy. Thượng Đế chỉ đòi hỏi rằng các con tự gom mình vào trong những người mà các con thương yêu. Thượng Đế còn khuyên các con xa hơn nữa: Nên đặt mình lên trước hết. Khi nói như vậy, Ta hiểu có người nhạo báng chân lý này vì cho rằng như thế là ích kỷ nhưng Ta nói cho các con biết: Tự đặt các con lên trước hết trong cái ý nghĩa cao cả nhất không bao giờ đưa tới một hành động phản Thượng Đế tính. Tuy nhiên, khi các con đã nhúng tay vào một hành động phản Thượng Đế tính do hậu quả chọn lựa điều tốt nhất cho các con, sự sai lầm không nằm ở chỗ các con không tự đặt mình lên trước hết mà là vì các con hiểu sai lầm điều tốt nhất của các con.

Tất nhiên, qui định điều tốt nhất cho các con cũng đòi hỏi các con hiểu rõ các con đang cố gắng làm gì? Đây là bước quan trọng phần lớn con người không biết mình đang làm gì? Mục đích các con trong đời sống là gì? Chưa có câu trả lời, cái tốt nhất trong bất kỳ trường hợp nào vẫn là một bí mật.

Trên thực tế, điều tốt nhất trong những hoàn cảnh các con bị lạm dụng là chấm dứt sự lạm dụng. Và như thế, tốt cho cả hai bởi vì chính người lạm dụng cũng bị lạm dụng khi việc lạm dụng được tiếp tục. Nếu không chấm dứt tình trạng lạm dụng này, vô tình chúng ta làm hại người lạm dụng. Bởi lẽ nếu người lạm dụng nhận thấy rằng sự lạm dụng có thể chấp nhận được họ sẽ học được những gì? Còn nếu hấn nhận thấy là sự lạm dụng của hấn sẽ không được chấp

nhận nữa thì hẳn sẽ phát giác được gì? Vậy thì đối xử với những người khác bằng tình thương yêu không nhất thiết có nghĩa là để cho họ cứ làm theo ước muốn của họ. Những cha mẹ đã sớm học được điều đó. Không thể để cho bọn độc tài cứ sinh sản ra nhiều mà phải ngừng bọn đó lại trong những hành vi độc đoán của chúng. Tình yêu thương bản thân và tình thương yêu kẻ độc tài đòi hỏi như vậy. Đó là câu trả lời cho các câu hỏi của các con : Nếu chỉ có yêu thương thì làm sao con người có thể biện minh cho chiến tranh? Đôi khi con người phải tiến tới chiến tranh để có thể nêu cao cái mệnh đề về con người thực sự là gì: Là con người kinh tởm chiến tranh. Có những khi các con phải bỏ cái Các con Là Ai để có thể là các con là ai. Nhiều vị Chân Sư đã dạy rằng: Các con không thể có tất cả cho đến khi các con chấp nhận buông bỏ tất cả. Như vậy để có thể “có” bản thân là một người hòa bình, có khi các con phải bỏ cái ý niệm về bản thân: Bản thân là một người không bao giờ tiến tới chiến tranh. Lịch sử đã kêu gọi con người có quyết định như vậy. Như thế cũng đúng với những giao tiếp có tính cách cá nhân và riêng tư nhất. Đời sống có thể đã hơn một lần kêu gọi các con chứng minh Các con Là Ai bằng cách trưng ra một diện của cái không phải là các con. Trong quan hệ giao tiếp không phải nếu ta bị tổn thương thì phải làm gì cho tổn thương lại.

Phải hiểu là: Nếu để cho kẻ kia tiếp tục gây tổn hại có thể không phải là một hành động thương yêu nhất đối với bản thân ta hoặc đối với kẻ kia. Điều này sẽ làm tổn thương những lý thuyết hòa bình nói rằng tình thương yêu cao cả nhất không cho phép trả đũa bằng sức mạnh đối với điều mà các con cho là “ác”. Cuộc thảo luận tới đây xoay qua diện thần bí vì không thể nào khai phá mệnh đề này lại bỏ lơ từ ngữ “ác” và những phê phán giá trị do nó gây ra. Thực tế chẳng có gì là ác mà chỉ là những hiện tượng và những kinh nghiệm khách quan. Mục đích chính trong cuộc đời đòi hỏi các con phải chọn lựa điều tốt xấu trong các hiện tượng xảy ra trong cuộc đời. Nếu không có sự chọn lựa các con không thể biết được hoặc tạo ra Bản Ngã của các con.

Bằng cái mà các con gọi là ác, các con xác định chính mình với cái mà các con gọi là tốt. Các con hiện sinh trong thế giới tương đối, trong đó một vật chỉ có thể hiện hữu trong cái liên hệ với một vật khác. Mục đích của cả hai để cung cấp một trường kinh nghiệm trong đó các con tìm thấy bản thân, tự xác định chính mình và nếu các con chọn lựa tái tạo không ngừng các con là ai. Chọn lựa để giống Thượng Đế không có nghĩa là chọn lựa để thành một “tử vi đạo”. Chắc chắn không có nghĩa là các con chọn lựa để là một nạn nhân. Trên con đường tiến tới Thượng Đế, vị Chân Sư hiểu rằng tất cả những khả năng làm tổn thương, làm hại và làm mất mát đã bị loại đi hết, có thể là tốt mà nhận thức rằng tổn thương, làm hại và mất mát là một phần của kinh nghiệm và quyết định các con là ai trong giao tiếp với điều đó.

Phải, những điều mà người khác nghĩ, nói và làm sẽ đôi khi làm tổn thương các con cho tới khi họ không làm vậy nữa. Quan trọng là các con cảm

nhận về một vật ra sao? Hãy nói lên sự thật của các con rất từ tốn nhưng đầy đủ và trọn vẹn.

Hãy sống sự thật các con một cách hòa nhã nhưng hoàn toàn kiên định. Hãy thay đổi sự thật các con một cách dễ dàng và nhanh chóng khi kinh nghiệm mang đến một ánh sáng mới cho các con. Đừng né sang một bên và làm cho nó chẳng có ý nghĩa gì khi các con bị tổn thương trong một giao tiếp. Nếu các con hiện nay đang làm tổn thương ai khác thì cũng là quá trễ để làm cho nó không còn ý nghĩa gì.

Công việc của các con bây giờ là quyết định cho nó có ý nghĩa gì và chứng minh quyết định này. Bởi vì khi làm như vậy, các con chọn lựa và trở thành cái mà các con tìm cách trở thành.

Vậy con không cần phải là một người vợ đau khổ bao lâu nay hay một người chồng nhỏ bé hoặc nạn nhân của những giao tiếp để làm cho những giao tiếp này thành thiêng liêng để làm cho Thượng Đế vui lòng về con?

Hẳn nhiên là không.

Và con cũng khỏi cần phải kiên nhẫn chịu đựng những tấn công vào phẩm giá của con, những tổn hại danh dự của con, những vết thương nơi tim con để có thể nói rằng con đã dâng hiến cái quý nhất của con trong giao tiếp, con đã làm tròn bốn phận hay đã “hoàn tất nhiệm vụ” trước mắt của Thượng Đế và của con người?

Chẳng một giây phút nào.

Vậy con phải hứa hẹn ra sao trong giao tiếp, con phải giữ những giao ước gì? Giao tiếp đưa đến bốn phận gì? Con phải tìm những chỉ dẫn gì?

Câu trả lời làm cho các con ngạc nhiên: Các con chẳng có bốn phận gì trong giao tiếp cũng như trong tất cả đời sống.

Không có bốn phận?

Không có bốn phận, không có ràng buộc bởi luật lệ nào. Các con cũng chẳng bị trừng phạt vì một xâm phạm nào bởi vì không có gì được coi là “tân công dưới mắt Thượng Đế”

Con đã có nghe điều này rồi: Cái thứ tôn giáo “không có luật lệ gì hết”. Đó là hỗn loạn tâm linh. Con không biết hành xử thế nào?

Không có cách nào không hành xử được nếu việc của các con là tự tạo Bản Ngã.

Điều con cứ thắc mắc:

Nếu Thượng Đế muốn con trở thành gì đó sao chẳng tạo con ra theo cái đó? Tại sao lại có những đấu tranh này để con vượt qua cái con hiện là để trở thành cái mà Thượng Đế muốn con là?

Đây là câu hỏi thích đáng và rất hay vì đa số các tôn giáo cho rằng Ta tạo ra các con nhỏ hơn là Ta hiện hữu để cho các con có dịp trở thành như Ta đây. Họ đã chống lại chiều hướng tự nhiên mà Ta đã trao cho các con. Trong những cái gọi là chiều hướng tự nhiên này có chiều hướng phạm tội. Các con đã được giảng dạy rằng các con sinh ra trong tội lỗi, các con sẽ chết trong tội lỗi, rằng phạm tội là bản chất của các con.

Có những tôn giáo còn dạy rằng: Các con không thể làm gì được trong chuyện này. Hành động của các con chẳng có liên hệ và có ý nghĩa gì cả. Nghĩ rằng các con có thể lên trời bằng hành động của các con là kiêu ngạo. Chỉ có một con đường lên trời “cứu rỗi” nhờ vào ân sủng trung gian con của Thượng Đế chứ không nhờ vào sự cố gắng của các con. Khi hiểu đã được cứu rỗi, các con chẳng thèm làm gì cả, không cố gắng chọn lựa trong đời sống để cải thiện bản thân, không có gì ảnh hưởng và tác động được các con.

Các con không có khả năng tự làm cho mình xứng đáng vì các con nghĩ rằng mình không xứng đáng và các con được tạo ra như vậy.

Tại sao? Chỉ có Trời biết! Có thể ổng đã có sai lầm. Có thể ổng làm không đúng phép. Có thể ổng mong ổng có dịp làm lại tất cả một lần nữa.

Đấy! Tất cả là như vậy đấy.

Phải làm sao đây? Ngài đang đưa con ra mà chế nhạo.

Không! Các con đang đưa Ta ra mà chế nhạo. Các con nói rằng: Ta, Thượng Đế đã làm những vật bất toàn có hữu rồi đòi hỏi những vật đó phải toàn hảo, nếu không sẽ phải chịu địa ngục.

Rồi các con nói rằng: Vào mấy ngàn năm trước trong kinh nghiệm trần gian, các con nói rằng con Ta rất hoàn hảo đã cứu các con khỏi cái bất toàn của Ta, cái bất toàn Ta đã trao cho các con. Nói cách khác, con của Thượng Đế đã cứu các con khỏi cái mà Cha hắn đã làm. Đó là cách mà phần lớn các con nói rằng Ta đã gây ra.

Giờ thì ai chế nhạo ai?

Đây là lần thứ hai trong cuốn sách này Ngài có vẻ như đưa ra chân lý tấn công vào chính diện giáo lý Cơ Đốc Chính Thông Giáo.

Thật là lạ! Các con đã lựa chọn chữ “tấn công”. Ta chỉ đặt vấn đề. Nhân tiện đây Ta nói luôn toàn bộ bản chất giao tiếp giữa Thượng Đế và con người. Vấn đề đặt ra ở đây bởi vì chúng ta đã thảo luận về bốn phạm trong giao tiếp cũng như trong chính đời sống. Các con không thể tin là có giao tiếp mà không có bốn phạm vì các con không thể chấp nhận các con thật sự là ai và là gì. Các con gọi đời sống hoàn toàn tự do là “hỗn loạn, hỗn loạn tâm linh”. Ta gọi đó là lời hứa vĩ đại của Thượng Đế. Chỉ có trong lời hứa vĩ đại này mà kế hoạch của Thượng Đế mới có thể hoàn thành. Các con không có bốn phạm trong giao tiếp, các con chỉ có những dịp.

Dịp chớ không phải là bốn phạm, đây là nền tảng của mọi tôn giáo, căn bản của mọi tâm linh. Các con còn nhìn theo lối nào khác thì các con còn lạc đề. Giao tiếp giữa các con với vạn vật đã được tạo ra như một dụng cụ toàn hảo cho công việc của linh hồn. Đó là lý do tại sao tất cả những giao tiếp giữa con người lại là thánh địa. Đó là lý do tại sao tất cả những giao tiếp cá nhân lại rất thiêng liêng. Trong điểm này nhiều giáo hội đã đúng khi cho rằng hôn nhân là một nghi lễ thiêng liêng không phải vì những bốn phạm thiêng liêng mà vì cái dịp vô cùng lớn lao của nó.

Không bao giờ làm một gì trong giao tiếp với ý niệm bốn phạm. Hãy làm bất kỳ điều gì do ý niệm về cái dịp huy hoàng mà giao tiếp của các con dành cho các con. Quyền quyết định và quyền hiện hữu như các con thật sự là ai?

Con đã nghe điều đó nhưng trong những giao tiếp của con, con cứ phải bỏ cuộc hoài hoài khi tình trạng trở thành gây cản. Kết quả là con đã có cả một chuỗi những giao tiếp. Khi còn trẻ, con nghĩ rằng con chỉ có một giao tiếp thôi. Con hình như không biết cách thế nào để giữ một giao tiếp lâu dài. Ngài có nghĩ rằng có một ngày con sẽ học được không? Con phải làm gì để cho việc đó xảy ra?

Tuy nhiên, trong những cuộc giao tiếp kéo dài tạo ra những dịp đáng chú ý cho sự tăng trưởng chung, cho sự biểu lộ chung, cho sự thành tựu chung và điều này có phần thưởng riêng của nó. Người làm như cứ bám giữ vào một giao tiếp có nghĩa rằng đó là một thành công?

Hãy cố gắng đừng có lẫn lộn giữa một việc trường kỳ và một việc kết thúc mỹ mãn. Hãy nhớ rằng: Việc của các con trên hành tinh này không phải là coi xem các con có thể giữ một giao tiếp được bao lâu mà chính là quyết định kinh nghiệm các người thật sự là ai? Đây không phải lý lẽ để bênh vực cho những

giao tiếp ngắn ngủi và cũng chẳng có yêu cầu nào cho những cuộc giao tiếp kéo dài.

Con biết! Con biết! Con vẫn nghe chuyện này nhưng làm sao để con tới được đó?

Trước hết, hãy chắc chắn rằng các con tiến tới một giao tiếp do những lý do chính đáng.

Phần lớn các con đi vào giao tiếp với những lý do “không chính đáng” như để chấm dứt tình trạng cô đơn, để lấp một chỗ trống, để đem tình yêu thương đến cho họ hoặc một người cho họ thương yêu. Những lý do này còn thuộc loại khá. Những người khác giao tiếp để cứu vãn cái con của họ, để phục hồi sau một cuộc giao tiếp trước hoặc để giảm cái chán chường của họ.

Như vậy, sẽ không có gì thay đổi sâu xa trong chuyện này nên giao tiếp cũng sẽ chẳng thay đổi gì. Con không đi vào giao tiếp vì một lý do gì cả?

Ta nghĩ rằng các con chẳng biết tại sao các con lại đi vào những giao tiếp đó, cũng chẳng có mục đích gì cả. Ta nghĩ rằng các con đã đi vào giao tiếp bởi vì các con đã “yêu” sao?

Đúng! Chính xác như vậy.

Và Ta nghĩ rằng các con đã không ngừng lại để coi tại sao các con lại yêu. Các con đã đáp ứng theo cái gì? Các nhu cầu đã được thỏa mãn chưa? Với phần lớn con người thì tình yêu là một đáp ứng cho nhu cầu hoàn thành.

Ai ai cũng có những nhu cầu. Người này cần cái này, người kia cần cái kia. Cả hai người nhìn thấy nơi nhau một dịp để nhu cầu đó hoàn thành. Do vậy, hai người đồng ý ngầm trong cuộc đối chác.

Con sẽ đổi cho bạn cái con có nếu bạn cho con cái bạn có. Đó là dịch vụ kinh doanh nhưng các con không nói thật về vụ này. Các con không nói: Con đối chác với bạn nhưng các con nói: Con yêu bạn lắm. Và rồi cái thất vọng bắt đầu.

Ngài đã nêu điểm đó trước đây rồi.

Phải! Các con đã làm chuyện đó trước đây rồi, không phải một lần mà nhiều lần. Đôi lúc, cuốn sách này hình như đi vòng tròn, cứ quay đi quay lại một điểm đó. Đại loại giống như cuộc đời vậy.

Ngài nói đúng vào tim đen chúng con rồi.

Tiến trình đây là các con đã đặt câu hỏi và Ta chỉ có trả lời. Nếu người cứ hỏi một câu theo ba kiểu thì Ta bó buộc trả lời câu hỏi đó.

Có lẽ con cứ hy vọng rằng Ngài sẽ có một câu trả lời khác.

Ngài đã tiểu thuyết hóa quá xá khi con hỏi Ngài về giao tiếp. Có gì là xấu khi té lộn vào tình yêu mà chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Chẳng có gì là xấu cả. Cứ nhào vào tình yêu theo lối đó với bao nhiêu người cũng được.

Nhưng nếu người định tạo giao tiếp lâu dài cả cuộc đời với họ, có lẽ người cần thêm đôi chút suy nghĩ. Mặt khác, nếu các con tìm thấy vui thú trong những cuộc giao tiếp như nước chảy vẩy hoặc tệ hơn, cứ nán lại trong một giao tiếp vì các con nghĩ rằng: “Mình phải làm như vậy” rồi sống một cuộc sống với tuyệt vọng âm thầm.

Nếu các con thấy vui thú trong việc tiếp tục những khuôn khổ như vậy thì hãy cứ thẳng tiến lên làm chuyện các con đang làm.

Oke! Oke! Con hiểu rồi. Ngài quả thật là tàn nhẫn đấy!

Đó là cái đặc sắc của Chân Lý. Chân lý là tàn nhẫn. Nó không để cho các con yên đâu. Nó cứ tiếp tục luôn lời các con từ mọi phía, trưng ra cho các con thấy cái thực tế là như vậy. Điều đó có thể làm cho các con bức mình.

Được rồi! Như vậy trường hợp con muốn tìm được những dụng cụ cho một giao tiếp lâu dài và Ngài nói rằng đi vào những giao tiếp với mục đích là một trong những dụng cụ.

Đúng! Hãy chắc chắn rằng các con và người bạn đời kia cùng đồng ý về một mục đích. Nếu hai người đều đồng lòng ở mức ý thức rằng mục đích của cuộc giao tiếp là tạo ra một nhịp, chứ không phải bốn phận ngang trái, một dịp để tăng trưởng, để biểu lộ đầy đủ Bản Ngã, để tạo đời sống hai người lên khả năng cao nhất, để sửa tất cả những tư tưởng sai lầm, hay để sửa chữa cái ý niệm nhỏ bé về mình và để tối hậu hợp nhất với Thượng Đế qua sự hợp nhất hai linh hồn. Nếu hai người lập lời nguyện đó thay vì lập những lời nguyện mà các con đã lập thì cuộc giao tiếp đã bắt đầu với một bước rất tốt. Cuộc giao tiếp đã khởi đi bằng bước chân đúng. Đó là một khởi đầu rất tốt. Tuy vậy, vẫn không có bảo đảm là sẽ thành đạt. Nếu các con muốn có bảo đảm trong cuộc sống thì các con không muốn sống vì các con

không muốn có những buổi diễn tập cho một kịch bản đã được viết sẵn rồi. Đời sống, do bản chất nó không thể có bảo đảm, nếu không thì toàn bộ mục đích của nó bị phá ngang.

Oke! Được rồi! Con hiểu rồi.

Con đã đưa giao tiếp của con đi với bước khởi đầu rất tốt và con làm sao để tiến tới sau đó?

Hãy biết và hãy hiểu rằng sẽ có những thử thách và có những thời gian rắc rối khó khăn nhưng đừng tìm cách tránh né. Hãy chào mừng chúng với lòng biết ơn. Hãy coi chúng như những món quà tốt đẹp của Thượng Đế, những dịp vinh quang để thực hiện điều các con tự nguyện làm khi đi vào giao tiếp đời sống. Hãy hết sức cố gắng đừng nên nhìn một người nào là kẻ thù, ngay cả là một vấn đề. Hãy thay đổi cái kỹ thuật nhìn mọi vấn đề là những dịp.

Con biết! Con biết! Những dịp để hiện hữu và quyết định Các con Thật Sự Là Ai?

Đúng! Các con đã thấy rồi, các con đã thấy rồi!

Có vẻ như là một đời sống thật buồn tẻ đối với con?

Đó là vì các con đã để tâm nhìn quá thấp.

Hãy mở rộng chân trời của các con. Hãy đi sâu vào nhãn giới của các con. Hãy nhìn thêm nữa, nhiều hơn là các con tưởng có thể nhìn. Hãy nhìn thêm nơi bạn đồng hành của các con nữa. Các con sẽ không bao giờ làm hại cho cuộc giao tiếp của các con, cũng không làm hại cho ai, do cái nhìn người khác nhiều hơn là họ muốn trưng ra.

Bản Ngã của người khác có rất nhiều nhưng họ sợ không dám trưng ra cho các con. Nếu người kia nhận thấy các con nhìn thấy nhiều hơn nơi họ, họ sẽ cảm thấy an lòng để trưng ra cho các con những cái mà các con tất nhiên đã nhìn thấy rồi.

Người ta có chiều hướng sống theo những điều mà người ta mong chờ người kia.

Na ná như vậy. Ta không ưa chữ “mong chờ” ở đây. Những mong chờ làm đổ vỡ trong giao tiếp. Chúng ta hãy nói rằng: Người ta có chiều hướng nhìn thấy nơi bản thân họ như chúng ta nhìn thấy nơi họ. Cái nhìn chúng ta càng rộng lớn họ càng muốn tiến tới và trưng ra cái phần của họ mà chúng ta đã trưng ra cho họ. Đó chẳng phải là cách mà những giao tiếp thật sự tốt đẹp

diễn tiến sao? Đó chẳng phải là cái phần của tiến trình sửa chữa sao? Cái tiến trình dựa vào đó chúng ta cho phép người ta ‘buông bỏ’ tất cả những tư tưởng sai lầm mà họ đã có về bản thân họ? Đó chẳng phải là việc Ta đang làm đây trong cuốn sách này cho các con sao?

Phải!

Và đó chính là công việc của Thượng Đế, công việc của linh hồn là làm cho các người thức tỉnh. Công việc của Thượng Đế là làm cho tất cả mọi người thức tỉnh.

Chúng con làm việc đó bằng cách nhìn những người khác như họ là ai? bằng cách nhắc cho họ “họ là ai”.

Điều này các con có thể làm theo hai cách bằng cách nhắc với họ, “họ là ai” (rất khó vì họ sẽ không tin các con) và bằng cách nhớ lại “các con là ai” (dễ hơn nhiều vì các con không cần tới tin tưởng của họ mà chỉ cần tin tưởng của chính các con).

Cứ bền lòng chứng minh như vậy, sẽ nhắc lại cho những người khác họ là ai? bởi lẽ họ sẽ thấy nơi các con.

Nhiều Chân Sư đã được gửi tới địa cầu để chứng minh chân lý vĩnh cửu. Những vị khác Joan the Paptiat đã được gửi tới như những người mang thông điệp, nói những lời sáng ngời về chân lý của Thượng Đế không thể nhầm lẫn được. Những người đặc biệt mang thông điệp này đã có cái nội quán lạ thường và quyền năng rất đặc biệt để nhận thấy chân lý vĩnh cửu cũng như có khả năng truyền thông những chân lý này bằng những cách đơn giản thực tế cho thế nhân có thể hiểu được. Con cũng là một người mang thông điệp như vậy.

Con?

Phải. Con có tin không? Quả thật là khó có thể chấp nhận nổi.

Con muốn nói tất cả chúng con đều đặc biệt?

Tất cả các con đều đặc biệt.

Thật ra, trong nội tâm con đã cảm nhận được Thượng Đế chọn lựa trong công tác lạ thường.

Con đã cố gắng thanh lọc tư tưởng, lời nói và hành động để tăng trưởng Bản Ngã. Con đã mất cả cuộc đời để đi tìm chân lý này.

Ta biết các con đã tranh đấu thế nào.

Xin lỗi đã làm Ngài buồn, nhiều khi con chẳng thắng lợi gì nhiều.

Vậy mà mỗi khi liên lạc với Thượng Đế, các con đã bỏ rơi cái Bản Ngã của mình. Biết bao nhiêu đêm các con đã cầu xin Thượng Đế cho có được sáng suốt, khai thông nội quán không phải để các con giàu có, nhiều danh vọng mà để đạt cái thanh tịnh thâm sâu của sự khao khát muốn biết.

Vâng.

Và các con đã hứa với Ta, hứa tới hứa lui rằng: Nếu các con mà biết được Bản Ngã, sẽ dành phần còn lại tất cả cuộc đời chia sẻ chân lý vĩnh cửu này cho người khác. Không phải để được vinh quang nhưng do ước ao sâu xa trong trái tim mong chấm dứt những đau đớn, buồn phiền, khổ não cho người khác. Đồng thời, ước ao mang lại những vui vẻ, hoan lạc, làm lành với người khác. Các con cũng ước ao nói với mọi người họ là bạn đồng hành với Thượng Đế, điều mà các con đã luôn luôn kinh nghiệm.

Vâng.

Vì thế, Ta đã chọn các con là người mang thông điệp của Ta. Con và nhiều người khác vì hiện nay trong thời gian kề cận đây, thế giới sẽ cần nhiều tiếng kèn kêu gọi. Thế giới sẽ cần nhiều người nói lên chân lý mà hàng triệu người đang chờ mong. Thế giới sẽ cần nhiều trái tim cùng nối lại với nhau trong công tác của linh hồn và để sửa soạn trong công tác của Thượng Đế. Thực lòng các con có chối cãi rằng các con không biết điều đó không?

Không.

Các con có thể thực lòng chối cãi rằng đó không phải là lý do các con tới không?

Không.

Vậy thì các con có sẵn sàng với cuốn sách này, quyết định và tuyên bố cái chân lý vĩnh cửu của các con, thông báo và nói rõ ràng vinh quang của Ta không?

Con có phải gồm tất cả mấy câu vừa trao đổi đây trong cuốn sách này không?

Các con tưởng rằng Ta muốn các con là người mang thông điệp trong bí mật à?

Con cho là không.

Cần có nhiều can đảm để thông báo rằng mình là một người của Thượng Đế. Các con không hiểu thế giới sẽ sẵn sàng chấp nhận các con thật sự là một gì khác, nhưng là một người của Thượng Đế? Một người thật sự mang thông điệp của Thượng Đế? Tất cả những người mang thông điệp của Ta đã bị làm cho nhục nhã, đau lòng và chẳng có chút vinh quang gì. Các con có sẵn sàng không? Lòng các con có đau khổ không khi các con nói thực tế về Ta? Các con có sẵn sàng chịu đựng những chế nhạo từ những người đồng loại không?

Các con đã sửa soạn chưa để không màng đến vinh quang của địa cầu và nhận cái vinh quang lớn hơn của một linh hồn đã hoàn toàn thức tỉnh?

Ngài làm cho những chuyện này đột nhiên có vẻ thực nặng nề Thượng Đế ạ.

Các con muốn là Ta nói chuyện khôi hài về việc này sao?

Dạ! Ngài có thể làm cho nhẹ nhàng đi đôi chút.

Hay! Ta hoàn toàn đồng ý về chuyện Giấc Ngộ! Tại sao chúng ta lại không chấm dứt chương này bằng một chuyện khôi hài.

Hay đấy! Ngài có chuyện nào không?

Không! Nhưng người có.

Hãy kể truyện cô gái vẽ bức tranh đi.

Ồ! Phải đó.

Hôm đó, một bà mẹ đi vào nhà bếp thấy cô con gái nhỏ ngồi đó với những viết chì la liệt khắp mặt bàn để tập trung vào một bức họa cô ấy đang vẽ tự do.

Bà mẹ hỏi: Con gái cưng của má, con đang bận rộn gì đó?

Bé gái xinh đẹp trả lời với đôi mắt sáng rực rỡ: Con đang vẽ một bức họa của Thượng Đế má ạ.

Có ý giúp con gái, bà má nói:

Ồ! Cưng của má thực là quý hóa quá, nhưng này con, con có biết rằng không có ai đã thực sự biết rõ Thượng Đế ra sao cả không?

Cô con gái nói giọng như chim hót: Tốt nhưng hãy để cho con vẽ xong cái đã.

Đây là một chuyện khôi hài thật hay.

Các con có biết cái chỗ hay nhất là gì không?

Cô bé kia không lúc nào nghi ngờ là cô ấy biết chính xác cách vẽ Ta.

Phải.

Bây giờ Ta kể cho các con truyện này để chấm dứt chương này.

Ngày xưa có một người bỏ ra nhiều giờ trong tuần để viết một cuốn sách.

Anh viết liên tục ngày đêm nhất là khi bắt kịp cảm hứng mới.

Thế rồi, một hôm có người hỏi: Anh đang làm gì vậy?

Anh ta trả lời: Tôi đang viết về một cuộc nói chuyện dài với Thượng Đế.

Người bạn nói: Quý hóa quá! Nhưng này anh có biết không?

Chẳng có ai biết chắc chắn Thượng Đế sẽ nói điều gì cả.

Anh kia cười trả lời: Tốt! nhưng nếu anh hãy để cho tôi viết xong cái đã.

CHƯƠNG 9

Có lẽ các con tưởng rằng chân lý: Các con Thật Sự Là Ai này dễ dàng? Thật sự đó lại là vụ thách đố gay cấn nhất mà các con có thể gặp từ xưa đến nay trong cuộc đời của các con.

Quả thật, các con có lẽ không bao giờ tới đó được. Rất hiếm người thực hiện được. Không thể trong một đời sống và cũng không thể trong nhiều đời.

Như vậy thì cố gắng làm gì? Tại sao lại đi vào cái vụ xung đột này?

Ai cầu nguyện đó?

Tại sao lại không chơi với cuộc đời như nó là vậy? Một cuộc tập dượt đơn giản trong cái vô nghĩa chẳng đưa tới gì đặc sắc cả, một trò chơi trong đó chẳng thể thua dù có chơi ra sao cũng vậy, một tiến trình dẫn tới cùng một kết quả tối hậu cho tất cả mọi người ?

Ngài nói là không có địa ngục, không có trừng phạt, chẳng có cách nào để thua cả vậy thì bận tâm làm gì? Đâu có gì thúc đẩy chúng con. Phải khó khăn biết bao để tới nơi mà Ngài nói là chúng con đang cố gắng đi tới? Tại sao không dùng thời gian đương nhiên là tốt cho chúng con và cứ thư giãn về tất cả những trò chơi của Thượng Đế này. Hiện hữu như Ngài thật sự là ai?

Trời ạ! Các con có vẻ thất vọng đấy à?

Thật sự, con đã chán cố gắng lắm rồi bởi vì Ngài nói rằng chỉ có một phần triệu người có thể đạt được chân lý này.

Đúng rồi! Ta thấy các con thất vọng rồi.

Để coi Ta có thể giúp gì cho các con không?

Trước hết Ta muốn nói cho rõ rằng đây là lần đầu tiên các con thử vụ này à?

Con chẳng biết nữa.

Không có vẻ là các con đã có gặp cảnh này trước kia rồi sao?

Đôi khi!

À! Các con đã gặp rồi.

Gặp nhiều lần rồi.

Bao nhiêu lần?

Nhiều lần.

Điều đó có gì để khuyến khích con không?

Điều đó nhằm gợi hứng cho các con.

Bằng cách nào?

Trước hết, nó sẽ loại đi được những lo âu. Nó đem lại cái yếu tố không thể thất bại mà các con vừa nói đó: Các con sẽ có bao nhiêu dịp mà các con muốn hay các con cầu cũng được. Các con có thể trở lại, lại trở lại nữa. Nếu các con muốn bước tới hay bước lui không phải các con làm vậy mà do các con muốn như thế.

Các con chẳng cần phải làm gì cả! Nếu các con hưởng thú cuộc đời ở mức độ đó, nếu các con cho rằng đó là cái tối hậu của các con thì các con có thể cứ có cái kinh nghiệm này hoài hoài, mãi mãi theo đúng lý do đó! Các con ưa bị kịch ưa đau khổ, ưa không biết, ưa hồi hộp, ưa bí mật Đó là lý do tại sao các con lại ở đây!

Ngài có chọn quê con đó không?

Với cái biết tối hậu. Ta không bao giờ đùa giỡn về sự hiện hữu ra sao. Quá nhiều người đã chơi trò này với tâm trí các con.

Ta tới đây không phải để làm cho các con thêm rối trí. Ta tới đây để giúp các con nhìn sự việc cho sáng tỏ.

Vậy thì làm cho sáng tỏ đi. Ngài đang nói rằng con tới đây vì con muốn tới?

Phải.

Đương nhiên. Con chọn để tới?

Phải.

Và con đã chọn như thế này nhiều lần rồi.

Nhiều lần?

Bao nhiêu lần?

Đó! Cứ tra vấn nữa. Các con muốn biết rõ con số à?

Hãy cứ cho con một ước lượng tổng quát.

Con muốn nói rằng có phải chúng con đang tới đây chừng vài lần hay một tá.

Vài trăm.

Vài trăm? Con đã sống hàng mấy trăm đời rồi?

Phải.

Và đây là bước xa nhất con có thể đạt được?

Thực ra là một quãng đường đầy.

Ồ! Một quãng đường có phải không?

Đúng! Chắc vậy.

Tại sao trong những kiếp trước các con đã có giết người ta?

Có gì là sai trong chuyện đó?

Chính Ngài đã nói rằng đôi khi chiến tranh là cần thiết để chấm dứt cái ác.

Chúng ta sẽ phải nói dài dòng về chuyện này vì Ta thấy câu hỏi này bị lạm dụng như con đang dùng ở đây.

Con tìm cách lôi đủ thứ điều để hợp thức hóa mọi thứ điên khùng.

Theo Ta, giết hại không bao giờ được biện hộ cho sự giận dữ, thù nghịch, trừng phạt một kẻ xúc phạm. Bản Ngã các con bảo rằng phải kính trọng đời sống mọi sinh vật.

Ta rất vui lòng về điều này vì Ta không tạo ra đời sống để cho nó bị hủy diệt. Chính do sự kính trọng đời sống mà đôi khi chiến tranh là cần thiết vì chính qua chiến tranh chống lại cái ác đang đe dọa trước mắt.

Chính qua sự tự vệ chống lại cái đe dọa tức khắc đời sống của một người khác mà các con tuyên bố cái câu Các con Là Ai trong mỗi giao tiếp với việc đó.

Các con có quyền theo luật cao nhất của luân lý. Thật thế, các con có bốn phạm theo luật này. Chấm dứt sự tấn công vào cơ thể của một người khác hay của chính các con.

Điều đó không có nghĩa là: Giết để trừng phạt là thích đáng hoặc báo thù để dàn xếp những chuyện xích mích nhỏ nhất cũng vậy.

Trong quá khứ, con đã giết người trong những trận đấu kiếm cá nhân do yêu thương một người đàn bà.

Hành động như thế, các con bảo là bảo vệ danh dự của các con.

Trên thực tế, các con đang đánh mất tất cả danh dự. Thật vô lý khi các con vẫn còn dùng sức mạnh để tranh chấp như hiện nay. Đôi khi còn lạm dụng nhân danh Thượng Đế để giết người nữa. Đây là một phạm thượng rất lớn vì nó không nói lên Các con Là Ai?

Ồ! Phải. Như vậy thì có sai trong vụ giết người?

Chúng ta hãy quay trở lại. Chẳng có gì là “sai” cả. “sai” chỉ là một chữ tương đối chỉ cho cái ngược lại với cái mà các con gọi là “đúng”. Tuy nhiên, thế nào là “đúng”? Các con đâu có thể thật sự khách quan trong những chuyện này?

Hay là “sai” và “đúng” chỉ là những định nghĩa do các con phủ lên trên những biến cố hoặc những tình trạng từ những quyết định của các con về chúng?

Xin các con nói cho Ta biết cái gì làm căn bản cho quyết định của các con? Có phải là chính những kinh nghiệm của các con?

Không. Đâu có phải.

Trong phần lớn những trường hợp, các con đã chọn để chấp nhận quyết định của một ai khác. Một người đã tới trước các con và được cho là biết chắc chắn hơn.

Rất hiếm khi những quyết định về “sai” và “đúng” trong đời sống hàng ngày là do chính các con dựa vào sự hiểu biết của các con. Điều này đặc biệt, Trên thực tế trong những chuyện càng quan trọng, các con càng ít khi chịu nghe theo những kinh nghiệm của chính các con, các con sẵn sàng ôm lấy những ý niệm của một người khác và coi chúng như là của mình.

Điều này chứng tỏ những vấn đề lớn quan trọng như: Bản chất của Thượng Đế, vấn đề đạo đức, vấn đề đời sống, chiến tranh, y học, phá thai v.v... Các con đã không tự mình quyết định theo lương tâm mà lại nghe theo những quan niệm của những người khác.

Các con thụ động kêu lên rằng: Ai đó cứ việc quyết định đi! Con sẽ đồng ý! Ai đó cứ việc cho con đâu là đúng, đâu là sai! Chính sự lười suy nghĩ này đã khiến cho các con chấp nhận những quan niệm của các tôn giáo một cách bằng lòng, vui vẻ vì các con không cần suy nghĩ gì cả.

Bây giờ chúng ta trở lại chuyện giết người. Có lý do nào biện minh cho là đúng để giết người không?

Chẳng cần nhờ vào nguồn gốc cao siêu hay quyền năng nào các con cũng biết câu trả lời. Nếu các con suy nghĩ rồi cảm nhận, hành động theo lương tâm của mình. Đó gọi là hành động theo quyền năng của chính mình.

Ngược lại, khi các con hành động theo quyền năng của những tiểu bang hay những quốc gia có cần phải dùng tới giết chóc để đạt được những mục tiêu chính trị của họ không?

Những tôn giáo có phải dùng tới giết chóc để áp lực những đòi hỏi thần học của họ không?

Những xã hội có cần phải dùng đến giết chóc để đối phó với những người vi phạm luật pháp không?

Giết có phải là một phương thức chính trị hay một giải pháp xã hội không?

Bây giờ, giết có phải là điều các con có thể làm nếu có người tìm cách giết các con không?

Các con có thể dùng sức mạnh giết người để bảo vệ đời sống của một người thân yêu không? Hay một người mà các con chẳng quen biết gì cả?

Giết có phải là một hình thức để tự bảo vệ chống lại những kẻ giết các con, nếu không có cách nào khác để làm họ ngừng không?

Có khác biệt giữa giết người và ám sát không? Chính quyền thường biện minh cho hành động giết người của mình để duy trì quyền lực hiện hữu.

Các tôn giáo cũng thường bào chữa cho hành động giết người để phổ biến những chân lý đặc biệt của họ hầu duy trì quyền lực cho một thiểu số lãnh đạo. Xã hội cũng cho rằng giết người để trừng phạt những kẻ phạm một số tội (những tội này đã thay đổi qua năm tháng) là hợp lý để duy trì quyền lực xã hội tồn tại.

Các con có tin rằng lập trường đó chấp nhận quan niệm của một người khác về chuyện này không?

Chính bản thân các con có gì để nói không?

Không có gì gọi là “đúng” hay “sai” trong vấn đề này. Nhưng do những quyết định của các con, các con vẽ ra bức hình Các con Là Ai?

Quả thật, bằng những quyết định của họ, chính quyền các quốc gia đã tạo ra những bức tranh về mình. Những tôn giáo đã tạo ra những dấu ấn rõ rệt.

Những xã hội cũng tạo ra những dấu ấn riêng biệt. Các con có thích những bức hình đó không? Các con có mong tạo ra những dấu ấn đó không? Những bức vẽ đó có biểu tượng cho các con là ai không? Hãy cẩn thận với những câu hỏi đó vì chúng có thể đòi hỏi các con phải Tư Duy.

Tư duy rất gay go. Có những phê phán về những giá trị rất khó khăn. Điều đó đặt các con vào việc sáng tạo thuần khiết bởi lẽ có biết bao nhiêu lần các con đã nói: “Con không biết” nhưng các con vẫn phải quyết định. Như vậy các con phải chọn và các con đã chọn lựa bất minh. Những quyết định chọn lựa không dựa vào những gì đã biết sẵn của bản thân được gọi là sáng tạo thuần khiết.

Lương tâm biết rất rõ rằng: Trong khi làm quyết định này, Bản Ngã đã được tạo ra. Phần lớn các con không chú trọng vào những việc quan trọng như vậy.

Đa số các con dựa vào quan niệm của người khác. Như thế, phần lớn các con không tự tạo ra sản phẩm của chính mình mà tạo ra những tạo vật khác vì thói quen dựa vào quan niệm của người khác. Khi quan niệm của những người khác đi ngược lại những cảm xúc của các con, lúc đó các con kinh nghiệm một

cuộc đấu tranh nội tâm rất sâu xa. Các con sẽ hoang mang không biết đi đâu và làm gì đây?

Đầu tiên, các con sẽ tìm đến những tôn giáo, các vị sư, các mục sư v.v... Các vị này thường khuyên các con đừng nghe Bản Ngã của các con.

Tệ hơn, có người còn dọa dẫm các con rằng hãy nên lánh xa việc đó, tránh xa điều các con biết qua trực giác. Họ sẽ nói với các con về ác quỷ, về Satan, về yêu quái, về địa ngục v.v... làm sai lệch quan niệm trực giác của các con. Muốn được cứu rỗi, các con phải theo quan niệm của họ, tư tưởng của họ, định nghĩa về đúng hay sai của họ, đặc biệt là quan niệm của họ về Các con Là Ai?

Điều lôi cuốn ở đây, các con chẳng cần làm gì, chỉ cần đồng ý theo quan niệm của họ các con sẽ được cứu rỗi. Sức hấp dẫn và lôi cuốn này khiến các con khó lòng từ chối vì chỉ theo quan niệm đó các con đã được hạnh phúc, được thấy ánh sáng và được “cứu rỗi”.

Dựa vào những quan niệm đó, các con thường hành động và chọn lựa không theo những quyết định của nội tâm hay chân lý của Bản Ngã. Trường hợp các con có những hành động quyết định theo nội tâm sẽ bị những người khác mang ra làm trò đùa.

Họ sẽ thắc mắc rằng: Sao? Các con tự mình nghĩ hử? Các con tự mình quyết định hử?

Các con tự áp dụng những phê phán, giá trị, hành động.... Các con tưởng các con là ai?

Thật thế, đó chính xác là câu hỏi mà các con đang trả lời. Công việc phải được làm một mình, không có phần thưởng, không có phê chuẩn và có lẽ chẳng ai thèm để ý gì hết. Lúc này các con đã đặt một câu hỏi rất hay: Tại sao các con đi vào cuộc hành trình này? Tại sao các con phải dấn thân như thế?

Có phần thưởng hoặc lợi lộc gì không?

Lý do thật đơn giản một cách tức cười.

KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ KHÁC ĐỂ LÀM.

Ngài muốn gì?

Ta nói rằng đó là trò chơi duy nhất trên thế giới này. Trên thực tế các con chẳng có thể làm gì khác. Các con sẽ làm chuyện các con đang làm từ lúc

sinh ra cho tới hết cuộc đời. Vấn đề quan trọng nhất ở đây là các con sẽ làm có ý thức hay không có ý thức.

Các con nghĩ coi: Các con đâu có thể bỏ cuộc hành trình này. Các con đã lên thuyền ngay từ khi các con đã sinh ra. Sự sinh ra đời chỉ là một dấu hiệu cuộc hành trình đã bắt đầu. Vậy thì câu hỏi không phải là: Tại sao lại bước chân vào con đường như vậy? vì các con đã bắt đầu rồi. Các con đã đi như vậy ngay từ cái đập đầu tiên của trái tim rồi.

Câu hỏi phải là: Ta mong đi trên con đường này với ý thức hay không có ý thức?

Với tỉnh giác hay không tỉnh giác? Đi như vậy là nguyên nhân hay tác quả kinh nghiệm của mình? Trong phần lớn thời gian cuộc đời của các con, các con đã sống nơi tác quả của kinh nghiệm.

Đó là cái được biết một cuộc sống có ý thức. Đó là cái được gọi là đi trong tỉnh giác. Hiện nay, nhiều người trong số các con đã đi một quãng đường rồi. Như Ta đã nói rồi: Các con đã tiến bộ không phải là ít. Do vậy, các con đừng nên có cảm xúc là sau tất cả những cuộc đời này, các con mới chỉ có tới đó thôi.

Một số trong các con là những sinh vật tiến hóa cao. Có ý niệm chắc chắn về Bản Ngã. Các con biết Các con Là Ai? và các con biết các con muốn trở thành gì? Hơn nữa, các con biết đường lối từ đây đến đó.

Đó là một dấu hiệu lớn. Đó là biểu hộ chắc chắn. Về cái gì? Về sự kiện các con hiện nay chỉ còn lại rất ít kiếp.

Như vậy là tốt à?

Bây giờ là tốt cho các con. Cách đây chẳng bao lâu tất cả những điều các con mong cầu chỉ là ở lại đây. Nay thì tất cả những gì các con mong ước là từ biệt. Đó là một dấu hiệu rất tốt.

Cách đây chẳng bao lâu các con sống không có mục đích gì. Bây giờ các con biết rằng nó không mục đích ngoại trừ cái mục đích mà các con đặt ra cho nó. Đó là một dấu hiệu rất tốt.

Cách đây chẳng bao lâu các con cầu xin vũ trụ đem Chân Lý đến cho các con. Nay, các con nói với vũ trụ Chân Lý của các con. Và đó là một dấu hiệu rất tốt. Cách đây chẳng bao lâu, các con sợ Ta. Nay, các con yêu Ta đủ để gọi là Ta đồng đẳng với các con. Các con sẽ cảm thấy dễ chịu trong tâm hồn. Như vậy, lý do để tiếp tục là chẳng làm được gì khác. Đó là điều đang xảy ra ở đây.

Chính xác vậy.

Vậy con có thể hỏi Ngài: Rồi cuộc đời có dễ dàng hơn chút nào không?

Ồ! Người bạn yêu quý của Ta. Bây giờ đã quá dễ dàng cho các con hơn là ba kiếp trước, thật không thể nói ra bằng lời được.

Có, sẽ dễ dàng hơn. Các con càng nhớ lại nhiều các con lại càng có thể kinh nghiệm được nhiều hơn. Các con lại càng biết nhiều hơn. Và các con càng biết nhiều hơn, các con lại càng nhớ nhiều hơn. Đó là vòng tròn. Đời sống sẽ dễ dàng hơn, tốt hơn và trở thành vui thú, hạnh phúc nữa.

Ồi cái gọi là đời sống này, nó ngọt ngào, thú vị biết bao! Thật là một kinh nghiệm tuyệt vời phải không?

Ừ! phải. Con giả sử như vậy.

Người giả sử à?

Làm sao Ta có thể làm cho nó tuyệt vời hơn? Các con không được trọn vẹn kinh nghiệm mọi thứ? Những giọt nước mắt, những vui thú, những buồn rầu, những mừng rỡ, những hờn hờ, những thất vọng náo nức, những thắng bại, những thù hận? Còn phải thêm gì nữa đây?

Có lẽ nên làm giảm bớt đau khổ đi một chút.

Giảm đau khổ mà không có thêm minh triết sẽ làm cho mục đích bị thất bại, sẽ không giúp các con kinh nghiệm được lạc thú vô biên là Ta đó. Hãy kiên nhẫn.

Các con đang có minh triết và những lạc thú của các con lúc này đang tăng lên và không có đau khổ. Điều đó cũng là dấu hiệu rất tốt.

Các con đang học (đang nhớ lại) cách để yêu thương mà không đau khổ, để từ giả mà không đau khổ, để sáng tạo mà không đau khổ, để ngay cả khóc mà không đau khổ.

Phải!

Các con có thể có đau khổ mà không đau khổ nếu các con hiểu Ta muốn nói gì.

Con nghĩ là con hiểu. Con còn vui trong những bí ẩn của chính đời con. Con có thể đứng lại nhìn như chúng là... Lại còn có thể cười.

Thật chính xác! Vậy mà các con không cho đó là tăng trưởng sao?

Con giả thiết là con hiểu đó là tăng trưởng.

Vì vậy hãy tiếp tục tăng trưởng, con trai của Ta. Hãy tiếp tục trở thành và tiếp tục quyết định các con muốn trở thành cái gì trong cái bản chất mới cao nhất của Bản Ngã. Hãy tiếp tục hành động theo hướng đó.

Hãy tiếp tục! Tiếp tục. Đây là chuyện Thượng Đế và Ta đang làm. Ta và các con. Vậy thì hãy tiếp tục.

CHƯƠNG 10

Con yêu ngài. Ngài biết không?

Ta biết các con yêu ta và ta yêu các con.

CHƯƠNG 11

Con muốn trở lại căn bản những câu hỏi của con. Có nhiều chi tiết con muốn biết về những câu hỏi đó.

Chúng ta có thể làm thành cả một cuốn sách chỉ riêng về giao tiếp.

Con biết vậy nhưng con lại sẽ không bao giờ tiến tới thêm những câu hỏi khác được.

Có nhiều dịp khác, nhiều địa điểm khác và cả nhiều cuốn sách khác. Ở với các con. Hãy tiến tới đi và chúng ta sẽ trở lại đây nếu có thì giờ.

Câu hỏi tiếp của con là: Tại sao con lại không bao giờ có thể thu hút được đủ tiền bạc trong cuộc đời con? Có phải số mệnh đã bắt con phải lo lắng, chắt bóp con về tiền bạc?

Điều gì ngăn chặn, không cho con có được khả năng về tiền bạc? Nhiều người nói với con rằng đó là vấn đề giá trị bản thân. Đúng hơn là con thiếu giá trị bản thân. Những vị Tân Thời Đại dạy rằng: Sự thiếu sót bất cứ điều gì có thể tìm tung tích trong sự thiếu giá trị bản thân.

Những vị thầy của các con đã trật đường ray rồi. Các con không có thiếu giá trị bản thân.

Thật thế! Cái thách đố lớn nhất trong suốt cuộc đời của các con là kiểm soát cái con. Nhiều người lại cho rằng đây là những trường hợp tự gán quá nhiều giá trị bản thân.

Đúng thế. Con đây đang lúng túng và buồn chán nhưng Ngài nói rất đúng.

Người cứ nói hoài lúng túng và buồn chán mỗi khi Ta nói về sự thật các con. Hãy tự đưa mình vượt qua cái đó. Hãy tìm một cách khác. Hãy thử cười. Được không?

Được.

Thật ra giá trị bản thân không phải là vấn đề của các con. Các con đã được ban cho thật nhiều cái giá trị đó.

Vậy là cái gì?

Vấn đề là thiếu hiểu biết về những nguyên tắc phong phú cùng với sự đánh giá sai lầm liên hệ tới cái “thiện” và “ác”.

Để Ta cho các con một ví dụ.

Xin Ngài.

Các con thường ôm cái tư tưởng tiền bạc là xấu. Các con cũng ôm cái tư tưởng rằng Thượng Đế là tốt. Chúc lành cho các con ! Như thế, trong đầu các con Thượng Đế và tiền bạc không thể hòa lẫn với nhau.

Theo con nghĩ, điều này đúng.

Điều này trở thành lý thú đây: Như vậy làm cho các con khó có thể nhận tiền về các việc làm thiện.

Ý Ta là: Nếu một việc được đánh giá là rất “thiện” các con sẽ đánh giá việc đó về tiền bạc thấp hơn. Như thế, một việc được coi là “thiện” hơn (nghĩa là giá trị hơn) thì nó lại càng đáng ít tiền hơn. Đa số các con tin như vậy.

Như thế, những vị thầy giáo chỉ kiếm đủ bát cơm nuôi thân trong khi các vũ nữ thoát y kiếm cả bạc triệu.

Những nhà lãnh đạo kiếm được tài chánh quá ít so với mấy nhà thể thao nên họ đã phải hối lộ để bù đắp vào sự sai biệt.

Những vị thầy tu sống bằng bánh mì và nước lã trong khi các con làm về công tác giải trí kiếm được khá bộn tiền.

Hãy suy nghĩ về điều đó. Những gì các con cho rằng thực chất có giá trị lại rất rẻ như các nhà khoa học cô độc tìm kiếm một phương thuốc chống lại bệnh Aids đi xin từng đồng tiền để làm việc trong khi một phụ nữ sản xuất về sách hay tape dạy một trăm cách làm tình lại giàu sụ.

Cái lối suy nghĩ thụt lùi này phát triển rộng rãi nơi các con do bắt nguồn từ một tư tưởng sai lầm. Tư tưởng sai lầm này do ý niệm các con về tiền bạc. Các con thích nó nhưng lại nói nó là nguồn gốc của mọi điều ác.

Các con quý nó nhưng lại gọi nó là “của bất nhân”.

Các con gọi người ta là “giàu có bất nhân” và nếu có ai trở thành giàu có do làm những việc “thiện” thì ngay tức khắc các con có nghi ngờ biến việc làm của họ trở thành “xấu”. Như vậy các bác sĩ tốt hơn đừng nên kiếm được

hiều tiền hay học cách làm giàu kín đáo hơn hoặc một mục sư cũng đừng nên kiếm được nhiều tiền.

Hãy thấy đó trong lương tâm các con ai chọn nghề cao cả nhất thì phải có lương thấp nhất.

Ồ! vậy à.

Các con thấy không? Tư tưởng này quá sai.

Con tưởng là chẳng có gì là đúng hay sai cả?

Những từ ngữ “đúng” hay “sai” được dùng tương đối để phục vụ các con. Tương đối với cái mà các con muốn, những tư tưởng về tiền bạc là những tư tưởng sai.

Hãy nhớ tư tưởng có tính cách sáng tạo. Thành ra nếu các con nghĩ rằng tiền bạc là xấu và nghĩ rằng các con là tốt như vậy có sự xung đột.

Bây giờ nói riêng về con, con của Ta. Hành động trong cuộc chạy đua ý thức này theo một lối rất “bánh”.

Phần lớn những vụ xung đột này đối với những người khác không đến nỗi to lớn như con. Bởi lẽ họ làm công việc họ ghét để sống nên họ chẳng phiền hà gì khi nhận tiền công về họ làm. Có nghĩa “xấu” đi với “xấu” ăn khớp rồi. Nhưng trong tất cả thời gian cuộc đời của con, con lại yêu việc làm, quý trọng những hoạt động của con.

Như thế nếu nhận những món tiền lớn về việc làm có nghĩa trong tư tưởng của con nhận cái “xấu” đối với cái tốt nên không thể chấp nhận được. Con thà nhịn đói mà chết còn hơn nhận của “bất nhân” cho công việc hoàn toàn phục vụ. Công việc phục vụ của nó sẽ mất đi tính cách trong sạch nếu các con nhận tiền.

Như thế, ở đây chúng ta thật sự có mâu thuẫn (vừa yêu, vừa ghét) về tiền bạc. Một phần các con bác bỏ nó và một phần các con tức vì không có nó.

Bây giờ cái vũ trụ chẳng biết đường nào mà rờ về chuyện này vì nó nhận được hai luồng tư tưởng khác nhau của con. Vậy thì cuộc đời của con về tiền bạc sẽ thất thường bởi chính con cứ tiếp tục thất thường về tiền bạc.

Con không nhìn chắc chắn được điều nào là đúng. Và vũ trụ giống như máy in Xerox. Nó chỉ có thể sản xuất ra nhiều bản sao của tư tưởng các con.

Cách duy nhất để thay đổi tình trạng này, các con phải thay đổi tư tưởng các con về tiền bạc.

Làm sao con có thể thay đổi cách tư tưởng về tiền bạc?

Những tư tưởng, thái độ, ý nghĩ của con không được tạo ra trong một phút mà chúng là kết quả của nhiều năm kinh nghiệm, cả cuộc đời và chạm.

Ngài nói đúng về cách con tin tưởng về tiền bạc nhưng làm sao con có thể thay đổi được nó?

Đây có thể là một câu hỏi lý thú nhất trong cuốn sách này.

Phương pháp thường dùng nhất trong sáng tạo là một tiến trình ba bước gồm có: Tư tưởng, lời nói và hành động.

Đầu tiên là tư tưởng: Cái ý niệm tạo hình. Cái khái niệm khởi thủy.

Rồi tới lời nói. Phần lớn những tư tưởng tự hình thành ra lời.

Rồi lời được viết ra hay nói ra. Việc này tiếp thêm năng lực cho tư tưởng, đẩy nó ra thế giới, ở đây những người khác có thể nhận ra nó.

Sau chót, trong một vài trường hợp lời được đưa tới hành động và tạo ra kết quả.

Một biểu lộ trong thế giới vật chất của cái bắt đầu bằng một tư tưởng.

Tất cả mọi vật chung quanh các con trong cái thế giới nhân tạo này thành hiện hữu theo lối đó hoặc một vài trường hợp cá biệt. Cả ba trung tâm sáng tạo đều được dùng.

Nhưng bây giờ xảy ra vấn đề: Làm sao để thay đổi một Tư Tưởng Đầu Đầu?

Đúng! Đây là một câu hỏi rất hay và rất quan trọng. Bởi lẽ nếu nhân loại không thay đổi một tư tưởng gốc hay một ý niệm đỡ đầu thì có thể tự đưa mình vào chỗ tiêu diệt. Cách nhanh nhất để thay đổi một tư tưởng gốc hay một ý niệm Đỡ Đầu là đảo ngược tiến trình tư tưởng, lời nói và hành động.

Xin hãy giải thích?

Hãy hành động cái hành động mà các con muốn làm để có cái tư tưởng mới liên hệ. Rồi nói những lời các con muốn có để có cái tư tưởng mới liên hệ. Hãy làm như vậy nhiều lần cho đủ để huấn luyện cái trí của các con tư tưởng theo cách mới.

Huấn luyện cái trí?

Như vậy không phải là kiểm soát cái trí sao? Như vậy chẳng phải là thao túng cái trí sao?

Các con có ý niệm, tư tưởng về cái trí hiện nay của các con ra sao không? Các con có biết rằng thế giới của các con đang thao túng cái trí của các con ra sao không?

Chẳng thà chính các con thao túng trí của các con còn hơn để cho thế giới của các con thao túng nó ra sao?

Chẳng thà chính mình nghĩ những tư tưởng mình muốn nghĩ còn hơn nghĩ những tư tưởng của kẻ khác sao? Chẳng phải là tự mình có những tư tưởng sáng tạo tốt hơn những sai lầm khác sao?

Vậy mà trí các con đầy những tư tưởng sai lạc, những tư tưởng phát xuất từ kinh nghiệm của những kẻ khác. Rất ít tư tưởng của các con phát xuất từ những dữ kiện do các con ưa thích hay tự sản xuất.

Chính cái tư tưởng nguồn gốc về tiền bạc là một ví dụ điển hình nhất. Tư tưởng các người về tiền bạc (tiền bạc là xấu) đi ngược lại với kinh nghiệm của các con về có tiền thực là vui sướng. Rồi các con phải chạy nhanh và tự đối mình về kinh nghiệm để có thể biện minh cho tư tưởng nguồn gốc.

Các con bị chôn chặt vào tư tưởng đó tới nỗi không bao giờ các con nghĩ rằng tư tưởng của các con về tiền bạc có thể không chính xác.

Vậy thì nay Ta cũng dùng một số dữ kiện tự sản xuất.

Đó là cách đổi tư tưởng gốc thành tư tưởng của chính mình chứ không phải của ai khác. Hơn nữa, các con còn một tư tưởng gốc khác về tiền bạc Ta cần phải nêu ra.

Đó là gì vậy?

Đó là chưa đủ. Thực tế, các con có về tư tưởng gốc này về tất cả mọi thứ.

Chưa đủ tiền, chưa đủ thời giờ, chưa đủ yêu thương, chưa đủ thực phẩm, chưa đủ từ bi... trên thế gian.

Bất kỳ cái gì tốt, cái đó vẫn chưa đủ. Chính vì chạy đua theo ý thức “tính chưa đủ” này đã tạo ra thế giới như các con nhìn thấy hiện nay.

Được rồi. Vậy con có hai tư tưởng gốc, tư tưởng dờ dàu về tiền bạc phải thay đổi.

Ờ! Ít ra là hai. Có thể còn nhiều hơn nữa.

Để coi: Tiền là xấu, tiền hiếm hoi.... không được nhiều tiền để làm việc theo Thượng Đế. (đó là tư tưởng lớn đối với các con)....Tiền không bao giờ được ban cho rộng rãi.... Tiền không mọc ở trên cây trong khi đó lại có tiền làm cho tôi bại.

Con hiểu. Con có nhiều việc phải làm.

Phải! Con có nhiều việc phải làm, nếu con không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay. Mặt khác, điều quan trọng phải hiểu rằng: Các con không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay bởi vì các con không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay.

Đôi khi thật là khó để hiểu Ngài.

Đôi khi thật là khó dẫn dắt các con.

Này! Xin hãy nghe con.

Ngài là Thượng Đế tại sao Ngài không làm cho dễ hiểu?

Ta đã làm cho dễ hiểu.

Vậy tại sao Ngài không cứ làm như cho con hiểu, nếu quả thực đó là điều Ngài muốn?

Ta thực tâm muốn điều các con thực tâm muốn. Chẳng có gì khác và chẳng có gì hơn. Con không thấy đó là món quà lớn nhất của Ta tặng cho các con sao?

Nếu Ta muốn điều gì khác với điều các con muốn cho các con. Rồi Ta đi tới chuyện làm cho các con có cái đó thì còn đâu các con là sinh vật sáng tạo.

Nếu Ta ban lệnh cho các con phải thế này, làm thế này, phải có cái này....Cái vui của Ta là ở chỗ của các con chứ không phải là ở nơi phục tùng của các con.

Được rồi. Ngài muốn nói gì với câu: Con không vui với tình trạng tiền bạc của con hiện nay bởi vì con không vui với tình trạng tiền bạc của con hiện nay?

Các con là cái mà các con tưởng.

Đây là cái vòng lẩn quẩn khi tư tưởng là một tư tưởng tiêu cực. Các con phải tìm cách đập vỡ cái vòng lẩn quẩn này.

Bao nhiêu kinh nghiệm hiện nay của các con đều có nền tảng trên những tư tưởng trước kia của các con. Tư tưởng dẫn tới kinh nghiệm, kinh nghiệm dẫn tới tư tưởng, tư tưởng dẫn tới kinh nghiệm. Điều này có thể tạo ra cái vui triền miên khi những Tư Tưởng Đỡ Đầu là vui.

Nó có thể tạo ra địa ngục triền miên khi những Tư Tưởng Đỡ Đầu là địa ngục. Cái khôn ngoan là thay đổi Tư Tưởng Đỡ Đầu.

Ta sắp sửa trình bày cho các con.

Xin cảm ơn Ngài. Xin Ngài nói tiếp.

Điều đầu tiên là đảo ngược cái hệ thống biến hóa Tư Tưởng Lời Nói Việc Làm. Các con còn nghĩ câu châm ngôn “ Nghĩ trước khi làm ” không?

Có.

Ồ! Hãy quên nó đi. Nếu muốn thay đổi một tư tưởng gốc thì các con phải hành động trước khi tư tưởng.

Ví dụ: Con đang đi ngoài phố và gặp một bà già ăn xin. Con thấy bà ta nghèo khổ, sống lây lất. Con tức khắc biết là với số tiền nhỏ mọn các con chắc chắn có đủ để chia cho bà ấy.

Động tác đầu tiên của các con là cho bà ta mấy đồng xu lẻ. Cũng có một phần khác trong tư tưởng của các con sẵn sàng thò tay vào túi tờ giấy năm đồng cho bà ta.

Trời đất ơi! Hãy ban cho bà ấy một phút vui sướng. Hãy làm cho mắt bà ấy sáng lên. Rồi một tư tưởng khác xuất hiện.

Sao! Điên rồi sao? Chỉ có bảy đô la để sống hôm nay! Muốn cho bà ấy năm đô la sao? Như vậy, các con bắt đầu lần quần chung quanh tư tưởng đó.

Hãy nghĩ lại đi! Đâu có nhiều tiền để cho bà ấy như vậy! Hãy cho bà ấy vài xu thôi.

Và lạy Trời Phật! Chuồn đi cho lẹ.

Vội vàng người thò tay vào túi bên kia để móc ra vài đồng 25 xu nhưng ngón tay chỉ gặp những đồng 5 hay 10 xu. Người cảm thấy lúng túng.

Nhìn kìa! Một con người ăn mặc chỉnh tề, hào nhoáng mà chỉ bố thí cho bà già nghèo rớt mồng tơi vài đồng xu nhỏ thôi sao!

Con cố gắng tìm cho được một hay hai đồng 25 xu.

Ừ! Có một đồng nằm sâu trong túi áo nhưng bây giờ người lại đi qua bà ấy rồi.

Người mỉm cười một cách uể oải thật là quá trễ khi quay trở lại. Bà già nghèo khó đó chẳng được gì và người cũng chẳng được gì.

Thay vì tìm được cái vui là biết mình có nhiều và chia sẻ người khác nay người cảm thấy cũng nghèo như bà kia. Tại sao người không cứ cho bà già ấy tờ giấy bạc 5 đồng kia đi?

Đó là thúc đẩy đầu tiên nhưng tư tưởng của người đã chen vào làm hỏng sự việc. Lần sau, hãy quyết định trước khi suy nghĩ.

Hãy cho tiền đi! Cứ làm đi! Các con đã có cơ hội rồi đó. Khi các con muốn thay đổi tư tưởng gốc, hãy hành động với ý niệm mới của các con.

Nhưng phải hành động cho lẹ, nếu không cái trí của các con sẽ giết cái ý niệm trước khi các con biết được xảy ra chuyện gì.

Ta nói đúng vậy đó. Cái ý niệm, cái thực tế mới sẽ chết nghèo trước khi các con có dịp biết nó. Vậy hãy hành động cho lẹ khi có dịp, và nếu các con làm như vậy đủ nhiều lần, trí của các con sẽ sớm có cái ý niệm. Đó sẽ là tư tưởng mới của các con.

Ừ! Con vừa hiểu ra đôi chút! Có phải cái đó là cái chuyển vận của tư tưởng mới?

Nếu không phải thì nó sẽ phải.

Tư tưởng mới là dịp độc nhất cho các con. Đó là dịp độc nhất để tiến triển, để tăng trưởng, để chân thật trở thành Các con Thực Sự Là Ai? Trí của các con hiện nay đầy những tư tưởng cũ. Không những là những tư tưởng cũ mà còn phần lớn là tư tưởng cũ của kẻ khác. Đây là giờ phút quan trọng. Đây là thời gian để thay đổi trí não về gì đó. Đó là tiến triển.

CHƯƠNG 12

Tại sao con không thể làm cái việc mà con thực sự muốn làm trong cuộc đời mà vẫn kiếm đủ sống được?

Cái gì? Người muốn nói rằng người thực sự muốn có vui đùa trong cuộc đời mà vẫn được đủ sống? Chú mày ơi! Có mơ không đó?

Ngài nói gì?

Giỡn chơi vậy thôi.

Chỉ chơi cái màn đọc tư tưởng một chút thôi mà.

Này thấy không? Đó là tư tưởng của con về chuyện đó.

Đó là kinh nghiệm của con.

Phải chúng ta đã trải qua cái đó nhiều lần rồi. Những người kiếm được đủ sống trong khi làm việc mà họ thích là những người quyết định làm như vậy. Họ không thích bỏ cuộc. Họ không bao giờ chịu thua. Họ thách đố đời sống ngăn cản họ làm việc mà họ thích. Nhưng có một chất liệu khác phải nêu ra ở đây vì đó là cái chất liệu thiếu sót nơi hiểu biết của đa số con người khi nói chuyện làm việc của đời sống.

Đó là gì vậy?

Có một khác biệt giữa bản chất và hành động và phần lớn con người đặt chuyện sau nặng hơn.

Không nên à?

Không có chuyện nên hay không nên ở đây. Chỉ có chuyện các con chọn gì và làm sao để các con có được cái đó. Nếu các con chọn bình an, vui thú và yêu thương, các con sẽ có nhiều cái đó bằng việc các con làm. Nếu các con chọn hạnh phúc và thỏa mãn các con sẽ kiếm được chút đỉnh trên con đường làm việc. Nếu các con chọn hợp nhất với Thượng Đế, chọn cái biết thượng thừa, chọn cái hiểu thâm sâu, chọn lòng từ bi vô tận, chọn giấc ngộ trọn vẹn, chọn thành tựu tuyệt đối ...các con sẽ không đạt được bao nhiêu qua việc làm mà các con đang làm.

Nói cách khác, nếu các con chọn tiến hóa, tiến hóa của linh hồn các con sẽ chẳng sản xuất được bao nhiêu bằng những hoạt động của thân thể. Làm là một chức năng của thân thể. Bản chất là chức năng của linh hồn.

Thân thể luôn luôn đang làm một việc gì. Mỗi phút của mỗi ngày nó đang làm gì đó. Nó không bao giờ ngừng, nó không bao giờ nghỉ, nó luôn luôn làm gì đó. Thân thể đang làm việc theo mệnh lệnh của linh hồn hoặc chẳng đếm xỉa gì đến linh hồn. Phẩm chất đời sống của các con đặt trên bàn cân này.

Bản chất linh hồn là vĩnh cửu. Nó hiện hữu như nó hiện hữu bất cần thân thể làm gì hay không. Nếu các con bắt cần việc mà các con làm để sống và khi đời sống các con đã hết thì các con cũng sẽ bắt cần luôn. Linh hồn các con chỉ quan tâm đến phẩm chất việc các con hiện hữu ra sao trong lúc các con đang làm chuyện đó.

Đây là một trạng thái của hiện hữu mà linh hồn theo đuổi không phải là một trạng thái của hành động tĩnh. Linh hồn tìm tới chuyện thành cái gì? Ta.

Ngài?

Phải.

Ta. Linh hồn các con là Ta, mà nó biết như vậy. Việc của linh hồn là tìm kinh nghiệm cái đó. Và linh hồn nhớ lại cách tốt nhất để có kinh nghiệm này là cách không làm gì cả. Không cần làm gì cả ngoài việc hiện hữu.

Hiện hữu là cái gì?

Bất kỳ cái gì mà nó muốn. Sung sướng, buồn rầu, yếu đuối, mạnh khỏe, vui vẻ, thù hận, sáng suốt, mù quáng, thiện, ác, nam, nữ... các con cứ tiếp tục.

Ta nói thật đấy. Các con cứ tiếp tục.

Tất cả chuyện này có vẻ sâu xa đó nhưng có ăn nhập gì đến chuyện phải làm trong nghề nghiệp của con?

Con đang tìm cách để sống còn, để sinh tồn, để giúp cho bản thân con và gia đình con và làm cái việc con ưa làm.

Hãy tìm cách thành cái mà các con muốn là.

Ngài nói vậy là sao?

Cũng một công việc, có người kiếm bốn tiền, có người kiếm không đủ bữa ăn. Cái gì làm cho khác nhau?

Đó là cách thứ nhất, qua cách thứ hai như sau: Có hai người cùng có tay nghề tương đối như nhau, cùng đậu bằng cao đẳng và cùng biết cách sử dụng tay nghề như nhau nhưng vẫn có người thành đạt hơn người kia.

Đó là tại sao?

Địa điểm.

Địa điểm?

Địa điểm rất là quan trọng. Nói cách khác không phải “sẽ làm gì” mà “sẽ làm ở đâu”.

Đúng vậy.

Có vẻ cũng giống như câu trả lời cho câu hỏi của Ta. Linh hồn cũng chỉ chú ý về chuyện các con sẽ ở vị trí nào. Các con sẽ ở vị trí gọi là sợ hãi hay ở một chỗ gọi là yêu thương? Các con ở đâu? Tới từ đâu khi các con gặp đời sống?

Trong cái ví dụ về hai người có khả năng ngang nhau nhưng một người thành công và một người thất bại, lý do không phải họ làm gì mà là họ hiện hữu ra sao.

Một người thì cởi mở, có thiện cảm, biết quan tâm, giúp đỡ, ân cần, vui vẻ, tự tin, bằng lòng trong công việc làm còn người kia thì dẫu dè, ích kỷ, cục cằn, không quan tâm, không giúp đỡ, không ân cần và hờn giận trong công việc đang làm.

Nay giả sử các con phải chọn trạng thái cao cả trong hiện hữu. Giả như các con phải chọn hảo tâm, tha thứ, từ bi, hiểu biết, yêu thương, bao dung....Nếu các con phải chọn Thượng Đế tính, kinh nghiệm các con sẽ là gì?

Ta nói cho các con rõ: Hiện hữu tính thu hút hiện hữu tính và tạo ra kinh nghiệm. Các con sống trên hành tinh này không phải để tạo ra cái gì với thân thể. Các con sống trên hành tinh này để tạo ra cái gì với linh hồn các con. Thân thể chỉ là một dụng cụ cho linh hồn. Trí tuệ là lực để làm cho thân thể hoạt động. Như vậy, cái mà các con có ở đây là một lực dụng cụ dùng trong sự sáng tạo ra cái linh hồn ước ao. Linh hồn ước ao cái gì? Quả thế! Nó ước ao cái gì?

Con không biết. Con đang hỏi Ngài.

Ta không biết. Ta đang hỏi các con.

Chuyện này có thể kéo dài bất tận.

Nó đã kéo dài.

Chờ một phút!

Lúc này, Ngài có nói là linh hồn tìm cách thành Ngài.

Thì là vậy.

Vậy thì đó là ước ao của linh hồn.

Trong ý nghĩa rộng lớn nhất, đúng. Nhưng cái Ta mà linh hồn tìm cách để thành rất phức tạp, có nhiều chiều khác, có nhiều cảm tính, có đa diện. Có cả triệu diện của Ta. Cả tỷ. Cả ngàn tỷ.

Thấy không? Có cái nông và cái sâu, có cái nhỏ và cái lớn, cái vô thần và cái thiêng liêng, ma quái và Thượng Đế. Người thấy không?

Phải. Phải. Con thấy cái trên và cái dưới, cái trái và cái phải, cái đây và cái kia, cái trước và cái sau, cái tốt và cái xấu.

Chính xác! Ta là cái Alpha và Omega. Đây không phải chỉ nói cho hay hoặc chỉ một quan niệm đẹp đẽ. Đây chính là chân lý chuyển thành lời. Vậy khi tìm cách là Ta, linh hồn có một công việc lớn phải làm, một hiện tượng to lớn về hiện hữu phải lựa chọn. Đó là việc nó đang làm bây giờ. Chọn lựa trạng thái hiện hữu.

Phải! Dựa vào đó, tạo ra những điều kiện thích đáng và hoàn hảo để đưa tới kinh nghiệm cái đã chọn lựa. Vậy thì: Những gì xảy ra cho các con hay qua các con thường là điều tốt nhất cho các con.

Ngài nói rằng linh hồn con đang tạo ra tất cả kinh nghiệm của con gồm các điều con đang làm và những điều sẽ xảy ra cho con?

Chúng ta nên nói rằng linh hồn dẫn dắt các con tới những dịp đúng và hoàn hảo để các con kinh nghiệm chính xác những điều các con đã hoạch định để kinh nghiệm. Các con thật sự đang kinh nghiệm cái gì thuộc quyết định của các con.

Có thể là cái mà các con đã hoạch định hoặc có thể là cái gì khác tùy theo cái mà các con đã chọn.

Tại sao con lại chọn một thứ gì mà con không muốn kinh nghiệm.

Ta không biết. Tại sao các con lại chọn.

Có phải Ngài muốn nói rằng nhiều khi linh hồn ước ao một chuyện trong khi thân thể hay trí tuệ lại làm chuyện khác.

Các con nghĩ sao?

Nhưng làm sao thân thể hay trí tuệ lại có thể phủ quyết linh hồn? Không phải linh hồn luôn luôn có được cái nó muốn sao?

Linh hồn nhận thức được những ước ao và vui mừng hợp nhất với những ước ao này nhưng không bao giờ linh hồn lại ép cái thân thể đi theo những ước ao đó. Cha sẽ không ép ý chí của con trên tinh thần thiêng liêng. Nếu làm như vậy là vi phạm vào bản chất của con và như thế là việc bất khả (đúng theo nghĩa đen). Đây là điểm của những bất khả chấm dứt. Trí tuệ nhiều lúc tìm cách áp đặt ý chí của nó trên thân thể. Cũng vậy, thân thể nhiều lúc tìm cách kiểm soát trí tuệ và thường là thành công. Tuy nhiên, thân thể và trí tuệ cùng nhau không có thể làm gì để kiểm soát linh hồn được vì linh hồn hoàn toàn không có nhu cầu (không giống như thân thể và trí tuệ, hai cái này bị ràng buộc bởi nhu cầu). Như thế, linh hồn thường để cho thân thể và trí tuệ lúc nào cũng làm theo ý chúng. Thật thế, linh hồn không thể nào làm khác được vì nếu cái thực thể là các con muốn sáng tạo, qua đó tự biết nó là ai. Việc này phải được thực hiện qua một hành động có ý thức chứ không phải qua hành động phức tạp vô ý thức.

Phục tùng không phải là sáng tạo nên không bao giờ tạo ra giải thoát (cứu rỗi). Phục tùng là một đáp ứng còn sáng tạo là một chọn lựa thanh tịnh không do mệnh lệnh, không do đòi hỏi.

Chọn lựa thanh tịnh tạo ra giải thoát (cứu rỗi). Qua sự sáng tạo tinh khiết tạo ra ý niệm cao nhất trong lúc này.

Chức năng của linh hồn là nêu ra ao ước của nó chứ không phải là áp đặt những ao ước.

Chức năng của trí tuệ là chọn lựa trong những kinh nghiệm khác nhau.

Chức năng của thân thể là hành động từ chọn lựa này.

Khi thân thể, trí tuệ và linh hồn cùng nhau sáng tạo trong hòa hợp và trong nhất thể, Thượng Đế được thành da thịt.

Lúc đó, linh hồn tự biết nó trong kinh nghiệm của nó. Lúc ấy, các cõi Trời vui mừng.

Ngay bây giờ, linh hồn các con lại tạo ra một lần nữa cái dịp để cho các con hiện hữu và có cái để biết Các con Thật Sự Là Ai?

Linh hồn các con đã đưa các con tới những hàng chữ các con đang đọc bây giờ cũng như nó đã đưa các con tới những lời minh triết và tới chân lý trước kia.

Bây giờ các con sẽ làm gì? Các con sẽ chọn để thành gì?

Linh hồn các con mong chờ, ngóng trông với thích thú cũng như nó đã đưa các người tới những minh triết và tới chân lý trước kia.

Con hiểu ý Ngài: Từ trạng thái hiện hữu mà con đã chọn lựa, cái thành công về mặt thể gian của con sẽ được quy định (con vẫn nói đây là nghề nghiệp của con).

Ta chẳng có quan tâm gì đến chuyện thành công về mặt thể gian, chỉ có các con quan tâm mà thôi.

Cũng đúng khi các con đạt được một vài trạng thái hiện hữu trong một thời gian dài. Cũng có vài thành công trong cuộc đời thể gian của các con. Tuy nhiên, các con khỏi lo về chuyện “kiếm cơm”.

Những vị chân sư là những người đã chọn lựa để “làm một đời sống” chứ không phải là chuyện “kiếm cơm”.

Từ một trạng thái hiện hữu sẽ sinh ra một đời sống giàu có, đầy đủ, huy hoàng và toại nguyện tới mức những lợi lộc và những thành công của thể gian sẽ chẳng còn là chuyện lo lắng của các con nữa.

Điều mỉa mai trong cuộc đời là ngay khi những lợi lộc và thành công của thể gian chẳng còn là chuyện lo lắng nữa thì cửa lại mở để cho những thứ đó tràn ngập về phía các con.

Hãy nhớ, các con không thể có cái mà các con muốn nhưng các con có thể kinh nghiệm cái mà các con có.

Con không thể có cái mà con muốn?

Không.

Ngài đã có nói điều này trước kia rồi, hồi mới có cuộc đối thoại giữa chúng ta. Tuy nhiên, con vẫn không hiểu. Con tưởng là Ngài đã nói với con là: Muốn gì được nấy. “Sẽ ban cho các con điều mà các con tin” và tất cả những điều khác mà các con tin.

Hai lời nói không mâu thuẫn với nhau.

Không mâu thuẫn? Đối với con, chắc như bắp là chúng mâu thuẫn.

Đó là do các con không hiểu.

Ồ! Con chấp nhận. Đó là lý do tại sao con nói chuyện với Ngài.

Vậy hãy nghe Ta giải thích; Các con không thể có cái gì mà các con muốn.

Chính cái muốn này đẩy cái vật kia ra khỏi các con như Ta đã nói ở trước kia, ở chương 1.

Đúng! Ngài đã có nói điều đó trước kia nhưng Ngài đã làm cho con hụt chân rất nhanh.

Hãy cố theo cho kịp. Ta sẽ trở lại với nhiều chi tiết hơn. Hãy cố mà theo. Chúng ta sẽ trở lại điểm mà các con đã hiểu: Tư tưởng là Sáng Tạo.

Được chứ?

Dạ được.

Lời nói là sáng tạo. Hiểu chưa?

Hiểu rồi.

Hành động là sáng tạo. Tư tưởng, lời nói và hành động là ba mức của sáng tạo. Vẫn theo Ta đây chứ?

Dạ! Vẫn theo sát.

Tốt! Bây giờ, chúng ta hãy lấy “thành công về mặt thể gian” làm đề tài lúc này vì đó là cái mà các con đang nói, đang hỏi.

Thật là tuyệt!

Bây giờ, các con có cái tư tưởng “con thành công về mặt thể gian” không?

Có! Đôi khi.

Và cũng đôi khi có cái tư tưởng “con muốn có nhiều tiền hơn”?

Có.

Vậy thì các con không bao giờ có thành công về mặt thể gian cũng như có nhiều tiền bạc.

Tại sao không?

Bởi vì vũ trụ không thể làm gì khác là đem lại cho các con sự biểu thị trực tiếp tư tưởng của các con về những cái đó. Tư tưởng của các con là “con muốn thành công về mặt thể gian”.

Hiểu không? Cái quyền năng sáng tạo giống như vị thần trong cái chai. Lời của các con là một cái lệnh. Hiểu không?

Vậy thì tại sao con không có cái thành công hơn?

Ta đã nói: Lời của các con là một cái lệnh. Lời của các con là “Ta muốn thành công”. Và vũ trụ nói: Được rồi. Các con muốn.

Con vẫn không chắc là con theo kịp.

Hãy nghĩ thế này: Tiếng “Ta” là chìa khóa nó khởi động bộ máy sáng tạo. Hai tiếng “Ta Đây” có quyền năng vô cùng. Chúng là những lời nói của vũ trụ, những lệnh được ban ra. Như thế, bất cứ những chữ nào tiếp theo chữ “Ta” (nó kêu lại cái Ta đây vĩ đại) có hướng biểu thị trên thực tế thể chất. Vậy thì Ta muốn có thành công tạo ra các con muốn có thành công. Ta muốn tiền bạc tạo ra các con muốn tiền bạc. Nó không thể tạo ra gì khác bởi vì tư tưởng, lời nói là sáng tạo. Hành động cũng vậy. Nếu các con hành động theo lối các con muốn thành công về tiền bạc thì những tư tưởng, lời nói và hành động đều đồng lòng và các con chắc chắn có cái kinh nghiệm của cái muốn này. Có thấy không?

Có! Trời ơi! Nó diễn tiến thực tế như vậy sao?

Đương nhiên! Các con là những nhà sáng tạo đầy quyền năng. Tuy nhiên, nếu các con có một tư tưởng hay nói một lời chỉ một lần thôi chẳng hạn như: Trong khi nóng giận hoặc thất chí, các con thường có những tư tưởng hay

lời nói: “Đồ chết tiệt!” hoặc “Cút vào địa ngục đi” v.v...các con đừng lo lắng nhiều vì những tư tưởng hoặc lời nói này ít khi chuyển thành thực tế.

Tạ ơn Thượng Đế.

Không có gì. Nhưng nếu các con nhắc lại một tư tưởng hay một lời nói nhiều lần. Không phải một lần, hai lần mà là hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn lần...các con có thể tưởng tượng được cái quyền năng sáng tạo ở đó không?

Một tư tưởng hay một lời nói phát ra, phát ra và phát ra trở thành đúng như vậy. Phát ra. Đó là đẩy ra. Nó trở thành hiện thực ở ngoài. Nó trở thành cái thực tế thể chất của các con.

Ghê thật!

Đó đúng là cái thường xảy ra. Ghê thật! Các con thích ghê gớm, thích bi thảm. Có nghĩa tới khi nào các con không thích nữa, sẽ tới một địa điểm trong tiến hóa của các con sẽ không còn ưa bi thảm nữa, không còn ưa cái thảm kịch như các con đã sống. Đó là lúc mà các con quyết định tích cực chọn lựa thay đổi nó. Chỉ có điều các con không biết. Bây giờ các con muốn biết, muốn thay đổi thực tế của các con cần phải ngưng tư tưởng như vậy. Trong trường hợp này thay vì nghĩ “Ta muốn thành công” hãy nghĩ “Ta có thành công”.

Nghe có vẻ như là một điều khôi hài. Người ta sẽ chê cười con nếu con làm như vậy.

Vậy thì hãy nghĩ tới một tư tưởng các con có thể chấp nhận được như: “Thành công sẽ đến với Ta bây giờ” hoặc “mọi chuyện đưa tới thành công cho Ta”

À! Đây là cái mảnh của triết lý khẳng định của giáo phái Tân Thời Đại.

Khẳng định không có tác động nếu đó chỉ là những mệnh đề của cái mà các con muốn cho thành hiện thực. Khẳng định chỉ tác động khi chúng là những mệnh đề của cái mà các con đã biết là sẽ hiện thực. Cái gọi là khẳng định tốt nhất là một mệnh đề về biết ơn và biết giá trị. Tạ ơn thượng Đế đưa thành công đến đời con. Bây giờ, cái ý niệm chân thật đó, cái tư tưởng thành lời và được đưa vào hành động, sản xuất ra những kết quả kỳ diệu.

Chúa Giêsu đã có cái sáng suốt đó. Trước một phép màu, Chúa Giêsu cảm tạ trước về phép màu đó được đưa đến. Không bao giờ xảy ra việc Chúa Giêsu không tạ ơn vì không bao giờ xảy ra điều Chúa Giêsu tuyên bố không xảy ra. Không bao giờ Chúa Giêsu nghĩ như vậy. Chúa Giêsu chắc chắn về ông ta

là ai và sự liên hệ của ông ấy với Ta. Những ý nghĩ, lời nói, việc làm của Chúa Giêsu phản ảnh tình giác này. Đúng như những tư tưởng, lời nói, việc làm của các con phản ảnh tình giác của các con.

Bây giờ, nếu có gì mà các con chọn lựa để kinh nghiệm trong đời sống thì đừng muốn mà hãy chọn nó.

Các con chọn thành công trên thế gian ư? Các con chọn nhiều tiền ư? Tốt. Vậy hãy chọn đó. Thành thật. Trọn vẹn. Không nửa vời. Tuy nhiên, vào mức phát triển của các con, hãy đừng ngạc nhiên nếu thành công trên thế gian chẳng còn là ao ước của các con nữa.

Điều đó có nghĩa gì?

Đến một thời điểm trong sự tiến hóa của mọi linh hồn, cái quan tâm chính không phải là sự sinh tồn của thân thể, mà chính sự tăng trưởng của linh hồn. Không phải đạt được những thành công trên thế gian mà chính sự thành tựu của Bản Ngã. Thời gian bắt đầu này rất nguy hiểm vì linh hồn hiểu được rằng mình đang hiện hữu trong cái thân chớ không phải là cái thân hiện hữu. Trong sự tăng trưởng của linh hồn, các con thường có xu hướng không sẵn sàng tới thân thể về mọi mặt vì Linh Hồn bị kích thích quá về chuyện thành tựu Bản Ngã. Trí bỏ rơi thân thể và mọi chuyện liên hệ tới thân thể.

Những giao tiếp bị dẹp qua một bên. Gia đình biến mất. Công ăn việc làm là thứ yếu. Hóa đơn chẳng được trả tiền. Chính ngay thân thể cũng chẳng được ăn uống trong thời gian dài. Nay tất cả đều tập trung và chăm chú vào linh hồn và những chuyện của linh hồn. Điều này có thể đưa đến một khủng hoảng lớn trong đời sống hàng ngày của hiện hữu. Tuy nhiên, trí không cảm thấy tổn thương gì cả. Nó lang thang trong hoan lạc. Nhiều người nói là các con đã mất trí và cũng có thể các con đã mất trí thật.

Khám phá ra chân lý rằng đời sống chẳng liên hệ gì tới thân thể, có thể tạo ra sự mất quân bình vì thân thể. Lúc đầu thực thể hành động như thân thể là tất cả, còn bây giờ nó hành động như thân thể chẳng có kí lô gì cả. Đương nhiên, điều này đúng (và đôi khi với đau đớn) nhớ lại. Các con là một hiện hữu bộ ba do thân thể, trí tuệ và linh hồn tạo thành. Mỗi khi các con sẽ là hiện hữu bộ ba không chỉ riêng lúc thời gian các con sống trên địa cầu. Có những người đặt giả thiết khi chết, thân thể và trí tuệ bị bỏ rơi. Chúng không bị bỏ rơi.

Thân thể bỏ lại cái phần nặng nhất nhưng vẫn giữ lại cái vỏ ngoài. Trí tuệ (không nên nhầm với bộ não) cũng đi theo các con hợp với linh hồn và thân thể như một khối năng lượng có ba chiều hay ba mặt. Nếu các con chọn để trở lại cái dịp kinh nghiệm đời sống trên địa cầu, cái ngã thiêng liêng sẽ lại một lần nữa phân cái ba chiều thực của nó thành ra những cái mà các con gọi là thân

thể, trí tuệ và linh hồn. Trên thực tế, các con là một năng lượng với ba tính chất khác biệt.

Lúc các con tìm cách cư ngụ trong một thân thể thể chất mới ở Địa Cầu đây, cái thân thanh khí của các con (như một số trong các con gọi là vậy) hạ tầng rung động xuống, từ nó chậm lại từ nhịp rung nhanh tới mức không thể nhìn được nó, xuống một tốc độ, tốc độ này tạo ra khối lượng và vật chất.

Cái vật chất này do tư tưởng thanh tịnh tạo ra, do hành động của trí tuệ, cái diện trí tuệ cao cả của hiện hữu, bộ ba của các con. Cái vật chất này là sự đông đặc của triệu triệu tỷ những năng lượng khác nhau làm thành một khối lượng lớn, có thể được kiểm soát được bởi trí tuệ.... các con quả thật là một người thông minh. Khi những đơn vị năng lượng nhỏ bé đã xài hết năng lượng của chúng, chúng bị loại ra bởi thân thể và trí tuệ tạo ra những đơn vị mới. Về điều này trí tuệ tạo ra từ một cái tư tưởng liên tục về Các con Là Ai! Cái thân thanh khí bắt chộp tư tưởng (đây là một lối nói), hạ thấp nhịp rung của nhiều đơn vị hơn nữa (theo nghĩa kết tinh lại) và chúng trở thành thể chất, thể chất mới của các con. Theo lối đó, tất cả những tế bào nơi thân thể các con thay đổi cứ vài năm một lần. Nghĩa là các con không vẫn là một người cách đây mấy năm.

Nếu các con nghĩ những tư tưởng đau ốm hay bệnh tật (hoặc liên tục giận dữ, thù hận và tiêu cực), thân thể sẽ chuyển những tư tưởng này thành những dạng thể chất. Người ta sẽ nhìn thấy cái hình thể tiêu cực, ốm yếu.... và sẽ hỏi: Chuyển gì đã xảy ra cho các con ?

Linh hồn nắm toàn bộ cái bi kịch này diễn ra hằng năm tháng và vẫn luôn luôn nắm được Chân Lý về các con. Linh hồn không bao giờ quên cái mô hình, cái kế hoạch nguyên thủy, cái ý niệm đầu tiên, cái tư tưởng sáng tạo. Công việc của Linh Hồn nhắc lại cho các con nhớ lại Các con Là Ai và rồi chọn Các con Ao Ước thành ai hiện nay. Theo cách này, cái chu kỳ sáng tạo và kinh nghiệm, quan niệm và thực hiện, biết và tăng trưởng vào cái vô tri, tiếp tục cả hiện nay và mãi mãi.

Thật sự là như vậy sao?

Phải! Đúng vậy.

Còn nhiều điều hơn nữa phải giải thích. Nếu giải thích trong một cuốn sách hay cả một đời cũng chưa hết. Tuy nhiên, các con đã bắt đầu rồi. Đây là một dấu hiệu rất tốt. Hãy chỉ cần nhớ lại điều này như vị thầy vĩ đại của các con William Shakespeare đã nói: “Có nhiều điều trên Trời và dưới Đất hơn là có thể tưởng tượng được trong triết lý của các con ”.

Con có thể đặt vài câu hỏi về chuyện này không? Giả như khi Ngài nói trí tuệ đi theo con sau khi chết, điều này có nghĩa là cá tính của con đi theo con, có phải không? Con sẽ biết, sau khi chết “Con đã là ai không?”

Có...Và các con là ai suốt từ bao giờ. Tất cả sẽ được mở ra cho các con bởi vì điều đó có lợi cho các con. Bây giờ, hiện lúc này thì điều đó không có lợi.

Và đối với kiếp này, có thứ gì như là kết toán, một vụ xét lại, một vụ kiểm điểm không?

Không có phê phán, xét xử gì trong cái mà các con gọi là sau khi chết. Ngay cả tự xét mình, các con cũng không được phép (bởi vì chắc chắn các con sẽ tự phê điểm rất thấp, đánh giá bản thân không đúng).

Không! Sẽ không có kết toán. Không có ai sẽ “giơ ngón tay cái lên” hoặc “quay ngón tay xuống”. Chỉ có con người mới xét xử và do các con xét xử. Các con cho là Ta cũng làm thế. Nhưng Ta không xét xử và đó là thực tế lớn mà các con không thể chấp nhận nổi.

Mặc dù không có xét xử trong kiếp sau, sẽ có dịp để coi lại tất cả những gì các con đã nghĩ, nói và làm. Có dịp để các con quyết định xem các con sẽ chọn lại cái đó, dựa vào Các con nói Các con Là Ai? và Các con Muốn Là Ai?

Có một giáo pháp thần bí Đông Phương có học thuyết gọi là Kama Loca, theo giáo lý này vào lúc chết, mỗi người có dịp sống lại tất cả những tư tưởng đã từng nghĩ, những lời đã từng nói, những hành động đã từng làm, không đứng trên lập trường bản thân người đó mà đứng trên lập trường của những người bị tác động.

Nói cách khác, con người đã “kinh nghiệm mà họ cảm khi nghĩ nói và làm như đã xảy ra. Bây giờ họ có dịp để kinh nghiệm cái cảm xúc của người kia vào mỗi lúc như vậy. Dựa vào biện pháp này, người ta quyết định có sẽ lại nghĩ, nói và làm các điều đó nữa hay không?

Người có ý kiến gì không? Những điều xảy ra trong cuộc đời sau đời sống này lạ lùng tới mức không thể diễn tả bằng lời nói để các con có thể hiểu được. Bởi lẽ kinh nghiệm đó có chiều kích khác nhau và khó có thể diễn tả bằng lời.

Ta chỉ cần nói để các con hiểu: Các con sẽ có dịp coi lại cái đó, coi lại cuộc đời hiện nay của các con mà không có đau khổ, sợ hãi hay xét xử. Mục đích chính là để các con quyết định các con cảm thấy kinh nghiệm này ra sao và các con muốn từ đó đi tới đâu.

Phần lớn các con sẽ quyết định trở lại đây, trở lại cái thế giới có trọng lượng tương đối này để có một dịp khác kinh nghiệm từ những quyết định và chọn lựa về Bản Thân các con ở mức đó.

Một số nhỏ chọn lọc khác sẽ trở lại đây với một sứ mệnh khác. Mục đích của họ đưa những người khác ra khỏi trọng lượng và thể chất để trở về với Thượng Đế. Trên địa cầu luôn luôn có những người được chọn lựa đó. Các con sẽ nhận thấy ngay họ khác thường. Công việc của họ đã xong rồi. Họ trở lại địa cầu chỉ đơn giản để giúp những người khác. Đó là niềm vui của họ. Họ phục vụ trong tinh thần phấn khởi. Các con không thể nhận ra họ. Họ ở khắp mọi nơi. Họ nhiều hơn các con tưởng. Có thể may mắn các con biết được hay nghe nói tới một người.

Con có phải là một người như vậy không?

Không. Nếu các con phải hỏi thì các con biết rằng mình không phải là một người như vậy. Người như vậy khỏi cần hỏi ai những câu hỏi như thế cả. Không có gì phải hỏi.

Con ! Con của Ta mang thông điệp trong kiếp này. Một người báo hiệu. Một người mang tin tức. Một người tìm và nói lên Chân Lý. Như thế cũng quá đủ trong một kiếp. Hãy vui mừng!

À! Con vui sướng. Nhưng con vẫn có thể hy vọng hơn thế nữa.

Phải đấy! Và các con sẽ hy vọng! Luôn luôn hy vọng hơn thế. Đó là bản tính của các con. Đó là bản chất thiêng liêng luôn luôn cứ tìm thêm hơn. Vậy thì cứ tìm. Phải, bằng mọi cách cứ tìm.

Bây giờ Ta trả lời dứt khoát câu hỏi của các con trong lúc này: Hãy cứ tiến lên làm những điều các con thực sự thích làm! Không làm gì khác nữa! Các con có quá ít thời giờ. Đừng uống phí thời gian.

Các con sẽ thắc mắc: Con còn có trách nhiệm lo đời sống cho vợ con.

Ta sẽ trả lời: Nếu các con nghĩ rằng đời sống các con là làm cái mà thân thể các con đang làm, các con vẫn chưa hiểu tại sao các con lại tới đây. Ít ra cũng làm gì đó mà các con thích để nói lên Các con Là Ai?

Lúc đó, các con không phẫn uất, không có giận hờn đối với những người các con tưởng rằng đã ngăn không cho các con vui.

Không nên hạ giá chuyện thân thể các con làm, nó có quan trọng của nó nhưng không quan trọng theo lối các con nghĩ. Những hành động của thân thể

có nghĩa là phản ánh một trạng thái của hiện hữu chứ không phải là những cố gắng để đạt một trạng thái của hiện hữu.

Theo thứ tự của sự vật, người ta không làm mất việc để sung sướng, người ta sung sướng và do đó người ta làm gì đó.

Người ta không làm gì để là từ bi, người ta là từ bi và do đó, người ta hành động theo một lối nào đó. Nơi con người có ý thức cao độ, quyết định của linh hồn đi trước hành động của thân thể. Chỉ có con người không ý thức mới cố gắng tạo ra một trạng thái linh hồn qua việc người đó làm.

Đây là ý nghĩa của mệnh đề: “Đời các con không phải là những điều mà thân thể các con làm. Tuy thế, quả đúng là điều mà thân thể các con làm là một phản phản ánh của cái mà đời các con đang chú tâm vào”.

Một vấn đề thiêng liêng khác cần chú ý. Hãy hiểu rằng: Các con có quyền vui, con cái hay không con cái, vợ chồng hay không vợ chồng, hãy tìm cái vui và tìm cho được. Rồi các con sẽ có một gia đình vui, bất kể các con kiếm được bao nhiêu tiền hay chẳng kiếm được đồng nào. Và nếu họ không vui, họ nổi dậy và bỏ các con hãy thả họ ra với tình yêu thương để họ tìm cái vui của họ.

Nếu mặt khác, các con đã tiến bộ tới điểm mà những chuyện về thể chất không còn là chuyện mà các con màng tới, các con còn tự do hơn nữa để tìm vui trên Địa Cầu cũng như trên Trời.

Thượng Đế nói rằng phải sung sướng ngay cả nơi công việc của các con. Công việc trong đời sống các con là một mệnh đề Các con Là Ai. Nếu không phải vậy tại sao các con lại làm?

Các con tưởng rằng các con phải làm sao?

Các con không phải làm gì cả.

Nếu bao bọc cho gia đình bằng mọi giá, ngay cả bằng cái giá sung sướng của anh là Con Người Của Anh thì hãy thích công việc của anh bởi vì nó làm cho anh dễ sáng tạo ra một mệnh đề sinh động của Bản Ngã.

Nếu làm một công việc mà chị ghét để hoàn thành những trách nhiệm mà chị chấp nhận là Bản Thân chị thì hãy yêu, yêu, yêu công việc của chị bởi vì nó hoàn toàn ủng hộ hình ảnh của chị, khái niệm Bản Ngã của chị. Ai cũng có thể yêu thích một việc khi mà người đó hiểu được họ đang làm gì và tại sao lại làm việc đó. Không một người nào làm một việc gì mà người đó không muốn làm.

CHƯƠNG 13

Con phải làm sao để giải quyết các vấn đề sức khỏe của con? Con đã là nạn nhân của những vấn đề kinh niên để đủ đầy ba kiếp sống. Tại sao con lại có tất cả những thứ đó bây giờ, trong kiếp này?

Thứ nhất, chúng ta hãy đặt vấn đề cho đúng đắn. Con thích chúng.

Dù sao cũng là phần lớn con đã dùng chúng rất giỏi để cảm thấy thương cho thân phận mình và để bản thân người được chú ý tới. Trong một vài trường hợp hiếm hoi, khi con không thích chúng nữa vì chúng đi quá xa, xa nhiều hơn là con tưởng khi tạo ra chúng. Bây giờ chúng ta hãy hiểu cái điều mà có lẽ chính các con cũng đã hiểu rồi:

Tất cả các bệnh đều do tự tạo. Ngay cả những bác sĩ cũng nhận thấy là người ta tự làm cho mình mắc bệnh bằng cách nào đó.

Phần lớn, người ta tạo bệnh một cách hoàn toàn không ý thức. Họ cũng chẳng biết ngay cả điều họ đang làm. Vì thế, khi họ bị bệnh, họ không biết là cái gì đã làm cho họ bệnh. Có vẻ hình như là có gì xảy tới cho họ chứ không phải là họ đã tự gây bệnh ra cho mình.

Điều này xảy ra phần lớn do người ta di chuyển qua cuộc đời không có ý thức, không riêng gì về vấn đề sức khỏe và những hậu quả.

Người ta hút thuốc rồi người ta tự hỏi tại sao lại mắc bệnh ung thư.

Người ta ăn súc vật và chất béo rồi người ta tự hỏi sao mạch máu lại bị tắc nghẽn.

Người ta nóng giận suốt cuộc đời rồi người ta tự hỏi tại sao lại bị nhồi máu cơ tim.

Người ta thi đua với người khác một cách tàn nhẫn và dưới một áp lực kinh khủng rồi người ta lại hỏi tại sao lại bị tai biến mạch máu não.

Cái sự thật không hiển nhiên cho lắm là phần lớn người ta làm cho bản thân lo lắng đến chết đi được.

Phiền não làm tệ hại tâm trí, đứng sau căm thù, nó có tính cách hủy hoại rất lớn.

Lo lắng thật là vô nghĩa. Đó là năng lực tinh thần bị uống phí. Nó cũng tạo ra những phản ứng sinh hóa học làm hại cơ thể như tình trạng không tiêu hóa tới mạch tim ngưng trệ v.v...Hầu như sức khỏe được phục hồi ngay tức khắc khi lo lắng chấm dứt.

Lo lắng là một hoạt động của cái trí không hiểu biết liên quan của nó với Ta.

Căm thù gây tai hại nhất cho tâm trí, nó nhiễm độc cơ thể và gây hậu quả không lường được.

Sợ hãi đối nghịch với tất cả những gì của con người. Nó có tác động đối kháng với sức khỏe, tinh thần và thể chất của các con.

Sợ hãi là lo lắng thổi phồng lên.

Phiền não, căm thù và sợ hãi cùng với những liên quan như lo âu, chua chát, nóng nảy, keo kiệt, tàn nhẫn, tính phê phán, tinh thần buộc tội.... tất cả tấn công các tế bào trong thân thể làm sao cơ thể có thể khỏe mạnh trong điều kiện như thế được.

Cũng thế, nhưng ở mức độ thấp hơn, kiêu ngạo, tự mãn, tham lam làm cho thân thể sinh bệnh và yếu đuối.

Tất cả những bệnh tật đều được tạo ra trước ở nơi tâm trí.

Làm sao có thể như vậy được? Còn về những hoàn cảnh do nguyên nhân khác tạo ra thì sao? Như bị cảm lạnh hoặc bệnh AIDS chẳng hạn?

Không có gì xảy ra trong đời các con mà lại không có trong tư tưởng các con trước. Tư tưởng giống như đá nam châm, kéo các hành động về phía các con. Tư tưởng có thể không luôn luôn hiển nhiên và rõ ràng, không rõ ràng nguyên nhân tỷ dụ như: Con sẽ bị một bệnh ghê gớm, con không đáng sống, đời con luôn luôn là một đống bùn, Thượng Đế sẽ trừng phạt con, con buồn và chán cho đời con.

Tư tưởng là một dạng năng lực rất tế nhị nhưng lại mạnh vô cùng.

Lời nói ít tế nhị hơn, cô đọng hơn.

Hành động có trọng lượng hơn hết. Hành động là năng lượng dưới một dạng thể chất chuyển dịch nặng nề. Khi các con nghĩ, nói và hành động từ một quan niệm tiêu cực như: “Con là kẻ thua” các con đưa một số năng lượng sáng

tạo vào chuyển dịch. Chẳng cần phải tìm xa xôi gì khi các con bị một cú cảm lạnh. Đó là tác quả nhỏ nhất.

Thật khó để chuyển ngược lại tác quả của một tư tưởng tiêu cực, một khi nó đã thành một hình ảnh thể chất. Không phải là không thể được nhưng rất khó. Cần phải có một hành động tin tưởng vô cùng. Nó đòi hỏi một sự tin tưởng phi thường rất tích cực của vũ trụ. Các con thường gọi là Ông Trời, Chúa, Phật, Quan Âm, Bồ Tát v.v...

Những người chữa bệnh không có gì ngoài niềm tin đó. Đó là niềm tin vượt tới cái giác tuyệt đối. Họ biết rằng các con được tạo ra để trọn vẹn, để là đầy đủ và hoàn hảo ngay cả bây giờ.

Cái tỉnh giác này cũng là một tư tưởng rất mạnh. Nó có sức dòn non lấp biển chớ không như những phân tử trong người của các con. Đó là lý do tại sao những người chữa bệnh có thể chữa lành ngay cả đôi khi cách xa người bệnh.

Tư tưởng không biết tới những khoảng cách. Tư tưởng đi chung quanh thế giới và đi xuyên qua vũ trụ nhanh hơn là các con có thể thốt lên lời.

Hãy chỉ nói một lời và người con sẽ lành bệnh. Và đúng như vậy, ngay thời gian đó, ngay cả khi chưa nói hết câu các con đã khỏi bệnh.

Hầu hết các con là những người mắc bệnh hủi tâm Hồn. Tâm trí các con đều bị tư tưởng tiêu cực ăn hết rồi. Đa số bệnh tật do các con tự mang vào mình. Các con có thể giải quyết một vài vấn đề sức khỏe, chữa các bệnh tật bằng cách thay đổi tư tưởng của các con.

Điều quan trọng Ta cần nói ra: Nhân danh Thượng Đế các con hãy tự chăm sóc mình nhiều hơn.

Các con chăm sóc cơ thể mình tồi tệ quá, chẳng ngó ngàng gì tới nó cho tới khi các con nghĩ rằng nó có chuyện bất ổn. Các con hầu như không có chút bảo quản phòng ngừa gì hết. Các con chăm sóc chiếc xe của các con còn tốt hơn chăm sóc thân thể. Có đúng như vậy không? Không những các con không đề phòng bệnh tật bằng những kỳ khám bệnh điều hòa mỗi năm một lần. Không dùng những cách chữa và những thuốc men được người ta cấp chẳng hạn như: Các con tới bác sĩ nhờ bác sĩ chăm sóc nhưng rồi lại không dùng thuốc của vị bác sĩ khuyên?

Các con có thể trả lời câu hỏi này được không?

Các con lại còn hành hạ thân thể các con một cách kinh khủng vào giữa thời gian hai lần đi bác sĩ. Trong thời gian này các con chẳng làm gì cả. Các

con không tập thể dục nên thân thể mềm nhão, yếu đuối và không thể sử dụng được.

Các con không nuôi thân thể đúng cách nên làm cho nó yếu hơn. Hơn nữa, các con đã nhét vào cơ thể những thực phẩm độc hại một cách vô ý thức. Thế mà thân thể các con, bộ máy kỳ diệu nhất vẫn tiếp tục làm việc một cách can đảm trước những tấn công dữ dội về vấn đề này. Thật là kinh hoàng! Những điều kiện các con ép thân thể các con chịu đựng thật khủng khiếp. Các con đã đối xử rất tệ hại đối với thân thể các con, các con có biết tại sao không?

Con sợ phải trả lời câu hỏi này.

Bởi vì các con không muốn sống.

Đây là một lời buộc tội khất khe.

Không phải là có ý khất khe hoặc buộc tội. Khất khe giống như một từ ngữ dùng để phê phán, còn buộc tội có ý như hành động sai hay phạm tội. Ở đây, chẳng có gì gọi là hành động sai, chẳng có tội và chẳng có gì buộc tội. Ta chỉ nêu lên sự thật của vấn đề để các con thức tỉnh. Đa số các con vô ý thức, giống như vừa đi vừa ngủ trong vấn đề sức khỏe này nên Ta mới nói các con không có ý muốn sống. Đôi khi, đối với người ngủ say, chúng ta cần lắc mạnh để họ tỉnh lại một chút. Ta đã thấy trong quá khứ các con rất ít muốn sống chẳng hạn như các con cứ hút một gói thuốc trong một ngày hàng hai mươi năm qua như các con đã làm. Như vậy các con rất ít muốn sống và bất cần để tâm tới thân thể.

Nhưng con đã ngừng hút thuốc cách đây hơn mười năm rồi.

Chỉ sau những đòn trừng phạt hai mươi năm các con mới bỏ hút thuốc. Uống rượu cũng thế, nếu các con uống rượu các con cũng rất ít có ý muốn sống.

Con chỉ uống có chừng mực thôi.

Thân thể được tạo ra không phải để đổ rượu vào. Rượu làm cho tâm trí bị hư hại.

Nhưng Chúa Giêsu ngày xưa có uống rượu.

Ông Ta tới một bữa tiệc và biến nước thành rượu.

Nhưng ai đã nói rằng Giêsu là toàn hảo?

Ồi! Lạy Trời!

Này! Có phải người đã chán Ta rồi không?

À! Còn lâu con mới chán Thượng Đế. Cha con đã dạy rằng mọi thứ nên ở trong chừng mực, điều độ. Con cũng chỉ uống rượu có chừng mực thôi.

Thân thể có thể phục hồi dễ dàng hơn nếu sự lạm dụng không quá nặng nề. Lời nói kia cũng có lợi nhưng Ta vẫn giữ lời nói đầu của Ta: Thân thể được tạo ra không phải để nhậu rượu.

Nhưng ngay như cả một số thuốc cũng có thêm rượu.

Ta không có kiểm soát về những thứ các con gọi là thuốc men, Ta vẫn giữ lời như thế.

Ngài quả là cứng rắn đấy.

Này! Sự thật là sự thật. Nếu có người nói: Một chút rượu không làm hại gì đâu và đưa câu nói này vào đời sống của các con Ta cũng đồng ý với họ. Nhưng điều này không thay đổi sự thật về điều Ta đã nói. Hãy nhìn thử coi, thông thường các con đã sai căn lảng thân thể điển hình trong khoảng từ 50 đến 80 tuổi. Cũng có người sống lâu hơn hoặc ít hơn. Chúng ta có đồng ý về điểm này không?

Phải! Đúng như vậy.

Được rồi! Chúng ta có một khởi điểm tốt để thảo luận. Này! Khi Ta có thể đồng ý với lời nói: Một chút rượu không làm hại gì đâu. Ta cần phải nói thêm: Trong phạm vi đời sống như các con đang sống hình như các con đang thỏa mãn như cuộc sống hiện nay. Nhưng Ta nói thêm điều này chắc làm các con ngạc nhiên: Đời sống được tạo ra theo lối sống hoàn toàn khác hơn. Và thân thể các con đã được tạo ra theo một mô hình để sống lâu hơn nhiều.

Thực vậy sao?

Phải.

Sống lâu hơn bao nhiêu?

Sống lâu không thể tính được.

Như vậy có nghĩa là sao?

Có nghĩa là con ơi, thân thể của các con đã được cấu tạo để sống mãi mãi.

Mãi mãi?

Phải! Hãy đọc đây: Sống mãi mãi.

Ngài muốn nói là: Chúng con đã, đang và sẽ không bao giờ chết?

Không bao giờ các con thực chết. Các con chỉ có thay đổi hình dạng. Xưa kia các con cũng chẳng phải thay đổi hình dạng nữa. Nhưng các con đã quyết định làm như vậy chứ không phải Ta quyết định. Ta tạo ra thân thể các con để tồn tại vĩnh viễn. Các con thực sự tưởng rằng Thượng Đế chỉ có khả năng tạo ra các người sống 60, 70 năm sao? Các con tưởng rằng đó là giới hạn khả năng của Ta sao?

Con chưa bao giờ nghĩ chính xác về điều đó.

Ta đặt mô hình các con để tồn tại mãi mãi! Và người đầu tiên trong các con đã từng sống trong một thân thể không bệnh tật và không sợ hãi cái mà các con nay gọi là chết.

Trong thần thoại tôn giáo của các con cho rằng có Adam và Eva đầu tiên sống trên trái đất này, thật sự đương nhiên có nhiều hơn hai người. Vào lúc khởi đầu, ý niệm để cho các con những linh hồn tuyệt vời có dịp biết được Bản Thân các con Thực Sự Các con Là Ai qua những kinh nghiệm có được trong thân xác, trong thế giới tương đối như Ta đã nhiều lần nhắc lại ở đây. Điều đó được thực hiện bằng cách hạ dần tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được của tất cả những nhịp rung (hình thức tư tưởng) để tạo ra vật chất gọi là thân thể. Đời sống tiến hóa theo một loạt những bước xảy ra trong nháy mắt các con gọi là hàng tỷ năm. Vào lúc thiêng liêng này, các con sinh ra từ biển, nước của đời sống lên trên đất liền và tới cái hình hài của các con bây giờ.

Vậy thì mấy người theo thuyết tiến hóa nói đúng?

Ta thật buồn cười khi các con có nhu cầu vui thú lạ lùng phải phân biệt mọi thứ trên đời đúng và sai. Chưa từng bao giờ các con nghĩ rằng một vật có thể là cả hai: đúng và sai. Chỉ có ở thế giới tương đối thì sự vật mới là cái này hay cái kia. Trong cái thế giới tuyệt đối của thời gian và không gian tất cả sự vật là mọi sự vật. Không có nam và nữ, không có trước và sau, không có nhanh và chậm, không có đây và kia, không có trên và dưới, không có trái và phải, không có đúng và sai.

Những phi hành gia bay lên vũ trụ đã hiểu được điều đó. Họ tưởng rằng khi họ phi lên trên để đi ra ngoài bầu khí quyển của trái đất, có thực là họ nhìn lên không? Có lẽ họ nhìn xuống quả đất? Nhưng như thế thì mặt trời ở đâu? Ở trên? Không! Phía kia, bên trái. Vậy bây giờ, đột nhiên một vật không ở trên cũng không ở dưới nó nằm ở bên cạnh.... và mọi định nghĩa do vậy biến mất.

Ở giới của Ta là vậy, giới của chúng ta, giới thực của chúng ta mọi định nghĩa đều biến mất. Thật khó nói về giới đó với những ngôn ngữ hạn hẹp.

Tôn giáo giống như một cố gắng của các con nói về điều bất khả ngôn bí mật này nhưng cắt nghĩa vấn đề này không rõ ràng.

Không, con ơi, các nhà tiến hoá không đúng.

Ta đã tạo sẵn ra tất cả mọi thứ trong một chớp mắt vào một thời gian thiêng liêng đúng như các nhà theo thuyết sáng tạo đã nói. Và chuyện đã xảy ra cách đây hàng tỷ năm đúng như các nhà theo thuyết tiến hóa đã nêu lên. Cả hai học thuyết trên đều đúng như các nhà phi hành gia đã phát giác ra: Tất cả tùy theo cách ta nhìn sự vật.

Nhưng vấn đề chính là: Một phút thiêng liêng, hàng tỷ năm có gì khác biệt?

Có thể nào các con đồng ý rằng về một vài chuyện của đời sống, cái bí mật quá lớn để cho các con có thể giải quyết được? Tại sao không giữ cái bí mật này là thiêng liêng, bất khả xâm phạm? Và tại sao không để cho cái thiêng liêng luôn luôn như thế?

Giả như tất cả chúng con đều có nhu cầu muốn biết, không bao giờ thỏa mãn.

Nhưng các con đã biết rồi! Ta vừa mới nói với các con đó! Tuy nhiên các con không muốn biết Chân Lý, các con chỉ muốn biết Chân Lý như các con hiểu nó.

Đây là cái hàng rào lớn nhất ngăn chặn sự Giác Ngộ của các con.

Các con tưởng rằng các con đã biết Chân Lý rồi! Các con tưởng rằng các con đã hiểu rõ nó ra sao?

Vì vậy các con đồng ý với tất cả những gì các con nhìn, nghe hay đọc thấy nằm trong sự hiểu biết của các con. Đồng thời các con loại ra những gì không nằm trong hệ thống đó. Như thế, các con gọi là học hỏi, mở tầm mắt ra trước những giáo lý.

Than ôi, các con không thể tìm thấy Chân Lý khi mắt của các con còn nhắm lại về mọi thứ.

Vì vậy ngay cả cuốn sách này, một số người cũng coi như nhạo báng, sản phẩm của quỷ.

Tuy nhiên, những ai có tai hãy lắng nghe. Ta nói với các con điều này: Các con được tạo ra để không bao giờ chết. Cái hình hài thể chất đã được tạo ra thành một dụng cụ tiện nghi huy hoàng, một dụng cụ kỳ diệu, một tiện nghi vinh quang để cho các con kinh nghiệm cái thực tế mà các con tạo ra với cái trí tuệ các con để các con có thể biết cái Bản Ngã mà các con tạo ra trong linh hồn các con.

Linh hồn quan niệm, trí tuệ sáng tạo, thân thể kinh nghiệm. Cái vòng đã khép kín. Từ đó, linh hồn tự biết nó qua kinh nghiệm của chính nó. Nếu nó không ưa cái mà nó đang kinh nghiệm (cảm xúc), hoặc nó ước mong một kinh nghiệm khác vì một lý do nào đó. Nó chỉ việc quan niệm một kinh nghiệm mới về Bản Ngã để thay đổi trí của nó.

Không bao lâu thân thể tự thấy mình trong một kinh nghiệm mới. “Ta là phục sinh và Đời Sống”. Đây là một ví dụ huy hoàng về điều này. Các con nghĩ Giêsu đã làm điều đó ra sao? Hoặc các con tưởng tượng rằng điều đó chưa từng bao giờ xảy ra?

Hãy tin điều này: Nó đã từng xảy ra!

Tuy nhiên, cần phải nhớ: Linh hồn không bao giờ vượt quyền thân thể hay trí tuệ. Ta đã tạo ra các con là sinh vật, ba trong một. Các con là ba thực thể trong một được tạo ra theo hình tượng giống Ta. Ba diện của Bản Ngã không có diện nào hơn diện nào. Mỗi diện có một chức năng và không có chức năng nào hơn chức năng nào và cũng không có chức năng nào đi trước chức năng nào. Tất cả đều liên đới với nhau theo một lối hoàn toàn bình đẳng.

Quan Niệm – Sáng Tạo – Kinh Nghiệm. Cái mà các con quan niệm, các con sáng tạo, các con kinh nghiệm. Cái mà các con kinh nghiệm, các con quan niệm. Đó là lý do tại sao các con có thể gây ra cho thân thể một kinh nghiệm gì đó (giả như sự phong phú), các con sẽ chẳng bao lâu có cái cảm xúc nơi linh hồn.

Linh hồn sẽ tự quan niệm nó theo một lối khác (ở đây là sự phong phú) và do đó đưa cho trí của các con một tư tưởng mới về cái đó. Từ cái tư tưởng mới sẽ phát xuất ra kinh nghiệm khác và thân thể bắt đầu một thực tế mới như là một trạng thái hiện hữu thường xuyên.

Thân thể, trí tuệ và linh hồn (tinh linh) là một. Trong điều này các con là một tiểu vũ trụ của Ta. Cái Toàn Thể Linh Thiêng, cái tất cả tinh khiết, cái toàn bộ và cái chất liệu. Nay các con thấy Ta là cái khởi thủy và cái cuối cùng của vạn vật. Cái Alpha và cái Omega.

Nay Ta giảng cho các con cái bí mật tối hậu: Cái giao tiếp chính xác và thực giữa các con và Ta. CÁC CON LÀ THÂN THỂ CỦA TA.

Nếu thân thể các con đối với trí và linh hồn các con ra sao thì các con đối với trí và linh hồn Ta cũng vậy.

Vậy thì: Tất cả mọi điều Ta kinh nghiệm, Ta kinh nghiệm chúng qua các con.

Cũng đúng như thân thể, trí và linh hồn các con là một, những thân thể, trí và linh hồn của Ta cũng vậy.

Như vậy Giêsu thành Nazareth một trong nhiều người đã hiểu bí mật này khi nói lên cái Chân Lý bất biến rằng: Ta và Cha là một.

Nay Ta sẽ nói với các con: Có những chân lý còn lớn hơn cái chân lý này, sẽ có một ngày trở nên bí mật riêng của các con. Bởi vì sau khi các con là thân thể của Ta, Ta là thân thể của một người khác.

Như vậy Ngài nói rằng Ngài không phải là Thượng Đế?

Có chứ! Ta là Thượng Đế như các con hiện nay hiểu Thượng Đế. Ta là người Quan Niệm và Sáng Tạo. Tất cả như các con biết và kinh nghiệm hiện nay, và các con là con của Ta cũng như Ta là con của người khác.

Có phải Ngài muốn nói với con ngay cả Thượng Đế cũng có một Thượng Đế cao hơn?

Ta đang nói với các con rằng: Nhận thức của các con bị giới hạn rất nhiều hơn là các con tưởng. Chân Lý còn vô biên hơn các con có thể tưởng tượng được.

Ta đang cho các con một ý niệm thoáng qua về vô biên và tình yêu vô biên. Ta đã nói với các con rồi nếu các con quan niệm Thượng Đế là vị sáng tạo và là vị sư của các con cũng giống y như các con là kẻ sáng tạo và là sư của chính thân thể các con thì Ta là Thượng Đế theo như nhận thức của các con. Và các con đang nói chuyện với Ta và cuộc nói chuyện thực sự thích thú! Đúng không?

Thích thú hay chẳng thích thú, con tưởng rằng con đang nói chuyện với một Thượng Đế to nhất?

Các con đang nói chuyện với ông Thượng Đế đó. Hãy tin Ta đi! Các con đang nói chuyện đúng như thế.

Vậy mà Ngài mới nói có một ai đó cấp bậc cao hơn Ngài.

Chúng ta đang cố gắng để làm một chuyện bất khả, đó là nói về một đề tài bất khả ngôn. Như Ta đã nói đó là chuyện mà các tôn giáo tìm cách diễn tả. Hãy để cho Ta tìm cách tóm lược hai điều này. Mỗi mỗi dài hơn các con tưởng tượng. Vĩnh cửu còn dài hơn mỗi mỗi. Thượng Đế còn nhiều hơn các con tưởng tượng được.

Thượng Đế là cái năng lượng mà các con gọi là tưởng tượng. Thượng Đế là sáng tạo. Thượng Đế là tư tưởng đầu tiên và Thượng Đế là kinh nghiệm sau cùng. Và Thượng Đế là tất cả những gì giữa các cái đó.

Có bao giờ các con nhìn qua một kính hiển vi, nhìn những hành động của phân tử và nói: Lạy Thượng Đế có cả một vũ trụ ở đây. Và đối với vũ trụ này, Ta, người đang quan sát hiện đây, phải cảm thấy mình là một Thượng Đế. Có bao giờ các con đã nói như vậy hay có một loại kinh nghiệm tương tự?

Có! Con tưởng tượng được tất cả những ý nghĩ đó.

Hẳn nhiên rồi. Các con đã hiểu được phần nào Ta đang diễn giải.

Hãy giải thích rõ ràng hơn! Xin Ngài giải thích thêm về điều đó.

Hãy lấy phần nhỏ nhất của vũ trụ mà các con có thể tưởng tượng được. Hãy tưởng tượng cái hạt nhỏ vật chất đó.

Bây giờ cắt nó làm hai.

Được rồi.

Các con đã có được gì?

Hai phần nữa nhỏ hơn.

Đúng. Bây giờ cắt nữa, nữa, nữa....còn gì?

Những hạt nhỏ hơn, nhỏ hơn, nhỏ hơn....

Phải nhưng đến bao giờ thì nó ngừng? Các con có thể phân chia vật chất ra bao nhiêu lần cho tới khi nó không còn hiện hữu nữa?

Con không biết. Con nghĩ rằng nó không bao giờ ngừng hiện hữu.

Các con muốn nói rằng các con không bao giờ có thể hoàn toàn hủy diệt nó?

Các con chỉ có thể thay đổi hình dáng của nó.

Có vẻ là vậy.

Ta nói điều này cho các con biết: Các con vừa biết được cái huyền bí của tất cả đời sống và đã thoáng nhìn nó vào cái vô tận.

Bây giờ Ta có một câu hỏi.

Được rồi xin Ngài cứ hỏi.

Cái gì làm cho các con tưởng rằng cái vô cùng vô tận chỉ đi một chiều?

Vậy là đi lên không có cùng tận, cũng chẳng hơn kém gì đi xuống?

Không có lên xuống gì ráo trọi, nhưng Ta hiểu người muốn nói gì.

Nhưng nếu nhỏ không có cùng tận thì có nghĩa là lớn cũng không có cùng tận?

Đúng!

Nhưng nếu lớn không có cùng tận thì không có cái lớn nhất, có nghĩa là theo ý nghĩa rộng lớn nhất không có Thượng Đế?

Hoặc tất cả đều là Thượng Đế không có gì khác.

Ta nói điều này với các con: TA LÀ CÁI TA LÀ VÀ CÁC CON LÀ CÁI CÁC CON LÀ.

Các con không thể không hiện hữu.

Các con có thể thay đổi hình dạng bao nhiêu lần cũng được nhưng các con không thể nào không hiện hữu.

Nhưng các con có thể không biết mình là ai và trong cái sai trật này các con chỉ kinh nghiệm có một nửa.

Như vậy sẽ là hỏa ngục.

Đúng vậy. Nhưng các con không bị xử giam trong đó. Các con không bị đẩy vào đó mãi mãi. Tất cả đều cần làm để ra khỏi hỏa ngục, ra khỏi vô minh là lại biết lại. Có nhiều cách và nhiều địa điểm (giới) trong đó các con có thể làm được. Hiện nay, các con đang ở trong một giới. Nó được gọi là giới thứ ba theo sự hiểu biết của các con.

Và còn nhiều giới khác nữa?

Ta đã chẳng nói với các con là ở trong vương quốc của Ta có nhiều phòng sao?

Vậy thì không có hỏa ngục hay địa điểm nào giam giữ chúng con vĩnh viễn sao?

Mục đích của cái đó để làm gì. Tuy nhiên, các con luôn luôn bị giới hạn bởi kiến thức của các con vì là sinh vật tự tại. Các con không thể biết cái gì mà Bản Ngã sẽ thành.

Đó là lý do tại sao các con đã có được đời sống này để các con có thể tự biết mình trong kinh nghiệm của chính mình.

Rồi sau đó, các con có thể quan niệm về Bản Ngã như Các con Thật Sự Là Ai, và tạo ra Bản Ngã là vậy trong kinh nghiệm của các con.

Đó là cái vòng tròn khép kín nhưng nay lớn hơn. Không có một giới hạn này trong sự trở thành này cả.

Ngài có ý nói rằng: Con có thể trở thành Thượng Đế giống hệt như Ngài.

Các con nghĩ sao?

Con không biết.

Các con không thể làm như vậy cho tới khi nào các con tưởng là vậy. Hãy nhớ cái tam giác – Cái Bộ Ba Linh Thiêng: Tinh Linh - Trí Tuệ - Thân thể. Quan Niệm – Sáng Tạo – Kinh nghiệm.

Hãy nhớ dùng cách diễn đạt bằng tượng trưng của các con:

TINH LINH THIÊN = HỨNG CẢM = QUAN NIỆM.

CHA = CON = SÁNG TẠO.

CON = SINH ĐỂ = KINH NGHIỆM.

Người Con kinh nghiệm sự sáng tạo của tư tưởng Cha, tư tưởng này được quan niệm bởi HỒN LINH THIÊN.

Có thể nào các con quan niệm rằng một ngày nào đó chính các con là một Thượng Đế?

Trong những lúc hoang dại nhất của con.

Tốt.

Ta đã nói điều này với các con: Các con đã là một Thượng Đế rồi. Chỉ có điều là các con không biết.

Ta đã chẳng từng nói rằng: Các con là những Thượng Đế sao?

CHƯƠNG 14

Đấy, xong rồi đấy. Ta đã giảng cho các con tất cả rồi đấy. Đời sống diễn tiến ra sao. Ý nghĩa và mục đích của nó. Ta còn làm thêm gì để phục vụ các con nữa đây?

Không còn gì để con có thể hỏi thêm được nữa. Lòng con tràn đầy lòng tri ân về cuộc đối thoại này. Cuộc đối thoại thật thú vị và trọn vẹn.

Tổng kết lại, con thấy có năm câu hỏi đầu tiên liên hệ đến đời sống, giao tiếp, tiền bạc, nghề nghiệp và sức khỏe. Có những câu hỏi khác nhưng sau khi thảo luận con lại thấy không cần thiết nữa.

Phải.

Tuy nhiên, các con đã hỏi để Ta duyệt nhanh qua số còn lại từng câu hỏi một.

Bài học về nghiệp con phải học ở đây là gì? Con phải quán triệt vấn đề nào?

Các con chẳng học gì ở đây cả. Chẳng có gì để học cả. Chỉ cần các con nhớ lại. Có nghĩa là nhớ lại Ta. Các con đang cố gắng quán triệt cái gì? Các con đang cố gắng quán triệt chính cái quán triệt.

Có gì gọi là luân hồi không? Con đã sống bao nhiêu kiếp rồi? Trong những kiếp đó con đã là gì? Nợ nghiệp báo có phải là một thực tế không?

Thật khó tin được rằng vẫn còn câu hỏi về vấn đề này. Khó mà tưởng tượng được. Đã có biết bao nhiêu bản tường trình có thể tin được về những kinh nghiệm thuộc cái kiếp trước. Cũng có nhiều dẫn chứng có thể tin được về vấn đề này. Con đã có 647 kiếp trước, nếu con nài cho biết con số chính xác thì kiếp này là kiếp 648. Con đã là đủ thứ trong những kiếp đó. Một ông vua, một bà hoàng hậu, một nông nô, một thầy giáo, một sinh viên, một người thợ, một người nam, một người nữ, một quân nhân, một người theo chủ nghĩa hòa bình, một anh hùng, một người hèn nhát, một kẻ giết người, một kẻ cứu người, một nhà minh triết, một người khùng. Người đã là tất cả những thứ đó.

Không có gì gọi là nợ nghiệp báo cả. Theo ý của các con trong câu hỏi: Một món nợ là một món phải hoàn trả.

Các con không bó buộc phải làm gì cả.

Nhưng nhân danh thiện tính, hãy đừng phá hoại cái tính ngây thơ, thú vị, tinh khiết, vui đùa, làm cho tình dục sai lệch. Đừng dùng nó cho quyền lực hay mục tiêu mờ ám, cho thỏa mãn cái con v.v...Hãy dùng như thú vui tinh khiết nhất, mê ly nhất, cho và chia sẻ. Đó là tình yêu và tình yêu tái tạo. Đó là đời sống mới! Ta đã chẳng chọn lựa một cách khoái nhất để tạo thêm cho các con đó sao?

Về chuyện chối bỏ, Ta đã có nói rồi: Không có gì thiêng liêng mà lại được hoàn thành qua chối bỏ cả. Tuy nhiên, những ham muốn thay đổi khi người ta nhìn thấy thực tế rộng lớn hơn. Vì vậy đối với những người ham muốn sex ít hơn hoặc không ham muốn nữa chỉ là chuyện bình thường. Đối với một số người những hoạt động của linh hồn trở thành ưu tiên và vui thú hơn nhiều. Phương châm là: Nhân tâm tùy thích mà không có phê phán.

Phần chót của câu hỏi có thể trả lời như thế này: Các con chẳng cần phải có lý do cho bất cứ việc nào cả. Hãy chỉ là nguyên do. Hãy chỉ là nguyên do của kinh nghiệm.

Hãy nhớ: Kinh nghiệm sản xuất ra quan niệm về Ngã. Quan niệm sản xuất ra sáng tạo. Sáng tạo sản xuất ra kinh nghiệm.

Các con muốn tự mình kinh nghiệm làm tình mà không có tình yêu? Cứ việc! Các con sẽ làm như vậy cho tới khi không còn muốn nữa.

Điều duy nhất làm cho các con ngưng việc đó hay một hành vi nào khác chính là cái tư tưởng mới nổi lên Các con Là Ai?

Thật đơn giản và phức tạp như vậy đó.

Nếu Ngài đặt ra sex (tình dục) là một kinh nghiệm khoái như vậy, thú vị và ngây ngất như thế tại sao chúng con lại phải xa lánh nó chừng nào tốt chừng nấy? Rồi có vấn đề lạm dụng hay vô luân trong vấn đề tình dục không?

Ta đã trả lời rồi: Tất cả những vui thú tùy theo sở thích của mỗi người. Có người vui thú là những cảm giác của thân thể, người khác vui thú có thể hoàn toàn khác hẳn. Tất cả tùy thuộc vào các con nghĩ các con là ai và các con đang làm gì ở đây. Đời sống của các con là một sự tập luyện thú vị trong sự định nghĩa vui thú là gì.

Có thể nói rất nhiều về sex (tình dục): Sex (tình dục) là vui thú nhưng có nhiều người làm sai lệch vấn đề này.

Sex (tình dục) cũng thiêng liêng. Vui thú cùng thiêng liêng hòa trộn (trên thực tế cả hai cùng là một).

Có nhiều người không nghĩ như vậy. Thái độ của các con về sex (tình dục) làm thành một thế giới vi mô trong cuộc sống.

Đời sống phải là vui vẻ, ca tụng nhưng các con biến nó thành một thứ kinh nghiệm về sợ hãi, lo lắng, đổ kỵ, bí hiểm ... về sex (tình dục).

Tập một sẽ chứa đựng những chân lý cơ bản, những hiểu biết tiên khởi và xét tới những vấn đề cốt yếu trong chuyện cá nhân.

Tập hai chứa đựng những chân lý cao xa hơn: Những hiểu biết rộng rãi lớn hơn và xét những vấn đề tổng quát hơn.

Tập ba chứa đựng những chân lý cao siêu nhất và lúc này các con có đủ khả năng hiểu biết được. Xét tới những vấn đề của vũ trụ và tất cả những sinh vật trong vũ trụ.

Con thấy rồi. Đó là một cái lệnh.

Không. Nếu con mở miệng nói như thế các con chẳng hiểu gì cả trong tập đối thoại này. Con đã được chọn lựa để làm việc này và con đã được chọn lựa. Cái vòng đã khép kín. Có hiểu không?

Có những vật lạ tới hành tinh Địa Cầu không? Thượng Đế có biểu lộ Bản Thân cho con người ở Địa Cầu như đã hứa không? Có gì có thể là “tới lần thứ hai” không? Thế gian này có thể nào tận cùng không? Hoặc có một khái huyền như đã có tiên tri trong thánh kinh không? Có một tôn giáo chân thật nào không? Nếu có là tôn giáo nào?

Đây là cuốn sách lớn đó và sẽ gồm phần lớn ở tập ba. Ta đã giới hạn tập mở đầu này trong những vấn đề cá nhân và thực tiễn nhiều hơn. Ta sẽ chuyển qua những vấn đề vũ trụ bao quát nhiều hơn trong những lần kế tiếp.

Vậy thôi à! Tất cả chỉ đến đây là hết à? Chúng ta không còn nói chuyện ở đây nữa sao?

Con cảm thấy thiếu Ta rồi sao?

Có! Con thiếu Ngài. Thật là vui quá! Chúng ta chia tay nhau bây giờ sao?

Con cần nghỉ ngơi một chút và những độc giả cũng cần nghỉ ngơi. Có rất nhiều chuyện ở đây khiến con phải suy nghĩ thật kỹ trong tư duy.

Đừng có cảm thấy là bị bỏ rơi. Ta luôn luôn ở với con. Nếu con có những câu hỏi, những vấn đề hàng ngày hay trong tương lai, các con có thể gọi Ta tới để trả lời. Con không cần tới hình thức như cuốn sách này.

Đây không phải cách độc nhất Ta dùng để nói với các con.

Hãy lắng nghe Ta trong cái chân thật của Linh Hồn các con.

Hãy lắng nghe Ta trong những cảm xúc của trái tim các con.

Hãy lắng nghe Ta trong cái yên lặng của tâm trí các con.

Hãy nghe Ta trong khắp chốn, khắp nơi.

Khi các con có một câu hỏi, hãy biết rằng Ta đã trả lời rồi. Rồi hãy mở mắt ra trước thế giới của các con.

Câu trả lời của Ta có thể ở nơi một bài báo đã đăng rồi. Ở nơi một bài thuyết pháp đã viết rồi và sắp sửa được giảng. Ở nơi một phim ảnh đang được quay. Ở nơi một bài hát vừa được soạn ra ngay bữa hôm qua. Ở nơi những lời sắp được nói bởi một người thương yêu. Ở nơi trái tim một người bạn mới các con sắp sửa gặp.

Chân lý của Ta nằm trong tiếng thì thầm của gió, trong tiếng róc rách của con suối, trong tiếng nổ của sấm sét, trong tiếng tí tách của giọt mưa.

Nó là cái cảm xúc nhất, hương thơm của bông huệ. Sự ấm áp của mặt trời, sức thu hút của mặt trăng.

Chân lý của Ta là sự giúp đỡ chắc chắn khi các con cần, cũng đáng kính sợ như bầu trời vào đêm khuya và cũng đơn giản đầy tin tưởng như tiếng nói riu rít của một em bé ngây thơ. Nó cũng vang lớn như một tiếng đập của trái tim và cũng yên lặng như một hơi thở hợp nhất với Thượng Đế.

Ta sẽ không bỏ các con. Ta không thể bỏ các con vì các con là tạo vật của Ta.

Các con luôn luôn là con gái, con trai của Ta.

Vậy thì hãy kêu gọi Ta, bất kỳ ở đâu khi nào các người cảm thấy mất bình an.

Và Ta: TA SẼ CÓ MẶT VỚI CHÂN LÝ; VỚI ÁNH SÁNG; VÀ TÌNH YÊU.

----- Hết cuốn 1 -----

ĐỐI THOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ

(Một cuộc đối thoại không phổ biến)

Quyển 2

Neale Donald Walsch

1993 -1994

www.universe-people.com

Dịch giả: Ahung123 ☺

LỜI NÓI ĐẦU

Đây là một tài liệu rất đặc biệt.

Nó là một thông điệp đến từ Thiên Chúa, và trong đó, Thiên Chúa đề nghị một cuộc cách mạng về mặt xã hội, tính dục, giáo dục, chính trị, kinh tế và thần học trên hành tinh này. Những điều như thế, chúng ta chưa bao giờ thấy, và hiếm khi hình dung nổi.

Đề nghị ấy được đưa ra trong bối cảnh những ước muốn cụ thể của chúng ta như là những cư dân của hành tinh này. Chúng ta đã nói rằng chúng ta muốn tạo ra một cuộc sống tốt đẹp hơn cho mọi người, muốn nâng cao tầm ý thức, tìm kiếm một thế giới mới mẻ hơn. Thiên Chúa sẽ không kết tội chúng ta cho dù chúng ta chọn lựa như thế nào đi nữa, nhưng nếu chúng ta chọn điều này, Ngài sẽ muốn chỉ cho chúng ta con đường. Tuy nhiên, Ngài sẽ không buộc chúng ta phải nhận lấy những gọi ý ấy. Không bây giờ, mãi mãi đều không.

Tôi thấy rằng những lời trong cuốn sách này lập tức gây ra sự cuốn hút, bứt rứt, thách thức và nâng đỡ. Chúng thu hút ở chỗ chúng làm tôi hụt hơi với tầm mức và biên độ của chúng. Chúng làm tôi bứt rứt vì cho tôi thấy bản thân mình và cả nhân loại với tôi – với một cách thức rất là bất ổn. Chúng thách đố ở chỗ chúng đưa ra cho tôi những thách đố chưa ai từng nghĩ tới. Thách đố trở nên tốt hơn, thách đố trở nên lớn lao hơn, thách đố trở nên Nguồn của một thế giới trong đó giận dữ, ganh tị nhỏ nhen, rối loạn tính dục, bất quân bình kinh tế, những cái ngớ ngẩn trong giáo dục, bất bình đẳng trong xã hội và bí mật, nguy hiểm chính trị và các trò chơi quyền lực không còn là một phần trong kinh nghiệm của loài người nữa. Chúng thật nâng đỡ, vì chúng đưa ra niềm hy vọng rằng tất cả những điều này là có thể.

Chúng ta có thể thực sự xây dựng một thế giới như thế không? Thiên Chúa nói rằng có thể, và tất cả những gì cần về phía chúng ta là chọn làm điều ấy.

Cuốn sách này là một cuộc đối thoại thực sự với Thiên Chúa.

Đây là cuốn thứ nhì trong bộ ba cuốn sách, trong đó chụp lại một cuộc đối thoại với Thiên Chúa đã kéo dài trên năm năm – và tiếp diễn cho tới ngày hôm nay.

Bạn có thể không tin rằng chất liệu trong đây thực sự đã đến từ Thiên Chúa, và tôi không cần bạn phải tin là thế. Điều quan trọng với tôi chỉ là chất liệu trong cuốn sách này có giá trị nào không, có đem lại ánh sáng không, có gây ra chút thức ngộ nào, nhen nhúm lại chút ước mơ nào, hay có góp phần đưa đến chút thay đổi hữu ích nào trong đời sống thường ngày của chúng ta trên mặt đất hay không. Có Chúa biết, rằng có điều gì đó phải thay đổi. Chúng ta không thể cứ tiếp tục như chúng ta ngày trước.

Bộ ba cuốn Đối thoại với Thượng đế đã bắt đầu khi Cuốn 1 trong bộ này được xuất bản vào tháng 5-1995. Cuốn sách chủ yếu bàn đến những mối quan tâm có tính cá nhân, và nó đã thay đổi cuộc đời tôi. Nó đã thay đổi cuộc sống của nhiều người. Trong vòng vài tuần lễ, nó trở nên một cuốn sách bán chạy đáng kinh ngạc, với mức độ phổ biến kỳ lạ. Vào cuối năm đầu tiên, nó bán được 12.000 cuốn một tháng, và càng ngày càng tăng. Dĩ nhiên, “tác giả” cuốn sách không phải người vô danh. Và chính điều đó khiến cho tài liệu trở nên quá thu hút, quá mạnh mẽ.

Tôi vô cùng cảm kích được là một phần của quá trình này, quá trình nhờ đó một số chân lý vĩ đại lại được ghi nhớ một lần nữa bởi hàng ngàn người. Cá nhân tôi rất hài lòng và hạnh phúc vì biết bao người đã tìm thấy được giá trị trong cuốn sách.

Tôi muốn các bạn biết rằng, thoát đầu tôi lo lắng lắm. Có lúc tôi chợt nghĩ rằng những người khác có thể nghĩ rằng tôi khùng, đang bị ảo tưởng về sự vĩ đại. Hoặc là, nếu họ có tin rằng những gì tôi viết là được gọi hứng từ Thiên Chúa, khi ấy họ sẽ thực sự làm theo lời khuyên trong đó. Và tại sao tôi lại sợ hãi về điều đó? Đơn giản thôi. Tôi biết rằng mọi thứ tôi đã viết có thể sai lầm.

Thế rồi thư từ bắt đầu dội về. Những lá thư từ khắp nơi trên thế giới. Và khi ấy tôi đã biết. Tận tẩm sâu bên trong, tôi biết. Vậy là đúng rồi. Đây chính là điều mà thế giới cần nghe, vào đúng lúc!

(Dĩ nhiên, không hề có “đúng và sai”, ngoại trừ trong kinh nghiệm tương đối của hiện sinh chúng ta. Cho nên, điều tôi biết tôi muốn nói tới là cuốn sách “đúng lúc”, xét tới người và điều chúng ta nói trên hành tinh này chúng ta muốn trở nên).

Bây giờ đến Cuốn 2, và tôi nhận thấy tôi lại một lần nữa rơi vào nỗi sợ hãi. Cuốn sách này bàn đến những phương diện lớn hơn trong đời sống cá nhân mỗi chúng ta, cũng như những vấn đề địa-vật lý và địa-chính trị có tầm mức toàn cầu. Vì thế, tôi cho rằng cuốn này sẽ chứa đựng nhiều thứ mà độc giả trung bình có thể không đồng ý. Và vì thế nên tôi sợ. Tôi sợ bạn sẽ không thích điều bạn đọc ở đây. Tôi sợ rằng bạn sẽ làm cho tôi sai lầm về một số điều trong đó. Tôi sợ tôi sẽ trêu vào tổ ong vò vẽ, khuấy động một cơn bão, gây ra sóng gió. Và thêm nữa, tôi sợ rằng mọi thứ ở đây có thể sai lầm.

Chắc chắn là tôi nên biết nhiều hơn là mang những nỗi sợ ấy. Sau cùng thì, tôi đã không đọc cuốn sách đầu tiên của chính mình sao? Ồ thì bạn có nó rồi đấy. Lại cái tính con người của tôi. Bạn thấy đấy, mục đích của tôi không phải là công khai bản ghi chép này để khuấy động mọi người. Tôi chỉ ước mong chuyển đến bạn một cách trung thực và thẳng thắn điều Thiên Chúa đã thông truyền cho tôi, khi trả lời những câu hỏi của tôi mà thôi. Tôi đã hứa với Chúa rằng tôi sẽ làm thế - sẽ công khai những cuộc trò chuyện – và tôi không thể thất hứa được.

Bạn cũng không thể thất hứa. Rõ ràng bạn đã hứa để cho mọi suy nghĩ, ý tưởng và niềm tin của bạn bị liên tục thách thức. Rõ ràng bạn đã dấn sâu vào việc tìm kiếm sự trưởng thành liên tục. Chỉ có người nào có một sự dấn thân như thế mới cầm lên một cuốn sách như thế này.

Vì thế, hình như chúng ta đều cùng dấn thân vào đó. Và không có gì phải sợ hãi. Chúng ta là chúng ta, và chúng ta làm điều chúng ta làm như một kết quả của điều đó, và tất cả những gì ta phải làm là trung thành với điều đó và không có gì phải sợ hãi. Điều mà tôi thấy bây giờ, điều mà tôi đoán rằng tôi đã biết từ đầu, là chúng ta đều là những sứ giả, bạn và tôi. Nếu không phải, tôi đã không viết ra điều này, và chắc chắn bạn cũng không đọc nó. Chúng ta là những sứ giả, và chúng ta có việc để làm. Trước tiên, chúng ta phải bảo đảm rằng chúng ta hiểu rõ sứ điệp mà chúng ta được trao trong các cuốn Đối thoại với Thượng Đế. Thứ đến, chúng ta phải tháp nhập sứ điệp ấy vào đời sống chúng ta, để chúng thực sự hoạt động. Và thứ ba, chúng ta phải mang sứ điệp ấy đến với những người khác, đem chân lý trong ấy đến với những người mà chúng ta gặp gỡ, bằng công cụ đơn giản và tế nhị và gương mẫu của chúng ta.

Tôi vui mừng vì bạn đã chọn đi cùng hành trình này với tôi. Có bạn, đường đi sẽ dễ dàng hơn, vui hơn là không có bạn. Hãy cùng nhau bước đi qua

những trang sách này nhé. Đôi khi, có thể có chút khó chịu đấy. Không giống cuốn 1 đâu. Cuốn 1 là Thiên Chúa ôm lấy bạn; một vòng tay lớn, ấm áp ôm lấy vai bạn. Cuốn 2 vẫn là Thiên Chúa yêu thương, nhưng lắc nhẹ bờ vai ấy. Một tiếng gọi tỉnh thức. Một thách đố đi tới nấc tiếp theo.

Bạn biết rồi, luôn luôn có một nấc tiếp theo. Tâm hồn bạn đã đi đến đây để tìm kiếm cái kinh nghiệm phong phú nhất, chứ không phải nghèo nàn nhất; lớn nhất chứ không phải nhỏ nhất. Nó không phải muốn bạn dừng chân nghỉ lại. Và trong khi chọn lựa vẫn luôn là của bạn, tâm hồn bạn mong mỏi bạn sẽ không bao giờ tự mãn và cảm thấy đủ, và chắc chắn không bao giờ chìm vào vô cảm. Vì còn có nhiều thứ phải thay đổi trong thế giới của bạn, quá nhiều thứ còn lại nơi chính bạn để cho bạn sáng tạo. Luôn có một đỉnh núi mới để leo, một biên giới mới để khám phá, một nỗi sợ mới để chinh phục. Luôn có một nơi rộng lớn hơn, một khái niệm lớn hơn, một cái nhìn rộng hơn.

Thế nên cuốn này có thể có chút khó chịu hơn cuốn 1. Hãy ở lại với sự khó chịu nếu và khi bạn cảm thấy nó. Hãy ở trên tàu nếu nó bắt đầu lắc lư. Rồi hãy sống trong một phạm trù mới. Còn tốt hơn nữa, thông qua sự kỳ diệu và gương mẫu của chính đời sống của bạn, hãy giúp tạo nên một phạm trù mới đi.

Neale Donald Walsch March 1997

CHƯƠNG 1

Cảm ơn bạn vì đã đến. Cảm ơn bạn vì đã có mặt ở đây.

Bạn đến đây theo như đã hẹn, đúng vậy. Nhưng dù vậy, bạn có thể không đến. bạn có thể đã quyết định không đến. Thay vào đó, bạn đã chọn đến đây, vào giờ đã hẹn, ở nơi đã hẹn, để cuốn sách này vào tay bạn. Vì thế, cảm ơn bạn.

Bây giờ nếu bạn đã làm tất cả những điều này một cách vô thức, thậm chí không biết mình đang làm gì và tại sao, thì một chút gì đó ở đây có lẽ là mẫu nhiệm, và chút ít giải thích có lẽ là thích hợp.

Hãy bắt đầu bằng việc giúp bạn lưu ý rằng cuốn sách này đã đến trong đời bạn vào đúng lúc nhất. Bây giờ bạn có thể không biết được điều ấy, nhưng khi bạn kết thúc với kinh nghiệm đang cất giữ cho bạn, bạn sẽ biết điều ấy chắc chắn. Mọi thứ đều xảy ra trong một trật tự hoàn hảo, và việc cuốn sách này đến trong đời bạn cũng không ngoại lệ.

Điều bạn có ở đây là điều mà bạn đang kiếm tìm, điều mà vì nó bạn khắc khoải trong một thời gian dài. Điều bạn có ở đây là điều mới nhất của bạn – và đối với một số người trong các bạn, có lẽ là lần tiếp xúc đầu tiên – và rất thật với Thiên Chúa. Đây là một cuộc tiếp xúc, và rất thật.

Thiên Chúa sẽ trò chuyện thật sự với bạn ngay bây giờ, thông qua tôi. Tôi sẽ không nói điều này một vài năm trước; tôi nói điều ấy bây giờ, vì tôi đã có cuộc đối thoại ấy, và vì thế tôi biết, điều ấy là có thể xảy ra. Không chỉ là có thể, mà nó còn đang xảy ra trong mọi thời điểm. Cũng như cuộc đối thoại đang xảy ra, ngay tại đây, ngay bây giờ.

Điều quan trọng với bạn là hiểu rằng chính bạn đã một phần gây ra biến cố này, cũng như bạn đã làm cho cuốn sách này nằm trong tay bạn vào lúc này. Tất cả chúng ta đều là nguyên nhân trong việc tạo ra các biến cố trong đời mình, và chúng ta tất cả đều là những người đồng sáng tạo với Một Đấng Sáng Tạo Vĩ Đại, trong việc tạo ra mỗi một hoàn cảnh đưa đến các sự kiện ấy.

Kinh nghiệm đầu tiên của tôi về việc trò chuyện với Thiên Chúa vì bạn đã xảy ra vào năm 1992-1993. Tôi đã viết cho Ngài một lá thư đầy tức giận, trong đó tôi hỏi tại sao đời tôi đã trở thành một tượng đài của sự đấu tranh và thất bại đến như vậy. Trong mọi thứ, từ mối quan hệ lãng mạn của tôi cho tới đời sống làm việc, mối tương quan với các con tôi, sức khỏe tôi... tất tần tạt mọi thứ - tôi không cảm nghiệm được gì khác ngoài vất vả và thất bại. Lá thư của tôi đòi phải biết được tại sao, và điều gì cần phải có để làm cho cuộc sống chạy tốt.

Trong sự kinh ngạc của tôi, lá thư đã được trả lời.

Trả lời như thế nào, các câu trả lời ấy là gì, tất cả đã trở nên một cuốn sách, được xuất bản vào tháng 5-1995 dưới tên gọi *Những cuộc đối thoại với Thượng đế, Cuốn 1*. Có lẽ bạn đã từng nghe về nó, hoặc thậm chí đã đọc rồi. Nếu thế, bạn không cần mào đầu dài dòng chi cho cuốn sách này.

Nếu bạn chưa được làm quen với cuốn đầu tiên, tôi hy vọng rằng bạn sẽ sớm làm quen, vì cuốn 1 vạch ra ở mức độ chi tiết hơn nhiều làm thế nào tất cả những điều này đã bắt đầu, và trả lời cho nhiều câu hỏi về đời sống cá nhân của chúng ta. Những câu hỏi về tiền bạc, tình yêu, tình dục, Thiên Chúa, sức khỏe và bệnh tật, ăn uống, mối quan hệ, “việc đúng”, và nhiều khía cạnh khác của kinh nghiệm đời thường của chúng ta. Tất cả những điều này sẽ không được đề cập ở đây.

Nếu có một ơn tôi có thể xin Chúa ban cho thế giới vào lúc này, đó sẽ là thông tin trong Cuốn 1. Đúng như tôi đoán (“*Ngay trước cả khi người xin, Ta sẽ nhận lời.*”), Thiên Chúa đã làm như thế rồi.

Thế nên tôi hy vọng rằng, sau khi đọc cuốn này (hoặc thậm chí trước khi đọc xong) bạn sẽ chọn đọc cuốn đầu tiên. Tất cả chỉ là vấn đề chọn lựa thôi, cũng như Chọn Lựa Tinh Tuyền đã mang bạn tới với những lời ấy ngay lúc này. Cũng như Chọn Lựa Tinh Tuyền đã tạo nên mọi kinh nghiệm bạn đã có. (Một khái niệm đã được giải thích trong cuốn đầu tiên.)

Những đoạn đầu tiên của cuốn 2 đã được viết vào tháng 3 - 1996, để mang đến một lời giới thiệu ngắn cho thông tin theo sau nó. Như trong cuốn 1, tiến trình nhờ đó thông tin này gửi đến cực kỳ đơn giản. Trên một tờ giấy trắng, tôi chỉ viết ra một câu hỏi, bất cứ câu hỏi gì ... , thông thường là câu hỏi đầu tiên nảy sinh trong đầu tôi, và không bao lâu sau khi viết xong câu hỏi, câu trả lời sẽ hình thành trong đầu tôi, như thể Ai Đó đang thì thầm vào tai tôi vậy. Tôi đang viết chính tả!

Ngoại trừ ít dòng mở đầu này, tất cả chất liệu trong cuốn này được đặt lên giấy trắng từ giữa mùa xuân 1993 và hơn một năm sau đó. Tôi muốn trình bày với bạn bây giờ, đúng như nó đã đến từ tôi và được ban cho tôi...

Đó là Chủ nhật lễ Phục sinh 1993, và như đã được chỉ dẫn, tôi ngồi đây. Bút chì trong tay, xấp giấy trước mặt, sẵn sàng bắt đầu.

Tôi cho rằng tôi sẽ nói với bạn, Thiên Chúa đã bảo tôi ngồi đây. Chúng tôi có một cái hẹn. Chúng tôi bắt đầu cuốn 2 trong ngày hôm nay, phần thứ hai của một bộ ba cuốn, mà Thiên Chúa và tôi đang cùng nhau trải nghiệm.

Tôi chưa có ý tưởng nào về việc cuốn sách này sẽ nói gì, hoặc thậm chí cả các chuyên đề chúng tôi sẽ đề cập tới cũng không. Ấy là bởi vì trong đầu tôi không có tí kế hoạch nào cho cuốn sách này. Không thể có được. Tôi không phải là người quyết định những gì sẽ đi vào trong đó. Mà là Thiên Chúa.

Vào ngày Chủ nhật lễ Phục sinh 1992, một năm trước ngày này, Thiên Chúa đã bắt đầu một cuộc đối thoại với tôi. Tôi biết điều đó nghe kỳ cục lắm, nhưng đó là điều đã xảy ra. Không lâu trước đây, cuộc đối thoại ấy đã kết thúc. Tôi được chỉ dẫn tìm một khoảng nghỉ ngơi... nhưng cũng được bảo là tôi có một cái hẹn để quay lại cuộc đối thoại vào hôm nay.

Bạn cũng có một cuộc hẹn. Bạn đang giữ cuộc hẹn ấy ngay lúc này. Tôi biết rõ rằng cuốn sách này được viết không chỉ cho tôi, nhưng còn cho bạn thông qua tôi. Rõ ràng một điều là bạn đã tìm kiếm Thiên Chúa và Lời đến từ Thiên Chúa – trong một thời gian rất dài. Tôi cũng thế.

Hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau tìm kiếm Thiên Chúa. Đó luôn là cách tốt nhất để tìm kiếm Thiên Chúa. Cùng với nhau. Chúng ta sẽ không bao giờ tìm kiếm Thiên Chúa tách rời. Tôi nói thế là có hai ý. Tôi muốn nói rằng chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy Thiên Chúa, bao lâu chúng ta còn tách rời nhau. Vì bước đầu tiên trong việc thấy được rằng chúng ta không tách rời Thiên Chúa là thấy được chúng ta không tách rời nhau, và bao lâu chúng ta còn chưa biết và nhận thức được rằng tất cả chúng ta là Một, chúng ta không thể biết là nhận thức được rằng chúng ta và Thiên Chúa là Một.

Thiên Chúa không tách rời khỏi chúng ta, và chúng ta chỉ nghĩ rằng chúng ta tách rời khỏi Thiên Chúa.

Đó là một sai lầm phổ biến. Chúng ta cũng nghĩ rằng chúng ta tách rời khỏi nhau. Và vì thế, tôi phát hiện ra rằng cách nhanh nhất để “tìm kiếm Thiên Chúa” là tìm kiếm nhau. Là ngừng trốn tránh nhau. Và dĩ nhiên, đừng trốn tránh chính mình.

Cách nhanh nhất để thôi không trốn tránh nữa là nói sự thật. Với mọi người. Vào mọi lúc.

Hãy bắt đầu nói thật từ bây giờ, và đừng bao giờ thôi. Hãy bắt đầu bằng việc nói với chính bạn sự thật về bản thân bạn. Rồi hãy nói với chính bạn sự thật về người khác. Tiếp đến là nói sự thật về chính bạn cho người khác. Rồi nói sự

thật về người khác cho người đó. Cuối cùng, hãy nói sự thật cho mọi người về mọi sự.

Ấy là *Năm Mức Nói Thật*. Đây là con đường có năm khúc quanh đưa tới tự do. Sự thật sẽ giải phóng bạn.

Cuốn sách này nói về sự thật. Không phải sự thật của tôi, sự thật của Thiên Chúa.

Cuộc đối thoại mở đầu giữa chúng tôi – Thiên Chúa và tôi – đã kết thúc chừng một tháng trước. Tôi cho rằng lần này cũng diễn ra y như lần đầu thôi. Tức là, tôi hỏi các câu hỏi và Thiên Chúa trả lời. Tôi nghĩ mình nên dừng lại, và hỏi Thiên Chúa ngay bây giờ.

Chúa nè, có phải đó là kiểu đối thoại sẽ diễn ra không?

Đúng rồi.

Con cũng nghĩ như thế.

Ngoại trừ một điều, trong cuốn này, chính Ta sẽ đưa ra một số chủ đề, chứ không phải con hỏi. Ta đã không làm thế nhiều trong cuốn đầu tiên, con biết rồi.

Vâng. Thế tại sao Ngài lại thêm cái bước ngoặt ấy ở đây?

Vì cuốn sách này được viết theo yêu cầu của Ta. Ta đã yêu cầu con đến đây, như con đã chỉ ra đó. Cuốn sách đầu tiên là một dự án mà chính con bắt đầu. Với quyển đầu tiên, con có một lịch làm việc. Với cuốn này, con không có lịch làm việc, ngoại trừ làm theo Ý của Ta.

Vâng. Đúng vậy.

Neale này, đó là một nơi rất tốt. Ta hy vọng con – và những người khác – sẽ đến nơi ấy thường xuyên.

Nhưng con nghĩ rằng Ý của Ngài là ý của con. Làm sao con có thể không thực hiện Ý của Ngài, nếu nó giống như ý của con?

Đó là một câu hỏi hóc búa – và không phải là một khởi đầu tồi. Không hề tồi tí nào để chúng ta bắt đầu cuộc đối thoại này.

Hãy lùi lại vài bước nhé. Ta chưa bao giờ nói rằng Ý của Ta là ý của con cả.

Ồ có chứ, Ngài đã nói mà. Trong cuốn sách trước, ngài đã nói với con rất rõ ràng: Ý của con là Ý của Ta.

Đúng rồi, nhưng đó không phải là cùng một chuyện.

Không à? Chắc ngài lừa con.

Khi Ta nói “Ý của con là Ý Ta”, điều đó không đồng nghĩa với câu “Ý của Ta là ý con”.

Nếu con lúc nào cũng thực hiện Ý của Ta, sẽ chẳng còn gì con phải làm để đạt tới Giác Ngộ nữa rồi. Quá trình đã xong. Con đã đạt tới rồi.

Ngày nào mà con không làm gì khác ngoài Ý của Ta, ngày ấy con đạt tới Giác Ngộ. Nếu con thực hiện Ý của Ta mọi năm tháng đời con sống, con cần gì phải dính dáng vào cuốn sách này bây giờ.

Như vậy đã rõ là con chưa làm theo Ý Của Ta. Thực ra, hầu hết mọi lúc con thậm chí còn không biết Ý Của Ta là gì nữa.

Không biết sao?

Không, con không biết.

Vậy tại sao Ngài không nói cho con biết Ý Ngài là gì?

Ta có nói đó chứ. Tại con không lắng nghe thôi. Và khi con lắng nghe, con lại thực sự không nghe được. Khi con nghe được, con không tin điều con đang nghe. Và khi con thực sự tin điều con đang nghe, con không làm theo các chỉ dẫn gì cả.

Bởi thế nên nói Ý Của Ta là ý của con là rõ ràng không đúng tí nào.

Đằng khác, ý của con là Ý Của Ta. Trước hết, bởi vì ta biết nó. Thứ hai, vì Ta chấp nhận nó. Thứ ba, vì Ta thích nó. Thứ tư, vì Ta yêu nó. Thứ năm, vì Ta đón nhận nó và gọi nó là Ý Của Ta. Điều này có nghĩa là con có tự do ý chí để làm như con muốn – và Ta biến ý của con thành Ý Của Ta, qua một tình yêu mến vô điều kiện.

Vậy để cho Ý Của Ta trở thành ý của con, con cũng hãy làm như vậy. Trước hết, con phải biết được nó. Thứ hai, con phải chấp nhận nó. Thứ ba, con phải ca ngợi nó. Thứ tư, con phải yêu mến nó. Cuối cùng, con phải gọi nó là ý của con.

Trong toàn bộ lịch sử loài người, chỉ có một vài người trong số các con đã từng làm như thế một cách kiên định. Một vài người đã hầu như luôn luôn làm như thế. Nhiều người đã làm điều đó nhiều lần. Một số đông người thỉnh thoảng làm điều đó. Và hầu như mọi người đã làm như thế rất ít lần – dù có một số người chưa bao giờ làm điều đó.

Con thuộc vào loại nào trong đó?

Chuyện ấy có quan trọng không? Con thuộc vào loại nào trong số đó từ bây giờ trở đi? Đó không phải là câu hỏi thích hợp sao?

Đúng vậy.

Thế con trả lời thế nào?

Con muốn thuộc vào nhóm đầu tiên. Con muốn biết và làm theo Ý của Ngài trong mọi lúc.

Điều đó đáng khen ngợi, đáng khuyến khích lắm, và có lẽ không thể làm được.

Tại sao?

Bởi vì con có quá nhiều thứ phải lớn lên trước khi con có thể nói điều đó. Nhưng Ta bảo con điều này: Con có thể tuyên bố điều đó, con có thể vươn tới tình trạng Thiên Chúa, con có thể có được món ăn liền này nếu con chọn. Sự trưởng thành của con không cần mất quá nhiều thời gian.

Thế tại sao nó lại mất nhiều thời gian thế?

Đúng vậy? Tại sao thế? Con đang chờ đợi điều gì? Chắc hẳn con không tin là ta đang níu con lại chứ?

Không. Con biết rõ là con tự níu mình lại.

Tốt lắm. Minh bạch là bước đầu tiên để đi tới sự làm chủ.

Con muốn có được sự làm chủ. Làm thế nào có thể có được điều đó?

Hãy tiếp tục đọc cuốn sách này đi. Đó chính là nơi ta đang mang con đến.

CHƯƠNG 2

Con không chắc là mình biết cuốn sách này sẽ đi đến đâu. Con không rõ bắt đầu từ đâu.

Chúng ta có thời gian.

Còn phải đợi bao lâu nữa chứ? Con đợi cả năm tháng từ khi viết xong chương đầu tiên tới giờ rồi. Con biết rằng người ta đã đọc và nghĩ rằng tất cả đã được viết ra một lèo không gián đoạn tí nào. Họ không biết rằng 20 tuần đã tách biệt giữa chương 32 và 33 của cuốn sách này. Họ không hiểu rằng đôi khi giữa những phút cao hứng là cả một nửa năm. Chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa đây?

Đó không phải là điều Ta muốn nói. Ta muốn nói rằng, hãy lấy “thời gian” làm chủ đề đầu tiên, làm một nơi xuất phát.

Ồ, vậy hả, cũng được. Nhưng trong khi chúng ta đi vào chủ đề, tại sao đôi khi lại cần mất cả tháng để hoàn thành có mỗi một đoạn? Tại sao những lần Ngài đến với con lại cách nhau xa thế?

Con trai yêu mến và tuyệt vời của Ta, Ta không có để lâu giữa những lần “viếng thăm” đâu. Ta không bao giờ không ở với con. Chỉ là con không có luôn ý thức.

Tại sao thế? Sao con lại không ý thức về Ngài nếu Ngài luôn ở đây nhỉ?

Bởi vì cuộc sống của con bị lôi cuốn vào những thứ khác nữa. Hãy đối diện với nó đi, con đã có năm tháng rất bận rộn.

Con bận thật. Đúng rồi. Nhiều điều xảy ra quá.

Và con đã coi những điều ấy quan trọng hơn Ta.

Con không cảm thấy điều đó là đúng với mình.

Ta mời con nhìn vào những hành động của mình. Con tham gia rất sâu vào đời sống thể lý của con. Con ít chú ý đến tâm hồn mình.

Đó là một giai đoạn đầy thách thức đó mà.

Đúng rồi. Còn nhiều lý do nữa đã lôi kéo tâm hồn con vào vòng xoáy. Những tháng vừa qua hẳn đã trôi qua êm ả hơn nếu Ta giúp đỡ. Thế nên, liệu Ta có thể đề nghị với con rằng chúng ta đừng để mất liên lạc được không?

Con cố gắng để ở gần Ngài, nhưng dường như con đã bị lạc – bị lôi kéo, như Ngài đã nói – vào bi kịch của chính con. Và rồi, cách nào đó, con không tìm thấy thời gian cho Ngài. Con không suy niệm. Con không cầu nguyện. Và con chắc chắn là không viết cái gì cả.

Ta biết. Đó là một sự mĩa mai của cuộc sống: khi con cần kết nối với Ta nhiều nhất, con lại đi xa ra khỏi nó.

Làm sao con có thể dừng lại không làm như thế được?

Hãy dừng làm điều ấy lại.

Đó là điều con vừa nói. Nhưng làm thế nào được?

Con dừng làm điều ấy bằng cách đừng không làm điều ấy.

Đâu có đơn giản như thế.

Đơn giản thế đó.

Con ước gì nó là thế.

Thế thì nó thực sự đơn giản như thế, bởi vì điều con ước muốn là mệnh lệnh của Ta. Hãy nhớ lấy, con yêu của Ta, ước muốn của con là ước muốn của Ta. Ý muốn của con là Ý Của Ta.

Được rồi. Okay. Vậy con mong rằng cuốn sách này sẽ hoàn thành vào tháng Ba. Bây giờ là tháng Mười. Con không muốn có thêm những lỗi hổng năm tháng nữa trong phần nội dung sắp tới.

Vậy thì sẽ như thế thôi.

Tốt rồi.

Trừ phi không như thế.

Ồi trời. Chúng ta có phải chơi cái trò này nữa không?

Không. Nhưng cho đến giờ thì đó là mức độ con quyết định sống Cuộc Sống của con. Con cứ đổi ý hoài. Hãy nhớ, cuộc sống là một tiến trình sáng tạo không ngừng nghỉ. Con tạo ra thực tại của con trong từng giây phút. Quyết định con chọn ngày hôm nay thường không phải chọn lựa của con ngày mai. Nhưng đây là một bí mật của các bậc Đại sư: cứ chọn cùng một thứ thôi.

Lặp đi lặp lại à? Một lần thôi có đủ không?

Lặp đi lặp lại, cho đến khi ý muốn của con hiển hiện trong thực tại của con.

Với một vài người, điều ấy có thể mất vài năm. Với một số, vài tháng. Với những người khác, vài tuần. Với những người đạt tới mức tinh thông, chỉ mất vài ngày, vài giờ, thậm chí vài phút. Với các bậc Đại sư, sáng tạo là tức thời. Con có thể nói con đang trên đường tiến tới bậc này, khi con nhìn thấy hố ngăn cách đang đóng lại giữa Ý Muốn và Kinh Nghiệm.

Ngài nói “Quyết định con chọn ngày hôm nay thường không phải chọn lựa của con vào ngày mai.” Thế nghĩa là sao? Có phải Ngài muốn nói chúng con đừng bao giờ nên đổi ý?

Cứ đổi ý như con muốn. Nhưng hãy nhớ rằng, với mỗi thay đổi trong tâm trí con, kéo theo sự đổi hướng của toàn thể vũ trụ đấy.

Khi con quyết định về một điều gì, con đặt cả vũ trụ vào trong chuyển động. Các sức mạnh nằm ngoài khả năng hiểu biết của con, tinh tế và phức tạp vượt xa điều con có thể tưởng tượng – tất cả đều tham dự vào một quá trình, mà những động cơ phức tạp trong đó con chỉ mới bắt đầu tìm hiểu mà thôi.

Những lực lượng ấy và tiến trình này, tất cả là thành phần của mạng lưới kỳ diệu của những năng lượng tương tác, bao gồm toàn thể hiện sinh mà con gọi là cuộc sống. Về bản chất, chúng là Ta.

Vậy khi con đổi ý thì con đang làm khó cho Ngài, có phải không?

Không có gì là khó đối với Ta – nhưng con có thể làm cho mọi sự nên rất khó khăn cho chính bản thân con. Vì thế, hãy chỉ nên có một ý muốn và một mục tiêu duy nhất cho một sự việc. Và đừng xao nhãng khỏi nó, cho đến khi con đã tạo ra nó trong thực tại. Hãy tập trung.

Đây là ý nghĩa của điều gọi là nhất trí. Nếu con chọn một điều gì, hãy chọn nó với tất cả sức mạnh, với cả tâm hồn con. Đừng nhút nhát. Hãy tiếp tục đi! Tiếp tục hướng về nó. Hãy quyết tâm.

Dừng trả lời bằng một tiếng không.

Đúng vậy.

Nhưng nếu không là câu trả lời đúng thì sao? Nếu điều chúng con muốn lại không hợp với chúng con – không tốt cho chúng con, không nằm trong mối quan tâm đặc biệt của chúng con thì sao? Khi ấy ngài sẽ không ban cho chúng con, đúng không?

Sai rồi. Ta sẽ ban cho con bất cứ điều gì con gọi ra, dù nó “tốt” hay “xấu” cho con. Con đã nhìn vào cuộc sống con về sau này chưa?

Nhưng con được dạy rằng chúng con không thể luôn có điều chúng con muốn – rằng Thiên Chúa sẽ không ban cho chúng ta nếu nó không vì điều tốt đẹp nhất của chúng con.

Đó là điều người ta nói với con khi họ muốn con không bị thất vọng trước một kết quả nào đó.

Trước tiên, hãy trở lại để làm rõ mối quan hệ của chúng ta đã. Ta không “cho” con một điều gì mà con gọi nó ra. Cuốn 1 giải thích chính xác con làm điều này như thế nào, với chi tiết khá rõ.

Thứ hai, ta không xét đoán về điều mà con gọi ra. Ta không gọi một điều nào là “tốt” hay “xấu” đâu. (Cả con nữa, cố gắng đừng làm như vậy.) Con là một hữu thể sáng tạo được dựng nên theo hình ảnh của Thiên Chúa. Con có thể chọn bất cứ điều gì. Nhưng con có thể không có được bất cứ điều gì con muốn. Thực ra, con sẽ không bao giờ có được bất cứ điều gì con muốn, nếu con muốn nó quá mức.

Con biết. Ngài đã giải thích điều đó trong cuốn 1 rồi. Ngài nói rằng hành vi muốn một điều gì đó đẩy xa nó ra khỏi mình.

Đúng rồi, và con có nhớ vì sao không?

Vì tư tưởng là sáng tạo, và tư tưởng muốn một điều gì đó là một lời tuyên bố với vũ trụ, một lời tuyên bố về một sự thật mà vũ trụ khi ấy tạo ra thực tại của con.

Chính xác! Chính xác! Con đã học được rồi. Con đã hiểu. Tuyệt lắm. Đúng, nó hoạt động như thế đấy. Ngay lúc con nói “con muốn” một điều gì, vũ

trụ nói “quả thật con thiếu” và cho con chính cái kinh nghiệm ấy, kinh nghiệm “muốn” nó!

Bất cứ điều gì con đặt sau từ “Tôi” đều trở nên mệnh lệnh sáng tạo của con. Ông thần đèn trong chai – là Ta – hiện diện chỉ để vâng phục.

Ta tạo ra điều con gọi ra! Con gọi ra đúng cái mà con nghĩ, con cảm thấy và nói. Đơn giản như thế thôi.

Vậy Ngài hãy nói lại với con đi. Tại sao cần quá nhiều thời gian như thế để con tạo ra thực tại mà con chọn?

Vì một số nguyên nhân. Vì con không tin rằng con có thể có được điều con chọn. Vì con không biết phải chọn cái gì. Vì con cứ tìm cách hình dung ra cái gì là “tốt nhất” cho con. Vì con muốn bảo đảm trước rằng mọi chọn lựa của con sẽ là “tốt”. Và vì con dỗi ý hoài.

Để xem con có hiểu không nhé. Con không nên tìm cách hình dung ra điều gì là tốt nhất cho con à?

“Tốt nhất” là một hạn từ so sánh, tùy thuộc vào hàng trăm biến số. Điều ấy làm cho các chọn lựa trở nên khó khăn. Chỉ nên có một xem xét khi đưa ra quyết định – Đây có phải là lời khẳng định Con Là Ai không? Đây có phải là một lời loan báo Người Mà Con Chọn Trở Nên không?

Cả cuộc sống hãy là một lời loan báo như thế. Trong thực tế, cuộc sống là như thế. Con có thể cho phép sự loan báo ấy được thực hiện cách tình cờ hay qua chọn lựa.

Một cuộc sống được sống bởi chọn lựa là một hành động có ý thức. Một cuộc sống được sống bởi tình cờ là một cuộc sống phản ứng vô thức.

Phản ứng là thế đó – một hành động con đã làm trước đây. Khi con “phản-ứng”, điều con làm là đánh giá dữ liệu đưa vào, tìm trong ngân hàng ký ức của mình cái kinh nghiệm tương tự hoặc gần giống, và hành động theo cách con đã làm trước đây. Đây tất cả là công việc của trí óc, chứ không phải của linh hồn.

Linh hồn con muốn con tìm kiếm trong ký ức của nó để xem con có thể tạo ra một kinh nghiệm thực sự độc đáo về Con trong Giây Phút Hiện Tại. Đây là kinh nghiệm “hỏi lòng” mà con rất hay nghe nói tới, nhưng con phải “mất trí” đúng nghĩa đen để có thể thực hiện được.

Khi con dành thời gian của mình để tìm cách hình dung ra điều gì là “tốt nhất” cho con, điều con đang làm chỉ là xài thời gian. Tiết kiệm thời gian thì tốt hơn là tiêu xài phung phí nó.

Cách tiết kiệm thời gian tốt nhất là mất trí. Các quyết định được đạt tới nhanh chóng, các chọn lựa được kích hoạt ngay, vì linh hồn con tạo ra chỉ từ kinh nghiệm hiện tại, không có xem xét lại, phân tích và phê bình các cuộc hội ngộ trong quá khứ.

Hãy nhớ điều này: linh hồn thì sáng tạo, trí óc thì phản ứng. Linh hồn, trong sự khôn ngoan của nó, biết rằng kinh nghiệm con đang có trong Giây Phút Bây là một kinh nghiệm được Thiên Chúa gửi đến cho con trước khi con ý thức được chút nào về nó. Đây là điều được ngụ ý trong cụm từ “kinh nghiệm hiện tại.” Nó trên đường đi tới con thậm chí khi con đang tìm kiếm nó, vì trước khi con xin, ta đã trả lời con rồi. Mọi Giây Phút Hiện Tại là một quà tặng sang trọng từ Thiên Chúa. Đó là lý do vì sao nó được gọi là quà tặng.

Linh hồn bằng trực giác, tìm kiếm hoàn cảnh và tình huống hoàn hảo ngay lúc này cần đến để chữa lành tư tưởng sai lầm, và mang con tới kinh nghiệm thích hợp về Người Mà Con Thực Sự Là.

Đó là ước muốn của linh hồn, muốn mang con trở về với Thiên Chúa – đem con trở về nhà với Ta.

Ý định của linh hồn là biết được chính nó bằng trải nghiệm – và nhờ đó, biết Ta. Vì linh hồn hiểu rằng Con và Ta là Một, cho dù trí óc phủ nhận chân lý này và cơ thể thực hiện việc phủ nhận này.

Vì thế, vào những thời điểm quyết định quan trọng, hãy mất trí, và thay vào đó, hãy hỏi lòng mình.

Linh hồn hiểu được điều mà trí óc không thể nào chứa đựng. Nếu con dành thời gian để tìm cách hình dung điều gì là “tốt nhất” cho con, các chọn lựa của con sẽ mang tính cẩn thận, các quyết định của con sẽ được chọn mãi mãi, và hành trình của con sẽ được phóng đi trên một đại dương những chờ đợi.

Nếu con không cẩn thận, con sẽ chết đuối trong những kỳ vọng của mình.

Oài! Thật là câu trả lời quá đã! Nhưng làm thế nào để con lắng nghe linh hồn mình? Làm sao con biết được con đang nghe cái gì?

Linh hồn nói với con trong những cảm giác. Hãy lắng nghe các cảm giác của mình. Đi theo các cảm giác. Tôn trọng các cảm giác.

Tại sao dường như đối với con, các cảm giác chính là cái gây cho con nhiều rắc rối nhất?

Vì con đã dán nhãn cho sự trưởng thành là “rắc rối,” và đứng yên một chỗ là “an toàn.”

Ta bảo con điều này: Các cảm giác của con sẽ không bao giờ đưa con vào “rắc rối”, bởi vì các cảm giác ấy là sự thật của con.

Nếu con muốn sống một đời sống mà trong đó con không bao giờ đi theo cảm giác của mình, nhưng mọi cảm giác đều được lọc qua cỗ máy Trí Óc của con, hãy đi mà sống như thế. Hãy chọn lựa các quyết định dựa trên phân tích tình huống của Trí Óc. Nhưng đừng tìm kiếm niềm vui trong những cơ chế như vậy, và cũng đừng mong thưởng thức Người Mà Con Thực Sự Là.

Hãy nhớ điều này: Sự thưởng thức đích thực thì không suy tính.

Nếu con lắng nghe linh hồn mình, con sẽ biết được cái gì là “tốt nhất” cho con, bởi vì điều tốt nhất dành cho con là cái đúng với con.

Khi con hành động chỉ bởi vì điều đúng với con, con đi thuận đường. Khi con tạo ra một kinh nghiệm dựa trên “sự thật bây giờ” của con, thay vì phản ứng với một kinh nghiệm dựa trên “sự thật trong quá khứ”, con tạo ra một “con mới”.

Tại sao lại phải mất nhiều thời gian như thế để tạo ra cái thực tại con chọn lựa? Đây là lý do: vì con không sống sự thật của con.

Hãy biết sự thật, và sự thật sẽ giải phóng con.

Nhưng một khi con biết được sự thật, đừng tiếp tục đổi ý về nó. Đây là trí óc con đang tìm cách hình dung ra điều “tốt nhất”. Dừng lại đi! Hãy đi ra khỏi trí óc con. Hãy quay về lại với các cảm giác! Đó là điều được ngụ ý trong câu “quay về với cảm giác của con”. Đó là sự trở về với điều con cảm thấy, không phải điều con nghĩ. Suy nghĩ của con chỉ là thế thôi – những suy nghĩ. Những cơ cấu trong trí. Những sáng tạo được tạo nên bởi trí óc. Nhưng cảm giác của con – bây giờ chúng là thật.

Cảm giác là ngôn ngữ của linh hồn. Và linh hồn con là sự thật của con.

Thế đó. Bây giờ thử hỏi mỗi ràng buộc ấy tất cả có phải vì con không?

Điều này có nghĩa là chúng ta phải bày tỏ các cảm xúc của mình – cho dù chúng tiêu cực hoặc phá hoại?

Cảm xúc thì không tiêu cực cũng không phá hoại. Chúng là sự thật đơn thuần. Vấn đề là cách diễn tả sự thật của con thôi.

Khi con diễn tả sự thật của con với lòng yêu mến, các hậu quả tiêu cực và phá hoại hiếm khi xảy ra, và khi xảy ra, thường là vì có ai khác đã chọn cảm nghiệm sự thật của con theo hướng tiêu cực và phá hoại. Trong trường hợp ấy, có lẽ con không thể làm gì để tránh được kết quả ấy đâu.

Chắc chắn, việc không bày tỏ sự thật của con khó có thể được coi là thích hợp. Nhưng người ta thường hay làm thế. Họ quá sợ hãi việc gây ra hoặc đối diện với sự khó chịu có thể có, nên họ che giấu hoàn toàn sự thật về họ.

Hãy nhớ điều này: Chuyện một thông điệp được đón nhận như thế nào không quan trọng lắm cho bằng nó được gửi đi như thế nào.

Con không thể chịu trách nhiệm về việc một người khác chấp nhận sự thật về con như thế nào. Con chỉ có thể bảo đảm nó được truyền đạt tốt như thế nào mà thôi. Và khi nói tốt như thế nào, ta không chỉ muốn nói rõ ràng như thế nào. Ta muốn nói tới mức độ yêu thương, thông cảm, nhạy bén, can đảm và trọn vẹn như thế nào nữa.

Điều này không dành chỗ cho một nửa sự thật, “sự thật ác độc,” hoặc thậm chí “sự thật trần trụi.” Nó có nghĩa là sự thật, toàn bộ sự thật, không có gì khác ngoài sự thật, thế có Chúa.

Chính cái câu “thế có Chúa” đã đem đến những phẩm chất yêu thương và thông cảm của Chúa – vì Ta sẽ luôn giúp con truyền đạt bằng cách này, nếu con yêu cầu Ta.

Vậy thì được rồi, hãy diễn tả cái mà con gọi là những cảm xúc tiêu cực nhất của con, nhưng đừng diễn tả một cách phá hoại.

Không bày tỏ (tức là đẩy ra ngoài) những cảm xúc tiêu cực thì không phải làm cho chúng mất đi được, chỉ giữ chúng lại bên trong. Sự tiêu cực “bị giữ bên trong” làm hại cơ thể và thêm gánh nặng cho linh hồn.

Nhưng nếu một người khác nghe được mọi suy nghĩ tiêu cực của Ngài về họ, điều đó sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ, cho dù những suy nghĩ ấy được diễn tả một cách yêu thương đến thế nào đi nữa.

Ta đã nói là bày tỏ (đẩy ra, dứt bỏ) các cảm giác tiêu cực của con - chứ Ta không nói làm thế nào, hoặc với ai. Mọi cái tiêu cực cần được chia sẻ với người mà với họ con cảm thấy tiêu cực. Chỉ cần thiết phải truyền đạt những cảm xúc ấy với người khác khi không làm điều ấy sẽ làm hại sự nhất quán của con, hoặc gây cho ai đó tin vào cái không thật.

Sự tiêu cực không bao giờ là dấu hiệu của sự thật tối thượng, ngay cả khi nó có vẻ là sự thật về con vào giờ phút này. Nó có thể xuất phát từ một phần chưa được chữa lành của con. Thực tế là nó luôn sinh ra từ đó.

Đó là lý do tại sao việc lấy ra, phóng thích những cái tiêu cực lại quan trọng dường ấy. Chỉ có bằng cách từ bỏ chúng – đặt chúng ra ngoài, đặt ra trước mặt con – con mới có thể nhìn thấy chúng rõ ràng, đủ để biết liệu con có thực sự tin vào chúng không.

Con đã nói đủ mọi thứ - những điều xấu xa – chỉ để phát hiện ra rằng, một khi đã nói ra, chúng không còn cảm thấy “đúng” nữa.

Con đã bày tỏ đủ mọi cảm xúc – từ sợ hãi, giận dữ đến điên cuồng – chỉ để khám phá ra rằng, một khi đã được diễn tả ra, chúng không còn thể hiện điều con thực sự cảm thấy nữa.

Như thế, cảm giác có thể đánh lừa. Cảm xúc là ngôn ngữ của linh hồn, nhưng con phải chắc chắn là con đang lắng nghe những cảm xúc thật của mình, chứ không phải những cái giả mạo, được xây dựng trong tâm trí con.

Ôi trời, vậy bây giờ con thậm chí không còn tin vào cảm giác của mình nữa. Tuyệt quá! Con đã tưởng rằng đó là đường dẫn tới sự thật cơ đấy! Con tưởng rằng đó là điều Ngài đang dạy cho con.

Nó là. Ta là. Nhưng hãy lắng nghe, vì nó phức tạp hơn con tưởng. Một số cảm xúc là cảm xúc thật – tức là những cảm xúc được sinh ra trong linh hồn – và một số là giả mạo. Chúng được xây dựng nên trong đầu con.

Nói cách khác, chúng không phải là “cảm xúc” tí nào – chúng là những ý nghĩ. Ý nghĩ hóa trang thành cảm xúc.

Những ý nghĩ ấy được dựa trên kinh nghiệm trước đây của con, và trên kinh nghiệm quan sát được của những người khác. Con thấy ai đó nhăn nhó khi bị nhốt rặng, con liền nhăn nhó khi bị nhốt rặng. Có thể thậm chí nó không đau, nhưng con cứ nhăn nhó. Phản ứng của con không liên hệ gì tới thực tại, chỉ có con nhận thức về thực tại như thế nào, dựa trên kinh nghiệm của những người khác hoặc dựa trên điều gì đó đã xảy ra cho con trước đây.

Thách đố lớn lao nhất của con người là Ở Đây Lúc Bây, thôi không dựng chuyện nữa! Hãy ngừng tạo ra những ý nghĩ về một thời điểm trước đây (một thời điểm mà con “đã gửi” cho chính con trước khi con có một ý nghĩ về nó). Hãy ở trong cái tức thời. Hãy nhớ, con đã gửi cho Bản Ngã của con cái thời điểm này như một quà tặng. Giây phút chứa đựng một hạt giống của sự thật vĩ đại. Đó là một sự thật mà con ước mong ghi nhớ. Nhưng khi thời điểm đã đến, con lập tức bắt đầu xây dựng những ý nghĩ về nó. Thay vì sống trong thời điểm đó, con đứng ra bên ngoài nó và xét đoán nó. Thế rồi con hành động lại (react). Tức là, con đã hành động như con đã hành động trước đó. Bây giờ hãy nhìn vào hai từ ngữ này:

REACTIVE (Phản ứng)

CREATIVE. (Sáng tạo)

Nhận ra rằng chúng là cùng một từ. Chỉ có chữ “C” đã đổi chỗ! Khi con “C” mọi thứ một cách đúng đắn, con trở nên Sáng tạo, thay vì chỉ Phản ứng.

Rất thông minh.

Ờ, thì Thiên Chúa vốn thông minh mà.

Nhưng con thấy đây, điểm mà ta đang tìm cách nhấn mạnh là, khi con đến với mỗi giây phút một cách trong sáng, không có ý nghĩ nào đi trước về nó, con có thể tạo ra người mà con là, thay vì làm lại người mà con đã là trước đây.

Đời sống là một tiến trình sáng tạo, còn con lại đang sống nó như thể đó là một tiến trình làm lại!

Nhưng làm thế nào con người có lý trí lại có thể lờ đi kinh nghiệm trước đó của mình vào lúc điều gì đó xảy tới? Không phải là điều bình thường sao nếu nhớ lại mọi điều mình biết về chủ thể và đáp trả từ đó?

Việc ấy có thể là bình thường, nhưng không tự nhiên. “Bình thường” có nghĩa là một điều gì đó thường được làm. “Tự nhiên” là cái con là khi con không tìm cách trở nên “bình thường.” Tự nhiên và bình thường không phải là cùng một thứ. Trong bất kỳ một giây phút đã cho, con có thể làm điều con thường làm, hoặc con có thể làm điều xảy đến cách tự nhiên. Ta bảo con điều này: Không gì tự nhiên hơn yêu mến.

Nếu con hành động một cách yêu mến, con sẽ hành động tự nhiên. Nếu con phản ứng một cách sợ hãi, oán giận, có lẽ con đang hành động như thông thường, nhưng con sẽ không bao giờ hành động một cách tự nhiên đâu.

Làm thế nào con có thể hành động với lòng yêu mến khi tất cả kinh nghiệm trước đây của con là hét lớn vào mình rằng một “giây phút” nào đó có cơ may tổn thương?

Hãy quên đi kinh nghiệm trước đây của con và đi vào giây phút ấy. Hãy Ở Đây Lúc Bây Giờ. Hãy xem có gì đang làm việc ngay lúc này trong việc tạo mới chính bản thân con. Hãy nhớ, đây là điều con đang làm ở đây.

Con đã đến với thế giới này bằng cách này, vào lúc này, tại nơi này, để Biết Được Người Mà Con Là và tạo ra Người Mà Con Muốn Là.

Đây là mục đích của cả cuộc sống. Cuộc sống là một tiến trình sáng tạo lại. Tiến trình ấy đang diễn ra, không bao giờ chấm dứt. Con liên tục tái sáng tạo bản thân con theo hình ảnh của ý niệm cao nhất tiếp tục của con về chính mình.

Nhưng điều đó không giống với một người nhảy ra từ tòa nhà cao nhất, bảo đảm rằng anh ta có thể bay hay sao? Anh ta đã quên hết kinh nghiệm trước đó của mình và “kinh nghiệm quan sát được từ những người khác”, và nhảy ra khỏi tòa nhà, trong khi tuyên bố, “Con là Thiên Chúa!” Việc ấy xem ra không thông minh lắm.

Và ta bảo con điều này: Người ta đã đạt được những kết quả còn vĩ đại hơn cả bay. Người ta đã chữa lành bệnh tật. Họ đã làm cho kẻ chết sống lại.

Có một người đã làm được.

Con nghĩ chỉ có một người đã được ban cho những quyền năng ấy trên vũ trụ vật lý sao?

Chỉ có một người đã thể hiện điều ấy thôi.

Không phải thế đâu. Thế ai đã rẽ Biển Đỏ ra?

Thiên Chúa.

Đúng vậy, nhưng ai kêu gọi Thiên Chúa làm điều đó?

Mose.

Chính xác. Thế còn ai đã kêu gọi Ta chữa lành bệnh tật, phục sinh kẻ chết?

Giê-su.

Đúng. Bây giờ, con có nghĩ rằng điều mà Mose và Giê-su đã làm, con không thể làm phải không?

Nhưng họ không làm điều ấy! Họ xin Ngài làm! Chuyện ấy khác mà.

Okay. Vậy thì bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục với cơ cấu của con vậy. Và con có nghĩ rằng con không thể nào xin Ta làm những điều kỳ diệu tương tự?

Con nghĩ mình có thể.

Và Ta sẽ ban chúng?

Con không biết nữa.

Đó là sự khác nhau giữa con và Mose! Đó là cái tách rời con với Giê-su!

Nhiều người tin rằng nếu họ xin nhân danh Giê-su, Ngài sẽ đáp ứng yêu cầu của họ.

Đúng, nhiều người tin vào điều đó. Họ tin rằng họ không có quyền, nhưng họ đã thấy (hoặc tin rằng những người khác đã thấy) quyền năng của Giê-su, vì thế họ xin nhân danh ông. Ngay cả cho dù ông đã nói: “Tại sao các con ngạc nhiên? Những điều ấy và còn hơn thế nữa, các con cũng sẽ làm.” Nhưng người ta không thể tin được. Nhiều người không tin cho đến bây giờ.

Tất cả các con đều hình dung mình không xứng. Vì thế các con xin nhân danh Giê-su. Hoặc Đức Mẹ đồng trinh. Hoặc thánh quan thầy này nọ. Hoặc Thần mặt trời. Hoặc tinh thần của phương Đông. Các con muốn sử dụng tên và cơ thể của một người nào đó – ngoại trừ của con!

Nhưng Ta bảo con điều này – Hãy xin và con sẽ nhận được. Hãy tìm và con sẽ thấy. Hãy gõ và cửa sẽ mở ra cho các con.

Hãy nhảy ra khỏi tòa nhà, và bạn sẽ bay.

Đã có những người bay lên được. Con có tin chuyện này không?

À, con có nghe về điều đó.

Và những người đi xuyên qua tường. Thậm chí rời bỏ thân xác họ.

Đúng, đúng. Nhưng con chưa bao giờ nhìn thấy ai đi xuyên qua tường – và con cũng không xúi ai thử điều đó cả. Con cũng không nghĩ là chúng ta sẽ nhảy ra khỏi tòa cao ốc. Điều đó có lẽ không tốt cho sức khỏe.

Người ấy nhảy ra và chết không phải vì anh ta không thể bay nếu anh ta đến từ trạng thái đúng của Hữu Thể, nhưng vì anh ta có lẽ chưa bao giờ thể hiện Thần tính bằng việc tìm cách thể hiện bản thân mình như tách rời khỏi con.

Ngài vui lòng giải thích điều này đi.

Người đứng trên cao ốc sống trong một thế giới của sự tự lừa dối mình, trong đó anh ta tưởng tượng bản thân mình là cái gì đó khác với các con. Bằng việc tuyên bố “Tôi là Thiên Chúa,” anh ta bắt đầu cuộc trình diễn của mình bằng một lời nói dối. Anh ta hy vọng làm bản thân mình tách rời ra. Lớn hơn. Mạnh mẽ hơn.

Đó là một hành vi của cái tôi.

Cái tôi – là cái tách rời, cá thể - không bao giờ có thể nhân bội hoặc trình bày cái là Một.

Bằng việc tìm cách thể hiện mình là Thiên Chúa, người đàn ông trên cao ốc đã chỉ thể hiện được sự tách biệt của mình, chứ không phải sự hiệp nhất của anh ta với mọi sự. Như vậy, anh ta tìm cách thể hiện Thần tính bằng cách thể hiện Phi thần tính, và thất bại.

Mặt khác, Giê-su đã thể hiện Thần tính bằng cách thể hiện Hiệp nhất tính và nhìn thấy Hiệp nhất tính và Toàn thể tính bất cứ nơi nào (và bất cứ ai) ngài nhìn vào. Về phương diện này, ý thức của ông và của Ta là Một, và trong tình trạng ấy, bất cứ điều gì ông gọi ra đều được thể hiện trong Thực tại Thần linh của ông, ngay tại Giây phút Thánh thiêng ấy.

Con thấy rồi. Vậy tất cả điều cần thiết là “Ý thức của Đức Ki-tô” để thực hiện các phép lạ! Ồ, như thế thì mọi chuyện đơn giản rồi...

Thực ra, mọi chuyện đơn giản. Đơn giản hơn con suy nghĩ nhiều. Và nhiều người đã đạt tới ý thức như thế. Nhiều người đã được Ki-tô hóa, chứ không chỉ Giê-su của Nazareth.

Con cũng có thể được Ki-tô hóa.

Bằng cách nào?

Bằng cách tìm cách trở thành. Bằng cách chọn trở thành. Nhưng nó là một chọn lựa con phải chọn mỗi ngày, mỗi giây phút. Nó phải trở nên mục đích duy nhất của đời con.

Nó là mục đích của đời con – chỉ là con không biết đó thôi. Và cho dù con biết được, cho dù con nhớ được lý do trang nhã của hiện sinh của con, con vẫn xem ra không biết làm thế nào để đi đến đó từ hiện tại của con.

Vâng, đúng là như thế. Vậy làm thế nào con có thể đi từ nơi con là đến nơi con muốn là?

Ta nói với con điều này – một lần nữa nhé: Hãy tìm và con sẽ gặp. Hãy gõ và cửa sẽ mở cho con.

Con đã “tìm kiếm” và “gõ cửa” suốt 35 năm rồi. Xin lỗi ngài nếu con có chút chán ngán với câu này.

Nếu không muốn nói là vỡ mộng, đúng không? Nhưng thực vậy, khi Ta phải cho con điểm cao về sự cố gắng, coi như điểm A đi – thì ta không thể nói, ta không thể đồng ý với con rằng con đã tìm kiếm và gõ cửa suốt 35 năm. Cứ cho là con đã tìm kiếm và gõ cửa lúc có lúc không được 35 năm đi – phần lớn là không.

Trong quá khứ, khi con còn rất trẻ, con đến với Ta chỉ khi nào con gặp khó khăn, khi con cần một điều gì đó. Khi con lớn lên và trưởng thành hơn, con nhận ra đó có lẽ không phải là quan hệ đúng đắn với Thiên Chúa, và tìm cách tạo ra cái gì đó ý nghĩa hơn. Cả khi đó, ta cũng không hơn gì một thứ thỉnh thoảng.

Mãi sau này, khi con hiểu được rằng kết hiệp với Thiên Chúa chỉ có thể đạt được ngang qua hiệp thông với Thiên Chúa, con mới thực hành những hành vi có thể đưa tới hiệp thông, nhưng cả khi ấy con vẫn thực hành một cách rời rạc, không đều.

Con suy niệm, con tham dự nghi thức, con gọi Ta đến trong cầu nguyện và ca hát, con kêu gọi Thánh Thần của Ta trong con, nhưng chỉ khi điều đó phù hợp với con, chỉ khi con cảm thấy có hứng.

Và, dù kinh nghiệm của con về Ta có sáng sủa thế nào trong những dịp ấy, con vẫn bỏ ra tới 95% đời con dính vào trong ảo tượng của sự tách biệt, và chỉ có những giây phút lập lờ đây đó đời con được đi vào sự hiện thực hóa thực tại tối thượng.

Con vẫn cho rằng đời sống của con là phải lo những chuyện sửa xe và hóa đơn điện thoại và những gì con muốn có từ các mối quan hệ, rằng cuộc sống con là lo về những tấn kịch mà con tạo ra, thay vì con là người tạo ra những tấn kịch ấy.

Con còn phải học tại sao con tiếp tục tạo ra bi kịch cho con. Con quá bận rộn để diễn chúng. Con nói rằng con hiểu được ý nghĩa cuộc sống, nhưng con không sống điều con hiểu. Con nói rằng con biết cách đi tới hiệp thông với Thiên Chúa, nhưng con không đi theo con đường ấy. Con tuyên bố mình đang đi trên đường, nhưng con lại không chịu bước đi.

Rồi con đến với Ta và nói con đã tìm kiếm và gõ cửa suốt 35 năm trời. Ta ghét làm người khiến con vỡ mộng, nhưng...

Đã đến lúc con hết bị vỡ mộng nơi Ta và bắt đầu nhìn thấy con như con thực sự là.

Bây giờ, Ta bảo con biết điều này: Con muốn được “Ki-tô hóa” ư? Hãy hành động như Đức Ki-tô, mỗi phút của mỗi ngày. (Đừng nói là con không biết nhé. Ông ấy đã chỉ cho con con đường rồi.) Hãy giống Đức Ki-tô trong mọi hoàn cảnh. (Đừng nói con không thể làm thế nhé. Ông ấy đã để lại những chỉ dẫn rồi.)

Con không phải là không có trợ giúp trong việc này, nếu con tìm kiếm giúp đỡ. Ta sẽ cho con sự hướng dẫn trong mọi phút giây của mọi ngày. Ta vẫn là tiếng nói nhỏ bé bên trong con. Ta biết đường nào để chọn, lối nào phải đi, câu trả lời nào phải đưa ra, hành động nào để thực hiện, lời nào để nói, thực tại nào phải sáng tạo nếu con thực sự tìm kiếm sự hiệp nhất với Ta.

Chỉ việc lắng nghe Ta.

Con nghĩ con không biết làm sao để làm được điều đó.

Ồ, vớ vẩn! Con đang làm điều đó ngay bây giờ! Chỉ cần làm điều ấy mọi lúc.

Con không thể đi lòng vòng với một tập giấy trong mọi phút của ngày.

Con không thể dừng mọi thứ và bắt đầu viết các ghi chú gửi cho Ngài, hy vọng rằng Ngài sẽ có đó với một câu trả lời sáng sủa của Ngài.

Cảm ơn con. Chúng là những câu trả lời sáng sủa. Và đây là một câu trả lời khác: Được, con có thể!

Ta muốn nói, nếu có ai đó nói với con rằng con có thể có được một sự Kết nối trực tiếp với Thiên Chúa – một liên kết trực tiếp, một đường điện thoại trực tiếp – và chuyện con phải làm chỉ là bảo đảm con có giấy và bút sẵn nơi tay trong mọi lúc, con có làm không?

Ồ có chứ, dĩ nhiên rồi.

Nhưng con vừa nói rằng con không làm. Hoặc “không thể làm.” Vậy có chuyện gì với con vậy? Con đang nói gì vậy? Đây là sự thật của con? Này, Tin Mừng là con thậm chí không cần tới bút và giấy. Ta ở với con mọi lúc. Ta không sống trong bút. Ta sống trong con.

Điều đó là thật, đúng không... Con muốn nói, con có thể thực sự tin vào điều đó phải không?

Dĩ nhiên, con có thể tin vào điều đó. Đó là điều Ta đã từng xin con tin từ ngay lúc đầu. Đó là điều mọi bậc Tôn Sư, kể cả Đức Giê-su, đã nói với con. Đó là giáo huấn trung tâm. Đó là chân lý tối thượng.

Ta luôn ở cùng con, cả cho đến tận cùng thời gian.

Con có tin điều này không?

Vâng, bây giờ con tin rồi. Hơn bao giờ hết, con hiểu điều đó.

Tốt. Vậy, hãy sử dụng Ta đi. Nếu việc lấy ra một cuốn vở và một cây bút là tốt cho con (và ta phải nói là hình như nó rất thích hợp với con), thì hãy lấy tập vở và bút ra. Thường xuyên hơn. Mỗi ngày. Mỗi giờ, nếu con phải làm thế. Hãy đến gần Ta. Hãy đến gần Ta. Hãy làm điều con có thể.

Hãy làm điều gì con phải làm. Hãy làm điều gì cần thiết. Lăn hạt. Hôn một hòn đá. Cúi đầu về hướng Đông. Hát một bài kinh. Đung đưa một con lắc. Thử một cơ bắp.

Hoặc viết một cuốn sách.

Hãy làm điều gì cần thiết.

Mỗi người các con có cơ cấu riêng của mình. Mỗi người các con đã hiểu Ta – đã tạo ra Ta – theo cách riêng của mình.

Đối với một số người, Ta là đàn ông. Với một số khác, Ta là phụ nữ.

Với một số người, Ta là cả hai. Với một số nữa, Ta không phải là bên nào. Với một số người, Ta là năng lượng tinh thần. Với một số, là cảm xúc tối thượng mà con gọi là tình yêu. Và một số người không có ý niệm gì về Ta cả. Các con chỉ biết TA LÀ.

Và quả là thế.

TA LÀ.

Ta là cơn gió mơn man tóc con. Ta là mặt trời sưởi ấm cơ thể con. Ta là mưa nhảy múa trên mặt con. Ta là hương hoa trong không khí, và ta là những bông hoa tỏa hương thơm. Ta là không khí mang làn hương ấy.

Ta là khởi đầu của ý nghĩ đầu tiên của con. Ta là tận cùng của ý nghĩ sau cùng. Ta là ý niệm làm bùng sáng giây phút tuyệt vời nhất của con. Ta là vinh quang của sự viên mãn. Ta là cảm xúc để chất thêm nhiên liệu vào điều yêu thương nhất mà con đã từng làm. Ta là một phần của con, phần khắc khoải chờ mong cảm xúc ấy một lần nữa, một lần nữa.

Bất cứ điều gì tốt cho con, bất cứ điều gì khiến cho nó xảy ra – dù là nghi thức, lễ hội, biểu diễn, suy niệm, tư tưởng, bài hát, lời nói hoặc hành động nào cần cho con để “nói lại” – hãy làm điều ấy. Hãy làm điều này để tưởng nhớ đến Ta.

CHƯƠNG 3

Con xem lại và tóm tắt điều ngài nói với con, con xem mình nắm được những điểm chính này.

- Cuộc sống là một tiến trình sáng tạo liên tục.
- Một bí mật của mọi bậc Tôn Sư là ngừng thay đổi tâm trí; chỉ chọn cùng một điều.
- Không trả lời bằng chữ không.
- Chúng ta “gọi ra” điều chúng ta nghĩ, cảm thấy và nói.
- Đời sống có thể là một tiến trình sáng tạo hay phản ứng.
- Linh hồn sáng tạo, trí óc phản ứng.
- Linh hồn hiểu được điều mà trí óc không nắm bắt được.
- Hãy ngừng hình dung điều gì là “tốt nhất” cho con (làm thế nào con có thể giành được nhiều nhất, mất ít nhất, có được điều mình muốn) và khởi đi với cái cảm thấy giống như Người Mà Con Là.
- Các cảm xúc của con là sự thật của con. Cái tốt nhất cho con là cái thật cho con.
- Ý nghĩ không phải là cảm giác. Thay vào đó, chúng là những ý niệm về việc con “nên” cảm thấy như thế nào. Khi ý nghĩ và cảm xúc bị lẫn lộn, sự thật trở nên mờ mịt, thất lạc.
- Để quay về với cảm giác, hãy ra khỏi tâm trí và quay lại với cảm giác.
- Một khi con biết được sự thật của con, hãy sống nó.
- Các cảm giác tiêu cực không phải là cảm giác. Đúng hơn, chúng là những ý nghĩ về điều gì đó, luôn dựa trên kinh nghiệm trước đây của chính con và của những người khác.

Kinh nghiệm trước đây không hề là dấu chỉ của sự thật, vì Sự Thật Tinh Tuyền được tạo ra ở đây và ngay lúc này, chứ không được làm lại.

- Để thay đổi đáp ứng của con về bất cứ điều gì, hãy ở trong giây phút hiện tại (tức là, cái được-gửi-trước), giây phút được gửi cho con và là cái nó là, trước khi con có một ý nghĩ về nó... Nói cách khác, **Hãy Ở Đây Lúc Bây Giờ**, không ở trong quá khứ hoặc tương lai.

- **Quá khứ và tương lai chỉ có thể tồn tại trong ý nghĩ. Giây Phút Được Gửi Tới Trước là Thực Tại Duy Nhất. Hãy ở lại đó!**

- **Hãy tìm kiếm và con sẽ tìm thấy..**

- **Hãy làm bất cứ điều gì cần thiết để giữ liên hệ với Thiên Chúa/Sự Thật. Đừng ngưng lại các thực hành, lời cầu nguyện, nghi thức, việc suy niệm, đọc sách, viết lách, “bất cứ điều gì hợp với con để giữ liên hệ với Tất Cả Là.**

Chừng đó đủ chưa vậy?

Tuyệt lắm! Được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Bây giờ, con có thể sống điều đó chưa?

Con sẽ cố gắng.

Tốt.

Vâng. Bây giờ, chúng ta có thể đi tới chỗ chúng ta vừa ngừng không? Hãy nói với con về Thời gian.

Không có Thời gian nào giống như cái được gửi trước! Con hẳn đã nghe điều đó rồi, ta chắc vậy. Nhưng con không hiểu. Bây giờ con hiểu.

Không có thời gian nào ngoài lúc này. Không có giây phút nào ngoại trừ giây phút này. “Bây giờ” là tất cả cái có.

Thế còn “hôm qua” và “ngày mai”?

Những bịa đặt của trí tưởng tượng của con. Những công trình của trí óc. Cái phi hiện hữu trong Thực tại Tối thượng.

Mọi thứ đã từng xảy ra, đang xảy ra và sẽ xảy ra, đều đang xảy ra ngay lúc này.

Con không hiểu.

Và con không thể hiểu được. Hoàn toàn không. Nhưng con có thể bắt đầu hiểu. Và hiểu sơ sơ là cái cần đến ở đây.

Vì thế... chỉ cần lắng nghe thôi.

“Thời gian không phải là một cái gì liên tục. Nó là một yếu tố của tương đối tính, nó hiện hữu theo chiều thẳng đứng, chứ không theo chiều ngang. Đừng nghĩ về nó như một thứ “từ trái sang phải” – một cái được gọi là thời gian biểu, chạy từ lúc sinh tới lúc chết của mỗi người, và từ một điểm vô tận tới một điểm vô tận đối với thế giới.

Thời gian là một cái “lên và xuống”! Hãy nghĩ về nó như một cái trục thẳng đứng, đại diện cho Giây Phút Vĩnh Cửu là Bây Giờ.

Bây giờ hãy hình dung những tờ giấy gắn trên trục này, cái này chồng lên cái kia. Đó là những yếu tố của thời gian. Mỗi yếu tố tách rời và phân biệt, nhưng mỗi cái tồn tại đồng thời với những cái khác. Tất cả giấy cùng gắn trên trục! Như đã có trước vô cùng và bây giờ và đời đời chẳng cùng...

Chỉ có Một Thời Điểm – thời điểm này – Giây Phút Vĩnh Cửu là Bây Giờ.

Chính ngay lúc này, mọi thứ đang xảy ra – và Ta được vinh danh. Không có sự chờ đợi đối với vinh quang Thiên Chúa. Ta đã làm ra nó như thế, vì ta không thể nào chờ đợi được! Ta rất hạnh phúc Là Người Mà Ta Là, đến độ không thể chờ đợi để nó hiển lộ trong thực tại của Ta. Vì thế nên BÙM, nó có ở đây – ngay tại đây, ngay lúc này – TOÀN BỘ! Không có

Bắt đầu cho việc này, và cũng không có Kết thúc. Nó – Tất cả Mọi sự - chỉ là!

Bên trong cái LÀ là nơi kinh nghiệm của con – và bí mật lớn nhất của con – hiện hữu. Con có thể đi vào trong ý thức bên trong LÀ tới bất cứ “thời gian” hoặc “nơi chốn” nào con chọn.

Ngài muốn nói chúng con có thể du lịch trong thời gian?

Quả thực là thế, và nhiều người trong các con đã làm thế. Tất cả các con đều đã làm, và các con thường làm thế theo thói quen, thường trong cái mà các

con gọi là trạng thái mơ. Hầu hết các con không ý thức về nó. Con không thể giữ lại ý thức. Nhưng năng lượng bám vào các con như keo, và đôi khi bám đủ nhiều để người khác – vốn nhạy cảm với năng lượng này, có thể lòi ra một số thứ từ “quá khứ” hoặc “tương lai” của con. Họ cảm thấy họ “đọc được” phần tích tụ này, và con gọi họ là những nhà tiên tri hoặc đồng bóng. Đôi khi có đủ độ lắng đến độ ngay cả con, trong ý thức giới hạn của mình, cũng ý thức rằng con “đã ở đây hồi trước rồi”. Toàn bộ hữu thể của con thành linh bị chấn động bởi nhận thức rằng con đã làm tất cả những điều này vào trước đây!

Hình như... hình như!

Đúng vậy! Hoặc cảm giác kỳ diệu khi con gặp ai đó mà con đã biết họ cả đời con – biết họ từ trong vĩnh cửu!

Đó là một cảm giác tuyệt vời. Đó là một cảm giác quý giá. Và đó là một cảm giác thật. Con đã biết linh hồn ấy từ đời đời!

Đời đời là một thứ ngay lúc này!

Vậy con đã thường nhìn lên, hoặc nhìn xuống, từ “mảnh giấy” của con trên trục, và nhìn thấy các mảnh giấy khác! Và con đã nhìn thấy chính con ở đó – vì một phần của Con thì ở trên mỗi mảnh giấy!

Làm sao có thể như thế được?

Ta bảo con điều này: Con đã luôn có đó, đang bây giờ, và sẽ luôn luôn có đó. Không bao giờ có một lúc nào mà con chưa có – cũng sẽ không bao giờ có một thời gian nào như thế cả.

Nhưng đợi con một chút nào! Thế còn khái niệm về những linh hồn già! Không phải có một số linh hồn “già hơn” những linh hồn khác sao?

Không có gì “già hơn” cái gì. Ta đã tạo ra nó TẤT CẢ MỘT LẦN, và TẤT CẢ hiện hữu ngay lúc này.

Kinh nghiệm “già hơn” và “trẻ hơn” mà con nói tới thì có liên hệ với mức độ ý thức về một linh hồn cụ thể, hoặc Khía cạnh của Hữu thể. Tất cả các con là những Khía cạnh của Hữu thể, đơn giản là những bộ phận của Cái Là. Mỗi phần có ý thức về Toàn Thể được nhúng vào trong nó. Mỗi yếu tố mang lấy dấu ấn trong mình.

“Ý thức” là kinh nghiệm về ý thức ấy được đánh thức dậy. Khía cạnh cá nhân của TẤT CẢ trở nên ý thức về Chính Nó. Nó trở nên, theo đúng nghĩa đen, tự ý thức.

Khi ấy, nó dần dần ý thức về tất cả những người khác, và rồi, về sự kiện là không hề có những người khác nào cả - mà Tất cả là Một.

Rồi, cuối cùng, về Ta. Ta tráng lệ nguy nga!

Ài chà, Ngài thực sự thích Ngài lắm, phải không?

Con không thích à?

Có chứ, có chứ! Con nghĩ Ngài rất vĩ đại!

Ta đồng ý. Và Ta nghĩ con cũng vĩ đại! Đó là nơi duy nhất mà Ta với con bất đồng ý kiến. Con không nghĩ rằng con vĩ đại!

Làm sao con có thể thấy mình là vĩ đại được, khi con nhìn thấy tất cả những nhỏ nhen, lỗi lầm của mình – tất cả sự dữ của mình?

Ta bảo con điều này: Không hề có sự dữ!

Con ước gì đó là sự thật.

Con hoàn hảo, cũng như Ta thôi.

Con cũng mong đó là sự thật.

Đó là sự thật đấy! Một cái cây thì không kém phần hoàn hảo vì nó là một hạt giống. Một hài nhi bé xíu cũng không kém hoàn hảo so với người trưởng thành. Bản thân nó là sự hoàn hảo. Nó không thể làm một việc, không biết một chuyện, điều đó không làm cho nó kém hoàn hảo đi.

Một đứa trẻ phạm những lỗi. Nó đứng. Nó chập chững. Nó ngã. Nó lại đứng lên, loạng choạng bám vào chân mẹ. Chuyện đó có làm đứa bé không hoàn hảo không?

Ta bảo con, ngược lại kìa! Đứa trẻ ấy tự nó là sự hoàn hảo, toàn thể và toàn vẹn đáng yêu.

Cho nên, con cũng thế.

Nhưng đứa trẻ đâu có làm gì sai! Đứa trẻ không có không vâng lời một cách ý thức, không làm tổn thương ai, không làm hại bản thân nó.

Đứa trẻ không biết đúng sai.

Chính xác.

Con cũng vậy.

Nhưng con biết. Con biết rằng giết người là sai, yêu thương người ta là đúng. Con biết rằng làm tổn thương là sai, chữa lành, làm cho tốt hơn là đúng. Con biết là sai khi lấy cái không phải của mình, xài đồ của người khác, không thành thực.

Ta có thể cho con thấy những trường hợp, ở đó mỗi cái “sai” này lại là đúng.

Ngài lại đang chơi chữ với con rồi.

Không hề. Chỉ là đùa thôi.

Nếu Ngài nói rằng có những ngoại lệ cho mọi quy tắc, thì con đồng ý.

Nếu quy tắc mà có ngoại lệ thì nó không phải quy tắc nữa.

Ngài muốn nói với con rằng giết người, làm tổn thương, ăn cắp của người khác không phải là sai ư?

Tùy thuộc vào điều con đang muốn làm thôi.

Okay, okay, con biết rồi. Nhưng điều đó không phải làm cho những việc ấy thành tốt. Đôi khi người ta phải làm những việc xấu để đạt tới mục đích tốt.

Vậy là điều đó không làm cho chúng thành “điều xấu”, phải không? Chúng chỉ là phương tiện để nhằm một mục đích.

Ngài muốn nói là mục đích biện minh cho phương tiện?

Con nghĩ sao?

Không. Tuyệt đối không.

Thôi thì chấp nhận thế.

Con không thấy con đang làm gì ở đây sao? Con đang thiết lập các quy tắc khi con đi!

Và con không thấy gì khác sao? Điều đó tuyệt đối okay.

Nó là cái con được cho là đang làm!

Cả đời sống là một tiến trình quyết định Con Là Ai, và rồi cảm nghiệm điều đó.

Khi con tiếp tục mở rộng nhãn quan của mình, con thiết lập các quy tắc mới để bao hàm nó! Khi con tiếp tục mở rộng ý niệm của con về Bản Ngã của mình, con tạo nên những cái nên và không nên mới, những cái được và không để bao hàm điều đó. Đó là những ranh giới để “bao lấy” một cái gì đó không thể bao lấy.

Con không thể ôm lấy “con”, vì con là vô hạn như Vũ trụ vậy. Nhưng con có thể tạo ra một khái niệm về bản ngã vô biên của con bằng cách hình dung, và rồi chấp nhận các ranh giới.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây là cách duy nhất con có thể biết về chính mình như một cái gì đó cụ thể.

Cái vô biên là vô biên. Cái không giới hạn là không giới hạn. Nó không thể hiện hữu ở một nơi nào, vì nó là mọi nơi. Nếu nó là mọi nơi, nó không là nơi cụ thể nào cả.

Thiên Chúa ở khắp mọi nơi. Vì thế, Thiên Chúa không ở nơi nào cụ thể cả, vì để ở nơi cụ thể nào đó, Thiên Chúa sẽ phải không ở nơi khác – điều đó với Thiên Chúa là không thể được.

Chỉ có duy nhất một điều là “không thể đối với Thiên Chúa, và đó là Thiên Chúa không là Thiên Chúa. Thiên Chúa không thể “không là.” Thiên Chúa cũng không thể không thích Chính Nó. Thiên Chúa không thể phi Thiên Chúa chính Nó được.

Ta là mọi nơi, và đó là tất cả cái có. Và vì Ta là mọi nơi, Ta cũng là không nơi nào. Và nếu Ta là KHÔNG NƠI NÀO, thì Ta ở đâu?

BÂY GIỜ- Ở ĐÂY.

Con thích điều đó! Ngài đã nói tới điểm này trong cuốn đầu tiên, nhưng con thích, nên con để Ngài tiếp tục.

Con thật tốt. Và con có hiểu hơn bây giờ chưa? Con có thấy làm thế nào mà con đã tạo ra ý niệm “đúng” và “sai” chỉ để định nghĩa Người Mà Con Là?

Con có thấy rằng không có các định nghĩa ấy – các biên giới ấy, con không là gì hết?

Và con có thấy rằng, giống như Ta, con liên tục thay đổi các biên giới khi con thay đổi các Ý Niệm về Người Mà Con Là?

Ồ, con hiểu được điều Ngài đang nói, nhưng xem ra con đã không thay đổi các biên giới của con – biên giới cá nhân con – nhiều lắm. Với con, việc giết người luôn luôn sai. Ăn trộm luôn luôn sai. Làm tổn thương người khác luôn luôn sai. Các khái niệm rộng lớn hơn, nhờ đó chúng con quản trị chính mình đã được đặt vào chỗ của nó từ nguyên thủy, và hầu hết loài người đều đồng ý về chúng.

Thế tại sao các con có chiến tranh?

Vì luôn luôn có một ai đó phá vỡ các quy tắc. Có một trái táo thối trong mọi rổ.

Điều ta sẽ nói với con bây giờ, và trong các đoạn tiếp theo, có lẽ rất khó hiểu và chấp nhận đối với một số người. Nó sẽ vi phạm phần lớn những gì đã được xem như chân lý trong hệ thống tư tưởng hiện tại của các con. Nhưng ta không thể để con tiếp tục sống với những cơ cấu ấy nếu cuộc đối thoại này là nhằm phục vụ cho con. Vì thế bây giờ, trong cuốn thứ hai này, chúng ta phải dùng đầu một số những khái niệm ấy. Nhưng đi tới chỗ này đường sẽ khá gập ghềnh mất một lúc đấy. Con sẵn sàng chưa?

Con chắc được rồi. Cảm ơn ngài đã nhắc nhở. Cái gì giết gân hoặc khó hiểu và chấp nhận mà Ngài sắp sửa nói với con vậy?

Ta sẽ nói với con điều này: không hề có “táo thối” nào cả. Chỉ có những người không đồng ý với quan điểm của con về các sự vật, những người xây dựng một mô hình thế giới khác thôi. Ta sẽ nói với con điều này: Không có người nào làm chuyện gì không phù hợp, xét tới mô hình thế giới của họ.

Vậy thì “mô hình” của họ tất cả đều xáo trộn. Con biết cái gì đúng và sai, và vì một số người khác không biết, điều đó làm cho con phát khùng vì con biết. Họ là những kẻ điên khùng!

Ta rất tiếc phải nói đó chính là thái độ làm nảy sinh chiến tranh.

Con biết, con biết. Con đang làm thế có mục đích. Con chỉ lặp lại ở đây điều con đã nghe nhiều người khác nói thôi. Nhưng làm sao con có thể trả lời người ta như thế được? Con có thể nói gì nào?

Ngài có thể nói với họ rằng những ý niệm “đúng” và “sai” của họ thay đổi, và đã thay đổi nhiều lần từ nền văn hóa này tới nền văn hóa khác, từ khoảng thời gian này tới khoảng thời gian khác, tôn giáo này tới tôn giáo khác, nơi này tới nơi khác... thậm chí từ gia đình tới gia đình, con người tới con người. Ngài có thể chỉ ra cho họ rằng điều nhiều người xem là “đúng” ở một thời điểm – hỏa thiêu người ta vì cái bị xem là ma thuật chẳng hạn – thì bây giờ được bị coi là “sai”.

Ngài có thể nói với họ rằng một định nghĩa về “đúng” và “sai” là một định nghĩa được thiết lập không chỉ theo thời gian, nhưng cũng đơn giản là theo địa lý. Ngài có thể cho phép họ ghi nhận rằng một số hoạt động trên hành tinh (mại dâm chẳng hạn) là phi pháp ở nơi này, và chỉ cách vài dặm đường, lại hợp pháp ở nơi khác. Và như thế, chuyện một người bị xét là đã làm gì đó sai không phải là vấn đề về điều họ thực sự đã làm, nhưng là nơi họ làm.

Bây giờ Ta sẽ lặp lại một điều Ta đã nói trong Cuốn 1, à Ta biết nó rất, rất khó hiểu, khó chấp nhận.

Hitler đã lên thiên đàng.

Con không chắc rằng người ta sẵn sàng chấp nhận điều này.

Mục đích của cuốn sách này, và của mọi cuốn trong bộ sách mà chúng ta đang tạo ra, là tạo ra sự sẵn sàng – sẵn sàng cho một quy phạm mới, một hiểu biết mới; một cái nhìn rộng hơn, một ý niệm lớn lao hơn.

Thôi được, ở đây con sẽ phải hỏi những câu hỏi mà con biết có rất nhiều người đang nghĩ và muốn hỏi. Làm thế nào một người như Hitler lại lên được thiên đàng? Mọi tôn giáo trên thế giới... con nghĩ là mọi người, đều khẳng định hắn bị kết tội và đi thẳng vào hỏa ngục rồi.

Trước hết, ông ta không thể nào đi vào hỏa ngục vì hỏa ngục không tồn tại. Vì thế, chỉ có một chỗ duy nhất để ông ta có thể đi tới thôi. Nhưng điều đó khỏi cần bàn cãi. Vấn đề thực sự là liệu các hành động của Hitler có sai không.

Nhưng Ta đã nói đi nói lại rằng không có “đúng” và “sai” trong thế giới. Một sự việc bản thân chúng không có đúng và sai. Một việc chỉ là một việc, thế thôi.

Bây giờ ý nghĩ cho rằng Hitler là một con quái vật là dựa trên sự kiện là ông ta đã ra lệnh giết hàng triệu người, đúng không?

Đúng thế.

Nhưng nếu Ta bảo con rằng cái mà con gọi là chết là điều vĩ đại nhất có thể xảy ra với bất cứ ai – thế thì sao nào?

Con nghĩ khó mà chấp nhận được chuyện này.

Con nghĩ rằng sự sống trên Trái Đất thì tốt hơn trên thiên đàng sao? Ta bảo con này, vào giờ chết, con sẽ nhận thức được sự tự do lớn nhất, sự bình an lớn lao nhất, niềm vui lớn nhất, tình yêu lớn nhất con chưa từng được biết. Liệu chúng ta có vì thế mà trừng phạt con cáo vì đã ném con thỏ vào bụi gai?

Ngài đang bỏ qua sự kiện là, cho dù đời sống sau cái chết có tuyệt vời đến đâu, đời sống chúng ta ở đây không được kết thúc dựa vào ý muốn của chúng ta. Chúng ta đã sinh ra đời là để hoàn thành một điều gì đó, để trải nghiệm điều gì đó, học hỏi một điều gì đó, và nếu đời sống chúng ta bị cắt ngắn bởi một sự lưu manh điên cuồng với những ý nghĩ điên cuồng.

Trước hết, con sinh ra đời này không phải để học cái gì hết. (Hãy đọc lại cuốn 1 đi!) Đời sống không phải là trường học, và mục đích của con ở đây không phải là để học, mà là để hồi quy. Và còn một điểm lớn hơn của con nữa, đời sống thường bị cắt ngắn bởi nhiều thứ... bão lụt, động đất...

Cái đó khác chứ. Ngài đang nói về một Hành động của Thiên Chúa.

Mọi biến cố đều là một hành động của Thiên Chúa.

Con có thể tưởng tượng được một biến cố nào có thể xảy ra nếu Ta không muốn nó xảy ra không? Con cho là con có thể nhấc một ngón tay lên nếu Ta quyết định không cho con làm thế không? Con không thể làm gì cả nếu Ta chống lại điều đó.

Được rồi, chúng ta hãy tiếp tục cùng khai thác cái ý tưởng về cái chết “sai” này. Một cuộc sống bị cắt ngắn bởi bệnh tật thì có “sai” không?

Sai không phải là một từ áp dụng ở đây rồi. Đó là những nguyên nhân tự nhiên. Không phải giống như một người như Hitler giết người.

Thế còn tai nạn? Một tai nạn ngớ ngẩn?

Cũng thế thôi. Chuyện ấy là do xui xẻo, thế thảm nhưng đó là Ý Chúa. Chúng ta không thể dò xét đầu óc của Thiên Chúa và tìm hiểu tại sao những điều ấy lại xảy ra. Chúng con không nên thử, vì Ý Thiên Chúa là khôn dò và vô phương hiểu được. Tìm cách minh bạch Mầu Nhiệm của Thiên Chúa là ham muốn tri thức vượt ngoài tầm chúng con. Đó là tội.

Làm sao con biết được điều đó?

Bởi vì nếu Thiên Chúa muốn cho chúng con hiểu được những điều này, chúng con sẽ hiểu. Sự kiện chúng con không hiểu được – không thể hiểu là bằng chứng cho Ý Chúa là không muốn chúng con biết.

Ta hiểu rồi. Sự kiện các con không hiểu chúng là bằng chứng của ý Chúa. Sự kiện chúng xảy ra thì không phải là bằng chứng của Ý Chúa. Hừm...

Con nghĩ là con giải thích mấy chuyện này không khá lắm, nhưng con biết rõ điều mình tin.

Thế con có tin vào Ý Chúa, rằng Thiên Chúa là Đấng Toàn Năng không?

Có.

Ngoại trừ có liên quan tới Hitler thôi. Chuyện xảy ra ở đó không phải là ý Chúa.

Không phải.

Làm sao như thế được nhỉ?

Hitler vi phạm Ý Thiên Chúa.

Này, làm sao con lại nghĩ được rằng hắn có thể làm thế nếu Ý Của Ta là toàn năng?

Ngài đã cho phép hắn.

Nếu Ta cho phép, khi ấy Ý Ta là hắn nên làm điều đó.

Có lẽ là thế... nhưng Ngài có thể có lý do nào không? Không hề. Ý của Ngài là hắn ta có Tự Do Chọn Lựa. Ý của hắn là hắn làm điều hắn đã làm.

Con đi rất gần tới rồi đấy. Gần lắm rồi.

Con đúng rồi, dĩ nhiên rồi. Ý của Ta là Hitler – là tất cả các con - có Tự Do Chọn Lựa. Nhưng Ý của Ta không phải là các con bị trừng phạt không ngừng, bất tận, nếu các con không chọn lựa điều Ta muốn các con chọn. Nếu là thế, thì chọn lựa của các con còn tự do gì nữa đâu? Con có thực sự tự do làm điều con muốn nếu con biết rằng con sẽ bị đau khổ tột cùng nếu con làm điều con muốn không? Đó là kiểu chọn lựa gì vậy?

Đây không phải là vấn đề trừng phạt. Đó chỉ là Luật Tự Nhiên thôi. Đó chỉ là vấn đề nhân quả.

Ta thấy con đã được dạy dỗ tốt trong mọi cơ cấu thần học, chúng cho phép con coi Ta như một Thiên Chúa thích báo thù – mà không để Ta chịu trách nhiệm về điều đó.

Nhưng ai làm ra những Luật Tự Nhiên ấy? Và nếu chúng ta có thể đồng ý rằng Ta phải đưa chúng vào đúng chỗ, thì tại sao Ta lại đưa ra những luật ấy – rồi lại cho các con có quyền vượt qua chúng?

Nếu Ta không muốn các con bị ảnh hưởng bởi chúng – nếu Ý của Ta là các tạo vật kỳ diệu của Ta sẽ không bao giờ bị đau khổ - thì tại sao Ta lại tạo ra khả năng để các con có thể đau khổ?

Và rồi, tại sao Ta tiếp tục cám dỗ các con, ngày lẫn đêm, phá vỡ luật lệ mà Ta đã đặt ra?

Ngài không cám dỗ chúng con, mà là ma quỷ.

Lại nữa rồi, chỗ này con cũng làm cho Ta không chịu trách nhiệm.

Con không thấy rằng, cách duy nhất các con có thể duy lý hóa nền thần học của các con là biến Ta thành kẻ bất lực? Con có hiểu rằng cách duy nhất để các cơ cấu của các con có ý nghĩa là cơ cấu của Ta vô nghĩa không?

Con có thực sự thoải mái với ý niệm về một Thiên Chúa tạo ra một tạo vật, mà Ngài không thể kiểm soát các hành động của nó không?

Con không nói rằng Ngài không kiểm soát được ma quỷ. Ngài có thể kiểm soát hết mọi sự. Ngài là Thiên Chúa mà! Chỉ là Ngài chọn không kiểm soát thôi. Ngài cho phép ma quỷ cám dỗ chúng con, tìm cách chiếm lấy linh hồn chúng con.

Nhưng tại sao? Tại sao Ta lại làm thế nếu Ta không muốn để các con không trở về với Ta?

Bởi vì Ngài muốn chúng con đến với Ngài từ chọn lựa, chứ không phải vì không chọn lựa. Ngài làm ra Thiên đàng và Hỏa ngục để có thể có một chọn lựa. Để chúng con có thể hành động theo chọn lựa, chứ không chỉ đi theo một con đường vì không còn lối rẽ nào khác.

Ta có thể hiểu được con làm thế nào mà có được ý niệm như thế. Ấy là Ta đã làm ra trong thế giới của con, và vì thế con suy nghĩ rằng ở trong Ta cũng phải là như thế.

Trong thực tại của con, Tốt không thể tồn tại nếu không có Xấu. Cho nên con tin rằng ở trong Ta hẳn cũng phải như thế.

Nhưng Ta bảo con điều này: Không hề có “xấu” ở nơi Ta. Và cũng không có Sự Dữ. Chỉ có duy nhất Tất Cả Mọi Sự. Duy Nhất. Và Ý Thức, Kinh Nghiệm về điều ấy.

Của Ta là Thực Tại của Tuyệt Đối, nơi mà Một không tồn tại trong quan hệ với Một Cái Khác, nhưng hoàn toàn độc lập với bất cứ điều gì.

Của Ta là nơi Tất cả là Tình Yêu

Và không có hậu quả nào với bất cứ điều gì chúng con suy nghĩ, nói và làm trên Trái Đất ư?

Ồ, nhưng có những hệ quả chứ. Nhìn quanh con đi.

Con muốn nói là sau cái chết.

Không có “chết.” Sự sống diễn ra mãi mãi bất tận. Sự Sống Là. Các con đơn giản chỉ thay đổi hình thức thôi.

Được rồi, thì cứ nói theo kiểu của Ngài đi. Sau khi chúng con “đổi hình thức.”

Sau khi các con thay đổi hình thức, các hệ quả cũng thôi không tồn tại nữa. Chỉ còn có Biết. Hậu quả là một yếu tố của tương đối. Chúng không có chỗ trong Tuyệt Đối vì chúng lệ thuộc vào “thời gian” theo đường thẳng và các biến cố nối tiếp nhau. Những cái đó không tồn tại trong Lĩnh Vực Tuyệt Đối.

Trong lĩnh vực ấy không có gì khác ngoài bình an, hoan lạc và tình yêu.

Trong lĩnh vực ấy, con rốt cục sẽ biết được Tin Mừng: rằng không có ma quỷ của các con, rằng con là người mà con đã luôn nghĩ rằng con là – tốt đẹp và yêu mến. Ý niệm của con rằng con có thể là cái gì khác đã đến từ một thế giới điên khùng ở bên ngoài, khiến cho con hành động điên khùng. Một thế giới bên ngoài đầy xét đoán và kết án. Những người khác xét đoán con, và từ phán quyết của họ con lại xét đoán chính mình.

Bây giờ con muốn Thiên Chúa xét đoán con, và Ta sẽ không làm điều ấy đâu.

Và vì con không thể hiểu được một Thiên Chúa sẽ không hành động như con người, con đã bị lạc.

Thần học của các con là cố gắng của các con nhằm tìm lại chính mình.

Ngài gọi các thần học của chúng con là mất trí – nhưng làm thế nào một nền thần học có thể làm việc nếu không có một hệ thống Thưởng và Phạt?

Mọi thứ tùy thuộc vào điều con nhận thức về mục đích của cuộc sống thôi – và đó là cơ sở của thần học

Nếu con tin rằng cuộc sống tồn tại như một thử thách, một phiên tòa, một giai đoạn để đưa con qua từng bước để xem con có xứng đáng hay không, thì các thần học của con bắt đầu có ý nghĩa.

Nếu con tin rằng cuộc sống tồn tại như một cơ hội, một tiến trình qua đó con khám phá, hồi tưởng – rằng con có giá (vẫn thế mà) thì thần học của con hóa ra điên khùng.

Nếu con tin rằng Thiên Chúa là một Thiên Chúa đầy ích kỷ, đòi phải chú ý, tôn thờ, ca tụng, và yêu thích – và sẽ giết chóc để có được điều đó – thì thần học của các con bắt đầu liên kết với nhau. Nếu con tin rằng Thiên Chúa không có cái con hay nhu cầu gì, nhưng là nguồn của tất cả mọi sự, và là nền tảng của mọi sự khôn ngoan và yêu mến, khi ấy thần học tan rã.

Nếu con tin rằng Thiên Chúa là một Thiên Chúa thích báo thù, ganh tị trong tình yêu và điên cuồng trong cơn giận dữ, khi ấy thần học trở nên hoàn hảo.

Nếu con tin rằng Thiên Chúa là Thiên Chúa bình an, vui mừng trong tình yêu của Người và nồng nhiệt trong cơn xuất thần, khi ấy thần học các con vô dụng.

Ta bảo con này: mục đích cuộc sống không phải là làm vừa lòng Thiên Chúa. Mục đích của cuộc sống là để biết, và để tái tạo Người mà Con Là. Khi làm thế là con làm vừa lòng Thiên Chúa, và cũng là làm vinh danh Bà Ấy nữa.

Tại sao ngài cứ nói là “Bà Ấy”? Ngài là một Cô à?

Ta không phải “ông” cũng không phải “bà”. Đôi khi ta dùng đại từ giống cái để đưa con ra khỏi lối suy nghĩ nhà thờ thôi.

Nếu con nghĩ Thiên Chúa là một thứ, khi ấy con sẽ nghĩ Thiên Chúa không phải là một thứ khác. Và đó là lầm lẫn lớn lao.

Hitler đi lên thiên đàng vì những lý do này:

Không có hỏa ngục, vì thế chỉ còn một nơi hắn có thể đi.

Hành động của hắn là điều mà con thường gọi là sai lầm – hành động của một hữu thể chưa tiến hóa – và các sai lầm thì không thể trừng phạt bằng việc kết tội, nhưng bằng việc cho cơ hội để sửa sai, để tiến hóa.

Các lỗi mà Hitler gây ra không làm hại cho những người mà cái chết của họ là do hắn gây ra. Những linh hồn ấy được giải thoát khỏi ràng buộc trần thế, giống như cánh bướm chui ra từ tổ kén.

Những người còn sống thì khóc than cho những người chết ấy chỉ vì họ không biết được niềm vui mà các linh hồn ấy đã đi vào. Không ai đã trải nghiệm qua sự chết lại than khóc cái chết của người khác bao giờ.

Khẳng định của con cho rằng cái chết của họ tuy vậy là không đúng lúc, và vì thế có gì đó sai, cho thấy rằng có điều gì đó có thể xảy ra trong vũ trụ khi nó không được xếp đặt như thế. Nhưng xét đến Người và Điều Mà Ta Là, thì chuyện đó không thể có được.

Mọi sự xảy ra trong vũ trụ đều xảy ra một cách hoàn hảo. Thiên Chúa không mắc sai lầm trong một thời gian rất dài.

Khi con nhìn thấy sự hoàn hảo tốt cùng trong mọi thứ, không chỉ những thứ mà con đồng ý, nhưng (và có lẽ, đặc biệt) cả những thứ mà con không đồng ý, lúc đó con đạt tới giác ngộ.

Con biết tất cả những điều này, dĩ nhiên. Chúng ta đã nói qua tất cả trong cuốn 1 rồi. Nhưng với những người chưa đọc Cuốn 1, con nghĩ điều quan trọng là họ có một hiểu biết cơ bản ngay đầu cuốn này. Đó là lý do vì sao con đã đưa vào những câu hỏi và trả lời này. Nhưng bây giờ, trước khi đi tiếp, con muốn nói thêm một chút về một số vấn đề thần học rất phức tạp mà loài người chúng con đã tạo ra. Chẳng hạn, con được dạy từ khi còn bé rằng con là một tội nhân, rằng mọi người đều là tội nhân, rằng chúng con không thể làm gì khác; sinh ra đã là vậy rồi. Chúng con được sinh ra trong tội lỗi.

Một khái niệm rất thú vị. Làm sao người ta khiến con tin được vào điều ấy?

Họ kể cho chúng con câu chuyện về Adam và Eva. Họ bảo chúng con ở lớp giáo lý 4, 5 và 6 là, hừm, chúng con có thể đã không phạm tội, và chắc chắn các hài nhi không phạm tội, nhưng Adam và Eva đã phạm và chúng con là con cháu của họ, và vì thế đều thừa hưởng tội của họ, cũng như bản chất tội lỗi của họ.

Ngài xem, Adam và Eva đã ăn trái cấm, được tham dự vào sự hiểu biết Thiện Ác – và vì thế đã bị lên án với tất cả hậu duệ con cháu của họ là phải tách rời khỏi Thiên Chúa ngay từ lúc mới sinh. Tất cả chúng con đều được sinh ra với “Tội Nguyên Tổ” trong linh hồn. Mỗi chúng con đều có phần trong tội. Vì thế, con cho rằng chúng con có được Tự Do Chọn Lựa để xem chúng con sẽ làm cùng một điều như Adam và Eva và bất tuân phục Thiên Chúa, hay chúng con có thể chiến thắng bản tính tự nhiên của mình, cái xu hướng thâm căn cố đế để “làm điều xấu,” mà làm các điều phải, cho dù gặp các cám dỗ thế gian.

Và nếu các con làm “điều xấu”?

Khi ấy Ngài đẩy chúng con vào hỏa ngục.

Lại Ta làm.

Vâng. Trừ phi chúng con sám hối.

Ra thế.

Nếu chúng con xin lỗi – gọi là ăn năn tội cách trọn – Ngài sẽ cứu chúng con khỏi Hỏa ngục – nhưng không phải khỏi các đau khổ. Chúng con vẫn phải đi vào Luyện ngục một thời gian, để thanh tẩy các tội của mình.

Các con phải ở lại trong “Luyện ngục” bao lâu?

Cái đó còn tùy. Chúng con phải để các tội lỗi của mình được thanh luyện. Con có thể nói với Ngài là điều đó không dễ chịu lắm. Và càng phạm nhiều tội, càng cần nhiều thời gian để thanh luyện, chúng con càng phải ở đó lâu. Đó là điều con đã được dạy.

Ta hiểu.

Nhưng ít ra chúng con sẽ không phải đi vào hỏa ngục, vào đó là vĩnh viễn. Mặt khác, nếu chúng con chết khi còn mắc tội trọng, chúng con sẽ đi thẳng vào hỏa ngục.

Tội trọng ư?

Là cái ngược với tội nhẹ. Nếu chúng con chết mà linh hồn còn mắc tội nhẹ, chúng con chỉ đi vào Luyện ngục thôi. Tội trọng mới đẩy chúng con vào hỏa ngục.

Con có thể cho ta một thí dụ về các loại tội mà con đã được dạy không?

Được chứ. Tội trọng thì nghiêm trọng. Kiểu như Tội Chính. Các tội trọng về thần học này. Những tội như giết người, hãm hiếp, trộm cắp này. Tội nhẹ thì nhẹ hơn. Các sai lầm nhẹ về thần học này. Một tội nhẹ thì thường như trót bỏ lễ ngày Chủ nhật. Hoặc như ngày xưa, ăn thịt vào ngày thứ Sáu.

Đợi chút nào! Ông Chúa này của các con đẩy các con vào Luyện ngục nếu các con ăn thịt vào ngày Thứ Sáu à?

Vâng. Nhưng bây giờ hết rồi. Hết từ đầu những năm sáu mươi cơ. Nhưng nếu chúng con ăn thịt vào ngày thứ Sáu hồi trước những năm đầu sáu mươi, thì thật khốn nạn.

Thiệt không?

Chắc chắn là vậy.

Chà, thế có chuyện gì xảy ra hồi đầu những năm sáu mươi khiến cho “tội” này không còn là tội nữa vậy?

Đức Thánh Cha nói nó không còn là tội nữa.

Ra là thế. Và Chúa này của các con - Ông buộc các con phải thờ phượng ông, đi lễ ngày Chủ nhật hả? Không đi là bị phạt?

Không dự Thánh lễ là một tội, đúng vậy. Và nếu không xưng tội – nếu chết mà còn tội ấy trong linh hồn – thì ngài sẽ phải vào Luyện ngục.

Nhưng – thế còn trẻ em thì sao? Nếu một hài nhi còn chưa biết những “luật” mà Thiên Chúa yêu thích này thì sao?

À, nếu một đứa trẻ chết trước khi chịu phép Rửa để vào đạo, thì nó sẽ đi vào lâm bồn.

Vào đâu?

Lâm bồn. Đó không phải là một nơi để trừng phạt, nhưng cũng không phải là thiên đàng luôn. Nó là... hừm... lâm bồn. Ngài không thể ở với Thiên Chúa, nhưng ít ra ngài không phải “đi vào hỏa ngục.”

Nhưng làm sao mà những trẻ em đáng yêu, vô tội ấy lại không được ở với Thiên Chúa? Đứa trẻ có làm gì sai đâu...

Đúng là như thế, nhưng đứa trẻ chưa được rửa tội. Cho dù các hài nhi hoặc ai đó có vô tội và thuần khiết đến đâu, họ phải được rửa tội thì mới được vào thiên đàng. Bằng không thì Thiên Chúa không thể chấp nhận họ được. Đó là lý do tại sao cho trẻ con được rửa tội sớm, ngay sau khi sinh là điều rất quan trọng.

Ai bảo con tất cả những thứ này?

Thiên Chúa chứ ai. Qua Giáo hội của Người.

Giáo hội nào?

Dĩ nhiên là Giáo Hội Công Giáo Rô-ma thánh thiện. Đó là giáo hội của Chúa. Thực tế, nếu ngài là một người Công giáo mà lại tham dự một nhà thờ khác, đó cũng là tội.

Ta nghĩ đó là tội không đi nhà thờ!

Đó là tội. Đi sai nhà thờ cũng là tội luôn.

Nhà thờ “sai” là sao?

Là nhà thờ nào không phải của giáo hội Công giáo Rô-ma. Ngài không thể chịu phép rửa ở một nhà thờ sai, ngài không thể cưới hỏi trong nhà thờ sai – thậm chí không thể đi lễ ở nhà thờ sai. Con biết điều này từ thực tế, là vì lúc còn trẻ con muốn đi với ba mẹ đến đám cưới một người bạn – thực sự là con được nhờ làm người hướng dẫn trong đám cưới – nhưng các ma-xơ bảo con không nên nhận lời mời vì đó là ở nhà thờ sai.

Thế con có nghe lời họ không?

Lời các sơ hả? Không. Con hình dung Thiên Chúa – Ngài sẽ xuất hiện trong nhà thờ khác cũng như sẵn sàng xuất hiện trong nhà thờ bên con, nên con đã đi. Con đứng trong gian cung thánh với bộ lễ phục tuxedo của mình, và cảm thấy rất ngon lành.

Tốt lắm. Thôi được, xem nào, chúng ta có thiên đàng, có hỏa ngục, có luyện ngục, có lâm bồ, có tội trọng tội nhẹ, còn gì nữa không nhỉ?

À, còn có thêm sức, rước lễ và xưng tội – còn có phép trừ quỷ và Xức Dầu bệnh nhân nữa. Còn có...

Khoan đã.

Có các thánh bốn mạng và các ngày lễ buộc

Mọi ngày đều thánh thiêng. Mỗi phút giây đều thánh thiêng. Ngay lúc này, đây là một Thời Điểm Thánh Thiêng.

Vâng, nhưng có một số ngày thực sự thánh thiêng – là các ngày lễ buộc – và vào những ngày ấy chúng con phải đi nhà thờ.

Lại gặp chuyện phải phải phải nữa rồi. Thế nếu không đi thì sao?

Đó là tội.

Thế là con đi vào hỏa ngục à?

Vâng, đi vào luyện ngục nếu chết mà còn tội đó trong linh hồn. Bởi thế tốt nhất là đi xưng tội. Thực sự là nên đi thường xuyên nếu có thể. Một số người xưng tội mỗi tuần. Một số khác mỗi ngày. Bằng cách ấy họ có thể tẩy sạch các vết nhơ – giữ sạch kéo không may họ chết...

Wow! Nói về chuyện sống trong sợ hãi thường xuyên.

Ồ vâng, ngài thấy đấy, đó là mục đích của tôn giáo, đặt sự kính sợ Thiên Chúa vào trong chúng con. Khi ấy chúng con làm điều lành và chống lại cảm dốt.

Ừ hử. Nhưng này, thế nếu con phạm “tội” ngay giữa lúc xưng tội, và rồi gặp tai nạn hay cái gì đó, rồi chết thì sao?

Cái đó không sao. Không phải lo. Chỉ cần ăn năn tội cách trọn. “Ồi lạy Chúa, con hết lòng hối tiếc vì đã xúc phạm đến Ngài...

Okay okay, đủ rồi.

Nhưng đợi chút. Đó chỉ là một trong nhiều tôn giáo trên thế giới. Ngài không muốn xem một vài tôn giáo khác sao?

Thôi, Ta mừng tượng ra rồi.

Ừm, con hy vọng người ta không nghĩ là con đang nhạo báng niềm tin của họ.

Con thực sự không nhạo báng ai cả, chỉ nói về nó như nó là thế thôi. Cũng giống như tổng thống của con, Harry Truman thường nói thôi. Dân chúng thì la: “Tặng địa ngục cho họ đi Harry!” và Harry nói: “Tôi không cho họ địa ngục. Tôi chỉ trực tiếp trích dẫn họ thôi, và thế không khác chi địa ngục rồi.”

CHƯƠNG 4

Ài chà, chúng ta thực sự lạc đề rồi. Bắt đầu là nói chuyện về Thời gian, kết thúc lại nói về tôn giáo có tổ chức.

Đúng vậy, đó là chuyện xảy ra khi nói chuyện với Thiên Chúa. Khó mà giữ giới hạn cho đối thoại lắm.

Để con xem có thể tóm tắt lại những điểm Ngài nhấn mạnh trong Chương 3 không nhé.

- Không có thời gian, chỉ có lúc này thôi. Không có thời điểm nào ngoại trừ thời điểm này.
- Thời gian không phải cái gì liên tục. Nó là một phương diện của Tương đối tính, tồn tại trong một phạm trù “lên và xuống” với các “thời điểm” và “biến cố” chồng lên nhau, xảy ra đồng thời.
- Chúng ta không ngừng chu du giữa các thực tại trong lĩnh vực này của thời gian- phi thời gian – mọi lúc, thường là trong giấc ngủ. Cảm giác ngờ ngợ là một kiểu chúng ta nhận thức về điều này.
- Chưa bao giờ có một thời gian ở đó chúng ta đã không có – cũng sẽ không bao giờ có một thời gian như thế.
- Khái niệm “Tuổi” liên hệ với linh hồn, thực ra là liên hệ với những mức độ ý thức, chứ không phải với chiều dài “thời gian.”
- Không có sự dữ.
- Chúng ta là Hoàn Hảo, như chúng ta là.
- “Sai” là sự khái quát hóa của trí óc, dựa trên Kinh nghiệm Tương đối.
- Chúng ta lập ra những quy tắc khi chúng ta tiến đi, thay đổi chúng cho phù hợp với Thực Tại Hiện Giờ, và điều đó hoàn toàn ổn. Nó là đúng như nó nên là, phải là, nếu chúng ta là những hữu thể tiến hóa.
- Hitler đã lên thiên đàng (!)

- Mọi thứ xảy ra đều là ý Thiên Chúa – tất cả mọi sự. Điều đó bao gồm không chỉ bão lụt, giông tố, và động đất, nhưng cả Hitler nữa. Bí mật của hiểu biết là biết được Mục đích đằng sau các biến cố.
- Không hề có “trừng phạt” sau cái chết, và mọi nhân quả chỉ tồn tại trong Kinh nghiệm Tương đối, chứ không ở trong Địa hạt của Tuyệt đối.
- Các thần học của con người là nỗ lực điên khùng của nhân loại nhằm giải thích một Thiên Chúa điên khùng không tồn tại.
- Cách duy nhất để thần học của con người có ý nghĩa là chúng ta chấp nhận một Thiên Chúa không có ý nghĩa gì hết.
- Thế nào? Bản tóm như thế tốt chứ?

Tuyệt vời.

Tốt rồi. Vì bây giờ con đã có một triệu câu hỏi. Các câu thứ 10 và 11 chẳng hạn, cần được làm sáng tỏ thêm. Tại sao Hitler lên thiên đàng? (Con biết Ngài vừa mới thử giải thích điều này, nhưng con cần hơn thế.) Và đâu là mục đích đứng đằng sau mọi biến cố? Và cái Mục đích lớn hơn này liên hệ với Hitler và những bạo chúa khác như thế nào?

Trước hết hãy nói về Mục đích.

Mọi biến cố, mọi kinh nghiệm đều có mục đích là tạo ra cơ hội. Các biến cố và kinh nghiệm là các Cơ hội. Không hơn không kém.

Sai lầm là đánh giá chúng như những việc làm của ma quỷ, sự trừng phạt của Thiên Chúa, “phần thưởng của Trời,” hoặc bất cứ điều gì khác. Chúng chỉ đơn thuần là các Sự kiện và Trải nghiệm, những cái xảy ra mà thôi.

Chính điều chúng ta nghĩ về chúng, làm về chúng, đáp ứng với chúng mới cho chúng một ý nghĩa. Các biến cố và kinh nghiệm là các cơ hội được kéo đến cho con, được cá nhân hay tập thể các con tạo ra thông qua ý thức. Ý thức tạo ra kinh nghiệm. Con đang cố gắng nâng cao ý thức của mình. Con đã lôi kéo các cơ hội ấy đến với mình để có thể sử dụng chúng như những công cụ trong việc sáng tạo và trải nghiệm Người Mà Con Là. Người Mà Con Là là một hữu thể có ý thức cao hơn mức hiện giờ con đang thể hiện.

Bởi vì Ý Ta là con nên biết và trải nghiệm Người Mà Con Là, Ta cho phép con tự đưa mình vào bất cứ sự kiện và kinh nghiệm nào con chọn làm ra để đạt được điều đó.

Những Tay Chơi khác trong Trò Chơi Vũ Trụ đôi lúc cũng cùng tham gia với con – hoặc như những Người Gặp Thoáng Qua, Người Tham Dự Vòng Ngoài, Đồng Đội Tạm Thời, Người Phối Hợp Dài Hạng, Bà Con và Gia Đình, Người Yêu, hoặc Bạn Đòi.

Những linh hồn ấy được con lôi kéo đến với mình. Con được họ lôi kéo đến với họ. Đó là một kinh nghiệm sáng tạo hỗ tương, bày tỏ các chọn lựa và ước muốn của cả hai.

Không ai đến với con tình cờ cả.

Không có cái gọi là ngẫu nhiên.

Không có gì xảy ra tình cờ cả.

Cuộc sống không phải là sản phẩm của cơ hội.

Các sự kiện, cũng như con người, được lôi kéo đến với con, bởi con, vì các mục đích của chính con. Các kinh nghiệm và sự phát triển ở tầm mức cả hành tinh là kết quả của ý thức nhóm. Chúng được lôi kéo đến với toàn thể nhóm của con, như là kết quả của các chọn lựa và ước muốn của cả một nhóm.

Ngài nói “nhóm của con” là có ý gì?

Ý thức nhóm là cái còn chưa được hiểu rộng rãi, nhưng nó cực kỳ mạnh mẽ, và nếu con không cẩn thận, nó thường đè bẹp ý thức cá nhân. Vì thế, con phải luôn nỗ lực để tạo ra ý thức nhóm ở bất cứ nơi nào con đến, và với bất cứ cái gì con làm, nếu con muốn kinh nghiệm sống rộng lớn hơn của con được hòa hợp.

Nếu con ở trong một nhóm mà ý thức nhóm không phản ánh ý thức của con, và ngay lúc này con không thể nào thay đổi ý thức nhóm một cách hiệu quả, khôn ngoan là con hãy rời bỏ nhóm, bằng không thì nhóm có thể dắt mũi con. Nó sẽ đi tới nơi nó muốn đi, bất kể đến nơi con muốn đi là nơi nào.

Nếu con không thể tìm thấy một nhóm mà ý thức của nó phù hợp với ý thức của con, hãy là nguồn của một nhóm. Những người khác có ý thức tương tự sẽ bị lôi kéo đến với con.

Các cá nhân và những nhóm nhỏ hơn phải ảnh hưởng tới những nhóm lớn hơn – và cuối cùng, nhóm lớn nhất là TẤT CẢ loài người – để có được thay đổi đáng kể và bền vững trên hành tinh của các con.

Thế giới của các con, và tình trạng trong nó, là phản chiếu của ý thức toàn thể, kết hợp của mọi người đang sống ở đó.

Con có thể nhìn thấy xung quanh con, nhiều việc dở dang còn phải làm. Trừ phi, dĩ nhiên, con hài lòng với thế giới như hiện tại.

Điều đáng ngạc nhiên là phần lớn người ta hài lòng thế. Bởi thế mà thế giới không thay đổi.

Hầu hết mọi người hài lòng với một thế giới trong đó sự khác biệt chứ không phải tương đồng được tôn trọng, và sự bất đồng được sắp xếp bởi xung đột và chiến tranh.

Hầu hết mọi người thỏa mãn với một thế giới trong đó sinh tồn là dành cho người mạnh nhất, “sức mạnh là lẽ phải, cạnh tranh là bắt buộc, và chiến thắng được gọi là điều tốt đẹp nhất.”

Nếu một hệ thống như thế cũng tạo ra những “người thua cuộc” – thì cũng chấp nhận thế, miễn là con không ở trong số đó.

Hầu hết mọi người thỏa mãn, cho dù một mô hình như thế tạo ra những người thường bị giết chết khi bị xem là “sai”, chết đói và vô gia cư khi họ là “người thua cuộc,” bị áp bức và bóc lột khi họ không đủ mạnh.

Hầu hết mọi người định nghĩa “sai” là cái gì khác với họ. Đặc biệt, khác biệt tôn giáo là không chấp nhận được, cũng như nhiều khác biệt về xã hội, kinh tế hay văn hóa.

Sự bóc lột tầng lớp hạ cấp được biện minh bởi những tuyên bố mang tính tự khen từ giới thượng lưu về chuyện các nạn nhân của họ hiện giờ tình cảnh tốt hơn nhiều so với trước khi bị bóc lột. Bằng thước đo này, giới thượng lưu có thể lờ đi vấn đề mọi người nên được đối xử thế nào nếu người ta thực sự công bằng, thay vì chỉ làm cho một hoàn cảnh tồi tệ nên tốt hơn một chút rồi hưởng lợi một cách tục tũn qua giao dịch đó.

Hầu hết mọi người phá lên cười khi có người đề nghị một loại hệ thống khác với cái hiện đang tồn tại. Họ nói rằng những hành vi kiểu cạnh tranh và giết chóc và “kẻ chiến thắng chiếm được chiến lợi phẩm” là cái làm cho nền văn minh của họ nên vĩ đại! Hầu hết mọi người thậm chí còn nghĩ rằng không

còn con đường tự nhiên nào khác, rằng bản chất của con người là cư xử theo lối ấy, và hành động theo cách khác sẽ giết chết tinh thần nội tại đang đưa con người tới thành công. (Không ai từng đặt câu hỏi “Thành công cái gì?”)

Lại càng khó hiểu với những người thực sự giác ngộ là, hầu hết mọi người trên hành tinh của các con tin vào triết lý này, và đó là lý do tại sao hầu hết mọi người không quan tâm đến số đông đang đau khổ, sự áp bức những nhóm thiểu số, sự tức giận của tầng lớp hạ lưu, hoặc nhu cầu sống còn của ai đó ngoài bản thân họ và những người thân thích gần gũi với họ.

Hầu hết mọi người không thấy rằng họ đang tàn phá Trái Đất của họ - chính hành tinh đem cho họ Sự Sống – vì hành động của họ chỉ tìm kiếm tăng cường chất lượng cuộc sống của họ thôi. Thật đáng ngạc nhiên, họ không đủ tầm nhìn xa để thấy rằng các lợi ích ngắn hạn có thể tạo ra thua lỗ dài hạn, và thường là như thế, sẽ là như thế.

Hầu hết mọi người bị đe dọa bởi ý thức nhóm, một khái niệm như lợi ích tập thể, một cái nhìn về một-thế-giới, hoặc một Thiên Chúa hiện hữu trong hiệp nhất với toàn thể tạo thành, thay vì tách rời khỏi nó.

Nỗi sợ một cái gì đó đưa đến sự hiệp nhất và việc cả hành tinh này vinh danh Tất Cả Những Gì Chia Cắt khiến tạo ra sự chia rẽ, bất hòa, cắt đứt – nhưng các con xem ra không có khả năng học được từ chính kinh nghiệm của các con, và vì thế các con tiếp tục các hành vi của mình, với cùng một hậu quả. Sự bất lực trong việc cảm nghiệm đau khổ của người khác như là của mình là cái cho phép sự đau khổ ấy tiếp diễn.

Chia rẽ làm phát sinh sự thờ ơ, sự thương tôn giả tạo. Sự hiệp nhất làm phát sinh thông cảm, bình đẳng đích thực.

Các biến cố xảy ra trên hành tinh của con – đã xảy ra đều đặn cả 3000 năm rồi – như Ta đã nói, là phản ánh của Ý Thức Tập Thể của “nhóm của con” – nhóm toàn bộ trên hành tinh các con.

Mức độ ý thức ấy có thể được diễn tả một cách tốt nhất bằng từ ngữ “sơ khai”.

Hừm. Vâng. Nhưng chúng ta dường như đã đi trật khỏi câu hỏi ban đầu rồi.

Không phải thế đâu. Con hỏi về Hitler. Kinh nghiệm Hitler được hiện thực hóa như là kết quả của ý thức tập thể. Nhiều người muốn nói rằng Hitler đã thao túng một nhóm, trong trường hợp này là những đồng bào của ông –

bằng sự xảo quyết và điều luyện trong hùng biện của ông ta. Nhưng lối giải thích này tùy tiện đặt tất cả sự khiển trách lên vai Hitler, trong khi đó chính là điều mà cả khối người ấy mong muốn.

Nhưng Hitler không thể làm gì nếu không có sự hợp tác và hỗ trợ và chủ ý phục tùng của hàng triệu con người. Nhóm nhỏ hơn, tự gọi là người Đức phải chịu trách nhiệm khổng lồ trong vụ Holocaust. Cũng như, tới một mức độ nào đó, nhóm lớn hơn mệnh danh Nhân Loại, dù không làm gì khác, cũng đã cho phép mình thờ ơ và vô cảm với đau khổ ở nước Đức cho đến khi nó đạt tới mức độ rộng lớn đến độ cả những người theo chủ nghĩa cô lập nhấn tâm nhất cũng không thể làm ngơ được nữa.

Con thấy đấy, chính ý thức tập thể đã cung cấp mảnh đất màu mỡ cho sự phát triển của phong trào Nazi. Hitler đã chớp lấy thời cơ, nhưng ông ta không tạo ra nó.

Điều quan trọng là hiểu được bài học ở đây. Một ý thức nhóm luôn nói về sự tách rời và thượng tôn sẽ tạo ra sự mất đi lòng thông cảm trên diện rộng, và mất đi sự thông cảm thì không tránh khỏi sự mất lương tâm theo sau nó.

Một khái niệm tập thể ăn rễ trong chủ nghĩa dân tộc cực đoan sẽ bỏ qua những tiếng kêu nài của người khác, nhưng làm cho mọi người khác có trách nhiệm với con, và như thế biện minh cho sự báo thù, “sửa dạy,” và chiến tranh.

Auschwitz là giải pháp của Nazi như một cố gắng “sửa dạy” dành cho “vấn đề người Do thái.”

Sự kinh khủng của Kinh Nghiệm Hitler không phải ở chỗ ông ta đã phạm tội với nhân loại, song là việc nhân loại đã cho phép ông ta làm điều đó.

Điều ngạc nhiên không chỉ là một Hitler đã đến, song là rất nhiều Hitler khác đã đến.

Sự ô nhục không chỉ là Hitler đã giết hàng triệu người Do thái, nhưng là hàng triệu người Do thái đã bị giết trước khi bàn tay của Hitler bị chặn lại.

Mục đích của Kinh nghiệm Hitler là để cho nhân loại nhìn thấy rõ về mình.

Trong suốt lịch sử, con đã có những bậc thầy nổi danh, mỗi vị trình bày những cơ hội đặc biệt để nhớ lại Người mà Con Thực Sự Là. Những bậc thầy ấy đã cho con thấy được cái cao nhất và thấp nhất của khả năng con người.

Họ đã trình bày những gương mẫu sống động, thu hút về thể nào là làm người, về nơi con có thể đi cùng với kinh nghiệm, về nơi mà nhiều người trong các con có thể và muốn đi tới, với ý thức của các con.

Một điều phải ghi nhớ: Ý thức ở khắp mọi nơi, và nó tạo ra kinh nghiệm của con. Ý thức tập thể rất mạnh, và tạo ra kết quả với vẻ mỹ lệ hoặc xấu xa kinh khủng. Chọn lựa là ở nơi các con.

Nếu con không thỏa mãn với ý thức của nhóm của con, hãy tìm cách thay đổi nó.

Cách tốt nhất để thay đổi ý thức của những người khác là bằng gương mẫu của chính con.

Nếu gương mẫu của chính con vẫn chưa đủ, hãy tạo ra nhóm riêng của con – con hãy là nguồn ý thức mà con muốn những người khác trải nghiệm.

Họ sẽ, khi con muốn.

Nó khởi đầu với con. Mọi thứ. Mọi sự.

Con muốn thế giới thay đổi ư? Hãy thay đổi những thứ trong thế giới của chính con.

Hitler đã cho con một cơ hội bằng vàng để làm điều đó. Kinh nghiệm Hitler – cũng như Kinh nghiệm Đức Ki-tô – rất sâu xa trong những ý nghĩa và sự thật mà nó mặc khải cho con về con. Nhưng những ý thức lớn hơn ấy chỉ sống – trong trường hợp Hitler hay Phật, Genghis Kahn hoặc Hare Krishna, Attila the Hun hoặc Đức Giê-su Ki-tô – bao lâu ký ức của con về họ còn sống.

Đó là lý do vì sao người Do thái xây dựng những tượng đài kỷ niệm vụ Holocaust và yêu cầu con đừng bao giờ quên nó. Vì có một ít Hitler trong tất cả các con – và chỉ là vấn đề mức độ mà thôi.

Quét sạch một dân tộc là quét sạch một dân tộc, dù là ở Auschwitz hay Wounded Knee.

Như vậy, Hitler đã được gửi đến với chúng con để cho chúng con bài học về những sự kinh khủng con người có thể mắc phải, mức độ mà con người có thể chìm vào sao?

Hitler không được gửi đến cho các con. Hitler do các con tạo ra. Ông ta xuất hiện từ Ý thức Tập thể của các con, và không thể nào hiện hữu nếu không có nó. Đó là bài học.

Ý thức về sự tách rời, phân biệt, thượng tôn “chúng ta” đối với “họ,” – là cái tạo ra Kinh Nghiệm Hitler.

Ý thức về Tình Huynh Đệ với Thiên Chúa, về sự hiệp nhất, về Sự Một, về “của chúng ta” thay vì “của các bạn/của tôi, là điều tạo nên Kinh Nghiệm Ki-tô.

Khi đau thương là của chúng ta, chứ không chỉ là “của các bạn,” khi niềm vui là “của chúng ta” chứ không chỉ là “của tôi,” khi toàn thể kinh nghiệm sống là Của Chúng Ta, khi ấy, cuối cùng rồi nó cũng là nó – một kinh nghiệm Toàn Thể Sự Sống.

Thế tại sao Hitler lại lên thiên đàng?

Bởi vì Hitler không làm gì “sai.” Hitler chỉ đơn giản làm điều ông ta đã làm. Ta nhắc cho con thêm một lần nữa rằng trong nhiều năm trời, hàng triệu người đã nghĩ rằng ông ta “đúng.” Thế thì làm sao ông ta có thể không nghĩ như thế được?

Nếu con đề ra một ý tưởng điên rồ, và mười triệu người đồng ý với con, con không thể nghĩ con là điên quá điên được.

Thế giới cuối cùng đã quyết định rằng Hitler sai. Tức là, những con người của thế giới đã có một đánh giá mới về Người Mà Họ Là, và Người Mà Họ Chọn Là, trong tương quan với Kinh Nghiệm Hitler.

Ông ta đã đưa ra một cây thước đo! Ông ta thiết lập một thông số, một đường biên giới, dựa vào đó chúng ta có thể đo lường và giới hạn các ý tưởng của chúng ta về chính mình. Đức Ki-tô cũng đã làm điều tương tự, ở một góc khác của quang phổ.

Đã có những Ki-tô khác, những Hitler khác. Và sẽ còn có nữa. Như vậy, hãy luôn tỉnh thức. Vì những người với ý thức cả cao lẫn thấp đều đang đi ở giữa các con – thậm chí giống như con đang đi ở giữa những người khác. Con nắm lấy cho mình loại ý thức nào?

Con vẫn không hiểu làm thế nào Hitler lại đã có thể lên thiên đàng. Làm thế nào ông ta lại được thưởng vì điều ông ta đã làm?

Trước tiên, hãy hiểu rằng chết không phải là chấm dứt, nhưng là một khởi đầu. Không phải là điều đáng kinh sợ, nhưng là niềm vui. Đó không phải là đóng lại, nhưng là mở ra.

Giây phút hạnh phúc nhất của đời con sẽ là giây phút nó kết thúc.

Đó là bởi vì nó không chấm dứt nhưng chỉ tiếp tục trên một con đường rất đổi sáng lạn, tràn đầy bình an và khôn ngoan và hoan lạc, đến nỗi thật khó miêu tả, và càng không thể nào cho con hiểu được.

Vậy điều đầu tiên con phải hiểu – như Ta đã giải thích cho con, rằng Hitler không làm tổn thương một ai cả. Theo một nghĩa nào đó, ông ta không gây ra đau khổ, nhưng là chấm dứt nó.

Chính đức Phật cũng đã nói Đời là bể khổ. Phật nói đúng đấy.

Nhưng ngay cả nếu như con chấp nhận được điều đó – Hitler không biết rằng ông ta thật sự đã làm điều tốt. Ông ta nghĩ rằng mình đang làm điều xấu cơ mà!

Không, ông ta không nghĩ mình đang làm điều gì “xấu.” Ông ta thực sự đã nghĩ rằng mình đang giúp cho nhân dân mình. Và đó là điều các con không hiểu được.

Không ai làm điều gì “sai,” xét theo mô hình của họ về thế giới. Nếu con nghĩ rằng Hitler đã hành động điên khùng và đồng thời lại biết rằng mình điên khùng, thì con không hiểu một tí gì về sự phức tạp của kinh nghiệm loài người.

Hitler nghĩ rằng ông ta đang làm điều tốt cho nhân dân mình. Và dân của ông ta cũng đã nghĩ như thế! Đó là chuyện điên rồ! Đại đa số trong quốc gia đã đồng ý với ông ta!

Con tuyên bố rằng Hitler “sai.” Tốt lắm. Bằng việc đo lường này, con đi đến chỗ tự định nghĩa chính mình, biết hơn về mình. Tốt lắm. Nhưng đừng kết án Hitler vì đã cho con thấy điều đó. Phải có người nào đó làm việc này.

Con không thể biết lạnh trừ phi có nóng, trên trừ phi có dưới, trái trừ phi có phải. Đừng kết án cái này và chúc lành cho cái kia. Làm như vậy là không hiểu gì cả.

Suốt bao thế kỷ, người ta lên án Adam và Eva. Họ bị coi là đã phạm tội Nguyên Tổ. Ta bảo con điều này: Đó là Phúc Lành Nguyên Tổ. Vì không có biến cố ấy, biến cố tham dự vào việc biết lành và dữ, con thậm chí còn không

biết được có hai khả năng cùng tồn tại! Thực ra, trước cái được gọi là sự sa ngã của Adam, hai khả năng này không tồn tại. Không có “sự dữ.” Mọi người và mọi sự đều tồn tại trong tình trạng hoàn hảo trường cửu. Đó đúng là thiên đường theo mặt chữ. Nhưng con không biết đó là thiên đường – không thể cảm nghiệm nó là hoàn hảo – vì con không biết gì khác cả.

Vậy thì con có lên án Adam và Eva nữa không, hay là cảm ơn họ? Và con sẽ nói gì với Hitler?

Ta bảo con này: Lòng yêu mến thương xót của Thiên Chúa, sự khôn ngoan và tha thứ của Thiên Chúa, ý hướng và mục đích của Người đều đủ lớn để ôm lấy tội ác kinh khủng nhất và tội nhân đáng ghét nhất.

Con có thể không đồng ý với điều này, nhưng chuyện ấy không quan hệ. Con chỉ mới bắt đầu học được điều con đến đây để khám phá.

CHƯƠNG 5

Trong cuốn 1, ngài đã hứa trong Cuốn 2 sẽ giải thích một danh sách dài nhiều thứ - như thời gian và không gian, tình yêu và chiến tranh, thiện và ác, và các vấn đề mang tính địa lý-chính trị có tính toàn cầu ở trật tự cao nhất. Ngài cũng hứa rằng sẽ giải thích chi tiết hơn về kinh nghiệm tình dục của con người.

Đúng rồi, Ta đã hứa tất cả những điều ấy

Cuốn 1 bàn về những vấn nạn mang tính cá nhân hơn; bàn về đời sống con người xét như một cá thể. Cuốn 2 bàn về đời sống tập thể của con trên trái đất. Cuốn 3 là kết luận cho bộ ba cuốn, với các chân lý rộng lớn nhất: vũ trụ học, toàn bộ bức tranh, hành trình của linh hồn. Xét chung lại, lời khuyên và thông tin tốt nhất của ta hiện giờ cho con, từ thắt dây giày con cho tới tìm hiểu vũ trụ của con.

Ngài đã nói hết điều ngài định nói về thời gian rồi sao?

Ta đã nói tất cả những gì con cần biết về thời gian. Không có thời gian. Mọi sự đều tồn tại đồng thời. Mọi biến cố đều xảy ra cùng một lượt.

Cuốn sách này đang được viết, và khi đang được viết, nó đã được viết rồi. Nó đã hiện hữu rồi. Quả thực, đó là nơi con đang lấy ra tất cả các thông tin này – từ cuốn sách đã có rồi. Con chỉ việc đem nó ra thành hình thức mà thôi.

Đây là ý nghĩa của câu: “Cả trước khi con xin, Ta đã nhận lời con rồi.”

Tất cả các thông tin này về Thời gian, ừm, cũng thú vị đấy, nhưng vẫn còn huyền bí quá. Có thể áp dụng gì cho cuộc sống thực tế không?

Một sự hiểu biết thực về thời gian cho phép con sống bình an hơn nhiều trong thực tại tương đối của con, trong đó thời gian được cảm nghiệm như một chuyển động, một dòng chảy thay vì bất biến.

Chính con là người đang chuyển động, chứ không phải thời gian. Thời gian không chuyển động. Chỉ có Một Thời Điểm duy nhất.

Ở mức độ nào đó, con hiểu sâu sắc điều này. Vì thế, khi một điều gì đó thực sự vĩ đại hoặc quan trọng xảy ra trong đời con, con thường nói về nó như thể “thời gian đứng yên.” Nó quả là đứng yên. Và khi con cũng đứng yên, con thường cảm nghiệm một trong những thời điểm định-nghĩa-sự-sống như thế.

Con thấy điều này khó tin quá. Làm sao như vậy được nhỉ?

Khoa học của các con đã chứng minh điều này bằng toán học. Các công thức đã được viết ra cho thấy rằng nếu con đi vào một tàu vũ trụ và bay đủ xa và đủ nhanh, con có thể quay vòng trở lại trái đất và quan sát con đang cất cánh.

Điều đó cho thấy rằng Thời gian không phải là một chuyển động, nhưng là một trường, trong đó con chuyển động – trong trường hợp này, trên Trái đất-Tàu vũ trụ.

Con nói rằng cần có “365 ngày” để thành một năm. Nhưng ngày là gì? Con quyết định – hoàn toàn tùy tiện – Ta muốn thêm – rằng một “ngày” là “thời gian” để con Tàu Vũ Trụ của con hoàn thành một vòng quay trên trục của nó.

Làm sao con biết được nó thực hiện một cú xoay như thế? (Con không thể cảm thấy nó đang chuyển động!) Con đã chọn một điểm quy chiếu trên trời – Mặt Trời. Con nói cần nguyên một “ngày” tròn để phần của Tàu vũ trụ mà con đang ở trên đó đối diện với mặt trời, quay khỏi mặt trời và rồi đối diện với mặt trời lần nữa.

Con chia “ngày” ra làm 24 “giờ” – một lần nữa, rất tùy tiện. Con có thể dễ dàng chia thành 10 hoặc 73 cũng được!

Thế rồi con chia mỗi “giờ” thành “phút”. Con nói mỗi đơn vị giờ gồm 60 đơn vị nhỏ hơn, gọi là “phút”, và mỗi đơn vị ấy lại gồm 60 đơn vị nhỏ xít, gọi là “giây.”

Một ngày nọ con nhận thấy rằng Trái đất không chỉ xoay tròn, mà nó còn đang bay nữa! Con đã thấy nó di chuyển ngang qua không gian quanh mặt trời.

Con cẩn thận tính toán rằng cần phải có 365 vòng quay của trái Đất, để nó quay một vòng quanh mặt trời. Số vòng xoay này của Trái đất, con gọi là một “năm.”

Mọi chuyện có vẻ rối rắm khi con quyết định rằng con muốn chia một “năm” thành những đơn vị nhỏ hơn “năm” nhưng lớn hơn một “ngày.” Con đã tạo ra “tuần” và “tháng”, và con đã xoay xở để có được cùng số tháng trong mọi năm, nhưng không cùng số ngày trong mọi tháng.

Con không thể tìm ra cách nào để chia một số ngày lẻ (365) bằng một số tháng chẵn (12) nên con quyết định rằng một số tháng có nhiều ngày hơn những tháng khác!

Con cảm thấy con phải giữ lại số 12 làm số chia của năm, vì đó là số Chu kỳ Mặt trăng con đã quan sát mặt trăng di chuyển trong suốt một “năm.” Để hòa hợp ba biến cố không gian ấy – số vòng xoay quanh mặt trời, sự quay của trái đất quanh trục của nó, và chu kỳ mặt trăng, con đơn giản điều chỉnh lại số “ngày” trong mỗi “tháng”.

Nhưng ngay cả cách này cũng không giải quyết hết mọi vấn đề, vì những phát minh trước kia của các con tiếp tục tạo ra một sự tích lũy về “thời gian” mà con không biết phải làm gì với chúng. Thế là con đã quyết định rằng cứ lâu lâu lại có một năm sẽ có thêm một ngày nữa! Con gọi đây là Năm Nhuận, và con tiểu lâm về chuyện này, nhưng con thực sự sống bằng cơ cấu ấy – và rồi con gọi giải thích của Ta về thời gian là “không thể tin được”!

Con cũng tùy tiện tạo ra “thập niên” và “thế kỷ” (thật thú vị, lại dựa trên cơ số 10 chứ không phải 12) để đo lường hành trình của “thời gian” – nhưng từ đầu đến cuối điều con thực sự đang làm chỉ là tìm ra một cách để đo lường các chuyển động xuyên qua không gian mà thôi.

Như vậy, chúng ta thấy rằng không phải thời gian trôi qua, nhưng là các đối tượng đi qua, và lòng vòng trong một trường tĩnh tại mà con gọi là không gian. “Thời gian” chỉ là cách con đếm các chuyển động mà thôi!

Các nhà khoa học hiểu mối liên kết này và vì thế, họ nói bằng hạn từ “Sự liên tục Không-Thời gian” (*SpaceTime Continuum*).

Tiến sĩ Einstein và những người khác nơi các con đã nhận ra rằng thời gian là một cơ cấu của trí óc, một khái niệm tương đối. “Thời gian là cái tương đối với không gian tồn tại giữa các vật thể! (Nếu vũ trụ đang giãn nở - mà nó đang thế thật – thì hôm nay Trái đất quay quanh mặt trời “lâu hơn” là một tỷ năm trước đây. Có nhiều “không gian phải vượt qua” hơn.)

Như vậy, cần nhiều phút, giờ, ngày, tuần, tháng, năm, thập niên, thế kỷ hơn cho mọi biến cố có tính chu kỳ hiện giờ hơn là vào năm 1492! (Khi nào một “ngày” không phải là một ngày? Khi nào một năm không phải là một năm?)

Các thiết bị đếm thời gian mới và phức tạp của các con hiện giờ ghi lại sự khác nhau về “thời gian” này, và mỗi năm đồng hồ trên toàn thế giới phải điều chỉnh để phù hợp với một vũ trụ không ngồi yên! Đây được gọi là Giờ Trung Bình Greenwich... và nó là “trung bình” vì nó nói dối về vũ trụ!

Einstein đã lý luận rằng nếu không phải là “thời gian đang chuyển động, nhưng người đang chuyển động qua không gian ở một gia tốc nào đó, điều ông ta phải làm là thay đổi lượng không gian giữa các vật thể - hoặc thay đổi gia tốc ông ta đã di chuyển qua không gian từ vật thể này sang vật thể khác để “thay đổi” thời gian.”

Đó là Lý Thuyết Tương Đối Chung của ông, nó đã mở rộng hiểu biết ngày nay của các con về mối quan hệ qua lại giữa không gian và thời gian.

Bây giờ con có thể bắt đầu hiểu được tại sao, nếu con thực hiện một hành trình dài xuyên qua không gian và trở về, con có thể chỉ già thêm mười tuổi – trong khi bạn con trên Trái Đất đã thêm ba mươi! Càng đi xa, con sẽ càng uốn cong Liên Tục Thời Không, và cơ hội của con càng ít đi khi con đáp xuống để tìm thấy còn sống trên Trái Đất một người nào đó đã ở đó khi con rời đi!

Tuy nhiên, nếu các khoa học gia trên Trái Đất trong một tương lai nào đó phát triển một cách để đẩy họ đi nhanh hơn, họ có thể “đánh lừa” vũ trụ và vẫn đồng bộ với “thời gian thực” trên mặt đất, trở về và thấy rằng cùng thời gian ấy đã trôi qua trên mặt đất, như đã trôi qua trên tàu vũ trụ.

Hiển nhiên, nếu có thể đẩy nhanh hơn, người ta có thể trở về trái đất trước khi cất cánh! Tức là, thời gian trên Trái đất sẽ đi chậm hơn thời gian trên tàu. Con có thể trở lại mười “năm” sau và Trái đất mới thêm 4 tuổi! Tăng tốc lên, và mười năm trong không gian có thể chỉ bằng mười phút trên Trái đất.

Bây giờ, đi ngang một “nếp gấp” trong tấm vải không gian (Einstein và những người khác tin rằng những nếp gấp ấy tồn tại – và họ nói đúng!) và con thành công được đẩy ngang qua “không gian” trong một thời điểm vô cùng nhỏ. Có thể nào một hiện tượng không-thời gian như thế “ném” con trở lại vào trong “thời gian” không?

Không phải là khó khăn lắm bây giờ để thấy rằng “thời gian” không hề tồn tại, ngoại trừ như một cơ cấu của trí óc con. Mọi thứ đã từng xảy ra – và sẽ xảy ra – thì đang xảy ra bây giờ. Khả năng quan sát nó chỉ tùy thuộc vào quan điểm của con – “chỗ” của con trong không gian thôi.

Nếu con đứng ở chỗ của Ta, con có thể thấy Tất Cả - ngay bây giờ.

Hiểu chưa nào?

Ồ, con bắt đầu hiểu rồi – vâng, ở mức độ lý thuyết thôi.

Tốt. Ta đã giải thích cho con rất đơn giản ở đây, để một đứa trẻ cũng có thể hiểu được. Có lẽ giải thích của Ta không tốt lắm về mặt khoa học, nhưng nó tạo ra sự hiểu biết tốt.

Ngay lúc này, các vật thể vật lý bị giới hạn về mặt tốc độ của chúng – nhưng các vật thể phi vật lý như tư tưởng, linh hồn... về mặt lý thuyết có thể đi xuyên qua thời không với tốc độ khó tin.

Chính xác! Chính xác! Và đó là điều thường xảy ra trong các giấc mơ và những kinh nghiệm siêu hình và ngoài thân thể khác.

Bây giờ con đã hiểu hiện tượng ngờ ngợ. Con có lẽ đã từng ở đó trước đây rồi!

Nhưng... nếu mọi thứ đều đã xảy ra rồi, thế thì suy ra rằng con bất lực trong việc thay đổi tương lai của con. Đây là tiền định à?

Không! Đừng tin vào điều đó. Không đúng đâu. Thực ra, việc “sắp đặt” này nên giúp cho con, chứ không làm hại cho con đâu.

Con luôn đứng ở một chỗ có tự do ý chí và toàn bộ chọn lựa. Việc có thể nhìn vào “tương lai” (hoặc nhờ những người khác làm điều đó cho con) sẽ tăng cường khả năng sống cuộc sống mà con muốn, chứ không hạn chế nó.

Làm thế nào? Con cần sự giúp đỡ ở đây.

Nếu con “nhìn thấy” một biến cố hay cảm nghiệm trong tương lai mà con không thích, thì đừng chọn nó! Hãy chọn lại! Hãy chọn một cái khác! Hãy thay đổi hành vi của con để tránh kết quả không đáng mong ước.

Nhưng làm thế nào con có thể tránh cái điều đã xảy ra rồi cơ chứ?

Nó chưa xảy ra với con đâu! Con đứng ở một nơi trong Liên Tục Thời Không, nơi mà con không ý thức về cái xảy ra. Con không “biết” là nó “đã xảy ra”. Con đã không “nhớ lại” tương lai của con!

(Sự quên này là bí mật lớn nhất. Đó là điều làm cho con có thể “chơi” trò chơi lớn của cuộc sống! Ta sẽ giải thích sau này.)

Điều mà con không “biết” thì không “như thế.” Vì con không “nhớ” tương lai của con, nó chưa “xảy đến cho con”! Một sự việc chỉ “xảy ra” khi nó được “cảm nghiệm.” Một sự việc chỉ được “cảm nghiệm” khi nó “được biết tới.”

Bây giờ hãy nói rằng con được ban cho một cái nhìn thoáng ngẩn ngui, một “hiểu biết” chớp nhoáng về “tương lai” của con. Điều đã xảy ra là Tinh Thần của con – phần phi vật lý của con – đã vọt tới một nơi khác trong Liên Tục Thời Không và mang trở về một chút năng lượng còn sót lại, một số hình ảnh hoặc ấn tượng – của thời điểm hoặc biến cố đó.

Những điều ấy con có thể “cảm nhận” – hoặc thỉnh thoảng một ai đó đã phát triển một khả năng siêu hình có thể “cảm nhận” hoặc “nhìn thấy” những hình ảnh và năng lượng đang quanh quẩn xung quanh con.

Nếu con không thích điều con “cảm thấy” về “tương lai” của con, hãy bước ra xa khỏi nó! Chỉ cần bước ra xa nó! Trong thời điểm ấy, con thay đổi cảm nhận của con, và mọi người trong Các con sẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chờ con một chút nào! Wow?

Con phải biết – con bây giờ sẵn sàng để được nói cho biết – rằng con hiện diện đồng thời tại mọi bình diện của Liên Tục Thời Không.

Tức là, linh hồn của con Luôn Luôn Đã Là, Luôn Luôn Đang Là, và Luôn Luôn Sẽ Là – thế giới không kết thúc – Amen.

Con “hiện hữu” ở hơn một chỗ ư?

Dĩ nhiên rồi! Con hiện diện ở khắp mọi nơi – và ở tất cả mọi lúc! Có một “con” trong tương lai và một “con” trong quá khứ?

Ồ, “tương lai” và “quá khứ” không có tồn tại đâu, như chúng ta vừa với vát vả tìm hiểu – nhưng, nếu dùng những từ ấy như con vẫn hay dùng thì, ừ. Có hơn một con ư?

Chỉ có một con thôi, nhưng con lớn hơn con nghĩ nhiều lắm!

Vậy khi cái “con” tồn tại “bây giờ” thay đổi một điều gì đó mà con không biết về “tương lai” của mình, cái “con” hiện hữu trong “tương lai” không còn điều đó như một phần kinh nghiệm của hấn nữa à?

Cơ bản mà nói, đúng vậy. Toàn bộ bức tranh thay đổi. Nhưng anh ta không bao giờ mất đi kinh nghiệm anh đã tự cho mình. Anh ta chỉ nhẹ nhõm và hạnh phúc vì con “không phải trải qua điều đó” thôi.

Nhưng cái “con” trong “quá khứ” còn chưa “cảm nghiệm” điều này, cho nên anh ta bước ngay vào đó?

Nói theo một nghĩa nào đó thì đúng. Nhưng dĩ nhiên, con “có thể giúp” anh ta.

Con có thể?

Chắc chắn rồi. Trước hết, bằng cách thay đổi điều mà “con” ở trước mặt con đã cảm nghiệm, “con” ở phía sau con có lẽ không bao giờ phải cảm nghiệm nó nữa! Chính nhờ cách này mà linh hồn của con tiến hóa.

Cũng thế, “con” ở tương lai cũng được giúp đỡ từ chính bản thân trong “tương lai” của “con” đó, nhờ vậy giúp cho con tránh được điều anh ta đã không làm.

Con có hiểu không?

Vâng. Và điều ấy rất thú vị. Nhưng bây giờ con có một câu hỏi khác. Thế còn về những cuộc sống trong quá khứ thì sao? Nếu con đã luôn luôn là “con” – trong “quá khứ” và trong “tương lai” – làm sao con có thể đã là một người khác, một ai đó khác trong một đời sống trong quá khứ được?

Con là một Hữu Thể Thần Linh, có đồng “thời” nhiều hơn một khả năng - và có thể phân chia Bản Ngã của con thành nhiều “con” khác nhau tùy con chọn.

Con có thể sống cùng một “cuộc sống” lặp đi lặp lại, bằng nhiều cách khác nhau – như Ta đã giải thích. Và con cũng có thể sống những cuộc sống khác nhau tại các “thời gian” khác nhau trong Liên Tục.

Như vậy, trong khi con đang là con, ở đây, bây giờ - con cũng có thể là, và đã là, những “con” khác trong các “thời gian” khác, và “chỗ” khác.

Ồi chà chà, chuyện này ngày càng phức tạp!

Ừ - và chúng ta thực sự mới chỉ cào sơ bề mặt ở đây thôi.

Con chỉ nên biết điều này: Con là một hữu thể có một Tỷ Lệ Thần Linh, với hiểu biết không giới hạn. Một phần của con đang chọn biết chính mình như là căn tính được cảm nghiệm hiện thời của con. Nhưng đây còn lâu mới là giới hạn của Hữu thể con, mặc dù con nghĩ là như thế.

Tại sao?

Con phải nghĩ như thế, bằng không con không thể làm điều con đã giao cho chính con làm trong cuộc sống này.

Và đó là gì? Ngài đã nói với con trước đây rồi, nhưng vui lòng nói lại lần nữa, “ở đây” và “lúc này.”

Con đang dùng tất cả Cuộc sống – tất cả nhiều cuộc sống – để hiện hữu và quyết định Người Mà Con Thực Sự Là; để chọn và tạo ra Người Mà Con Thực Sự Là; để cảm nghiệm và hoàn thành ý tưởng hiện tại của con về chính con.

Con đang ở tại một Giây Phút Vĩnh Cửu để sáng tạo và hoàn thành Bản Ngã thông qua quá trình biểu lộ Bản Ngã.

Con đã lôi kéo các con người, biến cố và hoàn cảnh của đời con đến với con, như những công cụ để dựng nên Phiên bản Vĩ đại nhất của Thị kiến Vĩ đại nhất con từng có về chính mình.

Quá trình sáng tạo và sáng tạo lại này đang tiếp diễn, không bao giờ kết thúc, và có nhiều lớp. Tất cả đang xảy ra “ngay lúc này và bây giờ” và trên nhiều bình diện.

Trong thực tại tuyến tính của con, con thấy kinh nghiệm như một trong ba phần: Quá Khứ, Hiện Tại và Tương Lai. Con hình dung chính mình có một cuộc sống, hoặc có lẽ có nhiều, nhưng chắc chắn mỗi lần chỉ có một.

Nhưng nếu không có “thời gian” thì sao? Khi ấy con sẽ có tất cả các “cuộc sống” của con cùng một lúc!

Con có đấy!

Con đang sống cuộc sống này, hiện tại con nhận thức cuộc sống, trong Quá Khứ của con, Hiện Tại của con, Tương Lai của con, tất cả cùng một lúc! Con đã có khi nào có một “linh tính kỳ lạ” về một biến cố tương lai nào đó – mạnh mẽ đến độ nó khiến con quay lưng lại với nó chưa?

Nói theo ngôn ngữ của con, đó là linh cảm. Từ quan điểm của Ta, đó chỉ là một sự ý thức con thành linh có được về một điều gì đó mà con vừa mới cảm nghiệm được trong “tương lai” của con.

“Con trong tương lai” của con đang nói: “Này, đây không phải chuyện đùa đâu. Đừng làm chuyện ấy!”

Con cũng đang sống những đời sống khác – là điều con gọi là “kiếp trước” – cũng ngay lúc này thôi – mặc dù con đã cảm nghiệm chúng như đã từng là “quá khứ” của con (giả như con có cảm nhận được chúng), và đúng là như thế. Sẽ rất khó cho con để chơi trò chơi kỳ diệu này của cuộc sống, nếu con hoàn toàn ý thức về điều đang diễn ra. Ngay cả điều ta mô tả ở đây cũng không thể cho con được điều đó. Nếu điều đó xảy ra, “trò chơi” sẽ kết thúc! Quá Trình lệ thuộc vào Quá Trình đang hoàn thành, như nó là – bao gồm cả việc thiếu ý thức trọn vẹn của con ở giai đoạn này.

Vậy hãy chúc lành cho Quá Trình, và chấp nhận nó như ơn huệ vĩ đại nhất của Đấng Tạo Hóa Rất Mục Nhân Từ. Hãy ôm lấy Quá Trình, và đi với nó trong bình an, trí tuệ và niềm vui. Hãy sử dụng Quá Trình, và biến đổi nó từ cái con phải chịu đựng đến cái con dẫn thân vào như một công cụ trong việc sáng tạo ra kinh nghiệm đẹp đẽ nhất của Mọi Thời: hoàn thành Bản Ngã Thần Linh của con.

Làm thế nào được? Làm sao con có thể làm tốt điều đó được?

Đừng lãng phí những giây phút quý giá của thực tại hiện giờ của con, để tìm cách vén màn mọi bí mật của cuộc sống.

Những bí mật ấy là bí mật vì một lý do: Cho phép Thiên Chúa của con được nghỉ ngơi. Hãy sử dụng Giây Phút Hiện Tại của con cho Mục Tiêu Cao Nhất – sáng tạo và cảm nghiệm Người Mà Con Thực Sự Là.

Hãy quyết định Con Là Ai – Con Muốn Là Ai – và rồi hãy làm tất cả trong khả năng của con để trở thành điều đó.

Hãy sử dụng điều Ta đã nói với con về thời gian như một cái khung, trong mức độ hiểu biết của con, để trong đó, sắp đặt các cấu trúc của Ý Tưởng Vĩ Đại Nhất của con.

Nếu một điều ẩn tượng đến với con về “tương lai,” hãy tôn trọng nó. Nếu một ý tưởng đến với con về “kiếp trước,” hãy nhìn xem nó có ích gì cho con không – chứ đừng đơn giản bỏ qua nó. Trên hết, nếu có một con đường được tỏ cho con biết để sáng tạo, trình bày, diễn tả và cảm nghiệm Bản ngã Thần linh của con một cách sáng lạn hơn nữa ngay tại đây, ngay lúc này, thì hãy đi theo con đường ấy.

Và một con đường sẽ được tỏ cho con, vì con đã hỏi. Việc làm ra cuốn sách này là một dấu chỉ của việc con xin, vì con không thể nào làm ra nó, ngay bây giờ, ngay trước mắt con, nếu không có một tâm trí cởi mở, một tấm lòng rộng mở, và một linh hồn sẵn sàng được biết.

Điều tương tự cũng đúng cho những ai bây giờ đang đọc cuốn này. Vì họ cũng đã tạo ra nó. Còn cách nào khác để họ cảm nghiệm nó bây giờ không?

Mọi người đều đang tạo ra mọi thứ hiện giờ đang được cảm nghiệm – đó là một cách khác để nói rằng Ta đang sáng tạo mọi sự hiện đang được cảm nghiệm, vì Ta là mọi người.

Con có nắm được sự đồng quy chưa? Con có thấy được sự Hoàn Hảo không?

Nó là tất cả được chứa đựng trong một sự thật duy nhất:

CHÚNG TA CHỈ LÀ MỘT.

CHƯƠNG 6

Hãy nói với con về không gian.

Không gian là thời gian được hiển thị.

Thật ra, không hề có cái gọi là không gian-thuần túy, không gian “trống không”, không có gì trong đó. Mọi cái đều là cái gì đó. Ngay cả không gian trống rỗng nhất cũng chứa đầy những hơi rất mảnh, rất loãng trong những vùng vô tận, đến độ dường như không có chúng ở đó.

Vậy, sau khi hơi nước đã đi hết, thì có năng lượng. Năng lượng thuần túy. Nó biểu hiện ra dưới dạng rung động. Xoáy tròn. Các chuyển động của Tất Cả ở một tần số nào đó.

“Năng lượng” vô hình là “không gian” để giữ lấy “vật chất” lại với nhau.

Nếu sử dụng thời gian tuyến tính của con như một mô hình – mọi vật chất trong vũ trụ được cô đặc vào trong một cái vỏ trấu nhỏ xíu. Con không thể hình dung độ đậm đặc của khối này – nhưng đó là vì con nghĩ rằng vật chất như hiện hữu bây giờ là đậm đặc.

Thực ra, cái mà con gọi là vật chất hiện giờ hầu hết là không gian. Mọi “vật thể rắn” đều có 2% “vật chất” đặc và 98% “khí”! Không gian nằm giữa các tiểu phân vật chất nhỏ bé nhất trong mọi vật thể thì vô cùng lớn. Nó cũng tương tự như khoảng cách giữa các thiên thể trong bầu trời đêm. Nhưng các con gọi những vật thể đó là đặc.

Tại một điểm, toàn thể vũ trụ quả thực là “đặc.” Hầu như không có khoảng không nào giữa các tiểu phân vật chất. Mọi vật chất có “khoảng không” được lấy ra khỏi nó – và khi “khoảng không” khổng lồ bị mất đi, vật chất ấy lấp đầy một khoảng nhỏ hơn đầu kim.

Quả thực là có một “thời gian” trước “thời gian” ấy, khi không có tí vật chất nào, chỉ có dạng tinh thuần nhất của Năng Lượng Dao Động Cao Nhất, mà con gọi là phản vật chất.

Đây là thời trước của thời gian – trước khi vũ trụ vật lý như con biết hiện hữu. Không có gì hiện hữu như vật chất. Một số người coi điều này là thiên đàng, “bởi vì” không có gì là vật chất cả!

(Không phải tình cờ mà ngày nay trong ngôn ngữ của các con, khi con nghi ngờ có gì trục trặc, con nói: “Có chuyện gì hả?”)

Vào lúc đầu, năng lượng tinh thuần – là Ta! – rung động, dao động, rất nhanh để tạo ra vật chất – toàn bộ vật chất của vũ trụ!

Con nữa, con cũng có thể thực hiện cùng một kỳ công như vậy. Thực ra, con đã làm mỗi ngày rồi. Tư tưởng của con là rung động thuần túy – và chúng có thể và đã tạo ra vật chất vật lý đấy! Nếu có đủ số các con có cùng tư tưởng, con có thể tác động, và thậm chí tạo ra những phần của vũ trụ vật lý của các con. Điều này đã được giải thích chi tiết cho con trong Cuốn 1.

Có phải vũ trụ hiện giờ đang giãn nở không?

Ở một gia tốc nào đó, con không thể hình dung được đâu!

Nó sẽ trương nở mãi mãi sao?

Không. Sẽ đến một lúc, năng lượng thúc đẩy sự giãn nở sẽ tiêu tan, và năng lượng giữ mọi thứ lại với nhau sẽ chiếm chỗ - kéo mọi thứ trở lại với nhau một lần nữa.

Ngài muốn nói vũ trụ này sẽ co lại?

Đúng vậy. Mọi thứ sẽ co lại, hoàn toàn theo nghĩa đen, “rơi vào chỗ”! Và con sẽ lại có thiên đàng lần nữa. Không còn vật chất. Chỉ là năng lượng tinh thuần.

Nói cách khác – là Ta.

Vào lúc cuối, mọi thứ sẽ quay trở lại với Ta. Đó là nguồn gốc của thành ngữ: “Tất cả đều quy về chỗ này.”

Điều đó nghĩa là chúng con không còn tồn tại nữa!

Không còn dưới dạng thể vật lý nữa. Nhưng con sẽ luôn tồn tại. Con không thể không tồn tại. Con là cái Là.

Điều gì sẽ xảy ra sau khi vũ trụ “sụp đổ”?

Toàn bộ quá trình sẽ bắt đầu lại lần nữa! Sẽ có một cái gọi là Big-Bang khác, và một vũ trụ khác sẽ khai sinh.

Nó sẽ giãn nở và rút lại. Và khi ấy nó sẽ lặp lại mọi thứ một lần nữa. Và lần nữa. Và lần nữa. Mỗi mỗi chẳng cùng. Thế giới không kết thúc.

Đây là hơi hít vào và thở ra của Thiên Chúa.

Ồ, tất cả chuyện này, một lần nữa, rất thú vị - nhưng nó không đáng chi tới đời thường của con cả.

Như Ta đã nói rồi, dành quá nhiều thời gian để tìm hiểu những bí mật sâu xa nhất của vũ trụ có lẽ không phải là cách sử dụng hiệu quả nhất cuộc đời con.

Nhưng có những lợi ích thu được từ những ẩn dụ bình dân ấy về Tiến Trình Lớn Hơn.

Thí dụ?

Như việc hiểu rằng mọi sự đều tuần hoàn – kể cả chính sự sống.

Hiểu về sự sống của vũ trụ sẽ giúp con hiểu về sự sống của vũ trụ bên trong con.

Cuộc sống chuyển động theo chu kỳ. Mọi thứ đều có chu kỳ. Mọi thứ. Khi con hiểu được điều này, con có khả năng thưởng thức Quá Trình hơn – chứ không chỉ chịu đựng nó.

Mọi thứ đều chuyển động theo chu kỳ. Có một nhịp điệu tự nhiên trong cuộc sống, và mọi thứ chuyển động theo nhịp điệu đó. Mọi thứ chuyển động cùng với dòng chảy đó. Như đã viết rằng: “Có một mùa cho mọi sự, và có một thời cho mọi mục đích ở dưới gầm trời.”

Người thông thái là người hiểu được điều này. Người thông minh là người sử dụng được nó.

Rất ít người hiểu được nhịp điệu của cuộc sống hơn phụ nữ. Phụ nữ sống cả đời họ theo nhịp điệu. Họ hòa nhịp với chính sự sống.

Phụ nữ có nhiều khả năng “trôi theo dòng” hơn đàn ông. Đàn ông muốn đẩy, kéo, chống lại, hướng dẫn dòng chảy. Phụ nữ cảm nghiệm nó – rồi khuôn theo nó để tạo ra hòa hợp.

Một phụ nữ nghe được giai điệu của các bông hoa trong gió. Bà thấy được vẻ đẹp của Cái Không Nhìn Thấy Được. Bà cảm được những cái giật

mạnh, lôi kéo và xô đẩy của cuộc sống. Bà biết được khi đến lúc phải chạy, và khi phải nghỉ ngơi; lúc nào cười và khi nên khóc; khi nào giữ lấy và lúc phải bỏ đi.

Hầu hết mọi phụ nữ đều lìa bỏ thân xác họ với lòng biết ơn. Hầu hết đàn ông vật lộn vào lúc ra đi. Phụ nữ âu yếm đối xử với cơ thể họ khi họ còn trong đó. Đàn ông xử tệ với cơ thể mình. Họ cũng đối xử như thế với cuộc sống.

Dĩ nhiên, có những ngoại lệ cho mọi quy tắc. Ở đây Ta đang nói chung. Ta đang nói về mọi cái đang có cho đến giờ. Ta đang nói theo nghĩa rộng nhất. Nhưng nếu con nhìn vào cuộc sống, nếu con thừa nhận với chính mình điều con đang nhìn thấy, đã thấy, nếu con thừa nhận cái đang có, con có thể nhìn thấy sự thật trong cái tổng quát này.

Nhưng điều đó làm con cảm thấy buồn. Điều đó làm cho con cảm thấy như thể phụ nữ là những hữu thể cao cấp. Rằng họ có nhiều cái “đúng” hơn đàn ông.

Một phần của nhịp điệu mỹ lệ của cuộc sống chính là âm và dương. Một Khía Cạnh của Hữu Thể không phải là “hoàn hảo hơn” hay “tốt hơn” cái kia. Cả hai khía cạnh chỉ là, và thật kỳ diệu – là thể thôi: khía cạnh.

Rõ ràng, đàn ông là hiện thân những phản ảnh khác của Thần tính, điều mà phụ nữ chống mắt lên ghen tị.

Nhưng đã nói rằng, làm đàn ông là nền tảng thử thách, là kỳ thử luyện của con. Khi con đã làm đàn ông đủ lâu – khi con đã chịu đủ đau khổ qua sự ngu ngốc của chính con; khi con đã gây ra đủ đau thương qua những tai họa của sáng tạo của con; khi con đã làm tổn thương người khác đủ để dừng lại những hành vi của mình – để thay thế gây hấn bằng lý trí, khinh bỉ bằng cảm thông, luôn luôn thắng bằng không có ai thua – khi ấy con có thể trở nên một phụ nữ.

Khi con đã học được rằng sức mạnh không phải là “lẽ phải”, rằng sức mạnh không phải là có quyền trên, nhưng là có quyền với; rằng quyền lực tuyệt đối thì tuyệt đối không đòi hỏi người khác cái gì cả; khi con hiểu được những điều này, khi ấy con đáng được mặc lấy thân thể của phụ nữ, vì cuối cùng rồi con cũng sẽ hiểu được Yếu Tính của nàng.

Vậy là phụ nữ thì tốt hơn đàn ông rồi.

Không! Không có “tốt hơn” – chỉ khác thôi! Chính con mới đánh giá như vậy. Không có cái gì là “tốt hơn” hay “tệ hơn” trong thực tại khách quan. Chỉ có cái Là – và cái con muốn Là.

Nóng không tốt hơn lạnh, lên không tốt hơn xuống – điểm này Ta đã nói trước đây rồi. Vì thế, nữ không “tốt hơn” nam. Nó chỉ là cái nó Là. Cũng như con là cái con là.

Nhưng không ai trong các con bị giới hạn hay gò bó hơn. Con có thể Là cái con muốn Là, chọn cái con muốn trải nghiệm. Trong kiếp sống này hoặc đời sau, hoặc sau nữa – như con đã làm trong kiếp trước. Mỗi người trong các con đều luôn được chọn lựa. Mỗi người trong các con được làm thành bởi Tất Cả Nó. Có đàn ông và đàn bà trong mỗi các con. Hãy biểu lộ và trải nghiệm khía cạnh nào của con mà con thích biểu lộ và trải nghiệm. Nhưng hãy biết rằng nó luôn mở ngỏ cho mỗi người các con.

Con không muốn lái sang các chủ đề khác. Con muốn ở lại với chủ đề nam-nữ này thêm một lát nữa. Ngài đã hứa ở cuối cuốn trước là sẽ bàn chi tiết hơn về toàn thể khía cạnh tính dục của cặp nhị nguyên này.

Đúng rồi – Ta nghĩ bây giờ là lúc Ta và con, chúng ta nói về Tính Dục.

CHƯƠNG 7

Tại sao Ngài lại tạo ra hai giới tính? Có phải đây là cách duy nhất ngài có thể hình dung ra để chúng con tái tạo? Chúng con nên xử sự làm sao với cái kinh nghiệm khó tin được gọi là tính dục?

Không xấu hổ, đó là điều chắc chắn rồi. Và không mặc cảm tội lỗi, không sợ hãi.

Vì xấu hổ không phải là một nhân đức, và mặc cảm tội lỗi không phải là sự thiện, còn sợ hãi không phải là danh dự.

Và cũng không phải với sự thèm thuồng, vì thèm thuồng không phải là đam mê; không phải với sự ruồng bỏ, vì ruồng bỏ không phải là tự do; không phải với sự gây hấn, vì gây hấn không phải là sức sáng.

Và, hiển nhiên, không phải với những ý tưởng mong kiểm soát, hay quyền lực, thống trị; vì những cái ấy không có liên hệ gì với Tình yêu cả.

Nhưng tình dục có thể được sử dụng cho những mục đích chỉ nhằm hài lòng bản thân hay không? Câu trả lời sẽ làm con ngạc nhiên là “có thể” vì “làm vừa lòng bản thân” chỉ là một từ ngữ khác của “Tình Yêu với Bản Thân Mình”.

Sự làm hài lòng bản thân đã mang tiếng xấu qua nhiều năm tháng, lý do chính của điều này là vì rất nhiều mặc cảm tội lỗi bị gán cho tình dục.

Con được dạy rằng con không được sử dụng để làm hài lòng bản thân mình một thứ gì đó cực kỳ làm bản thân hài lòng! Mâu thuẫn hiển nhiên này lộ trước mắt con, nhưng con không biết đi đâu với cái kết luận! Thế nên con quyết định rằng nếu con cảm thấy tội lỗi về chuyện con cảm thấy tuyệt quá trong và sau khi làm tình, điều đó ít ra cũng làm cho nó ổn.

Chuyện đó cũng giống như một ca sĩ nổi tiếng mà các con đều biết, mà Ta không nêu tên ở đây, một người đã nhận hàng triệu đô-la cho việc hát các bài hát của cô. Khi được yêu cầu nhận xét về thành công khó ngờ của cô và sự giàu có nó đã mang lại cho cô, cô nói: “Con cảm thấy gần như có tội, vì con thích làm điều ấy lắm.”

Hàm ý thì rõ rồi. Nếu đó là một điều mà con thích làm, thì con không nên được thưởng thêm bằng tiền nữa. Hầu hết mọi người lãnh tiền bằng việc làm

điều gì đó họ ghét – hoặc điều gì đó ít ra phải nặng nhọc, không phải là niềm vui bất tận!

Cho nên thông điệp của thế giới là: Nếu con cảm thấy tiêu cực về nó, thế thì con có thể thương thức nó!

Cảm giác tội lỗi thường được các con sử dụng khi các con muốn cảm thấy tồi tệ về điều gì đó mà các con cảm thấy tốt về nó, và nhờ đó, hòa giải bản thân con với Thiên Chúa... đáng mà con nghĩ là sẽ không muốn con cảm thấy tốt về bất cứ điều gì!

Đặc biệt con không cảm thấy tốt về niềm vui của cơ thể. Và tuyệt đối không về (như bà con thường thì thầm) “S-E-X...”

Này, tin vui là thích tình dục hoàn toàn là điều phải lẽ!

Hoàn toàn phải lẽ khi yêu chính bản thân con!

Thực ra, đó là điều bắt buộc.

Điều không giúp cho con, là trở nên nghiện tình dục (hoặc bất cứ cái gì khác). Nhưng yêu thích nó thì rất được!

Hãy tập nói mười lần mỗi ngày câu này: CON THÍCH TÌNH DỤC

Hãy tập nói mười lần câu này: CON THÍCH TIỀN

Bây giờ, con có muốn một điều thật sốc không? Thử nói câu này mười lần xem: CON YÊU CON!

Đây là một số điều khác mà con không dự định yêu nè. Tập yêu chúng đi: QUYỀN LỰC VINH QUANG DANH TIẾNG THÀNH CÔNG THẮNG LỢI

Muốn nữa không? Hãy thử mấy cái đó đi. Con sẽ thực sự cảm thấy tội lỗi nếu con yêu những thứ này: SỰ NỊNH BỌ CỦA NGƯỜI KHÁC, CÓ NHIỀU HƠN, BIẾT THẾ NÀO, BIẾT TẠI SAO.

Đủ chưa? Chờ chút nhé! Đây là cái mặc cảm tội lỗi cao nhất. Con sẽ cảm thấy cực kỳ tội lỗi nếu con cảm thấy rằng con: BIẾT THIÊN CHÚA

Thú vị không? Suốt cả đời con, con đã được làm cho cảm thấy tội lỗi về NHỮNG ĐIỀU MÀ CON MUỐN NHẤT.

Nhưng Ta bảo con điều này: Yêu đi, yêu đi, yêu những điều con ước ao, vì tình yêu của con với chúng sẽ lôi kéo chúng đến với con.

Những điều ấy là những thứ của cuộc sống. Khi con yêu chúng, con yêu cuộc sống! Khi con tuyên bố rằng con ước muốn chúng, con tuyên bố rằng con chọn mọi điều tốt mà cuộc sống mang lại!

Vậy hãy chọn tình dục – tất cả tình dục con có thể có được! Và chọn quyền lực – tất cả quyền lực con có thể giành lấy! Và chọn danh tiếng – tất cả danh tiếng con có thể đạt tới được! Và chọn thành công – tất cả thành công con có thể đạt tới! Và chọn thắng lợi – tất cả thắng lợi con có thể cảm nghiệm!

Nhưng đừng chọn tình dục thay cho tình yêu, nhưng như là một cách cử hành nó. Và đừng chọn quyền lực trên, nhưng là quyền lực với. Đừng chọn danh tiếng như chính mục đích, nhưng như một công cụ để qua đó trợ giúp những người khác. Và đừng chọn chiến thắng với mọi giá, nhưng chiến thắng mà không buộc người khác trả giá bất cứ điều gì, và thậm chí còn mang lại nhiều điều thêm cho họ nữa.

Hãy tiến tới và chọn lấy sự nịnh bợ của người khác – nhưng hãy nhìn mọi người khác như những người mà con có thể chan tưới sự nịnh bợ, và làm đi!

Hãy đi mà chọn trở nên tốt hơn – nhưng không tốt hơn những người khác; thay vào đó, hãy tốt hơn chính con trước kia.

Hãy đi mà chọn có nhiều nữa, nhưng chỉ làm thế nhờ đó con có thêm để cho.

Và được đấy, hãy chọn “biết thế nào và biết tại sao” – để con có thể chia sẻ mọi tri thức với người khác.

Và bằng mọi cách, hãy chọn BIẾT THIÊN CHÚA. Thực ra, HÃY CHỌN ĐIỀU NÀY TRƯỚC HẾT, và mọi sự khác sẽ đi theo sau.

Cả cuộc đời, con đã được dạy rằng cho thì tốt hơn là nhận. Nhưng con không thể cho cái con không có.

Đó là lý do tại sao việc tự thỏa mãn lại quan trọng dường ấy – và tại sao thật không may khi nó lại hóa ra xấu xí lâu nay như vậy.

Rõ ràng, việc tự thỏa mãn mà bất lợi cho người khác thì không phải điều chúng ta đang nói ở đây. Đây không phải là việc làm ngơ trước nhu cầu của người khác. Nhưng sự sống cũng không phải là làm ngơ nhu cầu của chính con.

Hãy cho con khoái lạc tràn đầy, và con sẽ có tràn đầy khoái lạc để cho người khác.

Các bậc thầy về tình dục Tantric biết điều này. Vì thế họ khuyến khích thủ dâm, điều mà nhiều người trong các con thực sự coi là một tội.

Thủ dâm à? Ôi lạy Chúa. Ngài thực sự đã kéo giãn giới hạn tới mức này. Làm sao ngài có thể đưa ra một vấn đề như thế - làm sao thậm chí có thể nói đến nó – trong một thông điệp được cho là đến từ Thiên Chúa?

Ta thấy rồi. Con có một phán quyết về sự thủ dâm.

Ồ, không phải con, nhưng nhiều độc giả có thể lắm. Và con nghĩ Ngài nói rằng chúng ta đang làm ra cuốn sách này cho nhiều người đọc.

Đúng vậy.

Thế tại sao Ngài lại chú ý xúc phạm họ?

Ta không “chú ý xúc phạm” một ai cả. Mọi người đều tự do để mình “bị xúc phạm” hay không, tùy họ chọn. Nhưng con thực sự nghĩ rằng chúng ta có thể nói chuyện một cách cởi mở và thẳng thắn về tính dục con người mà không làm một ai chọn để mình bị “xúc phạm” ư?

Không, nhưng chuyện này dường như đi quá xa. Con không nghĩ rằng hầu hết mọi người đều sẵn sàng nghe Thiên Chúa nói về thủ dâm.

Nếu cuốn sách này cần phải giới hạn vào những điều “hầu hết mọi người sẵn sàng nghe Thiên Chúa nói về” nó sẽ là một cuốn sách rất nhỏ. Hầu hết mọi người chưa bao giờ sẵn sàng nghe điều Thiên Chúa nói khi Thiên Chúa nói. Họ thường chờ tới 2000 năm.

Thôi được rồi, tiếp đi. Chúng ta đã vượt qua cú sốc đầu tiên.

Tốt. Ta chỉ là dùng kinh nghiệm của đời sống này (trong đó tất cả các con đã dính vào, nhưng không ai muốn nói) để minh họa một điểm lớn hơn thôi. Điểm lớn hơn, ta xác định lại: Hãy cho chính con khoái lạc tràn đầy, và con sẽ có khoái lạc tràn đầy để cho người khác.

Các bậc thầy về cái mà các con gọi là tình dục Tantric – là một hình thức biểu lộ tình dục rất cao, đã tình cờ biết rằng nếu con đến với tình dục với thái độ đối khát tình dục, khả năng mang lại khoái lạc cho bạn tình của con và cảm

nghiệm một sự hiệp nhất linh hồn và thân xác kéo dài – là một lý do rất cao cả để cảm nghiệm tình dục, sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

Vì thế, những người yêu theo trường phái Tantric thường tự thỏa mãn trước khi làm cho người khác khoái lạc. Điều này thường được thực hiện trong sự hiện diện của nhau, và thường với sự cổ vũ, giúp đỡ và yêu thương của nhau. Khi ấy, khi cơn đói ban đầu đã được thỏa mãn, cơn khát thứ hai sâu xa hơn – cơn khát với sự xuất thần thông qua sự hiệp nhất kéo dài – có thể được thỏa mãn tốt đỉnh.

Việc hai người cùng tự thỏa mãn với nhau là một phần trọn vẹn của niềm vui, sự thư giãn, yêu thương và tính dục được thể hiện đầy đủ. Đó là một trong nhiều phần. Kinh nghiệm con gọi là giao hợp có thể đến vào lúc cuối của một cuộc gặp gỡ yêu thương kéo dài hai tiếng. Hoặc có thể không đến. Với hầu hết các con, đó hầu như là đỉnh điểm duy nhất của một bài tập dài hai mươi phút. Ấy là, 20 phút nếu con may mắn!

Con không có ý nghĩ rằng đây sẽ hóa ra một cuốn sổ tay hướng dẫn tình dục.

Không phải. Nhưng nếu phải thì cũng không tệ lắm. Hầu hết mọi người còn phải học nhiều điều về tình dục, và cách diễn tả tuyệt vời nhất, hữu ích nhất của nó.

Tuy nhiên, Ta vẫn đang tìm cách để minh họa cho những điểm lớn hơn. Càng nhiều khoái lạc con đem lại cho chính mình, càng nhiều khoái lạc con có thể đem cho người khác. Tương tự, nếu con mang lại cho mình càng nhiều khoái lạc trong quyền lực, con càng có nhiều quyền lực để chia sẻ cho những người khác. Cũng thế đối với tiếng tăm, giàu có, vinh quang, thành công hay bất cứ điều gì khác làm cho con cảm thấy sướng.

Và nhân tiện, Ta nghĩ rằng đã tới lúc chúng ta nhìn xem tại sao một điều gì đó làm cho con “cảm thấy sướng.”

Okay – con chịu thua rồi. Tại sao vậy?

“Cảm thấy sướng” là cách linh hồn đang la lớn “Đây là người mà con là!” Có bao giờ con đang ở trong lớp học, khi có thầy giáo tham dự - gọi tên – và khi tên con được gọi, con phải trả lời “ạ có em” chưa?

Có chứ.

Được rồi, “cảm giác sướng” là cách nói của “ở đây” của linh hồn!

Bây giờ nhiều người chế giễu cái ý niệm “làm cái gì mình cảm thấy sướng.” Họ nói đây là con đường đưa tới hỏa ngục. Nhưng Ta nói đó là đường đưa tới thiên đàng đấy!

Dĩ nhiên, còn tùy thuộc nhiều vào điều mà con nói “cảm thấy sướng.” Nói cách khác, loại kinh nghiệm nào con cảm thấy sướng nào? Nhưng Ta nói con điều này – không có loại tiến hóa nào từng xảy ra thông qua việc đào thải. Nếu con muốn tiến hóa, đó không phải vì con đã có thể thành công phủ nhận với chính mình những điều mà con biết là “cảm thấy sướng,” nhưng vì con đã cho mình được những khoái lạc ấy – và tìm thấy điều gì đó còn lớn lao hơn. Vì làm sao con có thể biết rằng có điều gì đó “lớn hơn” nếu con chưa bao giờ nếm thử cái “nhỏ hơn”?

Tôn giáo muốn con chấp nhận lời của nó. Đó là lý do mọi tôn giáo cuối cùng đều thất bại.

Đằng khác, Linh đạo thì luôn thành công. Tôn giáo đòi con học từ kinh nghiệm của những người khác. Linh đạo thúc đẩy con tìm kiếm kinh nghiệm cho chính mình.

Tôn giáo không thể chấp nhận Linh đạo. Nó không thể chịu đựng nó. Vì linh đạo mang con tới một kết luận khác hơn một tôn giáo nào đó – và điều này không một tôn giáo nào có thể chịu được.

Tôn giáo khuyến khích con tìm hiểu những suy nghĩ của người khác và chấp nhận đó là của mình. Linh đạo mời con vất đi những suy nghĩ của người khác và đến với tư tưởng của chính mình.

“Cảm thấy sướng” là cách con đang nói với mình rằng tư tưởng mới nhất của con là sự thật, rằng lời nói cuối cùng của con là khôn ngoan, rằng hành động cuối cùng của con là yêu mến.

Để nhận ra con đã tiến bộ được bao xa, đo lường xem con tiến hóa đến độ nào, chỉ cần nhìn xem điều làm con “cảm thấy sướng.”

Nhưng đừng tìm cách ép buộc sự tiến hóa của con đi xa hơn, nhanh hơn – bằng cách phủ nhận cái con cảm thấy sướng, hoặc bước ra xa nó.

Tự phủ nhận là tự phá hoại.

Nhưng cũng nên biết điều này – tự điều độ không phải là tự phủ nhận. Điều chỉnh hành vi của mình là một chọn lựa chủ động để làm hoặc không làm

điều gì, dựa trên quyết định của mình đối với người mà họ là. Nếu con tuyên bố rằng con là một người tôn trọng quyền lợi của người khác, một quyết định không ăn cắp đồ của họ, không cưỡng hiếp hoặc tước đoạt, khó có thể là quyết định tự hủy hoại mình. Đó là tuyên bố về chính mình. Đó là lý do tại sao người ta nói rằng thước đo xem con tiến hóa tới đâu là cái làm cho mình cảm thấy sướng.

Nếu hành động vô trách nhiệm, nếu cư xử một cách mà con biết có thể làm hại người khác hoặc gây ra khó khăn, đau đớn, là điều làm con “cảm thấy sướng”, khi ấy con chưa tiến hóa nhiều đâu.

Ở đây, ý thức là chìa khóa. Và nhiệm vụ của người lớn trong gia đình và cộng đồng là tạo nên và lan tỏa ý thức này nơi người trẻ. Điều đó tương tự như công việc các sứ giả của Thiên Chúa, là tăng cường ý thức giữa mọi người, để họ có thể hiểu rằng điều gì được làm cho hoặc làm cho ai, hoặc cho tất cả, vì tất cả chúng ta là Một.

Khi con đến từ chúng ta tất cả là Một, hầu như không thể nào tìm thấy rằng làm tổn thương ai đó lại “cảm thấy sướng.” Cái gọi là “hành vi vô trách nhiệm” biến mất. Chính trong những tham số này, hữu thể tiến hóa sẽ tìm cách cảm nghiệm sự sống. Chính trong những tham số này, Ta nói rằng cho phép các con có tất cả mọi thứ mà sự sống đem lại – và con sẽ khám phá nó có nhiều cái để đem lại hơn là con từng tưởng tượng.

Con là điều con cảm nghiệm. Con cảm nghiệm cái mà con biểu lộ. Con biểu lộ cái mà con phải biểu lộ. Con có cái mà con tự ban cho mình.

Con thích điều này, nhưng chúng ta có thể quay lại câu hỏi ban đầu không?

Được. Ta đã tạo ra hai giới tính vì cùng một lý do Ta đặt “âm” và “dương” trong mọi sự - trong toàn thể vũ trụ! Chúng là thành phần của âm và dương, cái giống đực và giống cái này. Chúng là biểu lộ sống động nhất về âm dương trong thế giới này.

Họ là âm và dương... trong hình thể. Một trong nhiều hình thức vật lý. Âm và dương, đây và đó... cái này và cái kia... trên và dưới, nóng và lạnh, lớn và nhỏ, nhanh và chậm... vật chất và phản vật chất...

Tất cả chúng đều cần thiết để con cảm nghiệm cuộc sống như con biết.

Làm thế nào chúng con có thể diễn tả tốt nhất cái được gọi là năng lượng tình dục này?

Yêu thương. Cởi mở.

Vui vẻ. Thích thú.

Mãnh liệt. Say mê. Thánh thiện. Lãng mạn.

Hài hước. Hồn nhiên. Rung động. Sáng tạo. Không lúng túng. Gọi cảm. Và dĩ nhiên, thường xuyên.

Có những người nói rằng mục đích duy nhất hợp pháp của tính dục con người là sinh sản.

Vớ vẩn. Sinh sản là một hậu quả đẹp, chứ không phải là ý tưởng hợp lý của hầu hết kinh nghiệm tính dục của con người. Ý niệm cho rằng tình dục chỉ để làm ra các em bé thật là ấu trĩ, và suy nghĩ kéo theo cho rằng vì thế mà phải ngưng làm tình sau khi thụ thai đưa bé cuối cùng thì còn tệ hại hơn là ấu trĩ nữa. Nó vi phạm bản chất con người, và đó là bản chất Ta đã ban cho các con.

Sự thể hiện về mặt tính dục là kết quả không tránh khỏi của một quy trình vĩnh cửu của việc thu hút và tuôn đổ năng lượng có chu kỳ nhằm cấp nhiên liệu cho cả cuộc sống.

Ta đã sắp đặt trong mọi thứ một năng lượng để truyền tín hiệu của nó đi khắp cả vũ trụ. Mỗi một người, con vật, cây cỏ, hòn đá, cây cối – mọi thứ thuộc thế giới vật lý – đều gửi ra năng lượng, như một máy phát tín.

Con đang gửi đi năng lượng, phát ra năng lượng – ngay bây giờ, từ trung tâm hữu thể con đi đủ mọi phương hướng. Năng lượng này – là con – đi ra ngoài dưới dạng sóng. Năng lượng rời khỏi con, xuyên qua các bức tường, vượt qua các dãy núi, băng qua mặt trăng, và đi vào Vĩnh Cửu. Nó không bao giờ, chưa bao giờ ngừng lại.

Mọi tư tưởng con từng có đều nhuộm màu cho năng lượng này. (Khi con nghĩ đến một ai, nếu con đủ nhạy cảm, họ có thể cảm thấy điều đó.) Mọi lời con từng nói ra đều định hình cho nó. Mọi điều con từng làm đều ảnh hưởng đến nó.

Rung động, tốc độ, bước sóng, tần số bức xạ thay đổi và thay đổi thường xuyên cùng với suy nghĩ, tâm trạng, cảm xúc, lời nói và hành động của con. Con đã nghe câu “phát ra rung động tốt.” và câu ấy đúng. Rất chính xác đấy! Bây giờ, mọi người khác đều đang làm thế một cách tự nhiên. Và thỉnh thoảng cũng thế - khoảng không giữa các con đều tràn đầy năng lượng; một ma trận các

rung động đan xoắn quăn quýt lấy nhau, tạo thành một tấm thảm phức tạp hơn mọi thứ mà con có thể tưởng tượng ra.

Tấm thảm này là trường năng lượng kết hợp mà con đang sống ở trong đó. Nó mạnh mẽ và ảnh hưởng đến mọi thứ. Kể cả con.

Rồi con lại phát ra rung động mới tạo thành, cũng được lèn chặt như con bằng những rung động đi vào được nhắm tới con, và những rung động ấy đến lượt nó lại thêm vào và thay đổi ma trận. Ma trận đến lượt nó lại ảnh hưởng tới trường năng lượng của mọi người khác, lèn chặt những rung động chúng gửi đi, tác động vào Ma trận – tác động đến con.

Bây giờ con có thể nghĩ đây chỉ là một ảo ảnh hoang đường, nhưng con có bao giờ bước vô một căn phòng, nơi “không khí đậm đặc đến độ có thể cắt ra bằng một con dao” chưa?

Hoặc có bao giờ con đã nghe về hai khoa học gia làm việc về cùng một vấn đề, đồng thời ở hai nửa địa cầu – mỗi người làm việc với vấn đề mà không biết đến người kia, và mỗi người thành công cùng đi đến một giải pháp đồng thời, độc lập chưa?

Chuyện ấy thường xảy ra lắm, và là một vài biểu hiện rõ ràng hơn của Ma Trận.

Ma Trận – trường năng lượng kết hợp hiện nay trong bất kỳ tham số được cho – là một rung động mạnh mẽ. Nó có thể trực tiếp tác động, ảnh hưởng, và tạo ra các vật thể và biến cố vật lý.

(“Nơi nào có hai hoặc nhiều người tụ họp lại nhân danh Ta”...)

Tâm lý phổ thông ở các con đã gọi Ma Trận năng lượng này bằng cái tên “Ý Thức Tập Thể”. Nó có thể, và đã ảnh hưởng đến mọi thứ trên hành tinh này: các viễn cảnh chiến tranh và các cơ hội hòa bình; các xáo trộn địa vật lý hoặc một hành tinh im lặng; bệnh tật lan rộng hay sự thịnh vượng toàn cầu.

Tất cả là hậu quả của ý thức.

Cũng thế, còn nhiều biến cố và tình trạng đặc biệt trong đời sống cá nhân của con nữa.

Điều này nghe hấp dẫn thật, nhưng có liên quan gì tới tình dục đâu?

Kiên nhẫn đi nào. Ta đang đi tới gần đó.

Cả thế giới trao đổi năng lượng trong từng giây phút.

Năng lượng của con đang đẩy ra, đụng chạm mọi thứ khác. Mọi thứ và mọi người khác đang đụng chạm con. Nhưng bây giờ một điều thú vị xảy ra. Tại một điểm nào đó giữa đường, giữa con và mọi thứ khác – những năng lượng này gặp nhau.

Để mô tả sinh động hơn, hãy hình dung hai người trong một căn phòng. Họ ở hai phía của một căn phòng. Chúng ta sẽ gọi họ là Tom và Mary.

Bây giờ năng lượng cá nhân của Tom đang truyền các tín hiệu về Tom thành một vòng tròn 360 độ trong vũ trụ. Một số năng lượng trong đó đụng phải Mary. Trong khi ấy, Mary cũng đang phát ra năng lượng của chính cô – một số trong đó đụng phải Tom.

Nhưng những năng lượng này gặp nhau theo một cách thức con có thể không bao giờ nghĩ tới. Chúng gặp nhau ở ngay giữa Tom và Mary.

Ở đây, năng lượng kết hợp với nhau (nhớ là cho đến giờ, các năng lượng này là những hiện tượng vật lý; chúng có thể đo lường được, cảm thấy được) và kết hợp tạo thành một đơn vị năng lượng mới, chúng ta sẽ gọi là “Tomary.” Đó là năng lượng của Tom và Mary kết hợp lại.

Tom và Mary rất có thể gọi năng lượng này là Thân Thể Giữa Chúng Ta – vì nó chỉ là như thế: một cơ thể năng lượng mà cả hai đều có kết nối, cả hai đang cung cấp nguồn năng lượng liên tục chảy vào đó, và nó đang gửi năng lượng lại cho hai “nhà tài trợ” theo sợi chỉ, hoặc ống nối, hoặc đường ống luôn tồn tại trong Ma Trận.)

Chính cái kinh nghiệm này về “Tomary” là sự thật về Tom và Mary. Cả hai được lôi kéo tới Sự Hiệp Nhất Thiên Thánh này. Vì họ cảm thấy, dọc theo ống, niềm hoan lạc tinh tế của Thân Thể Ở Giữa, của Một được kết hợp, của Hiệp Nhất Thánh.

Tom và Mary, đứng ở đằng xa, có thể cảm thấy – một cách thể lý, điều đang diễn ra trong Ma Trận. Cả hai được lôi kéo khẩn thiết về phía kinh nghiệm này. Họ muốn tiến lại với nhau! Ngay lập tức!

Bây giờ “cuộc huấn luyện” của họ bắt đầu. Thế giới đã luyện cho họ chậm lại, không tin vào cảm giác, bảo vệ họ chống lại “tổn thương,” gượng lại. Nhưng linh hồn muốn biết “Tomary” – ngay bây giờ!

Nếu cả hai may mắn, họ sẽ đủ tự do để gạt nỗi sợ qua một bên và tin vào tình yêu đang có ở đó.

Bây giờ họ sẽ bị lôi kéo không thể cưỡng lại được, hai người bọn họ, đến với Thân Thể Ở Giữa Họ. TOMARY đang được cảm nghiệm về mặt siêu hình rồi, và Tom và Mary sẽ muốn cảm nghiệm nó trên phương diện vật lý. Vì thế họ sẽ tiến lại gần hơn. Không phải là tiến lại gần nhau. Với người quan sát thì có vẻ là như thế. Nhưng họ, mỗi người đang tìm cách tiến lại gần với TOMARY. Họ đang cố gắng vươn tới chỗ của Hiệp Nhất Thần Thiêng đã hiện diện ở giữa họ. Nơi mà họ đã biết họ là Một – và Nên Một là gì.

Thế là họ di chuyển về phía “cảm giác” mà họ đang cảm nghiệm, và, khi họ vượt qua khoảng cách giữa họ, khi họ rút ngắn sợi dây, năng lượng mà cả hai đang gửi đi đến TOMARY sẽ đi một đoạn đường ngắn hơn trước, và vì thế mạnh mẽ hơn.

Họ vẫn đi lại gần hơn nữa. Khoảng cách càng ngắn, cường độ càng lớn. Họ di chuyển càng gần lại hơn. Một lần nữa cường độ lại tăng lên.

Bây giờ họ chỉ còn cách nhau có vài mét. Thân Thể Giữa Họ trở nên nóng và sáng lấp lánh. Rung động với tốc độ kinh khủng. “Mối liên hệ với và từ TOMARY dày đặc hơn, rộng hơn, sáng hơn, bùng cháy do truyền đi năng lượng khổng lồ. Cả hai “bùng cháy ước muốn.” Họ cháy rồi!

Họ vẫn nhích lại gần hơn.

Bây giờ, họ chạm nhau.

Cảm giác gần như không chịu nổi nữa. Tuyệt. Vào lúc họ chạm nhau, họ cảm thấy tất cả năng lượng của TOMARY – tất cả cái chất được lên chặt, được hợp nhất cao độ của Hữu Thể Kết Hợp.

Nếu con mở ra với sự nhạy cảm lớn nhất của mình, con sẽ có thể cảm thấy cái năng lượng tinh tế, siêu phàm này, như một cái nhói khi con chạm vào – đôi khi cái nhói này sẽ chạy xuyên qua con, hoặc như sức nóng khi con chạm vào, sức nóng mà con cũng cảm thấy đột ngột trên khắp toàn thân – nhưng tập trung sâu xa trong luân xa ở phía dưới, hoặc trung tâm năng lượng.

Nó sẽ đốt cháy đặc biệt ở chỗ đó, và Tom và Mary bây giờ có thể nói là cảm thấy “nóng” vì nhau!

Bây giờ cả hai ôm nhau, và họ lấp đi thêm khoảng cách giữa họ, với Tom, Mary và Tomary tất cả lấp đầy hầu như cùng một không gian. Tom và

Mary có thể cảm thấy Tomary ở giữa họ - và họ còn muốn đến gần nhau hơn nữa – hòa tan với Tomary theo nghĩa đen. Trở nên Tomary về mặt thể lý.

Ta đã tạo ra trong cơ thể người nam và người nữ một cách để làm điều đó. Tại thời điểm này, cơ thể của Tom và Mary sẵn sàng làm điều đó. Cơ thể Tom bây giờ sẵn sàng đi vào Mary theo nghĩa đen. Cơ thể Mary sẵn sàng tiếp nhận Tom vào mình theo nghĩa đen.

Cái giữa ngực, cái nóng bây giờ trở nên cao độ hơn. Nó... thật khó diễn tả được. Hai thân xác kết hợp. Tom, Mary và Tomary trở nên Một. Trong xác thịt.

Năng lượng vẫn chảy giữa họ. Cấp bách. Nồng nàn.

Họ thở hỗn hển. Họ chuyển động. Họ không thể chiếm lấy nhau cho đủ, không thể đến gần nhau cho đủ. Họ cố gắng đến gần. Gần. GẦN HƠN NỮA. Họ bùng nổ - đúng nghĩa đen, và cả thân xác họ co giật. Rung động gửi những run rẩy tới đầu ngón tay họ. Trong sự bùng nổ của sự nên một, họ biết được Thiên Chúa, Alpha và Omega, Tất Cả và Không Có Gì, Yếu Tính của sự sống – Kinh nghiệm về Cái Là.

Có những hóa lý nữa. Hai con trở nên Một và một thực thể thứ ba thường được tạo ra từ hai, dưới hình thức vật lý.

Như vậy, một bức tranh về TOMARY được tạo ra. Thịt bởi thịt họ. Máu bởi máu họ. Họ đã tạo ra sự sống theo nghĩa đen!

Ta đã chẳng nói các con là các Thiên Chúa sao?

Đó là bản mô tả đẹp nhất về tính dục con người con đã từng được nghe.

Con thấy vẻ đẹp ở nơi con muốn nhìn thấy. Con thấy cái xấu ở nơi con sợ phải nhìn thấy cái đẹp.

Con sẽ ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu người nhìn thấy điều Ta vừa nói là xấu.

Không, nó không xấu. Con đã nhìn thấy quá nhiều sợ hãi, và xấu xa mà thế giới đã đặt xung quanh tình dục. Nhưng Ngài cũng làm sinh ra cả đồng câu hỏi.

Ta có mặt ở đây để trả lời chúng. Nhưng hãy để cho Ta tiếp tục câu chuyện của Ta thêm một chút nữa, trước khi con bắt đầu ném chúng vào Ta.

Vâng, xin mời Ngài.

Vũ điệu mà Ta vừa mô tả, sự tương tác năng lượng mà Ta vừa giải thích, đang xảy ra trong mọi lúc, trong và với mọi sự.

Năng lượng của con – tỏa ra từ con như một Cây Đèn Vàng – không ngừng tương tác với mọi thứ và mọi người khác. Càng gần nhau, năng lượng càng mạnh. Càng xa, năng lượng càng tinh tế. Nhưng con không bao giờ hoàn toàn cắt đứt khỏi bất cứ điều gì.

Có một điểm ở giữa con và mọi người khác, vật và nơi khác. Chính ở đó, hai năng lượng gặp nhau, tạo thành một đơn vị năng lượng thứ ba, ít đậm đặc hơn, nhưng không kém thật.

Mọi người và mọi thứ trên hành tinh và trong vũ trụ đều đang phát ra năng lượng theo mọi hướng. Năng lượng này hòa trộn với mọi năng lượng khác, giao với nhau thành một mẫu phức tạp, vượt quá khả năng phân tích của mọi máy tính mạnh nhất của các con.

Các năng lượng đang đan chéo, trộn lẫn, xoắn xuýt vào nhau giữa mọi thứ mà con gọi là vật lý là cái giữ các vật chất thể lý lại với nhau.

Đây là Ma Trận, mà Ta đã nói tới. Dọc theo Ma Trận này, các con gửi đi những tín hiệu cho nhau – những thông điệp, ý nghĩa, chữa lành và những tác động vật lý khác – đôi khi được tạo ra bởi những cá nhân, nhưng hầu hết là bởi ý thức đám đông.

Như Ta đã giải thích, vô số năng lượng ấy thu hút nhau. Đây được gọi là Định Luật Hấp Dẫn. Trong luật này, Giống Nhau hấp dẫn Giống Nhau.

Những Ý Nghĩ Giống Nhau hấp dẫn Ý Nghĩ Giống Nhau trong Ma Trận – và khi có đủ những năng lượng giống nhau “đính chùm lại”, những rung động của chúng trở nên nặng nề hơn, chúng chặm lại – và đôi khi trở nên Vật Chất.

Các tư tưởng tạo ra dạng thức vật lý – và khi nhiều người suy nghĩ cùng một điều, rất có khả năng suy nghĩ của họ tạo thành một Thực Tại.

(Đó là lý do tại sao “Chúng con sẽ cầu nguyện cho bạn” là một tuyên bố mạnh mẽ dường ấy. Có đủ bằng chứng về hiệu quả của lời cầu nguyện hiệp nhất đủ để viết một cuốn sách.)

Điều cũng đúng là những suy nghĩ không giống lời cầu nguyện cũng có thể tạo ra “hiệu ứng.” Một ý thức toàn cầu về sợ hãi chẳng hạn, hay tức giận, thiếu thốn, không đủ, có thể tạo ra kinh nghiệm ấy – trên khắp địa cầu hoặc trong một địa phương nhất định, nơi những ý nghĩ tập thể ấy là mạnh nhất.

Quốc gia trên Trái Đất mà con gọi là Hợp chủng quốc chẳng hạn, từ lâu đã nghĩ nó là một quốc gia “dưới Thiên Chúa, không thể chia cắt được, có tự do và công lý cho tất cả mọi người.” Không phải tình cờ khi quốc gia này trở nên thịnh vượng nhất trên Trái Đất. Cũng không đáng ngạc nhiên khi quốc gia này từ từ mất đi tất cả những gì nó đã mất nhiều công sức để dựng nên – vì quốc gia này hình như đã đánh mất tầm nhìn của mình.

Cụm từ “dưới Thiên Chúa, không thể chia cắt” có nghĩa là như thế - nó diễn tả Chân Lý Phổ Quát của sự Hiệp Nhất, Nên Một: một Ma Trận rất khó phá hủy. Nhưng Ma Trận đã suy yếu. Tự do tôn giáo đã trở nên biên giới chính đáng về sự khoan dung tôn giáo. Tự do cá nhân đã biến mất khi trách nhiệm cá nhân biến mất.

Ý niệm về trách nhiệm cá nhân đã bị bóp méo để trở thành “mọi người vì mình.” Đây là triết lý mới, nó gọi về truyền thống châu Mỹ ban đầu về chủ nghĩa cá nhân thô sơ.

Nhưng ý nghĩa ban đầu của trách nhiệm cá nhân mà viễn tượng và giấc mơ của nước Mỹ dựa trên đó có ý nghĩa sâu xa nhất và diễn tả cao nhất trong khái niệm Tình Huynh Đệ.

Điều làm cho nước Mỹ thành vĩ đại không phải là mọi người nỗ lực cho sự sống còn của mình, song là mỗi người nhận lấy trách nhiệm cá nhân của mình cho sự sống còn của tất cả.

Hoa Kỳ là một quốc gia không quay lưng lại với người đói, không bao giờ nói không với người thiếu thốn, sẽ mở rộng vòng tay với người mệt mỏi và người vô gia cư, và sẽ chia sẻ sự giàu có của mình với thế giới.

Nhưng khi Hoa Kỳ trở nên vĩ đại, người Mỹ trở nên tham lam. Không phải tất cả, nhưng nhiều người. Và khi thời gian tiếp diễn, càng ngày số này càng nhiều hơn.

Khi người Mỹ thấy được rằng có thể có được nó thì tốt dường nào, họ tìm cách để có nó nhiều hơn nữa. Nhưng chỉ có một cách để có nhiều hơn và hơn và hơn nữa. Một người khác phải có ít đi và ngày càng ít đi.

Khi lòng tham đã thay thế cho sự vĩ đại trong cá tính của người Mỹ, càng có ít chỗ hơn cho sự thông cảm với những người nhỏ bé nhất trong loài người. Những người kém may mắn hơn thì được cho là do lỗi làm đáng chết của chính họ nếu họ không có nhiều hơn. Xét cho cùng, Hoa Kỳ là Vùng Đất của Cơ Hội, chứ còn gì nữa? Không có ai trừ những người kém may mắn thấy rằng có thể thừa nhận rằng cơ hội của Hoa Kỳ bị giới hạn cho những người đã ở trong guồng rồi. Nói chung, số ấy không bao gồm nhiều nhóm thiểu số, như những nhóm da màu hoặc giới tính.

Người Mỹ trở nên kiêu ngạo trên trường quốc tế nữa. Khi hàng triệu người chết đói trên khắp địa cầu, người Mỹ vứt đi mỗi ngày một lượng thức ăn đủ nuôi sống cả hàng quốc gia. Hoa Kỳ quả thật có quảng đại với một số nước – nhưng càng ngày chính sách đối ngoại của nó trở nên một sự bành trướng của các lợi ích được bảo đảm của mình. Hoa Kỳ giúp những người khác khi việc đó cũng phục vụ cho Hoa Kỳ khi làm như thế. (Tức là, khi nó phục vụ cho cơ cấu quyền lực của Hoa Kỳ, hàng quý tộc giàu có nhất Hoa Kỳ, hoặc bộ máy quân sự bảo vệ những tầng lớp cao quý ấy – và tài sản chung của họ.)

Lý tưởng nền tảng của Hoa Kỳ - Tình Huynh Đệ đã bị xói mòn. Bây giờ, mọi buổi nói chuyện về “giữ tình huynh đệ” đều được bắt gặp với một nhãn hiệu mới của chủ nghĩa Hoa Kỳ - một đầu óc sắc bén hướng đến cái nó có để giữ lấy làm của mình, và một lời sắc bén cho bất cứ ai trong số những người kém may mắn dám đòi phần công bằng cho họ, để những đau khổ của họ được che lại.

Mỗi người phải có trách nhiệm về bản thân, điều đó là đúng không thể phủ nhận. Nhưng Hoa Kỳ - và thế giới của con – chỉ có thể thực sự làm việc khi mọi người đều muốn chịu trách nhiệm về tất cả các con như một Toàn Thể.

Vậy là Ý Thức Tập Thể tạo ra những kết quả tập thể.

Chính xác. Và điều này đã được chứng tỏ nhiều lần trong suốt lịch sử của các con.

Ma Trận tự lôi kéo nó tới chính nó – đúng như các nhà khoa học nói các con đã mô tả cái gọi là hiện tượng Lỗ Đen. Nó lôi kéo năng lượng giống nhau tới năng lượng giống nhau, thậm chí các vật thể vật lý lại với nhau.

Những vật thể ấy khi ấy phải đẩy nhau – di chuyển ra xa, bằng không chúng sẽ hòa trộn vào nhau mãi mãi, biến mất khỏi hình thức hiện tại và mang lấy một hình thức mới.

Mọi hữu thể có ý thức đều trực giác biết được điều này, vì thế mọi hữu thể có ý thức đều di chuyển ra xa Lò Nung Vĩnh Cửu để duy trì quan hệ của chúng với các hữu thể khác. Nếu không, chúng sẽ bị hòa tan với các hữu thể khác, và cảm nghiệm sự Nền Một Mãi Mãi.

Đây là tình trạng mà chúng ta đã xuất phát từ đó.

Khi đã ra khỏi tình trạng này, chúng ta không ngừng bị hấp dẫn lại vào đó.

Chuyển động lên xuống, “tới và lui” này là nhịp điệu căn bản của vũ trụ, và mọi thứ trong đó. Đây là tình dục – Sự Trao đổi Năng Lượng Cộng Hưởng.

Con không ngừng được hấp dẫn, lôi kéo hướng về sự hiệp nhất với nhau (và với tất cả những gì trong Ma Trận), thế rồi, vào Giây Phút Hiệp Nhất, được đẩy bởi chọn lựa của ý thức ra khỏi sự Hiệp nhất ấy. Chọn lựa của con là được tự do đối với Nó, để con có thể cảm nghiệm điều ấy. Vì một khi con trở nên thành phần của Sự Hiệp Nhất ấy và vẫn còn ở đó, con không thể biết được nó là Hiệp Nhất, vì con không còn biết đến sự Tách Rời nữa.

Nói cách khác: để Thiên Chúa biết được Chính Nó là Tất Cả của Nó, Thiên Chúa phải biết được về Chính Nó như không phải Tất Cả của Nó.

Trong con, và trong mọi đơn vị năng lượng khác của vũ trụ - Thiên Chúa biết Chính Nó như là những Phần của Tất Cả - và như thế, cho Chính Nó khả năng biết được Chính Nó như là Tất Cả trong Tất Cả trong Kinh Nghiệm của Chính Nó.

Ta chỉ có thể kinh nghiệm cái Ta là bằng cách trải nghiệm điều Ta không là. Nhưng Ta là điều Ta không là, và vì thế con thấy được cái chia rẽ của Thiên Chúa. Vì thế mới có câu: Ta Là điều Ta Là.

Bây giờ, như Ta đã nói, hiện tượng lên xuống tự nhiên, nhịp điệu tự nhiên của vũ trụ, là điển hình cho tất cả sự sống, bao gồm mọi chuyển động tạo nên sự sống trong thực tại của con.

Các con được lôi kéo hướng về nhau, như thế bởi một lực hút mạnh nào đó, chỉ để rút ra xa và tách rời, chỉ để đẩy nhanh lại với nhau lần nữa, một lần nữa tách rời, và một lần nữa đam mê, thêm muốn, cấp bách tìm tới sự hợp nhất trọn vẹn.

Hợp lại-tách ra, hợp lại-tách ra, hợp lại-tách ra, cơ thể các con khiêu vũ trong một chuyển động rất cơ bản, rất bản năng, đến độ con có rất ít ý thức để

hành động có chủ ý. Ở một điểm nào đó, con chuyển sang tự động. Không ai cần bảo cho cơ thể con biết phải làm gì. Chúng chỉ đơn giản làm điều đó – với sự hồi thúc của cả cuộc sống.

Đây là bản thân sự sống, đang bày tỏ chính nó như là chính sự sống.

Và đây là chính sự sống đang tạo ra sự sống mới trong lòng kinh nghiệm của chính nó.

Cả sự sống làm việc trong một nhịp điệu như thế; cả sự sống LÀ nhịp điệu. Và như thế, cả sự sống được thấm đẫm nhịp điệu nhẹ nhàng của Thiên Chúa, điều mà con gọi là chu kỳ cuộc sống.

Lương thực lớn lên theo chu kỳ. Các mùa đến và đi. Các hành tinh xoay và xoay tròn. Mặt trời bùng nổ và nổ vào trong, và bùng nổ ra ngoài lần nữa. Vũ trụ hút vào thở ra. Tất cả xảy ra, tất cả, theo chu kỳ, nhịp điệu, trong những rung động phù hợp với tần số của Thiên Chúa – Tất Cả.

Vì Thiên Chúa là Tất Cả, và Thiên Chúa là mọi sự, và không có gì khác là cả. Và tất cả những điều đã có từ trước vô cùng, bây giờ, và đời đời hằng có, là thế giới của con không có kết thúc.

Amen.

CHƯƠNG 8

Điều thú vị khi nói chuyện với Ngài là Ngài luôn để lại cho con nhiều câu hỏi hơn là câu trả lời. Bây giờ con có nhiều câu hỏi về chính trị cũng như về tình dục!

Có người nói hai thứ ấy là một, và trong chính trị tất cả những gì các con làm luôn là –

Khoan đã nào! Ngài lại sắp sửa nói tục phải không?

Chà, đúng vậy, Ta nghĩ rằng Ta sẽ gây sốc chút ít cho con.

Chà chà! Cắt đi thôi! Thiên Chúa không nên nói chuyện kiểu ấy!

Thế tại sao con lại nói được?

Hầu hết chúng con đều không làm thế.

Con mà không cái quái gì.

Những người kính sợ Thiên Chúa đều không nói thế.

Ồ, Ta hiểu rồi, con phải sợ Thiên Chúa để không xúc phạm đến Người. Mà ai nói rằng Ta bị xúc phạm do một lời đơn giản vậy?

Và, cuối cùng, con không thấy thú vị sao, một lời nói mà ai đó trong các con sử dụng khi đang cao hứng để mô tả tình dục vĩ đại, con cũng dùng như lời sỉ nhục nặng nhất của con? Điều đó không nói gì cho con về cách con cảm nhận về tính dục sao?

Con nghĩ Ngài nhầm lẫn rồi. Con không cho là người ta dùng những từ ấy để mô tả giây phút làm tình thực sự lãng mạn, ngây ngất đâu.

Ồ thật không? Con có bao giờ ở lại trễ trong một phòng ngủ nào chưa?

Chưa. Ngài thì sao?

Ta ở trong mọi phòng ngủ - trong mọi lúc.

Oái, điều này sẽ làm cho chúng con cảm thấy thoải mái đây.

Cái gì? Con nói rằng các con làm những chuyện trong phòng ngủ mà các con không muốn làm trước mặt Chúa?

Ai cũng không thoải mái nếu có ai đang nhìn, càng ít thoải mái hơn nếu đó là Chúa.

Nhưng trong một số nền văn hóa sơ khai, một số người vùng Polynesian – làm tình được thực hiện hoàn toàn công khai.

Vâng, nhưng hầu hết mọi người đều chưa tiến tới mức độ tự do như vậy. Thực tế là họ sẽ coi những hành vi ấy là sự thoái hóa – về một tình trạng vô đạo, sơ khai.

Những người mà con gọi là “dân ngoại” ấy rất tôn trọng sự sống. Họ không biết đến chuyện hãm hiếp, và hầu như không có giết chóc trong xã hội của họ. Xã hội các con đặt tình dục – một chức năng rất tự nhiên, rất con người – vào dưới tấm phủ, rồi nhìn xung quanh và giết chết những người đang ở bên ngoài. Đó là sự tục tĩu!

Các con đã làm cho tình dục thành dơ bẩn, đáng hổ thẹn, chuyện cấm kỵ, đến nỗi các con bối rối khi làm nó!

Vô lý. Hầu như ai cũng có một cảm thức chừng mực – thậm chí họ còn nói là cảm thức bậc cao – về tình dục. Họ xem nó là một tương tác riêng tư; với một số người, là một phần thánh thiêng trong quan hệ của họ.

Thiếu riêng tư không đồng nghĩa với thiếu sự thánh thiêng. Hầu hết mọi nghi thức thánh của nhân loại đều được thực hiện ở chỗ công cộng.

Đừng nhầm lẫn sự riêng tư với sự thánh thiêng. Hầu hết các hành vi tội tệ nhất của các con đều diễn ra trong riêng tư, và các con chỉ dành hành vi tốt đẹp nhất của mình để bày ra công cộng thôi.

Đây không phải là một lý lẽ biện minh cho tình dục chỗ công cộng; nó chỉ là một lưu ý rằng sự riêng tư không nhất thiết tương đồng với sự thánh thiêng – và sự công khai cũng không cướp đi sự thánh thiêng của con đâu.

Còn về sự chừng mực, nguyên cái từ ấy thôi và khái niệm hành vi đứng sau nó đã cản trở niềm vui vĩ đại nhất của người ta hơn bất kỳ một cơ cấu nào của con người, chỉ đứng sau ý niệm cho rằng Thiên Chúa là đáng thích trừng phạt, ý niệm dùng để kết thúc công việc.

Có vẻ như ngài không tin vào sự chừng mực.

Cái rắc rối của “chùng mực” là có ai đó phải đặt ra tiêu chuẩn. Điều này lập tức có nghĩa là hành vi của con bị giới hạn, định hướng, kiểm soát bởi ý niệm của một người khác về cái gì sẽ đem lại niềm vui cho con.

Trong các vấn đề về tính dục – cũng như trong mọi vấn đề khác – chuyện này còn có thể lớn hơn là “giới hạn” nữa; nó có thể phá hoại.

Ta không thể nghĩ được điều gì đáng buồn hơn là một người cảm thấy thích cảm nghiệm một điều gì đó, rồi khựng lại vì họ nghĩ rằng điều họ đang mơ ước, tưởng tượng có thể vi phạm “Tiêu Chuẩn về Sự Đúng Mực!”

Con nhớ nhé, đó không phải là một điều họ không nên làm – mà chỉ là điều vi phạm sự chùng mực thôi.

Không chỉ trong chuyện tính dục, mà trong cả đời sống, không bao giờ, đừng bao giờ không làm điều gì chỉ vì nó có thể vi phạm những tiêu chuẩn của một người khác về sự chùng mực.

Nếu Ta có một dán một khẩu hiệu trên xe hơi của Ta, nó sẽ là: HÃY VI PHẠM SỰ CHÙNG MỰC

Ta sẽ dán câu ấy trong mọi phòng ngủ.

Nhưng cảm thức của chúng con về cái gì là “đúng” và “sai” là cái gắn kết xã hội lại với nhau. Làm sao chúng con có thể sống chung nếu chúng con không đồng ý với nhau về điều đó được?

“Sự chùng mực” không liên quan gì tới các giá trị tương đối của các con về “đúng” hay “sai” cả. Các con có thể đồng ý rằng “giết người là sai,” nhưng tắm truồng dưới mưa có “sai” không? Các con có thể đồng ý với nhau rằng “xoi vợ hàng xóm” là “sai”, nhưng “lấy” vợ con có sai không? Hoặc để cho vợ xoi con một cách ngon lành có sai không?

“Chùng mực” ít khi nào chỉ các hạn chế pháp lý, nhưng thường chỉ các vấn đề đơn giản hơn, về cái gì được cho là “chùng mực.”

Hành vi “chùng mực” không luôn luôn là hành vi nằm trong cái mà con gọi là “lợi ích lớn nhất” của con. Hiếm khi nào nó là hành vi đem lại cho con niềm vui lớn nhất.

Trở lại với chuyện tính dục, vậy là Ngài nói rằng bất cứ hành vi nào cũng là hành vi được chấp nhận bao lâu có sự đồng thuận đôi bên giữa những người tham gia và bị ảnh hưởng?

Điều đó lại không đúng cho cả cuộc sống sao?

Nhưng đôi khi chúng con không biết ai sẽ chịu ảnh hưởng, hoặc ảnh hưởng tới mức nào.

Con phải nhạy bén với điều đó. Con phải ý thức sắc bén. Và nếu có chỗ nào con thực sự không biết được, và cũng không thể đoán ra, con phải nghiêng về phía Tình Yêu.

Câu hỏi trọng tâm cho BẤT KỲ quyết định nào là: “Tình yêu sẽ làm gì bây giờ?”

Tình yêu cho chính con, và tình yêu cho mọi người khác chịu ảnh hưởng hoặc liên quan.

Nếu con yêu nhau, con sẽ không làm bất cứ điều gì con tin rằng có thể hoặc sẽ làm tổn thương đến người kia. Nếu có vấn đề hoặc nghi ngờ gì, con sẽ chờ cho đến khi con có thể minh bạch về chuyện đó.

Nhưng điều đó nghĩa là những người khác có thể giữ con làm “con tin”. Họ chỉ cần nói rằng chuyện này chuyện kia sẽ làm họ “tổn thương”, và thế là hành động của con bị cản trở.

Chỉ có bởi Chính Con thôi. Chắc con cũng không muốn cản trở hành động của chính mình với những điều không làm hại người mà con yêu?

Nhưng nếu ngài cảm thấy bị tổn hại do không làm điều gì đó thì sao?

Khi ấy con phải nói với người yêu sự thật của con, rằng con đang cảm thấy tổn thương, thất vọng, hụt hẫng do không làm điều gì đó; rằng con muốn làm điều này; rằng con muốn người yêu đồng ý để con có thể làm việc đó.

Con phải nỗ lực tìm kiếm sự đồng ý. Cố gắng đạt tới một sự thỏa hiệp; tìm kiếm một cách hành động nào để mọi người đều thắng lợi.

Và nếu không tìm thấy cách hành động thì sao?

Khi ấy Ta sẽ lặp lại điều đã nói trước kia: Phản bội chính con để không phản bội người khác là Phản Bội. Đó là Phản Bội Cao Nhất.

Shakespeare của các con đã nói như thế này: Với bản thân con, hãy thành thực, Và phải đi theo nó, ngày cũng như đêm. Khi ấy con không thể sai lầm với bất cứ ai.

Nhưng một người luôn “đi theo” điều mình muốn sẽ trở thành một người rất ích kỷ. Con không thể tin được rằng Ngài lại cổ vũ điều này.

Con cho rằng người ta sẽ luôn làm điều mà con gọi là “chọn lựa ích kỷ.” Ta bảo con điều này: Con người có thể thực hiện chọn lựa cao nhất.

Nhưng Ta cũng bảo con điều này: Chọn lựa cao nhất không phải luôn là chọn lựa trông có vẻ phục vụ một người khác.

Nói cách khác, đôi khi chúng ta phải đặt mình lên hàng đầu.

Ồ, con luôn phải đặt mình lên hàng đầu. Thế rồi, tùy thuộc vào điều con đang cố làm hoặc con đang tìm cách trải nghiệm mà con mới chọn lựa.

Khi mục đích của con, mục đích đời con – là rất cao cả, thì các chọn lựa của con cũng sẽ như vậy.

Đặt chính mình lên hàng đầu không có nghĩa là trở nên cái con gọi là “ích kỷ” – nó có nghĩa là ý thức về bản thân.

Ngài đặt một nền tảng rất rộng để dẫn lối cho các việc của con người.

Chỉ bằng việc thực hành tự do lớn nhất, sự trưởng thành lớn nhất mới đạt được, hoặc thậm chí có thể được.

Nếu tất cả những gì con đang làm là đi theo quy tắc của một người khác, khi ấy con không lớn lên, mà là vâng lời.

Ngược với các cơ cấu của con, vâng phục không phải điều Ta muốn nơi con. Vâng phục không phải là trưởng thành, và trưởng thành là điều Ta ước ao.

Và nếu chúng con không trưởng thành, ngài sẽ ném chúng con vào hỏa ngục, phải vậy không?

Sai rồi. Nhưng Ta đã nói về điều này trong Cuốn 1, và chúng ta sẽ bàn dài chuyện ấy ở Cuốn 3.

Okay. Vậy, trong những tham số rộng lớn Ngài đã đặt ra, con có thể hỏi ngài vài câu hỏi về tình dục trước khi chúng ta khép lại đề tài này không?

Bắn đi.

Nếu tình dục là một phần tuyệt vời đến thế trong kinh nghiệm của con người, thế tại sao rất nhiều bậc thầy về linh đạo lại rao giảng sự tiết chế? Và tại sao có rất nhiều bậc tôn sư có vẻ sống độc thân?

Vì cùng một lý do, hầu hết trong số họ đã được khắc họa như là sống giản dị. Những người tiến tới một mức độ hiểu biết cao đều đem những ước muốn của thân xác vào quân bình với trí óc và linh hồn họ.

Các con là những hữu thể có ba phần, và hầu hết mọi người cảm nghiệm về họ như một thân thể. Ngay cả trí óc cũng bị lãng quên sau tuổi 30. Không ai đọc nữa. Không ai viết. Không ai dạy. Không ai học. Trí óc bị quên mất. Nó không được nuôi dưỡng. Nó không được mở rộng. Không có gì mới đưa vào. Lượng xuất ra tối thiểu được yêu cầu. Trí óc không được nuôi dưỡng. Nó không được đánh thức. Nó bị ru ngủ, dần ra. Các con làm tất cả những gì có thể để bịt nó ra. Truyền hình, phim ảnh, truyện giết gân rẻ tiền. Dù con làm gì đi nữa, đừng suy nghĩ, đừng suy nghĩ, đừng suy nghĩ.

Thế là hầu hết mọi người sống đời sống trên một bình diện thân xác. Nuôi thân xác, mặc thân xác, cho thân xác “các món”. Hầu hết mọi người không đọc lấy một cuốn sách tốt – Ta muốn nói một cuốn sách từ đó họ có thể học điều gì đó – trong nhiều năm. Nhưng họ có thể nói với con toàn bộ chương trình truyền hình trong tuần. Có điều gì đó rất đáng buồn trong đó.

Sự thật là, hầu hết mọi người không muốn phải suy nghĩ. Họ bầu ra người lãnh đạo, họ ủng hộ chính quyền, họ chấp nhận những tôn giáo không đòi hỏi suy nghĩ độc lập.

Hãy làm mọi thứ tiện cho tôi. Hãy nói cho tôi phải làm gì.

Hầu hết mọi người muốn thế. Tôi ngồi đâu? Khi nào tôi đứng? Tôi nên chào như thế nào? Khi nào tôi trả tiền? Anh muốn tôi làm gì?

Quy tắc là gì? Đâu là những ranh giới của tôi? Hãy nói cho tôi, hãy nói cho tôi, hãy nói cho tôi. Tôi sẽ làm – chỉ cần có ai bảo tôi thôi!

Thế rồi họ chán ghét, vỡ mộng. Họ đi theo các quy tắc, họ làm như họ được bảo. Có gì sai lầm nhỉ? Mọi thứ hư hỏng từ lúc nào? Tại sao nó lại nát bét ra thế?

Nó tan vỡ vào lúc con từ bỏ cái đầu mình – công cụ sáng tạo vĩ đại nhất con có được. Đã tới lúc làm bạn với đầu con lại rồi. Hãy là bạn đồng hành với nó – nó cảm thấy cô đơn quá. Hãy nuôi dưỡng nó – nó đang chết đói đấy.

Một số người trong các con, một thiểu số thôi, đã hiểu rằng các con có một thân xác và một cái đầu. Các con đã đối xử tốt với cái đầu mình. Tuy nhiên, ngay cả trong số những người biết tôn trọng cái đầu và mọi thứ của nó – ít người học được cách sử dụng cái đầu hơn một phần mười khả năng của nó. Nếu các con biết khả năng của nó là thế nào, các con sẽ không bao giờ ngừng thưởng thức các điều kỳ diệu của nó – và sức mạnh của nó.

Và nếu các con nghĩ số người trong các con biết quân bình đời sống giữa thân xác và trí óc là nhỏ, số người nhìn thấy mình như những hữu thể có ba phần – thân xác, trí óc và linh hồn – lại càng quá ít ỏi.

Nhưng các con là những hữu thể có ba phần đấy. Các con không chỉ là thân xác, cũng không chỉ là thân xác có một cái đầu.

Các con có nuôi dưỡng linh hồn không? Các con thậm chí có biết đến nó không? Các con đang chữa lành nó hay làm tổn thương nó? Các con đang lớn lên hay đang chết héo? Các con đang lớn ra hay co lại?

Có phải linh hồn con cũng cô đơn như trí óc con không? Có phải thậm chí nó còn bị lãng quên không? Và lần cuối cùng con cảm thấy tâm hồn con được diễn tả là khi nào? Lần cuối cùng con khóc vì vui mừng là khi nào? Con có làm thơ không? Sáng tác nhạc? Khiêu vũ dưới mưa? Làm bánh? Vẽ một cái gì? Sửa một món đồ bị hỏng? Hôn một em bé? Áp một con mèo lên mặt? Leo lên đồi? Tắm trũng? Đi bộ lúc bình minh? Chơi armonica? Nói chuyện ‘đến khuya’? Làm tình hàng giờ... trên bờ biển, trong rừng? Hòa mình với thiên nhiên? Tìm kiếm Thiên Chúa?

Lần cuối cùng con ngồi một mình trong tĩnh lặng, đi vào nơi sâu thẳm nhất của lòng mình là khi nào? Lần cuối con chào linh hồn mình là lúc nào?

Khi con sống như một tạo vật một mặt, con lún sâu vào những vấn đề của thân xác: Tiền bạc, tình dục. Sở hữu. Kích thích và thỏa mãn vật chất. An toàn. Danh tiếng. Lợi nhuận.

Khi con sống như một tạo vật hai mặt, con mở rộng mối quan tâm đến những vấn đề của trí óc. Đồng hành, sáng tạo. Kích thích bởi những tư tưởng mới, ý niệm mới; sáng tạo những mục đích mới, thách đố mới; sự trưởng thành cá nhân.

Khi con sống như một tạo vật ba mặt; cuối cùng con cũng đạt tới sự quân bình với chính mình. Mối quan tâm của con bao gồm cả những vấn đề của linh hồn: căn tính thiêng liêng; mục đích cuộc đời; quan hệ với Thiên Chúa, nẻo đường tiến hóa; trưởng thành tâm linh; định mệnh cuối cùng.

Khi con tiến hóa vào những trạng thái ý thức ngày càng cao, con đưa vào nhận thức trọn vẹn mọi khía cạnh của hữu thể con.

Nhưng sự tiến hóa không có nghĩa là bỏ rơi những khía cạnh của Bản Ngã vì những khía cạnh khác. Nó chỉ có nghĩa là mở rộng điểm tập trung; quay đi khỏi hầu hết những dần thân độc quyền với một khía cạnh, mà hướng về tình yêu đích thực và yêu mến đối với mọi khía cạnh.

Vậy tại sao có rất nhiều bậc thầy tán thành sự tiết dục?

Vì họ không tin rằng loài người có thể đạt tới sự quân bình. Họ tin rằng năng lượng tính dục – và các năng lượng bao quanh các kinh nghiệm thể tục khác – quá mạnh không thể điều hòa được, để đưa nó vào quân bình. Họ tin rằng kiêng cử là cách duy nhất để tiến hóa về mặt tâm linh, thay vì chỉ là một kết quả có thể có của nó.

Nhưng không phải sự thật là một số người tiến hóa cao đã “từ bỏ tình dục” sao?

Không, theo nghĩa cổ điển của từ “từ bỏ.” Đây không phải là một sự bỏ đi điều gì do ép buộc, cái mà con vẫn muốn nhưng biết là “có thì không tốt.” Nó giống hơn với một sự giải phóng giản đơn, một chuyển động ra xa, như người ta đẩy mình ra xa khỏi một lời mời ăn sáng lần nữa. Không phải vì món điểm tâm không ngon. Cũng không phải vì nó không tốt cho con. Nhưng đơn giản chỉ vì, dù nó tuyệt vời đến đâu, nhưng con no rồi.

Khi con có thể buông bỏ sự dính líu với tình dục với lý do này, con có thể muốn làm như thế. Rồi một lần nữa, con có thể không. Con có thể chẳng bao giờ quyết định rằng mình đã “no”, và có thể vẫn luôn muốn lại kinh nghiệm này, trong hòa hợp với những kinh nghiệm khác của Hiện Hữu con.

Điều ấy tốt thôi. Tất cả đều tốt. Hoạt động tính dục không kém chất lượng cho việc giác ngộ, không kém phần tiến hóa tâm linh so với không hoạt động tính dục đâu.

Điều mà giác ngộ và tiến hóa khiến con mất đi chính là sự nghiện thèm với tình dục, nhu cầu sâu xa phải có kinh nghiệm, những hành vi bị cưỡng bức.

Và cũng thế, sự quan tâm quá mức tới tiền bạc, quyền lực, an toàn, sở hữu, và những kinh nghiệm khác của thân xác sẽ biến mất. Nhưng sự yêu thích đích thực của con với chúng sẽ không và cũng không nên mất đi. Sự yêu thích tất cả cuộc sống là sự tôn trọng với Tiến Trình mà Ta đã tạo ra. Chán ghét sự sống hoặc bất cứ niềm vui nào của nó, dù là niềm vui cơ bản nhất, niềm vui thể lý – là chán ghét Ta, Người Sáng Tạo.

Vì khi con gọi sáng tạo của Ta là xấu xa, thì con gọi Ta là gì? Nhưng khi con gọi sáng tạo của Ta là thánh, con thánh hóa kinh nghiệm của kinh nghiệm về nó, và thánh hóa cả Ta nữa.

Ta bảo con điều này: Ta không tạo ra một cái gì đáng khinh cả - và như Shakespeare của các con đã nói, “không có gì tội lỗi, chỉ e rằng suy nghĩ mới làm cho nó như thế thôi.”

Điều này đưa con tới vài câu hỏi nữa, mấy câu hỏi cuối cùng, về tình dục. Vậy có phải mọi kiểu tình dục giữa những người lớn đồng tình với nhau đều tốt không?

Đúng vậy.

Con muốn nói thậm chí cả tình dục “kỳ cục”? Cả tình dục không tình yêu? Cả tình dục đồng giới?

Trước hết, một lần nữa hãy nói rõ rằng không có gì bị Thiên Chúa chê cả. Ta không có ngòai đây để xét đoán, để gọi một hành động này là Tốt và cái khác là Xấu.

(Con biết rồi, Ta đã nói dài về chuyện này trong Cuốn 1.)

Bây giờ, trong bối cảnh cái gì giúp con, cái gì không giúp con trên Con đường Tiến Hóa, chỉ có con mới có thể quyết định.

Tuy nhiên, có một sự chỉ dẫn bao quát, trên đó mọi linh hồn tiến hóa đều đồng ý. Không có hành động nào gây ra tổn thương cho người khác lại đưa tới sự tiến hóa nhanh chóng cả.

Còn có một chỉ dẫn thứ nhì nữa.

Không có hành động nào liên quan tới người khác có thể thực hiện mà không được sự đồng ý hoặc cho phép của người kia.

Bây giờ chúng ta hãy xem các vấn đề con về hỏi trong bối cảnh các hướng dẫn này. Tình dục “lập dị”? Ừm, nếu nó không làm tổn thương ai, và được thực hiện với sự cho phép của mọi người, thì có lý do nào có người gọi nó là “sai” nhỉ?

Tình dục không tình yêu? Tình dục “chỉ vì tình dục” đã được tranh luận ngay từ thời xưa rồi. Ta thường nghĩ mỗi khi Ta nghe được câu hỏi này là Ta muốn đi vào một phòng đầy người và nói: “Mọi người ở đây, có ai chưa bao giờ làm tình ngoài một quan hệ sâu xa, kéo dài, có cam kết, yêu thương chung thủy, xin giơ tay lên.”

Ta chỉ nói thế này thôi: Bất cứ cái gì không có tình yêu đều không phải là con đường nhanh nhất dẫn tới Thiên Chúa.

Dù đó là tình dục không tình yêu hay là món spaghetti không tình yêu, thịt viên không tình yêu, nếu con chuẩn bị bữa tiệc và tiêu thụ nó mà không có tình yêu, con đang thiếu mất phần đặc biệt nhất của kinh nghiệm rồi.

Thiếu phần đó có gì sai không? Một lần nữa, “sai” có lẽ không phải là từ thích hợp. “Không thuận lợi” có thể tốt hơn, nếu con muốn tiến hóa thành một hữu thể tâm linh bậc cao hơn, nhanh hết mức có thể.

Tình dục đồng giới ư? Rất nhiều người muốn nói rằng Ta chống lại tình dục đồng giới – hoặc hành động nhân danh nó. Nhưng Ta không xét đoán gì cả về chọn lựa này kia của các con.

Người ta muốn đưa ra đủ loại xét đoán về giá trị - về mọi thứ - và Ta sắp phá hỏng bữa tiệc. Ta sẽ không tham dự với họ trong những phán đoán ấy, điều đó lại càng khó hòa hợp với những người nói rằng Ta đã tạo ra chúng.

Ta quan sát thấy thế này: Có một thời, người ta nghĩ rằng hôn nhân giữa những người khác chủng tộc không chỉ không nên khuyến khích, mà còn chống lại luật Thiên Chúa nữa. (Kỳ lạ là một số người vẫn nghĩ thế.) Họ chỉ vào Kinh Thánh của họ như là thẩm quyền của họ - thậm chí như họ làm cho quyền bính của họ về các vấn đề xoay quanh chuyện đồng tính luyến ái vậy.

Ngài muốn nói là người khác chủng tộc được phép cưới nhau à?

Câu hỏi này khá vớ vẩn, nhưng không ngớ ngẩn như sự chắc chắn của một số người cho rằng câu trả lời là “không”.

Còn câu hỏi về tình dục đồng giới cũng ngớ ngẩn như vậy à?

Con quyết định đi. Ta không xét đoán về chuyện đó, hay về bất cứ điều gì. Ta biết con muốn Ta xét đoán. Điều đó sẽ làm cho đời sống con dễ chịu hơn nhiều. Không cần quyết định điều gì. Không có những tiếng kêu khó chịu. Mọi thứ đã được quyết định cho con rồi. Không cần làm gì cả ngoài vâng lời. Không còn gì nhiều của một cuộc sống, ít nhất về mặt sáng tạo hay tự trao quyền, ngoại trừ địa ngục... cũng không bị stress luôn.

Cho con hỏi Ngài vài câu hỏi về tình dục và trẻ em. Ở tuổi nào thì thích hợp để cho phép trẻ em ý thức về tính dục như một kinh nghiệm sống?

Trẻ em ý thức về mình như một hữu thể có giới tính – tức là, như một con người – từ lúc khởi đầu cuộc sống của chúng. Điều mà nhiều bậc cha mẹ trên hành tinh của các con hiện đang làm là cố gắng ngăn cản chúng biết được điều đó. Nếu tay của em bé đi vào “nhầm chỗ”, con kéo nó ra chỗ khác. Nếu một đứa bé con bắt đầu tìm những thời điểm để tự sướng trong niềm vui ngây thơ với cơ thể của nó, con phản ứng với sự kinh hãi, và truyền cảm giác kinh hãi ấy cho con con. Đứa trẻ tự hỏi, mình đã làm gì, mình đã làm gì? Mẹ giận rồi, mình đã làm gì nhỉ?

Với loài người các con, vấn đề không phải là khi nào thì cho con cái các con làm quen với tình dục, mà là khi nào thì các con thôi đòi hỏi rằng chúng phủ nhận căn tính là hữu thể có giới tính. Đâu đó khoảng giữa độ tuổi 12 và 17, hầu hết các con từ bỏ cuộc chiến rồi, và nói, đại khái (mặc dù lẽ đương nhiên là không với các từ - các con không nói về những điều này): “Được rồi, bây giờ con có thể thấy là con có những cơ quan sinh dục và những chuyện liên can tới tình dục để làm với chúng.”

Nhưng vào lúc này, tác hại đã gây ra rồi. Con cái con đã được cho thấy cả chục năm trước hoặc hơn thế rằng chúng phải xấu hổ với những phần cơ thể ấy. Một số thậm chí còn không được gọi đúng tên các bộ phận này. Chúng nghe mọi thứ, từ “chim” đến “hạ thể” cho tới những từ mà một số người trong các con phải nỗ lực lắm để phát minh ra – tất cả chỉ nhằm tránh việc gọi thẳng “dương vật” hay “âm đạo.”

Vậy khi đã nắm rất rõ ràng rằng mọi thứ có liên quan tới những phần cơ thể ấy phải được che giấu, tránh nói tới, phủ nhận, khi ấy con cái con bước vào

tuổi dậy thì mà không biết điều gì làm nên những cái đang xảy ra với chúng. Chúng không hề có sự chuẩn bị gì. Dĩ nhiên, khi ấy chúng hành động một cách đáng thương, khi đáp ứng với những thúc đẩy mới mẻ và khẩn cấp nhất một cách kỳ cục, nếu không nói là không phù hợp.

Điều này không cần thiết, Ta cũng không coi thế là phục vụ con cái các con, lại còn rất nhiều đũa trong chúng đi vào đời sống người lớn với những cấm kỵ, ức chế tình dục, và có thể tới mức “tịt luôn”.

Ngày nay trong các xã hội văn minh, con cái không bao giờ bị đe dọa, khiển trách hoặc “sửa sai” khi chúng bắt đầu tìm kiếm các thú vui đầu đời trong tự nhiên của chính con người chúng. Giới tính của cha mẹ chúng cũng không – tức là, căn tính của cha mẹ chúng như những hữu thể có giới tính – nhất là bị tránh né hay che giấu không cần thiết. Khỏa thân, dù là cha mẹ hay con cái hoặc anh em, được nhìn và đối xử như hoàn toàn tự nhiên, hoàn toàn kỳ diệu, hoàn toàn bình thường – không như những điều đáng phải hổ thẹn.

Các chức năng tính dục cũng được nhìn và đối xử hoàn toàn tự nhiên, hoàn toàn kỳ diệu, và hoàn toàn bình thường.

Trong một số xã hội, cha mẹ quan hệ với nhau trong sự chứng kiến trọn vẹn của con cái họ - và còn gì có thể cho con cái họ cảm thức lớn lao hơn về vẻ đẹp và sự kỳ diệu và bình thường và niềm vui tinh tuyền và sự hoàn toàn bình thường của sự biểu hiện tình yêu giới tính hơn thế? Vì cha mẹ luôn làm mẫu về “đúng” và “sai” trong mọi hành vi, và con cái nhận lấy những tín hiệu tế nhị và không tế nhị lắm từ cha mẹ chúng về mọi thứ thông qua điều chúng thấy cha mẹ suy nghĩ, nói và làm.

Như đã nói trước đây, con có thể gọi những xã hội ấy là “ngoại đạo” hay “sơ khai”, nhưng có thể thấy được rằng trong những xã hội ấy, hiếp dâm và những tội phạm do sự đam mê hầu như không hiện hữu, dĩ điểm bị cười nhạo như chuyện ngớ ngẩn, và các cấm đoán và rối loạn tính dục đều không được nghe nói tới bao giờ.

Trong khi sự cởi mở như vậy không được đề nghị chỉ cho xã hội riêng của các con (trong tất cả, nhưng đặc biệt nhất của thiết lập nó không có nghi ngờ sẽ là văn hóa quá kỳ thị), nó là thời gian mà cái gọi là nền văn minh hiện đại trên hành tinh của các con làm điều gì đó để kết thúc sự kềm chế, cảm giác tội lỗi và xấu hổ quá thường xuyên bao quanh và đặc trưng cho toàn bộ các biểu hiện kinh nghiệm tình dục và xã hội của các con.

Các gợi ý? Các ý kiến?

Hãy thôi đừng dạy con cái ngay từ đầu đòi chúng rằng những thứ liên quan tới chức năng rất tự nhiên của thân thể chúng là đáng hổ thẹn và sai lầm. Thôi đừng dạy cho con cái con rằng bất cứ cái gì liên quan tới tính dục đều phải che giấu. Hãy cho phép con cái con nhìn thấy và quan sát khía cạnh lãng mạn của các con. Hãy cho chúng thấy các con ôm nhau, vuốt ve, nựng – hãy cho chúng thấy cha mẹ chúng yêu nhau và bày tỏ tình yêu một cách cụ thể là một điều rất tự nhiên và rất kỳ diệu. (Con sẽ ngạc nhiên nếu biết rằng trong nhiều gia đình, một bài học giản đơn như thế chưa bao giờ được dạy cả.)

Khi con cái con bắt đầu chấp nhận các cảm xúc, tò mò và thúc bách tình dục của chính chúng, hãy làm cho chúng kết nối với kinh nghiệm mới mẻ và mở rộng này của chính họ với một cảm giác hoan hỉ và thưởng thức nội tâm, chứ không phải tội lỗi và hổ thẹn.

Và lạy Chúa, hãy dừng ngay việc che giấu thân xác con trước con cái đi. Nếu chúng thấy con đang khóa thân bơi lội trong một hồ nước vùng quê trong một chuyến cắm trại, hoặc trong hồ bơi sân sau nhà, chuyện ấy hoàn toàn bình thường; đừng quá lo lắng chuyện chúng bắt chợt thấy con đang đi từ phòng ngủ sang phòng tắm mà không mặc đồ; hãy chấm dứt nhu cầu che đậy, đóng cửa, ngăn chặn mọi cơ hội, dù vô tội đến đâu, cho con con được giới thiệu với con như một hữu thể có căn tính tính dục của chính con. Con cái nghĩ về cha mẹ chúng như những kẻ vô tính, vì cha mẹ chúng đã tự khắc họa mình theo cách ấy. Rồi khi ấy chúng hình dung chúng cũng phải sống như thế, bởi vì mọi trẻ em đều ganh đua với cha mẹ chúng. (Các chuyên gia trị liệu sẽ nói cho con biết rằng ngay hiện nay, một số con cái đã trưởng thành vẫn gặp thời gian khó khăn nhất để hình dung cha mẹ chúng thực sự “đang làm” chuyện đó, và dĩ nhiên điều đó tràn đầy trong những đứa con ấy, bây giờ là những bệnh nhân trong văn phòng nhà tư vấn, sự tức giận, mặc cảm tội lỗi hay hổ thẹn, vì chúng một cách tự nhiên muốn “làm điều đó,” và chúng không thể hình dung ra mình có gì sai).

Vậy, hãy nói chuyện về tình dục với con cái con, hãy cười phá lên về tình dục với con con, dạy chúng và cho phép chúng, và nhắc chúng, chỉ cho chúng thấy làm thế nào để hân thưởng tính dục của chúng. Đó là điều con có thể làm cho con cái con. Và con làm điều này từ khi chúng sinh ra, với cái hôn đầu tiên, cái nựng đầu tiên, sự vuốt ve đầu tiên chúng nhận từ con, và chúng nhìn thấy con nhận được từ nhau.

Cảm ơn Ngài. Cảm ơn Ngài. Con rất hy vọng Ngài sẽ đem lại lại chút lành mạnh nào đó cho chủ đề này. Nhưng một câu hỏi cuối cùng. Khi nào là thích hợp để giới thiệu, thảo luận hoặc tranh luận về tính dục với con cái mình?

Chúng sẽ nói cho con biết khi nào đến lúc. Mỗi đứa trẻ sẽ làm rõ chuyện đó, không sai được đâu, nếu con thực sự quan sát và lắng nghe. Thực sự là nó sẽ đến theo từng kỳ. Nó đến theo tuổi. Và con sẽ biết cách thích hợp theo tuổi để ứng phó với sự chín muồi theo kỳ của tính dục con cái con, nếu con rõ ràng, nếu con kết thúc với “việc chưa kết thúc” của con về tất cả chuyện này.

Làm sao chúng con đi tới chỗ đó được?

Hãy làm những gì cần thiết. Đăng ký một buổi hội thảo. Gặp một chuyên gia trị liệu. Tham gia một nhóm. Đọc một cuốn sách. Suy niệm về nó. Khám phá hết cỡ về nhau, khám phá lại về nhau như nam và nữ. Hãy khám phá, thăm lại, lấy lại, tìm lại giới tính của chính con. Hãy thưởng thức nó. Thích thú nó. Làm chủ nó. Hãy làm chủ tính dục đầy niềm vui của chính con, và khi ấy con có thể cho phép và cổ vũ con cái con làm chủ tính dục của chúng.

Một lần nữa, xin cảm ơn Ngài. Bây giờ, khi bỏ qua các vấn đề với con cái và trở lại chủ đề lớn hơn về tính dục con người, con phải hỏi Ngài thêm một câu nữa. Và điều này có vẻ xác xược và khiếm nhã nữa, nhưng con không thể kết thúc cuộc nói chuyện này mà không hỏi nó được.

Thôi đừng xin lỗi nữa, có hỏi gì thì hỏi đi.

Được rồi. Có chuyện gọi là “quá nhiều” trong tình dục không?

Không. Dĩ nhiên là không rồi. Nhưng có cái gọi là quá nhiều nhu cầu tình dục.

Ta đề nghị điều này: Hãy thưởng thức mọi sự. Không cần gì hết.

Kể cả con người?

Kể cả con người. Đặc biệt là con người. Cần đến ai đó là cách nhanh nhất để giết chết một mối quan hệ.

Nhưng tất cả chúng con ai chả muốn cảm thấy mình được cần.

Vậy thì thôi đi. Thay vào đó, hãy thích cảm thấy mình không được cần đến – vì quà tặng lớn nhất con có thể cho ai đó là sức mạnh và khả năng không cần đến con, không cần con vì một cái gì cả.

CHƯƠNG 9

Được rồi, con sẵn sàng đi tiếp rồi. Ngài đã hứa sẽ nói về một số phương diện lớn hơn của cuộc sống trên Trái Đất, và ngay từ những nhận định của ngài về Hoa Kỳ, con muốn nói thêm về tất cả chuyện này.

Tốt thôi. Ta muốn Cuốn 2 nói về một số vấn đề lớn hơn đối với hành tinh của các con. Và không có vấn đề nào lớn hơn việc giáo dục con cái các con.

Chúng con làm việc này không tốt lắm, phải không... Qua cách ngài đặt vấn đề con có thể đoán ra như thế.

Ồ, dĩ nhiên mọi thứ đều tương đối. Về điều con nói các con đang cố gắng làm, thì không, các con đang không làm tốt lắm.

Mọi thứ Ta nói ở đây, mọi thứ Ta đề cập trong cuộc trao đổi này từ đó tới giờ, và đã đi đến chỗ được đặt trong tài liệu này, phải được đặt trong bối cảnh đó. Ta không có xét đoán về các sự “đúng” “sai” “tốt” hay “xấu”. Ta chỉ đưa ra các quan sát về tính hiệu quả của các con trong tương quan với cái con nói rằng các con đang cố gắng làm.

Con hiểu điều đó.

Ta biết con nói rằng con hiểu, nhưng sẽ tới lúc – thậm chí trước khi cuộc đối thoại này kết thúc, con sẽ trách Ta là người hay xét đoán.

Con sẽ không bao giờ trách ngài về điều đó. Con biết khá hơn rồi.

“Biết khá hơn” không ngăn cản được loài người gọi Ta là Thiên Chúa hay xét đoán trong quá khứ.

Ồ, nó sẽ chặn con lại.

Để rồi xem.

Ngài muốn nói về giáo dục.

Đúng vậy. Ta quan sát thấy rằng hầu hết các con đã hiểu lầm ý nghĩa, mục đích và chức năng của giáo dục, chưa nói tới quá trình để làm được tốt nhất việc đó.

Đó là một khảng định to tát quá. Con cần được giúp đỡ để hiểu nó.

Hầu hết nhân loại đã quyết định rằng ý nghĩa và mục đích và chức năng của giáo dục là truyền thụ tri thức; rằng giáo dục một người là cho họ kiến thức – nói chung, kiến thức tích lũy của gia đình, bộ lạc, xã hội, quốc gia, và cả thế giới.

Nhưng giáo dục liên hệ rất ít tới kiến thức.

Ồ? Ngài lừa con.

Rõ ràng mà.

Thế thì giáo dục liên quan tới cái gì?

Sự khôn ngoan.

Khôn ngoan à?

Đúng rồi.

Được rồi, con chịu thua đây. Có gì khác nhau đâu nào?

Khôn ngoan là kiến thức được áp dụng.

Vậy là chúng con không được chờ đợi là tìm cách trao cho con cái chúng con tri thức. Chúng con được chờ đợi tìm cách trao cho con mình sự khôn ngoan.

Trước hết, đừng có “cố gắng làm điều gì.” Làm đi. Thứ hai, đừng bỏ qua tri thức vì thiên về sự khôn ngoan. Việc ấy sẽ rất nguy hiểm. Mặt khác, đừng bỏ qua sự khôn ngoan vì thiên về tri thức. Điều ấy cũng rất nguy hiểm. Nó sẽ giết chết giáo dục. Trên hành tinh của các con, nó đang giết chết nó.

Chúng con đang bỏ qua sự khôn ngoan để thiên về tri thức ư?

Trong hầu như mọi trường hợp, đúng vậy.

Chúng con làm điều ấy như thế nào?

Các con đang dạy cho con cái mình phải nghĩ cái gì, thay vì nghĩ như thế nào.

Xin vui lòng giải thích thêm.

Chắc chắn rồi. Khi con cho con cái con tri thức, con đang nói với chúng phải nghĩ gì. Tức là, con đang bảo chúng những gì chúng được cho là nên biết, những gì con muốn chúng hiểu là đúng.

Khi con cho con cái mình sự khôn ngoan, con không bảo chúng cái gì nên biết, hay cái gì đúng, nhưng thay vào đó, làm thế nào để tiếp cận sự thật của chính bản thân chúng.

Nhưng không có tri thức thì không thể có sự khôn ngoan.

Ta đồng ý. Đó là lý do tại sao Ta đã nói, con không thể bỏ qua tri thức vì khôn ngoan được. Một lượng tri thức nhất định phải được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Điều đó là hiển nhiên. Nhưng càng ít tri thức càng tốt. Càng ít, càng tốt.

Hãy để trẻ em tự chúng khám phá. Hãy biết điều này: Tri thức sẽ mất đi. Sự khôn ngoan thì không bao giờ bị quên cả.

Vậy là các trường học nên dạy càng ít càng tốt?

Các trường học của các con nên thay đổi điểm nhấn đi. Ngay lúc này đây họ tập trung cao độ vào tri thức, và rất ít chú ý đến sự khôn ngoan. Các lớp học về suy nghĩ phê bình, giải quyết vấn đề, và logic học bị nhiều phụ huynh xem như một mối đe dọa. Họ muốn loại các môn ấy khỏi chương trình. Có thể họ làm như thế, nếu họ muốn bảo vệ lối sống của họ. Vì những đứa trẻ được phép phát triển cách suy nghĩ phê bình của riêng chúng hầu như sẽ từ bỏ các giáo điều, chuẩn mực và toàn bộ lối sống của cha mẹ mình.

Để bảo vệ lối sống của các con, các con đã xây dựng một hệ thống giáo dục dựa trên sự phát triển kỷ ức của trẻ, chứ không phải khả năng. Trẻ em được dạy cho ghi nhớ các sự kiện và hư cấu – những hư cấu mà mỗi xã hội đã xây dựng về chính nó – thay vì cho chúng khả năng khám phá và tạo ra sự thật của chính chúng.

Các chương trình kêu gọi trẻ em phát triển khả năng và kỹ năng thay vì kỷ ức bị chế giễu bởi những người cho rằng họ biết trẻ em cần học những gì. Nhưng cái mà các con đang dạy con mình đã đưa thế giới của các con hướng đến sự ngu dốt, chứ không phải đi xa khỏi nó.

Trường học chỗ chúng con không dạy những điều hư cấu, họ chỉ dạy các sự kiện.

Bây giờ con đang tự lừa dối mình, cũng như lừa dối con cái của con.

Chúng con nói dối con mình sao?

Dĩ nhiên là thế rồi. Hãy cầm đại một cuốn sách lịch sử và xem. Lịch sử của các con được viết bởi những người muốn con cái họ nhìn thế giới từ một quan điểm nào đó. Mọi cố gắng triển khai các trình thuật lịch sử với một góc nhìn rộng hơn về các sự kiện đều bị chế giễu, và được gọi là “phong trào xét lại.” Con sẽ không nói thật về quá khứ của con cho con cái mình, kéo chúng thấy được con thực sự là như thế nào. Hầu hết lịch sử đều được viết từ quan điểm của phân khúc xã hội mà con gọi là đàn ông đạo Tin lành người Anglo Saxon da trắng. Khi phụ nữ, người da đen, hoặc những người thuộc nhóm thiểu số khác nói: “Hạ, xem nào. Đây không phải là điều đã xảy ra. Con đã loại ra ở đây một phần khổng lồ, con khúm núm, hò la và đòi buộc những người theo chủ nghĩa xét lại phải thôi không được tìm cách thay đổi sách giáo khoa nữa. Con không muốn con cái con biết được nó đã thực sự xảy ra như thế nào. Con muốn chúng biết con đã biện minh cho điều đã xảy ra như thế nào, từ quan điểm của con. Có cần Ta đưa thí dụ không?

Vâng, xin mời.

Ở Hoa Kỳ, con không dạy cho con cái mình mọi thứ phải biết về quyết định của quốc gia khi ném bom nguyên tử xuống hai thành phố của Nhật, giết hoặc làm bị thương hàng trăm ngàn người. Thay vào đó, con cho chúng các sự kiện như con thấy – và như con muốn chúng nhìn.

Khi có người tìm cách quan bình quan điểm này với quan điểm của người khác, trong trường hợp này là người Nhật, con la hét, giận dữ, con huênh hoang, con say sưa lắm nhảm và nhảy chơi chơi, đòi các trường học không được ngay cả nghĩ đến việc trình bày những dữ kiện như thế trong phần ôn lại lịch sử của biến cố quan trọng này. Như vậy, con không dạy lịch sử gì cả, mà là chính trị.

Lịch sử được cho là trình thuật chính xác, và đầy đủ về cái thực sự đã xảy ra. Chính trị không bao giờ là cái thực sự đã xảy ra. Chính trị luôn là một quan điểm về cái đã xảy ra.

Lịch sử khai mở, chính trị biện minh. Lịch sử mở toang ra, nói ra tất cả. Chính trị che đậy; chỉ nói một chiều. Chính trị gia ghét lịch sử viết thật. Và lịch sử, khi viết thật, cũng không nói tốt lắm về chính trị đâu.

Nhưng các con đang khoác cho mình bộ quần áo mới của hoàng đế, vì con cái các con rồi sẽ nhìn xuyên qua các con. Trẻ em được dạy cho biết suy

nghe có phê bình sẽ nhìn vào lịch sử của các con và nói: “Trời ạ, cha mẹ con và những người lớn đã tự lừa dối mình.” Các con không thể chịu nổi điều này, thế là các con đánh trống lảng. Các con không muốn con cái mình có được các dữ kiện căn bản nhất.

Con nghĩ ngài đang phóng đại ở đây. Con nghĩ ngài đã đưa lập luận này đi quá xa rồi.

Thiệt không? Hầu như mọi người trong xã hội các con thậm chí còn không muốn con cái mình biết những sự kiện cơ bản nhất của cuộc sống nữa. Người ta giận điên lên khi trường học chỉ bắt đầu dạy cho trẻ em về cơ thể con người hoạt động như thế nào. Lúc này con không cho là nên nói cho chúng biết AIDS lan truyền thế nào, hoặc làm sao để ngăn chặn không cho nó lây lan. Dĩ nhiên, trừ phi con nói với chúng từ một quan điểm nào đó về cách phòng tránh AIDS. Thế rồi mọi chuyện đều ổn. Nhưng còn đơn giản cho chúng biết sự kiện, và để cho chúng tự quyết định cho mình thì sao? Không đời nào, khi con còn sống.

Trẻ em chưa sẵn sàng để tự quyết định những chuyện đó cho mình. Chúng phải được hướng dẫn đúng đắn.

Con có nhìn vào thế giới của con gần đây không?

Thế thì sao nào?

Đó là cách con hướng dẫn con cái mình trong quá khứ đấy.

Không phải, đó là cách chúng con đã hướng dẫn sai chúng. Nếu thế giới ở trong hình thù mục ruỗng ngày hôm nay, và xét nhiều mặt, nó là như thế - thì không phải vì chúng con đã cố dạy cho con cái chúng con những giá trị cũ, nhưng vì chúng con đã cho phép chúng được dạy dỗ tất cả những thứ “mới lạ” này!

Con thực sự tin vào điều đó, phải không?

Ngài nói đúng đấy, con thực sự tin như thế! Nếu chúng con giới hạn con cái vào lối học đọc chép cũ thay vì nhồi nhét cho chúng tất cả các thứ rác rưởi “suy nghĩ phê bình” này, chúng con ngày nay đã tốt đẹp hơn nhiều. Nếu chúng con giữ cái gọi là “giáo dục giới tính” ra ngoài các lớp học và trong nhà nơi nó thuộc về, chúng con sẽ không nhìn thấy đám thiếu niên ngày nay có con, và các bà mẹ độc thân tuổi 17 đang nộp đơn xin phúc lợi, và một thế giới chạy như điên. Nếu chúng con buộc đám trẻ sống theo các tiêu chuẩn đạo đức của chúng con, thay vì buông mặc cho chúng sáng

tạo cái của chúng nó, chúng con đã không biến quốc gia một thời mạnh mẽ, sống động của chúng con thành một sự bất chước đáng thương cái hình thù trước kia của nó rồi.

Ta hiểu rồi.

Và thêm một điều nữa. Ngài đừng đứng đó mà nói với con về chuyện chúng con được cho là bất chột nhìn thấy mình “sai” về điều đã làm ở Hiroshima và Nagasaki. Nhờ Trời, chúng con đã chấm dứt chiến tranh. Chúng con đã cứu hàng ngàn mạng sống. Ở cả hai phía. Đó là giá của chiến tranh. Không ai thích quyết định, nhưng rồi quyết định đã được đưa ra.

Ta hiểu.

Vâng, ngài thấy đấy. Ngài giống như tất cả đám cộng sản tự do kia. Ngài muốn chúng con sửa lại lịch sử, hoàn toàn. Ngài muốn chúng con sửa lại chính mình tất tần tật. Khi đó những người tự do như ngài cuối cùng có thể có được con đường của mình; chiếm lấy thế giới; tạo ra các xã hội mười năm của chúng con; phân phối lại của cải. Trao quyền cho nhân dân, và tất cả cái đám tào lao ấy. Ngoại trừ một điều là không thấy chúng con ở đâu nữa. Điều chúng con cần là một sự quay về quá khứ; về với những giá trị của tiền nhân. Đó là điều chúng con cần!

Bây giờ làm được chưa?

Rồi, con đã làm rồi. Con làm thế nào?

Rất tốt. Điều đó thực sự tốt đấy.

Ừm, khi ngài diễn thuyết trên đài độ vài năm thì điều đó xảy đến dễ thôi.

Đó là điều những người trên hành tinh này nghĩ, phải vậy không?

Ngài có thể chắc chắn điều đó. Và không chỉ ở Mỹ đâu. Con muốn nói là ngài có thể đổi tên quốc gia, và đổi tên cuộc chiến tranh; thêm vào bất cứ hành động xâm phạm quân sự bởi một nước nào đó vào một thời gian nào đó trong lịch sử. Không thành vấn đề. Mọi người đều nghĩ họ đúng. Mọi người đều biết người khác là sai. Hãy quên Hiroshima đi. Thay vào Berlin chẳng hạn. Hoặc Bosnia.

Mọi người cũng biết các giá trị cũ là những giá trị có tác dụng. Mọi người biết thế giới đang đi xuống hỏa ngục. Không chỉ ở Mỹ. Khắp mọi

nơi. Có một lời kêu gọi trở về với những giá trị cũ, và trở về với chủ nghĩa quốc gia, khắp nơi trên hành tinh này.

Ta biết là có chuyện đó.

Và điều con làm ở đây là cố gắng làm rõ cái cảm xúc ấy, mối quan tâm ấy, sự tức giận ấy.

Con làm rất tốt. Con sắp thuyết phục được Ta rồi đấy.

Thiệt không? Ngài nói gì với những người thực sự nghĩ như thế?

Ta nói rằng, các con có thực sự nghĩ rằng mọi sự đều tốt hơn hồi 30 năm trước, 40 năm trước, 50 năm trước không? Ta nói rằng ký ức thường có cái nhìn kém lắm. Con nhớ cái tốt của nó chứ không nhớ cái tồi tệ của nó. Điều đó tự nhiên, bình thường. Nhưng đừng để bị lừa gạt. Hãy suy nghĩ có phê bình, và đừng chỉ ghi nhớ điều người khác muốn con nghĩ.

Trở lại thí dụ của chúng ta, con có thực sự hình dung rằng quả tuyệt đối cần thiết phải thả bom nguyên tử trên thành phố Hiroshima không? Các sử gia Hoa Kỳ nói gì về rất nhiều báo cáo bởi những người tự cho là biết nhiều hơn về điều đã thực sự xảy ra, rằng Đế quốc Nhật đã bí mật bày tỏ cho Hoa Kỳ ý muốn chấm dứt chiến tranh trước khi bom được thả xuống? Ý định báo thù vụ Trân Châu cảng đóng vai trò bao nhiêu trong quyết định đánh bom? Và nếu con chấp nhận rằng ném bom Hiroshima là cần thiết, thì sao lại cần ném quả bom thứ hai?

Dĩ nhiên, có thể là trình thuật của riêng con về tất cả chuyện này là chính xác. Có thể là quan điểm người Mỹ về tất cả chuyện này là điều đã thực sự xảy ra. Đó không phải là điểm tranh luận. Điểm chính ở đây là hệ thống giáo dục của các con không cho phép suy nghĩ một cách có phê bình về những điều này – hoặc rất nhiều vấn đề khác nữa cũng vậy .

Con có thể hình dung điều gì sẽ xảy ra cho một nghiên cứu xã hội hoặc giáo viên lịch sử ở Iowa, nếu họ hỏi những câu hỏi trên trong lớp học, mời gọi và khuyến khích học sinh xem xét và khai phá các vấn đề theo chiều sâu và rút ra kết luận cho chính họ không?

Đó mới là điểm mấu chốt! Các con không muốn những người trẻ rút ra kết luận của chính chúng. Các con muốn chúng đi đến cùng một kết luận mà con đã rút ra. Như thế, con làm cho chúng lặp lại những sai lầm mà kết luận của con đã đưa con đến.

Nhưng còn về những lời khẳng định của rất nhiều người về các giá trị cũ và sự tan rã của xã hội ngày nay thì sao? Về sự gia tăng khó tin các cuộc sinh nở ở tuổi vị thành niên, hay các bà mẹ sống bằng phúc lợi, hoặc thế giới chúng con đang chạy loạn lên thì sao?

Thế giới các con đang chạy điên cuồng. Về điều này, Ta sẽ đồng ý. Nhưng thế giới các con không chạy như điên vì những gì các con đã cho phép trường học dạy cho con cái các con. Nó chạy vì những gì con không cho phép họ dạy.

Các con không cho phép trường học dạy rằng tình yêu là tất cả những gì có đó. Các con không cho phép trường học nói về một tình yêu vô điều kiện.

Quý sứ thật, chúng con thậm chí còn không cho phép các tôn giáo nói về điều đó nữa mà.

Đúng vậy. Và các con sẽ không cho phép con cái mình được dạy cách thưởng thức chính mình và thân xác mình, tính con người của chúng và bản ngã tính dục kỳ diệu của chúng. Và các con sẽ không cho phép con cái mình biết rằng, trên hết mọi sự, chúng là những hữu thể tinh thần cư ngụ trong một thân xác. Các con cũng không đối xử với con mình như là những tinh thần nhập thể.

Trong những xã hội mà tính dục được đề cập một cách cởi mở, thoải mái đàm luận, vui vẻ giải thích và cảm nghiệm, hầu như không có tội ác về tình dục, chỉ có một số rất ít vụ sinh sản xảy ra khi không mong muốn, và không hề có những việc sinh nở “bất hợp pháp” hay không mong muốn. Trong những xã hội tiến hóa cao, mọi cuộc sinh nở đều là hồng phúc, và mọi bà mẹ và trẻ em đều có phúc lợi chăm sóc. Quả thật, xã hội nên không còn đường nào khác.

Trong những xã hội mà lịch sử bị bẻ cong theo quan điểm của những kẻ mạnh nhất và quyền lực nhất, các sai lầm của quá khứ được thừa nhận công khai và không bao giờ lặp lại, và một lần là đủ cho các hành vi có tính tự phá hủy một cách lộ liễu.

Trong những xã hội mà suy nghĩ có phê bình và giải quyết vấn đề và các kỹ năng sống được dạy, thay vì các dữ kiện được ghi nhớ, thậm chí cái được gọi là những hành vi “có thể biện minh được” của quá khứ cũng được đem ra xem xét tỉ mỉ. Không có gì được chấp nhận ở giá trị bên ngoài.

Điều ấy hoạt động như thế nào? Chúng ta sẽ lấy thí dụ từ chiến tranh thế giới lần thứ hai. Một hệ thống trường học dạy các kỹ năng sống, thay vì các dữ kiện thuần túy, sẽ tiếp cận bi kịch lịch sử tại Hiroshima như thế nào?

Các giáo viên của con sẽ mô tả với lớp học chính xác điều đã xảy ra ở đó. Họ sẽ đưa vào tất cả mọi dữ kiện – tất cả nhé – đưa đến biến cố đó. Họ sẽ tìm kiếm các quan điểm của các sử gia từ chứng nhân của cả hai phía, nhận thức rằng có hơn một quan điểm về tất cả mọi thứ. Khi ấy họ sẽ không đòi lớp học phải ghi nhớ các dữ kiện của vấn đề. Thay vào đó, họ sẽ thách thức lớp học. Họ sẽ nói: “Bây giờ, các em đã nghe tất cả về biến cố này. Các em biết được tất cả những gì xảy ra trước đó, và những gì đã xảy ra sau đó. Chúng tôi đã cho các em thật nhiều ‘kiến thức’ về biến cố này trong khả năng của chúng tôi. Bây giờ, từ ‘kiến thức’ này, các em có được sự khôn ngoan như thế nào? Nếu các em được chọn để giải quyết vấn đề phải đối diện vào lúc ấy, vấn đề đã được giải quyết bằng cách thả bom, thì các em giải quyết ra sao? Các em có thể đưa ra cách giải quyết tốt hơn không?”

Ồ, chắc chắn rồi. Dễ mà. Ai cũng có thể đi đến câu trả lời kiểu đó – cùng với lợi ích của tri thức muộn. Ai cũng có thể liếc qua vai mình và nói: “Gặp mình thì mình sẽ làm khác đi.”

Thế sao con không làm?

Xin lỗi?

Ta nói rằng vậy tại sao con không làm? Tại sao con không nhìn qua vai mình, học từ quá khứ, và làm khác đi? Tai sẽ nói cho con biết tại sao. Bởi vì cho phép con cái con nhìn vào quá khứ của con và phân tích nó một cách có phê bình – quả thật, yêu cầu chúng làm như thế như một phần của việc giáo dục, sẽ đưa đến nguy cơ là chúng bất đồng với cách xử lý mọi việc của con.

Dĩ nhiên là chúng sẽ không đồng ý. Con sẽ không cho phép quá nhiều bất đồng ý kiến về nó trong lớp học. Vì vậy chúng phải đem xuống đường phố. Vẫy các tấm biển. Đốt áo ngực và cờ. Làm bất cứ cái gì chúng có thể làm để thu hút sự chú ý của các con, để các con nhìn thấy. Những người trẻ của các con đang hét vào mặt các con: “Phải có một cách tốt hơn!” nhưng các con không nghe chúng. Các con không muốn nghe chúng. Và chắc chắn các con không muốn khuyến khích chúng trong lớp học bắt đầu suy nghĩ có phê bình về những dữ kiện các con truyền cho chúng.

Các con nói với chúng: Cứ nghe đi. Đừng đến đây mà bảo chúng tao rằng chúng tao làm sai. Cứ tiếp thu cái chúng tao đang làm đúng.

Đó là cách giáo dục con cái của các con. Đó là cái mà các con đang gọi là giáo dục.

Nhưng Có những người muốn nói rằng chính những người trẻ và những ý tưởng điên rồ, lập dị, tự do của chúng đã đưa đất nước này và thế giới này đi tới chỗ thất bại. Đã đưa nó vào hỏa ngục. Đã đẩy nó tới bờ lãng quên. Đã phá hủy nền văn hóa định hướng theo các giá trị của chúng ta, và thay thế nó bằng một thứ đạo đức làm-bất-cứ-điều-gì-bạn-muốn, bất cứ điều gì “cảm thấy tốt,” nó đe dọa chấm dứt chính lối sống của chúng ta.

Những người trẻ đang phá hủy lối sống của các con. Những người trẻ đã luôn luôn làm điều đó. Công việc của các con là khuyến khích điều ấy, chứ không phải can ngăn.

Không phải những người trẻ của các con đang phá hủy các khu rừng nhiệt đới đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại. Không phải những người trẻ của các con đang hủy hoại tầng ozone đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại. Không phải những người trẻ của các con đang bóc lột người nghèo trong những công xưởng mướt mồ hôi trên khắp thế giới đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại. Không phải những người trẻ của các con đang đánh thuế các con gần chết, rồi dùng tiền ấy cho chiến tranh và các máy móc chiến tranh đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại. Không phải những người trẻ của các con làm ngơ trước những vấn đề của người yếu đuối và bị chà đạp, để hàng trăm người chết đói mỗi ngày trên hành tinh có dư thừa để nuôi sống mọi người đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại.

Không phải những người trẻ của các con dân thân vào các nền chính trị lừa dối và thao túng đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại. Không phải những người trẻ của các con bị dồn nén về tính dục, xấu hổ và bối rối về thân xác chúng và chuyển nỗi xấu hổ và bối rối này cho con cái chúng đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại. Không phải những người trẻ của các con dựng lên một hệ thống giá trị nói rằng “sức mạnh là lẽ phải” và một thế giới giải quyết các vấn đề bằng bạo lực đâu. Chúng đang đòi các con dừng việc ấy lại.

Ồi chà, chúng không đòi các con... chúng đang năn nỉ các con đấy.

Nhưng chính những người trẻ là những người bạo lực! Những người trẻ tham gia băng nhóm và giết chóc nhau! Những người trẻ miệt thị pháp luật và trật tự - mọi thứ trật tự. Những người trẻ đang làm chúng con phát điên!

Khi những tiếng kêu la van nài của những người trẻ đòi thay đổi thế giới không được nghe và không bao giờ được chú ý tới, khi chúng thấy rằng sự nghiệp của chúng bị mất đi – rằng dù thế nào đi nữa thì các con vẫn sẽ có được

nó theo cách của các con – những người trẻ, những người không ngó ngàng, sẽ làm điều ít tốt hơn. Nếu chúng không đánh được con, chúng sẽ vào bè với con.

Những người trẻ các con đã tham gia với các con trong các hành vi của con. Nếu chúng bạo lực, ấy là vì các con bạo lực. Nếu chúng duy vật, ấy là vì các con duy vật. Nếu chúng hành động điên rồ, ấy là vì các con đang hành động điên rồ. Nếu chúng sử dụng tình dục theo kiểu lợi dụng, vô trách nhiệm, đáng hổ thẹn, ấy là vì chúng thấy các con cũng đang làm như thế.

Sự khác nhau duy nhất giữa những người trẻ và người già là những người trẻ làm điều chúng làm một cách công khai. Những người già che giấu hành vi của họ. Những người già nghĩ rằng người trẻ không thể thấy được.

Nhưng chúng nó nhìn thấy hết. Không có gì bị che khuất với chúng cả. Chúng thấy được sự giả hình của người già, và chúng tuyệt vọng tìm cách thay đổi điều đó. Nhưng sau khi cố gắng và thất bại, chúng thấy không còn chọn lựa nào khác ngoài bắt chước nó. Trong chuyện này, chúng đã sai, nhưng chúng chưa bao giờ được dạy khác đi cả. Chúng đã không được phép phân tích có phê bình những điều người lớn đang làm. Chúng chỉ được phép ghi nhớ mà thôi.

Điều gì con ghi nhớ, điều đó con tưởng niệm.

Vậy thì chúng con nên dạy dỗ đám trẻ thế nào?

Trước hết, hãy đối xử với chúng như những tinh thần nhập thể trong thân xác. Đó không phải một điều dễ làm đối với một tinh thần đâu; không phải một điều dễ quen với một tinh thần. Nó rất là hạn chế, gò bó. Vì thế đứa trẻ sẽ kêu khóc khi thành linh bị giới hạn như thế. Hãy lắng nghe tiếng khóc. Và dành cho con cái các con thật nhiều cảm giác “không giới hạn” trong khả năng của con.

Kế tiếp, hãy giới thiệu cho chúng thế giới mà con đã tạo ra với sự dịu dàng và trù mến. Hãy thật cẩn thận – tức là, hãy cẩn thận về những gì con đặt vào các đơn vị bộ nhớ của chúng. Trẻ em ghi nhớ mọi thứ chúng nhìn thấy, mọi thứ chúng cảm nghiệm. Tại sao các con phát vào mông đứa trẻ vào lúc chúng ra khỏi lòng mẹ? Các con có thực sự cho rằng đây là cách duy nhất để các máy móc trong chúng khởi động? Tại sao các con tách đứa trẻ ra khỏi mẹ chúng chỉ vài phút sau khi bị tách khỏi hình thù sự sống duy nhất mà nó biết được trong tất cả hiện sinh hiện tại của nó? Việc cân đo đánh vỡ không chờ được chỉ một phút để đứa bé sơ sinh cảm nghiệm được sự an toàn và thoải mái của cái đã cho nó sự sống sao?

Tại sao các con cho phép trẻ em ngay từ đầu đã được xem những hình ảnh bạo lực? Ai bảo con rằng điều đó tốt cho con cái con? Và tại sao con lại che giấu những hình ảnh yêu thương?

Tại sao các con dạy con cái mình biết xấu hổ và bối rối về chính thân thể và các chức năng của chúng bằng cách che giấu cơ thể chính các con, và bảo chúng thậm chí không được tự sờ mó mình chỉ để tìm khoái lạc? Các con gửi đến chúng thông điệp gì về khoái lạc? Bài học gì về thân xác?

Tại sao các con đặt con cái vào những trường học mà ở đó, sự ganh đua được cho phép và khuyến khích, nơi mà “tốt nhất” và học cái “tốt nhất” được khen thưởng, nơi mà thành tích được xếp hạng, và đi bằng bước chân mình hiếm khi được chấp nhận? Con cái các con hiểu thế nào về điều này?

Tại sao các con không dạy con cái mình về chuyển động và âm nhạc, niềm vui của nghệ thuật và bí ẩn của các chuyện cổ tích, sự kỳ diệu của cuộc sống? Tại sao các con không phát huy cái được tự nhiên tìm thấy nơi đứa trẻ, thay vì tìm cách đặt vào nó cái không tự nhiên?

Và tại sao các con không cho phép những người trẻ học logic và suy nghĩ có phê bình và giải quyết vấn đề và sáng tạo, sử dụng các công cụ nơi trực giác của chính chúng và hiểu biết trong sâu thẳm nhất của chúng, thay vì các quy tắc và các hệ thống giúp ghi nhớ, và các kết luận của một xã hội đã tự chứng tỏ là hoàn toàn không thể tiến hóa bằng những phương pháp ấy, nhưng tiếp tục sử dụng chúng?

Cuối cùng, hãy dạy cho chúng các khái niệm, đừng dạy các chủ đề.

Hãy vạch ra một chương trình giảng dạy mới, và xây dựng nó xoay quanh ba Khái niệm Cốt Lõi: Ý Thức – Trung Thực – Trách Nhiệm

Hãy dạy các con cái các con các khái niệm này ngay từ khi còn bé. Hãy để chúng xuyên suốt chương trình giảng dạy cho tới ngày cuối cùng. Hãy đặt toàn bộ mô hình giáo dục của con trên chúng. Hãy đưa ra mọi hướng dẫn từ trong chúng.

Con không hiểu điều đó nghĩa là gì.

Có nghĩa là mọi thứ con dạy sẽ đến từ những khái niệm ấy.

Ngài có thể cắt nghĩa điều đó không? Chúng con nên dạy kiểu đọc chép như thế nào?

Ngay từ những sách vỡ lòng đầu tiên cho tới những độc giả phức tạp hơn, mọi câu chuyện và chủ đề phải xoay quanh các khái niệm cốt lõi. Tức là, đó sẽ là những câu chuyện về ý thức, những câu chuyện về tính trung thực, những câu chuyện về tinh thần trách nhiệm. Con cái các con sẽ được giới thiệu với các khái niệm, bơm vào trong các khái niệm, chìm ngập trong các khái niệm.

Tương tự, các bài tập viết sẽ xoay quanh các Khái niệm Cốt lõi ấy, và những khái niệm khác là những bài kèm theo chúng khi đưa trẻ lớn lên trong khả năng tự bộc lộ về mình.

Ngay cả các kỹ năng tính toán cũng sẽ được dạy trong khung này. Số học và toán học không phải là những cái trừu tượng, nhưng là những công cụ cơ bản nhất trong vũ trụ dành cho cuộc sống. Việc giảng dạy các kỹ năng tính toán ấy sẽ được cụ thể hóa trong kinh nghiệm sống rộng lớn hơn theo một cách thức nhằm thu hút sự chú ý tới, và đặt trọng tâm ở các Khái Niệm Cốt Lõi và các phát sinh của chúng.

Những “phát sinh” ấy là gì?

Sử dụng một cụm từ mà giới truyền thông các con đã phổ biến, chúng là những sản phẩm phụ. Toàn bộ mô hình giáo dục có thể đặt trên các sản phẩm phụ ấy, thay cho các môn học trong chương trình hiện tại, là những môn về cơ bản chỉ dạy các sự kiện.

Thí dụ?

Ồ, hãy sử dụng sự tưởng tượng của chúng ta. Con thử kể ra vài khái niệm con coi là quan trọng trong đời sống xem nào?

Ừm... à... để con xem nào... trung thực, như ngài đã nói đấy.

Được, tiếp đi. Đó là một Khái Niệm Cốt Lõi.

Ừm... công bằng. Với con đó cũng là một khái niệm quan trọng.

Tốt. Còn nữa không?

Đối xử tử tế với người khác. Đó là một. Con không biết đưa nó thành một khái niệm như thế nào.

Tiếp tục đi. Cứ để tư tưởng tiếp tục nảy sinh đi.

Hòa thuận. Khoan dung. Không làm tổn thương người khác. Đối xử bình đẳng. Đó là tất cả những điều con mong là có thể dạy cho con mình.

Tốt lắm! Rất xuất sắc!. Tiếp tục nào.

Ừm... tự tin. Đó là một điều tốt. Và ừm... chờ đã, chờ đã... có một cái sắp ra. Ừ... đúng rồi, đó là: bước đi trong sự tự trọng. Con nghĩ con sẽ gọi nó là như thế: bước đi trong sự tự trọng. Con không biết đưa nó vào một khái niệm tốt hơn như thế nào, nhưng nó phải liên hệ tới cách sống của bản thân, và cách tôn trọng người khác, và con đường những người khác đang đi.

Đây là một điều tốt. Tất cả đều là điều tốt. Con vừa viết chúng ra. Và còn nhiều khái niệm khác như thế, mà các con cái con phải hiểu sâu sắc nếu chúng muốn tiến hóa và trưởng thành nên những con người hoàn hảo. Nhưng con không dạy những điều ấy trong trường học. Đó là những điều quan trọng nhất trong đời sống, những điều chúng ta đang nói tới, nhưng các con không dạy chúng trong trường. Các con không dạy thế nào là trung thực. Các con không dạy thế nào là chịu trách nhiệm. Các con không dạy thế nào là ý thức về cảm xúc của người khác, và tôn trọng con đường của người khác là như thế nào.

Con bảo rằng cha mẹ phải là người dạy dỗ các điều ấy. Nhưng cha mẹ chỉ có thể truyền đạt những gì đã được truyền đạt lại cho họ. Và tội của cha đã được truyền đến con. Thế là các con đang dạy ở nhà mình cùng một thứ mà cha mẹ các con dạy các con ở nhà họ.

Vậy thì sao? Có gì sai nào?

Như Ta đã lặp đi lặp lại ở đây, hãy nhìn vào thế giới gần đây đi.

Ngài cứ mang chúng con lại chỗ đó. Ngài cứ mang chúng con lại chỗ đó. Nhưng tất cả chuyện đó không phải lỗi của chúng con. Chúng con không thể bị khiển trách vì hiện trạng phần còn lại của thế giới được.

Đây không phải là vấn đề trách móc, mà là vấn đề chọn lựa. Và nếu con không chịu trách nhiệm cho các chọn lựa mà nhân loại đã chọn, và tiếp tục chọn, thì ai chịu đây?

Ồ, chúng con không thể gồng mình chịu trách nhiệm về tất cả chuyện đó được!

Ta bảo con điều này: Trừ phi các con muốn chịu trách nhiệm về tất cả chuyện đó, các con không thể thay đổi chút nào chuyện đó được.

Các con không thể cứ nói họ đã làm chuyện đó, và họ đang làm chuyện đó, và chỉ nếu họ muốn sửa sai! Hãy nhớ dòng chữ kỳ diệu từ nhân vật hoạt họa của Walt Kelly, Pogo, và đừng bao giờ quên nhé:

“Chúng con đã gặp kẻ thù, và họ là chúng con”.

Chúng con đang lặp lại cùng những sai lầm cả hàng trăm năm, phải không...

Hàng ngàn năm, con ạ. Các con đang lặp lại những sai lầm hàng ngàn năm rồi. Nhân loại đã không tiến hóa nhiều trong những bản năng cơ bản nhất so với thời kỳ hang động đầu. Nhưng mọi nỗ lực thay đổi đều gặp phải sự khinh bỉ. Mọi thách thức nhìn vào các giá trị của con, thậm chí có thể phải tái cấu trúc chúng, đều được đón nhận với sự sợ hãi, rồi giận dữ. Bây giờ thì đến một ý tưởng đến từ Ta là thực sự dạy các khái niệm cao cấp trong trường học. Ô, con trai, bây giờ chúng ta thực đang dọ bước trên băng mỏng.

Dù sao thì trong các xã hội tiến hóa cao, đó chính là điều đã được thực hiện.

Nhưng vấn đề là, không phải mọi người ai cũng đồng ý về những khái niệm này, về ý nghĩa thực của chúng. Đó là lý do tại sao chúng con không thể dạy chúng trong trường học. Các bậc phụ huynh thờ ơ khi anh tìm cách đưa những điều ấy vào chương trình giảng dạy. Họ nói anh đang dạy “các giá trị,” và trường học không có chỗ cho việc dạy như vậy.

Họ sai rồi! Một lần nữa, dựa trên điều con nói như một chủng tộc loài người, con đang tìm cách làm là xây dựng một thế giới tốt hơn, họ sai rồi. Trường học chính là nơi để dạy như thế. Chính là vì trường học được tách khỏi các thành kiến của cha mẹ. Chính là vì trường học được tách rời khỏi các ý niệm có trước của cha mẹ. Các con đã thấy hậu quả để lại trên hành tinh các con từ việc truyền lại các giá trị từ cha mẹ xuống con cái rồi. Hành tinh các con là một mớ hỗn độn.

Các con không hiểu được các khái niệm cơ bản nhất về các xã hội văn minh.

Các con không biết làm sao để giải quyết mâu thuẫn mà không dùng bạo lực.

Các con không biết làm thế nào để sống mà không sợ hãi.

Các con không biết làm sao để hành động không vì tư lợi.

Các con không biết làm sao để yêu thương vô điều kiện.

Đây là những hiểu biết cơ bản – rất cơ bản, và các con thậm chí còn chưa bắt đầu để có được hiểu biết trọn vẹn về chúng, còn áp dụng chúng thì càng ít hơn nữa... sau hàng ngàn hàng ngàn năm rồi.

Có cách nào thoát ra khỏi cái hỗn loạn này không?

Có! Chính là nơi trường học. Chính trong trường học của con cái các con! Niềm hy vọng của các con là ở thế hệ sau, và sau nữa! Nhưng các con phải thôi đừng nhấn chìm chúng trong những lối đi của quá khứ nữa. Những con đường ấy đã không có tác dụng. Chúng đã không đưa các con đến nơi các con nói mình muốn đi. Nhưng nếu các con không cẩn thận, các con sẽ đi đến đúng nơi mà các con đã hướng tới. Vậy nên, dừng lại đi! Hãy quay đầu lại! Hãy ngồi lại với nhau và hồi tâm suy nghĩ. Hãy tạo ra một phiên bản vĩ đại nhất về nhân quan vĩ đại nhất con từng có được về chính các con như một chủng tộc nhân loại. Thế rồi, hãy lấy những giá trị và khái niệm nền tảng cho nhân quan ấy và dạy cho chúng trong trường học.

- *Tại sao lại không có những môn học như...*
- *Tìm hiểu về quyền lực*
- *Giải quyết mâu thuẫn một cách hòa bình*
- *Những yếu tố của những mối quan hệ yêu thương*
- *Cá nhân và Sáng tạo Bản ngã*
- *Thân xác, Trí óc và Tinh thần: Vai trò của chúng*
- *Dẫn thân sáng tạo*
- *Yêu mến bản thân, Yêu mến người khác*
- *Bày tỏ tính dục trong niềm vui*
- *Công bằng*
- *Khoan dung*
- *Đa dạng và Tương đồng*
- *Đạo đức kinh tế*
- *Lương tâm sáng tạo và Sức mạnh của Trí óc*
- *Ý thức và Tỉnh thức*
- *Trung thực và Trách Nhiệm*
- *Minh bạch và Trong sáng*
- *Khoa học và Linh đạo*

Phần lớn điều này hiện đang được dạy rồi. Chúng con gọi nó là Khoa học Xã hội.

Ta không nói về một khóa học kéo dài 2 ngày trong cả một học kỳ. Ta đang nói về những môn học riêng rẽ về mỗi chủ đề này. Ta đang nói về một cuộc hiệu chỉnh toàn bộ chương trình giảng dạy nơi trường học của các con. Ta đang nói về một chương trình giảng dạy dựa trên các giá trị. Các con hiện đang dạy một chương trình phần lớn dựa trên sự kiện.

Ta đang nói về việc tập trung sự chú ý của con cái các con thật nhiều vào hiểu được các giá trị cốt lõi và các cấu trúc lý thuyết mà hệ thống giá trị của chúng có thể được xây dựng quanh đó, cũng như hệ thống của các con hiện đang dựa trên ngày tháng, sự kiện và các con số thống kê.

Trong các xã hội đã tiến hóa cao trong thiên hà các con và trong vũ trụ của các con (những xã hội ấy Ta sẽ nói tới cụ thể hơn trong Cuốn 3), các khái niệm để sống được dạy cho con cái ngay từ rất sớm. Cái mà các con gọi là “sự kiện,” được những xã hội ấy coi là kém quan trọng, được dạy muộn hơn.

Trên hành tinh các con, các con đã tạo ra một xã hội trong đó chú bé Johnnie đã học biết đọc trước khi ra khỏi nhà trẻ, nhưng vẫn chưa học làm thế nào để thôi không cắn anh nó nữa. Và Susie làm toán nhân rất đúng, sử dụng các thẻ bài và nhớ như vẹt, ở những lớp rất sớm, nhưng không được học rằng không có gì đáng xấu hổ hay bối rối về thân thể nó cả.

Ngay bây giờ, các trường học của các con chủ yếu tồn tại để cho câu trả lời. Sẽ lợi ích hơn nhiều nếu chức năng chủ yếu của trường học là hỏi các câu hỏi. Thế nào là trung thực, là có trách nhiệm, hoặc “chơi đẹp”? Đây là hàm ý trong đó? Cũng vậy, $2+2=4$ có nghĩa gì? Điều đó ngụ ý gì? Các xã hội tiến hóa cao cấp khuyến khích mọi học sinh khám phá và tạo ra những câu trả lời ấy cho chính mình.

Nhưng... nhưng, điều đó sẽ dẫn tới hỗn loạn!

Ngược hẳn với tình trạng không hỗn loạn mà con đang sống đời sống của con...

Okay, okay... vậy nó sẽ đưa tới hỗn loạn hơn.

Ta không đề nghị trường học các con dừng bao giờ chia sẻ với các con cái các con bất cứ điều gì các con đã học hoặc đã quyết định về những điều ấy. Hoàn toàn ngược lại. Trường học phục vụ các học sinh khi nó chia sẻ với những người trẻ những gì người già đã học và khám phá được, quyết định và chọn trong quá khứ. Học sinh khi đó có thể quan sát xem tất cả những điều ấy đã hoạt động như thế nào. Tuy nhiên, trong trường học chỗ các con, các con

trình bày các dữ liệu ấy cho học sinh như là *Cái Đúng Rồi*, trong khi dữ liệu nên được trình bày đơn giản chỉ là thế thôi: dữ liệu.

Dữ Liệu Quá Khứ không nên là cơ sở cho *Sự Thật Hiện Tại*. Dữ liệu từ một thời gian hay kinh nghiệm trước đây nên luôn và chỉ là cơ sở cho những câu hỏi mới. Kho tàng luôn nên nằm trong câu hỏi, không nên nằm trong câu trả lời. Và các câu hỏi nên luôn luôn như nhau. Với dữ liệu quá khứ mà chúng tôi vừa trình bày cho các em, các em đồng ý hay không? Các em nghĩ sao? Luôn luôn đây là câu hỏi chốt. Luôn luôn đây là điểm trọng tâm. Các em nghĩ gì? Các em nghĩ gì? Các em nghĩ gì?

Rõ ràng trẻ em sẽ mang vào câu hỏi này các giá trị của cha mẹ chúng. Các phụ huynh sẽ tiếp tục có một vai trò quan trọng – rõ ràng là vai trò chủ yếu – trong việc tạo ra hệ thống giá trị của đứa trẻ. Ý định và mục tiêu của nhà trường từ lớp vỡ lòng cho tới kết thúc chương trình chính thức phải là cổ vũ con cái khai phá những giá trị ấy, và học sử dụng chúng như thế nào, áp dụng chúng, làm cho chúng hoạt động – và thậm chí đặt câu hỏi về chúng. Vì các bậc cha mẹ không muốn con cái đặt câu hỏi về các giá trị của họ không phải là những phụ huynh yêu thương con cái mình, nhưng là yêu chính họ thông qua con cái họ.

Con ước - ồ, con ước ao biết chừng nào – rằng có những trường học như trường mà ngài mô tả!

Có một số trường đang tìm cách áp dụng mô hình này đấy.

Có à?

Có. Hãy đọc những bài viết của một người tên là Rudolp Steiner. Hãy nghiên cứu các phương pháp của Trường Waldorf, nơi ông ta đã phát triển.

Ồ, dĩ nhiên con biết về các trường này. Có phải là một trường về thương mại?

Đây là một nhận xét.

Vì ngài biết mà, con rất quen với Wardorf Schools.

Dĩ nhiên là Ta biết. Mọi thứ trong đời con đã phục vụ con, mang con tới phút giây này. Ta không chỉ bắt đầu nói chuyện với con từ bắt đầu cuốn sách này. Ta đã nói với con bao nhiêu năm rồi, qua tất cả mọi gặp gỡ và kinh nghiệm của con.

Ngài nói rằng Waldorf School là trường tốt nhất phải không?

Không. Ta chỉ nói đó là một mô hình hữu hiệu, xét theo nơi mà xét như chủng tộc nhân loại, các con nói muốn đi tới; xét điều con tuyên bố muốn làm; xét điều con nói muốn là. Ta nói đó là một thí dụ - một trong nhiều nơi Ta có thể kể đến, dù trên hành tinh của con và trong xã hội của con chúng là hiếm hoi về chuyện làm thế nào giáo dục có thể được hoàn thành theo cách tập trung vào “khôn ngoan” hơn là chỉ “tri thức.”

Vâng, đó là một mô hình mà con rất đồng ý. Có nhiều sự khác nhau giữa một trường Waldorf và các trường khác. Để con lấy một thí dụ. Đơn giản thôi, nhưng sẽ giúp minh họa tốt lắm.

Trong Waldorf School, giáo viên đi với các em suốt mọi trình độ từ vỡ lòng và tiểu học. Trong suốt những năm đó, các em học với cùng một giáo viên, thay vì chuyển người này sang người khác. Các bạn có thể tưởng tượng được sự gắn bó hình thành ở đây chứ? Các bạn có thể thấy được giá trị của nó không?

Giáo viên sẽ biết đứa trẻ như thế nó là con mình. Đứa trẻ tiến tới một mức độ tin tưởng và yêu mến giáo viên, điều đó mở ra những cánh cửa mà nhiều trường học theo kiểu truyền thống không bao giờ dám mở tới. Vào cuối những năm ấy, giáo viên sẽ quay trở lại lớp đầu tiên, lại bắt đầu với một nhóm học sinh khác và đi với chúng qua suốt những năm của chương trình. Một giáo viên làm việc trọn thời gian cho Waldorf có thể chỉ làm việc với bốn hoặc năm nhóm trẻ trong toàn bộ sự nghiệp của mình. Nhưng họ có một ý nghĩa lớn đối với các trẻ em, vượt quá những gì có thể mang lại trong bối cảnh trường học truyền thống.

Mô hình giáo dục này nhìn nhận và tuyên bố rằng mối quan hệ giữa loài người, sự gắn bó và tình thương yêu được chia sẻ trong một chương trình giảng dạy như thế cũng là điều quan trọng như bất kỳ dữ liệu nào giáo viên có thể truyền đạt cho các em. Trường học như thế giống như là lên lớp tại nhà, ngoài sân nhà rồi.

Đúng, đó là một mô hình tốt.

Còn có những mô hình nào tốt nữa không?

Còn chứ. Các con đang có một số tiến bộ trên hành tinh của mình về mặt giáo dục, nhưng còn rất chậm. Thậm chí nỗ lực nhằm đặt vào trường học một chương trình giảng dạy định hướng theo mục tiêu, tập trung vào phát triển kỹ năng cũng gặp phải sức cản khổng lồ. Người ta nhìn thấy nó đầy đe dọa và

không hiệu quả. Họ muốn các trẻ em học các dữ kiện. Tuy vậy, vẫn có một số đột phá. Nhưng vẫn còn nhiều điều phải làm. Và đó chỉ là một lĩnh vực trong kinh nghiệm con người có thể sử dụng một cuộc đại tu nào đó, xét theo điều con nói như những con người rằng con đang tìm cách trở thành.

Vâng, Con hình dung vũ đài chính trị cũng có thể sử dụng những thay đổi nào đó.

Chắc chắn rồi.

CHƯƠNG 10

Con đang chờ điều này. Đây còn hơn những gì con nghĩ Ngài hứa với con khi Ngài bảo con rằng Cuốn 2 sẽ bàn tới những vấn đề ở tầm mức toàn cầu. Vậy, liệu chúng ta có thể xem xét nền chính trị của loài người bằng cách cho con hỏi ngài một câu có vẻ rất sơ cấp không?

Không có câu hỏi nào là không đáng giá cả. Câu hỏi cũng giống như con người vậy.

À, tốt rồi. Vậy cho phép con hỏi: Chấp nhận một chính sách đối ngoại dựa trên những quyền lợi được bảo đảm của quốc gia mình thì có sai lầm không?

Không. Trước hết, từ quan điểm của Ta, không có gì là sai cả. Nhưng Ta hiểu con dùng từ ấy như thế nào, nên Ta nói trong bối cảnh ngữ vựng của con. Ta sẽ dùng từ “sai lầm” để chỉ “cái không giúp ích cho con, xét về người và cái mà con chọn là.” Đây là cách Ta luôn sử dụng khi nói về “đúng và sai” với con; và luôn ở trong ngữ cảnh này, vì thực ra, không có gì Đúng hay Sai cả.

Vậy, trong ngữ cảnh này thì không, việc đặt các quyết định đối ngoại trên những xem xét về lợi ích chắc chắn không có gì sai. Cái sai là làm ra vẻ con không phải đang làm như thế.

Dĩ nhiên là hầu hết mọi quốc gia đều làm ra như vậy. Họ hành động hay không hành động – vì một số lý do, rồi đưa ra như một loạt lý do có lý khác.

Tại sao vậy? Tại sao các quốc gia lại làm thế?

Vì các chính quyền biết rằng nếu nhân dân hiểu được các lý do thực sự của hầu hết các quyết định đối ngoại, người ta sẽ không ủng hộ họ nữa.

Điều này đúng cho các chính quyền ở khắp mọi nơi. Có rất ít chính quyền không chủ ý đánh lạc hướng người dân của họ. Lừa gạt là một phần của việc cai trị, vì có ít người chọn để được cai trị theo cách họ đang được cai trị - càng ít người chọn để được cai trị - trừ phi chính quyền thuyết phục được họ rằng các quyết định của nó là nhằm điều tốt đẹp cho họ.

Đây là một cuộc thuyết phục đầy khó khăn, vì hầu như ai cũng thấy rõ sự ngu dốt trong chính quyền. Vì thế chính quyền phải nói dối để ít ra, cố giữ mọi người trung thành với mình. Chính quyền là minh họa hoàn hảo

cho sự chính xác của câu: nếu con nói dối đủ lớn, đủ lâu, thì lời nói dối sẽ trở thành “sự thật.”

Những người cầm quyền không bao giờ được cho phép công luận biết được họ đã nắm được quyền lực như thế nào – cũng như tất cả những gì họ đã làm và muốn làm để trụ lại đó.

Sự thật và chính trị không và không thể hòa vào nhau được, vì chính trị là nghệ thuật chỉ nói những gì cần nói – và nói nó đúng cách – để đạt được một mục tiêu mong muốn.

Không phải mọi nền chính trị đều xấu, nhưng nghệ thuật chính trị là một nghệ thuật thực hành. Nó nhận biết rõ rệt tâm lý của hầu hết mọi người. Nó chỉ ghi nhận rằng hầu hết mọi người hành động vì tư lợi. Thế nên chính trị là cách mà người có quyền lực tìm cách thuyết phục được con rằng mỗi tư lợi của họ là mỗi tư lợi của con.

Các chính phủ hiểu rõ sự tư lợi. Vì thế các chính quyền rất giỏi đưa ra các chương trình nhằm đem lại nhiều điều cho người ta.

Ban đầu, chính quyền có vai trò rất hạn chế. Mục đích của chúng đơn giản chỉ là “duy trì và bảo vệ.” Thế rồi có ai đó đã thêm vào vai trò “cung cấp.” Khi chính quyền bắt đầu là nhà cung cấp cho người dân đồng thời là người bảo vệ nhân dân, chính quyền bắt đầu tạo ra xã hội, thay vì duy trì nó.

Nhưng không phải chính quyền đang làm những gì nhân dân mong muốn đó sao? Không phải chính quyền chỉ cung cấp cơ cấu mà qua đó, người dân tự cung cấp cho mình trên một bình diện xã hội đó sao? Chẳng hạn, ở Mỹ, chúng con đặt một giá trị rất cao cho phẩm giá sự sống con người, tự do cá nhân, tầm quan trọng của cơ hội, và sự thánh thiện của trẻ em. Thế nên chúng con đã làm ra luật và yêu cầu chính quyền tạo ra những chương trình nhằm đem lại thu nhập cho người già, để họ có thể giữ được phẩm giá của mình qua số năm được lãnh lương của họ; để bảo đảm những cơ hội làm việc và có nhà ở như nhau cho mọi người – thậm chí cả những người khác với chúng con, hoặc có lối sống mà chúng con không đồng tình; để thông qua luật lao động trẻ em, bảo đảm rằng trẻ em trong quốc gia không trở nên nô lệ, và không có gia đình nào có con mà không có những cái cơ bản cho một đời sống có phẩm giá – lương thực, quần áo, nhà ở.

Những luật ấy phản ánh tốt trên xã hội của các con. Nhưng, khi cung ứng cho các nhu cầu của người dân, các con phải cẩn thận để không tước đoạt của họ phẩm giá cao cả nhất: việc thực thi quyền cá nhân, sự sáng tạo của bản thân, và sự khéo léo nhất trí cho phép người khác nhận thấy rằng họ có thể tự

cung cấp cho mình. Đó là một sự quân bình tinh tế phải được đáp ứng. Người dân các con dường như chỉ biết làm thế nào để đi từ thái cực này sang thái cực khác. Hoặc các con muốn chính quyền làm hết cho người dân, hoặc các con muốn giết hết các chương trình của chính quyền và tẩy sạch các luật lệ chính quyền ngay ngày mai.

Đúng, và vấn đề là có rất nhiều người không thể tự cung cấp cho mình trong một xã hội đem lại những cơ hội sống tốt nhất theo thói quen cho những người đang có ủy nhiệm thư “đúng” (hoặc không có ủy nhiệm thư “sai”); những người không thể tự cung cấp cho mình trong một quốc gia mà các chủ đất sẽ không cho các gia đình đông con thuê, những công ty sẽ không ưu tiên phụ nữ, công bằng rất thường là sản phẩm của địa vị, tiếp cận y tế được hạn chế cho những người có đủ thu nhập, và nhiều kỳ thị và bất bình đẳng khác tồn tại trên bình diện vĩ mô.

Vậy nên, chính quyền phải thay thế lương tâm của người dân?

Không. Chính quyền là lương tâm, là phát ngôn của người dân. Chính thông qua chính quyền, người dân tìm kiếm, hy vọng và quyết định sửa đổi những căn bệnh của xã hội.

Nói hay lắm. Nhưng Ta lặp lại, các con phải liệu sao để không tự bóp nghẹt mình trong luật khi tìm cách bảo đảm cho người dân một cơ hội để thở! Các con không thể làm luật về đạo đức. Các con không thể ủy thác sự bình đẳng.

Cái cần là một sự dịch chuyển trong ý thức tập thể, chứ không phải một sự củng cố lương tâm tập thể.

Hành vi (và mọi khoản luật, và tất cả các chương trình của chính phủ) phải vọt ra từ Sự Là, phải là một phản ánh thực sự của Người Mà Con Là.

Luật pháp trong xã hội chúng con đúng là phản ánh người mà chúng con là! Chúng nói với mọi người: “Ở Mỹ là như thế này đây. Người Mỹ là thế này đây.”

Trong hầu hết các trường hợp, có lẽ là vậy. Nhưng thường thì luật của các con là những tuyên bố về những điều mà những người nắm quyền nghĩ rằng các con nên là nhưng lại không phải như thế.

“Một số ít” thông thái hướng dẫn cho “số nhiều ngu dốt” ngang qua luật pháp.

Chính xác như thế.

Chuyện ấy có gì sai đâu? Nếu có một số ít những người xuất sắc tài giỏi trong chúng con muốn nhìn vào các vấn đề của xã hội, của thế giới và đưa ra giải pháp, điều đó không phục vụ số nhiều sao?

Tùy vào động cơ của số ít ấy. Và tùy vào sự minh bạch của họ. Nói chung, không có gì phục vụ “số nhiều” hơn là để cho họ tự cai quản chính mình.

Vô chính phủ. Điều đó không bao giờ làm được.

Các con không thể lớn lên và trở nên vĩ đại khi các con luôn luôn được chính quyền bảo cho biết phải làm gì.

Có thể lập luận rằng sự cai trị - con muốn chỉ luật pháp nhờ đó chúng con đã chọn để cai trị chính mình – là phản ánh sự vĩ đại của xã hội (hoặc thiếu sự vĩ đại), vì các xã hội lớn đưa ra những luật lớn.

Và rất ít luật. Vì trong các xã hội lớn, rất ít luật coi là cần thiết.

Dù vậy, những xã hội thực sự vô luật pháp là những xã hội sơ khai, nơi đó “mạnh là đúng.” Luật pháp là cố gắng của con người nhằm tạo nền cho sân chơi; để bảo đảm rằng điều thực sự đúng sẽ chiếm ưu thế, dù mạnh hay yếu. Không có quy tắc hành xử được mọi người đồng ý với nhau, làm sao chúng con có thể cùng tồn tại?

Ta không đặt giả thiết một thế giới không có quy tắc hành xử, không có sự đồng ý. Ta muốn nói rằng các sự thỏa thuận và quy tắc của các con nên được đặt trên một hiểu biết cao hơn và một định nghĩa lớn hơn về lợi ích cá nhân.

Điều mà hầu hết luật pháp thực sự nói là điều những kẻ mạnh nhất trong các con có được như quyền lợi được bảo đảm của họ.

Hãy thử nhìn vào một thí dụ nhé. Hút thuốc lá.

Bây giờ, luật pháp nói rằng các con không được trồng và sử dụng một loại cây, là cây gai dầu, vì, chính quyền bảo các con, rằng nó không tốt cho các con.

Nhưng cũng cùng một chính quyền ấy nói rằng được phép trồng trọt và sử dụng một loại cây khác, cây thuốc lá, không phải vì nó tốt cho các con (quả

thật, chính chính quyền nói nó xấu), nhưng có lẽ, vì các con đã luôn luôn làm như thế.

Lý do thực sự của việc cây đầu tiên bị cấm còn cây thứ nhì không bị không có liên quan gì tới sức khỏe cả. Nó liên quan tới kinh tế. Và tức là, tới quyền lực.

Bởi thế, luật pháp của các con không phản ánh điều xã hội các con nghĩ về nó, và muốn trở thành. Luật pháp của các con phản ánh quyền lực đang nằm ở đâu.

Không công bằng. Ngài đã lấy một tình huống ở đó các mâu thuẫn là quá rõ. Hầu hết các trường hợp không phải như thế.

Ngược lại mới đúng. Hầu hết các trường hợp đều như thế cả.

Thế giải pháp là gì?

Là có càng ít luật – là những giới hạn thực sự - càng tốt.

Lý do hạt đầu tiên bị cấm chỉ liên hệ bề ngoài tới sức khỏe. Sự thật là, cần sa không gây nghiện và nguy hại cho sức khỏe nhiều hơn thuốc lá hay rượu bia, mà cả hai thứ này được luật pháp bảo vệ. Thế tại sao nó không được cho phép? Bởi vì nếu nó được trồng, một nửa những người trồng bông, nhà máy sản xuất nylon và tơ nhân tạo, và những người sản xuất gỗ trên thế giới sẽ mất việc.

Cần sa hóa ra là một trong những vật liệu hữu dụng nhất, mạnh nhất, dai nhất, bền nhất trên hành tinh của các con. Các con không thể tạo ra một loại sợi tốt hơn cho vải vóc, một chất liệu bền chắc hơn cho dây, và một nguồn bột giấy dễ trồng và thu hoạch hơn. Các con chặt xuống hàng trăm ngàn cây mỗi năm để cho mình các tờ báo ngày Chủ nhật, để các con có thể đọc về nạn phá rừng trên thế giới. Cần sa có thể cho các con hàng triệu tờ báo ngày Chủ nhật mà không cần phải chặt một cây nào cả. Quả thật, nó có thể thay thế cho rất nhiều loại nguyên liệu, với chi phí chỉ bằng một phần mười.

Và đó là vấn đề. Một ai đó mất tiền nếu loại cây kỳ diệu này – tình cờ, nó cũng có những thành phần được tính đặc biệt – được cho phép gieo trồng. Và đó là lý do tại sao cần sa là loại bất hợp pháp trong đất nước các con.

Cũng cùng lý do ấy, các con đã cần quá lâu để để sản xuất đại trà xe điện, cung cấp y tế rẻ và hợp lý, hoặc sử dụng nhiệt mặt trời hoặc năng lượng mặt trời cho mọi gia đình.

Các con đã có đủ tiền và công nghệ để tạo ra tất cả những điều ấy nhiều năm rồi. Thế tại sao các con không có được chúng? Hãy nhìn xem ai sẽ mất tiền nếu các con có. Ở đó các con sẽ tìm ra câu trả lời.

Đây là Đại Xã Hội mà con rất đổi tự hào ư? “Xã hội vĩ đại” của con phải bị lôi xềnh xệch, đá và la hét, để chịu xem xét tới lợi ích chung. Bất cứ khi nào lợi ích chung và cái tốt tập thể được nhắc tới, mọi người liền la lên “cộng sản!” Trong xã hội các con, nếu xét tới điều tốt đẹp cho nhiều người không tạo ra một lợi ích khổng lồ cho ai đó, thì điều tốt đẹp cho nhiều người thường bị lãng quên.

Điều này đúng không chỉ trong đất nước của con, nhưng cũng đúng trên cả thế giới nữa. Vì thế, vấn đề căn bản mà nhân loại đối diện là: Lợi ích riêng tư có thể được thay thế bằng những lợi ích tốt đẹp nhất, lợi ích chung, của cả nhân loại hay không? Nếu được, làm thế nào?

Tại Hoa Kỳ, các con đã tìm cách cung cấp lợi ích chung, lợi ích tốt nhất thông qua luật pháp. Các con đã thất bại thảm thương. Quốc gia các con là quốc gia giàu mạnh nhất trên địa cầu, và cũng có một tỷ lệ trẻ em tử vong cao nhất. Tại sao? Vì người nghèo không thể đủ điều kiện để hưởng sự săn sóc y tế đủ chất lượng trước và sau khi sinh, và xã hội các con là xã hội chạy theo lợi nhuận. Ta lấy chuyện này như một thí dụ về sự thất bại thảm hại của các con. Sự kiện các trẻ em nơi các con chết với một tỷ lệ cao hơn hầu hết các quốc gia công nghiệp khác trên thế giới lẽ ra phải làm các con phiền lòng. Nhưng không. Điều đó nói lên nhiều về những ưu tiên của xã hội các con đặt ở đâu. Những quốc gia khác chu cấp cho người bệnh và người nghèo, người già và bệnh nhân. Các con chu cấp cho người giàu có, người có ảnh hưởng và vị thế cao. Tám mươi lăm phần trăm người Mỹ về hưu sống trong nghèo khó. Nhiều người trong số những người Mỹ cao tuổi, và hầu hết những người có thu nhập thấp sử dụng phòng cấp cứu ở bệnh viện địa phương như “bác sĩ gia đình” của họ, họ tìm đến các chữa trị y tế chỉ trong trường hợp kinh khủng nhất, và hầu như không nhận được một chút chăm sóc y tế dự phòng nào.

Con thấy đấy, không có lợi nhuận gì nơi những người không có nhiều tiền để xài... họ đã mất đi sự hữu dụng của họ...

Và đây là xã hội vĩ đại của các con...

Ngài làm mọi thứ nghe thảm quá. Nhưng Hoa Kỳ đã làm nhiều điều hơn cho những người thiệt thòi và kém may mắn – cả ở đây lẫn ở nước ngoài – hơn bất kỳ quốc gia nào trên địa cầu mà.

Hoa Kỳ đã làm nhiều, điều ấy hiển nhiên đúng. Nhưng con có biết rằng xét như phần trăm tổng sản lượng quốc gia, Hoa Kỳ chu cấp cho nhu cầu quốc tế ít hơn nhiều quốc gia nhỏ khác không? Điểm mấu chốt là, trước khi các con cho phép mình trở nên quá tự mãn, có lẽ các con nên nhìn vào thế giới xung quanh mình. Vì nếu đây là điều tốt đẹp nhất mà thế giới các con có thể làm cho những người kém may mắn, thì các con còn phải học nhiều thứ lắm.

Các con sống trong một xã hội lãng phí, suy đồi. Các con đã đưa vào hầu như mọi thứ các con làm ra cái mà các kỹ sư gọi là “sự lỗi thời được hoạch định trước.” Xe hơi mắc gấp ba lần và tuổi thọ chỉ còn một phần ba.

Quần áo tôi tả sau mười lần mặc. Các con cho hóa chất vào thực phẩm để chúng có thể cất trong tủ lâu hơn, cho dù việc ấy làm cho các con ở lại trên hành tinh này ít hơn. Các con ủng hộ, khuyến khích và giúp cho các đội tuyển thể thao trả những khoản lương tuc tũ cho những cố gắng chọc cười, trong khi các giáo viên, phục vụ viên và các nhà nghiên cứu đang vật lộn để tìm cách chữa lành các căn bệnh lại phải đi năn nỉ xin tiền. Các con vứt bỏ thực phẩm trong các siêu thị, nhà hàng và gia đình mỗi ngày nhiều hơn lượng cần thiết để nuôi sống một nửa thế giới.

Nhưng đây không phải là một bản tố cáo, mà chỉ là một sự quan sát. Và không chỉ một mình nước Mỹ đâu, vì những thái độ đau lòng ấy là bệnh dịch trên khắp thế giới.

Khắp mọi nơi, những người thiết thời phải còng lưng dè sẻn chỉ mong sống được, trong khi một số rất ít người nắm quyền lại bảo vệ và tăng cường việc dành dụm tiền bạc, nằm trên nhung lụa, và mỗi sáng lại vặn những núm xoay bằng vàng trong phòng tắm. Và khi những đứa trẻ hóc hác da bọc xương chết trong vòng tay của những bà mẹ đang khóc, thì “những nhà lãnh đạo” quốc gia họ tiếp tục những vụ hối lộ chính trị, ngăn cản những thực phẩm quyền góp tới được với đám đông đang chết đói.

Dường như không một ai có quyền thay đổi những tình trạng ấy, nhưng sự thật là, quyền lực không phải là vấn đề. Đường như không còn ai có ý muốn nữa.

Và thế là nó sẽ vẫn vậy, bao lâu không ai nhìn thấy cảnh ngộ của người khác là của mình.

Ồ, sao lại không chứ? Làm sao chúng con có thể nhìn thấy những thảm cảnh hằng ngày ấy mà lại cho phép chúng tiếp diễn?

Vì các con không quan tâm. Đó là sự thiếu quan tâm. Toàn bộ hành tinh đối mặt với một khủng hoảng lương tâm. Các con phải quyết định xem các con có lo lắng cho nhau hay không.

Có lẽ phải hỏi một câu hỏi đau lòng như thế rồi. Tại sao chúng con không thể yêu mến những người trong gia đình mình nhỉ?

Các con có yêu mến những người trong gia đình mình đấy chứ. Chỉ là các con có một cái nhìn rất hạn hẹp về những ai là người nhà của mình thôi.

Các con không xem mình là thành viên của gia đình nhân loại, và vì thế các vấn đề của gia đình nhân loại không phải là vấn đề của các con.

Làm thế nào mọi dân tộc trên trái đất thay đổi cái nhìn của họ về thế giới?

Điều đó tùy thuộc vào việc các con muốn thay đổi nó thành ra cái gì.

Bằng cách nào chúng con có thể tiêu diệt thêm nhiều đau khổ?

Bằng cách tiêu diệt mọi chia rẽ giữa các con. Bằng việc xây dựng một mô hình mới về thế giới. Bằng cách giữ thế giới trong khung một ý niệm mới.

Đó là gì?

Đó sẽ là một sự bứt phá tận căn khỏi thế giới quan hiện tại của các con.

Hiện tại, các con nhìn thế giới – chúng ta hiện giờ đang nói về mặt địa lý – như tập hợp các quốc gia, mỗi quốc gia thống trị, tách rời và độc lập với nhau.

Các vấn đề nội bộ của các tiểu bang độc lập này, nói chung, không được xem là các vấn đề của nhóm xét như một toàn thể - trừ phi và cho đến khi chúng tác động đến nhóm xét như một toàn thể (hoặc những thành viên có thể lực nhất của nhóm ấy).

Nhóm xét như một toàn thể phản ứng với các điều kiện và vấn đề của các tiểu bang riêng lẻ dựa trên các lợi ích được đảm bảo của nhóm lớn hơn. Nếu không ai trong nhóm lớn hơn có gì để mất, thì các điều kiện trong tiểu bang riêng lẻ có thể trở thành địa ngục, và không ai thèm để ý tới nữa.

Hàng ngàn người có thể chết mỗi năm, hàng trăm người có thể chết trong chiến tranh nội bộ, các bạo chúa có thể cướp bóc vùng quê, những tên

độc tài và đám côn đồ có vũ trang của chúng có thể hãm hiếp, tàn phá và giết chóc, các chế độ có thể tước đoạt những quyền cơ bản của con người – và các con sẽ chẳng làm gì cả. Các con nói, đó là “vấn đề nội bộ.”

Nhưng, khi các lợi ích của các con bị đe dọa ở đó, khi các cuộc đầu tư của các con, an ninh của các con, chất lượng cuộc sống của các con bị đe dọa, các con sẽ kêu gọi cả quốc gia, và cố gắng kêu gọi cả thế giới đứng sau các con, và xông vào nơi mà các thiên thần cũng ngại phải dẫm chân vào.

Khi ấy các con Nói Dối Trắng Trợn – tuyên bố rằng các con đang làm điều đó vì những lý do nhân đạo, để giúp những người bị áp bức trên thế giới, trong khi sự thật là các con chỉ đang bảo vệ cho lợi ích của riêng mình. Bằng chứng của điều này là: nơi nào các con không có chút lợi ích nào, các con chẳng hề quan tâm đâu.

Guồng máy chính trị của thế giới hoạt động dựa trên lợi ích riêng tư. Còn điều gì khác mới nữa không?

Một điều gì đó sẽ phải là mới nếu con muốn thế giới thay đổi. Các con phải bắt đầu nhìn các lợi ích của người khác như là của mình. Điều này sẽ chỉ xảy ra khi các con tái cấu trúc thực tại toàn cầu, và theo đó, quản trị chính bản thân các con.

Ngài đang nói về một chính quyền một-thế-giới?

Đúng vậy.

CHƯƠNG 11

Ngài đã hứa rằng trong Cuốn 2, Ngài sẽ đi vào các vấn đề lớn thuộc địa lý-chính trị của hành tinh (ngược với các vấn đề cơ bản mang tính cá nhân đã nói trong Cuốn 1), nhưng con không nghĩ rằng ngài lại đi cả vào cuộc tranh luận này!

Đã tới lúc thế giới thôi đừng tự giỡn mình nữa, để thức dậy, nhận ra rằng vấn đề duy nhất của nhân loại là thiếu tình yêu.

Tình yêu sinh ra lòng khoan dung, lòng khoan dung sinh ra hòa bình. Thiếu khoan dung đưa tới chiến tranh và những ánh mắt thờ ơ trên những điều kiện không thể chịu nổi.

Tình yêu không thể thờ ơ được. Nó không biết làm thế.

Cách nhanh nhất để đi đến một nơi của tình yêu và sự quan tâm với cả nhân loại là nhìn cả nhân loại như gia đình của con.

Cách nhanh nhất để nhìn cả nhân loại như gia đình của con là ngưng tự chia rẽ mình. Mỗi quốc gia hiện giờ làm nên thế giới các con phải hiệp nhất lại.

Chúng con có Liên Hiệp Quốc rồi mà.

Đó là tổ chức bất lực. Để cho nó hoạt động, cần phải tái cấu trúc lại hoàn toàn. Không phải là không thể, nhưng có lẽ khó khăn và nhiều vướng mắc lắm.

Được rồi – thế Ngài có đề nghị gì?

Ta không có “đề nghị.” Ta chỉ đưa ra những nhận xét. Trong cuộc đối thoại này, con nói với Ta những chọn lựa mới của con là gì, và Ta đưa ra những nhận định về những cách thức thể hiện điều đó. Thế bây giờ con chọn điều gì, xét đến mối quan hệ hiện nay giữa nhân dân và các quốc gia trên hành tinh?

Con sẽ sử dụng những lời của Ngài. Nếu con có chọn lựa, con sẽ chọn cho chúng con “đi tới một nơi của tình yêu và mối quan tâm cho cả nhân loại.”

Dựa trên chọn lựa đó, Ta thấy rằng điều có tác dụng sẽ là thành lập một cộng đồng chính trị toàn cầu mới, mỗi quốc gia có tiếng nói bình đẳng trong

các sự kiện trên địa cầu, và chia sẻ cùng một tỷ lệ vào các tài nguyên trên thế giới.

Điều đó không bao giờ thực hiện được. “Những nơi có” sẽ không bao giờ bỏ đi quyền thống trị, giàu có và tài nguyên của họ cho “những nơi không có.” Và, xét về lý, tại sao họ phải làm thế?

Bởi vì điều đó nằm trong lợi ích tốt nhất của họ.

Họ không thấy thế đâu – và con cũng không chắc là mình thấy như thế.

Nếu các con có thể thêm hàng tỷ đô-la mỗi năm vào nền kinh tế của quốc gia – những đồng đô-la có thể dùng để nuôi người đói, may quần áo cho người thiếu thốn, nhà cho người nghèo, đem lại an ninh cho người già, đem lại sức khỏe tốt hơn, và tạo ra một tiêu chuẩn sống xứng hợp cho mọi người, điều đó không phải vì lợi ích lớn nhất của các con sao?

Ồ, ở Mỹ có những người sẽ lập luận rằng điều đó sẽ giúp cho người nghèo nhưng làm tổn hại tới người giàu có và những người nộp thuế ở tầng lớp trung lưu. Trong khi đó, quốc gia tiếp tục đi xuống hỏa ngục, tội ác hoành hành khắp quốc gia, lạm phát cướp đi số tiền tiết kiệm của người dân, thất nghiệp leo thang, chính quyền phình to và chậm chạp, và trong trường họ phân phát bao cao su.

Con nói y như một chương trình diễn thuyết trên radio vậy.

Ồ, đó là những quan tâm của nhiều người Mỹ.

Vậy thì họ là những người cận thị rồi. Con không thấy rằng, nếu hàng tỷ đô-la mỗi năm – hàng triệu mỗi tháng, hàng trăm hàng ngàn mỗi tuần, một lượng chưa từng nghe mỗi ngày – có thể chảy ngược vào hệ thống của các con nếu các con dùng những tiền ấy để nuôi người đói, lo quần áo cho người thiếu thốn, cấp nhà cho người nghèo, mang lại an toàn cho người già yếu, và cung cấp dịch vụ y tế và phẩm giá cho mọi người... các nguyên nhân của tội phạm sẽ vĩnh viễn biến mất? Các con không thấy rằng các công việc mới sẽ nở rộ khi các đồng đô la được bơm trở lại vào nền kinh tế của các con? Chính quyền các con thậm chí sẽ thu nhỏ lại vì nó sẽ phải làm việc ít đi?

Con cho rằng một phần những điều đó có thể xảy ra – con không thể hình dung được chính quyền sẽ nhỏ đi! – nhưng những hàng triệu hàng tỷ đó từ đâu ra? Tiền thuế áp đặt bởi chính quyền một thế giới mới của Ngài

ư? Lấy nhiều hơn của những người làm việc để kiếm nó, và đưa cho những người không “đứng được trên hai chân mình” và đi sau nó ư?

Đó có phải là cách con hình dung nó không?

Không, nhưng đó là cách đại đa số người ta nhìn về nó, và con muốn khẳng định một cách công bằng cái nhìn của họ.

Chà, Ta muốn nói về điều đó sau này. Ngay bây giờ Ta không muốn lạc đề - nhưng Ta muốn trở lại nó sau này.

Tuyệt.

Nhưng con đã hỏi những đồng tiền mới ấy sẽ đến từ đâu.Ồ, chúng sẽ không phải đến từ bất cứ loại thuế mới nào đặt ra bởi cộng đồng thế giới mới đâu (dù những thành viên của cộng đồng, những công dân – sẽ muốn, dưới một sự quản trị sáng suốt, gửi mười phần trăm thu nhập để cung cấp cho các nhu cầu của xã hội xét như một toàn thể). Chúng cũng không đến từ các loại thuế mới do bất cứ chính quyền địa phương nào đặt ra. Thực ra, một số chính quyền địa phương chắc chắn sẽ có thể giảm thuế nữa.

Tất cả những điều này – tất cả những lợi ích này – là kết quả của việc đơn giản tái cấu trúc cái nhìn của các con về thế giới, sắp xếp lại cấu hình chính trị của thế giới các con cho đơn giản hơn thôi.

Làm sao được?

Số tiền các con tiết kiệm được từ việc xây dựng các hệ thống phòng thủ và vũ khí tấn công.

Ồ, con hiểu rồi! Ngài muốn chúng con dẹp quân đội đi!

Không chỉ các con. Mọi người trên thế giới luôn.

Nhưng không phải dẹp quân đội đi, mà chỉ là giảm bớt thôi – giảm đáng kể. Trật tự nội bộ sẽ là nhu cầu duy nhất của các con. Các con có thể tăng cường cảnh sát địa phương – một điều các con nói mình muốn làm, nhưng mỗi năm đều kêu la vào thời gian lập ngân sách rằng các con không thể làm – đồng thời lại giảm đáng kể chi tiêu vào các vũ khí chiến tranh và chuẩn bị cho chiến tranh; tức là, các vũ khí tấn công và phòng thủ có sức hủy diệt lớn.

Trước hết, con nghĩ các con số của Ngài phóng đại chuyện có thể tiết kiệm được bao nhiêu nếu làm điều đó. Thứ hai, con không cho rằng Ngài sẽ thuyết phục được nhân dân rằng họ nên từ bỏ khả năng tự vệ.

Hãy nhìn vào các con số. Hiện tại (tức là ngày 25.3.1994 khi chúng ta viết dòng này) các chính phủ trên thế giới chi tiêu khoảng một nghìn tỷ đô-la mỗi năm cho các mục tiêu quân sự. Tức là một triệu đô-la mỗi phút trên toàn cầu.

Các quốc gia đang chi tiêu nhiều nhất có thể chuyển hướng nhiều nhất sang các ưu tiên khác đã nói trên. Vậy các quốc gia càng lớn, càng giàu mạnh nên nhìn nó trong các lợi ích tốt nhất của họ để làm được điều ấy – nếu họ nghĩ điều đó là có thể. Nhưng các quốc gia càng lớn, càng giàu không thể hình dung chuyện không tự vệ, vì họ sợ sự xâm lược và tấn công từ các quốc gia ganh tị với họ và muốn điều họ có.

Có hai cách để triệt tiêu mối đe dọa này.

1. Chia sẻ vừa đủ số thặng dư và tài nguyên của thế giới với mọi dân tộc trên thế giới, để không còn ai thiếu thốn và cần điều người khác có, và mọi người có thể sống trong phẩm giá và gạt bỏ nỗi sợ hãi của mình.

2. Tạo ra một hệ thống giải quyết các khác biệt để loại bỏ nhu cầu chiến tranh – và thậm chí khả năng xảy ra chiến tranh.

Các dân tộc trên thế giới có lẽ sẽ không bao giờ làm điều này.

Họ đã làm rồi.

Rồi à?

Đúng. Có một thử nghiệm lớn hiện đang diễn ra trong thế giới của các con, ngay trong lĩnh vực chính trị. Thử nghiệm đó được gọi là Hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Là cái mà Ngài nói là đang thất bại thảm thương.

Nó đó. Còn xa lắm để gọi nó là một thành công. (Như Ta đã hứa trước đây, Ta sẽ nói về điều này – và những thái độ hiện đang ngăn cản nó – sau này). Tuy nhiên, nó vẫn là thử nghiệm tốt nhất đang diễn ra.

Như Winston Churchill đã nói. “Dân chủ là hệ thống tồi tệ nhất, ngoại trừ tất cả những hệ thống khác.”

Quốc gia các con là nơi đầu tiên lập ra một liên hiệp lỏng lẻo gồm các tiểu bang riêng rẽ, và thành công trong việc hiệp nhất chúng vào một nhóm gắn bó, mỗi thành viên đều từng phục một quyền lực trung tâm.

Có lúc, không một tiểu bang nào muốn làm điều này, và mỗi thành viên đều mạnh mẽ chống lại, lo sợ việc mất đi sự vĩ đại cá nhân của mình và tuyên bố rằng một sự liên hiệp như thế không giúp gì cho lợi ích cao nhất của mình.

Tìm hiểu điều gì đang diễn ra với những tiểu bang riêng rẽ vào thời điểm ấy có thể sẽ là một bài học hữu ích.

Trong khi họ cùng liên kết trong một liên minh lỏng lẻo, không hề có chính quyền Mỹ thực sự, và vì thế không có quyền lực nào áp đặt các Điều Khoản Liên Bang mà các tiểu bang đã đồng ý. Các tiểu bang xử lý các công việc đối ngoại của riêng mình, nhiều tiểu bang tìm kiếm các thỏa thuận riêng tư về giao dịch và những vấn đề khác với Pháp, Tây Ban Nha, Anh và các quốc gia khác. Các tiểu bang cũng giao dịch với nhau, và mặc dù các Điều Khoản Liên Hiệp đã ngăn cấm, một số tiểu bang vẫn đánh thuế hàng hóa nhập khẩu từ các tiểu bang khác – cũng như họ đánh thuế hàng hóa từ bên kia đại dương! Các nhà buôn không có chọn lựa nào khác ngoài việc nộp thuế tại cảng nếu họ muốn mua bán hàng hóa của họ, ở đó không hề có quyền lực trung tâm – dù đã có một thỏa thuận bằng văn bản cấm các việc đánh thuế như vậy.

Các tiểu bang riêng rẽ cũng có chiến tranh với nhau. Mỗi tiểu bang xem quân đội của mình là một đội quân riêng rẽ, chín tiểu bang có hải quân riêng của mình, và “Đừng giẫm chân con” có thể đã là khẩu hiệu chính thức của mọi tiểu bang trong Liên minh.

Trên một nửa số tiểu bang đã từng in tiền riêng của mình. (Mặc dù Liên minh đã đồng ý rằng làm thế là bất hợp pháp!) Tất một lời, các tiểu bang lúc đầu của các con, dù đã hợp với nhau dưới Các điều khoản Liên minh, vẫn hành động như các quốc gia độc lập hành động ngày nay.

Mặc dù họ có thể thấy được rằng các thỏa thuận trong Liên minh của họ (như việc ban cho Quốc Hội quyền lực duy nhất được đúc tiền) không hoạt động, họ vẫn nhất mực chống lại việc tạo ra và tuân thủ một quyền lực trung tâm có thể áp đặt các thỏa thuận ấy và làm cho nó có hiệu lực.

Nhưng, theo thời gian, một số nhà lãnh đạo tiến bộ bắt đầu thắng thế. Họ đã thuyết phục quân đội rằng việc tạo ra một Liên minh mới như thế sẽ thu được nhiều lợi ích hơn là mất mát. Các thương gia sẽ tiết kiệm được tiền bạc và

tăng thêm lợi nhuận vì các tiểu bang riêng rẽ không còn đánh thuế hàng hóa của nhau được nữa.

Các chính phủ có thể tiết kiệm tiền bạc và có thêm tiền để đưa vào các chương trình và dịch vụ thực sự giúp đỡ nhân dân, vì các tài nguyên sẽ không phải sử dụng để bảo vệ các tiểu bang riêng rẽ với nhau.

Nhân dân sẽ có an ninh lớn hơn, và cũng thịnh vượng hơn, bằng việc hợp tác với nhau thay vì đánh nhau.

Thay vì mất đi sự vĩ đại của mình, mỗi tiểu bang có thể còn trở nên lớn mạnh hơn nữa.

Và dĩ nhiên, đó là điều đã xảy ra. Điều tương tự cũng có thể xảy ra với 160 quốc gia trên thế giới ngày nay, nếu họ muốn gia nhập với nhau thành một Liên Minh Hiệp Nhất. Điều đó có nghĩa là chấm dứt chiến tranh.

Làm sao được? Sẽ vẫn còn có những bất đồng.

Bao lâu con người vẫn còn bám vào những thứ bên ngoài, điều đó đúng. Có một cách thực sự loại trừ chiến tranh – và tất cả mọi kinh nghiệm bất an và thiếu hòa bình – nhưng đó là một giải pháp tinh thần. Chúng ta ở đây đang khai thác một giải pháp địa lý-chính trị.

Thực sự, mẹo ở đây là kết hợp hai cái. Chân lý tinh thần phải được sống trong đời thực, để thay đổi được kinh nghiệm thường ngày.

Trước khi sự thay đổi này xảy ra, sẽ vẫn chỉ có những bất đồng. Con nói đúng. Nhưng không cần chiến tranh nữa. Không cần giết chóc nữa.

Có chiến tranh giữa California và Oregon về quyền lợi trên nước không? Giữa Maryland và Virginia về chuyện đánh cá? Giữa Wisconsin và Illinois, Ohio và Massachusetts không?

Không.

Và tại sao không? Không phải có những tranh cãi và khác biệt xảy ra giữa họ sao?

Qua nhiều năm rồi, con đoán thế.

Con có thể đánh cược về điều đó. Nhưng các tiểu bang riêng rẽ ấy đã tự nguyện đồng ý, đó là một thỏa thuận đơn giản, tự nguyện – tuân thủ một số luật

và một số thỏa hiệp về các vấn đề chung giữa họ, trong khi vẫn giữ được quyền bỏ qua các tình trạng chia rẽ về các vấn đề liên hệ tới mỗi cá nhân.

Và khi tranh cãi giữa các tiểu bang có nổ ra, do sự giải thích khác nhau về luật liên bang, hay có ai đó vi phạm luật, vấn đề được đem ra tòa án... là nơi đã được ban quyền (tức là, được ban quyền bởi các tiểu bang) giải quyết tranh chấp.

Và, nếu bộ luật hiện thời không cung cấp được một tiền lệ hoặc một phương tiện để vấn đề có thể ngang qua tòa án đạt được một giải pháp thỏa đáng, các tiểu bang và nhân dân trong đó sẽ cử các đại diện đến một chính quyền trung ương để tìm cách tạo ra sự đồng thuận về một luật mới, luật này sẽ tạo ra một hoàn cảnh thỏa mãn - hoặc ít nhất, một sự thỏa hiệp hợp lý.

Đây là hiệu quả của liên minh. Một hệ thống luật pháp, một hệ thống tòa án được các con trao quyền để giải thích những luật ấy, và một hệ thống công lý – được đỡ lưng bằng lực lượng vũ trang, nếu cần – để thực thi các quyết định của tòa án.

Mặc dù không ai có thể tranh cãi rằng hệ thống này không cần cải thiện, cơ chế chính trị này đã hoạt động hơn 200 năm rồi!

Không có lý do nào để nghi ngờ rằng cũng một thực đơn như thế sẽ hoạt động được giữa các quốc gia nữa.

Nếu chuyện đơn giản như thế, tại sao nó chưa được thử?

Đã thử rồi. Liên đoàn quốc gia nơi các con là một nỗ lực khá sớm. Liên Hiệp Quốc là cái mới nhất.

Nhưng một cái thất bại, cái còn lại chỉ có hiệu quả tối thiểu, vì – cũng như 13 tiểu bang trong Liên minh ban đầu của Hoa Kỳ - các nước thành viên (nhất là những thành viên hùng mạnh nhất) sợ rằng họ sẽ mất nhiều hơn được từ cơ cấu đó.

Đó là vì những “dân tộc hùng mạnh” quan tâm nhiều hơn tới việc giữ lấy quyền lực của mình hơn là cải thiện chất lượng sống của mọi người. “Những người có” biết rằng một Liên Minh Thế Giới như vậy chắc hẳn sẽ đem lại nhiều thứ hơn cho “những người không có”, nhưng “những người có” tin rằng điều này xảy đến với sự thiệt hại về phần họ... và không sẽ không từ bỏ một điều gì hết.

Nỗi lo lắng của họ không có lý sao? Chẳng lẽ muốn giữ lấy cái mình bấy lâu vật lộn để có được nó lại là điều vô lý hay sao?

Trước hết, không nhất thiết là, để cho thêm cho những người hiện đang đói khát và không cửa không nhà, những người khác phải từ bỏ sự giàu có của họ.

Như Ta đã chỉ ra, tất cả những gì các con phải làm là lấy \$1.000.000.000.000 mỗi năm trên toàn cầu được sử dụng cho mục tiêu quân sự và chuyển nó sang mục tiêu nhân đạo, và các con sẽ giải quyết được vấn đề mà không cần chi thêm một xu nào hay chuyển bất cứ của cải nào từ nơi nó đang ở sang nơi khác.

(Dĩ nhiên, người ta có thể cãi rằng những tập đoàn quốc tế mà lợi tức của họ là từ chiến tranh và các khí tài chiến tranh sẽ là “những người thua thiệt” – cũng như những công nhân của họ và tất cả những người mà tài sản của họ là từ ý thức mâu thuẫn trong thế giới mà có – nhưng có lẽ nguồn tài sản của các vị đặt sai chỗ rồi. Nếu người ta phải lệ thuộc vào thế giới sống trong xung đột để tồn tại, có lẽ sự lệ thuộc này giải thích tại sao thế giới các con chống lại bất kỳ một nỗ lực nào nhằm tạo ra một cơ cấu cho hòa bình ổn định.)

Còn về phần sau của câu con hỏi, muốn giữ cái con đã vất vả lâu dài để có được, như một cá nhân hoặc một quốc gia, thì không phải là không có lý, nếu con đến từ một ý thức Thế Giới Bên Ngoài.

Cái gì?

Nếu con tìm được hạnh phúc lớn nhất của con từ những kinh nghiệm chỉ có được trong Thế Giới Bên Ngoài – thế giới vật lý bên ngoài con, con sẽ không bao giờ muốn từ bỏ một miligram những gì con đã tích góp được, như một người và như một quốc gia, để làm cho con hạnh phúc.

Và bao lâu những người “không có” thấy rằng sự bất hạnh của họ bị cột chặt vào sự thiếu thốn của cái vật chất, thì họ cũng vậy, sẽ bị dính bẫy. Họ sẽ luôn muốn có cái con đã có được, và con sẽ luôn từ chối chia sẻ nó.

Đó là lý do tại sao Ta nói trước đây rằng, có một cách thực sự loại trừ chiến tranh – và mọi kinh nghiệm bất an bất ổn. Nhưng đây là một giải pháp tinh thần.

Cuối cùng, mọi vấn đề địa lý-chính trị, cũng như vấn đề cá nhân, xét cho cùng đều là vấn đề tinh thần cả.

Cả cuộc sống đều là tinh thần, và vì thế, mọi vấn đề của cuộc sống đều dựa vào tinh thần và được giải quyết bằng tâm linh.

Chiến tranh được tạo ra trên hành tinh của các con vì có người có gì mà người khác muốn. Đây là cái khiến cho ai đó làm cái gì đó mà người nào đó khác không muốn họ làm.

Mọi mâu thuẫn đều nảy sinh từ ước muốn đặt sai chỗ.

Bình an duy nhất trên thế giới mà bền vững là Bình An Nội Tâm.

Mỗi người hãy tìm kiếm bình an nội tâm. Khi con tìm thấy bình an bên trong, con cũng thấy rằng con có thể tìm thấy bên ngoài nữa.

Điều này đơn giản có nghĩa là con không còn cần đến những thứ ở thế giới bên ngoài nữa. “Không cần” là một thứ tự do lớn lao. Trước hết, nó giải phóng con khỏi sợ hãi: sợ rằng có gì đó mình không có; sợ rằng có gì đó mình sẽ bị mất; và sợ rằng không có một thứ gì đó, con sẽ không hạnh phúc.

Thứ nhì, “không cần” giải phóng con khỏi giận dữ. Giận dữ là sự sợ hãi được công bố. Khi con không có gì phải sợ, con cũng không có gì để phải giận dữ cả.

Con không tức giận khi con không lấy được cái con muốn, vì sự muốn của con chỉ đơn giản là một ưu tiên, chứ không phải nhu cầu. Vì thế con không có sự sợ hãi đi kèm với khả năng không lấy được nó. Vì thế, không có tức giận.

Con không tức giận khi con nhìn thấy những người khác làm điều con không muốn họ làm, vì con không cần họ làm hay không làm bất cứ điều gì. Vì thế, không có tức giận.

Con không tức giận khi một ai đó không tốt, vì không cần họ phải tử tế.

Con không tức giận khi ai đó không yêu thương, vì con không cần họ yêu mến con. Con không tức giận khi ai đó ác độc, hoặc xúc phạm, hoặc tìm cách làm hại con, vì con không cần họ phải cư xử khác đi, và con biết rõ rằng con không thể nào bị hại.

Con thậm chí còn không tức giận nếu có ai đó tìm cách lấy mạng con, vì con không sợ chết.

Khi sợ hãi được cất khỏi con, mọi thứ khác có thể lấy đi từ con và con sẽ không tức giận.

Tự bên trong, bằng trực giác, con biết rằng mọi thứ con đã sáng tạo ra đều có thể sáng tạo lại, hoặc – quan trọng hơn – biết rằng chúng không quan trọng gì.

Khi con tìm thấy Bình An Nội Tâm, khi ấy sự có mặt hay vắng mặt của bất kỳ ai, nơi chốn hay đồ vật, điều kiện, hoàn cảnh, hoặc tình trạng nào có thể là Người Sáng Tạo tâm trạng con, hoặc là nguyên nhân cho kinh nghiệm về hiện hữu của con nữa.

Như thế không có nghĩa là con gạt bỏ tất cả mọi thứ trong thân xác mình. Ngược lại mới đúng. Con cảm nghiệm hoàn hảo trong thân xác con và niềm vui về điều đó, như chưa từng cảm nghiệm trước đó.

Nhưng sự liên hệ với những thứ trong thân xác sẽ mang tính tự nguyện, chứ không phải bắt buộc. Con sẽ cảm nghiệm những cảm giác của cơ thể vì con chọn, chứ không phải vì con buộc phải cảm nghiệm để nhờ đó cảm thấy hạnh phúc hay biền mình cho nỗi buồn.

Chỉ một sự thay đổi đơn giản như thế thôi – tìm kiếm bình an nội tâm – có thể chấm dứt mọi chiến tranh, tiêu diệt mọi xung đột, ngăn cản bất công, và mang thế giới tới hòa bình vĩnh cửu. Nếu mọi người làm điều ấy.

Không còn cần tới một công thức nào khác, hoặc không thể có. Hòa bình thế giới là một điều mang tính cá nhân!

Điều cần đến không phải là thay đổi hoàn cảnh, nhưng là thay đổi ý thức.

Làm sao chúng con có thể tìm được bình an nội tâm khi chúng con đang đói? Có thể ngồi an nhiên tự tại khi đang khát? Giữ được bình tĩnh khi chúng con ướt lạnh và không có chỗ trú thân? Hoặc tránh không tức giận khi những người chúng con yêu thương đang chết không rõ nguyên nhân?

Ngài nói nghe như thơ, nhưng thơ thì có thực tế không? Điều đó nói được điều gì với người mẹ ở Ethiopia đang nhìn thấy đứa con gầy yếu của mình chết vì thiếu một lát bánh mì? Người đàn ông ở Trung Mỹ cảm thấy một viên đạn xé toạc thân thể mình vì ông ta cố gắng ngăn cản quân đội chiếm làng mình? Và bài thơ của ngài có nói gì với người phụ nữ ở Brooklyn bị một băng nhóm cưỡng hiếp tới tám lần? Hay là gia đình sáu

người ở Ireland bị nổ tung bởi một quả bom khủng bố đặt trong nhà thờ vào một buổi sáng Chủ nhật?

Điều này thật khó nghe, nhưng Ta bảo con: Trong mọi sự đều có sự hoàn hảo. Hãy tìm cách nhìn thấy sự hoàn hảo. Đây là sự thay đổi ý thức mà Ta đã nói.

Đừng cản gì cả. Hãy mơ ước mọi thứ. Và chọn lấy cái hiện ra.

Hãy cảm nhận những cảm giác của con. Hãy khóc tiếng khóc của con.

Hãy cười những tiếng cười của con. Hãy tôn trọng sự thật của con. Nhưng khi tất cả mọi cảm xúc đã qua rồi, hãy lặng thinh và biết rằng Ta là Thiên Chúa.

Nói cách khác, ngay giữa thảm kịch lớn lao nhất, hãy chiêm ngắm vinh quang của tiến trình. Ngay cả khi con chết vì viên đạn xuyên qua cổ, ngay cả khi con đang bị hãm hiếp hội đồng.

Điều này nghe như thể không thể nào làm được. Nhưng khi con đi đến ý thức của Thiên Chúa, con có thể làm được điều đó.

Con dĩ nhiên không buộc phải làm điều đó. Tùy vào con có muốn cảm nghiệm giây phút ấy không.

Vào giây phút thảm kịch lớn lao, thách đố luôn luôn là giữ lòng yên tĩnh và đi sâu vào trong tâm hồn.

Con làm điều đó một cách tự động khi con không còn kiểm soát với nó.

Con có bao giờ nói chuyện với một người vô tình lái xe phóng ra khỏi cây cầu chưa? Hoặc thấy mình đối diện với một khẩu súng? Hoặc sắp chết đuối? Thường thì họ sẽ bảo với con rằng thời gian chậm lại, rằng họ được xâm chiếm bởi một sự bình an lạ lùng, rằng không còn sợ gì nữa cả.

“Đừng sợ, vì Ta ở với con.” Đó là điều thơ nói với người đang đối diện thảm kịch. Trong giờ phút tối tăm nhất, Ta sẽ là ánh sáng cho con. Trong những giờ phút đen tối nhất, Ta sẽ là niềm an ủi cho con. Trong lúc khó khăn vất vả nhất, Ta sẽ là sức mạnh cho con. Vì thế, hãy có đức tin! Vì Ta là mục tử của con; con sẽ không thiếu gì. Ta sẽ cho con nằm nghỉ trong đồng cỏ xanh tươi; Ta sẽ dắt con tới bên dòng nước lặng.

Ta sẽ bổ sức cho linh hồn con, và đưa con vào đường ngay nẻo chính, vì danh dự của Ta.

Và này, dù con đi qua thung lũng đầy Bóng Tối Sự Chết, con sẽ không sợ hãi gì; vì Ta ở cùng con. Cây gậy và cây Trượng của Ta sẽ làm con vững dạ an lòng.

Ta sẽ dọn bàn cho con ngay trước mặt quân thù. Ta sẽ xức dầu trên đầu con. Chén của con sẽ đầy tràn chan chứa.

Chắc chắn một điều, lòng nhân từ và ân sủng sẽ theo con cho hết mọi ngày trong đời con, và con sẽ ở lại trong nhà của Ta – và trong trái tim Ta, mãi mãi.

CHƯƠNG 12

Thật tuyệt vời. Điều ngài vừa nói thật tuyệt diệu. Con ước gì cả thế giới có thể được như thế. Con ước gì thế giới có thể hiểu và tin được điều này.

Cuốn sách này sẽ giúp. Con đang giúp họ. Vậy con đang đóng một vai trò, và con đang thực hiện phần của mình trong việc khơi dậy Ý Thức Tập Thể. Đó là điều mọi người phải làm.

Vâng.

Chúng ta có thể chuyển đến chủ đề mới chưa? Con nghĩ điều quan trọng là chúng ta nói về thái độ này – ý niệm về các sự việc – mà Ngài đã nói trước đây một chút rằng ngài muốn trình bày cho thỏa đáng.

Thái độ mà con muốn nói tới là thái độ của nhiều người, cho rằng người nghèo đã được cho đủ rồi; rằng chúng con phải ngưng đánh thuế người giàu – trong thực tế là trừng phạt họ vì đã làm việc nhiều và “làm ra nó” – để cung cấp nhiều hơn cho người nghèo.

Những người ấy tin rằng người nghèo thì nghèo cơ bản là vì họ muốn thế. Nhiều người thậm chí không thèm cố gắng kéo mình lên. Họ thích ngâm vú của chính phủ hơn là chịu trách nhiệm về bản thân mình.

Có nhiều người tin rằng việc tái phân phối của cải – chia sẻ - là một điều xấu của xã hội chủ nghĩa. Họ trích dẫn Tuyên ngôn Cộng sản – “tự chuyện mỗi người tùy theo năng lực, cho tới mỗi người tùy theo nhu cầu” – như bằng chứng của nguồn gốc ma quỷ của cái ý niệm bảo đảm phẩm giá căn bản của con người cho mọi người qua những nỗ lực của mọi người.

Những người ấy tin rằng “mọi người vì mình.” Nếu họ được bảo rằng khái niệm này nhấn tâm và vô cảm, họ tránh né vào câu khẳng định rằng cơ hội gõ cửa là như nhau cho mọi người; họ tuyên bố không ai làm việc dưới một sự bất lợi nội tại; rằng nếu họ có thể “làm ra nó”, thì mọi người đều có thể - và nếu ai không làm được, ấy là do sai lầm đáng chết của chính họ.

Con cảm thấy đó là một suy nghĩ nông cuồng, bắt nguồn từ sự vô tâm.

Vâng. Thế Ngài cảm thấy thế nào?

Ta không xét đoán gì về chuyện này. Đó chỉ đơn giản là một suy nghĩ. Chỉ có một câu hỏi có liên quan phần nào đó tới suy nghĩ này hoặc nọ. Liệu nó có phục vụ cho con không khi bám vào nó? Xét về khía cạnh Người Mà Con Là và Người Mà Con Tìm Cách Trở Thành, suy nghĩ ấy có giúp cho con không?

Nhìn vào thế giới, đó là câu hỏi mà mọi người phải hỏi. Nuôi dưỡng tư tưởng như thế có giúp cho chúng ta không?

Ta quan sát thấy điều này: Có những người – quả thật, toàn bộ những nhóm người đã được sinh vào cái mà con gọi là bất lợi. Điều này hiển nhiên là sự thật.

Một điều khác cũng đúng là ở một bình diện rất siêu hình, không có ai “bất lợi” cả, vì mỗi linh hồn tạo ra cho chính nó đúng những người, những biến cố, và những hoàn cảnh cần thiết để nó hoàn thành điều nó muốn hoàn thành.

Con chọn lựa mọi sự. Cha mẹ con. Quốc gia con sinh ra. Tất cả mọi hoàn cảnh bao quanh việc tái nhập của con.

Tương tự, trong suốt mọi ngày và thời gian của đời con, con tiếp tục chọn và tạo ra những người, những biến cố và hoàn cảnh được thiết kế để mang tới cho con đúng những cơ hội hoàn hảo mà hiện con mơ ước, để biết về chính mình như con thực sự là.

Nói cách khác, không có ai “bất lợi” cả, xét đến điều mà linh hồn muốn hoàn thành. Lấy thí dụ, linh hồn có thể ước ao làm việc với một thân thể tật nguyền, hoặc trong một xã hội bị áp bức, hoặc dưới những đè nén khổng lồ về mặt chính trị hoặc kinh tế, để tạo ra những điều kiện cần thiết nhằm hoàn thành điều nó đã quyết định làm.

Vậy chúng ta nhìn thấy rằng những người quả thực đối mặt với “bất lợi” theo nghĩa vật lý, nhưng đó thực sự là những hoàn cảnh đúng và hoàn hảo về mặt siêu hình.

Xét về mặt thực tế, điều đó có nghĩa gì với chúng con? Chúng con có nên giúp đỡ “những người bất hạnh” hay chỉ đơn giản nhìn thấy rằng, thực ra, họ đang ở đúng chỗ họ muốn và như vậy cho phép họ thực hiện cái Nghiệp của chính họ?

Đó là một câu hỏi rất hay – và rất quan trọng.

Trước hết, hãy nhớ rằng, mọi điều con nghĩ, nói và làm là một phản ảnh của điều con đã quyết định về chính mình; một sự tuyên bố Con Là Ai; một

hành vi sáng tạo trong quyết định của con về người mà con muốn là. Ta sẽ còn quay trở lại điều ấy, vì đó là điều duy nhất con đang làm ở đây; đó là điều mà con hướng tới. Không còn điều gì khác để tiếp tục, không còn lịch làm việc nào khác cho linh hồn đâu. Con đang tìm cách trở nên và cảm nghiệm Người Mà Con Thực Sự Là và tạo nên nó. Con đang tạo nên chính mình một lần mới trong mọi giây phút Hiện Tại.

Bây giờ, trong bối cảnh ấy, khi con đi ngang qua một người mà người đó, trong mức độ tương đối như được quan sát trong thế giới của con, có vẻ bất lợi, câu hỏi đầu tiên con phải hỏi là: Con Là Ai và Con chọn là ai, trong quan hệ với điều này?

Nói cách khác, câu hỏi đầu tiên khi con gặp một người khác trong bất kỳ hoàn cảnh nào phải luôn luôn là: Con muốn gì ở đây?

Con có nghe không? Câu hỏi đầu tiên của con phải luôn luôn là như thế: Con muốn gì ở đây? Chứ không phải: Người này muốn gì ở đây?

Đó là ánh sáng hấp dẫn nhất mà con từng nhận được về cách xử sự trong quan hệ con người. Nó cũng đi ngược lại mọi thứ con đã từng được dạy.

Ta biết. Nhưng lý do mà những mối quan hệ của con đang rối tung như vậy là vì con luôn tìm cách hình dung ra điều mà người khác muốn và những người khác muốn – thay vì điều con thực sự muốn. Thế rồi con phải quyết định liệu có đưa cái đó cho họ không. Và đây là cách mà con quyết định: Con quyết định bằng cách nhìn vào điều mà con có thể muốn từ họ. Nếu không tìm ra được điều gì mà con cho rằng con muốn từ họ, lý do thứ nhất để con cho họ điều họ muốn biến mất, và thế là con hiếm khi làm. Mặt khác, nếu con thấy rằng có điều gì đó con muốn hoặc có thể muốn ở nơi họ, khi ấy động cơ tự sinh tồn của con thức dậy, và con tìm cách cho họ cái họ muốn.

Thế rồi con oán hận – nhất là nếu người kia không cho con cái con muốn. Trong cái trò chơi tên là Tôi Sẽ Giao Dịch Với Bạn này, con lập ra một sự quân bình rất tế nhị. Anh đáp ứng nhu cầu của tôi, và tôi sẽ đáp ứng cho anh.

Nhưng mục đích của mọi quan hệ loài người – những mối quan hệ giữa các quốc gia cũng như giữa các cá nhân – không có liên quan gì tới bất cứ điều này ở đây. Mục đích của Quan Hệ Thiêng Thánh của con với mọi người khác, vật khác, thứ khác không phải là để hình dung ra điều họ muốn hay cần, nhưng là cái con muốn hoặc ước ao ngay lúc này để lớn lên, để là Người mà con muốn Là. Đó là lý do tại sao ta đã tạo ra Quan Hệ với những thứ khác. Nếu không

phải vì thế, con có thể tiếp tục sống trong chân không, trong cái Tất Cả Vĩnh Cửu mà từ đó con đến.

Nhưng trong cái Tất Cả, con chỉ hiện diện và không thể cảm nghiệm được “ý thức” của con như một cái gì cụ thể, vì, trong Tất Cả, không có gì mà con không là.

Vì thế Ta đã đưa ra một cách cho con sáng tạo lại mới, và Biết, Con Là Ai trong cảm nghiệm của con. Ta đã làm thế bằng cách cho con:

1. Tương đối tính, một hệ thống trong đó con có thể tồn tại như một món đồ trong tương quan với một thứ khác.

2. Sự quên – một tiến trình nhờ đó con tự nguyện đi vào một cơn mê hoàn toàn, để con không thể biết được rằng tương đối tính chỉ là một tiểu xảo, và con là Tất Cả của Nó.

3. Ý thức - một trạng thái mà con phát triển cho đến khi con đạt đến nhận thức đầy đủ, sau đó trở thành một Thiên Chúa, sáng tạo và trải nghiệm thực tế của riêng con, mở rộng và khám phá ra thực tế đó, thay đổi và tái tạo mà thực tế là con kéo dài ý thức của con để giới hạn mới – hoặc chúng ta sẽ nói, không có giới hạn.

Trong mô hình này , Ý thức là tất cả.

Ý thức – cái mà con thực sự ý thức – là cơ sở của mọi sự thật và của mọi linh đạo thật.

Nhưng mục đích chính của tất cả những cái này là gì? Trước hết, Ngài làm cho chúng con quên đi Chúng Con Là Ai, để chúng con có thể nhớ lại Chúng Con Là Ai à?

Không hẳn thế. Để các con có thể tạo ra Người Mà Các con Là và Người Mà Các con Muốn Là.

Đây là hành động của Thiên Chúa Là Thiên Chúa. Đó là Ta Là Ta – thông qua các con!

Đây là tiêu điểm của tất cả sự sống.

Thông qua con, Ta trải nghiệm là Người và Cái Ta Là.

Không có con, Ta có thể biết được nó, con không cảm nghiệm được nó.

Biết và cảm nghiệm là hai chuyện khác nhau. Ta sẽ chọn cảm nghiệm mọi lúc. Thực vậy, Ta đã làm thế. Thông qua con.

Dường như con đã lạc mất câu hỏi ban đầu ở chỗ này rồi.

Ồ, thật khó mà giữ Thiên Chúa lại trên một chủ đề. Ta thích diễn giải.

Hãy xem xem chúng ta có thể quay lại không.

Ồ vâng – có liên hệ gì tới những người kém may mắn.

Trước hết, hãy quyết định Người và Cái Con Là trong Quan Hệ với họ.

Thứ đến, nếu con quyết định rằng con muốn trải nghiệm chính mình như một người Cứu trợ, như người Yêu thương và Thông Cảm và Chăm Sóc, thì hãy xem xem làm sao con có thể là những thứ ấy cách tốt nhất như thế nào. Và ghi nhận rằng khả năng của con để làm những điều ấy không liên quan gì đến những người khác là gì hoặc làm gì.

Đôi khi cách tốt nhất để yêu một người, và sự giúp đỡ tốt nhất, là để họ một mình hoặc giúp sức cho họ để họ giúp chính mình.

Việc ấy cũng giống như một bữa tiệc. Đời sống là một bữa tiệc tự chọn, và con có thể cho họ một sự giúp đỡ lớn cho chính họ.

Hãy nhớ rằng sự trợ giúp lớn nhất con có thể cho một người khác là đánh thức họ dậy, nhắc nhở họ về Người Mà Họ Thực Sự Là. Có nhiều cách để làm điều đó. Đôi khi với một chút giúp đỡ; một cú hích, một cú đẩy mạnh, một cái thúc cùi chỏ... và đôi khi với một quyết định để mặc họ, theo đường của họ, bước đi bằng chân họ, không can thiệp hay ngăn cản gì cả. (Mọi bậc cha mẹ đều biết tôi chọn lựa này và đau đớn về nó hằng ngày.)

Điều con có cơ hội làm cho người kém may mắn là nhắc nhở họ. Tức là, làm cho họ có một Tâm Trí Mới về chính mình.

Và con nữa, con phải có một Tâm Trí mới về họ, vì nếu con nhìn họ như những người kém may mắn, thì họ sẽ thành như vậy.

Năng khiếu vĩ đại của Giê-su là ngài nhìn thấy mọi người như họ thực sự là. Ngài từ chối không chấp nhận vẻ bề ngoài; ngài không chịu tin vào cái những người khác tin về chính họ. Ngài luôn có một suy nghĩ cao hơn, và luôn mời người khác tin vào đó.

Nhưng ngài cũng tôn trọng nơi những người khác chọn. Ngài không yêu cầu họ chấp nhận ý niệm cao hơn của mình, mà chỉ đưa nó ra như một lời mời gọi.

Ngài cũng cư xử với lòng thương xót, và nếu những người khác chọn thấy mình như những Hữu thể cần sự trợ giúp, ngài không khước từ họ vì sự lượng giá sai lầm của họ, nhưng cho phép họ yêu mến Thực tại của họ và yêu thương trợ giúp họ thực hiện chọn lựa của mình.

Vì Giê-su biết rõ rằng đối với một số người, con đường nhanh nhất đưa đến Người Mà Họ Là là con đường ngang qua Người Mà Họ Không Là. Ngài không gọi đây là con đường không hoàn hảo, và rồi kết án nó. Thay vì như thế, ngài thấy đó cũng là con đường hoàn hảo – và hỗ trợ mọi người trong việc là người họ muốn là.

Vì thế, bất cứ ai xin Đức Giê-su giúp đỡ đều được nhận lời.

Ngài không khước từ ai, nhưng luôn xem xét cẩn thận để sự giúp đỡ của mình sẽ giúp cho người kia hoàn thành ước muốn thành thật của mình cách trọn vẹn.

Nếu những người khác thành thực tìm kiếm sự giác ngộ, thành thật bày tỏ sự sẵn sàng đi đến nấc kế tiếp, Giê-su ban cho họ sức mạnh, lòng can đảm, sự khôn ngoan để làm điều đó. Ngài đưa ra chính mình như một gương mẫu và khuyến khích mọi người, nếu họ không thể làm gì khác, hãy tin vào ngài. Ngài nói, ngài sẽ không dẫn ai lạc lối bao giờ.

Nhiều người đã đặt niềm tin vào ngài, và cho đến nay, ngài đã giúp đỡ những người kêu cầu danh ngài. Vì linh hồn ngài đã dán thân vào việc đánh thức những người tìm kiếm sự tỉnh thức và sống trọn vẹn trong Ta.

Nhưng Đức Ki-tô thương xót những người không muốn thức. Vì thế, ngài gạt bỏ sự tự mãn, và cũng như Cha trên trời, ngài không xét đoán bao giờ.

Ý niệm của Đức Giê-su về Lòng Mến Hoàn Hảo là đem cho mọi người sự giúp đỡ đúng như họ yêu cầu, sau khi nói với họ về loại giúp đỡ họ có thể có được.

Ngài không bao giờ từ chối giúp đỡ một ai, và ít nhất ngài muốn làm thế vì một ý nghĩ rằng “con dọn giường của con, giờ hãy nằm vào đó đi.”

Giê-su biết rằng nếu ngài cho người ta sự giúp đỡ mà họ xin, thay vì chỉ giúp điều ngài muốn cho, ngài đang giúp sức cho họ ở mức độ mà họ sẵn sàng nhận tiếp sức.

Đây là cách của mọi bậc thầy lớn. Những người đã bước đi trên hành tinh của con trong quá khứ, và đang bước đi hiện nay.

Bây giờ con bối rối quá. Khi nào thì việc giúp đỡ là tước bỏ sức mạnh? Khi nào việc giúp đỡ lại đi ngược lại sự trưởng thành của người khác?

Khi sự giúp đỡ của con được trao cho người kia theo một cách thức mà nó tạo ra sự lệ thuộc tiếp tục, thay vì sự độc lập nhanh chóng.

Khi con cho phép người khác, nhân danh lòng thương xót, bắt đầu dựa vào con thay vì dựa vào chính họ.

Đó không phải là lòng thương xót, mà là sự cưỡng bức. Con có một sự cưỡng bức quyền lực. Vì loại giúp đỡ ấy thực sự là tước đoạt sức mạnh. Bây giờ, sự phân biệt này có thể rất tinh tế, và đôi khi con thậm chí còn không biết rằng con đang tước đoạt quyền lực. Con thực sự tin rằng con chỉ đang làm hết sức mình để giúp người khác..., nhưng hãy cẩn thận để con không tìm cách tạo ra giá trị bản thân của chính con. Vì tùy theo mức độ con cho phép người khác làm cho con chịu trách nhiệm về họ, mà theo đó con đã cho phép họ làm cho con nên mạnh mẽ. Và dĩ nhiên, làm cho con cảm thấy mình đáng giá.

Nhưng loại giúp đỡ này là một loại dâm dục có tác dụng quyền rũ những người yếu đuối.

Mục đích là giúp những người yếu nên mạnh mẽ, chứ không làm cho người yếu nên yếu hơn.

Đây là vấn đề của nhiều chương trình trợ giúp của chính phủ, vì chúng thường làm cái sau hơn là cái đầu. Các chương trình của chính phủ có thể mang tính tự ghi nhớ mình. Mục tiêu của chúng trong từng chi tiết có thể là để biện minh cho sự tồn tại của chúng cũng như giúp đỡ những người mà chúng được lập ra để trợ giúp.

Nếu có một giới hạn cho tất cả mọi sự trợ giúp của chính phủ, người ta sẽ được giúp khi họ thực sự cần giúp, nhưng không thể trở nên nghiện ngập với sự giúp đỡ ấy, thay nó cho sự tự chủ của chính họ.

Chính phủ hiểu rằng giúp đỡ là quyền lực. Đó là lý do tại sao chính phủ đưa ra rất nhiều trợ giúp cho càng nhiều người càng tốt, vì càng giúp nhiều người, chính phủ càng được nhiều người giúp.

Những người mà chính phủ hỗ trợ sẽ ủng hộ chính phủ.

Vậy nên không nên có sự tái phân phối của cải. Tuyên ngôn cộng sản là của ma quỷ.

Dĩ nhiên, không hề có ma quỷ, nhưng Ta hiểu ý con rồi.

Ý tưởng nằm sau câu tuyên bố “Từ mỗi người tùy theo năng lực, đến mỗi người tùy theo nhu cầu” không phải xấu, nhưng rất đẹp. Đó chỉ là một cách khác để nói rằng con là người quản gia của anh em con. Đó là sự bổ túc cho ý niệm đẹp đẽ này, đã trở nên xấu xí.

Chia sẻ phải là một cách sống, chứ không phải một chỉ thị của chính phủ. Chia sẻ phải là tự nguyện, không phải bị ép buộc.

Nhưng - ở đây chúng ta đi lại lần nữa! – xét ở phần tốt nhất, chính phủ là nhân dân, và các chương trình của nó chỉ là các cơ cấu nhờ đó người dân chia sẻ với người khác, như là một “lối sống.” Và con muốn lý luận rằng nhân dân, như một tập thể thông qua các hệ thống chính trị của họ, đã chọn làm như thế vì nhân dân đã quan sát, và lịch sử đã cho thấy, rằng “những người có” không chia sẻ với “người không có.”

Nông dân Nga đã có thể chờ cho đến tận đời để giới quý tộc Nga chia sẻ của cải của họ, thường được tích lũy và phình to thông qua công việc nặng nhọc của các nông dân. Nông dân chỉ được cung cấp đủ sống, như là phần “hoa hồng” để tiếp tục canh tác và làm cho các chúa đất giàu hơn. Hãy nói về một quan hệ lệ thuộc đi! Đây là một sự giằn xé kiểu tôi-sẽ-giúp-anh-nếu-anh-giúp-tôi mang nhiều tính bóc lột và thô bỉ hơn bất cứ cái gì từng được chính quyền phát minh ra!

Chính cái sự thô bỉ này, dựa vào đó các nông dân Nga đã nổi loạn. Một chính quyền bảo đảm rằng mọi người được đối xử bình đẳng đã ra đời từ sự tuyệt vọng của dân chúng khi “những người có” không muốn cho “những người không có” phần ước muốn của họ.

Như nữ hoàng Marie Antoinette đã nói về đám đông chết đói đang ồn ào dưới cửa sổ phòng bà trong giận dữ, trong khi bà lười biếng nằm trong một cái bồn dát vàng viền ngọc quý, nhâm nhi mấy trái nho nhập cảng: Hãy cho họ ăn bánh đi!

Đây là thái độ mà đám dân đen bị chà đạp đã chửi bới. Đây là điều kiện gây nên cách mạng và tạo ra chính quyền của nhóm được gọi là bị áp bức.

Những chính quyền lấy của người giàu chia cho người nghèo được gọi là áp bức, trong khi những chính quyền không làm gì khi người giàu bóc lột người nghèo thì được gọi là hà khắc.

Hãy hỏi nông dân ở Mê-hi-cô ngay cả ngày hôm nay. Người ta nói rằng hai mươi hoặc ba mươi gia đình – những người giàu có và quyền lực – điều khiển Mê-hi-cô (chủ yếu vì họ sở hữu nó!), trong khi hai mươi hoặc ba mươi triệu sống trong sự tước đoạt hoàn toàn. Thế nên nông dân vào năm 1993-94 đã nổi loạn, tìm cách buộc chính phủ của đám quý tộc nhận ra bốn phần của nó là giúp đỡ người dân cung cấp các phương tiện sống ít nhất đủ cho phẩm giá của họ. Có một sự khác biệt giữa các chính phủ quý tộc và chính phủ “của, bởi và cho nhân dân.”

Không phải các chính phủ của nhân dân được tạo ra bởi những người dân tức giận và tuyệt vọng vì sự ích kỷ cố hữu của bản tính con người sao? Không phải các chương trình của chính phủ được tạo ra như một giải pháp cho việc loài người không muốn tự đưa giải pháp cho mình sao?

Đây không phải là nguồn gốc của các luật về công bằng nhà ở, tình trạng lao động trẻ em, các chương trình hỗ trợ những bà mẹ có con lệ thuộc mình sao?

Chương trình An Sinh Xã Hội không phải là nỗ lực của chính phủ nhằm cung cấp cho những người già một cái gì mà gia đình của họ không muốn hoặc không thể cho sao?

Làm sao chúng con hòa giải được việc ghét chính quyền kiểm soát và thiếu sẵn sàng làm bất cứ điều gì mình không buộc phải làm khi không có sự kiểm soát?

Nghe nói rằng một số thợ mỏ làm việc dưới những điều kiện khủng khiếp trước khi chính quyền yêu cầu những chủ mỏ giàu sự phải làm sạch các mỏ than bẩn thỉu. Tại sao những ông chủ không tự mình làm điều đó? Vì điều đó sẽ cắt vào lợi nhuận của họ! Và người giàu không quan tâm chuyện có bao nhiêu người nghèo đã chết trong những khu mỏ thiếu an toàn, để giữ cho lợi nhuận tiếp tục chảy – và lớn lên.

Các nhà buôn trả cho nô lệ những đồng lương học việc mãi đến khi chính phủ áp đặt những quy định tối thiểu về lương. Những người thích quay về “một

thời vàng son” thì nói: “Cái quái gì vậy? Họ đã tạo công ăn việc làm mà. Thế ai đang mạo hiểm đây? Công nhân à? Không rồi! Nhà đầu tư, ông chủ mới là người mạo hiểm! Vậy thì ông ta phải được phần lớn nhất!”

Có ai nghĩ rằng những công nhân mà các ông chủ đang dựa vào sức lao động của họ phải được đối xử với phẩm giá xứng đáng, họ lập tức bị gọi là cộng sản.

Ai nghĩ rằng một người không nên bị từ chối quyền có nhà ở vì màu da thì được gọi là người theo xã hội chủ nghĩa.

Ai nghĩ rằng phụ nữ không nên bị từ chối cơ hội làm việc hoặc thăng tiến chỉ vì cô ấy sai giới tính thì bị gọi là người theo phong trào nữ quyền cực đoan.

Và khi chính phủ, thông qua các đại biểu được bầu lên của họ, đi vào giải quyết những vấn đề mà những người có quyền trong xã hội nhất quyết từ chối giải quyết lấy, những chính phủ ấy được gọi là áp bức! (Oái oăm là từ chính những người mà họ giúp. Chỉ bởi những người từ chối tự giúp mình).

Không nơi đâu điều này rõ hơn trong lĩnh vực y tế. Vào năm 1992, một tổng thống Hoa Kỳ và vợ ông đã quyết định rằng để cho hàng triệu người Mỹ không được tham gia y tế phòng ngừa là không công bằng và hợp lý; ý tưởng ấy đã bắt đầu một cuộc đấu tranh về y tế, lôi kéo cả ngành y và kỹ nghệ bảo hiểm vào cuộc tranh cãi.

Vấn đề thực sự không phải là giải pháp của ai tốt hơn; kế hoạch của chính phủ hay kế hoạch do tư nhân đề xuất. Vấn đề thực sự là: Tại sao giới tư nhân không đề nghị giải pháp của mình từ lâu trước đó?

Con sẽ nói cho ngài biết tại sao. Bởi vì nó không phải làm thế. Không có ai phàn nàn. Và kỹ nghệ được thúc đẩy bởi lợi nhuận.

Lợi nhuận, lợi nhuận, lợi nhuận.

Vì thế, điểm xoáy của con là chỗ này. Chúng ta không thể kêu gọi, khóc lóc và phàn nàn về tất cả những gì mình muốn. Sự thật đơn giản là, chính phủ đưa ra các giải pháp khi khu vực tư nhân không đưa.

Chúng ta cũng có thể nói rằng chính phủ đang làm cái họ đang làm dựa trên ước muốn của nhân dân, nhưng bao lâu người dân kiểm soát chính quyền – như họ làm một phần lớn ở Mỹ - chính quyền sẽ tiếp tục tạo ra và yêu cầu các giải pháp cho các căn bệnh xã hội vì đa số người dân đều

không giàu và có quyền lực, và vì thế, hành luật cho chính họ điều mà xã hội sẽ không tự nguyện mang cho họ.

Chỉ trong những quốc gia mà đa số nhân dân không kiểm soát chính phủ, chính phủ mới làm ít hoặc không làm gì trước các bất công.

Vậy thì vấn đề là: Chính phủ điều hành bao nhiêu là quá nhiều? Bao nhiêu là quá ít? Và mức nào là quân bình?

Ái chà! Ta chưa bao giờ thấy con hăng máu như thế này! Trong cả hai cuốn, chưa lần nào con chiếm diễn đàn lâu như thế.

Chà, ngài đã nói là cuốn sách này sẽ nói về một số vấn đề rộng lớn hơn đối diện với gia đình nhân loại. Con nghĩ con vừa đặt một vấn đề lớn.

Về mặt hùng biện thì đúng vậy. Mọi người từ Toynbee tới Jefferson và Marx đều đã thử giải quyết nó hàng trăm năm rồi.

Đúng vậy. Thế giải pháp của Ngài là gì?

Chúng ta sẽ phải đi ngược lại từ đây; chúng ta sẽ phải đi lại một số nền tảng cũ.

Tiếp đi. Có lẽ con cần nghe lại hai lần.

Vậy chúng ta sẽ bắt đầu với sự kiện là Ta không hề có “giải pháp” nào cả. Và đó là vì Ta không thấy chuyện này là có vấn đề gì cả. Nó chỉ là cái nó là, và Ta không có ưu tiên nào về điều đó. Ta chỉ mô tả ở đây cái quan sát được; cái mà ai cũng có thể thấy được.

Được rồi, Ngài không có giải pháp nào cả và không có ưu tiên. Vậy Ngài có thể cho con một nhận xét không?

Ta thấy rằng thế giới chưa đi tới một hệ thống quản trị có thể đưa ra một giải pháp tổng thể - dù chính quyền Mỹ đã đi đến gần nhất.

Khó khăn ở chỗ là sự thiện và công bằng là những vấn đề đạo đức, không phải chính trị.

Chính quyền là nỗ lực của loài người nhằm áp đặt lòng tốt và bảo đảm công bằng. Nhưng chỉ có một nơi ở đó lòng tốt được sinh ra, đó là trong lòng con người. Chỉ có một nơi mà sự công bằng có thể được khái niệm hóa, là trong

trí óc con người. Chỉ có một nơi mà tình yêu có thể được thực sự cảm nghiệm, là trong hồn con người. Vì linh hồn loài người là tình yêu.

Các con không thể làm luật đạo đức. Các con không thể ban hành một luật nói rằng “hãy yêu thương nhau.”

Chúng ta hiện giờ đang đi vòng vo trong những vòng tròn, vì chúng ta đã bàn đến những chuyện này trước đây rồi. Tuy nhiên, việc thảo luận vẫn rất tốt, nên cứ tiếp tục đi. Cho dù chúng ta bàn đi bàn lại đến hai ba lần, điều đó vẫn tốt. Nỗ lực ở đây là đi đến đáy của vấn đề; để xem xem con muốn tạo ra nó như thế nào lúc này.

Ồ, vậy thì con sẽ hỏi lại cùng một câu đã hỏi trước đây. Mọi luật pháp không phải chỉ là nỗ lực của con người nhằm đưa thành luật các khái niệm luân lý sao? Không phải “việc ban hành luật là sự cùng thỏa thuận của chúng con về cái gì là “đúng” hay “sai” sao?

Đúng. Và một số quy tắc và luật lệ của bộ luật dân sự là cái bắt buộc trong xã hội sơ khai của các con. (Con phải hiểu rằng trong xã hội không sơ khai luật lệ như vậy là không cần thiết. Mọi hữu thể đều tự quản lý mình). Trong xã hội các con, các con vẫn phải đối mặt với một số vấn đề rất sơ đẳng. Con có dừng lại ở ngã tư đường trước khi đi tiếp không? Con sẽ mua và bán theo một số điều khoản nhất định không? Sẽ có những cảm đoán nào về chuyện con cư xử với người khác?

Nhưng thật ra, ngay cả những luật lệ cơ bản như cấm giết người, cấm làm hại, lừa gạt, hoặc cả chuyện vượt đèn đỏ - không cần và không nên cần đến nếu mọi người ở mọi nơi chỉ tuân theo Luật Yêu MẾN.

Đó là Luật Thiên Chúa.

Điều cần thiết là một sự trưởng thành trong ý thức, chứ không phải là trưởng thành trong quản trị.

Ngài muốn nói là nếu chúng con chỉ việc tuân theo Mười Điều Răn là mọi chuyện sẽ ổn cả!

Không hề có cái gọi là Mười Điều Răn đâu. (Con xem lại Cuốn 1, đã nói kỹ về điều này.) Luật của Thiên Chúa là Không Hề Có Luật. Đây là một điều mà các con không thể hiểu được.

Ta không đòi hỏi điều gì cả.

Nhiều người không thể tin vào câu vừa rồi của Ngài đâu.

Thì bảo họ đọc Cuốn 1 đi. Trong đó đã giải thích rõ chuyện này mà.

Có phải đó là điều Ngài đang đề nghị cho thế giới này? Hoàn toàn vô chính phủ?

Ta không có đề nghị cái gì cả. Ta chỉ quan sát những gì đang diễn ra. Ta đang nói với con về những gì quan sát được. Và không, Ta không thấy rằng vô chính phủ – là sự thiếu vắng quản trị, quy tắc, điều lệ hay hạn chế một điều gì – sẽ có hiệu quả. Một sự an bài như thế chỉ làm được với những hữu thể cấp cao, mà Ta không thấy loài người các con đạt được mức độ ấy.

Bởi thế, một mức độ quản trị nào đó sẽ là điều bắt buộc, cho tới khi chủng tộc các con tiến hóa tới chỗ ở đó các con làm điều tự nhiên đúng một cách tự nhiên.

Các con rất khôn ngoan trong việc quản trị chính mình trong vấn đề nội bộ. Các điểm con đã nêu ra trước đây thật nổi bật, không thể bác bỏ. Người ta thường không làm điều “đúng” khi để cho họ tự quyết định. Vấn đề thực sự không phải là tại sao các chính phủ áp đặt nhiều quy tắc và luật lệ như thế trên người dân, nhưng là tại sao các chính phủ phải làm như thế?

Câu trả lời có liên quan tới Ý Thức Chia Rẽ của các con.

Sự thật là chúng con thấy mình tách rời khỏi nhau.

Đúng rồi.

Nhưng nếu chúng con không tách rời, khi ấy chúng con là Một. Và điều đó không có nghĩa là chúng con chịu trách nhiệm về nhau sao?

Đúng rồi.

Nhưng điều đó không tước mất khỏi chúng con khả năng đạt tới sự vĩ đại cá nhân sao? Nếu con có trách nhiệm với mọi người khác, thế thì Tuyên ngôn Cộng sản đúng rồi còn gì! “Từ mỗi người tùy theo khả năng, tới mỗi người tùy theo nhu cầu.”

Đó là, như Ta đã nói, một lý tưởng cao quý. Nhưng nó bị tước mất sự cao quý của nó khi nó được áp đặt một cách thô bạo.

Đó là cái khó khăn của chủ nghĩa cộng sản. Không phải là khái niệm, nhưng là ở việc thực thi.

Có những người nói rằng khái niệm phải được áp đặt vì khái niệm vi phạm bản tính căn bản của loài người.

Con đã đóng đinh vào đầu rồi. Điều cần phải thay đổi là bản tính căn bản của loài người. Đó là nơi có việc phải làm đấy.

Tạo ra sự chuyển đổi ý thức mà Ngài đã nói.

Đúng rồi.

Nhưng chúng ta lại đi lòng vòng nữa rồi. Có phải một ý thức nhóm sẽ làm cho các cá nhân bị tước mất khả năng?

Hãy nhìn vào nó. Nếu mỗi người trên hành tinh này, mọi nhu cầu cơ bản đều được đáp ứng; nếu đám đông người có thể sống trong phẩm giá và thoát khỏi cuộc đấu tranh để sống còn, liệu điều này có mở ra con đường cho cả nhân loại dần thân vào những tìm kiếm cao cả hơn không?

Sự vĩ đại cá nhân có thực sự bị đè bẹp nếu sự sống còn của cá nhân được bảo đảm?

Phẩm giá phổ quát có thực sự phải hy sinh cho vinh quang cá nhân không?

Loại vinh quang nào có được khi nó đạt được qua sự hy sinh của người khác?

Ta đã đặt dư thừa tài nguyên trên hành tinh các con để bảo đảm việc cung ứng đầy đủ cho mọi người. Làm sao hàng ngày người lại phải chết đói mỗi năm? Hàng trăm người không nhà không cửa? Hàng triệu người kêu khóc chỉ vì đòi phẩm giá?

Loại giúp đỡ nào giúp chấm dứt chuyện này thì không phải là loại giúp đỡ tước đoạt khả năng.

Nếu sự sung túc của con nói rằng họ không muốn giúp cho người chết đói và không nhà cửa vì họ không muốn tước đoạt khả năng của những người ấy, khi ấy sự sung túc của con là giả hình. Vì không ai thực sự “sung túc” nếu họ giàu có trong khi người khác chết đói.

Sự tiến hóa của một xã hội được đo lường bởi việc nó đối xử như thế nào với những người nhỏ nhất trong đó. Như Ta đã nói, thách đó là tìm kiếm sự quân bình giữa giúp người và làm tổn thương họ.

Ngài có thể đưa ra hướng dẫn nào không?

Hướng dẫn tổng quát có thể là như thế này: Khi nào nghi ngờ, hãy luôn luôn nghiêng về phía lòng thương xót.

Trắc nghiệm xem con đang giúp đỡ hay làm tổn thương họ là: Đồng loại người lớn lên hay nhỏ đi do sự giúp đỡ của con? Con đã làm cho họ lớn hơn hay nhỏ hơn? Có thêm hay bớt khả năng đi?

Người ta nói rằng nếu anh cho mỗi cá nhân hết mọi thứ, họ sẽ bớt muốn làm việc vì điều đó nữa.

Nhưng tại sao họ lại phải làm việc vì phẩm giá tối thiểu? Không đủ cho mọi người sao? Tại sao chuyện “làm để kiếm” phải liên hệ hết mọi sự vậy?

Phẩm giá căn bản của loài người không phải là bẩm sinh cho mọi người sao? Không buộc phải là như thế sao?

Nếu người ta tìm kiếm nhiều hơn mức độ tối thiểu – nhiều phẩm hơn, nhà ở lớn hơn, quần áo tốt hơn – họ có thể tìm cách đạt được những mục tiêu ấy. Nhưng người ta có cần phải tranh đấu để chỉ sống còn mà thôi – trên một hành tinh ở đó có thừa mọi thứ cho mọi người?

Đó là câu hỏi trọng tâm mà cả nhân loại đối diện.

Thách đó không phải là làm cho mọi người bằng nhau, nhưng là cho mỗi người ít nhất sự bảo đảm nhu cầu sinh tồn cùng với phẩm giá, để mỗi người có thể từ đó có cơ hội chọn lấy cái hơn mà họ muốn từ đó.

Có những người tranh biện rằng một số người không nắm lấy cơ hội ngay cả khi được trao cho họ.

Và họ nhận xét đúng đấy. Điều này đưa lên một câu hỏi khác: với những người không nắm lấy cơ hội được đưa ra cho họ, con có nợ họ một cơ hội khác và khác nữa không?

Không.

Nếu Ta mà giữ thái độ đó, con sẽ rơi vào hỏa ngục đời đời kiếp kiếp.

Ta bảo con điều này: Lòng thương xót không bao giờ kết thúc, tình yêu không bao giờ dừng lại, lòng kiên nhẫn không bao giờ cạn trong Thế Giới của Thiên Chúa. Chỉ có trong thế giới loài người, lòng tốt mới có giới hạn thôi. Trong Thế Giới của Ta, sự thiện là vô tận.

Ngay cả nếu như chúng con không xứng đáng với nó.

Con luôn luôn đáng được nó.

Ngay cả nếu như chúng con ném trả vào mặt ngài lòng tốt của Ngài?

Nhất là khi các con làm thế (“Nếu có ai vả má bên phải của con, hãy giơ luôn má trái. Và nếu có ai đòi con đi với họ một dặm đường, hãy đi với họ hai dặm.”) Khi con ném lòng tốt của Ta vào mặt Ta (nhân tiện đây, đó là điều nhân loại đã làm với Thiên Chúa cả ngàn năm nay rồi), Ta thấy rằng các con chỉ phạm sai lầm. Các con không biết đâu là lợi ích tốt nhất cho mình. Ta có lòng thương xót vì lầm lỗi của các con không dựa trên sự dữ, nhưng trên sự ngu dốt.

Nhưng một số người tự căn bản là xấu. Một số người xấu xa tự thâm căn rồi.

Ai bảo con thế?

Đó là con quan sát thấy.

Thế thì con không nhìn thấy rõ rồi. Ta đã nói với con trước đây rồi: Không có ai làm điều gì xấu cả, xét theo mô hình của họ về thế giới.

Nói cách khác, mọi người đều đang làm điều tốt nhất họ có thể vào mọi thời điểm.

Mọi hành động của mọi người đều tùy thuộc vào dữ liệu họ có trong tay.

Ta đã nói trước đây – ý thức là tất cả mọi sự. Con ý thức về điều gì? Con biết gì?

Nhưng khi người ta tấn công chúng con, làm tổn thương, làm hại chúng con, ngay cả giết chúng con vì mục đích của riêng họ, điều đó không xấu sao?

Ta đã nói với con rồi: mọi sự tấn công là một lời kêu xin giúp đỡ.

Không có ai thực sự ước muốn làm hại người khác. Những con làm điều đó – kể cả chính quyền của các con, đều làm điều đó từ một ý niệm sai lệch rằng đó là cách duy nhất để có được điều họ muốn.

Ta đã phác họa trong cuốn sách này một giải pháp cao cấp hơn cho vấn đề này. Đơn giản chỉ cần không muốn điều gì hết. Có những ưu tiên, nhưng đừng có nhu cầu nào.

Nhưng đây là một tình trạng hiện hữu rất cao; đó là nơi của các Bậc Thầy.

Xét về mặt địa lý-chính trị, tại sao không cùng nhau làm việc như một thế giới, để đáp ứng những nhu cầu căn bản nhất của mọi người?

Chúng con đang làm điều đó – hoặc đang cố làm như thế.

Sau bao nhiêu ngàn năm lịch sử nhân loại, đó có phải là cái tốt nhất con có thể nói không?

Sự thật là, các con không có tiến hóa tí nào. Các con vẫn hoạt động với một não trạng rất sơ khai “mọi người vì mình.”

Các con cướp bóc Trái Đất, cưỡng hiếp nó để chiếm lấy tài nguyên, bóc lột người của nó, và tước đoạt quyền của những ai bất đồng với con trong việc làm điều ấy, gọi họ là “những kẻ bảo thủ.” Con làm tất cả những điều này vì mục đích ích kỷ của mình, vì con đã phát triển một lối sống mà con không thể duy trì bằng cách nào khác.

Con phải chặt xuống hàng triệu hecta rừng mỗi năm, nếu không con sẽ không thể có được tờ báo ngày Chủ nhật. Con phải tàn phá hàng dặm tầng ozone bảo vệ đang che phủ hành tinh của con, bằng không con không thể có được thuốc xịt tóc. Con phải làm ô nhiễm các sông suối tới mức không cứu chữa được, bằng không con không thể có những ngành công nghiệp đem lại cho con Lớn Hơn, Tốt Hơn và Hơn Nữa. Và con phải bóc lột những người nhỏ nhất trong các con, những người bất lợi nhất, kém học nhất, vô tri nhất – bằng không con không thể sống trên đỉnh bậc thang nhân loại trong sự sang trọng chưa từng có (và không cần thiết). Cuối cùng, con phải phủ nhận rằng con đang làm điều này, bằng không con không thể sống với chính mình được.

Con không thể tìm thấy nó trong lòng mình, để “sống đơn giản, để những người khác có thể sống được.” Sự khôn ngoan ấy quá đơn giản đối với con. Thế là quá nhiều để hỏi. Quá nhiều để cho. Sau cùng, con đã làm việc quá chăm chỉ để có được cái con có! Con sẽ không từ bỏ một chút nào trong đó! Và nếu phần

còn lại của nhân loại – chưa nói đến con cái của con cái con – phải đau khổ vì nó, thì quá tệ, đúng không? Con đã làm điều con phải làm để sống, để “làm ra nó”, họ cũng có thể làm thế mà! Sau cùng thì, đó là mọi người vì chính mình, đúng không nào?

Có cách nào thoát ra khỏi mớ bùng nhùng này không nhỉ?

Có. Có cần Ta nói lại lần nữa không? Một sự chuyển đổi ý thức. Con không thể giải quyết các vấn đề đang lan tràn trong nhân loại bằng các hành động quản trị hay bằng phương tiện chính trị. Con đã cố gắng làm điều đó hàng ngàn năm rồi.

Sự thay đổi phải được thực hiện, và chỉ có thể thực hiện trong tim con người.

Ngài có thể nói về thay đổi cần phải thực hiện chỉ trong một câu thôi không?

Ta đã nói nhiều lần rồi.

Các con phải thôi đừng coi Thiên Chúa là tách rời khỏi các con, và các con tách rời khỏi nhau nữa.

Giải pháp duy nhất là Chân Lý Tối Hậu: không có gì tồn tại trong vũ trụ lại tách rời khỏi những thứ khác. Mọi sự đều tự sâu xa được gắn kết với nhau, lệ thuộc vào nhau một cách vô phương đảo ngược, tương tác, xoắn bện vào tấm vải của cuộc sống.

Mọi chính phủ, mọi nền chính trị phải dựa trên chân lý này. Mọi luật pháp phải được xây nên trên đó.

Đây là niềm hy vọng cho tương lai của nhân loại các con; niềm hy vọng duy nhất của hành tinh các con.

Luật Yêu Thương Ngài đã nói trên đây làm việc như thế nào?

Tình Yêu cho đi tất cả và không đòi hỏi gì cả.

Làm sao chúng con có thể không đòi hỏi gì cả?

Nếu mọi người trong chủng tộc các con cho đi tất cả, thì con còn đòi hỏi gì nữa? Lý do duy nhất để con đòi hỏi một điều gì đó là vì có người khác đang giữ nó. Hãy thôi đừng giữ lại nữa.

Điều này không thể làm được, trừ phi tất cả chúng con đồng thời làm điều đó.

Quả thực, một ý thức toàn cầu là điều bắt buộc. Nhưng, điều đó xảy đến thế nào được? Một ai đó phải bắt đầu.

Cơ hội là ở đây cho con.

Con có thể là nguồn của Ý Thức Mới này.

Con có thể là nguồn gọi hứng.

Thực vậy, con phải là.

Con phải à?

Chứ còn ai nữa?

CHƯƠNG 13

Làm sao con có thể bắt đầu nhỉ?

Hãy là ngọn đèn cho thế giới, và đừng làm tổn thương nó. Hãy tìm kiếm sự xây dựng, chứ đừng phá hủy. Hãy đưa Dân Ta về nhà.

Làm thế nào đây?

Bằng tấm gương tỏa sáng của con. Hãy chỉ tìm kiếm sự Thánh Thiện. Hãy chỉ nói Sự Thật. Hãy chỉ hành động trong yêu mến. Hãy sống Luật Yêu Thương bây giờ và mãi mãi. Hãy cho đi mọi sự, và đừng đòi hỏi gì cả.

Hãy tránh xa những thú vui trần tục.

Đừng chấp nhận những gì không thể chấp nhận được.

Hãy dạy cho mọi người muốn học về Ta.

Hãy làm cho mọi phút giây của đời con thành một sự tuôn trào tình yêu.

Hãy dùng mọi giây phút để nghĩ đến tư tưởng cao quý nhất, nói lời cao đẹp nhất, làm hành động cao quý nhất. Trong việc này, hãy làm vinh danh Bản Ngã Thần Thánh của con, và nhờ đó, cũng làm vinh danh Ta nữa.

Hãy đem lại hòa bình cho Trái đất bằng cách mang lại hòa bình cho những người mà con đụng chạm tới cuộc sống của họ.

Hãy là sự bình an.

Hãy cảm nghiệm và diễn tả trong từng phút giây sự Kết Nối Thần Thánh của con với Tất Cả, và với mọi người, mọi nơi, mọi sự.

Hãy ôm ấp mọi hoàn cảnh, đón lấy mọi lỗi lầm, chia sẻ mọi niềm vui, chiêm ngắm mọi bí nhiệm, hãy bước đi với đôi giày của mỗi người, tha thứ cho mọi xúc phạm (kể cả của chính con), chữa lành mọi con tim, tôn trọng sự thật của mỗi người, tôn thờ Thiên Chúa của mỗi người, bảo vệ quyền lợi của mỗi người, bảo vệ phẩm giá của mỗi người, thăng tiến lợi ích của mỗi người, đáp ứng nhu cầu của mỗi người, tin vào sự thánh thiện của mỗi người, tặng những món quà vĩ đại nhất cho mỗi người, tạo ra lời chúc phúc của mỗi người, và tuyên bố bảo đảm trong tương lai của mỗi người trong tình yêu được bảo đảm của Thiên Chúa.

Hãy là một gương mẫu sống động, hùng hồn về Chân Lý Tối Cao ngự trị trong con.

Hãy nói khiêm cung về mình, kéo ai đó nhầm lẫn Chân Lý Tối Cao của con với một sự khoa trương.

Hãy nói êm dịu, kéo ai đó nghĩ rằng con chỉ nhằm mục đích lôi kéo sự chú ý.

Hãy nói nhẹ nhàng, để mọi người có thể biết được về Tình Yêu.

Hãy nói cởi mở, kéo người ta lại nghĩ con có gì đó che giấu.

Hãy nói rõ ràng, để không ai hiểu lầm được.

Hãy nói thường xuyên, để lời nói của con có thể thực sự đi ra ngoài.

Hãy nói một cách tôn trọng, để không ai bị khinh miệt.

Hãy nói trù mến, để mọi người được chữa lành.

Hãy nói về Ta với mọi lời nói ra.

Hãy làm cho đời con thành một quà tặng. Hãy luôn nhớ, con là quà tặng!

Hãy là quà tặng cho mọi người bước vào đời con, và cho mọi người mà con bước vào đời họ. Hãy cẩn trọng để không bước vào đời một người khác nếu con không thể làm một quà tặng.

(Con có thể luôn là một quà tặng, vì con luôn là quà tặng, nhưng đôi khi con không để cho bản thân mình biết được điều đó.)

Khi ai đó bất chợt bước vào đời con, hãy tìm kiếm quà tặng mà người đó đã đến để nhận lấy từ con.

Thật là một cách diễn tả kỳ diệu về điều đó.

Tại sao con lại nghĩ khác về việc một người đến với con?

Ta bảo con này: mọi người đã từng đến với con, họ đều đã đến để nhận lấy quà tặng từ con. Khi làm thế, họ tặng một món quà cho con – quà tặng về cảm nghiệm và thực hiện Người Mà Con Là.

Khi con thấy được chân lý giản dị này, khi con hiểu được nó, con thấy được chân lý vĩ đại nhất:

TA ĐÃ CHẮNG GỬI ĐẾN CHO CON ĐIỀU GÌ KHÁC NGOÀI NHỮNG THIÊN THẦN.

CHƯƠNG 14

Con nhầm lẫn mất rồi. Chúng ta có thể trở lại trước một chút được không? Dường như có một số dữ liệu mâu thuẫn nhau. Con cảm thấy rằng Ngài đang nói rằng đôi khi điều giúp đỡ tốt nhất chúng con có thể cho người ta là để mặc họ. Thế rồi con cảm thấy Ngài đang nói, đừng bao giờ không giúp đỡ ai đó nếu con thấy rằng người đó cần giúp đỡ. Hai câu này có vẻ đá nhau rồi.

Hãy để Ta làm sáng tỏ điều con suy nghĩ về điều này.

Đừng bao giờ đưa ra loại giúp đỡ làm mất đi khả năng của người khác.

Đừng bao giờ nhất định đưa ra giúp đỡ mà con nghĩ là cần thiết.

Hãy để người đang cần giúp đỡ biết rõ điều con có để cho – rồi lắng nghe điều họ muốn; hãy xem cái họ sẵn sàng nhận là gì.

Hãy trao tặng sự giúp đỡ được mong muốn. Thường thì người kia sẽ nói, hoặc biểu lộ bằng hành vi của họ, rằng họ chỉ muốn để yên một mình. Bất kể con nghĩ gì, con muốn cho gì, để yên họ một mình có thể là Quà Tặng Lớn Nhất con có thể cho họ khi đó.

Nếu, vào một lúc sau này, có điều gì khác được muốn hoặc mơ ước, con sẽ được đánh động để lưu ý xem có phải cái con cho được hay không. Nếu đúng là thế, hãy cho nó.

Nhưng hãy cố gắng đừng cho điều gì làm mất quyền. Cái làm mất quyền là cái cổ vũ hoặc tạo ra sự lệ thuộc.

Quả thật, luôn luôn có một cách nào đó để con có thể vừa giúp người khác vừa trao quyền cho họ. Hoàn toàn làm ngơ trước cảnh khó khăn của một người đang thực sự cần giúp đỡ không phải là giải pháp, vì làm quá ít thì không trao quyền cho người khác nhiều hơn làm quá nhiều. Để có ý thức cao hơn, con không thể cố tình lờ đi cảnh khó thực sự của anh chị em mình, bảo rằng để mặc xác họ là quà tặng cao nhất con có thể cho họ. Thái độ ấy là kiêu căng tự mãn ở mức độ cao nhất. Nó chỉ giúp cho con biện hộ cho sự vô can của mình thôi.

Ta lại giới thiệu với con lần nữa về cuộc sống của Đức Giê-su và giáo huấn của ngài.

Vì chính Đức Giê-su đã bảo con rằng Ta sẽ nói với những người bên phải Ta: Hãy đến, hỡi con cái được Ta chúc phúc, hãy thừa hưởng vương quốc mà Ta đã chuẩn bị cho các con.

Vì Ta đói và con đã cho Ta ăn; Ta khát và con đã cho Ta uống; Ta không nhà không cửa, con đã cho Ta trú ngụ.

Ta trần truồng và con đã cho Ta áo mặc; Ta đau yếu và con đã đến thăm Ta; Ta ở trong tù, con đã đến an ủi Ta.

Và họ sẽ nói với Ta: Lạy Chúa, đã bao giờ con thấy Ngài đói mà cho ăn đâu? Hoặc khát mà cho uống? Khi nào chúng con thấy Ngài không nhà cửa mà cho trú ngụ? Hay trần truồng mà cho áo mặc? Khi nào chúng con thấy Ngài đau yếu, hoặc ở tù, mà chúng con an ủi Ngài đâu?

Và Ta sẽ trả lời họ:

Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các con – mỗi khi các con làm điều ấy cho người nhỏ bé nhất trong các con, là các con đã làm cho Ta đấy.

Đây là sự thật của Ta, và nó sẽ đúng cho mọi thế hệ.

CHƯƠNG 15

Con yêu Ngài. Ngài có biết không?

Ta biết con yêu Ta. Và Ta yêu con.

CHƯƠNG 16

Vì chúng ta đang bàn về những khía cạnh rộng lớn của cuộc sống trên bình diện toàn cầu, cũng như đang xem lại một số yếu tố của đời sống cá nhân đã được tìm hiểu trong cuốn 1, Con muốn hỏi Ngài về môi trường.

Con muốn biết về điều gì?

Có phải môi trường đang bị phá hủy, như một số nhà môi trường học đang quả quyết, hay là đó chỉ là những người cực đoan mất lệch, những tên Cộng sản tự do rởm, cái đám tốt nghiệp Berkeley và chơi ma túy?

Đúng, với cả hai câu hỏi.

Aaaaaaaa-???

Đùa thôi. Được rồi, đúng với câu hỏi đầu, không với câu thứ nhì.

Có phải tầng ozone bị hủy hoại? Các khu rừng nhiệt đới đang bị tàn sát?

Đúng vậy. Nhưng không chỉ những thứ hiển nhiên ấy đâu. Có những vấn đề khó thấy hơn mà con nên quan tâm.

Xin giúp con chỗ ấy với.

Được rồi, chẳng hạn, đang có một sự thiếu đất đai phát triển nhanh chóng trên hành tin các con. Tức là, các con đang hết dần đất tốt để có thể trồng lương thực. Đó là vì đất đai cần thời gian để tự tái tạo, và các nông dân không có thời gian. Họ muốn đất sản xuất, sản xuất, sản xuất. Cho nên việc thay đổi các cánh đồng từ mùa này sang mùa khác, một tập quán lâu đời đang bị từ bỏ hoặc rút ngắn lại. Để thêm vào việc mất mát thời gian, hóa chất được đổ vào đất để làm cho nó màu mỡ nhanh hơn. Nhưng khi làm thế, cũng như với mọi sự, các con không thể phát triển một sự thay thế nhân tạo cho Mẹ Thiên Nhiên để đến gần với việc cung cấp điều mà Mẹ cung cấp.

Kết quả là các con đang xói mòn, thực sự là một vài inches ở một số nơi, lớp đất dinh dưỡng trên cùng. Nói cách khác, các con đang trồng ngày càng nhiều lương thực trong vùng đất có ngày càng ít chất dinh dưỡng. Không có sắt. Không có khoáng chất. Không còn gì trong đất để cung cấp nữa. Còn tệ hơn, các con đang ăn những thực phẩm đầy những hóa chất được đổ vào đất trong nỗ lực tái tạo nó. Trong khi không gây ra tác hại rõ rệt nào cho cơ thể trong

thời gian ngắn, các con sẽ buồn bã khám phá ra rằng về lâu dài, những hóa chất ấy, vẫn còn trong cơ thể, không tạo ra sức khỏe đâu.

Vấn đề xói mòn đất đai thông qua việc tăng sản lượng cây trồng không phải là điều mà hầu hết mọi người đều ý thức được, cũng như số đất đai trồng trọt được đang bị teo nhỏ không phải là tương tượng của những nhà môi trường học lập dị đang tìm kiếm cho sự nghiệp thời thượng sắp tới của họ đâu. Hãy hỏi bất cứ nhà khoa học nào về Trái Đất và con sẽ nghe đầy lỗ tai. Đó là vấn đề có tầm vóc đại dịch; nó là vấn đề toàn cầu, và nghiêm trọng.

Đây chỉ là một thí dụ về rất nhiều cách mà con đang làm hại và hủy hoại. Mẹ các con, Trái Đất, người ban cho sự sống, từ một sự hoàn toàn không đếm xỉa đến những nhu cầu và tiến trình tự nhiên của bà.

Các con quan tâm quá ít về hành tinh của mình, ngoại trừ thỏa mãn những đam mê của chính mình, đáp ứng các nhu cầu tức thời (và hầu hết vênh váo – bloated), và thỏa mãn ham muốn vô tận của nhân loại để tìm cái Lớn hơn, Tốt hơn, và Hơn nữa. Nhưng con có thể hỏi như một chủng loại, khi nào là đủ chưa?

Tại sao chúng con không lắng nghe những nhà môi trường? Tại sao chúng con không nghe lời cảnh báo của họ?

Về chuyện này, cũng như trong mọi vấn đề thực sự quan trọng có ảnh hưởng tới chất lượng và lối sống trên hành tinh của các con, có một mẫu thức dễ dàng nhận ra. Các con đã đóng khung một câu trong thế giới của các con, nó trả lời cho câu hỏi này một cách hoàn hảo. “Hãy đi theo dấu vết của đồng tiền.”

Làm thế nào chúng con có thể bắt đầu hy vọng giải quyết những vấn đề ấy trong khi đấu tranh với một điều vừa rộng lớn vừa dai dẳng như vậy?

Đơn giản lắm. Hãy loại trừ đồng tiền đi.

Loại bỏ tiền đi à?

Đúng. Hoặc ít nhất, loại trừ tính vô hình của nó.

Con không hiểu.

Hầu hết mọi người che giấu những điều làm họ xấu hổ hoặc không muốn người khác biết đến. Đó là lý do tại sao phần lớn các con che giấu về tính dục

của mình, và gần như mọi người giấu tiền của mình. Tức là, các con không coi mở về nó. Các con xem tiền của mình là một vấn đề rất riêng tư. Và vấn đề nằm ở chỗ đó.

Nếu như ai cũng biết hết mọi sự về tình hình tiền bạc của mọi người, sẽ có một sự nổi dậy trong đất nước con và trên hành tinh các con, mà những điều tương tự như thế các con chưa bao giờ được thấy. Và hậu quả của điều đó sẽ là công bằng và bình đẳng, trung thực và thực sự vì- lợi-ích-của-tất-cả chiếm ưu tiên trong cách hành xử của loài người.

Ngay bây giờ, không thể mang tới công bằng hay bình đẳng, trung thực, hay lợi ích chung, chính là vì tiền bạc thật quá dễ dàng che giấu. Con có thể thực sự cảm lấy nó và giấu nó đi. Cũng có đủ cách đủ phương tiện để những nhân viên kế toán sáng tạo có thể làm cho công quỹ bị “giấu đi” hoặc biến mất.

Vì tiền bạc có thể che giấu, nên không có cách nào để người ta biết chính xác người khác có bao nhiêu hoặc họ làm gì với nó. Điều này đưa tới khả năng tồn tại sự thừa mứa về bất bình đẳng, nếu không muốn nói là double-dealing. Các công ty có thể trả cho hai người số lương cách biệt lớn cho cùng một công việc. Họ có thể trả cho một người này 57.000 đô-la một năm, trong khi người khác thì 42.000 đô-la, cho cùng một công việc, vị trí chức năng. Họ trả người này nhiều hơn người kia chỉ vì người thứ nhất có một cái mà người kia không có.

Cái gì vậy?

Con cu.

Ồ.

Đúng.Ồ, đúng lắm.

Nhưng ngài không hiểu rồi. Có một con cu làm cho người thứ nhất có giá trị hơn người thứ hai chứ. Thông minh hơn, lanh lợi hơn gấp rưỡi, và hiển nhiên là có khả năng hơn.

Hừm. Ta không nhớ là đã làm nên các con theo hướng đó. Ta muốn nói là bất bình đẳng như thế về khả năng.

Ồ, Ngài đã làm thế mà. Con thấy lạ là Ngài không biết điều đó. Mọi người trên hành tinh này đều biết cả.

Thôi thôi mình ngưng lại chỗ này đi, kéo người khác lại nghĩ chúng ta đang bàn luận nghiêm túc.

Ngài muốn nói là Ngài đùa à? Ồ, chúng con nói thật mà. Mọi người trên hành tinh này đều biết. Đó là lý do tại sao phụ nữ không được làm linh mục trong Công giáo Rô-ma hay phái Mormon, hoặc xuất hiện ở phía bên kia của Bức Tường Than Khóc ở Jerusalem, hoặc leo lên những công việc chớp bu ở danh sách 500 công ty của Fortunes, hoặc làm phi công, hoặc...

Đấy, chúng ta hiểu đúng rồi. Quan điểm của ta là sự kỳ thị trong việc trả lương này, ít nhất, sẽ khó đẹp đi hơn nếu mọi giao dịch tiền bạc được minh bạch, thay vì giấu kín. Con có thể hình dung ra được điều gì sẽ xảy ra trong mọi công xưởng trên địa cầu, nếu mọi công ty buộc phải công bố mọi lương bổng của mọi nhân viên? Không chỉ mức lương cho loại công việc, nhưng là thù lao thực sự được trao cho mỗi người.

Chà, lúc đó sẽ xảy ra trò “thọc gậy hai đầu,” ngay ngoài cửa sổ.

Đúng.

Rồi có màn “Chuyện gì nó không biết thì sẽ không làm hại hấn.”

Đúng.

Rồi “Chà, nếu ta có thể thuê bà ta với mức lương thấp hơn 3 lần, thì cần gì phải chi nhiều hơn làm gì?”

Ừ há.

Rồi cả chuyện chạy chọt, nịnh bợ, và “tay trong,” và chính sách công ty, và –

Và nhiều, nhiều nữa sẽ biến mất khỏi công xưởng, và khỏi thế giới, thông qua một việc đơn giản, bất mí đồng tiền.

Hãy nghĩ về điều đó. Nếu con biết chính xác mỗi người trong các con nắm giữ bao nhiêu tiền, và thu nhập thực sự của mọi công ty, xí nghiệp và mỗi người điều hành – cũng như mỗi người và mỗi công ty đang sử dụng đồng tiền như thế nào – con có nghĩ rằng điều đó sẽ thay đổi mọi thứ không? Hãy nghĩ về điều ấy. Con nghĩ liệu mọi sự sẽ thay đổi theo hướng nào?

Hiển nhiên là người ta sẽ không bao giờ chịu nổi 90 phần trăm những gì đang diễn ra trong thế giới nếu họ biết điều gì đang diễn ra. Xã hội sẽ không

bao giờ chấp nhận cho sự phân phối của cải cực kỳ mất cân đối như thế, và về những phương tiện để dẫn tới chuyện đó lại càng không chấp nhận được, cũng như cách thức được sử dụng để kiếm được nhiều hơn, nếu mọi người ai cũng biết được những dữ kiện này một cách cụ thể và tức thời.

Không có gì làm nảy sinh hành vi thích hợp nhanh hơn là phơi bày ra ánh sáng của công luận. Đó là lý do tại sao cái gọi là Luật Mặt Trời của các con đã làm được nhiều điều tốt như thế trong việc tẩy sạch đám rác rưởi đáng sợ của hệ thống điều hành và chính trị nơi các con. Các phiên tòa công cộng và tính khả tín nơi công cộng đã đi xa tới mức tiêu diệt các loại trò hề mật nghị diễn ra vào những năm hai mươi, ba mươi, bốn mươi và năm mươi trong các thị sảnh và phòng họp trường học và các khu vực bầu cử chính trị - và các chính phủ quốc gia nữa.

Bây giờ đến lúc đem chút “ánh sáng” vào cách mà các con xử lý việc chi trả cho hàng hóa và dịch vụ trên hành tinh các con rồi.

Ngài đề nghị thế nào?

Đây không phải là một đề nghị, mà là một thách đố. Ta thách các con vứt bỏ tất cả tiền bạc, mọi tiền giấy và tiền đồng cũng như các loại tiền tệ quốc gia, và bắt đầu lại. Hãy phát triển một hệ thống tiền tệ quốc tế mang tính rộng khắp, hoàn toàn hữu hình, có thể tra cứu lập tức, hoàn toàn có thể tính toán được. Hãy thiết lập một Hệ Thống Chi Trả Toàn Cầu, nhờ đó mọi người sẽ được Ghi Có cho các dịch vụ họ cung cấp và các sản phẩm họ làm ra, và Ghi Nợ với các dịch vụ được sử dụng và sản phẩm được tiêu thụ.

Mọi thứ sẽ nằm trên hệ thống Có và Nợ. Lợi tức đầu tư, thừa kế, thắng cá độ, lương bổng, tiền thưởng và hoa hồng, mọi thứ. Và không có gì có thể mua được nếu không có Tín dụng. Sẽ không còn loại tiền tệ nào khác. Và hồ sơ của mọi người sẽ được để mở cho mọi người khác.

Đã có người nói, hãy cho con thấy tài khoản ngân hàng của một người, và con sẽ cho anh biết người ấy là ai. Hệ thống này tiến gần đến kịch bản ấy. Người ta sẽ, ít nhất có thể, biết rất nhiều về con hơn là họ biết hiện giờ. Nhưng không chỉ các con biết nhiều hơn về nhau, mà các con sẽ biết nhiều hơn về mọi thứ nữa. Nhiều hơn về các công ty đang chi trả và tiêu xài như thế nào – và chi phí của họ trên các món hàng ra sao, cũng như giá đưa ra của họ. (Con có thể hình dung được các công ty sẽ làm gì nếu họ phải ghi hai con số vào mỗi ô giá: giá thành và chi phí? Điều đó có làm giá cả giảm xuống không? Điều đó có làm tăng cạnh tranh và thúc đẩy giao dịch công bằng không? Con thậm chí không thể hình dung được hậu quả của điều ấy.)

Trong Hệ Thống Chi Trả Toàn Cầu mới này, gọi tắt là CTTC, việc chuyển giao các khoản Nợ và Có sẽ là tức thời và hoàn toàn minh bạch. Tức là, bất kỳ ai và mọi người đều có thể xem xét hồ sơ của bất cứ người nào và tổ chức nào vào bất cứ lúc nào. Không còn gì được giữ bí mật cả, không còn gì là “riêng tư” nữa.

CTTC sẽ trích ra 10% mỗi năm từ thu nhập của những người tự nguyện yêu cầu một sự khấu trừ như thế. Sẽ không còn thuế thu nhập nữa. không còn chứng từ để lưu hồ sơ, không còn các khoản khấu trừ phải hình dung, không còn “lối thoát hiểm” phải xây dựng hay sự bí hiểm về sản xuất! Vì mọi chứng từ sẽ công khai, mọi người trong xã hội sẽ có thể quan sát ai đang chọn đưa ra 10% cho công ích, và ai không. Sự khấu trừ tự nguyện này sẽ dùng để hỗ trợ cho mọi chương trình và dịch vụ của chính quyền, như được mọi người dân biểu quyết.

Toàn bộ hệ thống sẽ vô cùng đơn giản, vô cùng minh bạch.

Thế giới sẽ không bao giờ đồng ý với một điều như thế.

Dĩ nhiên là không rồi. Và con biết tại sao chứ? Vì một hệ thống như thế sẽ khiến ai đó không thể nào làm bất cứ điều gì họ không muốn người khác biết đến. Nhưng tại sao con muốn làm điều gì như thế nhỉ? Ta sẽ nói cho con biết tại sao. Bởi vì hiện thời các con sống trong một hệ thống mà các tương tác xã hội đều dựa trên nguyên tắc “tranh tiên,” “lợi dụng,” “làm cái tốt nhất, và “sự sống còn của kẻ được coi là mạnh nhất.”

Khi mục đích chính của xã hội các con (cũng như trong mọi xã hội văn minh) là sự sống còn của tất cả mọi người; là lợi ích đồng đều của tất cả; là sự cung cấp một đời sống tốt đẹp cho mọi người, khi ấy nhu cầu giữ bí mật, mọi giao dịch ngầm và sự lèo lái dưới gầm bàn hay tiền bạc có thể giấu được sẽ biến mất.

Con có nhận thức được có bao nhiêu sự tham nhũng kiểu cũ, chưa nói đến sự không công bằng và bình đẳng, sẽ biến mất thông qua việc áp dụng một hệ thống như thế không?

Bí mật ở đây, mật mã ở đây chính là SỰ MINH BẠCH.

Ồ. Đúng là một khái niệm hay. Một ý tưởng tuyệt vời. Tuyệt đối minh bạch trong việc xử lý tiền tệ. Con đang thử tìm một lý do để nói rằng đó là “sai lầm,” rằng điều đó không “ổn,” nhưng con không tìm được cái nào cả.

Dĩ nhiên là con không tìm được rồi, vì con không có gì để che giấu.

Nhưng con có thể tưởng tượng được những người có tiền bạc và quyền lực trong thế giới sẽ làm gì, và họ sẽ kêu thét lên như thế nào, nếu họ nghĩ rằng mọi động tịch, mọi vụ mua bán, mọi giao dịch, mọi hoạt động của công ty và chọn giá và thỏa thuận lương, mọi quyết định đều có thể duyệt lại bởi bất cứ ai đơn giản bằng việc nhìn vào dòng cuối cùng không?

Ta bảo con điều này: không có gì làm phát sinh công bằng nhanh hơn là sự minh bạch.

Sự minh bạch chỉ là một từ khác của chân lý.

Hãy biết sự thật, và sự thật sẽ làm cho các con tự do.

Các chính quyền, công ty, những người có quyền lực biết rõ điều đó, đó là lý do không bao giờ họ cho phép sự thật – sự thật đơn giản trần trụi – là cơ sở cho bất cứ một hệ thống chính trị, xã hội hay kinh tế nào họ đưa ra.

Trong các xã hội văn minh, không hề có bí mật. Mọi người biết người khác có gì, người khác lãnh lương bao nhiêu, người khác chi trả những gì trong tiền lương, thuế và phúc lợi, biết các công ty khác tính phí và mua bán cái gì, lợi tức bao nhiêu, tất tần tật. MỌI THỨ.

Con có biết tại sao điều này chỉ có thể có được trong những xã hội văn minh không? Vì không một ai trong xã hội văn minh muốn lấy một cái gì, có một cái gì mà làm người khác bị thiệt hại cả.

Đó là một cách sống cực đoan.

Đúng là nó có vẻ cực đoan trong các xã hội sơ khai. Trong các xã hội văn minh, đó lại có vẻ là hiển nhiên hợp lý.

Con thấy khái niệm về “tính minh bạch” này rất hấp dẫn. Có thể mở rộng nó ra ngoài những chuyện tiền bạc được không? Nó có thể là một chìa khóa cho các mối quan hệ cá nhân của chúng con không nhỉ?

Người ta sẽ hy vọng như thế.

Tuy nhiên lại không được.

Xét như một quy tắc thì không. Chưa được trên hành tinh các con. Hầu hết mọi người vẫn còn quá nhiều cái muốn che giấu.

Tại sao? Về chuyện đó thì sao?

Trong các quan hệ cá nhân (và thực sự là trong mọi mối quan hệ) điều đó luôn có nghĩa là thua thiệt. Đó là lo sợ về điều mình có thể mất hoặc không có được. Nhưng những quan hệ cá nhân tốt nhất, và chắc chắn là lành mạnh nhất, là những quan hệ trong đó mọi người đều biết rõ mọi thứ; trong đó sự minh bạch không chỉ là chìa khóa, mà còn là từ ngữ duy nhất; trong đó đơn giản không hề có bí mật nào nữa. Trong những quan hệ ấy, không có gì bị rút lại, không còn gì bị che khuất hoặc tô màu hoặc ẩn kín hoặc biến dạng. Không có gì bị loại ra hoặc không nói ra. Không còn có chuyện phỏng đoán, không còn đánh đố; không có ai đạo diễn, quay số hoặc lảng xê con lên nữa.

Nhưng nếu mọi người biết mọi điều mà chúng ta đang nghĩ thì...

Khoan đã. Đây không phải là không có riêng tư trong suy nghĩ, không có chỗ an toàn để đi qua tiến trình cá nhân của con. Đó không phải là cái Ta đang nói tới ở đây.

Đây chỉ là nói về chuyện cởi mở và trung thực trong giao tiếp của con với người khác. Đây chỉ nói về sự thật khi con nói, về chuyện không che giấu sự thật khi con biết nó nên được nói. Đây là về chuyện không bao giờ nói dối, hoặc che giấu, hoặc khéo léo biện luận, hoặc bóp méo sự thật thành một trăm lẻ một sự méo mó khác, điển hình cho số lớn nhất của truyền thông con người.

Đây là nói về chuyện đi đến sự rõ ràng, nói nó như nó là. Đây là bảo đảm rằng mọi người đều có mọi dữ liệu và biết mọi thứ họ cần biết về một vấn đề. Đây là về sự công bằng và cởi mở, và... minh bạch.

Nhưng điều này không có nghĩa là mọi suy nghĩ, mọi sợ hãi riêng tư, mọi ký ức đen tối, mọi phán đoán lướt qua, mọi ý kiến, phản ứng phải được đặt lên bàn để thảo luận và xem xét. Đó không phải là sự minh bạch, đó là sự mất trí, và sẽ làm cho con điên khủng.

Chúng ta đang nói ở đây về sự truyền thông đơn giản, trực tiếp, thẳng thắn, cởi mở, trung thực và hoàn toàn. Nhưng ngay cả ở chỗ ấy, nó cũng là một khái niệm chần động, một điều ít ai dùng tới.

Ngài có thể nói lại lần nữa.

Nhưng ngay cả ở chỗ ấy, nó cũng là một khái niệm chần động, một điều ít ai dùng tới.

Ngài lẽ ra nên ở trong đoàn kịch vui mới đúng.

Con giống à? Ta đúng là vậy đó.

Nhưng nghiêm túc mà nói, đây là một ý tưởng tuyệt diệu. Tưởng tượng mà xem, cả một xã hội được xây dựng quanh Nguyên tắc Minh bạch. Ngài có chắc là nó sẽ hoạt động được không?

Ta sẽ bảo cho con hay một điều. Một nửa bệnh tật của thế giới sẽ biến mất vào ngày mai. Một nửa lo âu, một nửa xung khắc, một nửa sự giận dữ, một nửa tuyệt vọng của thế giới....

Ồ, trước tiên sẽ có tức giận và tuyệt vọng chứ, đừng có nhầm lẫn về điều đó. Khi cuối cùng người ta đã khám phá ra chuyện một người bình thường lại bị chơi đùa như một trò bịp, bị sử dụng như một món đồ vứt đi, bị thao túng, dối trá và lường gạt thậm tệ như thế nào, sẽ có đầy những thất vọng và tức tối. Nhưng “sự minh bạch” sẽ tẩy sạch hầu hết điều ấy trong vòng 60 ngày, làm cho nó đi mất.

Cho phép ta mời con lần nữa – hãy nghĩ về nó.

Con nghĩ xem con có thể sống một đời sống như thế không? Không còn bí mật nữa? Tuyệt đối minh bạch?

Nếu không, tại sao không?

Có điều gì con đang che giấu những người khác và không muốn họ biết? Điều gì con đang nói mà không đúng? Điều gì con không nói với người nên nói?

Nói dối bằng cách bỏ bớt hay các khoản hoa hồng có mang thế giới của các con đến nơi các con thực sự mong muốn không? Việc thao túng thị trường, xoay vần một hoàn cảnh nhất định, hoặc đơn giản là thao túng một người nào đó qua âm thầm và bí mật có thực sự làm lợi cho chúng ta không? “Bí mật” có phải thực sự là cái làm cho đời sống chúng ta hoạt động về mặt chính quyền, công ty và cá nhân không?

Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi người có thể nhìn thấy hết mọi sự?

Bây giờ ở đây có một sự mĩa mai. Con không thấy rằng đây là điều duy nhất mà con sợ hãi về lần đầu tiên con gặp mặt Thiên Chúa sao? Con không thấy rằng điều con sợ là bị lộ mánh, trò chơi kết thúc, điệu múa kết thúc, và một chuỗi dài những dối trá dù lớn hay nhỏ sẽ đi tới ngõ cụt?

Nhưng có tin mừng là không có việc gì phải sợ hãi, không có gì khiến con phải tái mặt. Không có ai sẽ phán xét con, không có ai sẽ làm cho con thành “sai lầm,” không có ai sẽ ném con vào lửa hỏa ngục đời đời cả.

(Và với các con, những người Công giáo Rô-ma, các con thậm chí sẽ không đi vào luyện ngục đâu.)

(Và các con, những tín hữu Mormon, không, các con sẽ không bị kẹt mãi ở tầng trời thấp nhất, không thể vươn tới tầng trời “cao nhất,” các con cũng sẽ không bị dán nhãn là Con Cái Hư Mất và bị giam vĩnh viễn trong hư không đâu.)

(Và với các con...)

Được rồi, con đã có được bức tranh rồi. Mỗi con trong các con đã xây dựng, trong khung cảnh thần học của riêng các con, một ý niệm, một khái niệm nào đó về Sự Trừng Phạt Tội Tệ Nhất của Thiên Chúa. Và Ta ghét phải bảo con điều này, vì Ta thấy được sự thích thú mà con đang có với tấn kịch của tất cả những cái đó, hừm... nhưng chỉ là không hề có những cái đó.

Có lẽ khi con không còn sợ rằng đời mình trở nên hoàn toàn minh bạch vào lúc con chết, con mới có thể vượt qua nỗi sợ để cho đời mình minh bạch hoàn toàn khi con còn đang sống nó.

Liệu đó không phải là một điều...

Đúng, liệu không phải chứ? Vậy đây là một công thức để giúp con bắt đầu. Hãy quay trở lại ngay từ đầu cuốn sách và xem lại Năm Mức Độ của việc Nói Thật. Hãy quyết tâm ghi nhớ mô hình này và áp dụng nó. Hãy tìm kiếm sự thật, nói sự thật, sống sự thật mỗi ngày. Hãy làm điều này với chính mình và với mỗi con mà con chạm tới đời họ.

Rồi hãy sẵn sàng để nên trần truồng. Đứng thẳng trong sự minh bạch.

Chuyện này con thấy sợ đây. Chuyện này đáng sợ quá.

Hãy xem xem con đang sợ hãi điều gì.

Con sợ mọi người sẽ rời khỏi phòng. Con sợ không còn ai thích con nữa.

Ta hiểu. Con cảm thấy con phải dối trá để mọi người thích con?

Chính xác thì không phải là nói dối. Chỉ là không nói với họ hết mọi thứ thôi.

Hãy nhớ lại điều Ta đã nói trước đây. Đây không phải là nói toạc ra mọi cảm xúc, ý nghĩ, tư tưởng, sợ hãi, hoài ức, thú nhận hay mọi thứ nhỏ nhất. Đây chỉ bàn về chuyện luôn luôn nói lên sự thật, bày tỏ trọn vẹn về chính mình. Với người yêu thương nhất của mình, con có thể trần truồng không quần áo chứ?

Vâng.

Thế tại sao con không thể trần truồng cả về mặt cảm xúc nữa?

Điều này khó hơn điều trước nhiều.

Ta hiểu điều đó. Tuy nhiên, khó khăn ấy không ngăn trở việc cổ vũ nó, vì phần thưởng rất là lớn lao.

Ồ, ngài đã đưa ra một vài ý tưởng thú vị. Hủy bỏ những kế hoạch thầm kín, xây dựng một xã hội minh bạch, nói sự thật trong mọi lúc, với mọi người về mọi sự. Chà chà!

Có những xã hội đã được xây dựng trên mấy khái niệm ấy đấy. Đó là những xã hội văn minh.

Con chưa tìm thấy ở đâu cả.

Ta không nói về hành tinh của các con.

Ồ.

Thậm chí cả trong thái dương hệ của các con.

Ồ.

Nhưng con không cần phải rời khỏi hành tinh của mình, thậm chí rời khỏi nhà mình để bắt đầu trải nghiệm xem thế nào là một hệ thống Tư Tưởng Mới. Hãy bắt đầu trong gia đình mình, trong chính ngôi nhà của mình. Nếu con làm chủ một công việc, hãy bắt đầu với chính công ty của mình. Hãy nói với mọi người trong công ty đúng những gì con làm ra, công ty đang làm gì và tiêu tiền như thế nào, và mỗi người, mọi người trong công ty đang làm ra điều gì. Con sẽ làm tất cả mọi người bị sốc. Ta muốn nói điều đó theo nghĩa đen. Con sẽ gây sốc cho cả đám họ. Nếu mỗi người đang làm chủ một công ty đều làm như thế,

công việc sẽ không còn là một hỏa ngục sống cho rất nhiều người, vì một cảm thức bình đẳng lớn hơn, công bằng hơn, và thù lao hợp lý hơn sẽ tự động xảy đến cho nơi làm việc.

Hãy nói với khách hàng của mình, mỗi sản phẩm hoặc dịch vụ sẽ tốn hết của con bao nhiêu. Hãy đặt hai con số trên bảng giá của mỗi món: chi phí và giá cả. Liệu con còn có thể tự hào về điều con đang đòi hỏi không? Con có gặp phải nỗi lo lắng cỡ có ai đó nghĩ rằng con đang “bóc lột” họ không, nếu họ biết được tỷ lệ chi phí/giá cả của con? Nếu có, hãy xem xem cần phải điều chỉnh chỗ nào trong giá cả để đưa nó lại vào lĩnh vực công bằng căn bản, thay vì “hãy lấy những gì con có thể trong khi còn lấy được.”

Ta thách con làm được điều ấy đấy. Ta thách con.

Nó đòi con thay đổi hoàn toàn trong suy nghĩ của mình. Con sẽ phải quan tâm tới khách hàng và thân chủ của mình y như quan tâm đến chính mình. Đúng, con có thể bắt đầu xây dựng Xã Hội Mới này ngay bây giờ, ngay ở đây, ngày hôm nay. Chọn lựa là ở nơi con. Con có thể tiếp tục ủng hộ hệ thống cũ, phạm trù hiện tại, hoặc con có thể đi tiên phong và cho thế giới thấy được một con đường mới.

Con có thể là con đường mới ấy. Trong mọi sự. Không chỉ trong kinh doanh, không chỉ ở những quan hệ cá nhân, không chỉ trong chính trị, kinh tế, tôn giáo hay phương diện này nọ của kinh nghiệm sống, nhưng trong mọi sự.

Hãy là con đường mới. Hãy là con đường cao hơn. Hãy là con đường vĩ đại nhất. Khi ấy con có thể thực sự nói rằng, Tôi là đường và là sự sống. Hãy theo tôi.

Nếu cả thế giới đều đi theo con, con có hài lòng với nơi con đưa họ tới không? Hãy để đó là câu hỏi dành cho con hôm nay.

----- Hết cuốn 2 -----

ĐÔI THOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ

(Một cuộc đối thoại không phổ biến)

Quyển 3

Tác giả: Neale Donald Walsch

1994 -1998

www.universe-people.com

Dịch giả: Pika Khung và nhóm bạn ☺

DÀNH TẶNG NANCY FLEMING-WALSCH

Những người bạn tốt, đồng hành thân yêu.

Người tình tha thiết , người vợ tuyệt vời.

Những người mang lại và dạy cho tôi nhiều hơn bất cứ ai trên Trái Đất này.

Tôi đã được chúc lành bởi những người vượt xa khỏi những giấc mơ cao nhất.

Bạn đã khiến linh hồn tôi cất lời ca.

Bạn đã cho tôi thấy tình yêu như một điều huyền diệu.

Và bạn đã mang tôi trở lại với chính mình.

Tôi kính tặng cuốn sách này đến Ngài người thầy tuyệt vời nhất của tôi.

.....
“Xin cảm ơn! Đến bạn Pika Khung, bạn Hằng đã bỏ công sức chuyển ngữ sang tiếng Việt và bạn Linh đã ủng hộ trong quá trình dịch, để cuốn sách được hoàn thành và đến được tay những ai yêu mến cuộc đối thoại này!

Lưu ý: Cuốn sách này được tặng miễn phí và vô điều kiện cho những ai muốn đọc và thích đọc!

Cuối cùng và trên hết xin cảm ơn Thượng Đế đã đem đến cho chúng ta một cuộc đối thoại vô cùng quý giá này. Xin cảm ơn Thượng Đế một lần nữa!”

CHƯƠNG 1

Vào ngày Chúa Nhật Phục Sinh, 1994, tôi ngồi đây, bút trong tay, như đã được chỉ thị. Và tôi đang chờ Thượng Đế. Ngài hứa sẽ xuất hiện, giống như Ngài đã từng làm trong lễ Phục Sinh 2 năm trước, để bắt đầu một sự liên lạc lâu năm. Lần thứ 3 và cũng là lần cuối cùng.

Quá trình này - sự liên lạc bất thường này - đã bắt đầu từ năm 1992. Nó sẽ được hoàn thành vào Lễ Phục sinh 1995. Ba năm, ba cuốn sách. Cuốn thứ nhất là những rắc rối cá nhân - những mối quan hệ, tình cảm, tìm công việc phù hợp, đối mặt với sức mạnh to lớn của đồng tiền, tình dục, và Thượng Đế; và làm thế nào để hòa nhập chúng với cuộc sống thường ngày. Cuốn thứ hai mở rộng hơn, đi xa hơn với đề tài liên quan đến quân sự chính trị - bản chất của Chính phủ, tạo dựng một thế giới không có chiến tranh, nền tảng của việc thống nhất, một xã hội quốc tế. Cuốn thứ ba sẽ là trọng tâm, như tôi đã nói, đó những câu hỏi lớn nhất hướng về loài người. Khái niệm về các vương quốc khác, các chiều kích khác, và chúng đan dệt với nhau phức tạp như thế nào.

Cũng giống như hai bản viết trước, tôi không hề biết trước sẽ bắt đầu từ đâu. Quá trình rất đơn giản. Tôi đặt bút lên giấy, đặt câu hỏi - và cảm nhận xem ý nghĩ nào đang xuất hiện trong đầu tôi. Nếu không có gì ở đó, thì không có câu trả lời nào cho tôi. Quá trình này đã mất khoảng một năm cho cuốn sách đầu tiên, hơn một năm cho cuốn sách thứ hai.

Tôi hy vọng đây sẽ là cuốn sách quan trọng nhất trong bộ ba cuốn sách.

Kể từ lúc bắt đầu cuốn sách này, tôi đã cảm thấy vô cùng bồn chồn. Hai tháng trôi qua kể từ khi tôi viết trước đó 4 -5 đoạn. Hai tháng trôi qua kể từ ngày lễ Phục sinh, và không có gì đến với tôi - không có bất cứ gì ngoại trừ sự e dè.

Tôi đã dành vài tuần để xem lại và chỉnh sửa lỗi trong các bản thảo đánh máy của cuốn đầu tiên - và chỉ một tuần để hoàn thành, chỉnh sửa xong cuốn 1, chỉ cần gửi nó lại cho thợ đánh máy là xong, với khoảng 43 lỗi. Trong khi đó, cuốn thứ 2 mới chỉ ở dạng viết tay, đã được hoàn thành xong chỉ mới tuần trước - hai tháng sau "kế hoạch" (Ý tôi là Lễ phục sinh 94). Cuốn sách này, được bắt đầu vào Chúa nhật Phục sinh dù cho cuốn 2 vẫn chưa hoàn thành, được mong mỏi chờ đợi rất nhiều. Hiện giờ thì Cuốn 2 đã hoàn thành và được chú ý tới.

Kể từ lần đầu tiên vào năm 1992, khi tất cả những thứ này bắt đầu, tôi dường như chống lại nó, nếu không nói là vô cùng bức bối. Mặc kệ với bản phận của mình, tôi chưa bao giờ thích làm những gì mà tôi "phải" làm. Hơn nữa, tôi biết có nhiều người đã sao chép không sửa chữa bản viết tay đầu tiên của tôi và nghe được những phản hồi của nó, hiện giờ tôi tin chắc rằng bộ ba cuốn sách sẽ được đón nhận rộng rãi, nghiên cứu kỹ lưỡng, đánh giá những liên quan tới thần học, và tranh luận thật nhiệt tình trong nhiều năm liền.

Thật sự rất khó khăn để tôi viết ra những trang giấy này, rất khó khăn để cân nhắc ngòi bút của mình, bạn thân mến - từ khi tôi nhận ra những tài liệu này bắt buộc phải trải qua khó khăn, tôi biết rằng tôi đang mở rộng chính bản thân mình để đón nhận những cuộc tấn công lỗ mãng nhất, sự chế nhạo, và có thể là sự căm thù từ rất nhiều người vì dám cả gan đem truyền bá những thông tin này - vì dám liều lĩnh tuyên bố rằng những tài liệu này được trao truyền cho tôi từ chính Thượng Đế.

Tôi nghĩ nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi chính là tôi sẽ bị chứng minh như một kẻ không hề xứng đáng, không thích hợp là "người phát ngôn" cho Thượng Đế, bị đưa ra một loạt danh sách những lỗi lầm và hành động xấu trong cuộc đời tôi, bị mô tả tư cách đạo đức.

Những người đã biết tôi từ quá khứ - bao gồm người vợ cũ và những đứa con của tôi - đã rất đúng khi bước tiếp bước nữa và phản đối kịch liệt những bản viết này, vì tôi lờ mờ như một kẻ ngu ngốc, khờ khạo trong vai trò làm chồng và làm cha. Tôi đã trượt ngã vô cùng khốn khổ vì điều đó, và vì một vài khía cạnh khác trong cuộc sống mà tôi phải đối mặt như các mối quan hệ và sự chính trực, cần cù và có trách nhiệm.

Nói tóm lại, tôi nhận thức được rằng mình không xứng đáng với việc làm một người đại diện cho Thượng Đế hay là một sứ giả của chân lý. Tôi nên là người cuối cùng đảm nhận vai trò này, hay là dám liều mình làm nó. Tôi đã làm một việc không công bằng với chân lý qua việc nói nó ra, trong khi toàn bộ cuộc sống lại là bằng chứng cho những điểm yếu kém của tôi.

Với những lý do này, Thượng Đế, tôi cầu xin Ngài giảm bớt nhiệm vụ là người ghi chép của Ngài, và rằng Ngài hãy tìm một người nào đó xứng đáng với danh dự này.

Con muốn hoàn thành những gì chúng ta đã bắt đầu ngay tại đây - mặc dù không có nghĩa vụ phải làm như thế. Ngài không trao "bản phận" cho con hay bất cứ người nào khác.

Con đã làm mọi người thất vọng, kể cả những đứa trẻ của mình.

Tất cả mọi việc trong cuộc đời con đã diễn ra một cách hoàn hảo để con và các linh hồn liên quan tới con - phát triển chính xác theo con đường con cần và mong muốn.

Đó là sự hoàn hảo được xây dựng bởi tất cả mọi người trong Thời đại mới, những người mong muốn thoát khỏi trách nhiệm cho hành động của họ và tránh bất cứ kết quả khó chịu nào.

Con cảm thấy con đã ích kỷ - vô cùng ích kỷ - hầu hết cuộc đời mình, làm những thứ vừa lòng mình mà không quan tâm đến nó có ảnh hưởng thế nào tới những người khác.

Không có gì là sai trái khi làm những điều vừa ý con...

Nhưng, sẽ có rất nhiều người bị tổn thương, và thất vọng.

Chỉ có một câu hỏi được đặt ra là: Điều gì làm con vui lòng nhất? Đường như con sẽ trả lời rằng điều làm con vui nhất đó chính là cách cư xử mà ít hoặc không bao giờ làm tổn thương đến người khác.

Một cách diễn đạt nhẹ nhàng.

Con phải học cách đối xử tốt với chính mình. Và thôi tự trách cứ bản thân.

Nó thực sự khó khăn - đặc biệt là khi mọi người luôn trong tư thế sẵn sàng công kích. Con cảm thấy mình đang trở thành sự xấu hổ cho Ngài, cho chân lý, nếu con khẳng khẳng hoàn thành và xuất bản bộ ba này, con sẽ là một đại sứ tồi và làm mất uy tín cho thông điệp của Ngài.

Con không thể làm tổn hại đến chân lý. Chân lý là chân lý, và nó thì không thể chứng thực cũng như bác bỏ. Nó là vô cùng giản dị.

Sự kỳ diệu và đẹp đẽ của Thông điệp không thể và sẽ không bị ảnh hưởng bởi những gì mà mọi người nghĩ về con.

Quả thực, con là một trong những đại sứ tốt nhất, bởi vì con đã sống một cuộc sống kém hoàn thiện - theo như cách con gọi.

Mọi người có thể có liên quan đến con - ngay cả khi họ đang đánh giá về con. Và nếu họ thấy rằng con thực sự chân thành, họ thậm chí có thể tha thứ cho "quá khứ bẩn thỉu" đó.

Tuy nhiên, Ta nói với con điều này: Chừng nào mà con vẫn còn lo lắng về những gì người khác nghĩ về mình, thì con vẫn bị nó sở hữu.

Chỉ khi nào con không cần sự tán thành từ bên ngoài, con mới là chính mình.

Con quan tâm đến thông điệp hơn là bản thân mình. Con đã lo ngại rằng nó sẽ bị bôi nhọ.

Nếu con đang băn khoăn đến thông điệp, rồi nhận được nó. Đừng lo lắng về sự dèm pha. Những thông điệp sẽ nói lên tất cả.

Hãy nhớ những gì con đã được truyền. Không quan trọng một tin nhắn được nhận và gửi đi như thế nào.

Cũng nên nhớ điều này: Con truyền những gì con phải học. Không cần thiết phải đạt được hoàn hảo để nói về sự hoàn hảo. Không cần thiết phải đạt được khôn ngoan để nói về sự thông thái.

Không cần thiết phải đạt được mức cao nhất của sự tiến hóa để nói chuyện về mức độ cao nhất của sự tiến hóa.

Theo đuổi chỉ là chân thật. Phấn đấu chính là chân thành. Nếu con muốn xóa bỏ đi những tổn hại mà con ngỡ rằng con đã làm nó trong quá khứ, hãy chứng tỏ bằng hành động của mình. Làm những gì con có thể làm. Cuối cùng hãy để nó nghỉ ngơi.

Nói thì dễ dàng hơn hành động. Đôi khi con cảm thấy mình sai trái. Cảm giác tội lỗi và sợ hãi là kẻ thù duy nhất của con người.

Sai lầm là quan trọng. Nó nói với chúng ta khi chúng ta mắc lỗi.

Không có thứ gì gọi là "không đúng". Chỉ có duy nhất thứ mà không hợp với con, không nói lên sự thật về Con Là Ai, và Con Chọn Trở Thành Ai.

Tội lỗi là cảm giác khiến cho con bị mắc kẹt trong con người mà không phải là mình.

Nhưng ít nhất, cảm giác tội lỗi đó khiến chúng ta nhận thấy rằng chúng ta đã đi chệch hướng.

Nâng cao nhận thức là điều mà con nên nói, chứ không phải là cảm giác làm điều gì đó sai trái.

Ta nói với con điều này: Tội lỗi là một bệnh tàn rụi lá trên cả một vùng đất - thứ chất độc đã giết chết cây cối.

Con sẽ không phát triển thông qua cảm giác tội lỗi, mà chỉ teo lại và chết.

Nhận thức mới là thứ con tìm kiếm. Tuy nhiên, nhận thức không phải là cảm giác tội lỗi, và tình yêu không phải là sợ hãi.

Sợ hãi và tội lỗi, Ta nói một lần nữa, là kẻ thù duy nhất của con. Tình yêu và nhận thức mới là những người bạn thật sự.

Dẫu vậy, không nên nhăm lấn chúng với nhau, vì một thứ thì sẽ giết chết con, trong khi thứ kia lại mang đến cho con cuộc sống.

Con không nên có cảm giác "sai trái" với bất cứ điều gì?

Không. Có thứ gì tốt trong đó đâu? Nó chỉ khiến cho con không yêu bản thân mình và tiêu diệt bất cứ cơ hội nào khi con có thể yêu người khác.

Và con không nên sợ hãi bất cứ điều gì?

Sợ hãi và thận trọng là hai việc khác nhau. Hãy thận trọng, có ý thức nhưng không được sợ hãi. Đối với nỗi sợ hãi chỉ có tê liệt, trong khi có ý thức thì linh động.

Được huy động, không bị tê liệt.

Con luôn được dạy phải kính sợ Thượng Đế.

Ta biết. Và con thì đang bị tê cứng trong mối liên kết với ta kể từ lúc đó.

Chỉ khi nào con dừng kính sợ Ta là lúc đó con có thể tạo ra bất cứ mối liên kết nào có ý nghĩa với Ta.

Nếu Ta cho con bất cứ món quà nào, bất kỳ ân sủng đặc biệt nào, thì điều đó cũng cho phép con tìm đến Ta, phải thật sự can đảm.

"Phúc cho những ai không sợ hãi, vì họ sẽ biết đến Thiên Chúa."

Điều đó có nghĩa là, con phải không sợ hãi đủ để buông bỏ những suy nghĩ bấy lâu nay con nghĩ về Thượng Đế.

Con phải không sợ hãi đủ để bước ra khỏi những gì người khác đã nói với con về Thượng Đế.

Con phải thật sự không sợ hãi để con có thể tiến nhập vào trải nghiệm Thượng Đế trong tự thân con.

Và sau đó con không cần cảm thấy tội lỗi về điều đó. Khi trải nghiệm của riêng con là xâm phạm đến những gì con nghĩ rằng con đã biết, hay những gì người khác đã nói với con, về Thượng Đế, con không cần phải cảm thấy sai trái.

Sợ hãi và tội lỗi chính là kẻ thù duy nhất của con người.

Tuy nhiên, có những người nói rằng những gì Ngài đề nghị họ làm là đang buôn bán với ma quỷ, chỉ có ma quỷ mới đề xuất ra những thứ như vậy.

Không có ma quỷ.

Ma quỷ sẽ nói về nhiều thứ khác.

Ma quỷ sẽ nói về tất cả mọi thứ mà Thượng Đế nói, đúng không?

Chỉ thông minh hơn.

Ma quỷ thông minh hơn Thượng Đế ư?

Có thể nói rằng, nó xảo quyệt hơn.

Và như vậy ma quỷ sẽ "nhắm mắt làm ngơ" và nói những lời Thượng Đế có thể nói?

Chỉ là một "luồn lách" nho nhỏ vừa đủ để có được một con đường, khiến cho ai đó lạc lối.

Ta nghĩ rằng chúng ta cần phải có một cuộc nói chuyện nhỏ về "ma quỷ".

Ồ, chúng ta đã nói rất nhiều về nó trong Tập 1.

Không đủ! Hơn nữa cũng có nhiều người chưa đọc Tập 1, hoặc Tập 2, về vấn đề đó. Vì vậy, Ta nghĩ rằng một phần tốt cho chúng ta chính là sẽ bắt đầu tóm tắt một số chân lý được tìm thấy trong những cuốn sách này. Điều đó sẽ thiết lập phạm vi cho những thứ to lớn hơn, những chân lý vũ trụ trong Tập thứ 3. Và chúng ta sẽ đi đến vấn đề ma quỷ một lần nữa. Ta muốn con biết làm thế nào, và lý do tại sao, chẳng hạn về một thực thể đã được "phát minh".

Được rồi, Ngài giành chiến thắng. Con đã vào cuộc đối thoại, vì vậy cần phải tiếp tục nó. Nhưng có một điều mọi người cần nên biết trước khi con tiếp tục vào cuộc trò chuyện thứ ba: Nửa năm trôi qua kể từ khi con viết những lời đầu tiên. Đó là ngày 25/11/1994, sau Lễ Tạ Ơn. Mất 25 tuần lễ để đi tiếp, 25 tuần từ những lời cuối của Ngài, cho những câu chữ của con trong bản viết này. Rất nhiều thứ đã xảy ra trong 25 tuần đó. Nhưng có một điều chắc chắn không xảy ra là cuốn sách này không viết tiếp thêm 1 inch nào. Tại sao lại quá lâu như thế?

Con có thấy con có thể tự nhốt mình thế nào không? Con có thấy con có thể tự hủy hoại chính mình như thế nào không? Con có thấy làm thế nào con có thể ngăn mình trong chính bản nhạc của con khi con đang trong hoàn cảnh tốt? Con đã làm điều đó trong suốt cuộc đời mình.

Khoan, chờ một phút! Con không phải là người đã trì hoãn dự án này. Con không thể làm bất cứ thứ gì - không thể viết một từ nào, trừ khi con cảm thấy mình đi vào..., trừ khi con thấy... Con ghét phải sử dụng ngôn ngữ, nhưng con nghĩ con phải... lấy cảm hứng để đi vào những trang viết này và tiếp tục nó. Và cảm hứng đến từ Ngài, chứ không phải con!

Vậy à? Vì thế mà con đã nghĩ rằng Ta trì hoãn chứ không phải con?

Có lẽ, đúng là như vậy.

Người bạn tuyệt vời của Ta, đây thực sự giống như con - và như nhiều người khác. Con ngồi trên đôi tay mình trong suốt nửa năm, chẳng làm những điều tốt lành nhất, thậm chí đẩy nó đi, sau đó đổ lỗi cho ai đó hoặc một cái gì đó bên ngoài, chỉ vì việc con không đi tới đâu cả. Con không nhìn thấy gì ở đây sao?

Hừ...

Ta nói với con điều này: Không bao giờ Ta rời xa con, không có lúc nào mà Ta không "sẵn lòng".

Ta đã không nói trước với con điều này thì phải?

Vâng, có, nhưng ...

Ta luôn luôn bên con, chỉ khi nào mà thời gian ngừng trôi.

Ta sẽ không áp đặt nguyện vọng của Ta lên con - chưa bao giờ.

Ta chọn những điều tốt lành nhất cho con, nhưng hơn thế nữa, Ta chọn nguyện vọng của con cho con. Và đây chính là giải pháp chắc chắn nhất của tình yêu.

Khi Ta muốn cho con những gì con muốn cho bản thân mình, Ta thực sự yêu con. Khi ta muốn cho con những gì Ta muốn cho bản thân con, Ta yêu chính mình, thông qua con.

Vì vậy, bằng biện pháp tương tự, con có thể xác định được người nào đó có yêu con hay không, và con có thật sự yêu người khác hay không. Đối với tình yêu thì lựa chọn là vô ích, nhưng chỉ có tìm kiếm mới khiến nó trở thành sự lựa chọn của những người yêu nhau.

Điều đó có vẻ mâu thuẫn với những gì Ngài đưa ra trong Tập 1 về tình yêu không nằm ở tất cả những gì liên quan tới một người là ai, làm gì, và có gì, nhưng chỉ có liên quan tới Bản Chất Tự Thân là gì, làm gì và có gì.

Nó mang đến một vài câu hỏi khác như: Những bậc cha mẹ hét lên với đứa con mình thì sao, "Tránh xa đường đi ra!". Hoặc, hơn thế nữa, mạo hiểm cuộc sống mình trên dòng xe cô đang lao vùn vụt và cố giết những đứa trẻ lên. Những vị phụ huynh đó thì sao? Cô ấy không yêu con mình à? Lúc đó cô ta áp đặt nguyện vọng của cô ta ư?

Hãy nhớ rằng, lũ trẻ ra ngoài đường bởi vì chúng muốn như thế.

Làm thế nào Ngài giải thích những mâu thuẫn này đây?

Không có mâu thuẫn nào cả. Lúc này con vẫn chưa nhìn thấy sự hợp lý. Và con sẽ không thể hiểu được những điều tuyệt diệu về tình yêu, cho đến khi con biết được rằng sự lựa chọn cao nhất của Ta dành cho Ta, cũng giống như sự lựa chọn cao nhất dành cho con. Và đó là bởi vì con và Ta là một.

Con thấy đấy, thuyết Thượng Đế cũng là Nhị Nguyên, và đó là bởi vì bản thân cuộc sống cũng là nhị nguyên - một trải nghiệm mà trong đó hai sự thật hoàn toàn trái ngược nhau có thể tồn tại cùng ở một nơi tại cùng một thời điểm.

Trong trường hợp này, sự thật trái ngược đó như con và Ta là riêng biệt, nhưng con và Ta cũng là một. Mâu thuẫn tương tự cũng xuất hiện trong mối quan hệ giữa con và mọi người khác.

Ta đã nói trong Tập 1: Sai lầm lớn nhất mà con người đã tạo ra trong mối quan hệ của mình đó chính là thích dính líu tới những gì người khác mong muốn, là ai, làm gì hay có gì. Nó chỉ dành cho bản chất bên trong ta - Tự Thân. Tự thân là gì, làm gì, hay có gì? Tự thân muốn gì, cần gì hay chọn gì? Sự lựa chọn cao nhất cho Tự thân là gì?

Ta cũng dừng lại ở một lời nói của Ta trong cuốn sách đó:

Sự lựa chọn cao nhất cho Tự thân sẽ trở thành sự lựa chọn cao nhất cho người khác chỉ khi nào nó nhận ra rằng không có ai là khác cả.

Bởi vậy, sai lầm không phải là trong việc lựa chọn những gì tốt nhất cho con, nhưng đúng hơn, là trong việc không biết những gì là tốt nhất. Điều này xuất phát từ việc nhận biết Con Thực Sự Là Ai, chứ không phải tìm kiếm một người nào đó để con trở thành người đó.

Con thực sự không hiểu.

Nào, để Ta cho con một minh họa. Nếu con đang cố gắng để giành chiến thắng trong cuộc đua Indianapolis 500, lái xe 150 dặm một giờ có thể là những gì tốt nhất cho con. Nhưng nếu con đang tìm kiếm các cửa hàng tạp hóa một cách an toàn, thì nó không thể.

Ngài đang nói về ngữ cảnh.

Tốt. Cuộc sống là thế. Thế nào là tốt, phụ thuộc vào việc con là ai, hay những người mà con tìm kiếm để trở thành. Con không thể thông minh lựa chọn những gì là tốt nhất cho con chỉ cho đến khi con nhanh trí quyết định con là ai và là gì.

Và giờ đây, Ta - Thượng Đế, nhận biết được ta tìm kiếm để trở thành thứ gì. Vì vậy Ta biết cái gì là "tốt" cho Ta.

Vậy nó là gì? Hãy cho con biết, cái gì là "tốt" cho Thượng Đế? Điều này chắc hẳn rất thú vị...

Thứ tốt nhất dành cho Ta, chính là mang đến cho con cái mà con quyết định chọn lựa những gì mà tốt nhất cho con. Bởi vì những gì Ta đang cố gắng chính là trở thành Chính Ta, rõ ràng là thế rồi. Và Ta làm thế thông qua con.

Con có hiểu không?

Có, có tin nó hay không, con chắc chắn là có.

Tốt! Vậy bây giờ Ta sẽ nói cho con một vài thứ mà con sẽ thấy rất khó tin.

Ta luôn luôn đem lại cho con những gì tốt nhất. Mặc dù Ta thừa nhận rằng con có thể không phải lúc nào cũng biết điều đó.

Bây giờ bí ẩn này sẽ sáng tỏ một chút, mà con cũng đã bắt đầu hiểu những gì Ta đang làm.

Ta là Đức Chúa.

Ta cũng là Đức Mẹ.

Ta là Đấng Tối Cao. Tất cả của tất cả. Bắt đầu và kết thúc. Alpha và Omega.

Ta là Tổng thể và là Căn bản. Câu hỏi và trả lời. Lên và xuống. Bên Trái và bên Phải, Tại đây và Bây giờ, Trước đây và Sau này.

Ta là Ánh sáng, và Ta là Bóng tối tạo ra ánh sáng, và làm cho nó tồn tại. Ta là cái Thiện vĩnh hằng, và là cái "Ác" mà làm cho "Thiện" trở thành tốt. Ta là toàn bộ những thứ này - tất cả mọi thứ - và Ta không thể trải nghiệm bất cứ Phần nào của Bản Thân Ta mà không thông qua trải nghiệm Toàn bộ Bản thân Ta.

Và đó là những gì mà con chưa hiểu về Ta. Con chỉ muốn Ta là một, mà không phải là nhiều thứ khác. Là cao chứ không phải là thấp. Là tốt, và không phải là xấu. Tất nhiên, khi phủ nhận một nửa của Ta, con cũng từ chối một nửa của Tự thân con. Và sau khi làm như vậy, con sẽ không bao giờ là Chính Mình.

Ta là Tất Cả Những Thứ Tuyệt Diệu, và những gì Ta đang tìm kiếm đó chính là tìm hiểu những trải nghiệm của Tự Thân Ta. Ta đang làm điều này thông qua con, và thông qua mọi thứ khác đang tồn tại. Và Ta đang trải nghiệm Tự Thân Ta thông qua những lựa chọn mà Ta tạo ra. Mỗi một lựa chọn là một sự sáng tạo riêng. Mỗi một lựa chọn đều chuẩn xác. Mỗi một lựa chọn đều tiêu biểu cho Ta - đó chính là, Đại diện của Ta - Ai Là Người Ta Chọn Để Trở Thành ngay lúc này đây.

Tuy nhiên, Ta không thể chọn trở thành vĩ đại, trừ khi có cái gì đó để lựa chọn. Một vài phần của Ta phải kém cao quý để cho Ta có thể chọn trở thành những phần cao quý.

Đó, chính là con.

Ta là Thượng Đế, trong công cuộc sáng tạo ra Chính Mình.

Và đó, cũng chính là con.

Đây chính là những gì linh hồn con nóng lòng muốn làm. Đây chính là những gì mà linh hồn con khao khát.

Nếu Ta ngăn cản không cho con lựa chọn, thì Ta cũng đang ngăn cản Chính Ta không có được những thứ Ta chọn.

Khát khao lớn nhất của Ta chính là trải nghiệm bản thân Ta là Gì. Và như Ta đã chịu khó giải thích kỹ lưỡng trong Tập 1, Ta chỉ có thể là điều đó trong không gian mà Ta Không Là Gì.

Vì thế, Ta cần thận tạo ra cái mà Không Phải là Ta, để Ta có thể trải nghiệm Ta là Ai.

Ta là tất cả những gì Ta tạo nên - vì thế, trong ý thức, Ta cũng là Những thứ không phải là Ta.

Làm thế nào một người có thể là cái mà không phải là họ?

Rất dễ. Con vẫn làm nó suốt đấy thôi. Chỉ cần nhìn hành vi của con.

Ráng để hiểu nó đi. Không có gì mà không phải là Ta. Thế nên, Ta là Ta, và Ta cũng là những gì không phải là Ta.

ĐÂY CHÍNH LÀ THUYẾT NHỊ NGUYÊN.

Đây là mẫu nhiệm của Thiên Chúa, cho đến tận bây giờ, chỉ có tâm trí tuyệt vời nhất mới có thể hiểu. Ta đã tiết lộ nó cho con bằng một cách dễ hiểu hơn...

Đó là thông điệp của Tập 1, và chân lý căn bản này con cần phải hiểu nó - phải thực sự biết nó - nếu con hiểu và biết nó thì chân lý siêu việt sẽ đến, tại đây, trong Tập 3.

Bây giờ thì hãy để Ta đi vào một trong những chân lý cao cả hơn - mà chứa đựng trong những câu trả lời của Ta, dành cho câu hỏi của con.

Con đã hy vọng rằng chúng ta sẽ quay trở lại phần đó của câu hỏi. Nhưng bậc cha mẹ mà yêu con trẻ của mình thì sao, nếu như họ nói hoặc làm những gì là tốt nhất cho con họ, ngay cả khi họ phải gây trở ngại cho con mình để làm điều này? Hay cha mẹ nên chứng minh tình yêu chân thật nhất bằng cách cho phép chúng chơi ngay trên dòng xe cộ đông đúc?

Quả là một câu hỏi tuyệt vời. Và đó cũng là câu hỏi bởi của các bậc cha mẹ, hoặc bắt đầu làm cha mẹ. Câu trả lời là tương tự cho con, dành cho Ta - Thượng Đế với tư cách một bậc phụ huynh.

Thế thì câu trả lời là gì?

Hãy kiên nhẫn, con trai của Ta, kiên nhẫn. "Tất cả những điều tốt đẹp sẽ đến với ai biết chờ đợi." con đã bao giờ nghe nói về điều này chưa?

Vâng, cha con thường nói điều đó và con rất ghét nó.

Ta hiểu. Nhưng hãy kiên nhẫn với chính mình, nhất là khi sự lựa chọn của con không mang lại cho con những gì con muốn. Câu trả lời cho câu hỏi của con, ví dụ thế.

Con nói rằng con muốn câu trả lời, nhưng con lại không quyết định nó. Con biết rằng con không chọn lựa nó, bởi vì con không có nó. Thật ra, con có câu trả lời, và lúc nào con cũng có. Con chỉ đơn giản là không lựa chọn nó. Con chỉ chọn và tin rằng con không biết câu trả lời là gì - và thế là con không có.

Vâng, Ngài đã nhắc đến nó, trong Tập 1. Con có tất cả mọi thứ con chọn để có ngay lúc này đây - bao gồm một sự hiểu biết lớn về Thượng Đế, nhưng con chưa nhận thấy những gì con đang có, trừ phi con biết rằng con có.

Chính xác! Con đã diễn đạt nó rất hoàn hảo.

Nhưng làm thế nào con có thể biết những gì con làm, khi con chưa nhận thấy. Làm thế nào con có thể biết được những thứ con chưa từng trải qua? Phải chăng có một ý nghĩ nói rằng, "Tất cả sự hiểu biết chính là kinh nghiệm"?

Nó thật sai lầm.

Hiểu biết không theo sau trải nghiệm - mà nó đi trước.

Vậy ý Ngài là con đã có câu trả lời cho mình, con chỉ không biết mà thôi?

Đúng vậy.

Vậy nếu con không biết, tức là con không có.

Thật là nghịch lý, con có.

Con thực sự không hiểu...

Thế ư.

Vậy làm thế nào để con có thể đến được nơi "nhận thấy rằng con biết" thứ gì đó, nếu như con "không biết rằng con biết"?

"Biết rằng con biết, hành động như thể con biết"

Ngài cũng đã từng đề cập đến cái gì đó tương tự trong cuốn 1.

Đúng thế. Một chỗ tốt để bắt đầu chính là tóm tắt lại những thứ Ta đã nói lúc trước. Và con "chỉ ngẫu nhiên" hỏi những câu hỏi phù hợp, cho phép Ta tóm tắt một cách ngắn gọn trong phần đầu cuốn sách này những thông tin mà chúng ta đã trao đổi trong các tư liệu trước đó.

Hiện giờ trong Tập 1, chúng ta đã nói về mô hình Là gì - Làm gì - Có gì^[1], và hầu hết mọi người đảo ngược nó thế nào.

Hầu như mọi người đều tin rằng nếu họ "có" một điều gì (nhiều thời gian hơn, tiền bạc, tình yêu - bất cứ điều gì), sau đó họ có thể làm một điều gì (viết một cuốn sách, thực hiện một sở thích, đi nghỉ, mua nhà, thực hiện một mối quan hệ), mà sẽ cho phép họ "là" một điều gì đó (hạnh phúc, hòa bình, thỏa mãn, hoặc yêu thương).

Trong thực tế, họ đang đảo ngược mô hình Be - Do - Have. Nó thực sự là gì trong vũ trụ (trái ngược với chúng ta nghĩ nó là gì), "có gì" không dẫn tới "là gì", mà theo một cách khác.

^[1] Be – Do – Have

Trước tiên, con "là" những thứ được gọi như "hạnh phúc" (hoặc "hiểu biết", hay "khôn ngoan", hoặc "tử bi", hoặc bất cứ điều gì), sau đó con bắt đầu "làm" những thứ xuất phát từ nơi "con là", và tiếp theo con khám phá ra rằng những gì con đang làm như một cơn gió mang lại cho con những điều mà con luôn luôn muốn "có."

Cách để bắt đầu quá trình sáng tạo này là hãy nhìn vào những gì mà con muốn "có", hãy tự hỏi bản thân con sẽ "là gì" khi con "có" những thứ đó, sau đó đi thẳng đến "bản chất".

Bằng cách này con đảo ngược cách con đã sử dụng mô hình Be - Do - Have bấy lâu nay - thậm chí, sắp đặt và làm việc với nó, chứ không phải là chống lại, đó chính là sức mạnh sáng tạo của vũ trụ.

Có một cách để nêu vấn đề về nguyên tắc này:

Trong cuộc sống, con không phải làm bất cứ điều gì.

Tất cả là một câu hỏi về bản chất con là những gì.

Đó là một trong ba thông điệp Ta sẽ nhắc lại ở cuối cuộc đối thoại của chúng ta. Ta sẽ kết thúc cuốn sách với nó.

Còn bây giờ, để minh họa điều này, hãy nghĩ về một người chỉ biết rằng nếu anh ta có thể có thêm chút ít thời gian, thêm ít tiền, hoặc một tình yêu, vậy là đã khiến anh ta thực sự hạnh phúc.

Anh ấy không có một chút liên kết nào giữa "không cảm thấy hạnh phúc" với không có thời gian, tiền bạc, hoặc tình yêu anh ta muốn.

Đúng vậy. Mặt khác, những người "hạnh phúc" dường như luôn có thời gian để làm những thứ quan trọng, có đủ tiền, và đủ tình yêu cho đến cuối cuộc đời.

Anh ấy tìm thấy tất cả những thứ anh ta cần để có thể hạnh phúc..., và bắt đầu trở nên hạnh phúc!

Chính xác. Con đã quyết định trước khi con chọn tạo ra một thứ gì đó trong sự trải nghiệm của mình.

"Là hay không là. Đó chính là câu hỏi"

Rõ ràng là thế. Hạnh phúc là một trạng thái của tâm trí. Và cũng giống như tất cả các trạng thái của tâm trí, nó tự sinh sôi chính mình trong thân thể.

Có một lời phát biểu dính lên tủ lạnh bằng nam châm như sau:

"Tất cả trạng thái của tâm đều tự sinh sản chính nó"

Nhưng làm thế nào một người có thể trở nên hạnh phúc rồi mới bắt đầu tìm hạnh phúc, hoặc trở thành thứ mà người đó đang đi tìm kiếm - thành công hơn chẳng hạn, hoặc được yêu hơn – nếu người đó không có những gì họ nghĩ họ cần để là như thế?

Hành động như chính mình, và con sẽ rút ra bài học cho con.

Những gì con làm, thì con sẽ trở thành như thế.

Nói cách khác, "Giả mạo nó cho đến khi bạn thực hiện nó."

Có lẽ là thế. Chỉ có con là không thể nào "Giả mạo". Hành động của con phải thành tâm.

Mọi thứ con làm, hãy làm với lòng chân thành, bỏ qua lợi ích của nó.

Đây không phải vì Ta không "thưởng" cho con. Thượng Đế thì "vô thưởng" và "vô phạt", như con đã biết. Nhưng Luật tự nhiên đòi hỏi cơ thể, tâm trí, và linh hồn phải được hiệp nhất trong suy nghĩ, lời nói và hành động để thực hiện quá trình sáng tạo.

Con không thể đánh lừa tâm trí của mình. Nếu con không chân thành, tâm trí con sẽ biết điều đó. Con vừa mới chấm dứt các cơ hội giúp đỡ từ tâm trí con trong quá trình sáng tạo.

Tất nhiên, con có thể sáng tạo mà không cần trí óc - nó chỉ trở nên khó khăn hơn mà thôi. Con có thể yêu cầu cơ thể mình làm một cái gì đó tâm trí không cảm nhận được, và nếu cơ thể con làm nó đủ lâu, trí óc con sẽ bắt đầu bỏ qua nó và tạo nên Tư Tưởng mới. Một khi con có một Tư tưởng mới về điều gì, con đã đang ở trên con đường sáng tạo của chính mình, như một bản chất vĩnh cửu của bản thân, chứ không phải là thứ gì đó mà con tỏ ra bên ngoài.

Làm thế này rất khó khăn, và ngay cả trong trường hợp như thế, hành động phải xuất phát từ lòng chân thành. Không giống như những gì con có thể làm với mọi người, con không thể thao túng được vũ trụ.

Vì thế nên ở đây chúng ta có một sự cân bằng rất tinh tế. Cơ thể làm điều gì đó mà tâm trí không biết, thì tâm trí bắt buộc phải thêm vào đó sự chân thành để cơ thể hoàn thành xong công việc.

Làm cách nào trí óc có thể thêm vào sự chân thành khi mà nó "không cảm thấy rằng thân thể đang hành động"?

Bằng cách thoát ra khỏi các yếu tố ích kỷ và lợi ích cá nhân.

Làm thế nào?

Trí óc có thể không thực sự đồng ý với hành động của cơ thể mà mang lại cho con những thứ con chọn, nhưng tâm trí dường như hiểu biết rằng Thượng Đế sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho mọi người thông qua con.

Vì thế, bất cứ điều gì con chọn cho chính mình, thì cũng nên dành cho người khác nữa.

Ngài có thể nói lại một lần nữa không?

Tất nhiên rồi!

Bất cứ thứ gì con chọn cho bản thân, hãy đem cho những người khác nữa.

Nếu con chọn để trở nên hạnh phúc, hãy khiến cho người khác được hạnh phúc.

Nếu con chọn để trở nên thành công, hãy khiến cho người khác trở nên thành công.

Nếu con chọn thật nhiều tình yêu trong cuộc đời mình, hãy khiến cho người khác thật nhiều tình yêu trong cuộc đời họ.

Làm nó với tấm lòng thành - không phải vì con tìm kiếm lợi ích cá nhân, nhưng bởi vì con thực sự muốn người khác có nó - và tất cả những gì con cho đi sẽ đến với con.

Tại sao lại như vậy? Thế là thế nào?

Hành động đem cho đi một thứ gì đó luôn luôn giúp con trải nghiệm được rằng con có thứ gì đó để cho đi. Khi con không thể cho người khác thứ mà con không có, tâm trí con lúc này đi đến một kết luận mới, một Tư tưởng mới, về con, cụ thể là con phải có thứ gì đó, hoặc là con không thể cho đi.

Tư tưởng mới này sau đó trở thành trải nghiệm của con. Con bắt đầu "trở thành" điều đó. Và một khi con bắt đầu "trở thành" một thứ gì, con đã tham gia vào các bánh răng trong bộ máy sáng tạo mạnh mẽ nhất vũ trụ - Cái Tôi Thần Thánh trong con.

Bất cứ thứ gì mà con đang trở thành, cũng là con đang sáng tạo nên.

Vòng tròn hoàn tất, và con sẽ tạo ra chúng nhiều hơn và nhiều hơn nữa trong cuộc đời mình. Nó sẽ được thực hiện rõ ràng trong trải nghiệm thân thể của con.

Đây là bí mật lớn nhất của cuộc sống. Đó là những thứ được nhắc trong Tập 1 và 2. Tất cả nằm ở đó, chi tiết hơn nhiều.

Xin vui lòng giải thích cho con, tại sao sự chân thành là rất quan trọng trong việc dành tặng cho người khác những thứ Ngài chọn cho chính Ngài.

Nếu con đem cho người khác, với suy nghĩ rằng sẽ có được thứ gì đó cho bản thân mình, tâm trí con sẽ nhận ra. Con đã chỉ cho nó thấy rằng hiện giờ con đang không có thứ đó. Và vì vũ trụ không là gì ngoài một cỗ máy sao chép, tự sản sinh những suy nghĩ trong dạng vật lý, đây sẽ là trải nghiệm của con. Nghĩa là, con sẽ tiếp tục cảm giác rằng mình "không có" - dù cho con có làm gì đi chăng nữa!

Hơn thế nữa, nó sẽ là kinh nghiệm của người mà con đang cố gắng đem cho. Họ sẽ thấy rằng con thật ra chỉ đang tìm kiếm một thứ gì đó, rằng con chẳng có gì để mà đem tặng, và hành động đem tặng của con thật vô nghĩa, tất cả chỉ là tự phục vụ bản thân một cách nông cạn.

Thứ mà con đang tìm cách thu hút nó về, thì con lại đẩy nó đi.

Tuy nhiên, khi con đem cho người khác một thứ gì với sự thanh khiết tận sâu đáy tim mình - bởi vì con biết rằng họ đang muốn nó, cần đến nó, và phải có nó, sau đó con khám phá rằng con có thứ đó để có thể cho đi. Và đó là một khám phá vô cùng lớn lao.

Đó là sự thật! Nó thực sự là như thế! Còn có nhớ một lần nọ, khi mọi thứ không tốt xảy ra trong cuộc đời con, chỉ biết ôm đầu suy nghĩ rằng con không còn tiền, hết sạch thức ăn, và rằng con không biết khi nào con sẽ ăn bữa tiếp theo, hay là làm thế nào con có thể trả được những món nợ. Tối hôm đó, con đã gặp một đôi trai gái trẻ tại trạm xe bus. Con chỉ muốn lao ra và giựt lấy giỏ xách, và có những đứa trẻ ở ngay đó, co ro trên chiếc ghế dài, lấy áo khác để trải ra làm chăn.

Con nhìn chúng mà tim muốn vỡ tung. Con nhớ những ngày tháng khi con còn bé. Con tiến lại gần chúng và hỏi rằng chúng có muốn đến chỗ con và sưởi ấm, dùng ít sô-cô-la nóng, có thể có một chỗ nằm và đánh một giấc ngon lành hay không. Chúng đã tròn to mắt nhìn con, giống hệt những đứa bé háo hức vào buổi sáng ngày Giáng sinh.

Vâng, chúng con trở về nhà, và con cho chúng một bữa ăn. Chúng con đã ăn rất ngon lành như chưa bao giờ được ăn vào buổi tối đó. Đồ ăn vẫn luôn luôn ở đó. Tủ lạnh thì đầy ắp. Con chỉ cần lấy chúng ra và thực hiện một món gọi là "đồ xào thập cẩm", ngon tuyệt cú mèo! Con chợt suy nghĩ, không biết những đồ ăn này đến từ đâu?

Vào buổi sáng hôm sau con thậm chí đã đãi bọn nhóc một châu ăn sáng, và dắt chúng trở về chỗ cũ. Con lục lọi trong túi quần mình và thả chúng tại trạm xe buýt với 20 đô la. "Có lẽ sẽ giúp ích được gì đó", con nói và ôm chúng vào lòng. Con cảm thấy tốt hơn bao giờ hết. Và đó là một trải nghiệm mà con đã không bao giờ quên, tạo ra một sự thay đổi sâu sắc trong quan điểm và hiểu biết của con về cuộc sống.

Mọi thứ từ lúc đó bắt đầu tốt lên, và buổi sáng đó khi con nhìn ngắm mình trong gương, con đã nhận ra có thứ gì đó rất quan trọng. Rằng con vẫn ở đây.

Quả là một câu chuyện đẹp. Và con nói đúng. Đó chính xác là thứ Ta đang nói. Vì thế, khi con muốn một cái gì đó, thì hãy cho đi. Sau đó con sẽ không còn "muốn" nữa. Con sẽ ngay lập tức trải nghiệm rằng mình "có". Từ đó, đây chỉ là một câu hỏi về mức độ.

Con cảm thấy rằng mình đã nghe được thứ gì rất sâu sắc ở đây. Liệu Ngài có thể liên hệ nó tới câu hỏi lúc trước của con? Có sự liên kết nào chăng?

Những gì Ta đang đưa ra, con thấy đấy, rằng con đã thực sự có câu trả lời cho câu hỏi của mình. Ngay lúc này đây con đang sống với ý nghĩ rằng con không có câu trả lời, rằng nếu con có câu trả lời, thì con đã sáng suốt rồi. Vì thế, con tìm đến Ta để kiểm sự hiểu biết. Tuy nhiên, Ta chỉ nói với con rằng, hãy sáng suốt, con sẽ có nó.

Và cách nhanh nhất "trở nên" sáng suốt là gì? Hãy khiến người khác trở nên sáng suốt.

Con có lựa chọn để có câu trả lời cho câu hỏi này không? Hãy cho những người khác câu trả lời.

Thế nên, Ta sẽ hỏi con một vài câu hỏi. Ta sẽ giả vờ rằng Ta "không biết", và con hãy trả lời Ta. Làm thế nào một người cha có thể thực sự yêu thương đứa trẻ khi kéo nó ra khỏi dòng xe cô đông đúc, nếu tình yêu có nghĩa rằng một người mong muốn cho người khác những thứ mà họ mong muốn cho chính mình?

Con không biết.

Ta biết là con không biết mà. Nhưng nếu như con biết, thì câu trả lời sẽ là gì?

Vâng, con muốn nói rằng, người cha đó mong muốn những thứ mà đứa trẻ cũng muốn - đó chính là sự sống. Con muốn nói rằng đứa trẻ đó không muốn chết, nhưng chỉ đơn giản là nó không ý thức được dòng xe cộ có thể gây ra điều đó. Vì thế mà việc chạy lao ra đường để túm lấy đứa trẻ, người cha đã không tước đi cơ hội thực hiện ý chí của đứa trẻ - mà đơn giản chỉ là cảm nhận được sự lựa chọn thật sự của đứa bé, mong muốn sâu xa nhất của nó.

Đó quả là một câu trả lời rất xuất sắc.

Nếu đó là sự thật, thì Ngài, Thượng Đế, nên làm gì đó để ngăn mọi người làm tổn thương lẫn nhau, ước muốn sâu xa nhất của chúng ta không phải là hủy hoại mọi người. Mặc dù chúng con đã hành hạ lẫn nhau hầu hết quãng thời gian, nhưng Ngài lại chỉ ngồi đó và quan sát chúng con.

Ta luôn luôn cảm nhận được mong muốn của con, và Ta luôn luôn đem nó đến cho con đó thôi.

Ngay cả khi con làm điều gì đó có thể gây ra cái chết - nếu đó là mong muốn mạnh mẽ nhất của con, là thứ mà con nhận được: trải nghiệm "cái chết".

Ta không bao giờ can thiệp vào ước muốn sâu xa nhất của con.

Ý Ngài có nghĩa là khi chúng con tự hủy hoại chính mình, tức là chúng con muốn như thế? Đó là mong muốn thâm sâu nhất của chúng con ư?

Con không thể tự làm hại chính bản thân mình. Con không thể bị làm hại. "Hủy hoại" là một hành động chủ quan, không phải là khách quan. Con có thể chọn lựa trải nghiệm "hủy hoại" chính mình tại bất kỳ trường hợp nào, nhưng đó hoàn toàn là quyết định của con.

Sự thật - câu trả lời cho câu hỏi của con là, khi con tự "làm hại" chính mình, là bởi vì con muốn như thế. Nhưng Ta đang nói ở một mức độ rất cao, bí hiểm.

Con đã có ý định như thế, như là một sự lựa chọn của ý thức, nhưng Ta cũng sẽ trả lời rằng "không phải", bởi đôi khi con làm điều gì đó tổn thương chính mình, mà con lại không hề muốn như thế.

Những đứa trẻ bị tai nạn xe bởi vì chúng lang thang ra đường nhưng không hề muốn (mong muốn, tìm kiếm, có ý thức lựa chọn) bị một chiếc xe đụng phải.

Một người đàn ông kết hôn với cùng một loại phụ nữ - đều là sự sai lầm với anh ta - dưới các hình thức khác nhau, nhưng anh ta không hề "muốn" (ham muốn, tìm kiếm, có ý thức lựa chọn) tạo ra những cuộc hôn nhân tồi tệ như thế.

Một người mới bị một cây búa đập trúng thì không thể nói rằng anh ấy "muốn" trải nghiệm đó. Không hề có sự mong muốn, tìm kiếm, lựa chọn có ý thức.

Tuy nhiên, tất cả các hiện tượng khách quan đều xuất phát vô tình, các sự kiện này đều được tạo ra bởi con mà không hề có ý thức, mọi người, mọi địa điểm, hoặc mọi thứ trong cuộc sống của con đã được vẽ lên cho con do chính con - Tự Thân - tạo ra, nếu con cung ứng cho mình một điều kiện chính xác và hoàn chỉnh, một cơ hội hoàn hảo, để trải nghiệm những gì con mong ước được trải nghiệm, như một màn đi đây đi đó phát triển kinh doanh.

Không có gì có thể xảy ra - Ta muốn nói với con rằng, không có gì có thể xuất hiện - trong cuộc sống của con mà không phải là một cơ hội chính xác và hoàn hảo để con có thể chữa lành thứ gì đó, tạo ra thứ gì đó, hoặc trải nghiệm một cái gì đó mà con muốn chữa, tạo ra, hay trải nghiệm để con có thể Thực Sự Là Con.

Vậy thì con, thực sự, là ai?

Là bất cứ ai mà con chọn lựa. Dù cho con ước mình là bất cứ vị Thần thánh nào - thì Người Đó Chính Là Con. Điều này có thể thay đổi tại bất kỳ thời điểm nào. Thật vậy, nó thường như thế, từ khoảnh khắc sang khoảnh khắc khác. Tuy nhiên, nếu như con muốn một cuộc sống ổn định, muốn nó đừng mang lại nhiều trải nghiệm giá trị, thì có cách để làm điều đó. Đơn giản, chỉ cần đừng đổi ý quá nhiều về Con Là Ai, và Con Chọn Lựa Trở Thành Ai.

Nói thì dễ hơn là làm!

Những gì Ta thấy bây giờ là con đang tạo ra nhiều quyết định ở nhiều mức độ khác nhau. Những đứa trẻ quyết định lao ra đường để chơi giữa dòng xe cộ thì không tạo ra một sự lựa chọn để chết. Cô bé có thể thực hiện một số lựa chọn khác, nhưng chết không phải là một trong số chúng. Người mẹ biết điều đó.

Vấn đề ở đây không phải là đứa trẻ "bị lựa chọn" cái chết, nhưng nó đã tạo ra rất nhiều sự chọn lựa có thể dẫn đến nhiều kết quả hơn, bao gồm cả cái chết của nó. Sự thật ấy không phải là không rõ ràng đối với cô bé, mà là cô bé không hề hay biết; nó là dữ liệu bị mất - ngăn những đứa trẻ khỏi việc thực hiện một sự lựa chọn rõ ràng, một cơ hội tốt hơn.

Con thấy đấy, con đã phân tích nó một cách hoàn hảo.

Bây giờ, Ta, Thượng Đế, sẽ không bao giờ can thiệp tới các chọn lựa của con, nhưng Ta luôn luôn biết chúng là những gì.

Vì thế, con có thể giả định rằng nếu một điều gì đó xảy ra với con, thì nó là hoàn hảo như nó đã từng như vậy, để không có gì thoát ra khỏi thế giới hoàn hảo của Thượng Đế.

Bản thiết kế cuộc đời con: những con người, địa điểm, và các sự kiện trong đó đều được tạo nên một cách hoàn chỉnh nhất bởi chính con - người sáng tạo lý tưởng nhất. Và Ta ... ở trong con, là con và thông qua con.

Giờ thì Chúng Ta có thể làm việc cùng nhau trong quá trình hợp tác sáng tạo có ý thức hay vô thức. Con có thể đi qua cuộc đời một cách có ý thức hoặc không biết. Con có thể tản bộ trong phần đời con như một giấc ngủ, hay là tỉnh thức.

Con đã chọn lựa như vậy.

Khoan đã, xin Ngài trở lại về việc thực hiện những quyết định tại nhiều cấp độ khác nhau. Ngài nói rằng nếu con muốn cuộc sống ổn định, con nên dừng lại việc đổi ý xoành xoạch của mình về Con là ai và Ai là người con mong ước được trở thành. Khi con nói rằng nó không hề dễ dàng chút nào, thì Ngài lại bình phẩm rằng tất cả chúng ta đang tạo nên sự lựa chọn của chính chúng ta ở nhiều cấp độ khác nhau. Ngài có thể nói chi tiết về điều đó được không? Cái đó có nghĩa là gì? Nó có hàm ý gì không?

Nếu tất cả những gì con mong muốn là điều mà linh hồn con cũng mong muốn, thì mọi thứ sẽ rất đơn giản. Nếu con lắng nghe một phần trong con - thứ gọi là linh hồn thuần khiết, tất cả các quyết định của con đều trở nên dễ dàng, và đều có kết thúc vui vẻ. Đó là bởi vì...

...Sự lựa chọn của linh hồn luôn luôn là sự lựa chọn cao nhất.

Nó không cần có thêm sự phỏng đoán thứ hai. Nó không cần phải phân tích, đánh giá. Nó chỉ đơn giản cần được cho phép và tác động lên.

Tuy nhiên, con không chỉ là một linh hồn. Con là một Thể Ba Ngôi gồm có thân thể, tâm trí và linh hồn. Chúng đều là sự huy hoàng và kỳ diệu của con. Mỗi khi con thực hiện một quyết định hay một lựa chọn, cả 3 đều hoạt động ở 3 cấp độ - và không có nghĩa là chúng luôn luôn trùng khớp nhau.

Không hề bất thường khi cơ thể con muốn một thứ, trong khi tâm trí lại tìm kiếm thứ khác, và linh hồn con lại muốn một thứ khác nữa. Điều này đặc biệt đúng với trẻ em, chúng chưa đủ trưởng thành để phân biệt giữa những thứ đại loại như cái gì "vui vẻ" cho cơ thể, cái gì tạo ra ý nghĩa với tâm trí - nói chi đến cái gì âm vang trong linh hồn. Thế là đưa trẻ đi lạch bạch vào giữa lòng đường.

Giờ đây, Ta, Thượng Đế luôn quan tâm đến tất cả lựa chọn của con, ngay từ khi nó còn nằm trong tiềm thức. Ta sẽ không bao giờ can thiệp tới chúng, đúng hơn, chỉ là đối diện. Công việc của Ta chỉ là đảm bảo những lựa chọn của con đều được cho phép. (Sự thật, Tự Thân con cho phép chúng. Những gì Ta đã làm là đặt một hệ thống để con thực hiện nó. Hệ thống này được gọi là quá trình sáng tạo, và đã được giải thích chi tiết trong Tập 1).

Khi lựa chọn của con có mâu thuẫn - khi cơ thể, tâm trí, và linh hồn không hoạt động đồng nhất - quá trình sáng tạo sẽ hoạt động ở tất cả các cấp, sản xuất các kết quả khác nhau. Mặt khác, nếu bản thể của con hòa hợp và sự lựa chọn của con thống nhất, những điều đáng kinh ngạc có thể xảy ra.

Bạn trẻ hiện giờ có 1 câu - "Có tất cả cùng nhau"^[2] - nó được sử dụng để mô tả sự thống nhất của bản thể.

Ngoài ra còn có rất nhiều cấp độ trong việc tạo ra các quyết định. Điều này đặc biệt đúng với mức độ của tâm trí.

Tâm trí của con có thể thực hiện, và đưa ra quyết định và lựa chọn từ một trong ít nhất 3 cấp độ bên trong: lô-gic, trực giác, cảm xúc - và đôi khi từ cả ba.

Và trong cấp độ cảm xúc còn có năm cấp độ nữa. Đó chính là năm cảm xúc tự nhiên: đau buồn, giận dữ, ghen tị, sợ hãi, và yêu thương.

Và trong này, cũng có hai cấp độ cuối cùng: tình yêu và sợ hãi.

Năm cảm xúc tự nhiên bao gồm tình yêu và sự sợ hãi, nhưng tình yêu và sợ hãi là cơ sở của tất cả các cảm xúc. Ba trong số đó là kết quả tự nhiên của hai cảm xúc kia.

Một cách cơ bản nhất, tất cả suy nghĩ đều xuất phát từ sợ hãi hoặc tình yêu. Đây chính là tính phân cực mạnh mẽ. Là tính hai mặt nguyên thủy. Cái này phá vỡ một cái kia. Tất cả các suy nghĩ, ý tưởng, khái niệm, sự hiểu biết, quyết định, lựa chọn, và hành động đều dựa vào một trong hai mặt đó.

Và, cuối cùng, thực sự chỉ có một.

Tình yêu

Thật ra, tình yêu là tất cả. Thậm chí sợ hãi là một kết quả tự nhiên của tình yêu, và khi được sử dụng có hiệu quả, nó thể hiện tình yêu.

² "Having it all together"

Sự sợ hãi truyền đạt yêu thương ư?

Trong hình thức cao siêu nhất của nó, đúng là thế. Tất cả mọi thứ thể hiện tình yêu, khi sự biểu lộ ở mức cao nhất.

Vị phụ huynh cứu lấy đứa con mình khỏi bị tai nạn giao thông thì thể hiện sự sợ hãi, hay là tình yêu?

Vâng, cả hai, con cho là như vậy. Lo sợ cho mạng sống của đứa trẻ, và tình yêu - đủ để mạo hiểm mạng sống của mình để cứu lấy đứa bé.

Chính xác. Và thế là chúng ta đã thấy rằng, sự sợ hãi khi ở mức độ cao nhất sẽ trở thành tình yêu..., rằng tình yêu thương được biểu lộ qua sự sợ hãi.

Tương tự như vậy, những cảm xúc tự nhiên, đau buồn, giận dữ, và ghen tị đều là một hình thức của sợ hãi, chúng cũng lần lượt, đều là một hình thức của tình yêu.

Một thứ dẫn tới những thứ khác. Con có thấy không?

Rắc rối sẽ xuất hiện khi bất cứ một trong năm cảm xúc tự nhiên đó trở nên méo mó. Sau đó, chúng trở thành lối bịch, và không còn là một kết quả hiển nhiên của tình yêu, khác xa nhiều với Thượng Đế, Ngài là tình yêu tuyệt đối.

Con đã nghe nói về năm cảm xúc tự nhiên trước đó - từ hiệp hội tuyệt vời của con cùng với Dr. Elisabeth Kubler-Ross. Cô ấy đã dạy cho con về chúng.

Thật vậy. Và chính Ta là người đã truyền cảm hứng cho cô ấy để giảng dạy về điều này.

Vì thế con thấy rằng khi con thực hiện sự lựa chọn, phụ thuộc nhiều vào "con từ nơi nào đến", và con "đến từ" nơi nào có thể có nhiều ý sâu xa hơn.

Đúng, đúng là như vậy.

Xin hãy cho con biết - con muốn nghe về nó một lần nữa, bởi vì con đã quên những gì Elisabeth đã dạy con - về năm cảm xúc tự nhiên.

Đau khổ là một cảm xúc tự nhiên. Nó là một phần của con, khiến con nói lời tạm biệt trong khi con không hề muốn nói, khiến con thể hiện ra những nỗi buồn trong con mỗi khi con trải nghiệm sự mất mát. Đó có thể là mất đi một người thân yêu, hoặc mất kính áp tròng.

Khi con cho phép mình biểu lộ sự buồn đau, là con đang tống khứ nó đi. Những đứa trẻ được phép buồn khi chúng buồn bã, thường cảm thấy mình trở nên tốt hơn so với người lớn, và do đó chúng thường vượt qua sự buồn bã rất nhanh chóng.

Những đứa bé được vỗ về: "Đây, đây, đừng khóc nữa" thường khóc lóc nhõng nhẽo rất lâu. Sau đó, chúng tự nhắc nhở rằng không được khóc trong suốt cuộc đời mình. Vì vậy, chúng luôn kiềm chế nỗi đau.

Đau khổ mà cứ tiếp tục bị kìm nén sẽ trở thành bệnh trầm cảm, một cảm xúc gượng ép không tự nhiên. Rất nhiều người đã chết vì bệnh trầm cảm kinh niên.

Tức giận là một cảm xúc tự nhiên. Nó là công cụ con có để cho phép con nói, "Không, cảm ơn." Đó không phải là lừa dối, và nó không bao giờ có thể gây tổn hại đến người khác.

Khi trẻ em được cho phép bày tỏ sự tức giận của mình, chúng mang theo những thái độ rất lành mạnh khi chúng lớn lên, và do đó chúng thường vượt qua sự tức giận rất mau chóng.

Những đứa trẻ bị dạy rằng sự giận dữ là không tốt chút nào, rằng đó là sai trái, rằng chúng thậm chí không nên trải nghiệm sự giận dữ, thường thì chúng sẽ có một thời gian khó khăn đối mặt với sự tức giận khi chúng trưởng thành.

Sự tức giận mà cứ tiếp tục bị kìm nén sẽ trở thành cơn cuồng nộ, một cảm xúc không hề tự nhiên. Nhiều người đã chết vì cơn thịnh nộ.

Sự ghen tị là một cảm xúc tự nhiên. Nó làm cho một đứa bé năm tuổi ước rằng mình có thể nắm lấy tay lái xe đạp như chị gái nó, hay là được chạy một vòng. Sự thèm khát đó là cảm xúc tự nhiên, nó khiến con muốn làm điều đó một lần nữa, cố gắng hơn nữa, tiếp tục phấn đấu cho đến khi con thành công. Ganh tị cũng là lành mạnh, và rất tự nhiên.

Khi trẻ em được phép bày tỏ sự ghen tị của mình, chúng mang theo thái độ lành mạnh đó vào những năm tháng trưởng thành, và vượt qua sự ghen tị của chúng rất nhanh chóng.

Những trẻ em bị làm cho cảm thấy ghen tị không phải là điều tốt, mà đó là sai trái khi thể hiện nó ra, và trong thực tế, chúng thậm chí không bao giờ được trải nghiệm điều này, lúc lớn lên chúng sẽ có khoảng thời gian rất khó khăn khi phải đối diện với sự ghen tị của mình.

Sự thèm khát đó khi bị kìm nén liên tục sẽ trở nên ghen tuông, một cảm xúc không tự nhiên. Nhiều người đã chết vì ghen tuông.

Sợ hãi là một cảm xúc tự nhiên. Tất cả các em bé khi sinh ra chỉ có hai nỗi lo sợ: sợ bị té ngã, và sợ tiếng động lớn. Tất cả các nỗi sợ hãi khác được thêm vào chúng bởi môi trường sống, được ba mẹ dạy bảo. Mục đích của sự sợ hãi tự nhiên chính là xây một cảnh báo nho nhỏ. Những cảnh cáo là một công cụ giúp con người giữ mạng sống mình.. Nó là một kết quả tự nhiên của tình yêu. Yêu thương chính mình.

Những đứa trẻ bị khiến cho cảm thấy rằng sợ hãi là không bình thường, rằng đó là sai trái khi sợ hãi, và trên thực tế, chúng thậm chí không nên trải nghiệm nó, sẽ có một thời gian khó khăn với việc xử lý nỗi sợ hãi khi chúng trưởng thành.

Sợ hãi liên tục bị đàn áp sẽ trở nên hoảng loạn, một cảm xúc rất không tự nhiên. Nhiều người đã thiệt mạng vì hoảng sợ.

Tình yêu là một cảm xúc tự nhiên. Khi một đứa trẻ được cho phép thể hiện ra, và đón nhận lấy một cách bình thường và tự nhiên, mà không có giới hạn hoặc điều kiện, ức chế hoặc xấu hổ, nó không đòi hỏi thêm bất cứ thứ gì khác. Đối với chúng, niềm vui của tình yêu được thể hiện ra và nhận lấy bằng cách này thì đầy đủ. Tuy nhiên, tình yêu đó đã bị điều kiện hóa, bị giới hạn, biến dạng bởi các quy tắc và điều lệ, nghi thức và những hạn chế, kiểm soát, thao túng, và kìm nén, chúng trở nên không tự nhiên.

Những đứa trẻ bị khiến cho cảm thấy rằng tình yêu tự nhiên là không tốt, rằng thật sai trái khi biểu lộ ra điều đó, trong thực tế, chúng thậm chí không nên trải nghiệm điều này, chúng sẽ có một thời gian vô cùng khó khăn để đối mặt với tình yêu khi chúng trưởng thành.

Tình yêu mà liên tục bị kìm nén sẽ trở nên sự chiếm hữu, một cảm xúc không tự nhiên. Nhiều người đã chết vì tính chiếm hữu.

Vì thế những cảm xúc tự nhiên, khi bị kìm giữ, sẽ tạo ra phản ứng không tự nhiên. Và hầu như những cảm xúc tự nhiên đều bị kìm nén trong hầu hết chúng ta. Tuy thế, chúng là những người bạn, là những món quà dành cho con. Đây là công cụ của Chúa Tự Thân trong con, nhằm xây dựng cho con những trải nghiệm.

Con được ban tặng chúng khi con sinh ra. Chúng giúp con dàn xếp cuộc đời mình.

Tại sao cảm xúc lại bị dồn nén trong hầu hết chúng ta?

Họ đã được dạy bảo như thế. Họ luôn được nhắc nhở phải như thế.

Bởi ai cơ?

Cha mẹ của họ. Những người đã nuôi nấng họ.

Sao thế? Tại sao họ lại làm điều đó?

Bởi vì họ cũng được dạy như thế bởi cha mẹ của họ, và cha mẹ họ lại được nhắc nhở bởi cha mẹ.

Vâng, đúng là như thế. Nhưng tại sao vậy?

Điều đang diễn ra chính là con có những người không làm đúng trách nhiệm cha mẹ.

Ý Ngài là sao? Ai là "người không đúng"?

Người mẹ và người cha.

Cha và mẹ làm không đúng trách nhiệm nuôi nấng con trẻ ư?

Khi họ còn trẻ, đúng là như vậy. Trong hầu hết trường hợp, đúng là như vậy. Trên thực tế, đó là một điều kỳ diệu khi có rất nhiều người trong số đó làm rất tốt công việc này.

Không ai trang bị thiếu đầy đủ để nuôi nấng con cái như những bậc cha mẹ trẻ. Và không có ai biết rõ điều này hơn họ.

Hầu hết phụ huynh đến với việc làm cha mẹ với rất ít kinh nghiệm trong cuộc sống. Họ khó có thể hoàn thành vai trò làm cha mẹ của mình. Họ vẫn đang tìm kiếm câu trả lời, vẫn đang tìm kiếm các manh mối. Họ chưa từng khám phá bản thân mình, mà đang cố gắng đưa mình vào việc khám phá những người yếu kém hơn họ. Những vị cha mẹ này thậm chí chưa từng định nghĩa bản thân mình, và họ thì đang chìm sâu vào việc định nghĩa những người khác. Họ vẫn đang cố gắng để vượt qua sự định đặt nguy hại của cha mẹ họ.

Họ chưa từng khám phá ra Mình Là Ai, và họ thì lại đang cố gắng nói cho con biết con là ai. Và sức ép đó quá lớn khiến họ không nhận ra cái gì là đúng, thậm chí họ chưa từng có cuộc sống đúng nghĩa. Do đó, họ luôn thấy những điều tồi tệ trong cuộc sống của mình và của con cái họ nữa.

Nếu họ may mắn, sự tổn hại tới con cái của họ sẽ không quá lớn. Những đứa trẻ sẽ vượt qua điều đó - nhưng không, hầu như là không.

Hầu hết các con đạt được sự khôn ngoan, kiên nhẫn, sự hiểu biết, và tình yêu để trở thành bậc phụ huynh tuyệt vời sau rất nhiều năm tháng nuôi dạy con cái.

Tại sao thế? Con không hiểu điều này. Con thấy rằng quan điểm của Ngài có cái đúng, nhưng tại sao lại như vậy?

Bởi vì những người tạo ra con nít chưa bao giờ có ý định sẽ nuôi nấng chúng. Thời gian nuôi nấng con cái của con chỉ thực sự bắt đầu khi chúng đã lớn.

Con vẫn có chút gì đó chưa hiểu.

Con người có khả năng tạo ra những đứa trẻ trong khi chính chúng cũng là trẻ con - điều này có thể gây ngạc nhiên cho hầu hết mọi người, quãng thời gian đó khoảng 40 hoặc 50 năm.

Con người là "trẻ con" tới 40 - 50 năm ư?

Từ một góc độ nhất định, đúng là như thế. Ta biết điều này rất khó cho con xem là sự thật, nhưng hãy nhìn xung quanh xem. Không chừng hành vi của chúng tộc loài người có thể giúp cho Ta chứng minh quan điểm của mình. Cái khó là trong xã hội của con, con được dạy bảo rằng tất cả đều "lớn lên" và sẵn sàng đón nhận thế giới khi 21 tuổi. Trên thực tế, hầu hết các con đều được nuôi nấng bởi những người mẹ, người cha có khi còn chưa đủ 21 khi họ bắt đầu chăm sóc con, và con bắt đầu nhận ra vấn đề rồi đấy.

Nếu những ai chuẩn bị sinh nở thì có nghĩa là sẽ trở thành người nuôi nấng, thế cũng có nghĩa là sinh một đứa con thật không khả thi cho tới tận lúc con 50 tuổi.

Sinh nở là hoạt động của người trẻ tuổi, lúc cơ thể phát triển tốt nhất và khỏe mạnh nhất. Chăm sóc con cái là hoạt động của người lớn tuổi, khi trí tuệ phát triển tốt và mạnh mẽ.

Trong xã hội loài người, con được nhấn mạnh rằng người sắp sinh nở phải chịu trách nhiệm nuôi con - với kết quả của những gì con làm - không phải chỉ cho quá trình trở thành cha mẹ cực kỳ khó khăn, mà còn do sự giải phóng năng lượng sai lệch khi con quan hệ tình dục.

Ừ ... Ngài có thể giải thích thêm được không?

Tất nhiên rồi.

Rất nhiều người đã quan sát thấy những gì Ta thấy ở đây. Cụ thể, một vài người - có lẽ nhiều hơn thế - thực sự không có khả năng nuôi con khi họ có thể tạo ra chúng. Tuy nhiên, khi đã phát hiện điều này, con người lại đưa ra những giải pháp vô cùng sai lầm. Thay vì cho phép những người trẻ tận hưởng tình dục, và nếu có con, sẽ có những người già dặn hơn nuôi nấng chúng, thì con người lại nói với nhau rằng không được quan hệ tình dục cho tới khi nào họ sẵn sàng có trách nhiệm cho việc nuôi dưỡng con cái. Các con đã làm cho việc trải nghiệm tình dục trở nên "sai trái", và do đó đã tạo ra một điều cấm kỵ xung quanh những thứ đáng lẽ ra phải là một trong những kỷ niệm vui vẻ nhất trong cuộc đời.

Tất nhiên điều cấm cản đó cũng có kết quả tốt, chúng giúp những đứa trẻ ít tò mò về điều này hơn. Hoàn toàn trái tự nhiên để tuân theo nó.

Con người khát khao có bạn tình và giao cấu ngay khi họ cảm thấy tín hiệu bên trong nói rằng họ đã sẵn sàng. Đây là bản chất của con người.

Tuy nhiên, suy nghĩ về bản chất con người của chúng sẽ có nhiều thứ để làm hơn với những gì con nói ra, như một người cha mẹ, hơn là những gì chúng cảm thấy bên trong. Con cái của con sẽ chăm chú lắng nghe con kể cuộc sống là những gì.

Vì vậy, khi chúng có sự thôi thúc đầu tiên để lên nhìn trộm nhau, để chơi với nhau, để khám phá những "khác biệt" của nhau, chúng sẽ nhìn vào con chờ đợi các tín hiệu về điều này. Đây có phải là một phần "tốt" của bản chất con người không? Nó là "xấu" sao? Có được tán thành không? Có bị kiểm chế không? Bị giấu kín? Không được khuyến khích?

Những gì nhiều bậc cha mẹ đã nói với con cái của họ về bản chất con người - đều có nguồn gốc trong rất nhiều thứ: những gì họ được dạy bảo, những gì tôn giáo viết; những gì xã hội quan niệm - tất cả mọi thứ ngoại trừ trật tự tự nhiên.

Trong trật tự tự nhiên của loài người, tình dục được nảy nở ở độ tuổi từ 9 đến 14 tuổi. Từ tuổi 15 trở đi thì điều đó rất hiển nhiên và thể hiện trong hầu hết con người. Do đó một cuộc chạy đua bắt đầu, trẻ em chạy tán loạn theo hướng giải phóng tối đa năng lượng tình dục của mình, và phụ huynh chạy tán loạn để ngăn chặn chúng lại.

Phụ huynh luôn cần tới sự hỗ trợ về mọi mặt và tất cả những đồng minh họ có thể tìm thấy trong cuộc đấu tranh này, kể từ khi họ đòi hỏi con cái mình không được làm điều gì đó liên quan tới một phần bản chất tự nhiên con người.

Vì vậy, người lớn đã phát minh ra tất cả các lễ lối của gia đình, văn hóa, tôn giáo, xã hội, và áp lực kinh tế, và hạn chế để biện minh cho những đòi hỏi quái đản của mình lên con cái. Những đứa trẻ khi lớn lên phải chấp nhận rằng tình dục là trái tự nhiên. Làm thế nào mà "trái tự nhiên" lại trở nên sự hổ thẹn, luôn bị ngăn cấm, bị kiểm soát, bị kìm nén, hạn chế, và bị phủ nhận?

Vâng, con nghĩ rằng Ngài đang có chút phóng đại ở đây. Ngài không nghĩ rằng Ngài đang cường điệu chứ?

Thế sao? Con nghĩ cái gì tác động đến một đứa trẻ bốn hoặc năm tuổi khi cha mẹ thậm chí không sử dụng đúng tên cho một bộ phận cụ thể trên cơ thể chúng? Con sẽ nói gì với đứa trẻ về mức độ thoải mái của con với nó, và theo con nghĩ nó đáng lẽ ra phải là gì?

Hừm. m. m...

"Hừm...". Thật thế à?

"Chúng ta đừng sử dụng những từ đó", giống như bà của con thường hay nói. Nó là "wee-wee" hay "chỗ dưới" nghe có vẻ ổn hơn.

Chỉ bởi vì con có rất nhiều "hành trang" bị cấm đoán đi kèm với tên của các bộ phận cơ thể mà con chỉ có thể sử dụng cái tên đó trong một vài cuộc đàm thoại.

Tất nhiên, ở lứa tuổi trẻ nhất, trẻ em không biết tại sao cha mẹ cảm nhận như vậy, mà chỉ là để lại ấn tượng, cảm tưởng không thể xóa nhòa, rằng các bộ phận cơ thể đó "không bình thường", và làm bất cứ thứ gì liên quan đến nó là đáng xấu hổ - là "sai trái".

Khi trẻ lên tuổi vị thành niên, chúng có thể nhận ra rằng điều này không đúng, nhưng sau đó chúng lại được chỉ rất rõ ràng về mối liên hệ giữa mang thai và tình dục, và về việc chúng sẽ phải nuôi những đứa con ra sao, và cuối cùng chúng đã có một lý do khác để cảm thấy rằng tình dục là "sai" - vòng tròn luẩn quẩn đã hoàn tất.

Điều này xảy ra vì sự nhầm lẫn của xã hội và không phải là sự tàn phá nhỏ - nó luôn luôn là kết quả của sự lừa phỉnh quanh bản chất tự nhiên của loài người.

Các con đã tạo ra sự ngưng ngừng trong tình dục, kìm nén, và xấu hổ đó đã dẫn đến ức chế tình dục, rối loạn chức năng, và bạo lực.

Con sẽ luôn luôn bị ức chế về điều đó, chúng làm con ngưng ngưng; trở nên rối loạn với các hành vi bị kìm nén và luôn luôn hành động bạo lực trong những lúc chống đối lại cảm giác xấu hổ, về điều mà trong trái tim con cho rằng con không bao giờ phải cảm thấy xấu hổ cả.

Theo học thuyết Freud, khi ông nói rằng hầu hết sự tức giận của loài người đều có thể liên quan đến tình dục - những cơn thịnh nộ ngầm ngầm là kết quả của sự kìm nén nhu cầu thiết yếu và bản năng tự nhiên, sự thích thú và thôi thúc.

Rất nhiều bác sĩ tâm thần liễu lĩnh trong vấn đề này. Con người tức giận là bởi vì nó biết nó không nên có cảm giác xấu hổ về một thứ gì đó mà nó cảm thấy tốt — và tất nhiên điều đó thật đáng xấu hổ và tội lỗi.

Đầu tiên, con người trở nên giận dữ với Tự Thân vì có cảm giác tuyệt vời về một cái gì đó mà đáng lẽ ra phải là "xấu xa".

Sau đó, khi cuối cùng họ cũng nhận ra họ đã bị lừa - rằng tình dục được cho là một phần tuyệt vời, xứng đáng, thú vị trong trải nghiệm con người - họ trở nên tức giận với những người khác: cha mẹ vì đã kìm nén họ, tôn giáo vì sự xấu hổ, người khác phái vì dám thách thức họ, toàn xã hội vì đã kiểm soát họ.

Cuối cùng, họ trở nên giận dữ với chính bản thân, vì đã cho phép tất cả những điều đó ức chế mình.

Phần lớn của sự tức giận dồn nén này đều được đưa vào những giá trị đạo đức sai lầm và méo mó trong xã hội mà bạn đang sống - một xã hội mà ca ngợi và tôn vinh bằng các tượng đài và tem kỷ niệm, phim ảnh, tranh vẽ và chương trình truyền hình, là những hành động bạo lực và tồi tệ nhất của thế giới, nhưng lại giấu giếm hoặc tệ hơn, coi rẻ những hành vi đẹp đẽ nhất thế giới của tình yêu.

Và tất cả những thứ này đã nổi lên từ một ý nghĩ duy nhất: những người sinh con, chịu trách nhiệm cho việc nuôi nấng chúng.

Nhưng nếu những người có con không chịu trách nhiệm chăm nuôi thì sao, ai sẽ là người làm điều đó?

Cả cộng đồng. Với tầm quan trọng đặc biệt đặt trên những người cao tuổi hơn.

Những người lớn tuổi hơn ư?

Tại những xã hội hay chủng tộc tiên tiến nhất, người cao tuổi chăm sóc con cái, nuôi dưỡng chúng, dạy dỗ những đứa trẻ, và truyền lại cho chúng sự thông thái, giáo huấn, và truyền thống của nhân loại. Về sau, khi nào chúng ta nói đến những nền văn minh tiên tiến vượt trội, Ta sẽ đề cập đến vấn đề này một lần nữa.

Nơi đó việc tạo ra những đứa con ở độ tuổi còn trẻ không bị xem là "sai trái", bởi vì các người lớn tuổi sẽ nuôi nấng chúng, do đó, không có trách nhiệm nặng nề và những gánh nặng quá sức, đầu tiên kìm nén tình dục, rồi đến cưỡng bức, lệch lạc và xã hội rối loạn giới tính.

Có xã hội như vậy trên hành tinh này không?

Có, mặc dù họ đã biến mất. Các con đã tìm kiếm để loại trừ họ, đồng hóa họ, bởi vì các con nghĩ rằng họ rất man rợ. Các con gọi xã hội mình là xã hội văn minh, nhưng trẻ em (và người vợ, người chồng) lại bị xem như là tài sản, vật sở hữu cá nhân, và những người muốn sinh con lại trở thành những người phải chịu trách nhiệm nuôi dạy, bởi vì họ phải chăm sóc cho những thứ mà họ "sở hữu."

Một suy nghĩ đã ăn sâu tận gốc rễ trong xã hội loài người, suy nghĩ đó là người hôn phối và trẻ em là tài sản cá nhân, rằng họ phải là "của mình".

Chúng ta sẽ nghiên cứu toàn bộ chủ đề về sự "sở hữu" này sau, khi chúng ta thăm dò và thảo luận về cuộc sống ở các dạng sống phát triển cao hơn. Nhưng hiện nay, chỉ cần suy nghĩ về điều này một chút thôi. Liệu có ai thực sự cảm thấy mình đã sẵn sàng để nuôi dạy con trẻ tại thời điểm thể chất họ đã sẵn sàng để có chúng?

Sự thật là, hầu hết con người không được trang bị để nuôi dạy con cái ngay cả trong độ tuổi 30 và 40 - và không được dự kiến là họ sẽ làm được. Họ thực sự trải đời không đủ để trưởng thành, để chuyển giao cho con cái họ sự khôn ngoan.

Con đã từng nghe về điều này. Mark Twain. Ông từng bình luận, "Khi tôi 19, cha tôi không biết gì. Nhưng khi tôi 35 tuổi, tôi đã ngạc nhiên với những gì Người Đàn Ông Già đó học được".

Ông ấy đã nắm bắt nó rất tốt. Những năm tháng tuổi trẻ của các con không bao giờ có nghĩa là dành cho việc dạy dỗ, mà là để gặt hái. Làm thế nào các con có thể dạy một đứa trẻ về điều mà con chưa từng thu thập được?

Tất nhiên, các con không thể. Vì thế, con đứng lên nói cho họ biết một sự thật duy nhất mà con biết - sự thật của người khác. Của cha con, của mẹ con, văn hóa của con, tín ngưỡng của con.

Bất cứ điều gì, tất cả mọi thứ, chỉ trừ sự thật về bản thân con. Bởi vì con vẫn đang tìm kiếm nó.

Và con cứ tìm kiếm, rồi trải nghiệm, và tìm kiếm, rồi vấp ngã, và định hình rồi đổi mới ý tưởng của con về bản thân, cho đến tận khi con đã có tuổi bằng nửa thế kỷ của hành tinh này, hoặc gần như thế.

Cuối cùng, điều con có thể làm là bình thản, ổn định, với chân lý của con. Và có lẽ một sự thật to lớn nhất mà con sẽ đồng ý, chính là không có chân lý nào cả; chân lý giống như chính cuộc sống, là một thứ gì đó luôn thay đổi, một thứ gì đó ngày càng lớn lên, một thứ cứ phát triển đều đặn - và chỉ khi nào con nghĩ rằng quá trình tiến hóa đã dừng lại, nó không dừng lại, mà nó chỉ bắt đầu.

Vâng, con cũng tới lúc rồi. Con đã 50, và đã đến độ tuổi đó.

Tốt. Giờ con đã là một người khôn ngoan hơn. Một người già dặn hơn. Giờ thì con nên nuôi dạy những đứa trẻ. Hoặc tốt hơn, mười năm nữa kể từ bây giờ. Người cao tuổi sẽ nuôi dạy lũ trẻ, và họ là những người được dự kiến sẽ làm công việc này. Những người già thường hiểu biết sự thật và lẽ sống. Về những gì là quan trọng và những gì thì không. Về những gì thực sự có ý nghĩa, như tính chính trực, trung thực, lòng trung thành, tình hữu nghị, và tình yêu.

Con biết điều mà Ngài đang nhấn mạnh ở đây. Thật khó chấp nhận, nhưng nhiều người trong chúng ta khi có con, họ thường cảm thấy mình phải có trách nhiệm nuôi dạy chúng. Vì thế, hiển nhiên là con sẽ dạy cho những đứa trẻ của mình những gì cha mẹ con đã dạy cho con.

Do đó, lỗi lầm của người cha sẽ truyền cho người con , thậm chí cho đến thế hệ thứ bảy.

Làm thế nào chúng con có thể thay đổi điều đó? Phải làm sao có thể kết thúc cái vòng tròn này?

Trao việc nuôi dạy con trẻ cho những vị lớn tuổi đáng kính. Cha mẹ có thể thăm con mình bất cứ khi nào họ muốn, sống với chúng nếu họ thích, nhưng không phải chịu trách nhiệm về việc chăm sóc và giáo dục con trẻ. Các nhu cầu vật chất, xã hội, và tinh thần của trẻ em sẽ được đáp ứng bởi toàn thể cộng đồng, với nền giáo dục và sự cống hiến có giá trị bởi những người cao tuổi.

Sau này trong cuộc đối thoại của chúng ta, khi chúng ta nói về những nền văn hóa khác trong vũ trụ, chúng ta sẽ xem xét một số mô hình sống hiện đại. Tuy nhiên, các kiểu mẫu này không vận hành theo cấu trúc cuộc sống của các con.

Ý Ngài là sao?

Ý Ta là không chỉ có việc làm cha mẹ của các con không hiệu quả, mà còn cả cách sống hiện thời nữa.

Ngài nhắc lại được không, ý Ngài là sao?

Các con rời bỏ lẫn nhau. Các con làm tan nát gia đình mình, tự ngăn cách mình với cộng đồng trong một thành phố to lớn. Trong những thành phố lớn thì có nhiều người hơn, nhưng chỉ lèo tèo vài hội hoặc nhóm, mà trong đó các thành viên thấy mình có trách nhiệm với toàn hội. Vì thế, thực tế là các con không có người cao tuổi nào. Không một cánh tay giúp đỡ, trong bất kỳ trường hợp nào.

Tôi tệ hơn cả việc con rời xa những "người già" của mình, con còn đẩy họ sang một bên. Cách ly họ. Tránh xa sự ảnh hưởng của họ. Và thậm chí còn bực tức với họ.

Vâng, một số thành viên trong xã hội thậm chí còn phẫn nộ với những người cao niên, tuyên bố rằng người già là con đũa ăn bám xã hội, khiến lớp trẻ phải trả nhiều chi phí cho họ.

Đó là sự thật. Một vài nhà xã hội học đang dự đoán sẽ có một cuộc chiến tranh giữa các thế hệ, với việc đổ lỗi cho người lớn tuổi đang đòi hỏi nhiều hơn và nhiều hơn nữa, trong khi đóng góp thì càng ít đi. Hiện nay các thành phố dân số già đang xuất hiện nhiều hơn, với sự "bùng nổ dân số" tại thời kỳ đầu, và nhìn chung con người càng sống thọ hơn.

Tuy nhiên, nếu những người cao tuổi không đóng góp, đó là vì các con đã không cho phép họ đóng góp. Các con đã yêu cầu họ phải nghỉ hưu ngay khi họ thực sự có thể làm nhiều điều tốt cho công ty, và ngừng tham gia nhiều hoạt động có ý nghĩa trong cuộc sống ngay khi sự tham gia của họ có thể mang lại một số ý nghĩa nào đó cho cộng đồng.

Không chỉ trong việc nuôi dạy con cái, mà trong chính trị, kinh tế, và ngay cả trong tôn giáo, nơi mà ít nhất người cao tuổi còn có một chỗ dựa, các con đã trở thành những người tôn thờ tuổi trẻ, thành một xã hội bác bỏ người cao tuổi.

Các con đã trở thành một xã hội theo chủ nghĩa cá nhân, chứ không phải vì lợi ích chung nữa.. Đó là một xã hội có tính chất cá nhân, chứ không phải tính chất cộng đồng.

Với xã hội tôn thờ tính chất cá nhân và tuổi trẻ của các con, các con đã mất rất nhiều nguồn lực và sự phong phú đẹp đẽ. Bây giờ thì các con không có cả hai, với quá nhiều người sống trong cảm xúc và tâm lý nghèo nàn, kiệt quệ.

Con muốn hỏi Ngài thêm lần nữa, có cách nào có thể giúp chúng con kết thúc cái vòng lẩn quẩn này không?

Trước tiên, thừa nhận và chấp nhận rằng nó là sự thật. Có quá nhiều người trong các con đang sống với sự phủ nhận. Có quá nhiều người trong các con đang có xu hướng rằng "những gì là thật thì đơn giản không phải là thật". Con đang tự nói dối mình, và con không muốn nghe sự thật, nói chi đến việc nói về nó.

Này, chúng ta cũng sẽ nói về nó sau, khi chúng ta đề cập tới những nền văn minh tiến hóa cao, bởi vì sự phủ nhận này và sự thất bại này, để quan sát và ghi nhận những gì là sự thật, những gì không phải là một điều tầm thường. Và nếu con thực sự muốn thay đổi mọi thứ, Ta hy vọng con sẽ cho phép bản thân con lắng nghe Ta.

Đã đến lúc nói lên sự thật, rõ ràng và đơn giản. Con sẵn sàng chưa?

Ồ tất nhiên rồi! Đó là lý do tại sao con tìm với Ngài. Đó là lý do vì sao cuộc đối thoại này bắt đầu.

Sự thật thì luôn luôn không dễ chịu chút nào. Nó chỉ thoải mái đối với những người không mong ước rằng mình có thể phớt lờ nó đi. Và rồi, sự thật đến không chỉ thoải mái dễ chịu, mà còn gây cảm hứng.

Đối với con, cả ba cuộc đối thoại đều mang lại cảm hứng. Xin Ngài hãy tiếp tục.

Có rất nhiều lý do để vui vẻ và cảm thấy lạc quan. Ta nhận thấy rằng mọi thứ đã bắt đầu thay đổi. Có rất nhiều thứ quan trọng trong công cuộc tạo dựng cộng đồng và xây dựng gia đình nhiều thế hệ, nhiều hơn so với những năm trước đây. Và, nhiều hơn và nhiều hơn nữa, các con đang tôn vinh những người lớn tuổi, tạo ra ý nghĩa và giá trị về cuộc đời của họ. Đây là một bước tiến lớn.

Vì vậy, mọi thứ đang "đảo chiều ". Nền văn minh của các con đã bước thêm một bước. Bây giờ, nó tiến lên từ đó.

Con không thể thay đổi chúng chỉ trong một ngày. Con không thể, thí dụ như thay đổi toàn bộ cách làm cha mẹ, làm thế nào để bắt đầu. Tuy nhiên, con có thể thay đổi tương lai từng bước, từng bước một.

Đọc cuốn sách này cũng là một trong những bước đó. Cuộc đối thoại này xoay quanh những điểm quan trọng trước khi chúng ta hoàn thành nó. Sự lặp đi lặp lại không phải ngẫu nhiên. Mà là để nhấn mạnh nó.

Bây giờ, con đã yêu cầu Ta đưa ra những ý tưởng cho việc xây dựng tương lai của các con. Chúng ta hãy bắt đầu bằng việc nhìn vào ngày hôm qua của các con.

CHƯƠNG 2

Quá khứ thì có liên quan gì tới tương lai?

Khi con hiểu quá khứ, con có thể biết về các dòng tương lai có thể của con được tốt hơn. Con đã đến với Ta để hỏi về việc làm sao khiến cho cuộc đời con vận hành tốt hơn. Sẽ rất có ích nếu con biết được làm cách nào ngày hôm nay con đứng được đây.

Ta sẽ nói cho con về quyền hạn, sức mạnh và sự khác biệt giữa chúng. Và Ta sẽ trò chuyện với con về con só Satan mà con đã phát minh ra, làm thế nào và tại sao các con phát minh ra hắn, và làm sao con lại quyết định gọi Thượng Đế của con là "Ông", chứ không phải là "Bà".

Ta sẽ nói cho con biết Ta Thực Sự Là Ai, chứ không phải là những nhân vật trong truyện thần thoại mà con thường hay kể. Ta sẽ kể cho con nghe về Bản Chất của Ta bằng cách mà con sẽ sẵn sàng thay thế thần thoại bằng vũ trụ học, Vũ trụ học thực sự, và nó có mối liên hệ với Ta ra sao. Ta muốn con biết về sự sống, nó vận hành như thế nào, và tại sao nó hoạt động theo cách đó. Chương này đề cập về tất cả những điều đó.

Khi con biết tất cả những thứ này, con sẽ có thể lựa chọn việc gạt bỏ đi hết tất cả những gì chủng tộc loài người các con từng sáng tạo ra. Phần thứ ba trong cuộc đối thoại của chúng ta, cuốn sách thứ ba, là về xây dựng một thế giới mới hơn, tạo ra hiện thực hoàn toàn mới.

Các con đã sống quá lâu, những đứa con của Ta, trong một cái nhà tù mà chính các con tạo ra. Đây chính là thời điểm để giải thoát.

Con đã giam cầm năm cảm xúc tự nhiên của mình, kìm nén và biến chúng thành cảm xúc gượng ép, chúng đã mang lại bất hạnh, cái chết và hủy diệt cho thế giới của con. Mô hình tư cách đạo đức trên hành tinh này trong nhiều thế kỷ qua chính là: không được "nuông chiều" cảm xúc. Nếu con đang cảm thấy đau buồn, hãy lơ nó đi, nếu con đang cảm thấy tức giận, hãy chôn chặt nó, nếu con đang cảm thấy ghen tị, điều đó đáng xấu hổ, nếu con đang cảm thấy sợ hãi, vượt lên trên nó, nếu con đang cảm thấy yêu thương, phải kiểm soát và hạn chế nó, con phải làm bất cứ điều gì để ngăn chặn việc bày tỏ cảm xúc ra ngoài, ngay lập tức.

Đã đến lúc để con giải thoát mình.

Sự thật là, con đã giam cầm chính Đức Thánh Linh trong con. Đã đến lúc để giải thoát Tự Thân Thần Thánh đó.

Con bắt đầu thấy phần khích rồi đây. Chúng con phải làm thế nào? Và phải bắt đầu từ đâu?

Trong khảo sát ngắn gọn của chúng ta về việc làm thế nào để đi tới con đường đó, chúng ta hãy quay trở lại thời điểm khi xã hội của con tổ chức lại chính nó. Đó là khi người đàn ông đã trở thành loài thống trị, và sau đó có một quyết định rằng việc thể hiện cảm xúc là không thích đáng.

Ý Ngài là sao, “khi xã hội tổ chức lại chính nó”? Ở đây chúng ta đang nói về điều gì vậy?

Trong lịch sử loài người, các con đã sống trên hành tinh này trong một xã hội theo chế độ mẫu hệ. Sau đó, có một sự thay đổi, và chế độ phụ hệ nổi lên. Khi các con thực hiện sự thay đổi đó, các con đã tách rời việc bày tỏ cảm xúc của mình. Các con đã gắn mác "yếu đuối" cho hành động đó. Điều đó diễn ra trong suốt thời kỳ mà nam giới cũng đã phát minh ra ma quỷ, và Thiên Chúa là nam tính.

Đàn ông đã phát minh ra ma quỷ ư?

Đúng thế. Về cơ bản, Satan được cho là giống đực. Cuối cùng, không chỉ toàn bộ xã hội đã đồng hành với nó, mà còn ngoảnh mặt làm ngơ cảm xúc, và phát minh về "Cái ác", tất cả đều là một phần trong cuộc nổi loạn chống lại chế độ mẫu hệ, thời điểm khi mà phụ nữ cai trị tất cả mọi thứ bằng cảm xúc của họ. Họ đã nắm giữ tất cả chính quyền, tất cả các vị trí tôn giáo quyền lực, tất cả các vị trí có tầm ảnh hưởng trong thương mại, khoa học, học viện, chữa bệnh.

Vậy nam giới có quyền hạn gì?

Không có gì cả. Đàn ông phải tự thanh minh cho sự tồn tại của họ, vì họ có tầm quan trọng rất ít ngoại trừ việc có khả năng thụ tinh trứng cho phụ nữ và khuân vác những vật nặng. Họ giống như những con kiến thợ và ong thợ. Họ phải lao động nặng về thể chất, phải đảm nhận việc tạo ra những đứa con nít và bảo vệ chúng.

Mất hàng trăm năm cho cánh đàn ông đi tìm và tạo dựng cho mình những vai trò to lớn hơn trong cơ cấu xã hội này. Nhiều thế kỷ trôi qua trước khi đàn ông được cho phép tham dự vào công việc của thị tộc, được cho phép có tiếng nói hoặc bỏ phiếu trong các quyết định của cộng đồng. Họ bị giới phụ nữ xem là không đủ thông minh để hiểu những vấn đề như vậy.

Ôi các chàng trai, thật khó tưởng tượng rằng có một xã hội cấm một lớp người không được bỏ phiếu, chỉ vì giới tính của họ.

Ta thích tính hài hước của con. Thực sự rất thích.

Ta tiếp tục nhé?

Vâng.

Nhiều thế kỷ nữa trôi qua trước khi họ có thể suy nghĩ về việc nắm giữ những vị trí lãnh đạo và cuối cùng đàn ông cũng đã có cơ hội được bỏ phiếu bầu cử. Họ đạt được rất nhiều chức vụ có tầm ảnh hưởng và quyền lực mà họ từng bị ngăn cấm trong suốt nền văn minh.

Khi đàn ông cuối cùng cũng có được vị trí quyền thế trong xã hội, khi cuối cùng họ cũng vươn lên khỏi cái chốn cũ với vai trò như một cỗ máy sinh sản và những tên nô lệ thân xác, chính vì thế nên họ luôn dành cho phụ nữ sự tôn kính, quyền lực và ảnh hưởng mà đáng lí ra tất cả mọi người đều xứng đáng, bất kể giới tính nào.

Hài hước đúng không.

Ồ, Con xin lỗi. Không biết con có đang ở nhầm hành tinh không?

Hãy quay trở lại câu chuyện nào. Nhưng trước khi chúng ta đề cập tới phát minh về "ma quỷ", hãy bàn luận một chút về quyền lực. Tất nhiên, chính vì nó mà Satan đã được tạo ra.

Lưu ý một chút rằng hiện nay đàn ông nắm trong tay hầu hết quyền lực của xã hội, đúng không? Để con nói cho Ngài lý do tại sao con nghĩ rằng điều đó xảy ra.

Ngài nói rằng trong thời kỳ theo chế độ mẫu hệ, đàn ông giống y chang như một con ong thợ phục vụ cho ong chúa. Ngài đã nói rằng họ làm những công việc nặng nhọc, và phải đảm bảo cho việc sản sinh và bảo vệ những đứa bé. Và con muốn thốt lên, "Thay đổi thì đã sao? Đó cũng là những gì họ đang làm hiện giờ!". Và con xin đặt cược là hàng khối đáng mày râu có thể sẽ nói rằng chẳng có cái quái gì thay đổi cả - ngoại trừ việc đàn ông được trả giá cho việc duy trì cái vai trò bực bở đó. Họ có nhiều quyền lực hơn.

Thực tế là hầu hết quyền lực.

Được rồi, hầu hết quyền lực. Nhưng trớ trêu con lại thấy ở đây là cả hai giới đều nghĩ rằng họ đang đóng vai trò bèo bọt đó, trong khi cánh kia thì đang vui vẻ nô đùa. Đàn ông bức bối khi phụ nữ đang cố gắng lấy lại một số quyền thế của họ, bởi vì đàn ông đã dọa rằng phụ nữ sẽ bị dọa địa ngục nếu họ tiếp tục làm tất cả những thứ đó trong tương lai, mà nam giới thì không đủ quyền hạn để làm những điều này.

Phụ nữ phần nộ vì đàn ông nắm hết quyền hạn, còn nói rằng đàn ông sẽ bị dọa đày nếu họ cứ tiếp tục làm vậy với nền văn minh nhân loại trong tương lai, và nữ giới thì vẫn còn bất lực.

Con đã phân tích nó rất chính xác. Và cả nam giới và nữ giới đều lặp đi lặp lại những sai lầm trong một chu kỳ vô tận của sự tự chuốc lấy đau khổ, cho đến khi phía bên kia hiểu được rằng cuộc sống không phải về quyền thế, nhưng về sức mạnh. Và cho đến tận lúc cả hai thấy rằng cuộc sống không phải sự chia rẽ, mà là sự thống nhất. Trong sự thống nhất có sức mạnh bên trong tồn tại, và trong sự chia rẽ nó tiêu tán đi, để lại một cảm giác yếu đuối và bất lực - và do đó chúng ta đấu tranh vì quyền lực.

Ta nói cho con điều này: Hãy hàn gắn rạn nứt giữa các con, kết thúc những ảo ảnh của chia ly, và các con sẽ quay trở về được với nguồn sức mạnh nội tâm trong các con. Đó là nơi các con sẽ tìm thấy quyền năng thực sự. Sức mạnh để làm bất cứ điều gì. Sức mạnh để trở thành bất cứ cái gì. Sức mạnh để có bất cứ thứ gì. Đối với nguồn sức mạnh để sáng tạo bắt nguồn từ nội lực, nó chính là thành quả của sự hợp nhất.

Đó là sự thật về mối quan hệ giữa con và Thượng Đế của con - cũng giống như sự thật về mối quan hệ giữa con và những người khác.

Đừng suy nghĩ mình là riêng biệt, và tất cả quyền năng chân chính đến từ sức mạnh bên trong của sự hiệp nhất sẽ là của con - như một xã hội toàn cầu, và như một phần của xã hội đó - để con vận dụng theo ý muốn.

Tuy nhiên, con hãy nhớ lấy điều này:

Quyền năng đến từ sức mạnh nội tâm. Nội lực đó lại không đến từ quyền lực. Ở đây, hầu như toàn thế giới đều đi ngược lại nó.

Quyền năng mà không có sức mạnh nội tâm là một ảo tưởng. Sức mạnh nội tâm mà không có sự hợp nhất thì chỉ là dối trá. Một sự dối trá không cho có lợi ích gì cho nhân loại, nhưng điều đó đã ăn sâu vào ý thức loài người các con. Những ai trong các con nghĩ rằng sức mạnh nội tâm đến từ cá nhân riêng lẻ và đến từ sự chia rẽ, không phải như vậy đâu. Chia tách khỏi Thượng Đế và những người khác chính là nguyên nhân cho các nỗi đau và rối loạn của các con. Ấy thế mà, sự chia rẽ ấy tiếp tục giả trang thành quyền

thế, và chính trị, kinh tế, và thậm chí cả tôn giáo đã tồn tại dưới sự dối trá. Sự lừa dối này chính là nguồn gốc của tất cả các cuộc chiến tranh và tất cả những đấu tranh giai cấp dẫn tới đại chiến, tất cả sự xung đột giữa chủng tộc và giới tính, tất cả sự tranh giành quyền lực dẫn đến tình trạng thù địch, là nguồn gốc của tất cả những khổ cực và gian nan, tất cả các cuộc thù nghịch nội bộ dẫn đến đau khổ.

Ấy thế mà, các con vẫn ngoan cố bám víu vào lời nói dối đó, không cần biết nó dẫn con tới đâu, ngay cả khi nó đưa con đến sự hủy diệt chính mình.

Giờ đây Ta nói với con điều này: Hãy nhận biết sự thật, và sự thật sẽ khiến con giải thoát.

Không có sự tách rời. Không riêng biệt với những người khác, với Thượng Đế, và với bất cứ thứ gì khác.

Ta sẽ nhắc đi nhắc lại chân lý này trong rất nhiều trang giấy. Lời bình phẩm này Ta sẽ nói mãi và nói mãi.

Hãy hành động như thể các con không tách rời với bất cứ thứ gì, bất cứ ai, và ngày mai con sẽ chữa lành cho thế giới. Đó là bí mật lớn nhất mọi thời đại. Đó là câu trả lời mà loài người đã tìm kiếm hàng thiên niên kỷ. Nó là đáp án mà vì nó con người đã làm việc, là sự soi sáng mà vì nó con người đã khát nguyện.

Hãy hành động như thể các con không tách rời với bất cứ thứ gì, và các con sẽ chữa lành thế giới.

Hãy nhận thức rằng nó là về quyền với tất cả, chứ không phải quyền trên tất cả.

Cảm ơn Ngài. Con hiểu rồi. Vậy thì, quay trở lại một chút, đầu tiên nữ giới có quyền trên nam giới, và bây giờ thì ngược lại. Và nam giới phát minh ra ma quỷ để giành quyền lực này từ các nữ lãnh đạo?

Đúng thế. Họ đã lợi dụng sự sợ hãi, vì sợ hãi là công cụ duy nhất mà họ có.

Cũng có gì thay đổi đâu. Nam giới làm điều đó cho đến ngày hôm nay. Đôi khi những người đàn ông to lớn hơn, mạnh mẽ hơn. (Hoặc các quốc gia lớn hơn và mạnh mẽ hơn.) Dường như nó đã ăn sâu vào cánh đàn ông. Có vẻ như tận trong từng tế bào. Có lẽ thế. Sức mạnh là quyền lực.

Ừ. Đã trở thành như vậy kể từ khi lật đổ chế độ mẫu hệ.

Làm thế nào mà chúng trở nên như thế?

Đó là một giai đoạn lịch sử ngắn ngủi.

Xin Ngài cứ tiếp tục đi.

Những gì đàn ông đã làm để gia tăng sự kiểm soát trong suốt thời kỳ mẫu hệ không phải là thuyết phục cánh phụ nữ rằng đàn ông nên được nhiều quyền lực hơn trong cuộc sống của họ, mà chính là thuyết phục những tên mày râu khác.

Cuộc sống, sau tất cả, sẽ trở nên êm ả, và có những thứ xứng đáng với nam giới hơn so với chỉ làm những công việc nặng nhọc để tạo nên giá trị của mình, hơn là chỉ biết quan hệ tình dục. Vì thế, mọi thứ đã rất khó khăn cho cánh đàn ông, những kẻ yếu thế nhất, để thuyết phục những kẻ yếu thế khác đi tìm quyền lực. Mãi cho đến khi họ phát hiện ra sự kính sợ.

Sợ hãi là thứ duy nhất mà phụ nữ không ngờ tới.

Nó bắt đầu, với hạt giống của sự nghi ngờ, được gieo rắc bởi những người bất bình nhất. Họ sử dụng những anh chàng kém "khêu gọi" nhất; không có cơ bắp, không trang trí - và kết quả là, họ ít được phụ nữ để ý đến nhất.

Và con cá rằng bởi vì điều đó, những phàn nàn của cánh phụ nữ đã bị coi thường vì những thịnh nộ dữ dội lại bắt nguồn từ thất vọng về tình dục.

Điều đó là chính xác. Mặc dù vậy, những người đàn ông bất mãn đó vẫn phải sử dụng công cụ duy nhất mà họ có. Vì vậy, họ tìm cách gia tăng nỗi sợ hãi từ mầm mống của sự nghi ngờ này. Nếu như những người phụ nữ đã sai thì sao? Họ tự hỏi. Điều gì sẽ xảy ra nếu cách họ vận hành thế giới không phải là tốt nhất? Điều gì sẽ xảy ra nếu sự điều hành đó đưa xã hội - toàn thể nhân loại - đến bờ vực hủy diệt?

Đó là những thứ mà đàn ông chưa từng tưởng tới. Sau tất cả điều đó, liệu nữ giới có sợi dây liên kết trực tiếp đến Nữ Thần hay không? Họ có phải là bản sao vật lý của Nữ Thần hay không? Và liệu Nữ thần có tốt hay không?

Những tuyên truyền mạnh mẽ, rộng khắp rằng đàn ông không có lựa chọn nào khác ngoài việc phát minh ra ác quỷ, một Sa-tan, để chống lại hình tượng tốt lành của Mẹ Vĩ Đại và được tôn kính bởi hầu hết mọi người theo chế độ mẫu hệ.

Làm thế nào mà họ xoay sở được để thuyết phục những người khác tin rằng có một thứ gọi là "ác quỷ"?

Có một điều mà toàn thể xã hội của họ lúc bấy giờ đều biết, đó chính là câu chuyện "quả táo thối". Những phụ nữ đã nhìn thấy và nhận thức từ kinh nghiệm của mình rằng một vài đứa trẻ đã trở nên "xấu xa". Đặc biệt, như mọi người đều biết, những cậu bé, là những nhóc tì không thể kiểm soát được.

Vì thế nên có một câu chuyện hoang đường được dựng nên.

Một ngày nọ, Bà Mẹ Vĩ đại, Nữ thần của Nữ thần, mang đến một đứa trẻ đã trở nên không tốt đẹp. Dù cho Bà Mẹ đã cố gắng rất nhiều, đứa trẻ vẫn không tốt lên được. Cuối cùng, cậu ta đã đấu tranh với Bà Mẹ để giành ngôi.

Thế là quá đủ, mặc cho tình yêu và tha thứ của Mẹ có bao la đến đâu. Cậu bé đã bị trục xuất vĩnh viễn, nhưng vẫn tài tình cải trang bằng những bộ trang phục, đôi khi còn giả mạo thành chính Mẹ Vĩ đại.

Thần thoại bịa đặt này đã đặt cơ sở cho những người đàn ông, "Làm thế nào chúng ta biết được Nữ thần chúng ta thờ phượng có phải là thật hay không? Nó có thể là đứa trẻ xấu ngày đó, bây giờ đã lớn lên và muốn đánh lừa chúng ta. "

Bằng cách đó, người này khiến người khác lo nghĩ, sau đó trở nên tức giận vì giới phụ nữ đã không coi những lo lắng đó là nghiêm túc, cuối cùng họ nổi loạn.

Thứ mà bây giờ các con gọi là "Satan" đã được tạo ra bằng cách đó. Không quá khó khăn để bịa đặt một câu chuyện thần thoại về "đứa bé xấu xa", và không quá khó để thuyết phục ngay cả những người phụ nữ của gia tộc, về khả năng có thể tồn tại một người rằng đứa trẻ xấu xa đó là nam giới. Liệu nam giới có kém cõi hơn không?

Chính cách đó đã được sử dụng để tạo ra một bài toán nan giải. Nếu đứa trẻ "xấu xa" là con trai, nếu "cái ác" là nam giới, vậy thì ai có thể chế ngự được anh ta? Chắc chắn là không phải là Nữ Thần. Theo như những chàng trai thông minh, khi nó trở thành vấn đề của sự thông thái và sáng suốt, của sự trong trắng và lòng từ bi, của việc lên kế hoạch và suy nghĩ, không ai nghi ngờ tính ưu việt của nữ giới. Tuy nhiên, nếu là vấn đề về sức mạnh thân xác, không cần tới nam giới ư?

Trong những thần thoại về Nữ Thần trước đây, nam giới chỉ đơn thuần là phối ngẫu - bạn đồng hành với nữ giới, những người hành động như thể những đầy tớ và làm thỏa mãn nhu cầu dâm dục cho các Vị Nữ Thần lộng lẫy của họ.

Nhưng bây giờ, nam giới được cần tới như những người có thể làm nhiều thứ hơn thế nữa; người đàn ông không chỉ bảo vệ cho Nữ Thần mà còn có thể đánh bại quân địch. Sự chuyển đổi này đã không xảy ra chỉ qua một đêm, nhưng trải qua rất nhiều năm. Từ từ, rất từ từ, xã hội từ việc nhìn đàn ông như là người phối ngẫu, đã bắt đầu coi họ còn là người bảo vệ trong những truyền thuyết tâm linh, rằng có một người nào đó để che chở cho những Nữ Thần, một người bảo hộ như vậy thực sự rất cần thiết.

Đây không phải là một bước nhảy vọt lớn cho đàn ông, từ một người bảo vệ thành một người bạn bình đẳng, đứng cạnh các Nữ thần. Các Nam Thần đã được sáng tạo ra, và trong một thời gian, Nam Thần và Nữ Thần cùng nhau cai trị.

Dần dần sau đó, Nam Thần có những vai trò quan trọng hơn. Nhu cầu cho sự bảo vệ, sức mạnh, đã bắt đầu thay thế cho sự khôn ngoan và yêu thương. Một loại tình yêu mới đã sản sinh ra trong các câu chuyện thần thoại. Một tình yêu mà là sự bảo vệ đi kèm với sức mạnh hung bạo. Nhưng nó lại là tình yêu vì cũng thêm muốn những thứ nó bảo vệ; nó ghen tị vì những Nữ Thần, những người mà nó đang đáp ứng khao khát nhục dục, đã chiến đấu và chết vì họ.

Huyền thoại bắt đầu có sự xuất hiện của các Nam Thần sức mạnh to lớn, thích sinh sự hơn, đấu tranh cho vẻ đẹp lộng lẫy của các Nữ Thần. Và chính vì thế đã sản sinh ra vị Thần đổ kỵ.

Hấp dẫn thật.

Chờ đã. Chúng ta sắp kết thúc rồi, nhưng còn một chút xíu nữa thôi.

Không lâu sau đó, sự ganh tị của các Nam Thần không chỉ vì các Nữ Thần, mà còn trên toàn bộ vương quốc. Chúng ta phải yêu mến Anh ta hơn, những Nam Thần đổ kỵ ấy đòi hỏi, và không được có bất cứ Đức Chúa nào khác!

Kể từ khi đàn ông trở nên những người quyền thế nhất, và Thượng Đế là người quyền lực nhất trong giới đàn ông, dường như không có chỗ nào để gây tranh cãi với huyền thoại mới này.

Nhưng mẩu chuyện thêu dệt về những người đã phản đối lại, và đã thất bại, bắt đầu được lan truyền rộng rãi. Thượng Đế của những con tinh nỏ được sinh ra.

Ngay sau đó, toàn bộ những quan niệm về Đức Chúa Trời thật đã bị phá vỡ. Thay vào đó là một sinh mệnh với khởi nguồn tình yêu, bắt đầu từ tất cả những nỗi sợ hãi.

Mô hình của tình yêu thương mà phần lớn là nữ tính - tình yêu vô tận bao dung của một người mẹ dành cho một đứa trẻ, thậm chí của một người phụ nữ dành cho những tạo vật không tốt, nhưng sau tất cả, điều đó đã được thay thế bởi sự ghen tị, một tình yêu đầy thịnh nộ và đòi hỏi, một Thượng Đế không bao dung, người không thể chịu đựng sự can thiệp, không chịu được sự vô tư, không thể lờ đi bất cứ sự xúc phạm nào.

Nụ cười của vui vẻ của Nữ Thần, tình yêu vô hạn và sự quy phục dịu dàng trước quy luật tự nhiên, đã được thay thế bằng vẻ mặt nghiêm khắc của một Đức Chúa Trời khó chịu, công bố quyền lực trên các quy luật tự nhiên, và tình yêu thương có giới hạn.

Đó chính là Thượng Đế mà các con đang tôn thờ hiện nay.

Thật ngạc nhiên. Thú vị và tuyệt vời. Nhưng Ngài nói với con những điều này để làm gì?

Điều quan trọng là để con hiểu được rằng loài người các con đã dựng lên những thứ đó. Những quan niệm như "có thể là điều tốt", hoặc "Quyền lực là sức mạnh," được sinh ra bởi các thần thoại do nam giới tạo ra.

Thượng Đế với thịnh nộ và ganh tị, và giận dữ là một điều tưởng tượng. Tuy nhiên, một cái gì đó mà các con tưởng tượng trong thời gian dài, nó sẽ trở thành sự thật. Vài người trong các con đến bây giờ vẫn đang cân nhắc điều đó. Nó không có gì để làm với thực tại cả, hay cái gì đang thực sự diễn ra ở đây.

Và đó là những gì?

Điều đang xảy ra chính là linh hồn các con ao ước những trải nghiệm cao hơn mà tự nó tưởng tượng ra. Nó đến với mục đích là để nhận ra chính nó (có nghĩa là, làm cho mình trở nên có thật) bằng trải nghiệm của mình.

Sau đó, nó phát hiện ra những thú vui của thân xác - không chỉ tình dục, mà tất cả các khoái lạc - và khi nó ham mê trong những thú vui này, nó dần dần quên những điều thú vị của một linh hồn.

Chính nó, cũng là những niềm vui - những điều thú vị hơn nhiều so với thân xác có thể mang lại cho con. Nhưng linh hồn lại quên đi mất.

Được rồi, giờ thì chúng ta đang rời xa tất cả phần lịch sử cũ đó, và quay trở lại với vấn đề Ngài đã đề cập tới trước cuộc đối thoại này. Liệu Ngài có thể quay lại không?

Ồ, chúng ta không thực sự đi xa khỏi câu chuyện lịch sử này lắm đâu. Chúng ta đang buộc tất cả mọi thứ lại với nhau. Con thấy đấy, nó thực sự rất đơn giản. Mục đích của linh hồn con - đến với thân xác này - là để trở thành và biểu hiện ra Con Thực Sự Là Ai. Linh hồn khao khát làm điều này, khao khát nhận biết chính nó và những trải nghiệm của nó.

Niềm ao ước được biết và tìm kiếm sự sống. Đó là Thượng Đế, chọn cách đó để hiển hiện. Thượng Đế trong lịch sử của các con không phải là Thượng Đế thực sự. Điểm mấu chốt là ở đây. Linh hồn con là một công cụ thông qua nó Ta thể hiện và trải nghiệm Chính mình.

Điều đó không làm hạn chế trải nghiệm của Ngài chứ?

Điều này tùy thuộc vào con. Con bắt tay vào việc trở thành hiện hữu và là kinh nghiệm của Ta tại bất cứ cấp độ nào con chọn. Đã có những người đã chọn những biểu hiện vĩ đại. Chưa có ai cao hơn Jesus, đấng Christ - mặc dù có rất nhiều người cao như nhau.

Chúa Kitô không phải cao nhất ư? Ông không phải là Thiên Chúa sinh xuống làm Người ư?

Chúa Kitô là ví dụ cao nhất. Ông chỉ đơn giản không phải là người duy nhất đạt tới trình độ cao nhất đó. Chúa Kitô là Thiên Chúa trong hình dạng con người. Ông chỉ đơn giản không phải là người duy nhất sinh ra từ Thượng Đế.

Mỗi người đều là một "Thiên Chúa sinh xuống thành Người". Con chính là Ta, biểu hiện qua thân xác của con. Tuy nhiên, đừng lo lắng về điều đó hạn chế Ta như thế nào. Bởi vì Ta không có giới hạn, và không bao giờ bị giới hạn. Con có nghĩ rằng các con là dạng duy nhất mà Ta chọn không? Con có nghĩ rằng các con là tạo vật duy nhất mà Ta đã thấm nhuần nó bằng Bản chất chân thật của Ta không?

Ta nói cho con biết, Ta có trong mọi bông hoa, trong tất cả những cầu vồng. Tất cả những ngôi sao trên bầu trời cùng mọi thứ trong nó, và trên tất cả những hành tinh đang xoay quanh những vì sao.

Ta là tiếng thì thầm của gió, là áp áp của ánh mặt trời, là sự tuyệt vời và hoàn hảo phi thường của những bông tuyết.

Ta là vẻ oai nghiêm trong những hải cánh của chú chim đại bàng, và là sự ngây thơ trong trắng của chú nai trên cánh đồng, là lòng can đảm của sư tử, là trí tuệ thông thái của những người thời cổ đại.

Và Ta không bị giới hạn với những thứ chỉ thấy trên hành tinh của các con. Các con không hề biết Ta là Ai, nhưng lại cho rằng mình biết. Dẫu vậy, đừng nghĩ rằng Ta bị giới hạn bởi các con, hay Bản Chất Thiêng Liêng của Ta - Chúa Thánh Thần - được trao cho con và các con là riêng lẻ. Đó là tư tưởng kiêu ngạo và là một thông tin sai lạc.

Tự Thân Ta là tất cả. Tất cả mọi thứ. Tất cả đều là hiện thân của Ta. Sự toàn vẹn là Bản Chất của Ta. Không có thứ gì không phải là Ta, và những thứ không phải là Ta thì không tồn tại.

Mục đích của Ta trong việc tạo ra các con, những sinh mệnh thiêng liêng, là để cho Ta có thể có những trải nghiệm của Tự Thân mình như một Đấng Sáng Tạo cho những trải nghiệm của Ta.

Có lẽ một số người sẽ không hiểu. Hãy giúp chúng con sáng tỏ vấn đề này.

Một khía cạnh của Thượng Đế mà chỉ có một sinh mệnh rất đặc biệt mới có thể sáng tạo, đó chính là một mặt khác của Chính Ta - Đáng Sáng Tạo.

Ta không phải là Thượng Đế trong thần thoại của các con, và chắc chắn không phải là Nữ Thần. Ta là Đáng Tạo Hóa. Ta tìm cách để nhận biết Bản Thân Ta bằng trải nghiệm của chính mình, chỉ khi Ta nhận biết sự hoàn hảo trong thiết kế của Ta thông qua một bông hoa tuyết, vẻ đẹp tuyệt vời của Ta thông qua một bông hồng, cũng vậy, Ta nhận biết được sức mạnh sáng tạo của mình - thông qua con.

Ta đã ban cho con những khả năng để các con chủ ý tạo ra kinh nghiệm cho mình, đó là những khả năng mà Ta có.

Thông qua con, Ta có thể hiểu được mọi khía cạnh của Ta Sự hoàn hảo của bông tuyết, vẻ đẹp tuyệt vời của đóa hoa hồng, sự can đảm của con sư tử, uy nghi của đại bàng, tất cả đều nằm trong con. Ta đặt tất cả những thứ đó trong chính con - và một thứ nữa: sự nhận thức.

Theo cách đó con có thể tự nhận thức chính mình. Vì thế con đã được ban tặng món quà lớn nhất, để con nhận thức được rằng tự con trở thành chính con - điều đó giống y chang như chính Ta.

Ta là Chính Ta, nhận thức được rằng Ta trở thành Chính Ta.

Đó là nghĩa của câu: Ta là cái Ta là ^[3].

Con là Một Phần trong Ta, là sự nhận thức, là những trải nghiệm.

Và những gì con đang trải qua (trải nghiệm của Ta thông qua con) là chính Ta, đang tạo ra Ta. Ta đang sáng tạo không ngừng Chính Mình.

Điều đó có nghĩa Thượng Đế không phải là một hằng số bất biến, đúng không? Có phải nó có nghĩa là Ngài không biết Ngài sắp trở thành thứ gì trong thời điểm sắp tới?

Làm sao Ta có thể biết được? Các con vẫn chưa quyết định mà!

Để con thông suốt chỗ này đã. Chúng con đang quyết định tất cả điều đó à?

Đúng thế. Con là Ta đang lựa chọn để trở thành Ta.

³ I Am That I Am.

Con là Ta, lựa chọn trở thành thứ gì đó cũng chính là Ta - và lựa chọn Ta sắp trở thành những gì.

Tất cả các con, đều đang làm điều đó. Các con đang làm nó trên cơ sở cá nhân, khi mỗi người trong các con quyết định Mình Là Ai, và trải nghiệm điều đó, và các con đang làm điều đó tập thể.

Ta là sự tập hợp rất nhiều những trải nghiệm của các con.

Và Ngài thực sự không biết Mình sẽ trở thành gì tiếp theo?

Tất nhiên là Ta biết. Ta luôn luôn biết tất cả những quyết định của các con, vì thế Ta biết Ta là ai, Ta Đã Luôn Là Ai, và Ta Sẽ Luôn Là Ai.

Làm thế nào Ngài biết được con chuẩn bị lựa chọn trở thành gì, làm gì, và có gì vào thời điểm tiếp theo, nói gì đến toàn nhân loại sẽ chọn những gì?

Đơn giản thôi. Con đã lựa chọn nó xong rồi. Tất cả mọi thứ con chuẩn bị trở thành, làm và có, con đã hoàn thành nó rồi. Con đang làm nó ngay bây giờ!

Con có thấy không? Không có cái gì gọi là thời gian cả.

Điều này, chúng ta cũng đã từng thảo luận trước đó.

Nó đáng được xem xét lại tại đây.

Vâng. Hãy cho con biết nó vận hành ra sao.

Quá khứ, hiện tại, và tương lai là khái niệm mà các con đã xây dựng, thực tế các con đã phát minh ra, nhằm tạo ra một bối cảnh thời gian, để dựng khung cho những trải nghiệm hiện tại. Nếu không, tất cả các trải nghiệm sẽ bị chồng chéo lên nhau.

Chúng thực sự đang bị xếp chồng - có nghĩa là, xảy ra ở cùng một điểm "thời gian" - đơn giản là các con không biết điều này. Các con đã tự đặt mình trong một khung sườn nhận thức mà nó vẽ phác ra Toàn Bộ Hiện Thực.

Ta đã giải thích chi tiết nó trong Cuốn 2. Sẽ tốt hơn nếu con xem lại tài liệu đó, để có thể sắp xếp được những gì Ta đang nói tại đây, ở trong bối cảnh này.

Điều Ta muốn nhấn mạnh là tất cả mọi thứ đều đang diễn ra cùng lúc. Toàn bộ. Thế nên, Ta thực sự biết những gì Ta sẽ trở thành, Ta đang là gì, và Ta đã là gì. Ta luôn luôn biết điều đó. Luôn luôn.

Do đó, con thấy đấy, con chẳng có cách nào làm Ta ngạc nhiên đâu.

Câu chuyện của các con - toàn bộ những vở kịch trên thế giới - đã được sáng tạo ra để các con có thể biết được Các Con Là Ai bằng trải nghiệm của chính mình. Nó cũng được thiết kế để khiến các con quên mất Mình Là Ai, để các con có thể nhớ ra Các Con là Ai thêm một lần nữa, và tạo ra nó.

Bởi vì con không thể tạo ra mình là ai khi con đã và đang trải nghiệm mình là ai. Con không thể tạo được chiều cao 6 feet dù cho con đang cao 6 feet. Con ít nhất cũng cao 6 feet, con nghĩ thế.

Đúng vậy. Con đã hoàn toàn hiểu nó rồi đây. Và kể từ khi mong muốn lớn nhất của linh hồn (Thượng Đế) là để trải nghiệm Tự thân như một Đấng Sáng Tạo, và kể từ khi mọi thứ đã được tạo ra, Chúng ta không có lựa chọn nào khác nào hơn là tìm cách để quên đi tất cả về những sáng tạo của mình.

Con ngạc nhiên rằng chúng ta có cách làm được điều đó. Cố gắng quên đi rằng chúng ta là Một, và rằng Cái Một của chúng ta chính là Thượng Đế, cũng giống như phải cố gắng quên đi một con voi hồng đang ở trong phòng. Làm sao chúng ta có thể bị mê hoặc như vậy?

Ồ, con vừa mới đề cập đến một bí mật của tất cả sự sống vật chất. Đời sống vật chất là thứ mà đã mê hoặc các con - và đúng như vậy, chính bởi vì nó, sau tất cả, là sự mạo hiểm phi thường!

Thứ mà Chúng Ta sử dụng ở đây để giúp mình quên đi, chính là thứ mà các con gọi là Nguồn Gốc của Sự Vui Thích.

Bản chất cao nhất của niềm vui là có một khía cạnh của nó đã khiến con tạo ra Con Thực Sự Là Ai bằng những trải nghiệm tại nơi này, tại lúc này - và để tạo lại, tạo lại, tạo lại thêm nữa Con Là Ai cho tới cấp độ cao nhất của sự vĩ đại. Đó là niềm vui cao nhất của Thượng Đế.

Bản chất thấp hơn của niềm vui đó là có một khía cạnh của nó khiến cho con quên đi Con Thực Sự Là Ai. Đừng lên án bản chất thấp hơn, nếu không có nó, các con không thể trải nghiệm những thứ cao hơn.

Nó gần như là những thú vui xác thịt đầu tiên khiến chúng ta quên mất Chúng Ta là ai, sau đó lại trở thành con đường để chúng ta nhớ lại mình!

Con đã hiểu rồi đó. Con vừa mới nói nó ra. Và việc sử dụng niềm vui thân xác như là một con đường để đi tới việc nhớ lại Con Là Ai đã được thực hiện bằng cách làm tăng lên - thông qua thân xác - năng lượng cơ bản của tất cả sự sống.

Đây là năng lượng mà đôi khi các con gọi là "năng lượng dục tình", và nó được kích động lên dọc theo cột bên trong cơ thể con, cho đến khi nó đạt đến khu vực con gọi là Mắt Thứ Ba. Đây là khu vực ở bên trong đối diện với giữa trán và phía trên mắt một chút. Khi con kích thích năng lượng này, con khiến nó chạy thông suốt cơ thể mình. Nó giống như cực khoái bên trong.

Làm cách nào để thực hiện nó? Làm sao có thể làm điều đó?

Con "quán tưởng nó đi lên". Ý của Ta, đơn giản như Ta nói. Con đơn thuần "quán tưởng nó đi lên" theo con đường bên trong mà các con gọi là "luân xa". Một khi năng lượng sự sống được nâng lên nhiều lần, nó mang lại một trải nghiệm tinh tế, cũng giống như sự khao khát dục tình.

Trải nghiệm năng lượng được nâng lên này rất tuyệt vời. Nó nhanh chóng trở thành trải nghiệm được mong muốn nhất. Tuy nhiên, con không bao giờ mất cảm giác khao khát hoàn toàn khi hạ năng lượng đó xuống. Kinh nghiệm cao hơn không thể tồn tại nếu không có kinh nghiệm thấp hơn - như Ta đã chỉ ra cho con rất nhiều lần. Một khi con lên cao hơn, con phải trở lại với cái thấp hơn, để trải nghiệm lại những niềm vui của việc di chuyển lên cao hơn.

Đây chính là nhịp điệu thiêng liêng của toàn bộ sự sống. Con làm điều đó không chỉ bằng cách di chuyển nguồn năng lượng bên trong cơ thể của mình, Con cũng cần phải làm nó bằng cách di chuyển nguồn năng lượng lớn hơn bên trong Cơ Thể của Thượng Đế.

Con nhập thể trong các dạng thấp hơn, và sau đó tiến hóa lên dạng cao hơn về nhận thức. Con chỉ đơn giản đang nâng nguồn năng lượng bên trong Cơ Thể của Thượng Đế. Các con là nguồn năng lượng. Và khi con đạt đến cấp độ cao nhất, con trải nghiệm đầy đủ nó, con quyết định con sẽ học hỏi gì tiếp theo trong Vương quốc của thuyết tương đối.

Có thể con muốn trải nghiệm lần nữa bản thân con trở thành Chính Con - đó là một kinh nghiệm vĩ đại, thực sự vĩ đại - và vì thế con có thể bắt đầu lại trên Bánh Xe Vũ Trụ.

Có phải "bánh xe nghiệp báo" không?

Không. Không có cái gì là "bánh xe nghiệp báo" cả. Không phải giống như con tưởng tượng đâu. Nhiều người trong các con đã tưởng tượng rằng không phải các con đang ở trên một cái bánh xe, mà là cái cối xay, mà ở trong đó các con đang trả các khoản nợ của hành động trong quá khứ, và cố gắng để không phải chịu thêm nữa. Đây là thứ mà một vài người trong các con gọi là "bánh xe nghiệp chướng." Nó không khác nhau mấy với một vài thần thoại phương Tây, trong đó các con được xem như là một kẻ tội lỗi không xứng đáng, đang tìm cách đạt tới sự thuần khiết và chuyển sang cấp độ tinh thần tiếp theo.

Mặt khác, những trải nghiệm mà Ta đã mô tả ở đây, Ta gọi là Bánh xe Vũ trụ, bởi vì có không có gì là không xứng đáng, trả nợ, trừng phạt, hay là "Thanh lọc". Bánh xe Vũ trụ đơn giản chỉ là diễn tả các thực tại tối cao, hoặc những gì con có thể gọi là trật tự của vũ trụ.

Đây là vòng tròn của sự sống, hay Ta thỉnh thoảng đặt tên là Quy Trình. Nó mô tả bản chất không có bắt đầu và không có kết thúc của sự vật, con đường xuyên suốt giữa tất cả mọi thứ, nơi mà linh hồn vui vẻ với cuộc hành trình vĩnh cửu.

Đó là nhịp điệu thiêng liêng của tất cả sự sống, bằng cách đó con di chuyển nguồn năng lượng của Thượng Đế.

Chà, con không ngờ tất cả những giải thích đó đối với con thật đơn giản! Con không nghĩ mình sẽ hiểu tất cả điều này thật rõ ràng.

Đúng, rõ ràng là con đến đây để học hỏi. Đó là mục đích của cuộc đối thoại này. Vì vậy, Ta rất vui mừng vì con đã hoàn tất nó..

Sự thật là không có nơi nào "thấp hơn" hoặc "cao hơn" trong Bánh Xe Vũ Trụ. Tại sao vậy? Nó là bánh xe, chứ không phải bậc thang.

Thật xuất sắc. Đó là một hình ảnh tuyệt vời và một sự hiểu biết xuất sắc. Vì vậy, đừng lên án những thứ mà các con cho là thấp hơn, cơ bản, bản năng động vật của con người, nhưng hãy ban phước lành cho họ, cảm ơn họ như một con đường mà qua đó, và bởi đó, con tìm thấy đường trở về nhà.

Điều này sẽ làm giảm bớt rất nhiều những người tội lỗi xung quanh tình dục.

Đó là lí do tại sao Ta đã nói, chơi, chơi, chơi với tình dục - và với toàn bộ sự sống!

Pha trộn tất cả những gì mà các con gọi là thiêng liêng với những thứ bóng bở thánh thần, cho tới lúc con nhìn bàn thờ của con như là nơi cuối cùng dành cho tình yêu, và phòng ngủ của con như là nơi cuối cùng để thờ phượng, con sẽ thấy không thấy gì cả.

Các con nghĩ rằng "tình dục" là tách rời với Thượng Đế sao? Ta nói cho con biết: tối nào Ta cũng ở trong phòng ngủ của con!

Vì thế, cứ tự nhiên đi! Hòa lẫn những gì mà con gọi là trần tục và sâu sắc - để con có thể thấy rằng chẳng có sự khác biệt nào cả, và trải nghiệm Tất cả là Một. Sau đó, khi con tiếp tục tiến hóa, con sẽ không nhìn thấy chính mình đang rời bỏ dục tình, nhưng chỉ đơn giản là thưởng thức nó ở một cấp độ cao hơn. Tất cả sự sống đều là S.E.X - Điều phối trao đổi năng lượng^[4].

⁴ Synergistic Energy eXchange.

Và nếu con hiểu về tình dục, con sẽ hiểu tất cả về sự sống. Ngay cả kết thúc của cuộc sống - mà con gọi là "cái chết". Tại thời điểm khi con chết, con sẽ không thấy chính mình đang rời xa sự sống, mà chỉ đơn giản là thưởng thức nó ở một mức độ cao hơn.

Khi cuối cùng con nhận thấy rằng không có sự riêng rẽ tách biệt nào trong thế giới của Thượng Đế - rằng, chẳng có thứ gì mà không phải là Thượng Đế, cuối cùng, con sẽ quăng đi cái tạo vật mà loài người các con đã gọi là Satan.

Nếu Sa-tan có tồn tại, anh ta tồn tại là tất cả những suy nghĩ của các con, đã rời xa khỏi Ta. Các con không thể tách biệt với Ta, Tất cả đều là Ta.

Loài người phát minh ra ma quỷ để dọa những người khác làm những gì họ muốn, dưới sự đe dọa sẽ bị tách xa Ta nếu họ không làm điều đó. Bị phán xét, bị ném vào lửa địa ngục đời đời, là chiến thuật đe dọa cuối cùng. Tuy nhiên, bây giờ các con không cần sợ hãi vì nó nữa. Không có gì có thể chia rẽ con với Ta.

Con với Ta là Một. Chúng ta không thể là bất cứ thứ gì khác khi Ta là Tất Cả, chỉ thế thôi.

Sao Ta có thể kết án chính mình? Ta có thể làm điều đó bằng cách nào đây? Sao Ta có thể chia tách Bản Thân Ta với Chính Ta khi Ta đã là tất cả, và không thể là thứ gì khác?

Mục đích của Ta là tiến hóa, không phải để lên án; để phát triển, chứ không phải để chết; để trải nghiệm, không phải để không trải nghiệm. Mục đích của Ta là, không ngừng mở rộng.

Ta không có cách nào để tách rời Bản Thân Ta với con - hay bất cứ thứ gì khác. "Địa ngục" chỉ đơn giản là không biết điều này. "Sự cứu rỗi" mới là hiểu biết đúng đắn. Bây giờ các con đã được cứu rỗi. Con không cần phải lo lắng cái gì sẽ xảy ra tiếp theo khi con chết nữa.

CHƯƠNG 3

Chúng ta có thể nói về cái chết một vài phút được không? Ngài đã nói rằng trong cuốn 3 này sẽ nói về những chân lý cao hơn, về những chân lý vũ trụ. Vâng, thông qua toàn bộ cuộc trò chuyện mà chúng ta đã có, chúng ta đã không nói nhiều về cái chết và những gì xảy ra sau đó. Hãy làm điều đó bây giờ. Hãy thực hiện nó nào!

Được thôi. Con muốn biết gì nào?

Điều gì sẽ xảy ra khi con chết đi?

Những gì con lựa chọn để nó xảy ra?

Ý Ngài là những gì diễn ra đều là do chúng ta chọn sao?

Không lẽ con nghĩ rằng khi con chết đi thì con ngừng sáng tạo sao?

Con không biết. Đó là lý do tại sao con hỏi Ngài.

Thôi đủ rồi. (Con không biết, nhưng Ta thấy rằng con đã quên nó mất rồi - điều đó cũng thật tuyệt. Tất cả mọi thứ đang đi theo đúng kế hoạch.)

Khi con lìa đời, con vẫn không ngừng sáng tạo. Thế đã đủ cho con chưa nào?

Vâng.

Tốt.

Bây giờ, lí do khiến con không ngừng sáng tạo sau khi chết đó là vì con chưa bao giờ chết. Con không thể.

Chính con là một sự sống. Và một sự sống thì không thể không phải là sự sống. Vì vậy, con không thể chết.

Tại thời điểm cái chết của con, một điều đang xảy ra là ... con tiếp tục sống.

Đó là lí do tại sao rất nhiều người đã "chết" lại không tin vào cái chết - bởi vì họ không có kinh nghiệm về cái chết. Ngược lại, họ cảm thấy rất sống động, rằng mình đang sống, bởi vì họ là như thế.

Tự Thân có thể nhìn thấy thân xác đang nằm ở đó, tất cả sụp đổ, không có sự chuyển dời, Tự Thân đột ngột di chuyển lên trên nơi đó. Nó thường xuyên có những trải nghiệm như bay lên (một cách đúng nghĩa) phía trên căn phòng - sau đó là ở khắp mọi nơi trong không gian, tất cả cùng một lúc. Và khi nó muốn ở một điểm cụ thể, nó đột nhiên nhận thấy mình ở đó.

Nếu linh hồn (tên hiện nay chúng ta đặt cho Tự Thân - hay là Cái Tôi Bên Trong) tự hỏi, "Hey, tại sao cơ thể của tôi không di chuyển?" nó sẽ tìm thấy chính mình ở đó, lơ lửng ngay phía trên cơ thể, theo dõi trong im lặng và tò mò.

Nếu ai đó bước vào phòng, và linh hồn chợt nghĩ, "Đó là ai vậy?" - ngay lập tức linh hồn sẽ ở trước, hoặc bên cạnh người đó.

Như vậy, trong một thời gian rất ngắn, linh hồn biết rằng nó có thể đi bất cứ nơi nào với tốc độ của ý nghĩ.

Một cảm giác tự do tuyệt vời và nhẹ nhàng xảy đến với các linh hồn, và nó thường mất một chút để suy nghĩ xem mình sẽ "sử dụng" tất cả thứ này vào việc gì.

Nếu một người có con, và chợt suy nghĩ về những đứa trẻ, ngay lập tức linh hồn sẽ ở bên cạnh những đứa trẻ đó, dù cho chúng ở bất cứ đâu. Theo cách đó, linh hồn biết được rằng không những họ có thể ở bất cứ nơi nào họ muốn với tốc độ của suy nghĩ, họ có thể ở hai nơi trong cùng một lúc. Hoặc ba nơi. Hoặc năm.

Họ có thể tồn tại, quan sát, và tiến hành các hoạt động ở những nơi này tại cùng một thời điểm, mà không gặp khó khăn hoặc rối loạn nào. Sau đó, họ có thể quay trở lại, trở về nơi nào đó một lần nữa, đơn giản chỉ bằng cách tái tập trung.

Qua kiếp sau, linh hồn nhớ được những gì tốt đẹp trong đời sống này - tất cả những hiệu ứng đó được tạo ra bằng ý nghĩ, và biểu hiện đó chính là kết quả của ý định.

Con tập trung vào bất cứ thứ gì và bằng ý định thì sẽ trở thành sự thật.

Đúng thế. Sự khác biệt duy nhất là tốc độ mà với nó con trải nghiệm kết quả. Trong đời sống vật chất, có thể sẽ có một khoảng thời gian giữa suy nghĩ và kinh nghiệm. Trong lĩnh vực của tinh thần, không có thời gian; kết quả là tức thời.

Do đó, những linh hồn mới phải học cách để giám sát những suy nghĩ của mình thật cẩn thận, bởi vì bất cứ điều gì họ nghĩ, họ đều phải trải qua nó.

Ta sử dụng từ "học" ở đây rất lỏng lẻo. Thuật ngữ "ghi nhớ" sẽ chính xác hơn.

Nếu linh hồn trong thân xác có thể học để kiểm soát suy nghĩ một cách nhanh chóng và hiệu quả như là linh hồn ở thể giới tinh thần, thì toàn bộ cuộc sống của họ sẽ thay đổi.

Trong việc tạo ra các thực tế riêng, kiểm soát suy nghĩ, hoặc những thứ con có thể gọi là cầu nguyện, sẽ được tất cả.

Cầu nguyện ư?

Kiểm soát tư tưởng là hình thức cao nhất của cầu nguyện. Vì thế nên, chỉ nghĩ về những điều tốt đẹp, và công bình. Đừng tiêu cực và theo bóng tối. Và ngay cả trong những giây phút khi mọi thứ trông thật ảm đạm - đặc biệt trong một vài khoảnh khắc - hãy nhìn sự hoàn hảo duy nhất, thể hiện sự biết ơn duy nhất, và sau đó tưởng tượng ra những thứ biểu hiện cho sự hoàn hảo mà con chọn.

Công thức này là để tìm thấy sự yên bình. Quá trình này là để tìm thấy hòa bình. Qua nhận thức này sẽ tìm thấy niềm vui

Điều đó thật phi thường. Đây là một mảnh thông tin khác đặc biệt. Cảm ơn Ngài đã mang nó đến thông qua con.

Cám ơn con. Đôi khi con có vẻ "thông suốt" hơn nhiều lúc khác đấy. Có những lúc con mở rộng hơn nhiều - giống như một bộ lọc đã được rửa sạch sẽ. Còn hơn cả "mở".

Cách diễn đạt rất tốt.

Ta làm tốt nhất có thể.

Tóm lại : Những linh hồn vừa thoát ra khỏi cơ thể nhanh chóng ghi nhớ cách giám sát và điều khiển suy nghĩ của nó thật cẩn thận, với bất cứ điều gì nó nghĩ, đó là những gì chúng tạo ra và trải nghiệm.

Ta nhắc lại lần nữa, điều đó cũng giống với một linh hồn vẫn còn đang sống trong cơ thể, ngoại trừ kết quả thường không xuất hiện ngay lập tức. Và có một "quãng thời gian" giữa ý nghĩ và sáng tạo - có thể là một ngày, một tuần, tháng, hoặc thậm chí nhiều năm - mà nó tạo ra ảo giác rằng mọi thứ đang xảy ra với con, không phải do con. Đó thực sự là một ảo tưởng, khiến con quên mất rằng con chính là nguyên nhân của những vấn đề đó.

Như Ta đã nói rõ nhiều lần, cái quên này được "xây dựng có hệ thống". Nó là một phần của quá trình. Để con không thể tạo ra Mình Là Ai, cho tới khi con quên mất Con Là Ai. Vì vậy, các ảo giác gây ra tính hay quên là một hiệu ứng được tạo ra có mục đích.

Khi con rời khỏi thể xác, con sẽ vô cùng ngạc nhiên khi nhận thấy sự kết nối tức thời và rất rõ ràng giữa suy nghĩ và sự sáng tạo của con. Lúc đầu, nó sẽ thực sự gây shock, và sau đó thì rất dễ chịu, khi con bắt đầu ghi nhớ rằng con là nguyên nhân của việc tạo ra các trải nghiệm cho con, chứ không phải do thứ nào khác.

Tại sao lại có một sự chậm trễ giữa suy nghĩ và sáng tạo khi chúng ta chưa chết, và không có giãn cách này sau khi chúng ta chết rồi?

Bởi vì các con đang sống trong những ảo ảnh của thời gian. Không có sự trì hoãn giữa tư tưởng và thành phẩm của nó, bởi vì các con đi theo những con số của thời gian.

Nói cách khác, theo như Ngài thường hay nói, thời gian không hề tồn tại.

Không phải như cách con hiểu nó đâu. Hiện tượng "thời gian" thực sự là một chức năng phối cảnh.

Tại sao nó lại tồn tại khi chúng ta đang ở trong thân xác vật lý?

Con đã gây ra điều đó bằng cách di chuyển vào khung cảnh thực tại của con. Con sử dụng bối cảnh đó như một công cụ để con có thể khám phá và kiểm tra kinh nghiệm của con đầy đủ hơn, bằng cách tách chúng thành từng phần riêng biệt, chứ không phải là một sự kiện duy nhất.

Cuộc sống là một điểm duy nhất, một sự kiện trong vũ trụ đang xảy ra ngay lúc này đây. Tất cả chúng đều đang diễn ra. Ở khắp mọi nơi.

Không có "thời gian" ngoại trừ "ngay lúc này". Không có "không gian" ngoại trừ "ngay tại đây".

Tất cả là ngay tại đây và ngay thời điểm này.

Tuy nhiên, con đã chọn để trải nghiệm sự vĩ đại của "ngay đây" và "ngay bây giờ" trong từng chi tiết của nó, và để trải nghiệm Bản chất Thần Thánh của mình khi "ở đây" và "bây giờ" sáng tạo nên thực tại. Chỉ có hai con đường - hai phạm vi của trải nghiệm - để con có thể làm được điều đó. Đó là thời gian và không gian.

Nó vĩ đại là vì con đã nổ tung theo đúng nghĩa, với niềm thích thú!

Sự bùng phát niềm vui sướng đó đã tạo ra không gian giữa các bộ phận của con, và thời gian để di chuyển từ phần này sang phần khác của con.

Bằng cách đó con đã xé toang Tự Thân con ra thành từng mảnh để nhìn ngắm từng phần trong đó. Con có thể nói rằng con đã rất hạnh phúc, con rơi ra từng mảnh. "

Và con cũng đã nhặt từng mảnh đó lên tự bao giờ.

Đó là toàn bộ cuộc sống của con! Con chỉ cần đặt các mảnh lên ghép với nhau, cố gắng để xem nó có ý nghĩa gì.

Và nó được thông qua thứ gọi là thời gian, mà con đã quản lí nó để chia tách các mảnh, để phân chia những thứ không thể chia được, nhận thấy nó và trải nghiệm nó đầy đủ hơn, khi con đang tạo ra nó.

Ngay cả khi con nhìn vào một vật đặc thông qua kính hiển vi, thì thấy rằng thật ra nó không đặc, nhưng chỉ là một khối của hàng triệu hiệu ứng khác nhau - những thứ khác nhau, xảy ra đồng thời và theo cách đó tạo ra hiệu quả cực lớn, như thế, con cũng sử dụng thời gian như một kính hiển vi cho linh hồn của con.

Hãy xem xét câu chuyện ngụ ngôn về một hòn đá.

Có một hòn đá kia, bên trong là vô số hạt nguyên tử, proton, neutron, và hạ nguyên tử cấu thành nên vật chất. Những hạt này quay vòng liên tục, trong một mô hình, mỗi hạt đi từ "đây" đến "kia", và cần "thời gian" để làm như vậy, nhưng nó quá nhanh khiến hòn đá dường như không di chuyển đi đâu cả. Nó vẫn thế. Nó nằm đó, tắm nắng mặt trời, dầm mình trong mưa, và không di chuyển đi đâu cả.

"Cái gì thế, cái gì đang di chuyển bên trong tôi vậy?" Hòn đá hỏi.

"Đó là bạn" một giọng nói văng vẳng.

"Là tôi ư?" - hòn đá đáp lại. "Tại sao, điều đó là không thể. Tôi không di chuyển mà. Bất cứ ai nhìn vào cũng thấy như vậy.

"Tất nhiên, đó là vì khoảng cách", tiếng nói trả lời. "Từ ngoài đó bạn trông như là một hòn đá đặc bên trong, mặc dù vậy, mọi thứ đang di chuyển náo loạn. Khi nhìn gần hơn - đủ gần để có thể nhìn thấy mọi thứ đang thực sự diễn ra - Tôi thấy rằng toàn bộ những thứ gồm có trong bạn đều đang chuyển động. Nó đang di chuyển với tốc độ đáng kinh ngạc xuyên qua thời gian và không gian trong một mô hình cụ thể, và tạo ra bạn - thứ mà được gọi là hòn đá. Và như vậy, bạn giống như phép màu! Bạn đang di chuyển và không di chuyển trong cùng thời điểm."

"Nhưng," hòn đá thắc mắc "chúng có phải ảo giác không? Cái tổng thể và tĩnh lặng của một hòn đá, hay là sự rời rạc và chuyển động từng bộ phận trong nó? "

Giọng nói trả lời: "Đó là ảo giác ư? Sự tổng thể và tĩnh lặng của Thượng Đế à? Hay sự rời rạc và chuyển động từng bộ phận trong nó? "

Và Ta nói cho con điều này: Trên tảng đá này, Ta sẽ xây Hội Thánh. Vì nó là Tảng đá đời đời. Đây là chân lý vĩnh cửu mà không để lật ngược lại được. Ở đây Ta đã giải thích hết cho con, chỉ bằng mẩu truyện nhỏ. Đây là Vũ trụ học.

Sự sống là một loạt các phút giây, các chuyển động nhanh đến kinh ngạc. Những chuyển động này hầu hết không ảnh hưởng đến sự tĩnh lặng và hiện hữu của Cái Tổng Thể. Tuy nhiên, cũng giống như với các nguyên tử của hòn đá, nó là những chuyển động mà tạo ra sự yên tĩnh, ngay trước mắt của con.

Từ khoảng cách đó, không có sự riêng rẽ nào. Điều đó là không thể. Cái Tổng Thể là Cái Nhỏ Nhất, và cũng là Không Là Gì Cả. Ta chuyển động trong bất động. Từ góc nhìn hạn chế của con đối với Tổng Thể, con thấy rằng mình là một phần tách rời, không phải một sinh mệnh không thể di chuyển, nhưng nhiều người, nhiều chúng sinh, chuyển động không ngừng. Cả hai đều chính xác. Cả hai điều đó đều "có thực".

Vậy khi con "chết", tức là con không thực sự chết đi, mà chỉ đơn giản là chuyển sang thể giới nhận thức của vũ trụ - thể giới vĩ mô - nơi không có thời gian hay không gian, bây giờ và sau đó, trước kia và sau này.

Chính xác. Con đã hiểu nó rồi đấy.

Để xem con có thể nhắc lại không nhé. Để xem con có thể miêu tả nó thế nào đây.

Cứ tự nhiên.

Từ góc độ vĩ mô, không có sự riêng rẽ, và tất cả những thành phần của cái Tổng Thể thì cũng chính là Tổng Thể.

Khi bạn nhìn vào một hòn đá dưới chân mình, bạn thấy hòn đá, ngay đó, hoàn hảo và trọn vẹn. Tuy nhiên, ngay cả trong một thời khắc nhỏ nhoi, khi bạn cảm hòn đá lên với nhận thức cao, có rất nhiều thứ đang xảy ra trong hòn đá đó - có những chuyển động đáng kinh ngạc, với một tốc độ đáng kinh ngạc của các hạt cấu tạo nên hòn đá đó. Và những hạt tử đó đang làm gì vậy? Nó đang tạo ra hòn đá.

Khi bạn nhìn vào hòn đá này, bạn không hề nhìn thấy quá trình đó. Thậm chí nếu bạn ý thức được nó, đối với bạn tất cả đều đang diễn ra "ngay lúc này". Hòn đá không trở nên một hòn đá, nó là hòn đá, ngay tại đó - ngay bây giờ.

Tuy nhiên, nếu bạn đã ý thức về các phân tử bên trong hòn đá đó, bạn sẽ thấy chính mình đang chuyển động với tốc độ điên cuồng, đầu tiên là "ở đây", rồi đến "ở kia". Và nếu có giọng nói bên ngoài hòn đá nói với bạn, "Tất cả đang diễn ra đồng thời và là một", bạn sẽ nói nó là một kẻ nói dối, bịp bợm.

Ấy thế mà, từ quan điểm về khoảng cách của hòn đá, nó có ý tưởng rằng bất kỳ một phần nào trong nó mà riêng rẽ với những phần khác, hoặc xa hơn thế nữa, đang di chuyển với tốc độ kinh khủng, đều là đối trá. Tại khoảng cách đó thì không thể nhìn thấy những thứ mà khi nhìn gần hơn mới thấy được - tất cả là Một, và tất cả sự chuyển động thì không chuyển động bất kỳ thứ gì.

Con đã hiểu nó. Nắm bắt nó rất rõ ràng. Những gì con đang nói - và con đã đúng - là sự sống mà chứa đựng toàn bộ. Nếu con tiếp tục nhìn nhận sự thật này, con sẽ bắt đầu hiểu được thế giới vĩ mô của Thượng Đế. Và con sẽ mở tung tất cả những bí mật của vũ trụ: Tất cả đều như nhau.

Vũ trụ là một phân tử trong cơ thể của Thượng Đế!

Nó không xa đến nỗi đó.

Và thế giới vĩ mô là nơi mà chúng ta quay trở lại khi chúng ta thực hiện thứ gọi là "Chết đi"?

Đúng. Tuy nhiên, ngay cả thế giới vĩ mô mà con quay trở lại là một thực tại vĩ mô của một thế giới vĩ mô còn lớn hơn thế, nó là một phần nhỏ hơn trong cái lớn hơn - và lớn hơn, hơn nữa, mãi mãi và không bao giờ hết, thậm chí mãi mãi hơn nữa, thế giới không có kết thúc.

Chúng ta là Thượng Đế tự sáng tạo không ngừng chính mình, không ngừng trở thành chính mình..., cho tới khi không còn là nó nữa, mà trở thành một thứ khác.

Ngay cả những hòn đá cũng không mãi mãi là một hòn đá, nhưng chỉ có thứ gọi là "dường như là mãi mãi". Trước khi nó là một hòn đá, nó đã là cái gì khác. Nó hóa thạch vào trong hòn đá đó, thông qua một quá trình mất hàng trăm hàng ngàn năm. Nó đã là một cái gì khác, và sẽ lại là một thứ gì đó khác.

Điều này cũng đúng đối với các con. Không phải lúc nào con cũng là "con" như bây giờ. Con từng là thứ khác. Và ngày hôm nay, khi con đứng đó, con thực sự... "lại là một thứ khác".

Ồ, thật ngạc nhiên. Ý con là, điều đó thật tuyệt vời! Con chưa bao giờ nghe về điều gì giống như vậy cả. Ngài đã mang đến Sự Sống và Vũ trụ học bằng cách mà con có thể hiểu được rõ ràng. Điều đó thật tuyệt.

Vâng, cảm ơn. Ta đánh giá cao điều này. Ta làm tốt nhất có thể.

Ngài thực sự làm rất rất tốt .^[5]

Không thể nói những câu như thế ở đây.

Ôi.

Đùa thôi. Tạo một niềm vui nho nhỏ đó mà. Ta không bị "xúc phạm" đâu. Điều đó là không thể. Tuy nhiên, loài người lại thường xuyên xúc phạm danh Ta.

Con cũng thấy vậy. Nhưng, hình như con mới thấy gì đó.

Thứ gì vậy?

Những thứ này chợt đến khi con tự hỏi: Làm thế nào mà "thời gian" tồn tại khi chúng ta đang ở trong cơ thể, nhưng lại không có khi linh hồn chúng ta rời đi? " Và dường như Ngài nói rằng thời gian thực chất chỉ là một bối cảnh - một góc độ, nó không những không tồn tại mà cũng không ngừng tồn tại, nhưng khi linh hồn thay đổi góc độ của nó, chúng ta trải nghiệm thực tại theo những cách khác nhau.

Điều đó chính xác như những gì Ta đang nói! Con đã hiểu nó.

Và Ngài đã chỉ ra một điểm lớn hơn là trong thế giới vĩ mô, linh hồn biết được mối liên quan trực tiếp giữa suy nghĩ và sáng tạo; giữa một ý tưởng và một trải nghiệm.

Đúng. Ở cấp độ vĩ mô, nó giống như việc nhìn thấy những tảng đá và nhìn thấy sự chuyển động trong tảng đá đó. Không có "thời gian" giữa sự chuyển động của các nguyên tử và bề ngoài của hòn đá mà chúng cấu tạo nên. Hòn đá vẫn là thế, ngay cả khi sự chuyển động diễn ra. Thật vậy, bởi vì các chuyển động đang xảy ra. Nó tạo ra và ảnh hưởng ngay lập tức. Sự chuyển động đang diễn ra và hòn đá "ở đó", tất cả trong "cùng thời điểm".

Đó cũng là những gì mà linh hồn nhận thấy tại thời điểm mà con gọi là "cái chết". Nó đơn giản chỉ là một sự thay đổi trong nhận thức. Con càng nhìn thấy nhiều, con càng hiểu nhiều.

Sau khi chết, con không còn bị giới hạn trong sự hiểu biết của con. Con nhìn hòn đá, và con nhìn vào bên trong hòn đá. Con sẽ nhìn vào những thứ mà dường như nó là những khía cạnh phức tạp nhất của sự sống và thốt lên: "Tất nhiên rồi!" Tất cả sẽ rất sáng tỏ đối với con.

Sau đó sẽ có những bí ẩn mới cho con để suy ngẫm. Khi con chuyển động xung quanh Bánh xe Vũ trụ, sẽ có những sự thật lớn hơn và lớn hơn nữa.

⁵ You're doing a damned good job

Tuy nhiên, nếu con có thể nhớ được những sự thật đó - quan điểm của con tạo nên ý nghĩ, và ý nghĩ của con tạo nên tất cả - và nếu như con có thể nhớ tất cả những điều đó trước khi con rời thân xác, chứ không phải là sau khi đó, toàn bộ cuộc đời con sẽ thay đổi.

Và cách để kiểm soát suy nghĩ của con là thay đổi quan điểm của con.

Đúng thế. Lập ra một quan điểm khác và con sẽ có một suy nghĩ khác về mọi thứ. Bằng cách này con đã học được cách kiểm soát suy nghĩ, và trong việc tạo ra trải nghiệm của mình, kiểm soát đưa ý nghĩ thành tất cả.

Một số người gọi đây là lời cầu nguyện.

Ngài đã nói điều này trước đó, nhưng con không nghĩ rằng con đã từng cầu nguyện theo cách này.

Tại sao không xem thử điều gì sẽ xảy ra nếu con làm như vậy? Nếu con tưởng tượng rằng việc kiểm soát và chỉ đạo suy nghĩ của con là hình thức cao nhất của cầu nguyện, con sẽ chỉ nghĩ về những điều tốt đẹp, và công bình. Con có thể không ở trong tiêu cực và bóng tối, mặc dù con đang đắm mình trong nó. Và vào giây phút khi mọi thứ có vẻ ảm đạm, con sẽ chỉ thấy sự hoàn hảo mà thôi.

Ngài lại nhắc lại nữa rồi.

Ta đang cho con vài công cụ tốt đấy. Với chúng, con có thể thay đổi cuộc sống của mình. Ta đã lặp đi lặp lại phần quan trọng nhất. Như thế sẽ giúp cho con ghi nhớ thật sâu, phòng khi cần thiết.

Toàn bộ những gì xảy ra - bao gồm đã xảy ra, đang xảy ra, và có thể sẽ xảy ra - đều là biểu hiện ra bên ngoài thế giới vật lý của những suy nghĩ tận cùng nhất, những lựa chọn, ý tưởng và những quyết định của con, liên quan đến Con Là Ai và Con Chọn Trở Thành Gì. Do đó, đừng chê trách những khía cạnh cuộc sống mà con không đồng ý. Tìm kiếm thay vì thay đổi chúng, và các điều kiện làm chúng khả thi.

Nhìn thấy bóng tối nhưng đừng nguyên rủa nó. Thay vào đó, hãy là một tia sáng rơi vào tối tăm, và chuyển đổi nó. Hãy để ánh sáng của con tỏa rạng trước mọi người, những người đứng trong bóng tối sẽ được soi sáng bởi ánh sáng ấy, và tất cả các con đều sẽ nhìn thấy, cuối cùng, Con Thực Sự Là Người Đó.

Là một Người Mang Ánh Sáng. Với tia sáng của mình, con có thể làm rất nhiều thứ, không chỉ soi sáng cho phần đường của con. Ánh sáng ấy thật sự có thể chiếu rọi toàn thế giới.

Thắp sáng lên, và rồi, chiếu rọi. Hãy thắp sáng lên! Đó là thời điểm mà bóng tối lớn nhất trong con có thể trở thành món quà vĩ đại nhất. Và ngay khi đó, những người khác cũng được trao tặng một kho báu không kể xiết từ con: chính bản thân họ.

Hãy để điều này là nhiệm vụ của con, để điều này là niềm vui lớn nhất của con: để trao tặng cho mọi người và trở lại với chính họ. Ngay cả trong những giờ khắc u ám nhất.

Thế giới chờ đợi con. Hãy chữa lành nó. Ngay bây giờ. Bất cứ nơi đâu con đến. Con có thể làm rất nhiều điều. Cho đàn chiên đi lạc của Ta và bây giờ phải đi tìm. Hãy là những mục tử chăn chiên tốt, và dẫn dắt chúng về với Ta.

CHƯƠNG 4

Cảm ơn. Cảm ơn Ngài vì đã đặt ra một mục tiêu cho con. Cảm ơn rất nhiều. Vì đã luôn hướng con đi đúng hướng mà Ngài biết rằng con thực sự muốn. Đó là lý do tại sao con đến đây. Đó là lý do tại sao con đã gửi yêu thương, và chúc lành, trong cuộc đối thoại. Vì đây là những lời của Ngài, trong đó con tìm thấy Thượng Đế trong con, và bắt đầu nhìn thấy Thượng Đế trong tất cả những người khác.

Tình yêu của Ta, Trời Đất hân hoan khi con nói những lời này. Có rất nhiều lý do để Ta đến với con, và đến với tất cả những ai gọi tên Ta. Thậm chí Ta sẽ đến với những người khác hiện giờ đang đọc những dòng chữ này. Ta không dự định rằng sẽ chỉ đến với một mình con không thôi. Mà là đến với hàng triệu người trên thế giới. Và nó sẽ thông qua ngòi bút của một người nào đó đúng lúc họ cần, đôi khi trong những cách thức không ngờ tới. Nó đã mang lại cho họ sự khôn ngoan, rất nhiều thứ khác, hoàn toàn phù hợp với những thời điểm trong cuộc sống của họ.

Điều kì diệu ấy đang xảy ra: mỗi người trong các con đang tạo ra kết quả bằng chính bản thân mình. Trông có vẻ như một người nào đó vô tình tặng con cuốn sách, mang đến cho con một cuộc trò chuyện, mở ra cuộc đối thoại này, tất nhiên đó là do chính con đã mang đến cho chính mình.

Vì vậy, hãy cùng nhau khám phá những câu hỏi còn lại mà các con đã giấu kín trong trái tim mình.

Ngài có thể vui lòng, nói nhiều hơn về sự sống sau khi chết được không? Ngài đang giải thích cho con về điều gì sẽ xảy ra với linh hồn sau khi chết đi, và vì thế con muốn biết nhiều hơn về nó.

Chúng ta sẽ nói về nó, cho tới chừng nào con hài lòng mới thôi.

Ta đã từng nói trước đó rằng những gì xảy ra là do con muốn nó xảy ra. Con tạo ra thực tại của riêng mình không những khi con đang là thân xác, mà còn là lúc con đã lìa khỏi nó. Lúc đầu, con có thể không nhận ra điều này, do đó con không ý thức được rằng mình đang tạo ra thực tại. Trải nghiệm tiếp theo của con sẽ được tạo ra bằng 1 trong 2 nguồn năng lượng sau: không kiểm soát được ý nghĩ của mình, hoặc ý thức tập thể.

Đến một mức độ mà ý nghĩ không kiểm soát được của con mạnh hơn ý thức chung, con sẽ trải nghiệm nó rất thật. Đến một mức độ mà ý thức tập thể được chấp nhận, hấp thu, và đồng hóa, con sẽ trải nghiệm nó như là thực tại của con.

Nó không khác mấy với việc tạo ra cái mà con gọi thực tại trong cuộc sống hiện tại của con.

Con luôn luôn có 3 lựa chọn trong cuộc đời:

1. Con có thể cho phép những ý nghĩ không kiểm soát được của mình tạo ra Khoảnh Khắc.

2. Con có thể cho phép những nhận thức sáng tạo của mình tạo ra Khoảnh Khắc.

3. Con có thể cho phép ý thức tập thể tạo ra Khoảnh Khắc.

Trở trêu thay:

Trong cuộc sống hiện tại, thật khó khăn để con có thể sáng tạo một cách có chủ ý bằng nhận thức của mình, và thật ra, con thường xuyên cho rằng sự hiểu biết cá nhân của mình là sai, dựa vào những thứ xung quanh mình, vì thế các con nhượng bộ cho ý thức tập thể, dẫu cho nó có lợi cho con hay là không.

Trong khoảnh khắc đầu tiên của nơi mà con gọi là thế giới bên kia, hay nói cách khác, con có thể thấy rằng rất khó khăn để chi phối ý thức tập thể, căn cứ vào tất cả những gì mà con nhìn thấy xung quanh (đôi khi rất khó tin đối với con), và do đó con sẽ bị lôi cuốn vào việc giữ khư khư những hiểu biết cá nhân của mình, cho dù nó có lợi cho con hay là không.

Ta muốn nói với con rằng: Đó là khi con bị bao quanh bởi những nhận thức thấp kém, thì con sẽ hưởng lợi nhiều hơn với những hiểu biết cá nhân, và khi con đang được bao quanh bởi ý thức cao hơn thì con sẽ nhận được lợi ích lớn hơn từ sự nhượng bộ.

Do đó, sẽ rất khôn ngoan nếu con tìm kiếm những nhận thức cao hơn. Ta không hề cường điệu về tầm quan trọng của những thứ mà con bám lấy.

Trong cái nơi mà con gọi là thế giới bên kia, không cần phải lo lắng về điểm này, vì ngay lập tức con sẽ được những nhận thức cao hơn tự động bao quanh.

Thế nhưng, con không thể biết rằng con đang được yêu thương bao bọc, con sẽ không nhận ra điều đó ngay tức thì. Do đó, nó giống như lúc con đang có những điều "xảy ra" với mình, thì con đang ở trên một trục quay của số mệnh đang hoạt động không ngừng. Thật ra, con trải nghiệm cái nhận thức mà trong đó con đã chết.

Một số người trong các con có nhiều kỳ vọng mà không hề biết đến nó. Trong toàn bộ cuộc đời, các con đã luôn suy nghĩ về điều sẽ xảy ra sau khi chết, và khi con "chết" những ý tưởng này được biểu hiện ra, và con đột nhiên nhận thức được (rất chân thực) về những gì con đã từng suy nghĩ. Và đó chính là suy nghĩ mạnh mẽ nhất của con, những thứ mà con luôn tha thiết ôm lấy, hầu hết trong cuộc đời, nó luôn chiếm ưu thế.

Sau đó, một người có thể sẽ đi tới địa ngục. Nếu trong suốt cuộc đời họ luôn tin rằng địa ngục là một nơi chắc chắn có tồn tại, rằng đó là nơi Thiên Chúa sẽ phán xét "kẻ sống và kẻ chết", rằng Ngài sẽ phân tách "lúa mì từ cỏ lùng" và "những con dê từ giữa đàn cừu", và chắc chắn rằng họ "sẽ xuống địa ngục," vì tất cả những gì họ đã làm đã xúc phạm tới Thiên Chúa, cuối cùng họ sẽ phải xuống địa ngục. Con người sẽ bị nguyên rửa và thiêu đốt trong lửa hỏa ngục đời đời! Làm thế nào họ có thể thoát ra khỏi nơi đó?

Ngài đã nói rất nhiều lần trong suốt cuộc đối thoại này rằng địa ngục không hề tồn tại. Tuy nhiên, Ngài cũng nói rằng chúng ta tạo ra những thực tại riêng cho mình, và có nguồn sức mạnh có thể tạo ra bất cứ thực tại nào, chỉ bằng tư tưởng. Do đó, hỏa ngục và địa ngục có thể là một dạng tồn tại của những ai tin vào nó.

Không có gì tồn tại ở Thực Tại Tối Hậu. Con đã rất đúng trong việc chỉ ra rằng các con có thể tạo ra bất kỳ thực tại nào mà con chọn, bao gồm cả trải nghiệm về địa ngục giống như con mô tả. Ta chưa bao giờ nói trong toàn bộ cuộc đối thoại này rằng con không thể trải nghiệm về địa ngục, Ta chỉ nói rằng địa ngục không hề tồn tại. Hầu hết những gì các con trải nghiệm đều không có, tuy nhiên con lại trải nghiệm nó.

Thật khó tin. Một người bạn của con tên là Barnet Bain mới sản xuất một bộ phim về điều này. Ý con muốn nói, chính xác là về địa ngục. Đó là ngày 7/8/1998, khi con viết những dòng này. Con đang lồng ghép các cuộc đối thoại của cuộc đối thoại cách đây 2 năm lại với nhau, và con chưa từng làm điều này trước đó. Mãi cho tới trước khi gửi cho nhà xuất bản, con đã đọc lại bản thảo cuối cùng, và con chợt nảy ra ý nghĩ: "Giữ nó lại! Robin Williams đã thực hiện một bộ phim, chính xác là thứ mà chúng ta đang bàn tới ở đây. Nó có tên là "What Dreams May Come", và nó đã gây sững sốt vì những gì mà Ngài cũng mới nói.

Ta biết bộ phim đó.

Ngài ư? Thượng Đế cũng xem phim á?

Thượng Đế tạo ra những bộ phim.

Ồ.

Tất nhiên. Con đã từng xem Oh, God chưa?

Vâng, chắc chắn là chưa, nhưng ...

Gì cơ, con nghĩ rằng Thượng Đế chỉ viết sách thôi ư?

Vì thế nên, bộ phim của Robin Williams có đúng sự thật không? Ý con là: nó như thế nào?

Không. Không có một bộ phim, một cuốn sách hay bất cứ người nào có thể giải thích được sự thật về Cõi Thần Thánh.

Ngay cả Kinh Cựu Ước sao? Nó cũng không đúng à?

Không đúng. Và Ta biết rằng con cũng hiểu điều đó.

Vâng, vậy còn cuốn sách này thì sao? Chắc chắn nó nói đúng chứ?

Không. Ta ghét phải nói với con điều này, nhưng con đang dẫn dắt cuốn sách bằng bộ lọc của con. Giờ thì Ta công nhận rằng các lưới lọc của con đã mỏng hơn, tốt hơn. Con đã chọn lọc rất tốt. Nhưng dù sao cũng chỉ là một bộ lọc thôi.

Con biết. Con chỉ muốn nhắc lại một chút thôi, bởi vì nhiều người cũng nghĩ rằng cuốn sách này và bộ phim What Dreams May Come chính là sự thật. Và con muốn mọi người dừng suy nghĩ đó lại.

Người viết kịch bản và nhà sản xuất của bộ phim đó đã đưa ra một vài sự thật to lớn thông qua một bộ lọc không được hoàn hảo cho lắm. Thứ mà họ cố tìm kiếm và làm cho bằng được chính là để các con trải nghiệm thế giới sau khi chết, chính xác như các con mong đợi và lựa chọn để trải nghiệm. Họ đã làm điều đó rất hiệu quả.

Bây giờ, chúng ta quay trở lại vấn đề nhé?

Vâng. Con muốn biết về những gì liên quan đến bộ phim mà con đã coi đó. Nếu như địa ngục không tồn tại, nhưng con lại đang trải nghiệm thế giới địa ngục, vậy sự khác biệt ở đây là gì?

Không có gì cả, chừng nào con vẫn còn ở trong thực tại do con tạo ra. Tuy nhiên, con sẽ không tạo ra thực tại đó mãi mãi. Một vài người trong các con sẽ trải qua cái gọi là " thời gian tức thì ^[6]". Và vì thế họ thậm chí sẽ không trải nghiệm những thứ mà trong tưởng tượng của chúng ta, là một nơi toàn đau khổ và buồn bã.

⁶ nanosecond

Điều gì có thể khiến con dừng việc tạo ra một nơi có tính vĩnh viễn, nếu như toàn bộ cuộc đời mình con đều tin rằng có một nơi như vậy, và rằng con đã làm điều gì đó khiến con xứng đáng bị ở đó?

Kiến thức và sự hiểu biết của con.

Cũng như trong cuộc sống này, thời điểm tiếp theo được tạo ra bằng những hiểu biết mới mà con đã thu được trong những thời điểm cũ, cũng vậy, cái mà con gọi là thế giới bên kia, là một khoảnh khắc mới được con tạo ra từ những hiểu biết và kiến thức mà con đã đạt được trong quá khứ.

Và có một điều con sẽ mau chóng nhận thức và hiểu ra đó chính là con được phép lựa chọn, luôn luôn tự lựa chọn những gì con muốn trải nghiệm. Đó là bởi vì trong thế giới sau khi chết, kết quả xảy ra ngay tức thời, con sẽ không thể tránh khỏi mối liên hệ giữa suy nghĩ của con về một điều nào đó, và con sẽ trải nghiệm những gì được tạo ra bởi ý nghĩ ấy.

Con sẽ hiểu rằng con đang tạo ra thực tại của chính mình

Điều này giải thích vì sao có nhiều người trải nghiệm hạnh phúc, nhưng vài người khác lại trải nghiệm sự sợ hãi, tại sao trải nghiệm của một số người rất sâu sắc, trong khi những người khác lại hầu như không có. Và lý do tại sao có rất nhiều câu chuyện khác nhau kể về những gì xảy ra tại thời điểm sau khi chết.

Vì thế có nhiều người trở về từ kinh nghiệm cận tử thì tràn ngập yêu thương và hòa bình, không còn sợ hãi cái chết nữa, trong khi những người khác quay lại rất hoảng loạn, chắc chắn rằng họ vừa mới chạm chán với lực lượng bóng tối và ác độc.

Linh hồn phản ứng lại những suy nghĩ mạnh mẽ nhất của tâm trí, bằng cách tái tạo lại - dàn dựng nên một kinh nghiệm.

Một số linh hồn vẫn còn ở trong trải nghiệm đó, sẽ thấy nó rất chân thực - thậm chí là họ thấy mình đang ở trong cơ thể, mặc cho những thứ đó là không thật và vô thường. Nhiều linh hồn khác nhanh chóng điều chỉnh, xem xét trải nghiệm đó là gì, bắt đầu nghĩ về những ý tưởng mới, và ngay lập tức trải qua điều mới đó.

Ý Ngài là những gì xảy ra ở thế giới sau khi chết là không thật? Vậy không có chân lý vĩnh hằng tồn tại, tất cả là ở trong tâm trí ư? Rằng chúng con vẫn đang tiếp tục tự tạo ra một thần thoại cho riêng mình và tự làm mình tin vào trải nghiệm ấy sau khi chúng con chết ư? Chừng nào chúng con mới thoát ra được cái ngục tù ấy? Chừng nào chúng con mới được biết sự thật?

Khi các con chọn. Đó chính là những gì mà bộ phim của Robin William muốn nói. Đó là ngay lúc này. Những ai chỉ có mong muốn duy nhất là biết được chân lý vĩnh hằng, là để hiểu những bí ẩn to lớn, để kinh nghiệm thực tại vĩ đại nhất, sẽ hiểu.

Đúng thế, có một Chân Lý Vĩ Đại Duy Nhất, có một Thực Tại Tối Hậu. Nhưng con luôn luôn có được những thứ mà con lựa chọn, bởi vì con chính là một Sinh Mệnh Thần Thánh, tạo ra thực tại của riêng con ngay cả khi con đang trải nghiệm nó.

Tuy nhiên, con nên dừng lại việc lựa chọn và tạo ra thực tại cá nhân, hãy bắt đầu nhận biết và trải nghiệm một sự thật lớn hơn và thống nhất, con sẽ có cơ hội ngay lập tức để làm điều đó.

Những ai "chết" trong phạm vi của lựa chọn này, với mong muốn như vậy, với sự thiện chí và hiểu biết, sẽ đi đến trải nghiệm của Sự Hiệp Nhất ngay lập tức. Những người khác lại đi đến trải nghiệm chỉ khi nào họ mong muốn.

Nó giống như khi linh hồn thấy mình có cơ thể.

Tất cả đều là mối quan hệ giữa sự khao khát, lựa chọn và sáng tạo của con, và cuối cùng, của việc tạo ra những thứ không thể tạo ra được; đó chính là những kinh nghiệm của con mà nó đã được sáng tạo ra sẵn rồi.

Đây là Đáng Tạo Hóa Được Tạo Ra. Đáng Di Động Trong Bất Động. Đây là alpha và omega, là đầu và là cuối, là các khía cạnh hiện tại- sau này - và luôn luôn của tất cả mọi thứ, mà gọi là Thượng Đế.

Ta sẽ không bỏ rơi con, nhưng Ta cũng sẽ không ép buộc con theo ý Ta. Ta chưa bao giờ và Ta cũng sẽ không bao giờ làm như vậy. Con có thể trở lại với Ta bất cứ lúc nào con muốn. Giờ thì, khi con đang ở trong cơ thể, hoặc là sau khi con rời đi. Con có thể trở lại với Cái Một duy nhất và trải nghiệm Tự Thân Con bất cứ lúc nào. Con cũng có thể tự tạo lại những kinh nghiệm của Tự Thân Con bất cứ khi nào con chọn.

Con có thể trải qua bất kỳ khía cạnh nào của Cái Tổng Thể mà con muốn, từ cái nhỏ nhất đến cái lớn nhất. Con có thể trải nghiệm từ vi mô đến vĩ mô.

Con có thể trải nghiệm là một hạt tử của hòn đá.

Đúng thế. Rất tốt. Con đang nhận thức được điều này.

Khi con cư trú trong thân xác con người, con đang trải nghiệm những phần nhỏ hơn so với cái tổng thể, có nghĩa là, một phần vi mô (không có nghĩa là nhỏ nhất). Khi con rời khỏi thân thể (một số người gọi là "Thế giới tinh thần"), con đã được mở rộng ra bởi một bước nhảy nhận thức to lớn. Con sẽ đột nhiên biết được tất cả, có thể trở thành bất cứ thứ gì. Con sẽ có một cái nhìn vĩ quan về mọi điều, cho phép con hiểu được những thứ mà con không hiểu.

Một trong những điều mà con nhận ra ngay sau đó chính là vẫn còn thế giới vĩ mô lớn hơn nữa. Đột nhiên con trở nên thông suốt ra rằng Cái Tổng Thể thậm chí còn lớn hơn cả cái thực tại mà con đang trải qua. Điều này sẽ làm con tràn ngập trong niềm vui và đề phòng, sợ hãi và thích thú, hạnh phúc và hồ hởi, con sẽ nhận thấy và hiểu thấu những gì mà Ta biết và hiểu : đó là một trò chơi không bao giờ kết thúc.

Vậy là con sẽ đến một nơi mà toàn là sự thật và thông thái sao?

Trong khoảng thời gian sau khi con chết đi, con có quyền lựa chọn tất cả những câu hỏi mà con đã trả lời - và đem đến cho con những câu hỏi mới mà con chưa từng mơ tới. Con cũng có quyền lựa chọn để trải nghiệm cái Một Duy Nhất với Tổng Thể. Và con sẽ có cơ hội để quyết định những gì con muốn trở thành, muốn thực hiện và muốn có.

Con có lựa chọn quay về với thân xác gần đây nhất của con không? Con có muốn trải nghiệm lại cuộc sống của loài người, nhưng ở một dạng khác?

Con có chọn để ở lại nơi mà con gọi là "thế giới tinh thần" không, tại một cấp độ mà hiện giờ con đang trải qua? Con có muốn đi xa, xa hơn nữa, trong sự hiểu biết và trải nghiệm? Con có muốn "mất đi tính đồng nhất của mình" và trở thành một phần của Cái Một Duy Nhất không?

Vậy con chọn những gì? Con chọn những gì? Con chọn những gì?

Đó luôn luôn là câu hỏi mà Ta dành cho con. Đó luôn luôn là yêu cầu của vũ trụ. Vũ trụ chỉ biết một điều duy nhất đó là làm thế nào để trợ cấp cho mong muốn cơ bản nhất và lớn nhất của con. Thật vậy, điều ấy được làm từng giây phút, trong mỗi ngày. Sự khác biệt giữa con và Ta chính là con không có ý thức được điều này.

Ta là thế.

Ngài hãy cho con biết ... liệu thân nhân của con, những người thân yêu có gặp con sau khi chết, và giúp con hiểu điều gì đang xảy ra không? Một số người có nói về điều đó. Liệu con có được đoàn tụ với những người đã ra đi trước đó? Liệu chúng con có được sống với nhau không?

Con lựa chọn những gì? Con có muốn những thứ đó xảy ra không? Nếu có, thì nó sẽ như vậy.

Được rồi, con hơi bối rối chút xíu. Ngài đang nói rằng tất cả chúng ta có tự do ý chí, vậy thì cái tự do đó cũng kéo dài thậm chí qua cả lúc chúng con đã chết rồi ư?

Đúng, Ta đã nói thế.

Nếu điều đó là sự thật, vậy thì tự do của những người thân yêu của con cũng phải trùng hợp với tự do ý chí của con - họ phải có cùng một suy nghĩ và mong muốn như con có, nếu không thì họ sẽ không thể bên cạnh con khi con chết đi. Hơn nữa, nếu con muốn dành phần đời sống vĩnh hằng để ở với họ, và nếu một hay hai người trong số họ muốn đi lên thì sao? Có thể là một người nào đó muốn đi lên cao hơn và cao hơn nữa, tiến vào trải nghiệm Sự Thống Nhất với Cái Một Duy Nhất. Sau đó sẽ ra sao?

Không có sự mâu thuẫn trong vũ trụ. Có những điều trông giống như đang đối nghịch nhau, nhưng thực tế là không phải. Nếu có một tình huống nào xảy ra giống như con mô tả (nhân tiện Ta muốn nói, đây là một câu hỏi rất xuất sắc), thì điều có khả năng xảy ra sẽ là con có cả 2 thứ mà con chọn.

Cả hai luôn sao?

Đúng, Là cả hai.

Con có thể hỏi không?

Có.

Được rồi. Làm thế nào...

Thượng Đế trong suy nghĩ của con là gì? Con có nghĩ rằng Ta tồn tại ở một nơi, và chỉ ở một nơi đó mà thôi?

Không, con nghĩ Ngài tồn tại ở khắp mọi nơi trong cùng một lúc. Con tin rằng Thượng Đế có mặt ở khắp mọi nơi.

Vâng, và con đã đúng về điều đó. Không có nơi nào mà Ta không hiện diện. Con có hiểu không?

Con nghĩ là có.

Tốt. Vậy thì cái gì làm cho con suy nghĩ rằng có sự khác biệt đối với con?

Bởi vì Ngài là Thượng Đế, còn con chỉ là con người bé mọn.

Ta biết. Chúng ta vẫn cứ lấp lửng ở cái "chỉ là con người" mãi ...

Được rồi, được rồi. Cứ cho rằng vì cuộc thảo luận này, con giả định rằng con, cũng là Thượng Đế - hay ít nhất có vai trò tương tự như Thượng Đế. Vậy ý Ngài đang muốn nói là con cũng có thể ở khắp mọi nơi, tại cùng một thời điểm ư?

Nó chỉ là một vấn đề của nhận thức khi tạo nên thực tại của chính nó. Trong cái nơi mà con gọi là "thế giới tinh thần ^[7]", con tưởng tượng ra điều gì, thì con sẽ trải nghiệm thứ ấy. Bây giờ, nếu như con muốn kinh qua việc bản thân là một linh hồn, ở một nơi, trong một thời điểm, con có thể làm điều đó. Tuy nhiên, nếu con muốn trải nghiệm phần linh hồn to lớn hơn thế, ở nhiều hơn một nơi nhưng cùng một thời điểm, con cũng có thể làm điều đó. Thật vậy, con có thể trải nghiệm linh hồn của con đang ở bất cứ đâu con muốn, bất cứ lúc nào. Đó là bởi vì, trong sự thật, chỉ có một thời điểm và chỉ có một địa điểm, và con luôn luôn ở đó. Do đó con có thể trải nghiệm bất cứ phần nào, hoặc nhiều phần, như con mong muốn, ở bất cứ thời gian nào mà con lựa chọn.

Điều gì sẽ xảy ra khi con muốn những người thân ở bên cạnh con, nhưng một trong số họ lại muốn trở thành "một phần của Cái Tổng Thể" tại một nơi khác? Rồi sau đó sẽ ra sao?

Điều đó là không thể khi con và người thân của con lại không có mong muốn giống nhau. Con và Ta, người thân của con và Ta - tất cả chúng ta là một và là giống nhau.

Việc con mong muốn cũng chính là việc Ta mong muốn, con chỉ đơn giản là Ta, thực hiện những trải nghiệm gọi là "mong muốn". Thế nên, những gì con ao ước, là Ta ao ước.

Người thân của con và Ta cũng là một và giống nhau. Vì vậy, những gì Ta đang mong muốn, họ cũng mong muốn. Do đó, những gì con đang mơ ước, người thân của con cũng đang mơ ước như thế.

Trên trái đất, điều đó cũng đúng khi tất cả các con đều mong muốn cùng một thứ. Con mong muốn hòa bình. Con mong muốn sự thịnh vượng. Con mong muốn niềm vui. Con mong muốn sự đầy đủ. Con mong muốn sự hài lòng và tự thể hiện trong công việc của mình, tình yêu trong cuộc sống, sức khỏe cho cơ thể. Tất cả các con đều mong muốn điều tương tự như nhau.

Con nghĩ rằng đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên sao? Không phải đâu. Nó là cách cuộc sống vận hành. Ngay lúc này Ta đang giải thích cho con.

⁷ Linh hồn

Giờ đây, điều khác biệt duy nhất trên Trái Đất đó chính là cái nơi mà con gọi là thế giới tinh thần tại Trái đất, trong khi tất cả các con đều có mong ước giống nhau, thì các con lại có những ý tưởng khác nhau về làm thế nào để đi đến việc có điều đó. Chính vì thế, các con đang đi theo những hướng khác nhau, để tìm kiếm những điều tương tự!

Đó là những ý tưởng khác nhau mà đã tạo ra kết quả khác nhau. Những ý tưởng này có thể gọi là Suy nghĩ của chính con. Ta đã nói với con về điều này rồi mà.

Vâng, trong Tập 1.

Một trong những tư tưởng mà nhiều người trong số các con có điểm chung chính là lo nghĩ về sự thiếu thốn. Hầu hết các con đều tin rằng các con không đủ. Không đủ bất cứ điều gì.

Không có đủ tình yêu, không đủ tiền, không đủ lương thực, không đủ quần áo, không đủ chỗ ở, không đủ thời gian, ý tưởng chưa đủ tốt để đi xung quanh, và chắc chắn rằng không đủ để con đi mọi nơi.

Tư tưởng này làm cho con phải sử dụng tất cả các loại chiến lược và chiến thuật vào việc tìm kiếm để có được những gì mà con cho rằng mình "không đủ". Các con cần phải từ bỏ suy nghĩ đó ngay lập tức, cần rõ ràng rằng chúng ta có đủ cho tất cả mọi người..., bất cứ điều gì mà con mong muốn.

Tại nơi mà các con gọi là "thiên đường", cái suy nghĩ về việc "không đủ" sẽ biến mất, bởi vì con sẽ trở nên nhận thức được rằng không có sự tách biệt giữa con và bất cứ điều gì con khao khát.

Con sẽ nhận ra rằng con thậm chí còn hơn cả đầy đủ. con sẽ nhận thức được rằng con có thể ở nhiều nơi tại bất kỳ "thời điểm" cụ thể nào, vì vậy không có lý do gì khiến con không muốn những gì mà anh trai con muốn, khiến con không lựa chọn những gì em gái của con chọn. Nếu họ muốn con đến địa điểm của họ vào lúc họ chết, suy nghĩ thuần túy của con gọi con đến với họ - và con không có lý do để không chạy đến với họ.

"Không có lý do gì để nói Không" chính là điều mà Ta vẫn nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Con đã nghe về nó trước đó, đúng không: Thượng Đế không bao giờ nói Không.

Ta sẽ cho con tất cả những gì con khao khát, luôn luôn là thế. Ta thậm chí đã làm điều đó ngay từ lúc khởi đầu của thời gian.

Ngài có chắc rằng Ngài luôn luôn dành cho tất cả mọi người chính xác những thứ họ hằng ao ước không?

Có, Con yêu dấu của Ta, Ta chắc chắn.

Cuộc sống của con chính là phản ánh của những điều mà con mong muốn, và của những gì mà con tin rằng con có thể có khi con mong muốn. Ta không thể dành cho con những gì con không tin con có thể có - mặc cho con mong muốn nó mãnh liệt ra sao - bởi vì Ta sẽ không bao giờ xâm phạm đến ý chí của con. Ta không thể. Đó là quy luật.

Nếu con tin rằng mình không thể có được thứ gì đó, điều này cũng tương tự như con không mong muốn mình sẽ có nó, nó sẽ sản sinh ra cùng một kết quả.

Nhưng tại Trái đất, chúng ta không thể có được thứ mà chúng ta mong muốn. Chúng ta không thể ở hai nơi cùng một lúc, ví dụ thế. Và còn có rất nhiều điều khác mà chúng ta ao ước, nhưng không thể có được, bởi vì trên Trái Đất tất cả chúng ta đều bị hạn chế.

Ta biết con sẽ nhìn nhận như thế mà, và đó chính là con đường dành cho các con, cho một điều mà vẫn mãi mãi là sự thật, rằng con sẽ luôn luôn được cho phép trải nghiệm những thứ mà con tin rằng con sẽ được.

Vì thế, nếu con cho rằng con không thể ở 2 nơi trong cùng một lúc, thì con sẽ không thể. Nhưng nếu con nói rằng con có thể ở bất cứ nơi đâu mà con muốn với tốc độ của suy nghĩ, thậm chí con có thể khiến mình xuất hiện trong hình dạng vật lý ở nhiều hơn một nơi tại bất kỳ thời điểm cụ thể nào, thì con có thể làm được điều đó.

Bây giờ, Ngài thấy đấy, cuộc đối thoại này đã bỏ lại con ở đây. Con rất muốn tin rằng những thông tin này đến trực tiếp từ Thượng Đế, nhưng khi Ngài nói những điều như thế, con thực sự nổi điên, bởi vì con không thể tin được điều đó. Ý con là, con không nghĩ rằng những gì Ngài đang nói là sự thật. Không có gì trong kinh nghiệm của loài người chứng minh cho điều này.

Ngược lại đấy. Các vị Thánh hiền của tất cả các tôn giáo được cho là đã thực hiện cả hai điều ấy. Liệu nó có phải là một đức tin rất cao hay không? Một niềm tin thật phi thường hay không? Một niềm tin mà trải qua hàng ngàn năm? Vâng đúng thế. Nhưng liệu điều đó có nghĩa là không thể? Tất nhiên là không.

Làm thế nào con có thể tạo ra được niềm tin đó? Làm thế nào con có thể đạt tới mức độ của niềm tin đó?

Con không thể đạt được tới đó. Con chỉ có thể ở đó. Và Ta không cố gắng để chơi chữ. Ý ta là như thế. Đức tin ấy - Ta gọi là Hiểu Biết Hoàn Toàn - không phải là một cái gì đó để con cố gắng đạt được. Thật ra, nếu như con đang cố gắng để có được nó, thì con lại không thể có nó. Nó là một cái gì đó chỉ đơn giản là chính con. Con chính là cái Hiểu Biết ấy. Con thực sự là sinh mệnh ấy.

Sinh mệnh này vượt trên mọi sự hiểu biết. Nếu con đang tìm cách trở nên có nhận thức, thì con không thể có được.

Nó cũng giống như việc cố gắng để "trở nên" cao 6 feet trong khi con đang cao 4 feet 9. Con không thể cao 6 feet được. Con chỉ có thể "trở thành" chính con - cao 4 feet 9. Con sẽ "trở nên" 6 feet khi nào con phát triển tới mức đó. Khi nào con cao sáu feet, con sẽ có thể làm tất cả những điều mà những người cao 6 feet làm được. Và khi nào con đang ở trong trạng thái tỉnh thức hoàn toàn, thì con sẽ có thể làm tất cả những điều mà những sinh mệnh trong trạng thái tỉnh thức có thể làm.

Đừng "cố gắng để tin" rằng con có thể làm những việc này. Thay vào đó, hãy thử đi đến trạng thái tỉnh thức hoàn toàn. Sau đó, niềm tin sẽ không còn cần thiết nữa. Hiểu Biết Hoàn Toàn sẽ tạo nên điều kỳ diệu.

Một lần, khi con đang ngồi thiền, con đã trải nghiệm cái một hoàn toàn, tỉnh thức hoàn toàn. Nó thật tuyệt vời. Nó thật ngất ngây. Kể từ khi ấy, con đã cố gắng để có kinh nghiệm này một lần nữa. Con ngồi trong trạng thái thiền định và cố gắng để đạt được sự tỉnh thức ấy một lần nữa. Và con chưa bao giờ làm được. Đây là lý do, phải không? Ngài đang nói với con rằng con càng tìm kiếm để có một cái gì đó, con càng không có nó, bởi vì sự tìm kiếm ấy chính là lí do khiến con không bao giờ có nó. Ngài đã mang đến cho con một sự sáng suốt trong đoạn đối thoại này.

Đúng, đúng. Giờ thì con đã hiểu nó rồi. Có vẻ như con đã thông suốt hơn nhiều. Đó là lý do tại sao chúng ta cứ đi vòng vòng ở điểm này. Đó là lý do tại sao chúng ta cứ tiếp tục lặp đi lặp lại, xem xét lại mọi thứ. Con đã đi vòng quanh tới lần thứ ba, thứ tư, thậm chí lần thứ năm rồi.

Vâng, con đã rất vui khi đặt câu hỏi, bởi vì điều này có thể là công cụ nguy hiểm, cái điều về "bạn có thể được ở hai nơi cùng một lúc," hoặc "bạn có thể làm bất cứ điều gì bạn muốn làm." Đây là thứ khiến cho mọi người nhảy ra khỏi tòa nhà Empire State và la lớn: "Tôi là Thượng Đế! Hãy nhìn tôi nè! Tôi có thể bay! "

Tốt hơn là con nên ở trong trạng thái Tỉnh thức hoàn toàn trước khi con làm điều đó. Nếu con phải chứng minh mình là Thượng Đế bằng cách biểu diễn nó trước người khác, thì con sẽ không biết mình là gì, và cái "không biết" ấy sẽ hiển lộ ra trong thực tại của con.

Thượng Đế không chứng minh bản thân mình, và Ngài cũng chẳng cần phải làm như vậy. Thượng Đế là Thượng Đế, và là như vậy. Những người biết mình là Một với Thượng Đế, hoặc có kinh nghiệm về Thượng Đế bên trong, không những không cần, mà còn không bao giờ tìm cách để chứng minh mình với bất cứ ai.

Và vì thế, khi mọi người chế giễu người đàn ông, và nói rằng, "Nếu người là Con Thiên Chúa, hãy tự xuống khỏi thập tự giá đó đi!" - Chúa Jesus đã chẳng làm gì cả.

Tuy nhiên, ba ngày sau đó, lặng lẽ và kín đáo, khi không có nhân chứng và không có đám đông, và không có ai đó Ngài có thể chứng minh, Ngài đã làm những điều thật đáng kinh ngạc - và cả thế giới đã luôn nhắc mãi về điều ấy.

Phép lạ này đã cứu rỗi linh hồn các con, các con đã được xem thấy sự thật, không chỉ về Chúa Giêsu, mà còn về Con Là Ai, và chúng đã được lưu lại như một lời nói dối, điều mà các con được dạy bảo, và là điều mà các con vẫn hằng tin rằng nó mới là chân lý.

Thượng Đế kêu gọi con người luôn luôn đứng ở nhận thức cao nhất của chính mình.

Có những người trên hành tinh của các con ngay lúc này đây, những người đạt tới trạng thái nhận thức cao hơn, có thể làm cho các vật thể vật chất hiện ra và biến mất, tự làm cho bản thân xuất hiện và biến mất, thậm chí "sống mãi mãi" trong cơ thể ấy, hoặc quay trở lại thân xác và sống lại - và họ đã làm tất cả những điều ấy chỉ bằng đức tin của họ.

Bởi vì họ nhận biết rõ ràng về bản chất của vạn vật, và chúng có ý nghĩa như thế nào.

Và trong quá khứ, khi có bất kỳ người nào trên trái đất có thể làm điều ấy, các con đã gọi đó là phép lạ và thậm chí gọi họ là những vị thánh, là Chúa Cứu Thế, nhưng thật ra họ không hơn các con đâu. ất cả các con đều là những vị thánh và vị cứu tinh. Đó chính xác là thông điệp mà họ đã muốn mang đến cho các con.

Làm sao mà tin được? Tận sâu trong đáy lòng, con rất muốn tin điều ấy, nhưng con không thể. Con thực sự không thể.

Không, con không nên tin vào nó. Con chỉ có thể biết nó mà thôi.

Làm sao con có thể biết được nó? Con phải làm thế nào để đến gần nó?

Bất kỳ thứ gì con lựa chọn cho bản thân mình, thì hãy dành cho người khác. Nếu con không thể đến đó, hãy giúp đỡ người khác tới được nơi ấy. Hãy nói cho mọi người biết họ thực sự đang có gì. Ca ngợi chúng. Tôn vinh chúng.

Đây là tiêu chuẩn của một guru cần phải có. Đó chính là điểm mấu chốt. Có rất nhiều năng lượng tiêu cực trong phần phía Tây của thế giới "guru". Nó càng ngày càng trở nên tệ hơn. Để là một "guru" đôi lúc lại biến thành một lang băm. Đôi khi con tỏ lòng trung thành với một guru, lại trở thành trao quyền lực của mình cho họ.

Tôn vinh guru của con không có nghĩa là dâng cho họ quyền thế. Chúng đang nhận được quyền lực từ các con. Khi các con tôn vinh các guru, khi các con khen ngợi giáo chủ của mình, điều các con nói chính là, "Tôi nhìn thấy bạn là như vậy". Và những gì con nhìn thấy trong người khác, thì con cũng bắt đầu nhìn thấy trong bản thân mình. Những gì bên ngoài chính là phản ánh của thực tế bên trong. Nó chính là bằng chứng biểu hiện ra bên ngoài của sự thật bên trong. Sự thật về bản thể của con.

Sự thật ấy đang được truyền tải thông qua con trong cuốn sách mà con đang viết.

Con không xem mình là người viết cuốn sách này. Mà con xem Ngài, Thượng Đế, mới chính là tác giả, và con đơn giản chỉ là người ghi chép lại.

Thượng Đế là tác giả ... và con cũng vậy. Chẳng có sự khác biệt nào giữa việc Ta viết chúng hay là con viết chúng. Nếu con cứ mãi nghĩ điều ấy, thì con sẽ mất đi những điểm mấu chốt trong những bản viết này. Tuy nhiên, hầu hết nhân loại đã bỏ lỡ những lời giảng ấy. Và vì vậy Ta gửi cho các con một người thầy mới, nhiều vị thầy hơn nữa, tất cả đều trao truyền một thông điệp như nhau.

Ta hiểu sự miễn cưỡng chấp nhận những lời dạy này của con, và con xem nó như là một chân lý của cá nhân mình. Con có bao giờ đi mọi nơi và tuyên bố mình là Một với Thượng Đế hay là một phần của hượng Đế, đi và rao giảng, ghi lại những lời ấy, thế giới sẽ không bao giờ biết được con là ai.

Mọi người nghĩ sao cũng được. Con biết một điều là: Con không xứng đáng là người nhận các thông tin này, và tất cả những cuốn sách này. Con không cảm thấy mình xứng đáng là sứ giả cho chân lý. Giờ thì con đang thực hiện cuốn sách thứ ba, nhưng tất nhiên con biết được ngay cả trước khi phát hành, rằng đối với tất cả mọi người, với tất cả những lỗi lầm con đã gây ra, tất cả những điều ích kỷ con đã làm, con không xứng đáng với vai trò là một sứ giả mang đến những sự thật kỳ diệu.

Nhưng có lẽ, đây là thông điệp lớn nhất của bộ ba cuốn sách này:

Thượng Đế không ẩn trốn với bất kỳ ai, nhưng Ngài nói chuyện với tất cả mọi người, thậm chí kém xứng đáng nhất. Khi Thượng Đế nói chuyện với tôi, cũng là khi Ngài nói trực tiếp với tất cả mọi người đàn ông, người phụ nữ, và những đứa trẻ đang tìm kiếm sự thật.

Đây là hy vọng của tất cả chúng ta. Không ai trong chúng ta là kẻ kinh tởm khiến Ngài phải bỏ rơi, thậm chí không phải là kẻ không đáng được tha thứ khiến Thượng Đế phải quay mặt đi.

Đây là niềm tin của con ư - tất cả những thứ con vừa viết ra ấy?

Vâng ạ.

Nếu con tin điều gì, chúng sẽ đến với con.

Tuy nhiên, Ta nói cho con điều này. Con rất xứng đáng. Cũng như bao người khác. Tự cho mình không xứng đáng là điều tồi tệ nhất của loài người. Các con cứ mãi căn cứ vào quá khứ, trong khi Ta dựa trên tương lai.

Tương lai, tương lai, luôn luôn là tương lai! Đó là nơi cuộc đời con sẽ diễn ra, không phải trong quá khứ. Là tương lai. Đây là nơi tồn tại sự thật của các con, không phải trong quá khứ.

Con đã làm những gì, điều ấy chẳng hề quan trọng so với điều con sẽ làm trong tương lai. Con đã sai lầm như thế nào cũng không đáng kể so với những gì con sắp tạo ra.

Ta tha thứ cho những lỗi lầm của các con. Tất cả lỗi lầm. Ta tha thứ cho những mê muội không đúng chỗ của các con. Tất cả chúng. Ta tha thứ cho quan niệm không đúng của các con, sự hiểu biết lầm đường lạc lối, hành động gây tổn thương, những quyết định ích kỷ của các con. Tất cả những thứ ấy.

Những kẻ khác không thể tha thứ cho con, nhưng Ta thì có thể. Người khác có thể không giải thoát con khỏi tội lỗi con gây ra, nhưng a có thể. Kẻ khác không để con quên đi, không cho phép con đi tiếp, trở thành thứ gì đó mới mẻ, nhưng Ta có thể. Ta biết rằng con không phải như trong quá khứ, nhưng con sẽ luôn luôn là con trong hiện tại.

Một kẻ tội lỗi có thể trở nên một vị thánh chỉ trong một phút. Trong một giây. Trong một hơi thở.

Thật ra, chẳng có cái gì gọi là "tội nhân" cả, để chẳng một ai phải trở nên tội lỗi nữa. Đó là lý do tại sao Ta nói rằng a đã "tha thứ" cho con. Ta sử dụng câu nói ấy bởi vì con có vẻ hiểu được nó.

Thật ra, Ta không tha thứ cho con, và sẽ không bao giờ tha thứ cho con, vì bất cứ điều gì. Ta không cần phải làm điều đó. Chẳng có gì để Ta phải tha thứ. Nhưng Ta có thể giải thoát con. Và Ta đã làm nó. Ngay lúc này đây. Một lần nữa. Như Ta thường làm như vậy trong quá khứ, thông qua những lời dạy của rất nhiều vị thầy khác.

Tại sao chúng con lại không nghe lời họ? Tại sao chúng con lại không tin vào lời hứa vĩ đại nhất của Ngài?

Bởi vì các con không thể tin vào sự tốt lành của Thượng Đế. Hãy quên tất cả đi, và tin tưởng vào Ta. Hãy tin tưởng.

Lý do khiến ta không cần phải tha thứ cho con đó là vì con không thể xúc phạm được Ta, và Ta thì không bao giờ bị tổn thương hay cảm thấy bị xúc phạm. Tuy nhiên các con lại cứ tưởng tượng rằng mình có thể xúc phạm, thậm chí gây tổn thương đến Ta. Nó thực sự là một ảo tưởng! Thật là một nỗi ám ảnh ghê gớm!

Các con không thể làm đau Ta, và Ta cũng không bao giờ bị tổn hại. Vì Ta là người không thể bị tổn hại. Và Ta không thể và sẽ không bao giờ làm tổn thương đến người khác.

Giờ thì con đã hiểu sự logic đằng sau sự thật vì sao “Ta lại không lên án, thậm chí không trách phạt, Ta cũng không cần phải tìm kiếm sự trả thù. Ta chẳng cần gì cả, vì Ta không thể bị xúc phạm hay bị tổn thương bởi bất cứ điều gì.”

Con cũng thế. Nhưng tất cả những người khác, các con đều tưởng tượng rằng mình có thể sẽ bị làm hại, bị tổn thương.

Bởi vì các con tưởng tượng như thế, nên các con muốn trả thù. Bởi vì các con cảm thấy đau lòng, nên các con muốn người khác cũng đau đớn như mình. Tuy nhiên, điều gì có thể biện minh cho việc gây ra nỗi đau trên người khác? Bởi vì (con tưởng tượng) một người nào đó đã gây ra tổn thương trên con, thì kẻ ấy đáng phải chịu những tổn thương ấy? Các con nói với nhau rằng không nên làm điều ấy đối với kẻ khác, nhưng con thì thấy rất bình thường khi làm nó, miễn sao các con thấy rằng nó hợp lý.

Thật là điên loạn. Và điều mà các con không nhìn thấy chính là tất cả mọi người đều gây nỗi đau trên người khác, và cho rằng họ đáng bị như vậy. Mỗi một hành động mà ai đó nhận được đều được hiểu rằng nó là đúng, và bị cho rằng đó là điều người ấy mong muốn và tìm kiếm.

Theo định nghĩa của con, những gì họ tìm kiếm và mong muốn là sai trái. Nhưng theo định nghĩa của họ, nó lại ngược lại. Con có thể không đồng ý với mẫu hình thế giới của họ, với các công trình đạo đức và đạo đức của họ, với sự hiểu biết thần học của họ, thậm chí những quyết định, lựa chọn và hành động của họ ... nhưng họ lại đồng ý với chính bản thân mình, dựa trên các tiêu chuẩn của mình.

Con cho rằng tiêu chuẩn của họ là "sai trái". Nhưng liệu có ai nói rằng tiêu chuẩn của con là "đúng đắn" không? Chỉ có mình con mà thôi. Tiêu chuẩn của con là "đúng" bởi vì con nói chúng là đúng. Thậm chí điều này có thể khiến cho chính con thay đổi tâm trí liên tục về những thứ mà con đang cân nhắc là "đúng" hay "sai". Con làm thế này thì cá nhân, và con làm điều kia thì có tính cộng đồng.

Những gì mà xã hội các con cho là "đúng" trong vài thập kỷ trước đây, bây giờ các con lại coi là "sai trái". Những thứ các con cho là "sai" trong quá khứ không xa, giờ thì các con lại gọi là "đúng". Hỏi ai có thể nói cái gì là cái gì chứ? Làm thế nào các con biết được cầu thủ nào với cầu thủ nào mà không có số?

Nhưng chúng ta lại ngồi đó để phán xét một người khác. Chúng ta dám kết án, bởi vì một người nào đó đã không theo kịp sự thay đổi lý tưởng của riêng ta về những gì được phép và những gì thì không. Phù... Chúng ta thực sự là một cái gì đó. Chúng ta thậm chí không thể giữ cho tâm trí mình thôi nghĩ về cái gì là được và cái gì thì không.

Đó không phải là vấn đề. Thay đổi ý tưởng về những gì là "đúng" và "sai" cũng không phải là vấn đề. Con phải thay đổi, nếu không sẽ không bao giờ phát triển được. Thay đổi là một sản phẩm của tiến hóa.

Không, vấn đề ở đây không phải là con đã thay đổi, hoặc tiêu chuẩn của con đã thay đổi. Mà vấn đề ở chỗ rất nhiều người trong các con vẫn còn đang suy nghĩ rằng giá trị tiêu chuẩn của mình mới là đúng và hoàn hảo nhất, rằng tất cả mọi người khác phải tuân thủ chúng. Một số người trong các con đã trở nên tự bào chữa và tự cho là mình đúng.

Dính chặt vào niềm tin của mình, nếu nó phục vụ cho mình. Giữ khư khư. Không từ bỏ. Dính cứng với tư tưởng của con về "đúng" và "sai" là định nghĩa của con về Con Là Ai. Tất nhiên người khác không bắt buộc phải tuân theo các điều khoản của con. Và các con không nên "mắc kẹt" trong niềm tin hiện tại, với những phong tục tập quán mà ngăn chặn quá trình tiến hóa.

Thực sự, con không thể làm điều đó nếu con muốn, để cuộc sống trôi đi, với con hoặc không có con. Không có gì mà vẫn như thế, không có gì mà không thay đổi. Không thay đổi tức là không di chuyển. Và không di chuyển tức là chết.

Toàn bộ cuộc sống là sự chuyển động. Ngay cả những hòn đá cũng chứa bên trong sự chuyển động. Tất cả mọi thứ đều di chuyển. Tất cả. Không có gì mà không chuyển động. Vì thế, bởi sự chuyển động rất chân thực ấy, không có thứ gì có thể mãi mãi vẫn như thế từ khởi đầu cho đến kết thúc.

Không có bất cứ thứ gì mà vẫn như cũ, hoặc tìm cách di chuyển chống lại quy luật của sự sống. Điều này là thật ngu ngốc, bởi vì trong cuộc đấu tranh ấy, sự sống sẽ luôn luôn giành chiến thắng.

Vì vậy, hãy thay đổi! Đúng, hãy thay đổi! hay đổi ý tưởng của con về "đúng" và "sai". hay đổi quan niệm của con về cái này và cái kia. hay đổi cấu trúc, công trình, các mô hình, lý thuyết của các con.

Cho phép những sự thật sâu xa nhất trong con được biến đổi. hay đổi bản thân mình, vì Thượng Đế. Ý Ta muốn nói theo đúng nghĩa đen. hay đổi chính mình, vì Thượng Đế. Vì ý tưởng mới của con về Con Là Ai bắt đầu tăng trưởng tại đây. Ý tưởng mới của con về Mọi Thứ Là Như Vậy sẽ tăng tốc tiến hóa tại đây. Ý tưởng mới của con về Ai, Cái gì, Ở đâu, Khi nào, Làm thế nào, và Tại sao sẽ được giải quyết một cách kỳ diệu, sáng tỏ, và câu chuyện kết thúc. Sau đó, con có thể bắt đầu một câu chuyện mới, lớn lao hơn.

Ý tưởng mới của con về tất cả, sẽ là nơi mà sự hứng khởi bắt đầu, nơi của sự sáng tạo, nơi mà hượng Đế trong con được biểu hiện và trở nên hoàn toàn được nhận biết.

Không cần biết con nghĩ về mọi thứ "tốt" như thế nào, chúng vẫn có thể tốt hơn thế. Không cần biết con nghĩ nền thần học, ý thức hệ, vũ trụ luận của các con tuyệt hảo như thế nào, chúng thậm chí vẫn có thể tuyệt hảo hơn nữa. Còn có nhiều thứ trên thiên đàng và trái đất hơn là giấc mơ về triết lý của con.

Vì lẽ ấy, hãy mở rộng. Hãy rộng mở tâm trí. Đừng đóng sập cánh cửa dành cho một chân lý mới chỉ bởi vì con đã quá hài lòng với những thứ cũ. Sự sống bắt đầu tại nơi kết thúc của vùng đất thoải mái ấy.

Tuy nhiên, đừng vội vàng đánh giá thứ khác. Thay vào đó, tìm cách tránh né sự phán xét, vì một "sai lầm" của người khác chính là "cái đúng" của con sáng hôm qua; những lầm lỗi của người khác chính là hành động cũ của con, giờ thì đã đúng; lựa chọn và quyết định "gây tổn thương" và "nguy hại" của người khác, " ích kỷ " và " không thể tha thứ" của người khác, rất giống con đã từng như thế.

Đó là lúc con "không thể tưởng tượng" được làm thế nào một người có thể "làm một điều như vậy", mà con lại quên mất con đến từ đâu, và là nơi mà cả con và nhiều người khác xuất phát.

Và đối với những người trong các con nghĩ rằng bản thân mình là một kẻ xấu xa, những người nghĩ rằng mình không xứng đáng và không thể cứu vãn, a nói cho các con điều này: Chẳng có ai trong các con sẽ lạc lối mãi mãi, không bao giờ có chuyện đó. ất cả các con đều trong một quá trình trưởng thành. Tất cả các con đều đang di chuyển thông qua trải nghiệm sự tiến hóa.

Đó cũng là nhiệm vụ của Ta.

Thông qua con.

CHƯƠNG 5

Con còn nhớ một lời cầu nguyện mà con được học lúc còn nhỏ. "Lạy Chúa, con không xứng đáng được rước Chúa vào nhà con. Nhưng xin Chúa phán một lời, thì linh hồn con sẽ lành mạnh". Ngài đã nói, và con được chữa lành. Con không còn cảm thấy mình không xứng đáng nữa. Ngài có cách làm cho con cảm thấy mình rất xứng đáng. Nếu con có thể tặng một món quà cho toàn bộ loài người, sẽ là điều này.

Con đã cho họ những món quà, bằng chính cuộc đối thoại này.

Con vẫn muốn giữ điều đó cho đến khi cuộc đối thoại kết thúc.

Cuộc đối thoại này sẽ không bao giờ kết thúc.

Ý con là, khi bộ ba cuốn sách này hoàn tất.

Sẽ có cách để con có thể làm điều đó.

Con rất hạnh phúc vì điều đó. Bởi đây là món quà tâm hồn con luôn khao khát để cho đi. Tất cả chúng ta đều có một món quà để cho đi. Con muốn thứ này là của mình.

Hãy đi, và sau đó hãy đem tặng nó. Tìm cách làm cho cuộc sống của tất cả những ai con bắt gặp đều trở nên xứng đáng. Tặng cho tất cả mọi người một cảm giác của sự xứng đáng như một con người, một cảm giác kỳ diệu về họ thực sự là ai. Với món quà ấy con sẽ hàn gắn thế giới.

Con khiêm nhường thỉnh cầu sự giúp đỡ từ Ngài.

Con luôn luôn có nó. Chúng ta là những người bạn.

Con yêu cuộc đối thoại này, và con muốn hỏi một câu về một điều Ngài đã từng nói trước đó.

Ta đang ở đây.

Khi Ngài đang nói về cuộc sống "giữa những cuộc sống", Ngài đã nói, "Con có thể tái tạo lại kinh nghiệm của tự thân mình bất cứ khi nào con chọn". Điều đó nghĩa là gì ?

Nó có nghĩa là: con có thể nổi lên từ Cái Tổng Thể bất cứ lúc nào con muốn, như là một "Tự Thân" mới, hoặc tự tương tự như con trước đó.

Ý Ngài có nghĩa là con có thể giữ lại, và quay trở lại với nhận thức cá nhân của con, ý thức của con về "chính con"?

Đúng. Con có thể, tại mọi thời điểm, trải nghiệm bất cứ điều gì con mong ước.

Và vì vậy con có thể trở lại cuộc sống - tại Trái đất - cùng là con trước khi con "chết"?

Đúng.

Trong thân xác luôn sao?

Con đã nghe nói về Chúa Jesus chưa?

Có, nhưng con không phải Jesus.

Không phải anh ấy đã từng nói rằng "Các người có thể làm điều này, và nhiều thứ khác nữa" sao?

Có, nhưng Jesus không nói về những phép lạ ấy. Và con cũng không nghĩ thế.

Thật đáng tiếc. Bởi vì Chúa Jesus không phải là người duy nhất đã sống lại từ cõi chết.

Thật ư? Còn có những người khác đã sống lại từ cõi chết sao?

Đúng thế.

Ồi Chúa tôi, điều ấy thật báng bổ làm sao!

Nó báng bổ khi mà một người khác không phải Chúa Kitô sống lại từ cõi chết ư?

Vâng, một số người sẽ nói như thế.

Và những người đó chưa bao giờ đọc Kinh Thánh.

Kinh Thánh ư? Kinh Thánh có nói rằng có người khác mà không phải Chúa Jesus trở lại từ cõi chết sao?

Con đọc câu chuyện về Lazarus chưa?

Ồ, không công bằng tí nào. Ông đã được sống lại từ cõi chết thông qua sức mạnh của Chúa Kitô.

Chính xác. Và con nghĩ rằng "sức mạnh Chúa Kitô", như con gọi, chỉ dành cho Lazarus thôi sao? Chỉ một người, trong toàn bộ lịch sử của thế giới?

Con chưa từng nghĩ về điều này.

Ta phải nói với con rằng: Đã có rất rất nhiều người đã sống lại từ "cõi chết". Đã có rất nhiều người "trở lại với sự sống." Nó đang xảy ra mỗi ngày, ngay lúc này đây, tại các bệnh viện.

Ôi, xem kìa. Lại không công bằng nữa. Đó là y khoa, chẳng có tí thần học nào.

Ồ, Ta biết chứ. Thượng Đế ngày hôm nay chẳng có gì để làm với những phép lạ, chỉ có ngày hôm qua thôi.

Hừ... thôi cũng được. Nhưng không ai có thể tự làm cho mình sống lại, như Chúa Jesus đã làm! Không một ai có thể trở lại từ "cõi chết" theo cách đó.

Con chắc chắn chứ?

Vâng ... con chắc chắn

Con đã bao giờ nghe nói về Mahavatar Babaji?

Con nghĩ rằng chúng ta không nên mang thần bí phương Đông vào đây. Rất nhiều người không mua thứ đó.

Ta biết.

Hãy để con làm rõ điều này nhé. Có phải Ngài đang nói rằng linh hồn có thể trở về từ cái gọi là "cõi chết" trong dạng linh hồn hoặc là thể xác, nếu đó là những gì mà họ mong muốn?

Con đang bắt đầu hiểu rồi đây.

Được rồi, vậy thì tại sao không có ai thực hiện điều đó? Tại sao chúng ta không nghe thấy nó mỗi ngày? Nó là thứ sẽ được lên bản tin quốc tế.

Thật ra, rất nhiều người đã làm điều đó, trong dạng linh hồn. Rất ít ai, Ta xin thừa nhận, rất ít người lựa chọn để trở về với thân xác vật lý.

Ha! Thấy chưa! Bắt được rồi nhé! Tại sao thế? Nếu điều này là dễ dàng như vậy, tại sao rất ít linh hồn làm điều đó?

Nó không phải là một vấn đề dễ dàng, đó là một câu hỏi của sự mong muốn.

Nghĩa là gì?

Có nghĩa là nó là một linh hồn hiếm hoi, người ấy mong muốn trở về thế giới vật lý với dạng thân xác như cũ.

Nếu linh hồn lựa chọn để quay trở lại với cơ thể, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra đối với những thân thể khác. Bằng cách này, linh hồn bắt đầu một chương trình mới, trải nghiệm mới, cam kết một cuộc phiêu lưu mới.

Nói chung, linh hồn rời khỏi cơ thể bởi vì họ đã xong việc với nó. Họ đã hoàn thành những gì họ phải làm với cơ thể. Họ đã trải qua những kinh nghiệm mà họ từng tìm kiếm.

Vậy còn những người chết vì tai nạn thì sao? Họ đã xong việc chưa, hay là nó bị "cắt ngang"?

Con vẫn nghĩ họ chết do tai nạn sao?

Ý Ngài là không phải tai nạn ư?

Chẳng có gì trong vũ trụ này xảy ra do tai nạn cả. Không có cái gì gọi là "tai nạn" hết, cũng chẳng có bất kỳ điều gì gọi là "sự trùng hợp ngẫu nhiên" cả.

Nếu con có thể thuyết phục bản thân mình đây là sự thật, con sẽ không bao giờ thương tiếc cho người đã khuất nữa.

Khóc thương một ai đó là điều cuối cùng họ muốn con làm cho họ.

Nếu con biết được nơi họ ở, và đó là do lựa chọn cao hơn của họ, thì con sẽ tổ chức cả lễ khởi hành cho họ. Nếu con trải qua cái nơi mà con gọi là thế giới bên kia chỉ một lần thôi, đến nơi ấy với tư tưởng vĩ đại nhất của con về bản thân và Thượng Đế, con sẽ cười thật to tại tang lễ của họ, và để cho niềm vui lấp đầy trái tim con.

Chúng con khóc tại đám tang là vì sự mất mát của chúng con. Và chúng con buồn vì biết rằng mình sẽ không bao giờ nhìn thấy họ một lần nữa, không bao giờ được ôm hay ở bên cạnh người mà chúng con yêu thương.

Khóc như thế thì tốt. Đó là sự tôn vinh tình yêu của con, và con sẽ được yêu. Tuy nhiên, sự than khóc đó sẽ rất ngăn ngại nếu như con biết được những thực tại vĩ đại và kinh nghiệm kỳ diệu đang vui vẻ chờ đón những linh hồn đang rời khỏi cơ thể.

Có phải nó giống như cuộc sống sau khi chết không? Thật thế sao? Kể cho con nghe đi.

Có một số điều mà không thể tiết lộ, không phải vì Ta không muốn, nhưng bởi vì trong hoàn cảnh hiện tại của con, ở cấp độ hiểu biết hiện tại của con, con sẽ không thể tưởng tượng được những gì Ta đang nói. Tuy thế, một số thứ có thể nói được.

Như chúng ta đã thảo luận trước đó, con có thể làm một trong ba điều tại thế giới bên kia, cũng giống như trong cuộc sống con đang trải qua. Con có thể phục tùng những ý tưởng sáng tạo không kiểm soát được của mình, con có thể tạo ra trải nghiệm của nhận thức vượt ra khỏi việc chọn lựa, hoặc con có thể trải qua nhận thức tập thể về Cái Tổng Thể. Kinh nghiệm cuối cùng này gọi là Sự Hiệp Nhất, hoặc Trở Về với Cái Một Duy Nhất.

Nếu con đi theo con đường đầu tiên, hầu hết các con sẽ không làm điều đó trong thời gian dài (không giống như cách các con hoạt động trên trái đất). Đó là bởi vì trong thời điểm mà con không thích những gì con đang trải qua, con sẽ chọn lựa để tạo ra một thực tại mới hơn và dễ chịu hơn, đơn giản chỉ bằng cách ngăn chặn suy nghĩ tiêu cực của mình.

Bởi vì điều này, con sẽ không bao giờ trải nghiệm "địa ngục" như con luôn sợ hãi, trừ khi con chọn nó. Ngay cả trong trường hợp con "hạnh phúc", con sẽ hiểu được đó là do con muốn như thế. (Nhiều người chọn "khốn khổ" hơn là "hạnh phúc"). Con sẽ tiếp tục trải qua nó cho đến khi con không lựa chọn nữa.

Đối với hầu hết các con, tại thời điểm khi con bắt đầu trải nghiệm nó, con sẽ di chuyển đi từ đó và sáng tạo ra một thứ mới hơn.

Con có thể loại bỏ Địa ngục trong cuộc đời mình cũng bằng cách này.

Nếu đi theo con đường thứ hai và có ý thức tạo ra kinh nghiệm của riêng mình, con chắc chắn sẽ trải nghiệm cái gọi là "thăng đến thiên đàng", bởi vì đó là những gì mà bất cứ ai đều được phép lựa chọn, và những ai tin vào thiên đàng, thì sẽ được như vậy. Nếu con không tin vào thiên đàng, con sẽ trải qua bất cứ thứ gì con muốn kinh nghiệm - và thời điểm khi con hiểu được nó, những mong ước của con sẽ tốt hơn và hoàn thiện hơn. Cuối cùng con sẽ tin vào thiên đàng!

Nếu con đi theo con đường thứ ba và nhượng bộ với sáng tạo của ý thức tập thể, con sẽ di chuyển rất nhanh đến nơi hoàn toàn chấp nhận, hoàn toàn hòa bình, hoàn toàn vui vẻ, hoàn toàn tỉnh thức, và hoàn toàn yêu thương, đó chính là nhận thức của tập thể. Sau đó, con sẽ trở thành một với Cái Một Duy Nhất, và không có gì khác ngoại trừ Cái Mà Là Con - Là Tất Cả, cho đến khi con quyết định mình có nên trở thành một cái gì đó khác hơn hay không. Đây chính là niết bàn, trải nghiệm việc "trở nên một với Cái Một Duy Nhất" là thứ mà nhiều người trong các con có được trong trạng thái thiền định, và nó là cảm giác ngất ngây không thể nào diễn tả nổi.

Sau khi con trải qua Sự hiệp nhất với nơi không có thời gian, con sẽ không trải nghiệm điều ấy nữa, bởi vì con không thể kinh qua sự Hiệp Nhất như Cái Một Duy Nhất trừ khi và cho đến khi Cái Mà Không Phải Là Một cũng tồn tại. Nếu hiểu được điều này, con sẽ một lần nữa sáng tạo ra những ý tưởng và suy nghĩ của sự phân chia, hay sự không thống nhất.

Con sẽ tiếp tục chuyến hành trình trên Bánh Xe Vũ Trụ, tiếp tục đi, tiếp tục lượn vòng, tiếp tục trở thành thứ gì đó, cứ mãi mãi như thế và không bao giờ hết.

Con sẽ quay trở lại với Cái Một Duy Nhất rất nhiều lần - một con số không thể xác định của thời gian - và con sẽ biết rằng con có công cụ để trở về với Cái Một Duy Nhất tại bất cứ điểm nào trên Bánh Xe Vũ Trụ.

Con có thể làm như thế ngay bây giờ, thậm chí khi con đang đọc về điều này

Con có thể làm như thế vào ngày mai, trong khi con thiền định.

Con có thể làm như thế bất cứ lúc nào.

Có phải Ngài đã nói rằng chúng con không cần phải ở mãi một cấp độ của nhận thức như khi chúng con vừa mới chết đi không?

Không. Con có thể di chuyển đến nơi khác một cách nhanh chóng như con ước. Hoặc tốn nhiều "thời gian" nếu như con thích. Nếu con "chết" trong trạng thái không kiểm soát suy nghĩ và quan niệm hạn chế, con sẽ trải nghiệm bất cứ thứ gì mà trạng thái ấy mang đến cho con, cho tới khi nào con không muốn nó nữa. Sau đó con sẽ "thức dậy" - trở nên nhận thức và bắt đầu trải nghiệm việc tự mình sáng tạo nên thực tại.

Con nhìn lại con đường đầu tiên và sẽ gọi nó là luyện ngục. Con đường thứ hai, khi con có thể có bất cứ thứ gì con muốn với tốc độ của suy nghĩ, thì con sẽ gọi nó là thiên đàng. Con đường thứ ba, khi con trải nghiệm hạnh phúc của Cái Một Hiệp Nhất, con sẽ gọi nó là Niết Bàn.

Còn một điều nữa con muốn khám phá. Không phải về "thế giới sau khi chết", mà về kinh nghiệm bên ngoài thân xác. Liệu Ngài có thể giải thích cho con không? Có điều gì xảy ra ở nơi ấy?

Phần Bản Chất Con Là Ai chỉ đơn giản là rời khỏi thân thể vật lý. Điều này có thể xảy ra trong những giấc mơ thường ngày, trong quá trình thiền định, và ở một dạng cao siêu hơn khi cơ thể chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong suốt "chuyến tham quan" này, linh hồn con có thể đến bất cứ nơi nào nó muốn. Thông thường, người nào kể về trải nghiệm này thường không có khả năng nhớ sau khi đã quyết định ý chí về điều ấy. Họ có thể trải nghiệm nó như là "một cái gì đó vừa mới xảy ra với tôi". Tuy nhiên, không có gì liên quan đến hoạt động của linh hồn mà không phải do ý chí.

Làm sao chúng con biết được điều đó, làm thế nào chúng có thể được "tiết lộ" cho chúng con, trong suốt những trải nghiệm ấy, nếu tất cả những gì chúng con đang làm là cứ đi và đi? Đối với con, dường như thứ duy nhất có thể được tiết lộ cho chúng con đó chính là nếu như những thứ đó tồn tại, thì nó tách biệt với chúng con, chứ không phải là một phần sáng tạo của chúng con. Con cần một sự giúp đỡ về khoản này.

Không có gì tồn tại riêng biệt với con cả, và tất cả mọi thứ đều là sự sáng tạo của riêng con. Thậm chí sự thiếu rõ ràng trong hiểu biết cũng là sáng tạo của riêng con, nó - theo nghĩa đen - là một điều tưởng tượng trong tâm trí của con. Con tưởng tượng rằng con không biết câu trả lời cho câu hỏi này, và vì thế con sẽ không biết. Tuy nhiên, nếu con tưởng tượng rằng mình biết, thì con sẽ biết.

Con cho phép chính mình tạo ra điều bịa đặt đó để Quá Trình có thể tiếp tục.

Quá trình ư?

Sự sống. Quá Trình vĩnh cửu.

Trong suốt những khoảnh khắc mà con trải nghiệm chính con đang được "tiết lộ" về bản thân mình - đối với những thứ mà con gọi là trải nghiệm bên ngoài thân xác, hoặc những giấc mơ, hoặc những khoảnh khắc kỳ diệu của sự tỉnh táo - những gì đã xảy ra chính là do con nhớ lại. Con đang nhớ những gì con đã tạo ra. Những ký ức này có thể trở nên rất mạnh mẽ. Chúng có thể tạo ra một sự hiển hiện như thật.

Một khi con đã có trải nghiệm tuyệt vời ấy, sẽ rất khó khăn để con có thể trở lại "cuộc sống thực" khi con đang ở một nơi mà cũng "thực" không kém. Đó là bởi vì thực tại của con đã thay đổi. Nó đã trở thành cái gì khác. Nó đã mở rộng, phát triển. Và nó không thể bị thu hẹp lại. Điều này gần giống với việc cố gắng nhét một vị thần vào lại trong chai. Không thể được.

Liệu đây có phải là lý do tại sao nhiều người trở lại sau khi trải nghiệm ở bên ngoài thân xác, hoặc cái gọi là trải nghiệm "cận tử", có vẻ thay đổi khác khác trước?

Đúng thế. Họ khác trước, bởi vì bây giờ thì họ hiểu biết nhiều hơn. Tuy họ có những kinh nghiệm như vậy, nhưng thời gian càng trôi qua thì họ sẽ càng quay lại với hành vi cũ của mình, vì họ đã một lần nữa quên những gì họ biết.

Có cách nào để "giữ cho mình nhớ" không?

Có. Thể hiện ra sự hiểu biết của mình trong từng khoảnh khắc. Cứ tiếp tục làm những gì con biết, hơn là theo những gì thế giới ảo ảnh đang hiển hiện trước mắt con. Ở lại với nó, mặc kệ cái vẻ ngoài lừa dối của nó ra sao.

Đó là điều mà tất cả những vị thầy đã làm. Họ không đánh giá qua vẻ bề ngoài, nhưng họ hành động dựa trên những gì họ biết.

Và có một cách khác để nhớ.

Sao?

Có một cách khác. Đó là những gì con ước cho chính mình, thì hãy dành cho người khác.

Đó cũng là những gì con đang làm cùng với những cuốn sách này.

Đấy chính xác là những gì con đang làm. Con tiếp tục làm điều đó càng lâu, thì con càng ít phải làm nó hơn. Con gửi thông điệp đến người khác càng nhiều, thì con càng ít phải gửi nó cho Tự Thân mình.

Bởi Tự Thân con và những người khác là một, và những gì con dành cho kẻ khác, con cũng dành cho chính mình.

Con thấy chưa, bây giờ thì con đang đưa cho Ta câu trả lời. Và, tất nhiên, đó là cách mọi thứ vận hành.

Ồ! Con vừa mới cho Thượng Đế câu trả lời. Thật tuyệt. Thật quá tuyệt.

Con đang nói với Ta.

Điều đó thật tuyệt vời, sự thật là con đang trả lời Ngài.

Và Ta nói cho con điều này: ngày sẽ đến khi chúng ta phát ngôn như Một. Ngày ấy sẽ đến với tất cả mọi người.

Vâng, nếu ngày đó đến với con, con ước gì mình sẽ hiểu được chắc chắn và đích xác những gì mà Ngài đang nói. Vì thế con muốn đề cập lại đến vài thứ khác, một lần nữa thôi. Con biết là Ngài đã nói điều này rất nhiều lần, nhưng con vẫn muốn chắc chắn rằng con thực sự hiểu chúng.

Có phải một khi chúng ta đạt tới trạng thái của sự hiệp nhất mà còn gọi là Niết Bàn - một khi chúng ta trở về với Nguồn nguyên thủy - chúng ta sẽ không ở đây nữa? Lý do con hỏi lại điều này là bởi vì nó dường như trái với sự hiểu biết của con về giáo lý bí truyền Phương Đông.

Để duy trì trong trạng thái hư không - hay là Trở Thành Một với Tất Cả, điều đó là không thể. Như Ta đã từng giải thích, Tất Cả Hiện Hữu không thể tồn tại, trừ khi có cái mà gọi là Tất Cả Không Là Gì Cả. Thậm chí hạnh phúc hoàn toàn của Sự Hiệp Nhất cũng không thể được kinh nghiệm đúng với "hạnh phúc hoàn toàn", trừ phi một cái gì đó kém hơn hạnh phúc hoàn toàn có tồn tại. Vì thế, một cái gì đó kém hơn cái hạnh phúc hoàn toàn cần phải được - và liên tục được tạo ra.

Nhưng khi chúng con đang ở trong niềm hạnh phúc tốt cùng ấy, khi chúng con đã sáp nhập lại một lần nữa với Cái Một Duy Nhất, khi chúng con đã trở thành Tất cả mọi thứ Không là gì cả, làm thế nào chúng con có thể biết rằng chúng con có tồn tại? Bởi chẳng có cái gì để chúng con trải nghiệm cả ... Con chẳng biết gì sất. Con dường như không hiểu điều này. Đây là điều mà con không thể luận giải được.

Con đang mô tả cái mà Ta gọi là Tính Song Song Thần Thánh. Nó giống với tính song song hai mặt mà Thượng Đế luôn luôn có - và Thượng Đế đã giải thích với những tạo vật rằng chúng không phải Thượng Đế. Thượng Đế đã ban và truyền thêm một lần nữa - một phần của Tự Thân cho phần Trải Nghiệm Thấp Hơn để nó không biết về Tự Thân, để phần Tĩnh Lặng của Tự Thân có thể biết Tự Thân nó là ai và gì Nó Thực Sự Là Gì.

Như vậy, "Thượng Đế đã ban Con Một Của Ngài, để con người được cứu rỗi". Bây giờ thì con đã biết truyền thuyết này đến từ đâu rồi chứ.

Con nghĩ rằng tất cả chúng ta đều là Thượng Đế - và chúng ta đang liên tục, mỗi người, đều đang trên cuộc hành trình từ Cái Biết đến Không Biết rồi lại đến Cái Biết một lần nữa, từ trở thành thứ gì đến không thành gì cả rồi lại trở thành thứ gì đó, từ Hiệp Nhất đến Tách Biệt rồi lại Hiệp Nhất, trong một chu kỳ không bao giờ kết thúc. Rằng đây là vòng tròn của sự sống - thứ mà Ngài gọi là Bánh Xe Vũ Trụ.

Đúng thế. Rất chính xác.

Nhưng liệu tất cả chúng ta có phải trở lại từ điểm xuất phát ban đầu không? Chúng con luôn luôn phải bắt đầu lại từ đầu, đúng thế không? Trở lại với nơi bắt đầu ấy? Quay trở lại với cái hình vuông? Không nhấn nút "Xuất phát", không thu thập 200\$?

Con chẳng cần phải làm gì cả. Không phải trong cuộc đời này, không phải trong bất kỳ nơi nào khác. Con sẽ có sự lựa chọn - con sẽ luôn luôn có sự tự do lựa chọn - để đi bất cứ nơi nào con muốn đi, làm bất cứ điều gì con muốn làm, trong việc tự mình sáng tạo lại những kinh nghiệm của Thượng Đế. Con có thể di chuyển đến bất cứ nơi nào trên Bánh Xe Vũ Trụ. Con có thể "quay trở lại" với bất cứ thứ gì con ao ước, hoặc trong một chiều kích khác, một thực tại khác, một hệ mặt trời khác, hoặc nền văn minh mà con chọn. Một số người đã đạt đến nơi gọi là hoàn toàn hiệp nhất với cái tôi Thượng Đế - cái tôi Thánh Thần, thậm chí còn được phép chọn để trở về như một vị thầy giác ngộ. Và, tất nhiên, một số người đã là vị thầy giác ngộ khi họ rời đi, và sau đó chọn "trở lại" với chính mình.

Con phải chắc chắn rằng mình nhận thức những lời dạy của các bậc Guru và vị thầy tâm linh, những người đã trở lại với thế giới các con rất nhiều và nhiều lần hơn nữa, biểu hiện xuất hiện lặp đi lặp lại trong suốt nhiều thập kỷ và thế kỷ.

Các con có một tôn giáo hoàn toàn dựa trên lời dạy ấy. Nó được gọi là Giáo Hội KiTô Giáo của Thánh Hữu Ngày Nay, và nó căn cứ vào những lời dạy của Joseph Smith rằng phần Tụ Thân - Cái Tôi của Chúa Jesus đã trở lại Trái đất rất nhiều lần sau khi hoàn thành xong sứ mệnh của mình, lần này xuất hiện tại Hoa Kỳ.

Do đó, con cũng có thể quay trở lại bất cứ điểm nào trên Bánh Xe Vũ Trụ mà con thấy thích thú.

Thế nhưng, nó thậm chí làm con hơi thất vọng đấy. Chúng ta không bao giờ được nghỉ ngơi sao? Chúng ta không bao giờ được ở lại cõi niết bàn mãi mãi sao? Chúng ta cứ mãi phải cam chịu việc "đến và đi" sao - cái guồng quay "giờ thì bạn thấy, giờ thì không" sao? Liệu có phải chúng ta đang trên một chuyến hành trình bất tận và chẳng đến được đâu không?

Đúng thế. Đó là sự thật lớn nhất. Chẳng có nơi nào để đi, không có gì để làm, và không có một ai trong các con phải "trở thành" thứ gì, ngoại trừ là chính con ngay lúc này đây.

Sự thật chính là không có cuộc hành trình nào cả. Con đang ở ngay lúc này đây, làm những gì con cố gắng. Con đang ở ngay tại đây, nơi con cố gắng để đi tới.

Đó là lúc một vị thầy biết được tất cả, và sẽ kết thúc cuộc đấu tranh. Sau đó vì thầy sẽ tìm cách để hỗ trợ các con chấm dứt cuộc đấu tranh của chính mình, thậm chí rồi các con cũng sẽ tìm cách để kết thúc cuộc đấu tranh của người khác khi các con trở thành một vị thầy giác ngộ.

Tuy nhiên Bánh Xe Vũ Trụ không phải là một cái guồng quay đáng thất vọng. Nó là một sự vinh quang và liên tục khẳng định sự vĩ đại của Thượng Đế, chẳng có gì đáng thất vọng vì điều ấy cả.

Con dường như vẫn có chút thất vọng.

Để Ta xem có thay đổi được con không nhé. Con có thích tình dục không?

Con yêu nó.

Hầu hết mọi người đều thế, ngoại trừ những người có tư tưởng khác thường về điều đó. Vì vậy, nếu như Ta nói với con rằng bắt đầu vào ngày mai, con có thể quan hệ tình dục với bất cứ người phụ nữ độc thân nào mà con cảm thấy bị cuốn hút và yêu thương. Điều đó có làm con hạnh phúc không?

Điều ấy có phải là đang chống lại tự do của họ không?

Không. Ta sẽ sắp xếp để mỗi một trong những các con mong muốn tổ chức một buổi lễ về kinh nghiệm yêu thương của loài người, bằng cách đó họ sẽ muốn làm điều ấy với con. Họ sẽ cảm thấy thu hút tuyệt vời và yêu con.

Ồ! Khoan - được rồi!

Chỉ một điều kiện thôi: Con phải dừng lại giữa mỗi một người. Con không thể đi từ người này đến người khác mà không bị gián đoạn một lúc.

Ngài đang nói con sao.

Vì vậy, để trải nghiệm sự ngắt ngậy của việc hòa hợp thể xác, con cũng phải kinh nghiệm việc không được quan hệ tình dục với một ai đó, chỉ trong một thời gian ngắn thôi.

Hình như con hiểu Ngài có ý gì.

Đúng vậy. Ngay cả ngắt ngậy tốt đỉnh cũng không được gọi là ngắt ngậy, nếu như trước đó không có thứ gì đó không phải là ngắt ngậy. Điều ấy cũng đúng với việc nhập định trong khi còn trong thân xác vật lý.

Không có gì phải thất vọng về vòng tròn sự sống, chỉ có duy nhất niềm vui. Đơn giản chỉ là niềm vui và nhiều niềm vui hơn nữa.

Một vị thầy giác ngộ chân chính không bao giờ thấy mình không vui mừng. Mức độ này chính là lúc con đã có thể tìm ra được những gì con mong muốn. Sau đó, con có thể vượt xa hơn cả nhập định và giữ ở trạng thái luôn luôn hạnh phúc. Con không cần nhập định để cảm thấy vui vẻ. Con vui vẻ đơn giản chỉ vì con biết rằng nó là gì.

CHƯƠNG 6

Con muốn thay đổi chủ đề ngay bây giờ, nếu con có thể, và nói chuyện về những thay đổi của Trái đất. Nhưng trước khi chúng ta tiến hành, con chỉ muốn nhận xét một chút. Có vẻ như là có rất nhiều điều được nói ở đây nhiều hơn một lần. Đôi khi con cảm thấy như con đang nghe những điều tương tự, lặp đi lặp lại mãi.

Điều ấy rất tốt! Bởi vì con là thế! Như Ta đã nói trước đó, điều này cũng nằm trong kế hoạch.

Thông điệp này cũng giống như một cái lò xo. Khi nó cuộn lại, nó vòng quanh và trở lại với chính nó. Một vòng tròn chồng lên vòng tròn khác, và có vẻ như là "lượn theo đường tròn." Chỉ khi nào lò xo ấy không cuộn lại, con sẽ thấy rằng nó trải ra theo đường xoắn ốc, xa hơn tất cả những thứ con từng tưởng tượng được.

Đúng, con nói đúng. Phần lớn những gì đang được nói thì đã được đề cập đến rất nhiều lần, theo những cách khác nhau. Đôi khi trong cùng một cách. Nhận xét đó rất chính xác.

Khi con hoàn thành xong thông điệp này, con sẽ có thể lặp lại những điểm mấu chốt đó hầu như đúng nguyên văn. Ngày ấy sẽ đến khi con muốn.

Được rồi, có vẻ hơi thừa rồi. Bây giờ, đi xa hơn một chút, có một nhóm những người dường như nghĩ rằng con có một "kết nối trực tiếp với Thượng Đế", và họ thắc mắc rằng liệu hành tinh này có bị diệt vong hay không? Con biết con đã từng hỏi điều này trước đó, nhưng bây giờ con thực lòng rất muốn có một câu trả lời trực tiếp. Liệu Trái Đất có thay đổi giống như những lời dự đoán? Và nếu như không phải, thì tất cả những gì mà các nhà tiên tri nhìn thấy là sao? Chúng là hư cấu ư? Chúng ta có nên cầu nguyện không? Hay là thay đổi? Chúng ta có thể làm điều gì không? Hoặc là tất cả chỉ là buồn bã, vô vọng?

Ta rất vui khi giải quyết những câu hỏi này, nhưng chúng ta sẽ không "đi xa hơn".

Chúng ta không đi xa hơn ư?

Không, bởi vì câu trả lời đã được gửi cho con, trong một vài lời giải thích trước đây của Ta.

Ý Ngài là một phần về "tất cả những gì sẽ xảy ra thì đã xảy ra".

Đúng thế.

Nhưng cái gì là "những thứ mà đã xảy ra" chứ? Sao có thể như thế được? Cái gì đã xảy ra?

Tất cả đều đã xảy ra. Tất cả vừa mới xảy ra. Tất cả các khả năng đều tồn tại như thật, như một sự kiện đã hoàn thành.

Sao mà như vậy được? Con vẫn không hiểu làm sao có thể như thế được.

Ta sẽ đặt ra một vài vấn đề để con có thể liên tưởng được một cách tốt nhất. Nếu như nó hữu ích. Con đã bao giờ quan sát lũ trẻ sử dụng CD-ROM để chơi trò chơi trên máy tính chưa?

Có ạ .

Con đã bao giờ tự hỏi làm thế nào mà máy vi tính biết được cách phản ứng lại với bất cứ nước đi nào của lũ trẻ khi chúng sử dụng phím điều khiển?

Có, trên thực tế, con đã tự hỏi điều đó.

Tất cả đều có trong đĩa. Máy tính biết làm thế nào để phản ứng với mỗi nước đi của lũ trẻ bởi vì mỗi nước đi đều đã được tính sẵn và cài trong đĩa, cho phép nó có thể phản ứng thích hợp.

Thật ma quái. Nó chẳng thực tế chút nào.

Mỗi một kết thúc, mỗi thay đổi và mỗi diễn biến để dẫn đến cái kết, tất cả đều đã được lập trình trên đĩa. Không có gì là "ma quái" cả. Nó chỉ là công nghệ mà thôi.

Và nếu con nghĩ rằng công nghệ của video game là một cái gì đó hay ho, hãy đợi đến khi con nhìn thấy được công nghệ của vũ trụ!

Tưởng tượng rằng Bánh Xe Vũ Trụ như đĩa CD-ROM. Tất cả những cái kết đều đã tồn tại. Vũ trụ chỉ đang chờ đợi để xem con chọn thứ gì vào thời điểm nào. Và khi trò chơi kết thúc, cho dù con giành chiến thắng, thua, hoặc là hòa đi nữa, vũ trụ sẽ nói, "Bạn muốn chơi tiếp không?"

Đĩa máy tính của con không quan tâm con thắng hay không, và con chẳng thể đụng chạm vào cái suy nghĩ đó của nó được. Nó chỉ cung cấp cho con một cơ hội để chơi lại một lần nữa. Tất cả các kết thúc đều đã tồn tại, và kết thúc nào con trải nghiệm phụ thuộc vào sự lựa chọn của con.

Vậy Thượng Đế không khác gì hơn cái đĩa CD- ROM à?

Không, Ta không có ý nói như thế. Nhưng trong suốt cuộc đối thoại này, Ta đã cố gắng sử dụng những minh họa để tất cả mọi người có thể nắm bắt trong sự hiểu biết của họ. Vì vậy, Ta nghĩ rằng CD-ROM là một ví dụ khá ổn.

Trong rất nhiều cách, sự sống cũng giống như một đĩa CD-ROM. Tất cả các khả năng đều tồn tại và đã xảy ra. Bây giờ, con đang chọn một khả năng để con trải nghiệm nó.

Điều này liên quan trực tiếp đến câu hỏi của con về những thay đổi tại Trái đất.

Những gì các nhà tâm linh học nói về những thay đổi của Trái đất đều đúng sự thật. Họ đã mở ra một cánh cửa đi vào "tương lai", và họ đã nhìn thấy nó. Câu hỏi đặt ra là, cái "tương lai" mà họ nhìn thấy là gì? Như những cái kết của trò chơi trên đĩa CD-ROM, có rất nhiều phiên bản khác nhau.

Trong một phiên bản, Trái Đất sẽ biến động. Trong phiên bản khác thì lại không. Trên thực tế, tất cả các phiên bản đều đã xảy ra. Hãy nhớ rằng, thời gian...

Con biết, con biết rồi. "Thời gian không tồn tại".

Đúng vậy. Và vì thế...?

Vì vậy, tất cả mọi thứ đều đang xảy ra đồng thời.

Lại đúng nữa. Tất cả đều đã từng xảy ra, đang xảy ra bây giờ, và sẽ xảy ra, tồn tại ngay lúc này đây. Cũng giống như tất cả các nước đi trong trò chơi máy tính, chúng đều tồn tại ngay ngay lúc này đây trên đĩa CR-ROM. Vì vậy, nếu con nghĩ rằng những dự đoán về ngày tận thế của các nhà tiên tri nếu trở thành sự thật thì sẽ rất thú vị, con hãy tập trung toàn bộ tư tưởng của con vào đó, và con có thể phác ra được bức tranh đó cho chính mình. Và nếu như con nghĩ rằng con muốn trải nghiệm một thực tại khác, hãy tập trung vào điều đó, và đó sẽ là kết quả mà con có thể vẽ ra cho mình.

Vậy Ngài sẽ không nói cho con biết khi nào Trái Đất sẽ thay đổi ư, và có hay không có chuyện đó, phải thế không?

Ta đang chờ đợi con nói cho Ta biết mà. Con sẽ là người quyết định, bằng chính suy nghĩ, lời nói và hành động của mình.

Vậy còn sự cố Y2K năm 2000 về máy tính thì sao? Có những người nói rằng cái mà chúng ta gọi là "Y2K" ấy chính là hệ quả của việc biến động xã hội và hệ thống kinh tế. Nó sẽ xảy ra chứ?

Con nói những gì? Con chọn những gì? Con có nghĩ rằng mình chẳng có gì để làm với máy tính đó không? Ta nói cho con biết, điều đó là không chính xác.

Vậy Ngài không nói cho chúng con biết những điều ấy lần lượt xảy ra như thế nào ư?

Ta không ở đây để dự đoán tương lai cho các con, và Ta sẽ không. Ta có thể nói với con điều này. Bất cứ ai cũng có thể nói cho con điều này. Nếu con không cần thận, con sẽ đến được chính xác cái nơi mà con muốn đến. Do đó, nếu con không thích con đường mà mình phải đi, thì hãy thay đổi phương hướng.

Con phải làm điều đó như thế nào? Làm thế nào con có thể gây ảnh hưởng đến một dòng thời gian lớn như vậy? Chúng con nên làm gì khi đối mặt với những dự đoán về thảm họa của những nhà tiên tri hay người "có uy tín" về tâm linh?

Nhìn vào bên trong. Tìm kiếm sự thông thái bên trong mình. Hãy nhìn xem nó bảo con phải làm gì. Và sau đó, hãy làm điều ấy.

Nếu nó nói đến các chính trị gia và nền công nghiệp, yêu cầu họ phải có trách nhiệm với việc lạm dụng môi trường dẫn đến những thay đổi của Trái đất, hãy làm điều đó. Nếu nó nói rằng hãy kêu gọi các nhà lãnh đạo cộng đồng ngồi lại với nhau để làm việc về vấn đề Y2K, hãy làm điều đó. Và nếu nó nói rằng cứ đi tiếp phần của con, gửi đi năng lượng tích cực mỗi ngày, và giữ cho những người xung quanh con không rơi vào hoảng loạn, hãy làm điều đó.

Việc quan trọng nhất đó chính là: Đừng sợ hãi. Con không thể "chết" trong bất kỳ trường hợp nào, vì vậy không có gì phải sợ hãi. Hãy nhận biết sự trải rộng ra của Quá Trình, và lặng lẽ hiểu rằng tất cả mọi thứ đều trở nên ổn với con.

Tìm cách liên kết với sự hoàn hảo của tất cả mọi thứ. Biết rằng con sẽ ở chính xác nơi con muốn ở, để trải nghiệm những gì con chọn khi con đang trên quá trình sáng tạo ra Con Thực Sự Là Ai.

Đó là con đường đi đến sự an bình. Hãy nhìn thấy sự hoàn hảo trong tất cả mọi vật.

Cuối cùng, không nên cố gắng "thoát ra khỏi" bất cứ thứ gì. Những gì con chống lại, vẫn tiếp tục tồn tại. Ta đã nói với con về điều này trong cuốn sách đầu tiên, và đó là sự thật.

Những người nào mà buồn về những gì họ "nhìn thấy" trong tương lai, hoặc những gì họ được nghe "nói" về tương lai, đều đang trượt ra khỏi "sự hoàn hảo".

Còn lời khuyên nào khác không?

Tôn vinh! Ca ngợi cuộc sống! Tán dương Tự thân! Tôn vinh những lời dự đoán! Ca ngợi Thượng Đế!

Hãy tôn vinh! Chơi trò chơi.

Mang niềm vui đến thời điểm này, hay bất cứ thời điểm nào, bởi vì niềm vui chính là Con Là Ai, và Con Luôn Luôn Là Ai.

Thượng Đế không thể tạo ra bất cứ thứ gì mà không hoàn hảo. Nếu như con nghĩ rằng Thượng Đế có thể tạo ra những thứ không hoàn hảo, vậy thì con chẳng biết gì về Thượng Đế cả.

Hãy ca ngợi. Ca ngợi sự hoàn hảo! Hãy mỉm cười và tôn vinh và nhìn thấy duy nhất sự hoàn hảo, và rằng điều mà những người khác gọi là không hoàn hảo sẽ không cách nào chạm đến con được, con luôn thấy chúng là hoàn hảo.

Ý Ngài có nghĩa là con có thể tránh khỏi việc Trái Đất chuyển trục, hay là bị đánh tan tành bởi thiên thạch, hay bị ngã túi bụi bởi động đất, hoặc bị kẹt trong một hậu quả khó hiểu và cuồng loạn của Y2K?

Con chắc chắn có thể tránh được ảnh hưởng tiêu cực của những thứ đó.

Đó không phải là thứ con hỏi Ngài.

Nhưng đó là những gì Ta trả lời. Phải đối mặt với tương lai không sợ hãi, nhận biết Quá Trình và nhìn thấy sự hoàn hảo trong tất cả mọi phần của Quá Trình.

An bình đó, thanh thản đó, bình tĩnh đó sẽ đưa con ra khỏi những trải nghiệm và hậu quả mà nhiều người gọi nó là "tiêu cực."

Nếu như Ngài sai thì sao? Nếu như Ngài không phải là "Thượng Đế", mà chỉ là một sản phẩm quá đà trong trí tưởng tượng màu mỡ của con thì sao?

Ah, quay trở lại câu hỏi đi nào!

Uhm, nếu là thế thì sao? Ừ thì đã sao? Con có thể nghĩ ra một cách tốt hơn để sống sót không?

Tất cả những gì Ta nói ở đây là phải giữ bình tĩnh, giữ hòa bình, cố giữ trạng thái thanh thản, trong khi đối mặt với các dự báo thiên tai thảm khốc trên toàn hành tinh, và con sẽ có kết quả tốt nhất có thể. Ngay cả nếu như Ta không phải Thượng Đế, và Ta chỉ là "con", đang đội lốt, con có thể nhận được lời khuyên nào tốt hơn không?

Không, con nghĩ rằng không.

Vì vậy, như thường lệ, chẳng có sự khác biệt dù Ta là "Thượng Đế" hay không.

Với điều đó, cũng như với các thông tin trong ba cuốn sách, chỉ cần sống theo sự khôn ngoan. Hoặc, nếu con có thể nghĩ ra một cách tốt hơn để tiến hành, hãy làm nó đi.

Hãy nhìn xem, thậm chí nếu Neale Donald Walsch đang nói trong những cuốn sách này, con cũng khó có thể tìm thấy lời khuyên tốt hơn để làm theo. Thế nên hãy nhìn vào điều này: Hoặc là Ta - Thượng Đế nói, hoặc là Neale - một anh chàng khá tươi sáng.

Có gì khác biệt không?

Sự khác biệt là, nếu Ngài thuyết phục được con rằng thực sự Thượng Đế đang nói những thứ này, thì con sẽ lắng nghe kỹ hơn.

Ồ, chuỗi thật. Ta đã gửi thông điệp cho con hàng ngàn lần dưới hàng trăm hình thức khác nhau, và con ngó lơ hầu hết trong số chúng.

Vâng, cứ cho rằng con như thế đi.

Cho rằng ư?

Được rồi, đúng là con đã như vậy.

Vì vậy, lần này, đừng lơ nó nữa. Con cho rằng ai đã mang con đến với cuốn sách này? Vì vậy, nếu con không thể lắng nghe Thượng Đế, thì hãy lắng nghe chính mình.

Có thể là một người bạn tâm linh của con.

Một người bạn tâm linh của con.

Ngài đang đùa với con à, nhưng điều này không mang đến bất cứ chủ đề gì con muốn bàn luận.

Ta biết.

Ngài biết ư?

Tất nhiên rồi! Con muốn thảo luận về tâm linh học.

Sao Ngài biết được

Ta như một nhà ngoại cảm.

Này, con xin đặt cược. Ngài là Mẹ của tất cả các nhà ngoại cảm. Ngài là bếp trưởng Honcho, Trái Chuối Hạng Nhất, Miếng Pho Mát Lớn. Ngài là Chủ Tịch Hội đồng Quản trị.

Ồ, Con đã biết ... chính xác.

Bắt tay cái nào.

Tuyệt thật, anh bạn à. Đúng rồi!

Vì vậy, những gì con muốn biết chính là, "sức mạnh tâm linh" là gì?

Con có tất cả những thứ mà con gọi là "sức mạnh tâm linh". Đó thực sự là giác quan thứ sáu. Và con có "giác quan thứ sáu về mọi thứ".

Sức mạnh tâm linh chỉ đơn giản là khả năng để bước ra khỏi trải nghiệm hạn chế của con và đi vào một cái nhìn rộng hơn.

Để bước trở lại. Để cảm nhận nhiều hơn cái giới hạn cá nhân mà con tự đặt ra cho mình, để hiểu biết nhiều hơn nữa. Đó là khả năng để chạm vào sự thật lớn hơn ở xung quanh con, cảm nhận một nguồn năng lượng khác hẳn.

Làm thế nào để phát triển khả năng này?

"Phát triển" là một từ hay. Nó giống với cơ bắp. Tất cả các con đều có khả năng ấy, nhưng một số người trong các con chọn cách phát triển nó, trong khi những người khác vẫn chưa phát triển, và ít hữu ích.

Để phát triển "cơ bắp" tâm linh của con, con phải tập luyện nó. Sử dụng nó. Mỗi ngày. Hầu hết thời gian.

Giờ thì những cơ bắp đó đang ở chỗ này, nhưng nó còn nhỏ lắm. Yếu ớt lắm. Nó ít được sử dụng. Vì vậy, khi con nhận được một "cú đánh" trực giác, con lại không tác động đến nó được. Khi con nhận được "linh cảm" về một điều gì đó, con lại lờ nó đi. Con có một giấc mơ, hoặc một "nguồn cảm hứng", con lại bỏ lỡ nó, chẳng thêm chú ý.

Thật tốt khi con lại để ý đến "cú đánh" vào con về cuốn sách này, nếu không con sẽ chẳng đọc được những lời này đâu.

Con nghĩ rằng điều con đang làm là một sự trùng hợp ngẫu nhiên ư?

Vì vậy, bước đầu tiên trong việc phát triển "năng lực" tâm linh đó chính là con phải biết rằng con có nó, và rồi sử dụng nó. Hãy chú ý đến những linh cảm, mọi cảm giác con nhận được, mỗi "cú đánh" trực giác mà con trải qua. Hãy chú ý!

Sau đó, hành động theo những gì con "biết". Đừng để tâm trí của con lôi kéo con đi. Đừng để nỗi sợ hãi đẩy con xa khỏi nó.

Con càng hành động dựa trên trực giác can đảm bao nhiêu, thì trực giác ấy sẽ phục vụ tốt cho con bấy nhiêu. Nó luôn luôn ở đó, giờ thì con chỉ cần chú ý đến nó mà thôi.

Nhưng con không nói về khả năng ngoại cảm vớ vẩn. Con đang nói về sức mạnh tâm linh thực sự. Một dạng nhìn thấy được tương lai. Một khả năng cho phép con biết được những thứ về con người mà không có cách nào khác có thể biết được.

Đó cũng là những gì Ta đang nhắc đến.

Sức mạnh tâm linh hoạt động ra sao? Con có nên tin vào những người có khả năng ấy? Nếu một nhà ngoại cảm đưa ra một lời tiên đoán, con có thể thay đổi nó không, hay tương lai của con thì đã khắc vào đá? Làm thế nào một số nhà tâm linh học có thể nói đúng con ngay cả trước khi con bước vào căn phòng? Điều gì nếu...

Chờ đã. Có bốn câu hỏi khác nhau ở đây. Hãy từ tốn đặt từng câu từng câu một thôi.

Được rồi. Sức mạnh tâm linh hoạt động ra sao?

Có ba nguyên tắc của các hiện tượng tâm linh cho phép con hiểu được khả năng tâm linh vận hành như thế nào. Liệt kê nhé.

1. Tất cả các ý nghĩ đều là năng lượng.
2. Tất cả mọi thứ đều đang chuyển động.
3. Tất cả các dòng thời gian đều đang xảy ra đồng thời, ngay lúc này.

Nhà ngoại cảm là những người đã khai mở một khả năng có thể trải nghiệm được những rung động. Đôi khi chúng hình thành như những hình ảnh trong tâm trí. Đôi khi chúng ở dạng từ ngữ.

Một nhà ngoại cảm sẽ trở nên chuyên nghiệp hơn bằng cách cảm nhận những nguồn năng lượng đó. Ban đầu nó không hề dễ dàng, bởi vì nguồn năng lượng ấy rất nhẹ, thoáng qua, rất tinh tế. Cũng giống như làn gió nhỏ trong đêm mùa hè làm con nghĩ rằng con cảm thấy tóc mình khẽ sột soạt, nhưng có lẽ không phải. Giống như âm thanh yếu ớt vọng từ nơi rất xa mà con cho rằng con đã nghe thấy, nhưng không chắc chắn. Giống như một hình ảnh mờ nhạt ở góc mắt mà con đã thề là mình đã nhìn thấy, nhưng khi con nhìn trực diện vào nó, thì lại biến mất. Không còn nữa. Vậy nó có ở đó không?

Đó là câu hỏi mà những người mới theo tâm linh luôn thắc mắc. Các nhà ngoại cảm tài năng không bao giờ đặt câu hỏi, bởi vì một khi câu hỏi gửi đi liền có câu trả lời ngay tức khắc. Đặt một câu hỏi cũng tương đương ràng buộc tâm trí, và đó là điều cuối cùng một nhà ngoại cảm tâm linh muốn làm. Trực giác không cư trú trong tâm trí. Để trở thành một nhà ngoại cảm, con phải thoát ra khỏi tâm trí của mình. Bởi vì trực giác nằm ở tinh thần. Trong linh hồn.

Trực giác là đôi tai của linh hồn.

Linh hồn là nhạc cụ duy nhất đủ nhạy cảm để bắt sóng được rung động mờ nhạt của sự sống, để "cảm nhận" được những nguồn năng lượng, cảm nhận các lớp sóng, và giải thích chúng.

Các con có sáu giác quan, chứ không phải năm. Chúng là khứu giác, vị giác, xúc giác, thị giác, thính giác, và ... hiếu biết.

Vậy thì "sức mạnh tâm linh" vận hành ra sao.

Mỗi khi con suy nghĩ, nó sẽ tạo ra một mảnh năng lượng. Nó chính là năng lượng. Linh hồn của nhà ngoại cảm nhanh chóng nắm bắt được mảnh năng lượng này. Một nhà ngoại cảm thực thụ sẽ không giải mã nó ngay, mà chỉ bắt chợt nhận ra cái năng lượng đó là như thế nào. Đó là lí do tại sao một nhà ngoại cảm có thể nói chính xác những gì con đang nghĩ trong đầu.

Tất cả những cảm giác mà con có đều nằm trong linh hồn con. Linh hồn con chính là tổng hợp của tất cả những cảm nhận mà con có. Nó là kho lưu trữ. Mặc dù con đã chôn giấu mọi thứ ở đó hàng bao nhiêu năm, một nhà ngoại cảm thực thụ vẫn có thể "cảm nhận" được những thứ đó ngay tại đây và ngay bây giờ. Đó là bởi vì tất cả đều ngay đây - không có thứ gì gọi là thời gian cả - đó cũng là lí do vì sao một nhà ngoại cảm có thể nói chính xác "quá khứ" của con.

"Ngày mai" cũng không hề tồn tại. Tất cả mọi thứ đều đang xảy ra ngay lúc này. Tất cả mọi thứ đều gửi đi một dạng sóng năng lượng, in lên bức tranh vũ trụ một hình ảnh không thể xóa nhòa. Nhà ngoại cảm nhìn thấy, hoặc cảm nhận được, hình ảnh của "ngày mai" như thể nó đang xảy ra ngay bây giờ - chính là như thế.

Đó là cách mà một số nhà ngoại cảm có thể nói được về "tương lai".

Làm thế nào thực hiện được, sinh lý học ư? Có lẽ không cần biết một người đã thực sự làm những gì, nhà ngoại cảm chỉ cần thông qua việc tập trung với cường độ cao, và gửi ra ngoài một vài thành phần phân tử phức tạp - vật chất vi tế của chính mình. "Ý nghĩ" của anh ta rời khỏi cơ thể, ra ngoài không-thời gian, và đi đủ nhanh đủ xa, để có thể quay lại và "nhìn thấy" được những điều thậm chí con chưa từng trải qua.

Vật chất vi tế du hành thời gian à!

Có thể nói như thế.

Vật chất vi tế đi du hành thời gian ư!

Được rồi! Chúng ta đang biến những thứ này thành một chương trình tập kỷ đấy.

Không, không, con sẽ bàng hoàng. Con hứa đấy... thật lòng mà nói. Tiếp tục đi nào. Con rất rất muốn nghe về điều này.

Được rồi. Phần vật chất vi tế của nhà ngoại cảm, khi hấp thụ năng lượng của hình ảnh, đạt được từ việc tập trung, quay trở lại cơ thể của nhà ngoại cảm, mang theo mảnh năng lượng ấy. Nhà ngoại cảm giờ thì đã "có tấm hình" - đôi khi kèm theo sự rung mình - hoặc đã "cảm nhận được gì đó", anh ta sẽ rất cố gắng để không làm cho dữ liệu bị "chế biến", chỉ đơn giản là mô tả nó ngay lập tức. Một nhà ngoại cảm thực thụ biết được rằng không nên đặt câu hỏi về việc anh ta đang "nghĩ gì" hay "nhìn thấy gì", "cảm nhận được gì", mà chỉ đơn giản là cho phép nó "đi qua" một cách đơn giản nhất có thể.

Vài tuần sau, nếu những sự kiện nhìn thấy được ấy thực sự xảy ra, thì nhà ngoại cảm sẽ được mọi người cho là "linh" - tất nhiên, chúng là sự thật!

Nếu thế thì tại sao có một số những lời tiên tri lại sai, nó đã không bao giờ xảy ra?

Bởi vì nhà tiên tri ấy không "dự đoán về tương lai", chỉ đơn thuần là cung cấp một cái nhìn thoáng qua về "những khả năng có thể xảy ra" mà anh ta quan sát được trong Trường Thời Gian Vĩnh Cửu. Vấn đề mấu chốt luôn luôn nằm ở những nhà tiên tri, người biết được những lựa chọn. Anh ta có thể chọn một khả năng khác - một sự lựa chọn không ăn nhập gì với những lời tiên đoán.

Trường Thời Gian Vĩnh Cửu chứa đựng tất cả những "khả năng có thể xảy ra". Như Ta đã từng giải thích rất nhiều lần, mọi thứ đều đã diễn ra, theo hàng triệu cách khác nhau. Tất cả những gì còn lại là để cho con khiến cho năng lực tri giác chọn lựa.

Tất cả đều là câu hỏi của nhận thức. Khi con thay đổi nhận thức của mình, con thay đổi suy nghĩ, và suy nghĩ của con tạo ra thực tại. Dù cho con có thể dự đoán được bất cứ tình huống nào sắp xảy ra với mình. Điều con phải làm chính là nhận thức được nó. Biết nó.

Đó là nghĩa của câu " ngay cả trước khi bạn hỏi, tôi đã có câu trả lời." Một thực tế khác, những lời cầu nguyện của con đã được trả lời ngay cả trước khi con đưa chúng ra.

Vậy thì tại sao chúng con lại không có hầu hết những thứ chúng con cầu xin?

Điều này đã được nhắc đến trong cuốn 1. Con luôn luôn không có những thứ con cầu xin, nhưng con luôn luôn có những thứ mà con sáng tạo ra. Sáng tạo là sản phẩm của ý nghĩ, ý nghĩ là sản phẩm của nhận thức.

Thật là điều dị thường. Mặc dù chúng ta đã từng nói về điều ấy, nó vẫn không thể tin được.

Mặc dù nó không phải như thế, đúng không? Đó là lý do tại sao cứ tiếp tục thì tốt hơn. Nghe đi nghe lại về nó nhiều lần sẽ cho con một cơ hội để bao bọc tâm trí mình xung quanh nó. Và tâm trí con sẽ "không bị chùn lại" nữa.

Nếu tất cả mọi thứ đều đang xảy ra ngay lúc này, vậy cái "hiện thực" mà ngay lúc này đây con đang trải nghiệm là cái gì?

Lựa chọn - và niềm tin của con vào những lựa chọn ấy. Niềm tin sẽ được tạo ra bằng suy nghĩ của con về một vấn đề cụ thể nào đấy, và những suy nghĩ ấy phát sinh từ nhận thức của con - chính là "cái cách mà con nhìn vào nó".

Vì vậy, nhà ngoại cảm nhìn thấy được cái lựa chọn của con mà đang tạo ra "ngày mai", và nhìn thấy được nó đang diễn ra. Nhưng một nhà tiên tri thực thụ sẽ nói cho con biết rằng nó chưa chắc sẽ diễn ra theo cách đó. Con có thể "chọn lại", và thay đổi kết quả.

Kết quả là, con có thể thay đổi những gì con có!

Đúng vậy. Bây giờ thì con hiểu rồi đấy. Bây giờ con đã hiểu làm thế nào để sống trong nghịch lý.

Nhưng nếu như nó "đã xảy ra", ai là người mà trải nghiệm rằng nó "đã xảy ra"? Và nếu như con thay đổi nó, ai sẽ là "con" trải nghiệm sự thay đổi ấy?

Có nhiều hơn một người là "con" di chuyển ngược dòng thời gian. Điều này đã được mô tả chi tiết trong Tập 2. Ta đề nghị con nên đọc lại phần đó. Sau đó kết hợp nó với những gì đang nói ở đây, để có sự hiểu biết phong phú hơn.

Được rồi. Đi hơi xa rồi. Nhưng con muốn nói về khả năng tâm linh này thêm một chút nữa. Rất nhiều người tự cho mình là một nhà ngoại cảm. Làm thế nào con phân biệt được đâu là thật đâu là giả chứ?

Tất cả mọi người đều là "nhà ngoại cảm", vì thế tất cả đều là "thật". Những gì con muốn tìm là mục đích của họ. Có phải họ đang tìm cách giúp con hay không, hay là muốn làm giàu cho bản thân?

Nhà ngoại cảm - cũng có thể gọi là "những nhà ngoại cảm nhà nghề" - là những người tìm cách làm giàu bản thân, họ thường xuyên hứa sẽ làm một số điều với sức mạnh tâm linh của họ, kiểu như: "mang người yêu quay lại", "mang lại sự giàu có và nổi tiếng", thậm chí giúp con giảm cân!

Họ hứa hẹn rằng họ có thể làm tất cả những thứ này - nhưng chỉ là vì tiền. Họ thậm chí sẽ "đọc" những người khác - ông chủ, người yêu, bạn bè của con - và nói với con tất cả về những người ấy. Họ sẽ nói, "Hãy mang cho tôi một cái gì đó. Một cái khăn quàng cổ, tấm hình, hoặc mẫu chữ viết tay của người này. "

Và họ có thể cho con biết tất cả về người khác. Thông thường, có khá nhiều loại này. Bởi vì tất cả mọi người đều để lại một dấu vết, một "dấu vân tay tâm linh", một dấu vết năng lượng. Và một người nhạy cảm thực thụ có thể cảm nhận được nó.

Tuy nhiên, một người chân chính sẽ không bao giờ làm điều gì khiến cho người khác để trở về với con, hay khiến một người thay đổi tâm trí của mình, hoặc tạo ra bất kỳ kết quả nào bằng "sức mạnh" tâm linh của cô ấy. Một nhà ngoại cảm thực thụ - là người dành cả cuộc đời của mình để phát triển và sử dụng món quà tâm linh ấy - biết rằng tiền bạc của người khác không bao giờ mua được nó, tự do ý chí của một người thì không bao giờ được phép xâm phạm, và cũng không bao giờ vi phạm đến không gian linh hồn của người khác.

Con tưởng rằng Ngài từng nói rằng không có "đúng" và "sai". Vậy thì tất cả những cái "không bao giờ" trong câu đó là gì?

Mỗi lần Ta truyền xuống từ "luôn luôn" và "không bao giờ", đó là trong bối cảnh của việc Ta biết rằng con đang tìm cách hoàn thành, làm trọn vẹn những thứ mà con đang cố gắng làm.

Ta biết rằng con đang tìm cách để tiến hóa, phát triển về tâm linh, trở về với Cái Một Duy Nhất. Con đang tìm cách trải nghiệm bản thân như một phiên bản vĩ đại nhất, của cái tầm nhìn lớn nhất mà con từng biết về Con Là Ai.

Không có "đúng" và "sai", không có "được" và "không được" trong từ điển của Ta - như Ta từng nói rất nhiều lần - và con sẽ chẳng bao giờ bị thiêu đốt trong lửa địa ngục đời đời nếu như con thực hiện một lựa chọn "xấu xa", bởi vì "xấu xa" lẫn "địa ngục" là không tồn tại - tất nhiên, trừ phi con nghĩ rằng có có thật.

Thế nên có những quy luật tự nhiên được đặt ra trong thế giới vũ trụ vật chất - và một trong số đó là luật nhân quả.

Một trong những điều quan trọng nhất của luật nhân quả đó chính là:

Tất cả những gì mình gây ra thì chính mình phải lãnh chịu hậu quả.

Cái đó nghĩa là gì ?

Bất cứ thứ gì con gây ra khiến cho người khác phải chịu đựng, thì một ngày con cũng phải trải nghiệm điều ấy.

Các thành viên trong cộng đồng Thời Đại Mới của các con có cách nói hơi màu mè một chút.

"Những gì diễn ra xung quanh, đến xung quanh."

Đúng thế. Một số người biết được điều này qua lời dạy của Jesus: "Hãy đối xử với người khác như các con đối xử với chính mình".

Chúa Giêsu đã giảng dạy về luật nhân quả. Cũng có thể gọi là Luật Chủ Chốt. Hơi giống như Chỉ Thị ban hành cho Kirk, Picard, và Janeway.^[8]

Hey, Thượng Đế là "fan trung thành" của Star Trek đấy!

Ngài giỡn đấy à! Con viết được phân nửa rồi. Tốt hơn hết đừng để Gene nghe được Ngài đã nói thế.

Thôi nào! Gene bảo Ta nói thế đấy.

Ngài cũng đang liên lạc với Gene Roddenberry sao?

Cả Carl Sagan, và Bob Heinlein, và toàn bộ "băng đảng" ở đó.

Ngài biết đấy, chúng ta không nên giỡn như thế. Nó làm con mất niềm tin vào cuộc đối thoại này.

Ta biết. Một cuộc đối thoại với Thượng Đế thì bắt buộc phải nghiêm túc.

Vâng, ít nhất cũng phải đáng tin cậy chút chứ.

Không ai tin rằng Ta đã kết nối với Gene, Carl và Bob ư? Ta phải nói cho họ biết mới được. Thôi được rồi, quay trở lại làm thế nào mà con có thể phân biệt được một nhà ngoại cảm "lừa đảo" nào. Một nhà tâm linh thật sự biết và sống theo Lời Hướng Dẫn Căn Bản. Đó là lý do tại sao, nếu con yêu cầu cô ấy khiến cho "người yêu cũ" quay trở lại, hay là đọc thể aura của một người khác qua khăn tay hay là bức thư mà con có, một nhà ngoại cảm thực thụ sẽ nói với con thế này:

⁸ Star Trek series.

"Tôi xin lỗi, tôi không thể làm điều đó được. Tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào, xâm phạm đến, hoặc nhòm ngó vào con đường đi của một người khác".

"Tôi sẽ không cố gắng gây ảnh hưởng đến trực tiếp, hoặc tác động đến sự lựa chọn của họ trong bất kỳ trường hợp nào".

"Và tôi sẽ không tiết lộ cho bạn bất cứ thông tin về bất kỳ vấn đề cá nhân hoặc tư nhân nào".

Nếu có kẻ cung cấp "dịch vụ" đó cho con, thì kẻ đó chính là đồ vô lương tâm, lợi dụng điểm yếu và sự tổn thương của con để moi tiền.

Vậy còn những nhà ngoại cảm mà giúp chúng ta xác định vị trí một người thân yêu đã mất tích thì sao - có thể là một đứa trẻ bị bắt cóc, hay một thiếu niên đi bụi mà không thể trở về nhà, mặc dù họ rất muốn? Vậy còn trường hợp về việc xác định vị trí một người - đã chết hoặc còn sống hay không - cho cảnh sát, trường hợp ấy thì sao?

Tất nhiên, những câu hỏi này đã trả lời chính nó. Một nhà ngoại cảm thực thụ luôn luôn tránh việc áp đặt ý muốn của mình lên người khác. Cô ấy ở đó chỉ vì mục đích duy nhất, là giúp đỡ.

Vậy nếu nhờ một nhà ngoại cảm liên lạc với người đã khuất thì có ổn không? Chúng ta có nên cố gắng tiếp cận những người đã "khuất"?

Tại sao con lại muốn thế?

Để xem họ có muốn nhắn nhủ, hay muốn nói điều gì với chúng con hay không?

Nếu ai đó ở "thế giới bên kia" có điều gì đó mà họ muốn cho con biết, họ sẽ tìm ra cách để khiến cho con biết điều đó, đừng lo lắng.

Các dì, chú, bác, anh, chị, cha, mẹ, vợ, chồng, và người yêu đã "qua đời" vẫn đang tiếp tục cuộc hành trình riêng của họ, trải nghiệm niềm vui hoàn toàn, di chuyển hướng tới sự hiểu biết hoàn toàn.

Nếu họ muốn trở về với con - để xem tình hình con ra sao, để mang lại cho con một lời nhắn rằng họ rất ổn, bất cứ điều gì - hãy tin tưởng rằng họ sẽ làm điều đó.

Sau đó, hãy để ý những "dấu hiệu" và nắm bắt nó. Đừng cho rằng nó là trí tưởng tượng của con, hay là điều mơ tưởng, hay trùng hợp ngẫu nhiên. Quan sát thông điệp, và con sẽ nhận được nó.

Con biết một người phụ nữ đang chăm sóc ông chồng đã gần chết, và cô ấy cầu xin anh ta rằng: Nếu như anh ấy phải đi, hãy làm ơn trở lại với cô và cho cô biết anh ấy vẫn ổn. Ông ấy đã hứa như thế, và qua đời hai ngày sau đó. Chưa tới một tuần sau, nửa đêm cô ấy chợt thức dậy và có cảm giác rằng có ai đó đã ngồi lên giường, sát bên cô. Khi cô mở mắt ra, cô đã thề rằng mình nhìn thấy chồng, đang ngồi ở chân giường, mỉm cười với cô ấy. Nhưng khi cô ấy chớp mắt và nhìn một lần nữa, ông đã biến mất. Sau đó cô ấy kể chuyện cho con, và nói rằng có lẽ cô ấy đã bị ảo giác.

Đúng, điều này rất phổ biến. Con nhận được những dấu hiệu, không thể chối cãi, cực kỳ rõ ràng, và con đã lơ chúng đi. Hoặc cho rằng tâm trí mình đang đùa giỡn, đang đánh lừa.

Giờ thì con cũng đang như thế đấy, với cuốn sách này.

Tại sao chúng ta lại làm như thế nhỉ? Tại sao chúng ta cầu xin một cái gì đó - giống như sự thông thái có trong ba cuốn sách này - rồi lại gạt bỏ đi niềm tin rằng chúng ta đã nhận được chúng?

Bởi vì con nghi ngờ thanh danh của Thượng Đế. Giống như Thomas, con có để xem, cảm thấy, chạm vào, trước khi con tin. Tuy nhiên, điều mà con muốn biết lại không thể nhìn thấy được, cảm nhận, hoặc chạm vào được. Đó là một khía cạnh khác. Con đã không chào đón nó, con đã không sẵn sàng. Tuy nhiên, đừng băn khoăn. Một khi học sinh chuẩn bị xong, thì người thầy sẽ xuất hiện.

Có phải Ngài đang nói - quay trở lại với câu hỏi một chút - rằng chúng ta không nên tìm gặp một nhà ngoại cảm hoặc dự một buổi gọi hồn để liên lạc với người ở thế giới bên kia không?

Ta không nói rằng con nên hay không nên làm những điều đó. Ta chỉ không chắc nó sẽ trở nên như thế nào.

Nào, giả sử con có điều gì đó muốn nói với những người khác, chứ không phải một điều gì con muốn nghe từ họ, thế thì sao?

Con có bao giờ tưởng tượng rằng con có thể nói và họ thì không nghe thấy được không? Những suy nghĩ nhỏ nhất của con về một sinh mệnh đang tồn tại ở nơi mà con gọi là "thế giới bên kia" sẽ đánh thức họ bay đến với con!

Bất cứ một suy nghĩ hay ý tưởng nào của con về người mà con gọi là "đã khuất" đều không thoát ra được khỏi cái nhận thức hoàn toàn của Bản Chất sinh mệnh người ấy. Không cần thiết phải sử dụng cách liên lạc như vậy. Tình yêu chính là "phương tiện tốt nhất" của sự liên lạc.

À, vậy "liên lạc 2 chiều", thần giao cách cảm là như thế nào? Nó có phải là một cách hữu ích không? Cách liên lạc ấy có được phép không? Nó có tào lao không? Có nguy hiểm không?

Con đang nói về cách liên lạc với Linh hồn Thần thánh. Có, cách liên lạc đó là có thể. Nó có nguy hiểm không? Nếu như con sợ, thì hầu hết mọi thứ đều "nguy hiểm". Con sợ thứ gì, thì con tạo ra nó. Tuy nhiên, thật sự mà nói thì chẳng có gì đáng sợ hãi cả.

Những người thân yêu không bao giờ rời xa con, chỉ cần một suy nghĩ gửi đi, họ sẽ luôn bên con mỗi lúc con cần, sẵn sàng cho lời khuyên hoặc tư vấn thoải mái. Nếu như con quá căng thẳng không biết người thân yêu của con có đang "sống tốt" hay không, họ sẽ gửi cho con một dấu hiệu, một "tin nhắn" cho phép con biết được mọi thứ đều ổn.

Con không cần phải kêu tên họ, bởi vì linh hồn những người thương yêu con trong cuộc sống, bị thu hút bởi con, bị kéo về phía con, bay đến với con, bất kể lúc nào họ cảm nhận được con gặp khó khăn hoặc những rối loạn xảy đến với con.

Khi họ tìm hiểu về những khả năng của sự tồn tại mới, một trong những điều đầu tiên có thể làm đó chính là cung cấp sự trợ giúp và an ủi cho những người mà họ yêu thương. Và con sẽ cảm thấy sự hiện diện an ủi của họ nếu con đang thực sự mở cửa cho họ.

Vì thế, câu chuyện mà con nghe được từ những người "dám thề độc" rằng người thân của họ đã chết nhưng đã xuất hiện trong phòng có thể là đúng sự thật.

Hầu hết là đúng. Người ta có thể ngửi thấy mùi nước hoa hay mùi của người thân yêu, hoặc cảm nhận được làn khói của điếu xì gà mà họ hút, hoặc nghe vang vọng đâu đây một bài hát mà họ thường ngâm nga. Hoặc, bỗng từ đâu, một số đồ vật cá nhân của họ xuất hiện. Một chiếc khăn tay, ví tiền, vài cái khuy măng-set hoặc một món trang sức "xuất hiện" mà "không có lý do". Nó được "tìm thấy" trên nệm ghế, hay là dưới một chồng tạp chí cũ. Nó đây rồi. Một bức tranh, một bức ảnh chụp, về kỷ niệm đặc biệt - mỗi khi con nhớ đến hoặc cảm thấy buồn vì cái chết của họ. Những điều này không đơn giản chỉ là "bỗng xảy ra". Những điều này không đơn giản chỉ là "bỗng xuất hiện" trùng hợp. Ta nói cho con biết điều này: Không có gì là ngẫu nhiên trong vũ trụ.

Điều này là rất bình thường. Rất phổ biến.

Bây giờ, trở lại với câu hỏi của con: Con có cần phải có một người gọi là "người truyền đạt trung gian" hay là "người lên đồng" , một "kênh" để liên lạc với những sinh mệnh đã lìa khỏi thân xác không? Không. Nó có hữu ích không? Thỉnh thoảng thôi. Nó quá phụ thuộc, dựa dẫm vào một nhà ngoại cảm hay một người truyền đạt trung gian - và lệ thuộc vào cảm hứng của họ.

Nếu ai đó làm việc theo cách này với con - hoặc làm bất kỳ loại "lên đồng" nào đó - mà đòi phí cao, thì hãy chạy cho nhanh, đừng có cuốc bộ. Những người đó có thể chỉ làm việc vì tiền mà thôi. Đừng ngạc nhiên nếu con bị "dính" vào việc phải trở đi trở lại đó nhiều lần, nhiều tuần hoặc nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, vì họ đang kiếm chác trên mong muốn và nhu cầu liên lạc với "thế giới linh hồn" của con.

Người nào mà chỉ ở đó như một người hướng dẫn tinh thần, sẽ không đòi hỏi gì nhiều cho bản thân anh ta, ngoại trừ vài thứ cần thiết để duy trì công việc mà anh ta đang làm.

Nếu một nhà ngoại cảm hay là một người truyền đạt trung gian đồng ý giúp con, hãy chắc chắn rằng con đáp trả lại toàn bộ sự giúp đỡ đó, tốt nhất con có thể. Đừng lợi dụng sự rộng lượng quảng đại, lòng hảo tâm của linh hồn, bằng cách trả ơn thật ít, thậm chí không trả gì cả, mặc dù con biết rằng con có thể làm được nhiều hơn thế.

Hãy nhìn vào những người đang thực sự phục vụ thế giới, chân chính tìm cách chia sẻ sự thông thái và hiểu biết, cái nhìn sâu sắc và sự thấu hiểu, quan tâm chăm sóc và lòng từ bi. Chu cấp cho những người này , thật đáng hoàng đâu ra đấy. Đáp ơn họ bằng lòng tôn kính. Dành cho họ những khoản ưu đãi. Vì họ là những người mang lại Ánh Sáng

CHƯƠNG 7

Chúng ta đã đề cập đến rất nhiều thứ ở đây. Chàng trai à, chúng ta đã thực sự đề cập đến rất nhiều thứ. Liệu chúng ta có thể thay đổi sang vấn đề khác không? Con đã sẵn sàng để tiếp tục chưa?

Con đã sẵn sàng chưa?

Vâng, con đang sẵn sàng lẫn mình đây. Con đã hoàn toàn sẵn sàng. Và con muốn hỏi tất cả những câu hỏi mà con đã phải chờ đợi đến ba năm chỉ để hỏi.

Không sao. Bắt đầu nào.

Tuyệt thật. Ngay bây giờ con muốn nói chuyện về một trong những điều bí ẩn bí truyền. Ngài vui lòng nói cho con biết về sự luân hồi được không?

Tất nhiên rồi.

Nhiều tôn giáo nói rằng luân hồi là một học thuyết sai lầm, chúng ta chỉ có một đời sống duy nhất, một cơ hội duy nhất.

Ta biết. Điều đó không chính xác đâu.

Làm sao mà họ có thể sai lầm về một điều quan trọng như thế? Làm thế nào mà họ lại không biết sự thật về một thứ rất cơ bản như vậy?

Con phải hiểu rằng con người có nhiều nỗi sợ hãi mà nền tảng là tôn giáo với giáo lý của nó bao quanh học thuyết về Đức Chúa Trời, Đáng được tôn thờ và kính sợ.

Đó là vì sự kính sợ trong toàn bộ xã hội trên Trái đất đã tự cải cách chính nó khi chuyển từ chế độ mẫu hệ sang chế độ gia trưởng. Đó là sự kính sợ mà thời gian đầu các linh mục đã gieo vào con người để "tu bổ con đường tà của họ" và "chú ý đến lời của Thiên Chúa". Đó là sự tôn kính mà giáo hội đã thêm vào để kiểm soát những tín đồ của họ.

Một nhà thờ thậm chí còn tuyên bố rằng Chúa sẽ trừng phạt con nếu con không đi nhà thờ vào mỗi Chủ nhật. Không đi lễ đã được quy là một tội lỗi.

Và không chỉ có đi lễ. Mọi người phải đi đều đặn một nhà thờ cụ thể. Nếu con đi đến một nhà thờ của một giáo phái khác, đó cũng là một tội lỗi. Đây là một nỗ lực nhằm kiểm soát, rõ ràng và đơn giản, bằng cách sử dụng sự sợ hãi. Điều đáng ngạc nhiên ở đây là, nó đã vận hành tốt. Chết tiệt thật⁹, nó vẫn hoạt động hiệu quả.

⁹ Hell: Còn có nghĩa là địa ngục

Này, Ngài là Thượng Đế. Đừng chửi thề chứ.

Ai chửi thề? Ta đã nói lên một bản tuyên bố về sự thật. Ta đã nói, "Địa ngục - nó vẫn còn hoạt động hiệu quả".

Mọi người luôn luôn tin vào địa ngục, và Đức Chúa Trời sẽ cho họ vào đó, chừng nào họ vẫn còn tin rằng Đức Chúa Trời cũng giống như con người - tàn nhẫn, tự cao, không hề khoan nhượng, và đầy căm thù.

Trong quá khứ, hầu hết mọi người không thể tưởng tượng một Đức Chúa Trời có thể vượt lên trên tất cả các điều đó. Vì họ đã thừa nhận lời giáo huấn của nhiều nhà thờ nên họ "sợ sự trừng phạt khủng khiếp của Thiên Chúa".

Đó là, nếu như người dân không thể tin vào chính bản thân mình có thể trở thành người tốt, có thể hành động một cách thích đáng, dựa trên đường lối và sự lành mạnh về tinh thần. Vì thế, họ đã phải tạo ra một tôn giáo dạy giáo lý về sự giận dữ, sự trừng phạt của Thượng Đế nhằm giữ họ đi trên đúng con đường.

Giờ thì các ý tưởng về luân hồi đã phá quấy tất cả những điều đó.

Sao thế được? Điều gì làm nên cái giáo lý đầy đe dọa đó?

Giáo hội đã tuyên bố rằng các con sẽ tốt đẹp hơn, hoặc nhiều thứ nữa - và theo học thuyết về luân hồi đầu thai: "Con sẽ có một cơ hội khác sau việc làm này, và một cơ hội khác sau việc làm kia. Và vẫn còn nhiều cơ hội nữa. Vì thế đừng lo lắng. Cứ làm những gì tốt nhất con có thể. Đừng trở nên bị tê liệt vì sự sợ hãi khiến con không thể nhúc nhích được. Hứa với chính mình để làm tốt hơn, và sẽ làm được điều đó."

Lẽ tự nhiên, Giáo hội thừa ban đầu không thể có những thứ như thế. Vì vậy, nó đã làm hai điều. Thứ nhất, nó lên án học thuyết luân hồi là dị giáo. Sau đó, nó tạo ra nghi lễ xưng tội. Xưng tội có thể cho những người năng đi nhà thờ có một hứa hẹn về sự tái sinh. Đó chính là, cho anh ta một cơ hội khác.

Vì thế chúng ta đã có một thiết lập, nơi mà Thiên Chúa sẽ trừng phạt con vì tội lỗi của con, trừ khi con thành tâm thú nhận chúng. Khi đó con có thể cảm thấy an toàn, và biết rằng Thiên Chúa đã lắng nghe lời thú nhận và tha thứ cho con.

Đúng. Nhưng đó là một cái bẫy. Lời Xá tội này có thể không đến trực tiếp từ Thiên Chúa. Nó phải thông qua nhà thờ, những linh mục nhấn mạnh rằng cần phải "ăn năn hối lỗi". Chúng là những lời cầu nguyện thường xuyên, cần thiết cho một kẻ phạm tội. Giờ thì các con có hai điều để giữ chân những tín đồ của các con.

Các nhà thờ còn đặt ra việc xưng tội là một điều bắt buộc, sau đó liền thông báo rằng nó cũng là một tội nếu như không đi xưng tội. Mọi người bắt buộc phải làm điều đó một năm ít nhất một lần. Nếu họ không làm thế, Thiên Chúa sẽ có một lý do khác để nổi giận.

Ngày càng có nhiều luật lệ hơn - nhiều điều trong số đó rất độc đoán và gàn dở - bắt đầu được ban hành bởi các nhà thờ, mỗi quy tắc có sức mạnh trừng phạt bất tử của Thiên Chúa ở đằng sau, tất nhiên, trừ khi làm sai luật thì phải thú nhận tội lỗi. Sau đó, con người sẽ được tha thứ bởi Thiên Chúa, và tránh khỏi việc bị kết tội.

Nhưng bây giờ có một vấn đề khác nữa. Người ta đã nhận ra rằng điều này có nghĩa là họ có thể làm bất cứ điều gì, miễn là họ thú nhận nó. Nhà thờ đã rơi vào tình huống khó xử. Sự sợ hãi đã rời khỏi trái tim của con người. Số người đi lễ nhà thờ và các tín đồ đã giảm xuống. Người ta đến "thú nhận tội lỗi" mỗi năm một lần, nói về sự ăn năn sám hối của mình, những tội lỗi của họ được tuyên bố xóa bỏ, và họ lại tiếp tục với cuộc sống của mình.

Không có câu hỏi nào về điều đó cả. Một cách có thể khơi dậy nỗi sợ hãi trong trái tim loài người lại được đặt ra.

Vì thế luyện ngục đã được phát minh ra.

Luyện ngục ư?

Luyện Ngục. Nó được mô tả như là một nơi giống như địa ngục, nhưng không vĩnh viễn đời đời. Giáo lý mới này công nhiên nói rằng Chúa sẽ làm cho con phải đau khổ vì tội lỗi của mình, thậm chí ngay cả khi con đã thú nhận chúng.

Theo giáo lý, một số lượng nhất định của sự đau khổ đã được định ra bởi Thiên Chúa cho mỗi linh hồn không hoàn hảo, dựa vào số lượng và loại tội. Có những tội "trọng" và tội "nhẹ". Những tội trọng sẽ làm cho con xuống địa ngục nếu không xưng tội trước khi chết.

Một lần nữa, số người tham dự nhà thờ lại tăng vọt. Số tiền quyên góp cũng được tăng lên, và đặc biệt là sự đóng góp cho giáo lý về luyện ngục cũng là một cách để con người thoát khỏi việc trừng phạt.

Xin lỗi, thế nghĩa là sao?

Theo như giáo huấn của Nhà thờ, một người có thể nhận được một sự xá tội đặc biệt - nhưng một lần nữa, nó không đến trực tiếp từ Chúa - mà từ một người có chức trong nhà thờ. Những sự ân xá đặc biệt giải phóng một người khỏi sự đau khổ trong luyện ngục mà họ đã "kiếm được" với tội lỗi của họ - hoặc ít nhất một phần của nó.

Giống như "đáp trả cho hành vi tốt" đúng không?

Đúng. Nhưng, tất nhiên là, những sự hủy bỏ bản án này có rất ít. Nói chung, họ là những người đã làm một số đóng góp đáng chú ý cho nhà thờ.

Với một khoản đóng góp thực sự lớn, một người có thể có được một sự ân xá tuyệt đối. Điều này có nghĩa là không bao giờ phải ở trong luyện ngục nữa. Đó là một vé đi thẳng tới Thiên Đàng.

Đây là một đặc ân từ Thiên Chúa chỉ có sẵn cho một vài người. Thành viên hoàng gia, có lẽ thế. Và những người siêu giàu. Lượng của cải, đồ trang sức, và đất đai biểu tặng cho nhà thờ để trao đổi lấy sự ân xá tuyệt đối là rất nhiều. Nhưng sự đặc quyền hoàn toàn đó đã mang lại niềm thất vọng to lớn và oán giận đối với quần chúng.

Những người nông dân nghèo nhất không có hy vọng đạt được một sự ân xá của giám mục - và vì thế họ đã mất niềm tin với hệ thống nhà thờ, với lượng người đi nhà thờ một lần nữa bị đe dọa sẽ giảm xuống.

Sau đó họ đã làm gì?

Họ đưa ra buổi lễ cầu nguyện đặc biệt với những cây nến.

Mọi người có thể đến nhà thờ và thắp một ngọn nến trong buổi cầu nguyện đặc biệt cho "các linh hồn nghèo khổ nơi luyện ngục", và bằng cách đọc kinh cầu nguyện (một loạt các lời cầu nguyện theo một thứ tự cụ thể mà mất khá nhiều thời gian để hoàn thành), họ có thể giảm bớt những năm tháng giam cầm trong luyện ngục bằng những lời cầu xin tha thiết, nếu Thượng Đế cho phép.

Họ không thể làm bất cứ điều gì cho bản thân, nhưng ít nhất họ có thể cầu nguyện và thương xót cho những người đã khuất. Tất nhiên, nó sẽ hữu ích hơn nếu một hoặc hai đồng xu được thả vào mỗi cây để cắm nến.

Rất nhiều ngọn nến nhỏ nhấp nháy bên trong rất nhiều chiếc cốc thủy tinh màu đỏ, rất nhiều đồng peso và đồng xu đã được thả vào các hộp thiếc, trong một nỗ lực khiến Ta "giảm bớt" sự trừng phạt và khổ đau trên các linh hồn còn trong luyện ngục.

Phù! Điều này thật khó tin. Và ý Ngài có nghĩa là con người không thể nhìn thấy sự thật thông qua tất cả những điều đó? Mọi người không nhìn thấy nó như là một sự nỗ lực lừa dối của một Giáo hội tuyệt vọng, nhằm giữ cho các tín đồ tuyệt vọng làm bất cứ điều gì để tự bảo vệ mình từ kẻ lừa dối mà họ gọi là Thiên Chúa? Ý Ngài là con người thực sự mang tới thứ vớ vẩn này?

Đúng là như vậy.

Không có gì ngạc nhiên khi nhà thờ tuyên bố luân hồi đầu thai là sai sự thật.

Đúng vậy. Tuy nhiên, khi Ta tạo ra con, Ta đã không tạo ra con để con có thể sống một đời - một khoảng thời gian nhỏ bé, thực sự là như thế, so với tuổi của vũ trụ - tạo ra sai lầm mà con chắc chắn sẽ tạo ra, sau đó chờ đợi trong hy vọng về điều tốt nhất vào lúc cuối cùng. Ta đã cố gắng hình dung việc thiết lập nó theo cách như vậy, nhưng Ta không bao giờ có thể hình dung ra những thứ Ta sẽ trở thành.

Con không bao giờ có thể đoán được nó. Đó là lý do tại sao con phải tiếp tục nói những điều như, "Đức Chúa Trời làm việc theo những cách bí ẩn, Những điều kỳ diệu của Ngài được thực hiện". Nhưng Ta không làm việc theo cách kỳ bí như vậy.

Tất cả những gì Ta làm đều có một lý do, và nó thật hoàn hảo và rõ ràng. Ta đã giải thích lý do tại sao Ta tạo ra con, và mục đích cuộc sống của con, nhiều lần trong bộ ba cuốn sách này.

Sự luân hồi tái sinh hoàn toàn phù hợp vào mục đích đó, nó là thứ Ta tạo ra và trải nghiệm Ta Là Ai thông qua con, đời này sau đời khác, và thông qua ý thức của hàng triệu sinh mệnh khác Ta đã sắp xếp trong vũ trụ.

Vậy sau đó CÓ một cuộc sống khác?

Tất nhiên là có. Con có thực sự tin rằng các con đang cô đơn trong vũ trụ rộng lớn này không? Nhưng đó là một chủ đề khác có thể chúng ta sẽ nói đến sau này. . . .

. . . . Ngài hứa nhé?

Ta hứa.

Vì vậy, mục đích của con là như một linh hồn, để trải nghiệm bản thân là Tất Cả. Chúng Ta đang tiến hóa. Chúng Ta đang... trở thành.

Trở thành cái gì? Chúng Ta không biết! Chúng Ta không thể biết cho đến khi Chúng Ta trở thành nó! Nhưng đối với Chúng Ta, cuộc hành trình ấy chính là niềm vui. Và ngay khi Chúng Ta "tới được đó", ngay khi Chúng Ta tạo ra ý tưởng cao nhất về Chúng Ta Là Ai tiếp theo, Chúng Ta sẽ tạo ra một suy nghĩ to lớn hơn, một ý tưởng cao hơn, và tiếp tục cuộc hành trình với niềm vui mãi mãi.

Con có đi cùng Ta không?

Có chứ. Nhân tiện, con gần như có thể lặp lại nguyên văn điều này.

Tốt.

Vì vậy, ... điểm đến và mục đích của cuộc sống của con chính là để quyết định Con Thực Sự Là Ai. Con đang làm điều đó mỗi ngày. Với mỗi hành động, mỗi ý nghĩ, mỗi lời nói. Đó là những gì con đang làm.

Đến mức con phải hài lòng với điều đó – hài lòng Ai Là Con với trải nghiệm của con - tới mức mà con sẽ gắn bó, nhiều hơn hoặc ít hơn, với việc tạo ra, việc thay đổi chỉ một điều nhỏ ở đây và ở đó, để đến với sự hoàn hảo gần và gần hơn nữa.

Paramahansa Yogananda^[10] là một ví dụ của một người đã rất gần với "sự hoàn hảo", giống như ông đã "vẽ nên bức tranh" về bản thân mình. Ông đã có một ý nghĩ rất thông suốt về bản thân, và về mối quan hệ của ông ấy với Ta, ông đã sử dụng cuộc sống của mình để "vẽ ra bức tranh" đó. Ông đã muốn trải nghiệm ý tưởng của ông về bản thân mình trong một thực tại của chính ông, để biết mình là ai đó, một trải nghiệm thực sự.

Babe Ruth đã làm được điều tương tự. Ông đã có một ý tưởng rất rõ ràng về bản thân mình, về mối liên quan với Ta, và ông đã sử dụng cuộc đời mình để phác họa ra điều đó, để biết chính mình trong trải nghiệm của mình.

Không nhiều người sống đạt đến mức độ đó. Bây giờ cứ giả dụ như này, nhà hiền triết Yogananda và Babe có hai ý tưởng hoàn toàn khác nhau về bản thân họ, nhưng cả hai đều chơi với chúng một cách tuyệt diệu.

Họ cũng đều đã có những ý tưởng khác nhau về Ta, chắc chắn là như vậy, và nó đến từ các cấp độ khác nhau của nhận thức về Ta Là Ai, và về mối quan hệ thật sự của họ đối với Ta. Và những cấp độ của nhận thức đã được phản ánh trong ý nghĩ, lời nói, và hành động của họ.

Một người ở một nơi hòa bình và thanh thản nhất trong cuộc đời của anh ta, và mang lại hòa bình và thanh thản sâu sắc cho người khác. Nhưng người kia thì ở nơi đầy lo sợ, bất ổn, và giận dữ thường xuyên (đặc biệt khi anh không thể đi đúng đường của mình), và mang lại sự rối loạn cho cuộc sống của những người xung quanh anh ta.

Cả hai đều có cái tâm tốt lành, tuy nhiên - không bao giờ có một thử thách nhẹ nhàng hơn so với Babe - và sự khác biệt giữa cả hai, là một người hầu như không đạt được bất cứ thứ gì về vật chất, nhưng không bao giờ muốn nhiều hơn những gì ông đã nhận, trong khi người kia "có tất cả mọi thứ", và không bao giờ có những gì ông thực sự muốn.

¹⁰ Paramahansa Yogananda (5-1-1893 – 7-1952), là một yogi người Ấn Độ. Ông là người khởi xướng việc đem những lời dạy về thiền định và Kriya Yoga sang thế giới phương Tây. Cuốn sách của ông, *Autobiography of a Yogi*, (Tự truyện của một nhà Yogi) đã giới thiệu cho vô số thế hệ những trí tuệ vượt thời gian của Ấn Độ.

Nếu đó là kết thúc dành cho George Herman, Ta cho rằng tất cả chúng ta đều có thể cảm thấy một chút buồn về điều đó, nhưng cái linh hồn thể hiện chính nó qua Babe Ruth là còn cách rất xa với việc hoàn tất quá trình, mà chúng ta gọi là sự tiến hóa. Nó đã có một cơ hội để xem xét lại những kinh nghiệm nó tạo thành cho chính nó, cũng như những kinh nghiệm nó tạo ra cho những người khác, và bây giờ nó đi đến quyết định điều mà nó muốn trải nghiệm, như việc nó cố gắng tạo ra và tạo ra nó một lần nữa trong một phiên bản huy hoàng và vĩ đại hơn nữa.

Chúng ta sẽ bỏ lại câu chuyện về hai linh hồn ở đây, bởi vì cả hai đã thực hiện sự lựa chọn tiếp theo của họ về những gì họ muốn trải nghiệm lúc này - và trên thực tế, cả hai đều đang trải qua điều đó.

Ý Ngài là cả hai đều đã từng tái sinh vào hai cơ thể khác nhau?

Nó sẽ là một sai lầm khi giả định rằng sự luân hồi tái sinh - là trở về một cơ thể vật lý - là quyền lựa chọn duy nhất mở ra cho họ.

Các tùy chọn khác là gì?

Sự thật là, bất cứ điều gì họ muốn họ trở thành.

Ở đây Ta vừa giải thích những thứ sẽ xảy ra sau cái mà các con gọi là cái chết của mình.

Một số linh hồn cảm thấy ở đây có rất nhiều thứ họ muốn biết, và vì thế họ tìm thấy chính mình qua việc "đi học", trong khi các linh hồn khác - mà con gọi là "linh hồn già dặn" - thì đang dạy cho họ. Và họ dạy dỗ những gì? Rằng họ chẳng có gì phải học cả. Rằng họ không có bất cứ điều gì để phải học. Tất cả những gì họ phải làm là ghi nhớ. Nhớ Họ Thực Sự Là Ai và Là Gì.

Họ được "dạy" rằng những kinh nghiệm của Họ Là Ai sẽ đạt được qua các hoạt động của họ, thông qua việc trở thành thứ đó. Họ đã được nhắc nhở về điều này bằng việc nó nhẹ nhàng thể hiện ra cho họ.

Những linh hồn khác đã ghi nhớ điều này ngay khi họ đến được "thế giới bên kia", hoặc sau khi họ đến đó một lúc. (Ta đang sử dụng ngôn ngữ mà con đã quen thuộc, nói bằng tiếng mẹ đẻ của con, nhiều nhất có thể, để giữ cho các từ không sai lệch). Tiếp theo, các linh hồn này có thể tìm kiếm niềm vui trực tiếp từ việc trải nghiệm bản thân như bất cứ thứ gì họ muốn "trở thành". Họ có thể chọn từ hàng triệu, hàng tỷ các khía cạnh của Ta, để trải nghiệm điều đó. Một số có thể lựa chọn trở về với hình dạng vật lý để làm điều đó.

Bất cứ hình dạng vật lý nào ư?

Bất cứ hình dạng nào.

Sau đó, một sự thật là linh hồn có thể trở lại như loài động vật - Thượng Đế có thể là một con bò cái đúng không? Và những con bò đó có thực sự linh thiêng không? *Lạy Bò Thần!*

(Ahem.)

Xin lỗi.

Con đã có cả một đời để đứng lên mà diễn hài. Và, nhân tiện, hãy nhìn vào cuộc sống của con xem, con đã làm rất tốt.

Chà - bùm. Đó là một cú đạn vòng. Nếu con có một cái chũm chọe ở đây, con sẽ tặng cho Ngài một cái chũm chọe vỡ.

Cảm ơn, cảm ơn con.

Rất nghiêm túc đây, cậu trai trẻ...

Câu trả lời cho câu hỏi của con là - linh hồn có thể trở thành động vật hay không - có, tất nhiên là có thể. Câu hỏi thực sự là, nó buộc phải như thế đúng không? Câu trả lời là, không phải như vậy.

Vậy động vật cũng có linh hồn sao?

Bất cứ ai từng nhìn chăm chăm vào mắt của một con vật đều đã biết câu trả lời đó.

Vậy làm thế nào con biết được đó không phải là bà ngoại của con, trở lại thành con mèo của con?

Quá Trình mà chúng ta đang thảo luận ở đây là sự tiến hóa. Tự sáng tạo và tiến hóa. Và sự tiến hóa tiến lên theo một con đường. Hướng lên. Hướng lên mãi.

Mong muốn lớn nhất của linh hồn là trải nghiệm các thế cao hơn và cao hơn của chính nó. Và do đó, nó tìm cách để đề cao lên, không phải là đi xuống, trên thước đo tiến hóa, cho đến khi nó trải nghiệm cái được gọi Niết bàn - nơi mà trở thành Cái Một Duy Nhất với Tất cả. Đó là, với Ta.

Nhưng nếu linh hồn mong muốn trải nghiệm lên cao hơn và cao hơn, tại sao nó thậm chí cần phải trở về như một con người?

Chắc chắn đó không thể là một bước tiến "lên cao".

Nếu linh hồn trở về với hình dạng con người, nó luôn luôn là một nỗ lực cần thiết để trải nghiệm hơn nữa, và do đó, tiến hóa hơn nữa. Có rất nhiều cấp độ dễ nhận thấy của tiến hóa và đã được biểu hiện trong nhân loại.

Một người có thể trở lại vài kiếp - hàng trăm kiếp - và tiếp tục tiến hóa lên cao. Tuy nhiên trong tiến trình đi lên, khát vọng vĩ đại nhất của linh hồn, đó là không phải trở lại với một dạng tiến hóa thấp hơn. Vì vậy, sự trở lại như vậy thường không xảy ra. Không diễn ra cho đến khi linh hồn đạt đến cuộc hội ngộ tối thượng với Cái Tổng Thể.

Điều đó phải có nghĩa là có "linh hồn mới" đi vào hệ thống mỗi ngày, vào các dạng sống thấp hơn.

Không. Mỗi linh hồn đã từng được tạo ra thì đã được tạo ra Chỉ Một Lần. Tất cả chúng ta đều ở đây Ngay Bây Giờ. Tuy nhiên, như Ta đã giải thích trước đây, khi một linh hồn (một phần của Ta) đạt đến sự nhận thức tối thượng, nó có tùy chọn để "bắt đầu lại", nghĩa là "quên đi mọi thứ", vì thế nó có thể nhớ lại tất cả thêm một lần nữa, và tự tạo ra chính nó thêm một lần nữa. Bằng cách này, Thượng Đế tiếp tục trải nghiệm lại Tự Thân Mình.

Linh hồn cũng có thể chọn để "tái chế" thông qua một hình thức sự sống cụ thể ở một mức độ cụ thể như họ mong muốn.

Không có luân hồi tái sinh - không có khả năng quay trở lại dạng vật lý - linh hồn sẽ phải hoàn thành tất cả mọi thứ mà nó tìm kiếm để thực hiện chỉ trong một đời, đó là một tỷ lần ngắn hơn so với một cái nháy mắt trong thời gian vũ trụ.

Vì vậy, vâng, tất nhiên, sự luân hồi tái sinh là một sự thật. Nó có thật, nó có mục đích, và nó là hoàn hảo.

Được rồi, nhưng có một điều làm con hơi băn khoăn. Ngài nói rằng không có gì gọi là thời gian, có nghĩa tất cả mọi thứ đang xảy ra ngay bây giờ. Điều đó có chính xác không?

Nó chính xác.

Và sau đó Ngài đã ngụ ý - và trong Cuốn 2 Ngài đã đi sâu vào đó - rằng chúng ta tồn tại ở "tất cả các thời gian" trên các cấp độ khác nhau, hoặc tại các thời điểm khác nhau, trong Không gian - Thời gian của vũ trụ.

Đó là sự thật.

Được rồi, nhưng bây giờ đây là nơi nó có vẻ điên loạn. Nếu một người là "con" trong một Không Gian - Thời Gian "chết đi", sau đó trở lại ở đây như một người khác... sau đó... sau đó, con là ai? Con sẽ phải tồn tại như là hai người trong cùng một lúc. Và nếu con tiếp tục làm điều này qua đời đời tới vĩnh viễn, giống như Ngài nói Con, vậy thì con đang là một trăm người cùng một lúc! Một ngàn. Một triệu. Một triệu phiên bản của một triệu người tại một triệu điểm trên Không Gian-Thời Gian Vũ Trụ.

Đúng thế.

Con không hiểu điều đó. Tâm trí của con không thể hình dung được nó.

Trên thực tế, con đã làm rất tốt. Đó là một khái niệm rất cao cấp, và con đã nắm bắt khá tốt nó.

Nhưng ... nhưng ... nếu đó là sự thật, vậy thì "con" - một phần của "con" là bất tử - phải được tiến hóa trong một tỷ cách khác nhau trong một tỷ hình thức khác nhau tại một tỷ thời điểm khác nhau trên Bánh Xe Vũ Trụ trong sự vĩnh cửu của thời gian.

Lại đúng nữa. Đó là chính xác những gì Ta đang làm.

Không, không! Con đã nói rằng đó là những gì con phải làm.

Lại đúng nữa. Đó là những gì Ta vừa nói.

Không, không, con nói là...

Ta hiểu những gì con đã nói. Con chỉ nói những gì Ta bảo con nói. Sự rắc rối ở đây là rằng con vẫn nghĩ rằng có nhiều hơn một người là Chúng Ta ở đây.

Vậy không có à?

Không bao giờ có nhiều hơn một người là chúng ta ở đây. Không bao giờ. Con thử tìm mà xem?

Ý Ngài là con chỉ đang nói chuyện với chính con ở đây?

Đại loại như thế?

Ý Ngài là Ngài không phải Thượng Đế?

Đó không phải là những gì Ta nói.

Ý Ngài là Ngài là Thượng Đế à?

Đó là những gì Ta đã nói.

Nhưng nếu Ngài là Thượng Đế, và Ngài là con, và con là Ngài - vậy thì ... vậy thì ... Con là Thượng Đế!

Người là Thượng Đế, đúng vậy. Điều đó là chính xác. Con là thế trong sự viên mãn.

Nhưng con không chỉ là Thượng Đế - con cũng là tất cả mọi người.

Đúng.

Nhưng - liệu điều đó có nghĩa là không có ai, và không có gì khác tồn tại ngoài con ra?

Ta đã có nói, Ta và Cha Ta là một?

Vâng, nhưng ...

Và có phải Ta đã không nói, Tất Cả Chúng Ta là Một?

Vâng. Nhưng con không biết ý Ngài có phải nghĩa đen không. Con nghĩ rằng Ngài ám chỉ nghĩa bóng. Con nghĩ nó là một lời phát biểu triết học, chứ không phải là một tuyên bố về sự thật.

Đó là một lời tuyên bố của sự thật. Tất cả chúng ta là Một. Đó có nghĩa là "những gì các người làm cho kẻ bé mọn nhất ở đây..., là các người làm cho Ta."

Bây giờ con đã hiểu chưa?

Rồi .

Ah, cuối cùng. Lần cuối cùng.

Nhưng - Ngài sẽ tha thứ cho con vì phản đối điều này chứ, nhưng..., khi con ở với một người khác - người phối ngẫu của con chẳng hạn, hoặc những đứa trẻ của con, nó cảm thấy rằng con tách rời với họ, rằng họ là một người khác với "con"

Nhận thức là một điều kỳ diệu. Nó có thể được chia thành hàng ngàn mảnh. Một triệu. Một triệu của một triệu lần.

Ta đã phân chia Tự Thân Ta thành một số lượng vô hạn các "mảnh ghép" - để mỗi "mảnh ghép" của Ta có thể nhìn lại Tự Thân Nó và chiêm ngưỡng sự kỳ diệu của Ta Là Ai Và Là Cái Gì.

Nhưng tại sao con buộc phải đi qua giai đoạn của sự lãng quên, của sự không có lòng tin? Con vẫn hoàn toàn không có niềm tin tưởng! Con vẫn còn dính cứng trong sự lãng quên.

Đừng gây khó khăn cho Tự Thân con. Đó là một phần của Quá Trình. Nó rất bình thường khi diễn ra theo cách đó.

Sau đó tại sao Ngài lại kể cho con tất cả những điều này?

Bởi vì con đang bắt đầu trở nên không vui vẻ. Sự sống đã bắt đầu trở nên không còn niềm vui nữa. Con đang bắt đầu theo kịp Quá Trình mà con đã quên rằng nó chỉ là một quá trình.

Và như vậy, con gọi tới Ta. Con yêu cầu Ta đến với con, giúp con hiểu, cho con thấy sự thật thần thánh, tiết lộ cho con những bí mật lớn nhất. Bí mật mà con đã giữ bên trong chính bản thân con. Bí mật về Con Là Ai.

Bây giờ Ta đã làm xong rồi. Giờ thì, một lần nữa, con đã được nhắc lại cho nhớ. Nó có quan trọng không? Nó có thay đổi cách con hành động vào ngày mai không? Nó có làm cho con thấy mọi thứ trở nên khác vào đêm nay không?

Bây giờ con sẽ chữa lành những tổn thương của những người bị thương chứ, dập tắt những mối lo lắng của sự sợ hãi chứ, đáp ứng nhu cầu của sự nghèo khổ chứ, kỷ niệm sự vĩ đại của các thành tựu, và thấy phiên bản của Ta ở khắp mọi nơi chứ?

Điều đáng ghi nhớ cuối cùng của sự thật này có thay đổi cuộc đời con, và cho phép con thay đổi cuộc sống của người khác hay không?

Hoặc có hay không việc con quay trở lại với sự quên lãng, rồi trở lại sự ích kỷ, và thăm lại, ở lại một lần nữa, với sự nhỏ bé của con người mà con tưởng tượng rằng đó là mình trước khi thức tỉnh?

Nó sẽ ra sao?

CHƯƠNG 8

Sự sống thật sự cứ tiếp diễn mãi mãi và mãi mãi, phải không?

Chắc chắn là thế.

Nó không có kết thúc ư.

Không có kết thúc.

Luân hồi đầu thai là có thật.

Đúng vậy. Con có thể quay trở lại với dạng con người, một hình thức vật lý mà có thể "chết", bất cứ khi nào con thích.

Chúng ta quyết định thời điểm chúng ta quay trở lại à?

"Nếu có thể" và "khi nào" - đúng là như thế.

Có phải chúng ta cũng có thể quyết định khi nào chúng ta rời đi không? Có phải chúng ta được chọn khi nào thì chúng ta chết?

Không có trải nghiệm nào được đặt ra mà chống lại nguyện vọng của linh hồn. Theo định nghĩa, điều đó là không thể, vì các linh hồn đều đang tạo ra mỗi một trải nghiệm.

Linh hồn không muốn gì hết. Linh hồn có tất cả mọi thứ. Tất cả sự khôn ngoan, tất cả sự hiểu biết, tất cả quyền năng, tất cả vinh quang. Linh hồn là một phần của Con mà không bao giờ ngủ, không bao giờ quên.

Vậy linh hồn có mong muốn cho thân xác chết không? Không. Mong ước của linh hồn chính là con không bao giờ chết. Tuy nhiên, linh hồn sẽ rời khỏi cơ thể - thay đổi sang dạng cơ thể khác của nó, để lại toàn bộ thân xác phía sau - như thả rơi một cái mũ khi nó thấy rằng chẳng còn mục đích nào để phải giữ lại thân thể ấy.

Nếu mong muốn của linh hồn là chúng ta không bao giờ chết, vậy tại sao chúng ta lại chết?

Con không chết. Con đơn giản chỉ là chuyển sang một dạng khác.

Nếu mong muốn của linh hồn là chúng ta không bao giờ làm điều đó, tại sao chúng ta lại làm?

Đó không phải là mong muốn của linh hồn!

Con là một "bộ chuyển dịch"!

Khi ở trong một dạng sống cụ thể không còn tính hữu ích nữa, linh hồn liền thay đổi dạng sống - cố ý, tự nguyện, vui vẻ - và di chuyển trên Bánh Xe Vũ Trụ.

Vui vẻ ư?

Với niềm hân hoan.

Linh hồn chết mà không tiếc sao?

Linh hồn không chết - không bao giờ chết.

Ý con có nghĩa là, linh hồn không hối tiếc vì hình dạng vật lý hiện thời đang thay đổi, đang sắp chết ư?

Thân thể cũng không bao giờ "chết", mà chỉ đơn thuần là thay đổi dạng cùng với linh hồn. Tất nhiên Ta hiểu ý con là gì, vì thế từ giờ Ta sẽ sử dụng vốn từ vựng của con.

Nếu con có một sự hiểu biết rõ ràng về những gì con muốn và chọn để tạo ra thứ mà gọi là thể giới bên kia, hoặc nếu con có một niềm tin rõ ràng có thể hỗ trợ cho những trải nghiệm sau khi chết của con, của sự tái hợp với Thượng Đế, thì linh hồn không bao giờ, không bao giờ hối tiếc về những gì con gọi là cái chết.

Cái chết trong trường hợp đó là một khoảnh khắc vinh quang, một kinh nghiệm tuyệt vời. Bây giờ linh hồn có thể trở lại với dạng tự nhiên của nó, trạng thái bình thường của nó. Có một cảm giác nhẹ nhàng lạ thường, một cảm giác hoàn toàn tự do; một sự vô hạn. Và nhận thức của sự hiệp nhất là đồng thời cảm thấy hạnh phúc và thăng hoa.

Việc một linh hồn nuôi tiếc khi đổi dạng sống là không hề có.

Ngài đang nói, rằng cái chết là một kinh nghiệm hạnh phúc ư?

Đối với các linh hồn, đúng thế, nó luôn luôn ao ước được như vậy.

Vậy, nếu như linh hồn muốn ra khỏi cơ thể bằng cách không tốt như vậy, tại sao không đơn giản là rời nó đi? Tại sao thế?

Ta không nói rằng linh hồn "muốn ra khỏi cơ thể," ta nói linh hồn vui mừng khi nó được ra khỏi đó. Đó là hai thứ khác nhau.

Con có thể hạnh phúc khi làm một điều gì đó, rồi lại hạnh phúc khi làm một điều khác. Thật ra, con đang vui vẻ làm điều thứ hai không có nghĩa là con không hài lòng khi làm điều đầu tiên.

Linh hồn không phải là không hạnh phúc với thân xác. Ngược lại, linh hồn rất vui mừng khi là con, trong hình dạng sống hiện tại của con. Điều đó không loại trừ khả năng là linh hồn rất hài lòng khi nó rời khỏi thân xác.

Rõ ràng là ở đây có nhiều thứ về cái chết mà con không thể hiểu được.

Đúng thế, và đó là bởi vì con không thích suy nghĩ về nó. Tuy nhiên, con phải quán tưởng đến cái chết và sự mất mát tại bất kỳ thời điểm nào của cuộc sống mà con nhận thức, nếu không con sẽ không cảm nhận được toàn bộ sự sống, mà chỉ là một nửa mà thôi.

Mỗi thời điểm khi một thứ kết thúc, ngay lập tức nó lại bắt đầu. Nếu con không nhìn thấy điều này, con cũng sẽ không thấy được sự tinh tế trong nó, và con sẽ gọi nó là thời điểm bình thường.

Mỗi một sự tương tác "bắt đầu chấm dứt", ngay lập tức nó cũng "bắt đầu khởi đầu". Chỉ khi nào điều này được suy ngẫm thực sự và được hiểu biết sâu sắc thì toàn bộ kho tàng của mọi khoảnh khắc - và chính sự sống - mới mở cửa cho con

Sự sống không thể trao tặng chính nó cho con nếu như con không hiểu được sự chết. Con phải làm nhiều thứ hơn là chỉ hiểu nó. Con phải yêu nó, thậm chí yêu như con yêu sự sống.

Thời gian của con với mỗi người sẽ được tôn trọng nếu con nghĩ rằng nó là thời khắc cuối cùng của con với người đó. Trải nghiệm về mỗi thời khắc của con sẽ được đề cao hơn nếu con nghĩ nó chính là những giây phút cuối cùng. Con tránh né việc suy ngẫm đến cái chết của mình tức là con đang tránh né việc thưởng ngoạn cuộc sống của chính con.

Con không thèm nhìn xem nó là để làm gì. Con bỏ lỡ khoảnh khắc này, và con kẹt lại ở đó. Con quay sang bên phải và nhìn nó chứ không nhìn thông suốt qua nó.

Khi con nhìn sâu vào một thứ gì, con sẽ nhìn xuyên qua nó. Để chiêm ngưỡng một điều sâu sắc thì hãy nhìn thông suốt qua nó. Vì thế ảo tưởng không còn tồn tại. Sau đó, con sẽ thấy được thứ đó thực sự là gì. Chỉ khi này con mới thật sự tận hưởng nó - đặt niềm vui vào nó. ("Tận hưởng" tức là làm cho một thứ gì đó mang lại niềm vui.)

Ngay cả những ảo ảnh, con cũng có thể thưởng thức. Đối với con nó được biết như là một ảo tưởng, và trong nó mang một nửa của niềm thích thú. Một thực tế là khi con nghĩ nó là thật, thì nó sẽ gây ra toàn bộ nỗi đau cho con.

Chẳng có gì là đau đớn khi con hiểu được rằng nó không phải sự thật. Để Ta lặp lại một lần nữa.

Không có gì là đau đớn khi con hiểu được rằng nó không phải là sự thật.

Nó giống như một bộ phim, một vở kịch, diễn ra trên sân khấu tâm trí của con. Con đang tạo ra bối cảnh và các nhân vật. Con đang viết kịch bản.

Không có gì là đau đớn khi con hiểu rằng chẳng có gì là thật cả.

Sự chết cũng thật như là sự sống.

Khi con hiểu rằng cái chết cũng là một ảo ảnh, sau đó con có thể sẽ nói, "Oh Sự chết, nọc độc của người đầu ròi?"

Con thậm chí có thể thương thức cái chết! Con thậm chí có thể thương thức cái chết của người khác.

Bộ nó lạ lùng lắm sao? Bộ Ta nói thế thì lạ lùng lắm sao?

Chỉ khi nào con không hiểu được sự chết - và sự sống.

Chết không bao giờ có nghĩ là kết thúc, nhưng luôn luôn là một khởi đầu. Một cái chết là một cánh cửa mở ra, không phải đóng sập cửa lại.

Khi con hiểu được rằng cuộc sống là vĩnh cửu, con sẽ hiểu rằng cái chết chỉ là ảo giác của con, khiến con phải quan tâm tới nó, và làm cho con tin rằng con là thể xác. Tất nhiên, con không phải là cái thân xác ấy, do đó, việc cơ thể bị hủy hoại không liên quan tới con.

Cái chết dạy cho con biết rằng sự sống mới là thật. Và sự sống dạy cho con biết rằng cái không thể tránh khỏi không phải là cái chết, mà là vô thường.

Vô thường - không trường cửu là sự thật duy nhất.

Không có gì là vĩnh viễn. Tất cả đang thay đổi. Trong mọi phút chốc. Trong mọi khoảnh khắc.

Có điều gì là lâu dài không, tất nhiên là không. Thậm chí khái niệm của sự vĩnh cửu cũng phụ thuộc vào tính tạm thời để có ý nghĩa hơn. Vì vậy, thậm chí cái lâu bền cũng là nhất thời. Hãy nhìn nhận điều này sâu sắc hơn. Suy ngẫm sự thật này. Nhận thức thấu đáo nó, và con sẽ hiểu được Thượng Đế.

Đây là Pháp, và đây là Phật. Đây chính là Phật Pháp. Đây là giáo lý và người thầy. Đây là lời dạy bảo và vị thầy. Đây là đối tượng và người quan sát, cuộn lại thành một.

Chúng không bao giờ là cái gì khác so với Cái Một. Con đã mở tung chúng ra, để cuộc sống có thể trải ra trước mặt con.

Như khi con xem cuộc sống của con cuộn lại trước mặt, đừng làm cho mình trở nên bị tháo tung ra. Hãy giữ Tự Thân con gắn lại nhau! Xem rõ những ảo tưởng! Hãy tận hưởng nó. Nhưng đừng trở thành nó!

Con không phải là ảo tưởng, mà là người sáng tạo ra nó.

Con đang ở trong thế giới này, nhưng không thuộc về nó.

Vì vậy, hãy sử dụng ảo tưởng về cái chết. Sử dụng nó! Cho phép nó là chìa khóa mở ra cho con nhiều cuộc sống hơn.

Hãy ngắm nhìn bông hoa sắp chết và con sẽ thấy những bông hoa thật đáng buồn. Tuy nhiên, hãy nhìn bông hoa như là một phần của một cái cây đang dần thay đổi, và sẽ sớm kết trái, con sẽ thấy vẻ đẹp thực thụ của bông hoa.

Khi con hiểu được rằng hoa nở và tàn là một dấu hiệu cho thấy cây đã sẵn sàng để sinh hoa trái, nhờ đó con hiểu được sự sống.

Xem xét điều này một cách cẩn thận và con sẽ thấy rằng sự sống là phép ẩn dụ của riêng nó.

Luôn luôn ghi nhớ rằng, con không phải là hoa, cũng không phải là quả. Con chính là cái cây. Bộ rễ của con rất sâu, gắn liền với Ta. Ta là đất mà từ đó con đâm chồi, và cả hoa và quả của con sẽ quay trở lại với Ta, làm cho đất màu mỡ hơn. Như vậy, sự sống sinh ra sự sống, và không thể biết đến cái chết, không bao giờ hết.

Điều đó thật là tốt đẹp. Điều đó quả thật rất rất đẹp. Cảm ơn Ngài. Vậy Ngài sẽ nói cho con biết hiện giờ có điều gì gây phiền toái cho con không? Con cần phải nói về vấn đề tự tử. Tại sao đó lại là một điều cấm kỵ khi kết liễu mạng sống của một người?

Thật thế ư, tại sao lại vậy?

Ý Ngài là nó không sai trái khi giết chính mình ư?

Câu hỏi không thể trả lời cho con cảm thấy hài lòng, bởi vì các câu hỏi chính nó đã chứa hai khái niệm sai, nó được dựa trên hai tiền đề chính, nó có chứa hai lỗi.

Giả định sai lầm đầu tiên là có thứ "đúng" và "sai". Giả định sai lầm thứ hai là có thể giết người. Tự bản thân câu hỏi của con, đã tự tiêu tán đi mất ngay thời điểm nó được mở xẻ.

"Đúng" và "sai" là triết học phân cực trong hệ thống giá trị của con người, một hệ thống chẳng có gì để làm với thực tế, một điểm mà Ta đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong suốt cuộc đối thoại này.

Hơn nữa, chúng thậm chí không chỉ không ngừng được xây dựng trong hệ thống của các con, mà còn được coi trọng theo sự thay đổi của thời gian.

Các con đang thực hiện sự chuyển đổi đó, thay đổi tâm trí của con về các giá trị để nó phù hợp với mình (một cách đúng đắn con nên là một sinh mệnh đang tiến hóa), khẳng định ở mỗi bước dọc theo con đường mà con đã không làm điều này, và nó là giá trị không thay đổi của con. Nó hình thành nên cốt lõi của toàn bộ xã hội các con. Các con đã xây dựng xã hội của mình trên một nghịch lý. Con tiếp tục thay đổi giá trị của mình, trong khi tuyên bố rằng nó là giá trị không thay đổi mà con ... ôi, giá trị!

Câu trả lời cho những vấn đề được đưa ra bởi nghịch lý này không phải là ném nước lạnh vào cát trong một nỗ lực để làm cho nó thành bê tông, nhưng để tôn vinh sự chuyển đổi của cát. Tán dương vẻ đẹp của nó trong khi nó tự giữ mình trong hình dạng một lâu đài của con, nhưng sau đó cũng tán dương một hình dạng mới mà nó có khi thủy triều lên.

Tán dương một dạng thay đổi mới của cát để trở thành ngọn núi mà con sẽ leo lên, trên đỉnh của nó - và với nó - con sẽ xây dựng lâu đài mới cho mình. Tuy vậy, hãy hiểu được rằng những ngọn núi và lâu đài này là chứng tích của sự thay đổi, không phải chứng tích của sự lâu dài.

Tôn vinh con là những gì ngày hôm nay, nhưng đừng lên án con là gì ngày hôm qua, cũng đừng cản trở con có thể trở thành những gì vào ngày mai.

Hãy hiểu rằng "đúng" và "sai" chỉ là những bìa đặt trong trí tưởng tượng của con, rằng "được" và "không được" chỉ đơn thuần là thông báo cho sở thích và sự tưởng tượng của chính con.

Ví dụ như, câu hỏi về kết thúc mạng sống của một con người, nó là sự tưởng tượng của đa số loài người trên hành tinh của con rằng "không được" làm điều ấy.

Tương tự như vậy, nhiều người trong các con vẫn khẳng định cho rằng thật không ổn khi hỗ trợ một người muốn kết thúc mạng sống của chính cô ấy.

Trong cả hai trường hợp, các con nói rằng điều này chính là "đi ngược với pháp luật." Các con đã đi đến kết luận này, có lẽ, bởi vì cái kết của sự sống diễn ra tương đối nhanh chóng. Hành động kết thúc một cuộc sống đang dần tàn lụi trong một thời gian khá lâu thì không phải là đi ngược lại quy luật, mặc dù chúng có cùng một kết quả.

Vì vậy, nếu một người trong xã hội các con tự kết liễu mạng sống bằng một khẩu súng, người thân trong gia đình anh ta sẽ bị mất quyền lợi bảo hiểm. Nhưng nếu anh ta chết vì hút thuốc lá, thì lại không.

Nếu một bác sĩ giúp con trong việc tự tử, nó gọi là ngộ sát, trong khi một công ty thuốc lá làm thế, nó lại được gọi là thương mại.

Với các con, nó chỉ đơn thuần là một vấn đề về thời gian. Tính hợp pháp của việc tự sát - tính "đúng đắn" hoặc "sai quấy" của nó - dường như có nhiều thứ phải làm với việc nó diễn ra nhanh chóng trong bao lâu, cũng như ai đang làm điều đó. Cái chết càng nhanh, thì có vẻ là "sai" nhiều hơn. Cái chết chậm hơn, thì càng được liệt vào "bình thường nhất".

Thật thú vị, đây chính là sự trái nghịch đạo lý của xã hội nhân loại mà đang đi đến kết thúc. Bởi vì định nghĩa đúng đắn về những thứ mà các con gọi là "nhân đạo", chính là cái chết càng ngắn, thì tốt hơn. Tuy nhiên, xã hội của các con lại trừng phạt những người đi tìm cách để làm điều nhân đạo, và trao thưởng cho những kẻ mất trí.

Thật là điên cuồng khi nghĩ rằng đau khổ vô tận là những gì Thượng Đế yêu cầu, và rằng, kết thúc sự đau khổ một cách nhanh chóng và nhân đạo là "sai trái".

"Trừng phạt kẻ nhân đạo, khen thưởng kẻ điên rồ."

Đây là một phương châm mà chỉ có một xã hội nhân loại với sự nhận thức hạn chế như loài người các con mới ôm cứng lấy.

Vì vậy, các con đầu độc chính hệ thống của mình bởi các chất khí gây ung thư, đầu độc hệ thống của chính mình bằng cách ăn thức ăn được nuôi dưỡng bằng hóa chất mà về lâu dài nó giết chết con, và các con đầu độc hệ thống của chính mình bằng việc hít thở chính không khí mà các con đã liên tục làm ô nhiễm. Các con đầu độc hệ thống của mình bằng hàng trăm cách khác nhau, một ngàn lần khác nhau, và các con thừa biết chúng không hề tốt cho chính mình. Nhưng bởi vì phải mất một thời gian dài nó mới giết chết con, các con đã phạm tội tự sát mà không bị trừng phạt.

Nếu con đầu độc chính mình với thứ gì đó tác động nhanh hơn, con sẽ bị cho là đã làm điều chống lại luật luân lý.

Bây giờ Ta nói với con điều này: Nó không hề vô đạo đức khi tự giết mình một cách nhanh chóng so với tự sát từ từ.

Vậy, một người mà kết liễu mạng sống của anh ta thì không bị trừng phạt bởi Thượng Đế?

Ta không trừng phạt. Ta yêu thương.

Vậy còn báo cáo thường thấy về những người nghĩ rằng họ sắp "thoát ra" khỏi tình trạng khó khăn, hoặc kết thúc tình trạng của mình, bằng việc tự tử thì sao, chúng ta nhận thấy rằng họ cũng đang phải đối mặt với tình trạng khó khăn hoặc điều kiện tương tự trong thế giới bên kia, và thật ra chẳng có gì để trốn chạy và kết thúc cả?

Trải nghiệm của con về thứ mà con gọi là thế giới bên kia, thực chất là một sự phản ánh ý thức của chính con tại thời điểm con tiến vào nó. Tuy nhiên, con luôn luôn là một sinh mệnh tự do, và có thể làm thay đổi trải nghiệm của chính mình bất cứ khi nào con lựa chọn.

Vậy những người thân yêu của người đã kết thúc đời sống vật lý có sao không?

Ồn. Họ rất ổn.

Có một cuốn sách tuyệt vời về chủ đề này tên là Stephen Lives, viết bởi Anne Puryear. Viết về con trai cô ta, người đã kết liễu mạng sống của chính mình khi còn là một cậu thiếu niên. Nhiều người thấy rằng nó rất hữu ích.

Anne Puryear là một sứ giả tuyệt vời. Cũng như là con trai của cô ấy.

Vậy Ngài có thể nhắn gửi gì về cuốn sách này không?

Nó là một cuốn sách quan trọng. Nó nói về chủ đề này nhiều hơn là chúng ta đang nói ở đây, và những người đã rất đau lòng hoặc có các vấn đề kéo dài xung quanh sự trải nghiệm về việc tự sát của người thân yêu sẽ được mở ra một sự hàn gắn thông qua cuốn sách này.

Thật đáng buồn khi thậm chí chúng ta rất đau hoặc gặp những vấn đề liên quan, nhưng con nghĩ rằng, phần lớn chúng đều là kết quả của những gì xã hội chúng ta đã phủ lên trên sự tự sát.

Trong xã hội của các con, con thường không nhìn thấy những mâu thuẫn trong hệ thống đạo đức của mình. Mâu thuẫn giữa việc làm những điều mà con hoàn toàn biết rằng nó sẽ rút ngắn cuộc sống của mình nhưng rất từ từ, với việc làm những điều có thể rút ngắn mạng sống của con một cách nhanh chóng - một trong những kinh nghiệm rõ ràng nhất của loài người.

Có vẻ rất rõ ràng khi Ngài đánh vần từng chữ ra như vậy. Tại sao chúng ta lại không nhìn thấy sự thật hiển nhiên nằm ngay đó?

Bởi vì nếu các con nhìn thấy những sự thật này, các con sẽ phải làm một điều gì đó với chúng. Những điều mà các con không hề muốn làm. Do vậy, các con không có lựa chọn nhưng lại nhìn thẳng vào thứ gì đó mà vờ như không nhìn thấy nó.

Nhưng tại sao chúng ta lại không muốn làm những thứ liên quan đến sự thật khi chúng ta đã nhìn thấy chúng?

Bởi vì các con tin rằng để làm một cái gì đó liên quan tới chúng, con sẽ phải dừng hết tất cả niềm vui thích của mình. Và kết thúc sự hài lòng là một cái gì đó mà con không mong muốn mình phải làm.

Hầu hết những thứ gây ra cái chết từ từ của con là những thứ mang lại cho con niềm vui, hoặc kết quả từ chúng. Và hầu hết những điều mang lại cho con khoái lạc là những thứ làm cơ thể thỏa mãn. Thật vậy, chúng biểu thị rằng các con giống như một xã hội nguyên thủy. Cuộc sống của con được dựng lên chủ yếu xoay quanh sự tìm kiếm và trải nghiệm niềm khoái lạc của thân xác.

Tất nhiên, tất cả những sinh mệnh ở khắp mọi nơi đều đi tìm sự trải nghiệm về niềm thích thú. Không có gì là nguyên thủy trong đó cả. Thật ra, nó là trật tự tự nhiên của vạn vật. Những thứ làm phân biệt xã hội, và các sinh mệnh trong xã hội, là những thứ được họ định nghĩa như khoái lạc. Nếu một xã hội được xây dựng chủ yếu xoay quanh những thú vui thân xác, thì nó đang hoạt động ở một cấp độ khác với một xã hội được cấu trúc xoay quanh niềm vui của linh hồn.

Và cũng nên hiểu, rằng điều này không có nghĩa là người theo Thánh giáo đã đúng, và tất cả những khoái lạc của thân xác cần phải bị chối bỏ. Nó có nghĩa rằng trong các xã hội cao hơn, sự khoái lạc của cơ thể vật chất không tạo ra nhiều niềm vui để họ hưởng thụ. Chúng không phải điều chính yếu.

Một xã hội càng phát triển cao, thì đòi hỏi những niềm vui càng cao.

Chờ đã! Nó nghe giống như một đánh giá về giá trị. Con lại nghĩ rằng Ngài - Thượng Đế - thì không phán quyết về cấp bậc chứ.

Nó có phải đánh giá cao thấp khi nói rằng núi Everest thì cao hơn núi McKinley không?

Nó có phải là phân biệt giá trị khi nói rằng Cô Sarah thì lớn tuổi hơn đứa cháu Tommy không?

Chúng có phải là những phán quyết phân biệt không hay chỉ là điều quan sát được?

Ta đâu có nói là một người có nhận thức cao hơn thì sẽ "tốt hơn". Thật ra, nó không phải vậy đâu. Còn hơn cả là "tốt hơn" khi đạt đến lớp bốn thay vì lớp một.

Ta chỉ đơn thuần nhận xét về lớp bốn mà thôi.

Vậy chúng con ở hành tinh này không phải là lớp bốn. Chúng con là lớp đầu tiên. Phải vậy không?

Ôi con của Ta, các con thậm chí còn không phải là trường mẫu giáo. Các con đang ở trong trường dành cho trẻ sơ sinh.

Làm sao con lại không thể nghe những lời xúc phạm đó được? Tại sao nó nghe giống như Ngài đang hạ thấp loài người xuống vậy?

Bởi vì các con là những bản ngã đã ăn sâu vào bản chất mà không phải là con - và nó không bao giờ trở thành con.

Hầu hết mọi người đều thấy xúc phạm khi một lời bình phẩm được đưa ra, nếu những lời bình phẩm là điều mà họ không muốn thừa nhận.

Tuy nhiên, khi con đã giữ chặt một thứ gì đó, con không thể để cho nó đi được. Và con không thể không thừa nhận những thứ mà con chưa bao giờ thừa nhận.

Chúng ta không thể thay đổi điều mà chúng ta không chấp nhận.

Rất chính xác.

Giác ngộ bắt đầu khi biết chấp nhận, mà không hề đánh giá "nó là cái gì."

Điều này được biết đến như một sự di chuyển vào bên trong. Đó là bên trong - nơi mà tự do sẽ được tìm thấy.

Những gì con chống lại, vẫn tiếp tục tồn tại. Những gì con nhìn thì lại biến mất. Có nghĩa là, nó không còn ở dạng huyền hóa nữa. Con nhìn vào xem nó là gì. Và những gì là nó thì có thể luôn luôn bị thay đổi. Chỉ có những gì không phải là nó thì mới không bị thay đổi. Vì vậy, để thay đổi cái chân thật bên trong, hãy di chuyển vào nó. Đừng chống lại nó. Đừng phủ nhận nó.

Những gì con từ chối thì con lại công bố. Những gì con công bố thì con tạo ra.

Từ chối một cái gì đó lại là tạo ra nó, vì hành động từ chối chính là đặt nó ở chỗ đó.

Chấp nhận một cái gì đó sẽ đặt con vào việc kiểm soát được nó. Những gì mà con từ chối thì con không kiểm soát được, vì con đã nói rằng nó không có. Thế nên những gì con từ chối sẽ kiểm soát lại con.

Đa số mọi người trong chủng tộc của các con không muốn chấp nhận rằng các con chưa bước qua lớp mẫu giáo. Thật không thể chấp nhận khi mà loài người vẫn còn trong trường học dành cho trẻ sơ sinh. Tuy nhiên, sự thiếu chấp nhận chính xác là những điều giữ chân nó ở đó.

Cái tôi bản ngã ăn sâu vào bản chất con người chính là phần không phát triển cao của con, nhưng nó không phải là con - phần tiến hóa cao hơn. Do đó các con đang làm việc chống lại chính mình, chiến đấu với chính bản thân mình. Vậy nên, các con tiến hóa rất chậm chạp.

Con đường nhanh nhất của sự tiến hóa bắt đầu từ việc thừa nhận và chấp nhận rằng mọi thứ là như vậy, chứ không phải mọi thứ không phải là như vậy.

Và khi con biết rằng mình đã chấp nhận "mọi thứ là như vậy", thì con không còn cảm thấy bị xúc phạm như lúc nãy nữa.

Đúng vậy. Con có thấy mình bị xúc phạm nếu Ta nói rằng con có đôi mắt màu xanh không?

Vì vậy, giờ đây Ta nói cho con điều này: một xã hội tiến hóa hoặc sinh mệnh càng cao, thì đòi hỏi những thú vui càng cao.

Những gì các con gọi là "niềm vui thích", chúng biểu thị mức độ tiến hóa của các con.

Giúp con với thuật ngữ "cao" này với. Ý Ngài có nghĩa là gì thế?

Con người là vũ trụ thu nhỏ. Con, và toàn bộ cơ thể vật lý của con, bao gồm năng lượng nguyên thủy, tụ hợp lại quanh bảy trung tâm, hay còn gọi là các luân xa. Hãy nghiên cứu về các trung tâm luân xa và ý nghĩa của chúng. Có hàng trăm cuốn sách viết về điều này. Đây là sự khôn ngoan thông thái mà trước kia Ta đã ban cho nhân loại.

Khi khoái lạc, hoặc kích thích, các luân xa thấp hơn của con khi đang thích thú thì không giống với các luân xa cao hơn.

Con càng nâng năng lượng sự sống xuyên lên thân thể của con cao bao nhiêu, thì nhận thức của con cũng cao lên bấy nhiêu.

Ồi, lại thế nữa rồi. Điều này rất đáng tranh luận với những người sống độc thân. Nó giống như lập luận chống lại biểu hiện của niềm đam mê tình dục. Người ta được "nâng cao" nhận thức không phải "đến từ" hệ thống luân xa của mình - luân xa thứ nhất, thấp nhất - mà đến từ việc va chạm với những người khác.

Điều ấy là đúng.

Nhưng con nhớ rằng Ngài đã từng nói trong suốt cuộc đối thoại này là tính dục con người là đáng tôn vinh, chứ không nên kìm nén.

Điều đó cũng chính xác.

Giúp con với, bởi vì chúng ta dường như có một mâu thuẫn ở đây.

Thế giới đầy những mâu thuẫn, con trai của Ta. Thiếu mâu thuẫn không phải là một thành phần cần thiết cho sự thật.

Đôi khi sự thật lớn hơn lại nằm trong điều trái ngược với nó.

Những gì chúng ta có ở đây chính là Học Thuyết Nhị Nguyên Thần Thánh.

Vậy thì hãy giúp con hiểu được thuyết nhị nguyên đi. Bởi vì trong toàn bộ cuộc đời mình, con đã nghe nói về nó đáng khao khát thế nào, nó "dâng cao" ra sao, làm thế nào để "nâng năng lượng kundalini" từ luân xa gốc. Điều này chính là thứ chính yếu trong cuộc sống thần bí của thế giới không dục tình.

Ở đây con nhận thấy rằng chúng ta đã ra khỏi chủ đề về cái chết; và con xin lỗi vì đã kéo chúng ta vào trong vấn đề chẳng mấy liên quan này.

Con xin lỗi vì cái gì thế? Cuộc đối thoại đi đến đúng phần mà nó phải đến. "Chủ đề" mà chúng ta đang nói trong toàn bộ cuộc đối thoại này là toàn bộ những thứ về con người, và sự sống trong vũ trụ này là gì. Đó là chủ đề duy nhất, và vấn đề này cũng nằm trong đó.

Muốn biết về cái chết cũng tức là muốn biết về sự sống - điều mà Ta tạo ra đầu tiên. Nếu trao đổi của chúng ta mở rộng ra những câu hỏi bao gồm những hoạt động mà sáng tạo ra sự sống, và tôn vinh sự tuyệt diệu của nó, thì cứ để như vậy.

Giờ thì chúng ta hãy làm sáng tỏ một lần nữa về điều này. "Tiến hóa cao" không đòi hỏi rằng tất cả các biểu hiện tình dục phải bị ngăn chặn lại, và tất cả năng lượng tình dục phải được nâng lên. Nếu như có điều đó, thì chẳng nơi nào còn sinh mệnh "tiến hóa cao" nữa, bởi vì tất cả quá trình tiến hóa đã dừng lại.

Thêm một điểm khá rõ ràng nữa.

Đúng thế. Và bất cứ ai nói rằng thần thánh không bao giờ có quan hệ tình dục, và đấy là một dấu hiệu của sự thánh thiện, thì những người này sẽ không bao giờ hiểu được làm thế nào sự sống vận hành có ý nghĩa như thế nào.

Hãy để Ta làm rõ vấn đề này. Nếu con muốn có một thước đo để đánh giá liệu một thứ nào đó có tốt cho loài người hay không, hãy tự hỏi một câu hỏi đơn giản:

Điều gì sẽ xảy ra nếu tất cả mọi người đều đã làm nó?

Đây là một biện pháp rất đơn giản, và rất chính xác. Nếu tất cả mọi người đều đã làm một điều nào đó, và kết quả chính là lợi ích tốt nhất cho loài người, thì đó chính là "phát triển". Nếu tất cả mọi người đều đã làm nó và nó mang lại tai họa cho nhân loại, thì đó không phải là một điều "cao cả" đáng được đề cử. Con có đồng ý không nào?

Tất nhiên rồi!

Do đó con cũng sẽ đồng ý rằng không có vị thầy thực thụ nào mà nói về tính dục độc thân là một phần của họ. Tuy nhiên, có một ý nghĩ rằng tiết dục chính là "một con đường cao hơn", và rằng biểu hiện tình dục là một "khao khát thấp hèn", trải nghiệm tình dục thật đáng xấu hổ, và nó là nguyên nhân của tất cả những tội lỗi và rối loạn đang phát triển xung quanh nó.

Tuy nhiên, tiết chế tình dục lại là cản trở việc duy trì nòi giống, vậy những lập luận chống lại việc tiết dục có cho rằng tình dục là để duy trì chức năng này không, nó có cần nhiều hơn không?

Một người không tham gia vào tình dục là bởi vì họ nhận ra rằng trách nhiệm của loài người chính là để sinh sản. Một người khác lại tham gia vào quan hệ tình dục bởi vì nó là điều tự nhiên để làm. Nó ở trong gen. Các con tuân theo mệnh lệnh sinh học.

Nhưng một khi sự sống còn của các loài được đảm bảo, vậy thì "bỏ qua tín hiệu" có phải là việc làm "cao cả" hay không?

Con hiểu sai tín hiệu rồi. Các mệnh lệnh sinh học không phải là để đảm bảo sự sống còn của các loài, nhưng trải nghiệm sự Hiệp Nhất mới là bản chất thực sự của bản thể các con. Sáng tạo ra sự sống mới là những gì sẽ xảy ra khi đạt được sự Hiệp Nhất, nhưng nó không phải là lý do Duy Nhất để kiếm tìm.

Nếu sinh sản là lý do duy nhất để biểu đạt tình dục - nếu nó không khác gì một "hệ thống phân phối" - vậy thì con cũng không cần phải tham gia nó với người khác thêm nữa. Con có thể kết hợp các yếu tố hóa học của sự sống trong một đĩa petri.^[11]

Tuy nhiên, điều này không đáp ứng được những thôi thúc cơ bản nhất của linh hồn, nó còn lớn hơn nhiều so với việc sinh sản đơn thuần, mà là sáng tạo Con là Ai và Là Gì nhiều hơn nữa.

¹¹ Đĩa cạn có nắp dùng để nuôi cấy vi sinh vật.

Các mệnh lệnh sinh học không phải là để tạo thêm sự sống, mà là để trải nghiệm sự sống nhiều hơn - và để trải nghiệm sự sống là gì: biểu hiện của sự Hiệp Nhất.

Đó là lý do tại sao Ngài sẽ không bao giờ ngăn cản con người quan hệ tình dục, mặc dù từ lâu họ đã không thể có con nữa.

Tất nhiên rồi!

Tuy nhiên, một số người nói rằng nên dừng quan hệ tình dục lại khi mọi người ngừng sinh con, và những cặp vợ chồng tiếp tục với các hoạt động này chỉ là thám hiểm hang động vì những thúc giục bản năng.

Đúng thế.

Và rằng điều này không phải là "cao cả", nhưng chỉ đơn thuần là hành vi thú tính, nằm bên dưới bản chất cao quý của con người.

Điều này mang chúng ta trở lại với chủ đề về các luân xa, hoặc còn gọi là các trung tâm năng lượng.

Ta đã nói trước đó rằng "con càng nâng năng lượng sự sống xuyên lên thân thể của con cao bao nhiêu, thì nhận thức của con cũng cao lên bấy nhiêu".

Thật chứ! Và dường như nó muốn nói là: "không có quan hệ tình dục".

Không, nó không. Nếu con hiểu được câu ấy.

Hãy để Ta trở lại với bình luận của con và làm sáng tỏ một vài điều: không có gì gọi là dễ tiện, xấu xa về quan hệ tình dục cả. Con phải bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình đi, và ra khỏi nền văn hóa của con nữa.

Không có gì gọi là bản năng, hoặc thô thiển, hoặc "thiếu phẩm cách" (kém thánh thiện) về trải nghiệm tình dục đầy đam mê và khao khát của con người. Những khát khao thể xác không phải là biểu hiện của "hành vi thú tính". Những khát khao thể xác ấy đã được xây dựng thành một hệ thống - bởi Ta.

Con nghĩ ai đã tạo ra nó chứ?

Tuy nhiên, khát khao thể xác là một thành phần trong một hỗn hợp phức tạp các phản ứng rằng tất cả các con đều cần người khác. Hãy nhớ rằng, các con là thể thứ ba, với bảy trung tâm luân xa. Khi các con hưởng ứng với nhau bằng cả ba thể, và bảy trung tâm cùng một lúc, thì con sẽ có trải nghiệm lên đỉnh mà con hằng tìm kiếm - con được tạo ra vì điều ấy!

Và không có gì là xấu xa về các trung tâm năng lượng - nhưng nếu con chỉ chọn một trong số chúng, thì đó là "không lành mạnh". Bởi nó không tròn vẹn!

Khi con không tròn vẹn, tức là con đang không phải chính mình, còn kém hơn thế. Điều đó mới chính là xấu xa và "kém thánh thiện."

Ồ! Con hiểu rồi. Con đã hiểu rồi!

Các lời khuyên chống lại tình dục cho những người chọn sự "cao cả" không bao giờ là một lời khuyên đến từ Ta. Đó là một lời mời gọi. Một lời mời gọi không phải là một lời nhắc nhở, nhưng con đã khiến nó thành như vậy.

Và lời mời gọi không phải để ngăn chặn quan hệ tình dục, mà để ngăn chặn sự không tròn vẹn.

Bất cứ điều gì con đang làm - quan hệ tình dục hay là ăn sáng, đi làm hoặc đi bộ trên bãi biển, nhảy dây hoặc đọc một cuốn sách - bất cứ điều gì con đang làm, hãy làm nó thật tròn vẹn; như toàn bộ con người của con.

Nếu như con chỉ quan hệ tình dục bằng trung tâm luân xa thấp nhất, con chỉ hoạt động luân xa gốc, thì con sẽ đánh mất phần trải nghiệm đẹp đẽ nhất. Tuy nhiên nếu như con đang yêu một người khác và với toàn bộ bảy luân xa của mình, con sẽ có trải nghiệm tốt đỉnh tuyệt vời nhất. Làm sao điều này lại không phải là thánh thiện?

Không thể thế được. Con không thể tưởng tượng cái trải nghiệm ấy mà lại thánh thiện cho được.

Và do đó, lời mời gọi nâng năng lượng sự sống đi lên thân thể vật lý của con cho đến luân xa tại đỉnh đầu không bao giờ có nghĩa là một gợi ý, hay đòi hỏi con ngắt kết nối với phần dưới.

Nếu con nâng năng lượng lên luân xa tim, hoặc thậm chí đến luân xa đỉnh đầu, điều đó không có nghĩa là nó không còn ở luân xa gốc của con nữa.

Thật vậy, nếu mà nó không như thế, thì con sẽ bị ngắt kết nối ngay.

Khi con nâng năng lượng sự sống lên các trung tâm luân xa cao hơn, con có thể hoặc không thể chọn để có trải nghiệm quan hệ tình dục với người khác. Nếu không thì không thể được bởi vì làm như vậy sẽ vi phạm một số luật vũ trụ vào sự thánh thiện. Nó cũng không khiến cho con trở nên "cao cả" hơn. Và nếu như con chọn quan hệ tình dục với người khác, nó sẽ không "hạ thấp" hệ thống luân xa của con xuống một bậc - trừ phi con làm điều trái ngược là ngắt kết nối với phần dưới cùng, thì con cũng bị ngắt kết nối từ phần trên.

Vì thế lời mời gọi ở đây - không phải là một lời khuyên răn, chỉ đơn thuần là một lời mời gọi:

Nâng năng lượng của con lên, tập trung sức sống của mình, đến mức cao nhất có thể trong từng khoảnh khắc, và con sẽ được nâng lên. Điều này chẳng liên quan gì đến quan hệ với không quan hệ tình dục cả. Nó chính là nâng nhận thức của con lên dù cho con có đang làm gì đi nữa.

Con hiểu rồi! Con đã hiểu rồi. Mặc dù con không biết làm thế nào để nâng cao nhận thức của mình. Con không nghĩ rằng con biết cách nâng năng lượng sự sống lên thông qua các luân xa trung tâm của con. Và con cũng không chắc chắn rằng hầu hết mọi người biết biết đến những luân xa này.

Bất cứ ai tha thiết muốn biết thêm về "sinh lý học của duy linh" đều có thể tìm ra nó một cách dễ dàng. Ta đã cung cấp thông tin này trước đó, theo một cách rất rõ ràng.

Ý Ngài là trong những cuốn sách khác, thông qua những tác giả khác.

Đúng thế. Hãy đọc các bài viết của Deepak Chopra. Hiện giờ ông là một trong những người đề xuất ra chúng trên hành tinh của con. Ông thấu hiểu những bí ẩn tâm linh, và khía cạnh khoa học của nó.

Và có rất nhiều những sứ giả tuyệt vời khác. Những cuốn sách của họ mô tả không chỉ về việc làm thế nào để nâng cao năng lượng sự sống đi lên thân thể của con, mà còn về những cách để rời khỏi cơ thể vật lý.

Con có thể thuộc lòng chúng thông qua các bài đọc thêm về cảm giác khi rời cơ thể là thế nào. Sau đó, con sẽ hiểu được vì sao mình không còn sợ cái chết nữa. Con sẽ hiểu được học thuyết nhị nguyên: ở trong thể xác thì hạnh phúc thế nào, và niềm vui khi được giải thoát khỏi thân thể ra sao.

CHƯƠNG 9

Cuộc sống phải tốt như một trường học vậy. Con có thể nhớ lại sự phấn khích vào mỗi mùa thu khi những ngày đầu tiên đến trường, và vào cuối năm, vui mừng khi được bế giảng.

Đúng rồi! Chính xác đấy! Con đã đúng. Điều đấy rất chính xác.

Chỉ có cuộc sống mới không phải là một trường học.

Vâng, con nhớ. Ngài giải thích tất cả về chúng trong Cuốn 1. Cho đến lúc đó, con vẫn nghĩ rằng cuộc sống là một "trường học", và rằng chúng ta đã đến đây để học những "bài học của chúng ta". Ngài đã giúp con rất nhiều trong cuốn 1 để thấy rằng đó là một học thuyết sai lầm.

Ta rất vui. Đó là những gì chúng ta đang cố gắng làm ở đây với bộ ba quyển sách này - mang lại cho các con sự sáng suốt. Và bây giờ con đã rõ lý do tại sao và làm thế nào linh hồn có thể vui mừng sau cái "chết" mà không nhất thiết phải thương tiếc "cuộc sống" chưa.

Nhưng trước đó con đã hỏi một câu hỏi lớn hơn, và chúng ta nên xem lại nó.

Sao ạ?

Con đã nói, "Nếu linh hồn không hạnh phúc trong thân xác, tại sao nó không rời đi?"

Ồ, đúng.

Ồ, nó có đấy. Và Ta không chỉ có ý là "chết", như Ta vừa giải thích. Mà nó còn không rời đi bởi vì nó không hài lòng. Thay vào đó, nó rời đi bởi vì nó muốn tái sinh, trẻ khỏe lại.

Nó có làm điều này thường xuyên không?

Mỗi ngày.

Linh hồn rời khỏi cơ thể mỗi ngày ư? Khi nào thế?

Khi linh hồn khao khát những kinh nghiệm to lớn hơn. Nó tìm sự trải nghiệm để tự trẻ hóa.

Nó rời đi sao?

Đúng. Hầu như lúc nào linh hồn cũng rời khỏi cơ thể của con. Liên tục. Trong suốt cuộc đời. Đây là lý do tại sao Chúng Ta sáng tạo ra việc ngủ.

Linh hồn rời khỏi cơ thể trong khi người ta ngủ à?

Tất nhiên! Đó chính là ý nghĩa của giấc ngủ.

Trong suốt cuộc đời con, linh hồn luôn tìm cách trẻ hóa, tiếp nhiên liệu một cách định kỳ, nếu con muốn, để nó có thể tiếp tục ịch lê lết dài trên cái mâm bệnh mà con gọi đó là thân thể của mình.

Con nghĩ rằng linh hồn trú ngụ trong thân xác của con là dễ dàng lắm sao? Không hề! Nó có thể đơn giản đấy, nhưng nó không hề dễ dàng! Nó là một niềm vui, nhưng nó không dễ dàng. Đó là điều khó khăn nhất mà linh hồn con từng thực hiện!

Linh hồn, thứ nhẹ nhàng và tự do mà con không thể tưởng tượng được, và khao khát trạng thái đó thêm nữa, cũng giống như một đứa trẻ khao khát kỳ nghỉ hè, cũng giống như một người lớn khao khát có bạn đồng hành, nhưng khi có bạn đồng hành rồi, thì lại khao khát được một mình. Linh hồn tìm kiếm một dạng sống chân thật. Linh hồn nhẹ nhàng và tự do. Nó cũng an bình và hạnh phúc. Nó cũng là vô hạn và không đau khổ, sự thông thái hoàn hảo và tình yêu thương hoàn hảo.

Nó là tất cả những điều này, và còn nhiều hơn nữa. Tuy nhiên, nó cũng trải nghiệm nhiều thứ đáng kể trong khi nó ở với thân xác. Và nhờ đó, nó đã thực hiện một sự sắp xếp với chính nó. Nó nói với bản thân rằng nó sẽ ở lại với cơ thể miễn là điều đó là cần thiết để sáng tạo và trải nghiệm chính bản thân nó, như nó lựa chọn - nhưng với điều kiện là nó có thể rời thân xác bất cứ lúc nào nó muốn!

Nó làm điều ấy hàng ngày, bằng trải nghiệm mà con gọi là giấc ngủ.

"Giấc ngủ" là trải nghiệm của linh hồn khi rời khỏi cơ thể ư?

Đúng thế.

Con lại nghĩ rằng chúng con ngủ thiếp đi vì cơ thể cần được nghỉ ngơi.

Con sai rồi. Nó là một con đường vòng vèo. Các linh hồn tìm kiếm sự nghỉ ngơi, và vì thế, gây cho thân thể cảm giác buồn ngủ.

Linh hồn theo nghĩa đen rời khỏi cơ thể khi nó quá mệt mỏi ngoài sức chịu đựng, mệt mỏi vì sự nặng nề và thiếu tự do với thể xác.

Nó sẽ chỉ rời khỏi cơ thể khi nó tìm cách "tiếp nhiên liệu", khi nó trở nên mệt mỏi với những điều không đúng sự thật và thực tại sai lầm, những ảo ảnh nguy hiểm, và khi nó tìm kiếm, một lần nữa nó tái kết nối, làm vững chắc, tĩnh lặng, và thức tỉnh tâm trí.

Khi linh hồn bao trùm một thể xác lần đầu tiên, nó biết rằng trải nghiệm là vô cùng khó khăn. Nó rất mệt mỏi, đặc biệt là đối với một linh hồn mới đến. Đó là lý do tại sao trẻ sơ sinh ngủ rất nhiều.

Khi linh hồn chịu càng nhiều cú sốc để gắn liền với cơ thể thêm nữa, thì nó cũng bắt đầu tăng sự kiên nhẫn của nó lên vì điều đó. Nó sẽ ở lại lâu hơn.

Đồng thời, một phần của con mà con gọi là tâm trí sẽ di chuyển vào vùng bị quên lãng (không thể nhớ gì) - nó được thiết kế như vậy. Ngay cả khi linh hồn bay ra khỏi cơ thể, tâm trí thường không thể nhớ được gì cả.

Thật vậy, trong suốt thời gian linh hồn được tự do, tâm trí vẫn có thể bị nhầm lẫn. Như vậy, người ấy có thể hỏi: "Tôi đang ở đâu đây? Tôi đang tạo ra những gì ở đây vậy?" Những cuộc tìm kiếm này có thể dẫn đến những hành trình thất thường, thậm chí những sự khủng khiếp. Các con gọi những chuyến đi đó là "con ác mộng."

Đôi khi cũng có tình huống trái ngược xảy ra. Linh hồn sẽ đi đến một nơi tuyệt vời để ghi nhớ.

Giờ thì tâm trí sẽ gần như thức tỉnh. Nó sẽ được lấp đầy trong hòa bình và niềm vui - thứ mà con sẽ trải nghiệm trong cơ thể khi con quay lại với nó.

Con càng trải nghiệm sự yên bình với việc trở hóa - và con càng nhớ được những gì nó đang làm, hay cố gắng để làm với cơ thể - thì linh hồn của con càng ít chọn lựa việc ở lại với thể xác, bây giờ thì nó biết rằng nó đến với thể xác vì một lý do, và với một mục đích. Mong muốn của nó là vận dụng thời gian một cách tốt nhất có thể, khi nó còn ở với thể xác.

Người có sự thông thái tuyệt vời cần ngủ rất ít.

Có phải Ngài đang nói rằng Ngài có thể nói về một người tiến hóa cao bao nhiêu qua lượng thời gian mà họ cần để ngủ không?

Hầu như là vậy. Con có thể nói như thế. Đôi khi một linh hồn lựa chọn rời khỏi cơ thể chỉ vì những niềm vui của nó. Có thể nó không tìm kiếm sự thức tỉnh cho tâm trí và trở hóa cho cơ thể. Nó đơn giản lựa chọn tái tạo trạng thái cực kỳ hạnh phúc của hiểu biết về Sự Hiệp Nhất với Cái Một Duy Nhất. Vì vậy, không phải lúc nào cũng đúng khi nói rằng một người càng ngủ nhiều, thì họ càng ít tiến hóa.

Mặc dù vậy, không hề trùng hợp ngẫu nhiên khi sinh mệnh càng ngày càng trở nên ý thức hơn về những gì họ đang làm với cơ thể họ - và rằng họ không phải là thể xác, nhưng họ gắn liền với thân thể ấy - họ trở nên sẵn sàng và có thể dành nhiều thời gian hơn nữa với thân thể ấy, và do đó họ "cần ngủ ít hơn."

Bây giờ, một số sinh mệnh thậm chí còn chọn vừa trải nghiệm sự quên mất bản thân, vừa trải nghiệm sự hiệp nhất của tâm hồn, cùng một lúc. Những sinh mệnh này có thể dạy cho một phần bản thân họ để không đồng hóa với cơ thể trong khi họ vẫn còn ở với nó, qua đó trải nghiệm sự tuyệt vời khi nhận biết được Họ Thực Sự Là Ai, mà không phải mất đi sự nhận thức của phần con người để làm điều đó.

Họ làm điều này bằng cách nào? Làm sao con có thể thực hiện giống thế được?

Đó là một câu hỏi thuộc về nhận thức, đạt đến trạng thái hoàn toàn tỉnh thức, như Ta đã từng nói trước đó. Con không thể cố đạt tới tỉnh thức hoàn toàn, con chỉ có thể trở nên tỉnh thức hoàn toàn mà thôi.

Làm thế nào vậy? Làm thế nào vậy? Ngài phải cho con một phương pháp nào chứ?

Thiền định hàng ngày là một trong những phương pháp tốt nhất để tạo ra kinh nghiệm này. Với nó, con có thể nâng năng lượng sự sống của con lên luân xa cao nhất... và thậm chí còn rời khỏi cơ thể của con trong khi con đang "tỉnh thức".

Trong thiền định, con đặt mình vào trạng thái sẵn sàng để trải nghiệm sự thức tỉnh hoàn toàn trong khi cơ thể của con đang còn thức. Sự sẵn sàng này được gọi là sự tỉnh thức thực sự. Con không cần phải ngồi thiền để trải nghiệm điều này. Thiền chỉ đơn giản là một phương pháp, một "công cụ" mà thôi. Nhưng con không cần phải ngồi thiền để đạt được mục đích là trải nghiệm điều ấy.

Con cũng nên biết rằng ngồi thiền không phải là phương pháp thiền định duy nhất. Ngoài ra còn có thiền bất động. Thiền đi. Thiền động. Thiền quan hệ tình dục.

Đây chính là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con dừng lại ở trạng thái này, chỉ đơn giản là dừng các bản nhạc của con lại, không tiếp tục đến nơi con đang đến nữa, không làm những gì con đang làm nữa, đơn giản là dừng lại một khoảnh khắc, và "ở" chính xác nơi con đang ở, trở thành chính bản thân con. Hãy dừng lại, thậm chí chỉ cần một khoảnh khắc nhỏ, sẽ thấy được niềm hạnh phúc. Con nhìn xung quanh, một cách từ từ, và con sẽ nhận thấy được những điều mà con đã không nhận ra khi con đi qua chúng. Mùi hương của đất sau cơn mưa. Lọn tóc trên tai trái của người con yêu thương. Cảm thấy thực sự tốt lành khi xem một đứa trẻ đang chơi đùa.

Con không cần phải rời khỏi thân xác để trải nghiệm điều này. Đây chính là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con đi bộ trong trạng thái này, con hít thở hương thơm của mỗi bông hoa, con bay cùng với mỗi chú chim, con nghe từng tiếng lạo xạo dưới mỗi bước chân của mình. Con tìm thấy vẻ đẹp và trí tuệ. Sự thông thái được tìm thấy ở bất cứ nơi nào mà vẻ đẹp được hình thành. Và vẻ đẹp được hình thành ở khắp mọi nơi, trong tất cả các dạng sống. Con không cần phải tìm kiếm nó. Nó sẽ đến với con.

Và con không phải rời khỏi cơ thể của mình để trải nghiệm điều này. Đây chính là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con "làm việc" trong trạng thái này, con đưa bất cứ điều gì con đang làm vào trong sự thiên định, vào một món quà, một sự sẻ chia, từ con đến linh hồn mình, và từ linh hồn con đến Cái Tổng Thể. Khi đang rửa bát, con sẽ tận hưởng được sự ấm áp của nước vuốt ve bàn tay mình, ngạc nhiên trước sự kỳ diệu của nước và sự ấm áp ấy. Làm việc trên máy tính, con sẽ thấy chữ xuất hiện trên màn hình trước mặt đang phản ứng với sự chỉ huy của các ngón tay con, và con sẽ hài lòng với sức mạnh của tâm trí và cơ thể khi nó làm theo mệnh lệnh của mình. Chuẩn bị bữa ăn tối, con sẽ cảm thấy tình yêu thương của vũ trụ mang đến cho con sự nuôi dưỡng, và như một món quà đáp trả lại, con ăn hết những thức ăn này với tất cả tình yêu của bản thể con. Không cần quan trọng quá mức hoặc quá đơn giản về bữa ăn. Món súp trong tình yêu thường rất ngon miệng.

Con không cần phải rời khỏi cơ thể của mình để trải nghiệm điều này. Đây là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con trải nghiệm sự trao đổi năng lượng tình dục trong trạng thái này, con sẽ hiểu được chân lý cao nhất về Con Là Ai. Trái tim người con yêu sẽ trở thành nhà của con. Cơ thể người con yêu sẽ trở thành của riêng con. Linh hồn con không còn tưởng tượng nó đang tách biệt với bất cứ điều gì nữa.

Con không cần phải rời khỏi cơ thể của mình để trải nghiệm điều này. Đây là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con đang ở trong tư thế sẵn sàng, là con đang ở trong sự tỉnh thức. Một nụ cười có thể đưa con đến đó. Một nụ cười đơn giản. Chỉ cần dùng tất cả mọi thứ lại trong một khoảnh khắc, và nở nụ cười. Ở nơi không có gì, chỉ vì nó cảm thấy rất tốt lành. Chỉ bởi vì trái tim của con biết một bí mật. Và bởi vì linh hồn của con biết được bí mật đó là gì. Mỉm cười với điều đó. Cười thật nhiều. Nó sẽ chữa lành bất cứ khổ đau nào.

Con đang hỏi Ta về các phương pháp, và Ta đang đưa nó cho con đây.

Hít thở. Đó cũng là một phương pháp. Hít thở hơi dài và sâu. Hít thở từ từ và nhẹ nhàng. Hít thở trong hư vô mềm ngọt của cuộc sống, đầy năng lượng, tràn ngập tình yêu. Đó là tình yêu của Thượng Đế khi con đang thở. Hít thở sâu, và con có thể cảm thấy nó. Hít thở thật, thật sâu, và tình yêu sẽ làm cho con khóc.

Vì hạnh phúc.

Vì con đã được gặp Thượng Đế, và Thượng Đế của con đã giới thiệu với linh hồn của con.

Một khi kinh nghiệm này đã diễn ra, sự sống không bao giờ còn giống như nhau nữa. Mọi người nói đó là "lên tới đỉnh núi", hoặc rơi vào trạng thái ngây ngất tuyệt vời. Bản chất của họ đã thay đổi mãi mãi.

Cám ơn Ngài. Con hiểu. Nó là những điều đơn giản. Các hành vi đơn giản, và tinh khiết nhất.

Đúng thế. Nhưng con nên biết điều này. Một số người thiên định trong nhiều năm nhưng không bao giờ trải nghiệm điều ấy. Có vài thứ xảy ra với mức độ mở rộng tâm trí và sự bằng lòng chấp nhận của họ. Và cũng có thể là mức độ của khả năng loại bỏ những truy cầu mong muốn.

Con có nên ngồi thiền mỗi ngày không?

Như trong mọi thứ, không có "nên" hoặc "không nên" ở đây. Nó không phải là một câu hỏi về con nên làm những gì, mà là con chọn để làm những gì.

Một số linh hồn tìm cách đi trong nhận thức. Một số nhận ra rằng trong cuộc sống này, hầu hết mọi người đều đang mộng du, đang bất tỉnh. Họ đang trải qua cuộc sống mà không có ý thức. Tuy nhiên, linh hồn những ai đi trong nhận thức thì chọn những con đường khác nhau. Họ chọn một con đường khác.

Họ tìm kiếm để trải nghiệm tất cả sự bình an và niềm vui, sự vô hạn và tự do, thông thái và yêu thương mà Sự Hiệp Nhất mang lại, không chỉ là khi họ đã bỏ cơ thể và nó đã ngủ, mà còn là khi họ nâng thể xác lên.

Người ta cũng thường nói về linh hồn mà tạo ra trải nghiệm, "Anh ấy đã sống lại."

Mặt khác, trong cái gọi là "Thời Đại Mới ^[12]", thuật ngữ này nói về quá trình "nâng cao ý thức."

¹² New Age

Không quan trọng ngôn ngữ và hình thức liên lạc nào mà các con sử dụng, tất cả đều trở nên sống trong nhận thức. Và sau đó sẽ trở nên hoàn toàn tĩnh thức.

Vậy thì con trở nên hoàn toàn nhận thức về cái gì? Tất nhiên con sẽ trở nên hoàn toàn nhận thức được Con Là Ai.

Thiền định hàng ngày là một trong những cách giúp con có thể đạt được điều này. Tuy nhiên, nó đòi hỏi sự tận tâm, sự hiến dâng - một quyết định để tìm kiếm trải nghiệm bên trong, không cần phần thưởng.

Và hãy nhớ rằng, sự tĩnh lặng thì chứa đựng những bí mật. Và những âm thanh ngọt ngào nhất chính là âm thanh của sự im lặng. Đó là bài hát của linh hồn.

Nếu con tin vào những tiếng ồn ào của thế giới, chứ không phải là tiếng im lặng của linh hồn con, con sẽ đi lạc.

Vậy nên, thiền định hàng ngày là một ý tưởng tốt.

Một ý tưởng tốt à? Đúng thế đấy. Tuy nhiên, hãy nên hiểu rõ những gì Ta vừa nói ở đây. Các bài hát của linh hồn có thể được hát bằng nhiều cách. Những âm thanh ngọt ngào của sự im lặng có thể được nghe thấy nhiều lần.

Vài người nghe tiếng tĩnh lặng trong khi cầu nguyện. Vài người hát những bài hát trong công việc của họ. Vài người đi tìm những bí mật trong tĩnh lặng, một số khác lại chiêm niệm những hoàn cảnh xung quanh.

Khi đạt tới sự tĩnh thông - hoặc trải nghiệm liên tục nó - những tiếng ồn ào của thế giới có thể bị bóp nghẹt, những rối ren chợt im lặng. Tất cả sự sống trở thành một sự thiền định.

Toàn bộ sự sống là một sự thiền định, trong đó con được chiêm ngưỡng sự Thần Thánh. Điều này được gọi là sự tĩnh thức thực sự, lưu tâm thực sự.

Kinh nghiệm điều ấy, tất cả mọi thứ trong cuộc sống đều trở nên thiêng liêng và hạnh phúc. Đấu tranh và đau đớn, lo lắng cũng không còn nữa. Chỉ có một trải nghiệm duy nhất, những gì mà con có thể chọn để đưa vào con đường mình mong muốn. Con có thể lựa chọn chúng một cách hoàn hảo.

Vì vậy, hãy sử dụng cuộc đời của con giống như một sự thiền định, và tất cả các sự kiện ở trong đó. Đi bộ với sự tỉnh táo, chứ không phải đang ngủ. Di chuyển với lưu tâm, không phải vô thức, đừng nghi ngờ và sợ hãi, đừng ở trong cảm giác tội lỗi và tự phán xét, mà hãy ở trong sự huy hoàng vĩnh cửu, trong sự yên tâm rằng con đang được tình yêu rộng lớn bao bọc. Con luôn luôn là Một với Ta. Con luôn luôn được chào đón. Chào mừng trở về nhà.

Nhà của con chính là trái tim Ta, và của Ta chính là của con. Ta mời gọi các con nhìn vào sự sống cũng như con sẽ nhìn vào cái chết. Sau đó, con sẽ biết rằng không có cái chết, và rằng những gì mà con gọi là sự sống và cái chết, chính là hai phần của cùng một trải nghiệm bất tận.

Chúng ta là tất cả những điều ấy, là tất cả như chúng ta đã từng như vậy, và là tất cả như chúng ta sẽ trở thành, một thế giới không có kết thúc.

Amen.

CHƯƠNG 10

Con yêu Ngài, Ngài có biết điều ấy không?

Biết. Và Ta cũng yêu con. Con có biết không?

Con giết mình đấy. Con thực sự giết mình đấy.

CHƯƠNG 11

Ngài vui lòng kể cho con nghe thêm vài thứ về linh hồn chứ?

Tất nhiên rồi. Ta sẽ cố gắng để giải thích, trong sự hiểu biết có giới hạn của con. Nhưng không cho phép con trở nên thất vọng nếu có điều nào đó không "có ý nghĩa" với con. Hãy cố ghi nhớ rằng con đang mang những thông tin này thông qua một bộ lọc duy nhất - một bộ lọc được thiết kế để che chắn khiến con không thể ghi nhớ quá nhiều.

Nhắc cho con thêm lần nữa là tại sao con phải làm như vậy.

Trò chơi sẽ kết thúc nếu như con nhớ tất cả mọi thứ. Con đến đây vì một lý do cụ thể, và Mục Đích Thần Thánh của con sẽ bị cản trở nếu con thấu hiểu hết cách mà mọi thứ được sắp đặt với nhau như thế nào. Một số điều vẫn luôn luôn là một bí ẩn tại cấp độ nhận thức ấy, và nó cần phải như thế.

Vì thế đừng cố gắng giải quyết tất cả những bí ẩn. Bất cứ lúc nào hay bằng bất cứ cách nào. Hãy cho vũ trụ một cơ hội. Nó sẽ tự mở ra con đường thích đáng

Hãy tận hưởng trải nghiệm trở nên điều gì đó.

Hãy mau lên một cách từ từ.

Chính xác.

Cha của con thường hay nói thế.

Cha của con là một người đàn ông khôn ngoan và tuyệt vời.

Chẳng có ai mô tả ông ấy theo cách đó cả.

Vì chẳng có ai hiểu ông ấy.

Mẹ con có.

Đúng, cô ấy hiểu.

Và bà ấy yêu ông ấy.

Đúng, cô ấy yêu.

Và bà đã tha thứ cho ông.

Đúng, cô ấy đã làm thế.

Với tất cả những hành động làm tổn thương người khác.

Đúng thế. Cô ấy thấu hiểu, và yêu thương, và tha thứ, và cô ấy là một hình mẫu tuyệt vời, một tấm gương may mắn.

Vâng. Vậy thì... Ngài sẽ nói cho con biết về linh hồn chứ?

Ta sẽ nói. Con muốn biết gì nào?

Hãy bắt đầu với câu hỏi đầu tiên và rõ ràng này: Con đã biết câu trả lời, nhưng nó mang lại cho chúng ta một điểm khởi đầu. Điều ấy cũng tương tự đối với linh hồn của loài người chứ?

Đúng thế. Đó là bản thể thứ 3 của các con. Các con là một sinh mệnh có ba thể, tạo thành cơ thể, tâm trí và linh hồn.

Con biết thân xác của con ở đâu, con có thể thấy được mà. Và con nghĩ rằng con biết tâm trí của con ở chỗ nào - nó là một phần trên cơ thể của con mà được gọi là cái đầu. Nhưng con không chắc rằng con biết về nơi...

Chờ một chút. Khoan đã nào. Con đang sai lầm về một thứ. Tâm trí của phải nằm trong đầu. Con không

Không ư?

Tất nhiên là không. Não của con thì nằm trong hộp sọ. Nhưng tâm trí của con thì không.

Vậy thì nó ở đâu mới được chứ?

Tại mỗi tế bào trong cơ thể của con.

Ồ ...

Những gì mà con gọi là thể trí, thực ra là năng lượng. Nó là... tư tưởng. Và tư tưởng là một dạng năng lượng, chứ không phải là một vật thể.

Não của con là một vật thể. Nó là vật chất, sinh hóa - lớn nhất, phức tạp nhất, là bộ máy trong cơ thể con người, với việc phiên dịch và chuyển đổi năng lượng tư tưởng của con thành các chuyển động cơ thể. Não của con là một máy biến thế, đến toàn bộ cơ thể của con. Con có rất nhiều những máy biến thế tí hon trong mỗi tế bào. Những nhà sinh hóa này thường lưu ý đến tình trạng từng tế bào nhỏ ra sao - tế bào máu, ví dụ thế - dường như chúng có trí thông minh riêng. Sự thật, chúng là như thế.

Điều đó không chỉ xảy ra trong tế bào, mà còn ở những bộ phận lớn hơn của thân xác. Tất cả đàn ông trên hành tinh này đều biết rằng những bộ phận thân thể riêng dường như đều có suy nghĩ riêng của nó...

Đúng thế, và tất cả phụ nữ đều biết người đàn ông trở nên lố bịch như thế nào khi họ cho phép một phần cơ thể ảnh hưởng đến sự lựa chọn và quyết định của mình.

Một số phụ nữ sử dụng sự hiểu biết đó để kiểm soát đàn ông.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Và một số người đàn ông kiểm soát phụ nữ thông qua các lựa chọn và quyết định từ phần đó.

Không thể phủ nhận.

Con muốn biết làm thế nào để dừng cái trò chơi ồn ào đó không?

Chắc chắn rồi!

Đây là những gì trong mẫu đối thoại trước đó nói tới, về việc nâng năng lượng của sự sống qua 7 trung tâm luân xa.

Khi lựa chọn và quyết định của con đến từ một nơi lớn hơn so với các bộ phận nhỏ và giới hạn như con đã mô tả, thì phụ nữ kiểm soát con là điều không thể, và con sẽ không bao giờ tìm cách để kiểm soát lại họ.

Lý do duy nhất mà phụ nữ từng viện đến các mảnh khóe lôi kéo và kiểm soát có vẻ như vì không còn cách nào khác - gần như không có hiệu quả - và nếu không có các mảnh kiểm soát, nam giới thường trở nên không thể điều khiển được.

Nếu cánh đàn ông có thể chứng minh được bản chất cao hơn của họ, và nếu phụ nữ có thể lôi cuốn hơn nữa cái phần ấy của đàn ông, thì cái gọi là "trận chiến của hai giới" sẽ kết thúc. Giống như hầu hết các trận chiến khác trên hành tinh của các con.

Như Ta đã nói trước đó, rằng điều này không có nghĩa là đàn ông và phụ nữ nên bỏ việc quan hệ tình dục, hay quan hệ tình dục là một phần bản chất thấp kém của con người. Nó có nghĩa là năng lượng tình dục một mình, khi không được nâng lên đến luân xa cao hơn và được kết hợp với nguồn năng lượng của người khác để trở về với bản chất, thì tạo ra những lựa chọn và kết quả mà không hề làm hại đến người ấy. Nó thường ít đáng lệ hơn.

Cái Bản Chất của Con, tự nó rất cao quý, nhưng bất cứ điều gì thấp hơn so với Bản Chất của Con thì cũng ít cao quý hơn. Vì vậy, nếu con muốn chắc chắn rằng con sẽ tạo ra một sự lựa chọn hoặc kết quả kém cao quý, thì hãy thực hiện quyết định bằng trung tâm luân xa gốc. Sau đó xem thử kết quả ra sao.

Chúng hoàn toàn có thể dự đoán được.

Hừm.m.m. Con nghĩ rằng con đã biết điều ấy.

Tất nhiên là con biết. Câu hỏi lớn nhất mà nhân loại đang phải đối mặt không phải là khi nào các con sẽ học hỏi, mà là khi nào các con sẽ hành động như những gì các con đã học được?

Vì vậy tâm trí ở trong mọi tế bào...

Đúng thế. Và có nhiều tế bào trong não của con hơn bất cứ nơi nào khác, nên dường như các con nghĩ rằng tâm trí ở nơi đó. Tuy nhiên, đó chỉ là trung tâm xử lý chính, không phải là nơi duy nhất.

Tốt. Con thông suốt rồi. Vậy thì linh hồn ở đâu?

Con nghĩ nó ở chỗ nào?

Đằng sau mắt thứ ba?

Không.

Ở giữa ngực của con, phía bên phải của trái tim, ngay dưới xương ức?

Không phải.

Được rồi, con chịu thua.

Nó ở khắp mọi nơi.

Ở khắp mọi nơi ư?

Ở khắp mọi nơi.

Giống như tâm trí.

Chờ một chút! Tâm trí không phải ở khắp mọi nơi.

Không phải à? Con nghĩ Ngài vừa nói là nó trong mỗi tế bào của cơ thể.

Điều đó không có nghĩa là "ở khắp mọi nơi." Có những khoảng trống giữa các tế bào. Trong thực tế, 99% cơ thể của con là không gian trống.

Vậy thì linh hồn ở đó hả?

Linh hồn là ở khắp mọi nơi, xuyên qua con, và xung quanh con. Nó bao gồm cả con.

Chờ đã! Ngài chờ con một chút được không! Con luôn luôn được dạy bảo rằng thân xác bao bọc lấy linh hồn. Vậy thì điều gì xảy ra với "thân thể của con chính là đền thờ"?

Một lời nói minh họa.

Nó rất hữu ích trong việc giúp đỡ mọi người hiểu rằng họ còn hơn cả cơ thể của họ, rằng họ là thứ gì đó còn lớn hơn thế. Đó chính là linh hồn, hoàn toàn theo nghĩa đen, nó lớn hơn so với thân xác. Nó không nằm trong cơ thể, nhưng nó lại mang cơ thể ở bên trong nó.

Con đang nghe Ngài nói đây, nhưng vẫn có một chút khó khăn khi hình dung điều này.

Con đã bao giờ nghe về "thể aura"^[13] chưa?

Có. Có. Đây có phải là linh hồn không?

Nó giống như thể trong ngôn ngữ của con, trong sự hiểu biết của con, cho phép con hình dung ra một thực tế rất lớn và phức tạp. Linh hồn là thứ có thể giữ các con lại với nhau - giống như Linh Hồn Thượng Đế bao gồm cả vũ trụ, và giữ cho chúng liên kết với nhau.

Ồ! Đây là một thứ hoàn toàn ngược lại với những điều mà con từng nghĩ.

Hãy kiên nhẫn, con trai của Ta. Những sự trái nghịch đã bắt đầu.

Nhưng nếu linh hồn là "không khí bên trong và xung quanh chúng ta", và nếu linh hồn của tất cả mọi người là như nhau, vậy thì linh hồn kết thúc ở đâu, và bắt đầu thế nào?

Ừ-ô, đừng nói cho con biết, đừng nói cho con biết nữa...

Con thấy không? Con đã biết câu trả lời rồi mà!

Không có điểm "kết thúc" và "bắt đầu" của linh hồn chúng ta! Cũng giống như không có địa điểm chính xác để không khí trong phòng khách "dừng lại" và không khí trong phòng ăn "bắt đầu". Tất cả đều là không khí. Tất cả đều cùng là một linh hồn!

Con vừa mới khám phá ra bí mật to lớn của vũ trụ.

¹³ Hào quang

Và nếu trong Ngài chứa đựng vũ trụ, cũng như chúng con mang theo thân xác này, vậy thì Ngài cũng không có điểm "kết thúc" và "bắt đầu"!

(Ahem)

Ngài có thể thông cảm hòng nếu Ngài muốn. Đối với con thì đây là một sự mặc khải kỳ diệu! Ý con là, con biết rằng con luôn luôn hiểu điều này - nhưng bây giờ thì con đã hoàn toàn hiểu nó!

Điều đó thật tuyệt. Nó có tuyệt không?

Ngài thấy đấy, vấn đề với sự hiểu biết trong quá khứ của con về thực tế chính là thân xác là một kho chứa thật kín đáo, khiến cho con có sự phân biệt khác nhau giữa thân thể "này" và thân thể "kia", và kể từ khi con luôn nghĩ rằng linh hồn làm nhà trong thể xác, nên sự khác biệt giữa linh hồn "này" linh hồn "đó" càng rõ ràng hơn.

Điều đó hoàn toàn tự nhiên.

Nhưng nếu linh hồn ở khắp mọi nơi, bên trong và bên ngoài cơ thể - trong thể "aura", như Ngài gọi - vậy thì đâu là thời điểm "bắt đầu" và "kết thúc" của thể aura? Và bây giờ thì con đã có thể thấy được - thực sự là lần đầu tiên, về dạng vật lý - làm thế nào mà một linh hồn có thể không có "kết thúc" và một "khởi đầu" khác, đó là bởi vì một sự thật, rằng Tất Cả Chúng Ta Là Một!

Yippee! Đó là tất cả những gì Ta có thể nói. Yippee.

Con luôn luôn nghĩ rằng đây là một chân lý siêu hình. Bây giờ thì con thấy rằng đó là một sự thật vật lý! Thánh Thần ơi, tôn giáo đã trở thành khoa học!

Đừng nói là Ta đã không nói cho con biết đấy.

Nhưng khoan đã. Nếu không có một kết thúc và một khởi đầu khác của linh hồn, điều đó cũng có nghĩa là không có một linh hồn riêng rẽ phải không?

Ồ, đúng và không đúng.

Một câu trả lời thực sự phù hợp với Thượng Đế.

Xin cảm ơn.

Tuy nhiên, thẳng thắn mà nói, con đã hy vọng nó sẽ rõ ràng hơn.

Hãy cho Ta nghỉ ngơi một chút nào. Chúng ta đang di chuyển quá nhanh đấy, bàn tay của con đã mỏi nhừ vì viết quá nhiều.

Ý Ngài là, con viết hăng máu quá hả.

Đúng thế. Vì vậy, chúng ta nên nắm bắt hơi thở của mình nào. Tất cả mọi người cùng thư giãn nhé. Ta sẽ giải thích nó tất cả cho con sau.

Được rồi. Tiến hành nào. Con đã sẵn sàng.

Con có nhớ Ta đã nói với con rất nhiều lần như thế nào về cái mà gọi là Học Thuyết Nhị Nguyên Thần Thánh không?

Con có.

Đúng, đây cũng là một điều trong đó. Trong thực tế, nó là một điều lớn nhất.

Con hiểu.

Việc học hỏi và hiểu thấu về Thuyết Nhị Nguyên là rất quan trọng, nếu con đang sống trong vũ trụ đầy trọng đại này.

Thuyết Nhị Nguyên cho rằng có thể có hai sự thật trái ngược nhau đồng thời cùng tồn tại, tại cùng một nơi.

Bây giờ tại hành tinh của con, mọi người nhận thấy rằng điều này rất khó chấp nhận. Họ muốn cái gì cũng phải có trật tự, và bất cứ điều gì không phù hợp với trục trặc của họ thì tự động bị loại bỏ. Vì lý do ấy, khi hai thực tại bắt đầu tự khẳng định chính chúng và dường như có mâu thuẫn với nhau, ngay lập tức họ liền giả định rằng một trong hai chắc chắn là sai, sai trái, không đúng sự thật. Họ đòi hỏi một sự kỹ càng khi xem xét và chấp nhận, và thật ra, cả hai đều có thể là đúng.

Tuy nhiên, tại khía cạnh đòi hỏi tính tuyệt đối - trái ngược hoàn toàn với tính tương đối mà con đang sống trong nó - một sự thật rất rõ ràng là Cái Tổng Thể đôi khi lại tạo ra những tác động có tính tương đối, trông giống như một sự mâu thuẫn.

Đây được gọi là Thuyết Nhị Nguyên, và nó là một phần rất thực tế trong kinh nghiệm của loài người. Và như Ta đã nói, thật không thể sống một cách phong nhã mà không chấp nhận điều này. Một người luôn luôn tức giận, giận dữ, thảm bại, kiên cố đi tìm "công lý", hoặc sốt sắng cố gắng làm cho những thứ đối nghịch phải hòa hợp, trong khi sự đối nghịch ấy không bao giờ có ý nghĩa là để hòa thuận, nhưng cũng bởi chính bản chất của sự căng thẳng giữa chúng, nên chúng tạo ra chính xác những tác dụng mong muốn.

Thực ra, trong vương quốc của sự tương đối, mọi thứ được tổ chức với nhau bởi tính đối lập căng thẳng như vậy. Lấy một ví dụ, sự căng thẳng giữa thiện và ác. Trong thực tại tối hậu, không có cái gì mà là chính và tà. Trong vương quốc của sự tuyệt đối, tất cả đều là tình yêu thương. Tuy nhiên, trong vương quốc của sự tương đối, con đã tự tạo ra cho mình những kinh nghiệm mà con "gọi là" xấu xa, và con đã làm thế vì một lý do rất logic. Con muốn trải nghiệm tình yêu, chỉ không "biết" rằng tình yêu chính là Cái Tổng Thể, và con không thể trải nghiệm những thứ đó khi chẳng còn thứ nào khác ngoài nó. Vì thế, con tạo ra thực tại cho riêng mình (và tiếp tục làm như vậy mỗi ngày), một thực tại phân cực giữa thiện và ác, do đó hãy sử dụng cái nào mà cho phép con cũng có thể trải nghiệm cái khác.

Và cái chúng ta có ở đây chính là Thuyết Nhị Nguyên, dường như hai sự thật mâu thuẫn nhau đồng thời tồn tại trong cùng một vị trí. Cụ thể như:

Có cái tốt lành và cái xấu xa.

Tất cả đều là tình yêu.

Cám ơn Ngài đã giải thích điều này cho con. Ngài đã từng nhắc đến nó trước đó, nhưng rất cảm ơn Ngài đã giúp con hiểu rõ hơn về Thuyết Nhị Nguyên.

Không có gì.

Bây giờ, như Ta đã nói, vấn đề chúng ta đang bàn luận chính là điều lớn nhất trong Thuyết Nhị Nguyên.

Chỉ có Một Sinh Mệnh Duy Nhất, cho nên, chỉ có Một Linh Hồn Duy Nhất. Và, có rất nhiều linh hồn ở bên trong Linh Hồn Duy Nhất ấy.

Đây là cách học thuyết này vận hành: Con chỉ tự giải thích cho mình hiểu rằng không có sự tách biệt giữa các linh hồn. Linh hồn là năng lượng của sự sống tồn tại bên trong và xung quanh tất cả các vật thể vật chất (như hào quang). Ở một chiều nhận thức, nó "giữ" tất cả các vật thể vật chất trong không gian lại với nhau. "Linh hồn của Thượng Đế" giữ toàn bộ vũ trụ, "linh hồn của con người" giữ trong nó mỗi một cá thể con người.

Thân xác không phải là một kho chứa, một "nhà ở" cho linh hồn, mà linh hồn là một nhà chứa của thân thể.

Đúng vậy.

Vậy nên cũng không có "đường phân chia" giữa các linh hồn - không có nơi "một linh hồn" kết thúc và "một linh hồn khác" bắt đầu. Vì thế, thực sự có một linh hồn duy nhất giữ toàn bộ các thân xác.

Chính xác.

Nên một linh hồn có thể "cảm thấy mình như" một loạt các linh hồn riêng lẻ khác.

Nó thực sự như vậy - Ta cũng thiết kế như vậy.

Ngài có thể giải thích nó hoạt động như thế nào không?

Được.

Không có sự chia cách giữa các linh hồn, có một sự thật rằng những thứ trong Linh Hồn Duy Nhất được biểu hiện trong thực tại vật lý với những tốc độ khác nhau, tạo ra các mức độ khác nhau của mật độ.

Tốc độ khác nhau à?

Tất cả sự sống đều là sự rung động. Đó gọi là sự sống (con chỉ đơn thuần gọi nó là Thượng Đế), là năng lượng tinh khiết. Năng lượng luôn luôn dao động liên tục. Nó chuyển động dạng sóng. Các sóng dao động ở tốc độ khác nhau, thì tạo ra các cấp độ khác nhau của mật độ, hoặc ánh sáng. Chúng liên tục tạo ra những "hiệu ứng" khác nhau trong thế giới vật chất và vật thể vật lý khác nhau. Tuy nhiên, trong khi các vật thể thì khác nhau và riêng biệt, năng lượng tạo ra chúng lại giống như nhau.

Hãy để Ta quay trở lại với ví dụ mà con đã sử dụng về không khí giữa phòng khách và phòng ăn. Đó là một minh họa tốt mà thành linh bật ra từ con. Một nguồn cảm hứng.

Từ nơi nào thế.

Ta đã đưa nó cho con. Con nói rằng không có khoảng không cụ thể giữa hai địa điểm vật lý, nơi "không khí của phòng khách" dừng lại và "không khí của phòng ăn" bắt đầu. Và đúng là như vậy. Tuy nhiên, có một nơi mà "không khí của phòng khách" trở nên ít đậm đặc hơn. Đó là, nó tiêu tan, trở nên "loãng hơn". Vì vậy, "không khí của phòng ăn" cũng thế. Mật khác là từ phòng ăn, con sẽ ngửi thấy mùi bữa tối!

Bây giờ, không khí trong nhà là không khí giống như nhau. Không có "không khí riêng biệt" trong phòng ăn. Không khí trong phòng ăn chắc chắn có vẻ như "không khí ở chỗ khác". Chỉ một điều, chúng có mùi khác nhau!

Bởi vì không khí là dựa trên những đặc điểm khác nhau, nên có vẻ như là không khí thì khác nhau. Nhưng không phải thế. Chúng đều là không khí, nhưng có vẻ khác nhau. Trong phòng khách con ngửi thấy mùi lò sưởi, trong phòng ăn mà con ngửi thấy mùi bữa tối. Con thậm chí còn đi vào một căn phòng và nói, "Thật ngọt ngào. Hãy cho tí tèo không khí vào đây nào", như thể không có không khí ở đó vậy. Và, tất nhiên, ở đó có rất nhiều không khí. Những gì con muốn làm chỉ là thay đổi đặc điểm của nó.

Vì vậy, con mang một ít không khí từ bên ngoài vào. Tất nhiên nó cũng đều là không khí. Chỉ có một không khí duy nhất, di chuyển, xung quanh, và xuyên qua tất cả mọi thứ.

Điều này thật tuyệt. Con hoàn toàn hiểu được điều này. Con thích cách Ngài giải thích về vũ trụ theo cách con hoàn toàn có thể hiểu được.

Vâng, cảm ơn. Ta đang cố gắng đây. Vậy Ta tiếp tục nhé.

Rất vui lòng.

Cũng giống như không khí trong nhà của con, năng lượng của sự sống - chúng ta thường gọi là Thượng Đế - có những đặc điểm khác nhau vì nó bao quanh các vật thể vật lý khác nhau. Thật vậy, năng lượng ấy kết thành một khối một cách cụ thể, để tạo thành các vật thể.

Khi các hạt năng lượng kết hợp với nhau để tạo thành vật chất, chúng trở nên cô đặc. Xáo trộn lên. Xô đẩy lẫn nhau. Chúng bắt đầu "trông có vẻ", thậm chí "cảm thấy giống như" là các đối tượng riêng biệt. Đó là lúc chúng bắt đầu có vẻ "riêng biệt", "khác biệt" so với tất cả các dạng năng lượng khác. Tuy nhiên, tất cả đều là năng lượng như nhau, vận hành khác nhau.

Đây là các vận hành khác nhau mà làm cho Cái Tổng Thể trở nên có biểu hiện như Nhiều Cái Riêng Biệt.

Như Ta đã giải thích tại Tập 1, Cái Tổng Thể không thể trải nghiệm chính nó là gì, cho đến nó khi phát triển ra khả năng này để xác định sự khác biệt. Vì vậy, Cái Tổng Thể chia tách ra trở thành Cái Đây và Cái Kia. (Ta đang cố gắng khiến điều này trở nên đơn giản.)

"Cụm năng lượng" liên kết lại thành các đối tượng riêng biệt mà chứa đựng bên trong nó là sinh mệnh vật lý, thứ mà con gọi là "linh hồn". Các bộ phận của Ta đã trở thành rất nhiều "Con", những gì chúng Ta nói ở đây, chính là Thuyết Nhị Nguyên.

Chúng ta là Cái Một Duy Nhất.

Chúng ta là rất nhiều người.

Ồ, điều này thật tuyệt diệu.

Con đang nói với Ta à.

Ta tiếp tục nhé?

Không dừng lại ở đây đi. Con chán quá.

Rồi, tiếp tục nào!

Đồng ý.

Khi năng lượng kết hợp lại, như Ta đã nói, nó trở nên cô đặc lại. Nhưng nếu chuyển động thêm nữa sự cô đặc này, năng lượng càng trở nên bị tiêu tan. "Không khí trở nên loãng hơn." Hào quang mờ dần. Năng lượng không bao giờ biến mất hoàn toàn, bởi vì nó không thể. Đó là cách mà tất cả mọi thứ được thực hiện. Đó là Cái Toàn Bộ. Tuy nhiên, nó có thể trở thành rất, rất loãng, rất tinh tế - gần như "không có gì".

Sau đó, ở một nơi khác (đọc kỹ nhé, một phần khác của Tự Thân Nó) nó lại có thể kết hợp lại, một lần nữa "tụ lại với nhau" để tạo thành cái mà con gọi là vật chất, và những gì "trông giống như" đối tượng riêng biệt. Khi hai đối tượng xuất hiện riêng biệt với nhau, thì thật ra chẳng có sự tách biệt nào cả.

Điều này, trong giới hạn rất, rất đơn giản và sơ đẳng, lời giải thích nằm toàn bộ đằng sau vũ trụ vật lý.

Ồ! Có thật không vậy? Làm thế nào mà con biết được?

Các nhà khoa học đã phát hiện ra rằng khuôn mẫu xây dựng của tất cả các dạng sự sống là giống nhau.

Họ đem đá từ mặt trăng về và tìm thấy những thứ giống như thứ mà họ tìm thấy trong cây cối. Họ mổ xẻ một cái cây và tìm thấy những thứ giống như thứ mà họ tìm thấy trong con.

Ta nói với con điều này: Chúng ta đều có chất liệu như nhau.

Tất cả chúng ta đều là năng lượng, liên kết lại, nén lại theo nhiều cách khác nhau để tạo ra các hình dạng và vật chất khác nhau.

Chẳng có gì gọi là vật chất cả. Đúng hơn, không có gì có thể trở thành vật chất trừ chính tự thân nó ra. Jesus đã nói, "Nếu không có Chúa Cha, Ta chẳng là gì." Cha của tất cả chính là tư tưởng thuần khiết. Đây là năng lượng của sự sống. Đây là cái mà con gọi là Tình Yêu Tuyệt Đối. Đây là Thượng Đế Nam và Nữ, Alpha và Omega, Bắt đầu và Kết thúc. Tất cả trong Tất cả, Chuyển động trong Bất động, Nguồn Tối Cao. Đó là điều mà các con đã cố gắng tìm hiểu từ lúc khởi đầu. Sự bí ẩn vĩ đại, sự huyền bí vô tận, sự thật vĩnh cửu.

Tất Cả Là Một, vì thế, ĐÂY CHÍNH LÀ CON.

CHƯƠNG 12

Con đang đầy kinh ngạc và tôn kính khi đọc những lời này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với con lúc này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với tất cả chúng con. Với hàng triệu người đã đọc từng chữ trong cuộc đối thoại này, và hàng triệu người khác nữa sẽ làm như vậy. Và chúng con không kịp thở bởi Ngài đã đến với trái tim của chúng con.

Những sinh mệnh thân yêu nhất của Ta - Ta đã luôn luôn ở trong trái tim của các con. Ta chỉ vui mừng vì giờ đây con đã có thể thực sự cảm thấy có Ta ở đây. Ta đã luôn luôn ở bên con. Ta chưa bao giờ rời bỏ con.

Ta là con, và con là Ta, và Chúng ta sẽ không bao giờ bị chia tách ra được, không bao giờ, bởi vì điều đó là không thể.

Tuy nhiên, có một vài ngày con cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Tại một vài khoảnh khắc con cảm thấy rằng con đang chiến đấu với chính bản thân mình.

Đó là bởi vì con đã rời khỏi Ta, con của Ta à. Con đã bỏ rơi nhận thức cao của con về Ta. Tuy nhiên, khi nhận thức được Ta, con sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Làm thế nào con có thể giữ lại nhận thức ấy?

Mang nhận thức của con đến cho người khác. Không phải bằng cách truyền đạo, nhưng bằng ví dụ. Hãy là nguồn gốc của tình yêu giống như Ta đang ở trong cuộc sống của những người khác. Những gì con đem tặng cho người khác, con cũng giành nó cho mình. Bởi vì chỉ có Cái Một Duy Nhất là Chúng Ta.

Cảm ơn Ngài. Vâng, Ngài đã cho coi biết về điều này trước đó. Hãy là nguồn. Bất cứ điều gì con muốn tự mình trải nghiệm, như Ngài từng nói, hãy là ngọn nguồn trong cuộc sống của những người khác.

Đúng. Đây là điều bí mật tuyệt vời. Đây là sự khôn ngoan thiêng liêng. Hãy đối xử với những người khác như con đối xử với chính mình.

Tất cả các vấn đề của con, sự xung đột của con, tất cả những khó khăn của con trong việc tạo ra một cuộc sống trên hành tinh hòa bình và niềm vui đều dựa trên việc con có thấu hiểu được chỉ dẫn đơn giản này hay không, và hãy làm theo nó.

Con hiểu rồi. Một lần nữa Ngài đã nói về nó thật rõ ràng, rất rõ ràng, con đã hiểu được. Con sẽ cố gắng không bao giờ "để mất nó" thêm một lần nào nữa.

Con không thể "mất" những gì mà con cho đi. Hãy luôn luôn nhớ điều đó.

Cảm ơn Ngài. Liệu con có thể hỏi Ngài một số câu hỏi về linh hồn được không?

Ta có vài lời bình luận tổng quát hơn về cuộc sống giống như con đang sống.

Rất sẵn lòng.

Con vừa mới nói rằng đôi khi con cảm thấy như thể mình đang chiến đấu với chính bản thân.

Vâng.

Chiến đấu vì cái gì?

Chỉ là một lời nói minh họa thôi.

Ta lại nghĩ là không. Ta cho rằng nó là một thực tế về con (và về nhiều người khác) suy nghĩ tới cuộc sống là như thế nào.

Trong đầu của con có một "trận chiến" - rằng có một cuộc đấu tranh đang xảy ra ở đây.

Vâng, dường như là thế.

Không phải thế đâu, và nó cũng không bao giờ có vẻ như thế.

Ngài sẽ tha thứ cho con chứ, điều này khó tin quá đi mất.

Đó chính xác là lý do tại sao nó đã không trở thành thực tại của con. Cái gì con thấy nó thật thì con mới tin rằng nó thật. Tuy nhiên, Ta nói với con điều này: Cuộc sống của con chưa bao giờ có ý nghĩa là một cuộc đấu tranh, không phải bây giờ cũng như sau này.

Ta đã cho các con những công cụ để tạo ra thực tại vĩ đại nhất. Con chỉ đơn thuần lựa chọn rằng sẽ không sử dụng đến chúng. Hoặc chính xác hơn, con đã sử dụng sai chúng.

Công cụ Ta đề cập ở đây chính là ba công cụ của sự sáng tạo. Chúng ta đã nói về chúng rất nhiều trong cuộc đối thoại này. Con có biết chúng là gì không?

Tư tưởng, lời nói, và hành động.

Tốt. Con đã nhớ. Ta đã truyền cảm hứng tới Mildred Hinckley, một vị thầy tâm linh của Ta, để nói, "Bạn được sinh ra với sức mạnh sáng tạo của vũ trụ tại đầu lưỡi của mình."

Đó là một tuyên bố có tác động đáng kinh ngạc. Cũng như thế, từ một vị thầy khác của Ta: "Như con đã tin tưởng, nên nó được thực hiện trên các con."

Hai lời phát biểu này liên quan đến tư tưởng và lời nói. Một vị thầy khác của Ta cũng từng nói về hành động:

"Khởi đầu là Thượng Đế. Cuối cùng là hành động. Hành động chính là Thượng Đế đang sáng tạo - hoặc Thượng Đế đang trải nghiệm".

Ngài đã nói điều đó, trong Cuốn 1.

Cuốn 1 được đưa ra thông qua con, con trai của Ta à, cũng giống như tất cả các giáo lý tuyệt vời khác đã được truyền cảm hứng từ Ta, và được đưa ra thông qua các hình thức của con người. Những người cho phép nguồn cảm hứng như vậy đi vào họ, và những người không ngại chia sẻ công khai, là những vị thầy tuyệt vời nhất của Ta.

Con không chắc rằng mình sẽ được liệt vào dạng đó.

Những lời mà con được truyền cảm hứng để chia sẻ sẽ đến với hàng triệu con người.

Hàng triệu đấy, con trai à.

Nó đã được dịch ra 24 ngôn ngữ. Nó đã đến với toàn thế giới.

Con cấp tư cách cho những vị thầy tuyệt vời ấy dựa trên thước đo nào?

Thước đo của sự hành động, chứ không phải lời nói.

Đó là một câu trả lời rất khôn ngoan.

Và những hành động trong cuộc đời này không nói lên rằng con tốt lành, và chắc chắn cũng không đủ điều kiện để con là một vị thầy.

Con chỉ viết được bằng một nửa những vị thầy khác.

Ngài đang nói điều gì thế hả?

Ta đang nói những điều mà Ta từng nói qua lời của Judith Schucman trong "A Course in Miracles": Con dạy những gì mà con phải học hỏi.

Con có tin rằng con phải chứng minh sự hoàn hảo trước khi con có thể dạy cho người khác làm thế nào để đạt được nó?

Và trong khi con chia sẻ về thứ mà con gọi là lỗi lầm - nhiều hơn những gì Ta chia sẻ - con cũng đã thể hiện lòng dũng cảm tuyệt vời trong việc cho mọi người biết đến cuộc trò chuyện của chúng ta.

Hay là điên rồ mới đúng.

Tại sao con lại cứ cố hạ thấp bản thân mình như thế? Tất cả các con đều như thế! Mỗi một người trong các con! Các con phủ nhận sự vĩ đại của chính mình như con từ chối sự tồn tại của Ta trong các con.

Không phải con. Con chưa bao giờ phủ nhận điều đó!

Gì cơ?

Ôi, không phải thời gian gần đây mà...

Ta nói với con, trước khi gà gáy sáng, con sẽ từ chối danh Ta tới ba lần.

Mỗi một suy nghĩ của Tự Thân con cho rằng mình nhỏ bé hơn so với bản chất của con, chính là từ chối Ta.

Mỗi một lời nói của Tự Thân con khi hạ mình xuống, chính là từ chối Ta.

Mỗi một hành động khiến Tự thân con nghĩ rằng mình đóng một vai "không đủ tốt", hoặc thiếu tốt lành, hoặc kém cỏi bất cứ mặt nào, chính là sự từ chối. Không chỉ trong suy nghĩ, trong lời nói, mà thực sự như vậy.

Ta thật sự không cho phép cuộc sống của con lại đại diện cho bất cứ điều gì ngoại trừ vai trò vĩ đại nhất của Con Là Ai.

Nào, giờ thì vai trò lớn nhất mà con từng đặt ra cho Tự Thân là gì? Không phải một ngày nào đó con sẽ trở thành một vị thầy vĩ đại chứ?

Ờ...

Phải thế không?

Vâng.

Vậy đúng thế rồi. Con là như thế. Cho đến khi con lại từ chối nó một lần nữa.

Con sẽ không từ chối nó nữa đâu.

Con sẽ không ư?

Không

Chúng mình đi.

Chúng mình sao?

Chúng mình đi.

Làm cách nào?

Ngay bây giờ, nói rằng : "Tôi là một vị thầy tuyệt vời."

Hừm.m...

Tự nhiên đi, nói nào.

Tôi là... Ngài thấy đấy, vấn đề là, tất cả những điều này sẽ được công bố. Con nhận thức được rằng tất cả mọi thứ con viết trên bản thảo này sẽ xuất hiện trong bản in ấn. Những người ở Peoria sẽ đọc thấy điều này.

Peoria! Ha! Bắc Kinh thì sao!

Được rồi, Trung Quốc cũng được. Đó là quan điểm của con. Mọi người sẽ hỏi han con - làm phiên con - về Cuốn 3 kể từ sau khi Cuốn 2 được phát hành! Con đã cố gắng giải thích lý do tại sao mất thời gian quá lâu cho cuốn 3. Con đã cố gắng để họ có thể hiểu được những gì có trong cuộc đối thoại này, khi cả thế giới đang theo dõi, chờ đợi. Nó không giống như là Cuốn 1 và 2. Cả hai cuốn đó đều là những cuộc đối thoại trong sự trống rỗng tâm hồn. Con thậm chí không bao giờ nghĩ rằng nó sẽ trở thành sách.

Có, con có đấy. Trong trái tim của con, con đã biết được.

Vâng, có lẽ con cũng đã hy vọng rằng họ có được những gì họ muốn. Nhưng bây giờ thì con biết, có sự khác nhau giữa bản thảo này và sách được in ra.

Bởi vì bây giờ con biết rằng tất cả mọi người sẽ đọc được từng câu chữ mà con viết.

Vâng. Giờ Ngài lại muốn con nói rằng mình là một vị thầy tuyệt vời. Điều này thật khó khăn khi phải đứng trước mọi người.

Con muốn Ta yêu cầu con làm việc đó một cách riêng tư à? Đó là cách suy nghĩ của con ư?

Ta yêu cầu con xướng lên Con Là Ai tại nơi công cộng, chính xác bởi vì con đang ở giữa công chúng. Lý do của ý tưởng muốn con nói điều ấy với công chúng là vì: Công khai là hình thức cao nhất.

Sống một phiên bản vĩ đại nhất của chính con về Con Là Ai. Bắt đầu cuộc sống đó bằng cách tuyên bố nó.

Một cách công khai.

Bước đầu tiên trong đó chính là hãy nói nó ra.

Nhưng còn sự khiêm nhường thì sao? Sự lịch thiệp nữa? Nó có lịch sự không khi công bố ra ý tưởng vĩ đại về chúng ta cho mọi người biết?

Tất cả các vị thầy vĩ đại đã từng làm như vậy.

Vâng, nhưng không được kiêu ngạo.

"Ta là đường và là sự sống" thì ngạo mạn lắm sao? Đủ kiêu ngạo đối với con chưa?

Con đã nói rằng con không bao giờ từ chối Ta thêm một lần nào nữa, nhưng con vừa dành ra mười phút cho việc làm đó.

Con không từ chối Ngài mà. Ở đây chúng ta đang nói về vai trò lớn nhất của con mà.

Vai trò lớn nhất của con chính là Ta. Đó là trở thành Ta.

Khi con từ chối phần tuyệt vời nhất của mình, là con từ chối Ta. Và Ta nói cho con biết, trước buổi bình minh ngày mai, con sẽ làm điều này tới ba lần.

Trừ khi con không làm.

Trừ khi con không làm. Đúng thế. Và chỉ có con mới có thể quyết định. Chỉ có con mới có thể lựa chọn.

Bây giờ, con có biết bất cứ vị chân sư nào mà lại ẩn tích một mình không? Đức Phật Thích Ca, Chúa Jesus, Krishna - tất cả đều là vị thầy của công chúng, đúng không nào?

Vâng. Nhưng có những vị thầy không được biết đến rộng rãi. Mẹ con là một trong số đó. Ngài mới nói như vậy mà. Không cần thiết để mọi người biết đến một vị thầy một cách rộng rãi.

Mẹ của con là người tiền trạm. Một sứ giả. Một người dọn đường. Cô ấy chuẩn bị cho con một con đường, và chỉ ra con đường ấy cho con. Đúng vậy, cô ấy cũng là một vị thầy.

Và như các thầy giáo tốt lành mà con biết, cô ấy dường như đã không dạy cho con rằng đừng bao giờ từ chối chính mình. Tuy nhiên, con sẽ dạy cho những người khác về điều này.

Ôi, con muốn xấu xa cơ! Đó là những gì con muốn làm!

Đừng "muốn". Con sẽ không thể có những gì con "muốn". Con đơn thuần chỉ tuyên bố rằng con đang ở trong "cái muốn" ấy, và đó là nơi con bị bỏ lại, con sẽ bị bỏ lại với sự thiếu thốn.

Được rồi! Được rồi! Con không "muốn", nhưng con chọn!

Tốt hơn đấy. Tốt hơn rất nhiều. Bây giờ con chọn những gì nào?

Con chọn để dạy người khác đừng bao giờ từ chối chính bản thân mình.

Tốt, và con chọn điều gì nữa không?

Con chọn để dạy cho những người khác đừng bao giờ từ chối Ngài - Thượng Đế. Bởi vì từ chối Ngài cũng là từ chối chính họ, và từ chối chính họ tức là từ chối Ngài.

Tốt. Và con có chọn lựa để dạy nó một cách bừa bãi không, nếu có "cơ hội"? Hay con có lựa chọn để giảng dạy nó một cách đàng hoàng không, nếu có mục đích?

Con chọn để dạy nó với sự chủ tâm. Đàng hoàng đâu ra đấy. Giống như mẹ con đã làm. Mẹ con đã dạy con đừng bao giờ từ chối bản thân mình. Bà đã dạy cho con điều ấy mỗi ngày. Bà là nguồn động viên lớn nhất mà con từng có. Bà đã dạy cho con có niềm tin vào chính mình, và tin vào Ngài. Con nên trở thành một vị thầy. Con chọn để trở thành một vị thầy với tất cả sự thông thái tuyệt vời mẹ đã dạy cho con. Bà đã dùng toàn bộ cuộc đời để dạy dỗ, trong mỗi lời nói. Đó là những gì làm cho một vị thầy trở nên tuyệt vời.

Con nói đúng, mẹ của con là một vị thầy tuyệt vời. Và con đã đúng với sự thật to lớn của con. Một người không cần phải được biết đến rộng rãi rằng họ là một vị thầy tuyệt vời.

Ta đã "thử" con đấy. Ta muốn nhìn thấy con đi được bao xa với điều này.

Và con đã "đi" tới nơi mà con có "nhiệm vụ phải đi", đúng không?

Con đã đi tới nơi mà tất cả vị thầy tuyệt vời khác đã đi. Đến với sự khôn ngoan thông thái của riêng con. Đến với chân lý của riêng con. Đó là nơi mà con luôn luôn phải đi, nơi mà con phải vòng một vòng và quay lại để con có thể dạy cho cả thế giới.

Con biết. Điều này con biết mà.

Và đâu mới là chân lý sâu xa nhất về Con Là Ai?

Tôi là... một vị thầy tuyệt vời.

Một vị thầy tuyệt vời của chân lý vĩnh cửu.

Con đã hiểu rồi đó. Nói một cách bình tĩnh, điềm đạm. Con đã hiểu rồi đó. Con đã biết rằng chân lý nằm trong trái tim con, và con chỉ nói ra lời trái tim mình muốn nói.

Con không khoe khoang, và sẽ không có ai nghe thấy điều đó như là một lời khoe khoang. Con không phải là khoe khoang, và sẽ không có ai sẽ nghe thấy điều đó như là một lời khoe khoang. Con không đâm vào ngực mình, con đang mở cửa trái tim, và có một sự khác biệt lớn.

Mọi người đều biết Họ Là Ai trong trái tim của mình. Họ là một nữ diễn viên múa balê tuyệt vời, hoặc một luật sư, hay diễn viên, hoặc một người thủ lĩnh. Họ là một thám tử vĩ đại, hoặc một nhân viên bán hàng, hoặc những bậc phụ huynh tuyệt vời, hay kiến trúc sư vĩ đại, một nhà thơ hoặc một nhà lãnh đạo, một nhà xây dựng hoặc một bác sĩ tuyệt vời. Và họ, và tất cả mọi người, đều là những con người tuyệt vời.

Mọi người đều biết Họ Là Ai trong trái tim của chính mình. Nếu họ mở cửa trái tim ra, nếu họ chia sẻ với người khác những mong muốn từ trái tim của họ, nếu họ sống với tấm lòng thật chân thành, họ sẽ lấp đầy thế giới với sự lộng lẫy cao quý.

Con là một vị thầy tuyệt vời. Và con đoán thử xem món quà đến ấy từ nơi nào?

Từ Ngài.

Và như vậy, khi con tuyên bố bản thân Con Là Ai, con chỉ đơn thuần đang tuyên bố Ta Là Ai mà thôi. Luôn luôn công khai Ta là Ngọn Nguồn, và sẽ không có ai phiền lòng nếu con tuyên bố về bản thân con là một người tuyệt vời.

Nhưng Ngài đã luôn luôn thúc giục con tuyên bố bản thân mình chính là Nguồn mà.

Con chính là Nguồn - của tất cả những thứ mà Là Ta. Vị thầy tuyệt vời đối với những người quen thuộc nhất trong cuộc đời con đã từng nói: "Ta là đường và là sự sống".

Anh ấy cũng nói, "Bất cứ điều gì đến với Ta đều từ Chúa Cha. Nếu không có Chúa Cha, Ta chẳng là gì".

Và anh ấy cũng đã nói, "Ta và Cha Ta là Một."

Con hiểu chứ?

Tức là Chúng Ta là Một.

Đúng vậy.

Điều đó mang chúng ta trở lại với linh hồn con người. Con có thể đặt một vài câu hỏi chi tiết về linh hồn không?

Tiến hành đi.

Được rồi. Có bao nhiêu linh hồn?

Một.

Vâng đúng rồi, theo chiều hướng to lớn nhất. Nhưng có bao nhiêu linh hồn cá thể của Cái Một - Cái Tổng Thể ấy mới được?

Này, Ta thích câu nói đó. Ta thích cách con sử dụng lối nói đó. Năng Lượng của Cái Một chính là Toàn Thể năng lượng tự chia nhỏ Tự Thân nó ra thành rất nhiều phần khác nhau. Ta thích điều này.

Vui đấy. Vậy thì có bao nhiêu linh hồn cá thể mà Ngài đã tạo ra thế? Có bao nhiêu linh hồn?

Ta không thể trả lời bằng cách thức để con có thể hiểu được.

Cố gắng xem nào! Nó là một con số cố định phải không? Hay một số biến đổi? Một số lượng vô hạn? Ngài có tạo ra những "linh hồn mới" kể từ "thủa ban đầu" không?

Đúng, nó là một con số không đổi. Đúng, nó cũng là một con số không cố định. Đúng, nó cũng là một số lượng vô hạn. Và có, Ta đã tạo ra linh hồn mới, và cũng không, Ta không tạo ra linh hồn nào cả.

Con thực sự không hiểu đây.

Ta biết chứ.

Vậy thì giúp con đi nào.

Có thật là con nói vậy không?

Nói gì cơ?

"Vậy thì hãy giúp con đi, Thượng Đế?"

Ah, thông minh thật. Thôi được rồi, con bắt đầu hiểu điều này rồi đây, nếu đó là điều cuối cùng con phải làm, vậy thì hãy giúp đỡ con với, Thượng Đế.

Ta sẽ giúp. Con rất khẩn khoản, vì vậy Ta sẽ giúp con - mặc dù Ta cũng muốn cảnh báo con rằng điều này khó khăn để nắm bắt, để hiểu thấu sự vô hạn từ một quan điểm hữu hạn. Tuy nhiên, chúng ta sẽ cùng tạo con lốc nhỏ nào.

Tuyệt thật!

Đúng, rất là tuyệt. Well, chúng ta hãy bắt đầu bằng cách nhận xét các câu hỏi của con, suy luận rằng thực tế có tồn tại một thứ gọi là thời gian. Thật ra, nó không phải là thật. Chỉ có một thời điểm, và đó chính là Trường Thời Gian Vĩnh Cửu.

Tất cả mọi thứ đã từng xảy ra, đang xảy ra, và sẽ xảy ra, đều đang xảy ra ngay tại thời điểm này. Không có gì đã xảy ra "trước đó" bởi vì không có khái niệm "trước đó". Và cũng không có điều gì xảy ra "sau đó", vì cũng không có khái niệm "sau đó". Tất cả luôn luôn là Ngay Lúc Bây Giờ.

Trong cái Ngay Lúc Bây Giờ, Ta liên tục biến đổi. Ta " cá nhân hóa " mình theo vô số cách khác nhau (Ta thích từ này!), và cũng luôn luôn giống nhau. Căn cứ vào việc chỉ có duy nhất Hiện Tại, thì số lượng linh hồn luôn luôn bất biến. Nhưng căn cứ trên những gì con suy nghĩ về Hiện Tại theo kiểu bây giờ và sau đó, thì nó luôn luôn thay đổi. Chúng ta cũng từng đề cập về điều này trước đó, lúc chúng ta nói về sự luân hồi đầu thai, và các dạng sống thấp hơn, và linh hồn "trở lại" như thế nào.

Vì Ta luôn luôn thay đổi, số lượng linh hồn là vô hạn. Tuy nhiên, tại bất kỳ "thời điểm cố định nào" thì nó lại là hữu hạn.

Và đúng thế, có những "linh hồn mới", theo nghĩa rằng họ đã tự cho phép mình đạt được nhận thức tối cao và với sự vô hạn của thực tại tối hậu, tự nguyện "quên" tất cả mọi thứ và "bắt đầu lại" - họ đã quyết định đi đến một địa điểm mới trên Bánh Xe Vũ Trụ, và một số đã chọn trở thành "linh hồn non trẻ" một lần nữa. Tuy nhiên, tất cả các linh hồn đều là một phần của số lượng ban đầu, vì tất cả đang được tạo ra (đã được tạo ra, sẽ được tạo ra) trong Trường Thời Gian Vĩnh Cửu .

Vì vậy, số lượng linh hồn là hữu hạn và vô hạn, thay đổi và không thay đổi, tùy thuộc vào cách mà con nhìn vào nó.

Bởi vì đặc tính này của thực tại tối hậu, Ta thường được gọi là Di Động Trong Bất Động. Ta chính là cái mà gọi là Luôn Luôn Chuyển Động, và Không Bao Giờ Chuyển Động, Luôn luôn Thay Đổi và Không Bao Giờ Thay Đổi.

Được rồi. Con hiểu rồi. Không có gì là tuyệt đối với Ngài.

Ngoại trừ một điều rằng tất cả mọi thứ là tuyệt đối.

Trừ khi nó không tuyệt đối.

Chính xác. Rất chính xác. Con hiểu nó rồi đấy! Hoan hô.

Vâng, thật ra, con nghĩ rằng con đã luôn luôn hiểu điều này.

Đúng.

Trừ khi con không hiểu.

Đúng vậy.

Trừ khi nó cũng không đúng.

Đúng vậy.

Ai trước.

Không, cái gì đi trước. Ai là thứ hai.

Ta-da! Vậy Ngài là Abbott và con là Costello, và tất cả chỉ là một chương trình tạp kỹ của vũ trụ.

Trừ khi nó không phải. Có những khoảnh khắc và sự kiện mà con sẽ muốn làm nó thật nghiêm túc.

Trừ khi con không làm.

Trừ khi con cũng không làm việc không làm ấy.

Vì vậy, hãy trở lại với các chủ đề về linh hồn nào...

Chàng trai, đó là một tiêu đề sách tuyệt vời đó... Chủ đề về linh hồn.

Có lẽ chúng ta sẽ làm điều đó.

Con đang đùa à? Chúng ta đã có rồi mà.

Trừ khi chúng ta không có.

Điều ấy đúng.

Trừ khi không có.

Con không bao giờ biết được đâu.

Trừ khi Ngài làm thế.

Con thấy không? Con đang nhận thức được điều này. Con đang nhớ nó thực sự là như thế nào, và con đang đùa giỡn vui vẻ với nó! Giờ thì con đang trở lại để "sống nhẹ nhàng". Con đang lóe sáng lên. Đây chính là ý nghĩa của "sự giác ngộ".

Tuyệt ^[14].

Rất mát mẻ. Điều đó có nghĩa là con đang nóng!

Yup. Điều đó được gọi là "sống trong mâu thuẫn." Ngài đã nói về nó nhiều lần. Bây giờ, hãy trở lại chủ đề về linh hồn nào, đâu là sự khác biệt giữa một linh hồn già và linh hồn trẻ?

Một cơ thể năng lượng (còn gọi là một phần của Ta) có thể tự hình thành chính nó trở nên "trẻ" hoặc "già", tùy thuộc vào những gì nó chọn sau khi nó đạt đến nhận thức tối cao.

Khi chúng trở về với Bánh Xe Vũ Trụ, một số linh hồn chọn là linh hồn già, và một số lựa chọn trở thành "trẻ."

Thật vậy, nếu trải nghiệm gọi là "trẻ" không tồn tại, thì sẽ không có trải nghiệm gọi là "già". Vì vậy, một số linh hồn đã "tình nguyện" để được gọi là "trẻ", và một số được gọi là "già", để cho Linh Hồn Duy Nhất, còn gọi là Cái Tổng Thể, có thể hoàn toàn nhận biết chính nó.

Tương tự như vậy, một số linh hồn đã chọn được gọi là "tốt", và một số trở nên "xấu", cho cùng một lý do ấy. Và đây là lý do tại sao không có linh hồn nào bị trừng phạt. Vậy có gì Linh Hồn Duy Nhất muốn trừng phạt Một Phần của Chính Nó vì đã chia nhỏ cái Tổng Thể?

Đây chính là những lời giải thích đẹp đẽ trong sách truyện trẻ em "Linh hồn bé con và Mặt trời"^[15], nó thật đơn giản để cho một đứa trẻ có thể hiểu được.

¹⁴ Cool: Mát mẻ

¹⁵ The little Soul and The Sun

Ngài có một cách để đưa mọi thứ trở nên thật hùng hồn, khiến cái khái niệm khủng khiếp như vậy trở nên thật rõ ràng, mà ngay cả một đứa trẻ cũng có thể hiểu được.

Cảm ơn.

Thế nhưng con có thêm một câu hỏi nữa về các linh hồn. Có "linh hồn đồng hành" hay không?

Có, nhưng không phải như cách con nghĩ về họ đâu.

Có gì khác nhau cơ chứ?

Con suy nghĩ về "linh hồn đồng hành" tức là lãng mạn, có nghĩa là "nửa kia của con". Thật ra, linh hồn con người - một phần của Ta mà trở nên "cá nhân hóa" - lớn hơn nhiều so với cái mà con tưởng tượng ra.

Nói cách khác, linh hồn to lớn hơn con nghĩ.

Lớn hơn nhiều. Nó không phải là không khí trong một căn phòng. Đó là không khí trong toàn bộ ngôi nhà. Và ngôi nhà thì có nhiều phòng. "Linh hồn" không bị giới hạn. Nó không phải là trong phòng ăn. Cũng không phải linh hồn tự "chia" thành hai cá nhân để được gọi là các "linh hồn đồng hành". Nó không phải là không khí trong phòng khách - phòng ăn kết hợp lại. Nó chính là "không khí" trong toàn bộ tòa lâu đài kết hợp lại.

Và trong Vương Quốc của Ta có rất nhiều tòa lâu đài. Và cũng không khí ấy trôi xung quanh, bên trong và thông suốt toàn bộ tòa lâu đài, không khí của các phòng có thể gây cảm giác "gần gũi hơn." Con có thể đi vào những căn phòng ấy và nói, "Nơi này thật gần gũi".

Để con có thể hiểu được, thế nên - chỉ có một Linh Hồn Duy Nhất. Tuy nhiên, thứ mà con gọi là linh hồn cá thể thì rất to lớn, trôi lơ lửng, bên trong, và thông qua hàng trăm hình thức vật lý khác nhau.

Tất cả trong cùng một thời điểm.

Không có cái gì gọi là thời gian cả. Ta chỉ có thể trả lời câu hỏi này bằng cách nói rằng, "Đúng, và không đúng". Một thể vật lý được bao bọc bởi linh hồn của con đang "sống lúc này", trong sự hiểu biết của con. Những linh hồn khác thì cá nhân hóa mình ở trong dạng mà con gọi là "đã chết." Và một số thì bao bọc lấy những dạng sống ở nơi mà con gọi là "tương lai". Tất cả đều xảy ra ngay lúc này, tất nhiên, sự trừ tính của con đều khớp với thời gian giống như một công cụ, cho phép con ý thức hơn về những trải nghiệm.

Vì vậy, hàng trăm các cơ thể vật lý mà linh hồn con đã "bao bọc" - đây mà một từ thú vị mà Ngài đã sử dụng - tất cả là "linh hồn đồng hành" của con?

Nó chính xác hơn cái cách con đã suy nghĩ, đúng là như thế.

Và một trong số những linh hồn đồng hành của con đã từng sống trước đó?

Đúng thế. Như con mô tả nó, đúng vậy.

Ồ. Khoan đã nào! Con nghĩ rằng con vừa mới hiểu ra điều gì đó ở đây! Có phải những phần của con đã từng sống "trước đó" chính là "kiếp trước" của con không?

Giỏi quá! Con đang hiểu nó đấy! Đúng là như vậy! Một trong số này chính là "cuộc đời khác" mà con đã sống "trước đây". Và một số thì không. Các phần khác của linh hồn con đang bao bọc lấy cơ thể thì sẽ được ở trong tương lai. Và vẫn còn những phần khác được thể hiện dưới các dạng sống khác trên hành tinh của con ngay lúc này.

Khi con trở thành một trong những phần ấy, con có thể cảm thấy mối quan hệ trực tiếp của nó. Đôi khi con thậm chí sẽ thốt lên, "Chúng ta đã trải qua 'tiền kiếp' cùng với nhau." Và con đã đúng. Các con đã trải qua "tiền kiếp" với nhau. Hoặc cùng dưới dạng vật lý như nhau, hoặc như là hai dạng trong cùng một dòng Thời - Không Liên Tục.

Điều này thật tuyệt vời! Nó giải thích tất cả mọi thứ!

Vâng, nó là thế.

Ngoại trừ một điều.

Là gì thế?

Sẽ thế nào khi con vừa biết được rằng con đã trải qua "kiếp trước" với một người nào đó - con vừa mới biết; con cảm thấy nó trong xương tủy của mình - và sẽ ra sao khi con đề cập đến điều này với họ, họ lại chẳng cảm thấy gì? Sẽ thế nào đây?

Đó là sự khó hiểu của con về "quá khứ" và "tương lai".

Hừm?

Con đã trải qua một cuộc sống khác với họ - nó không chỉ là tiền kiếp.

Nó là "kiếp sau" luôn à?

Chính xác. Tất cả đều đang xảy ra trong Trường Thời Gian Vĩnh Cửu, và ở một khía cạnh nào đó, con sẽ nhận thức được rằng nó vẫn chưa hề xảy ra.

Vậy tại sao họ cũng không "nhớ được" tương lai?

Đây là những rung động rất tinh tế và huyền ảo, và một số trong các con rất nhạy cảm với chúng hơn những người khác. Ngoài ra, từ người này sang người khác nó cũng rất khác nhau. Con có thể "nhạy cảm" với "quá khứ" của con hay trải nghiệm "tương lai" của một người nhiều hơn so với những người khác. Điều này thường có nghĩa là con đã trải qua thời gian đó, như là một phần nhỏ trong linh hồn to lớn của con đang bao bọc cùng một cơ thể, dường như con sẽ có cảm giác là "đã từng gặp nhau trước đây," nhưng nó không chỉ là điều mạnh mẽ nhất, nó có thể cũng có nghĩa rằng các con từng chia sẻ cùng "thời gian" cùng với nhau, nhưng không cùng một cơ thể. Có thể con đã (hoặc sẽ) là vợ hoặc chồng, anh chị em, ba mẹ hay con cái, người yêu và người được yêu.

Đây là những mối liên kết mạnh mẽ, nó hoàn toàn tự nhiên nếu con cảm thấy dường như con "gặp lại" một điều đáng lý ra là "lần đầu tiên" trong cuộc đời "này".

Nếu những gì Ngài đang nói là sự thật, nó hẳn là một hiện tượng khó tin mà con chưa bao giờ có khả năng tính toán tới - hiện tượng kỳ lạ khi nhiều người từng khẳng định rằng họ có ký ức từng là Thánh nữ Joan of Arc. Hoặc Mozart. Hoặc một số người nổi tiếng khác trong "quá khứ." Con đã luôn luôn nghĩ rằng điều này chính là bằng chứng cho những người nói rằng luân hồi là một học thuyết sai lầm, làm thế nào lại có nhiều người chắc chắn rằng trước đó họ cũng là một người? Nhưng bây giờ con thấy điều này là khả thi! Tất cả những gì đã xảy ra chính là có một số sinh mệnh được bao bọc bởi một linh hồn, mà linh hồn này đang "nhớ lại" (một phần của linh hồn đơn lẻ đã từng là Joan of Arc).

Thiên đàng tuyệt diệu, điều này thổi tung tất cả những giới hạn, và làm cho tất cả mọi thứ trở nên có thể. Cái giây phút con bắt kịp bản thân mình, trong tương lai, nói rằng "điều đó là không thể", con sẽ biết rằng tất cả những gì con đang làm chính là chứng minh rằng có những thứ tuyệt vời mà con không hề biết.

Đó là một điều rất tốt đẹp để ghi nhớ. Một điều rất tốt đẹp để ghi nhớ.

Và, nếu chúng ta có thể có nhiều hơn một "linh hồn đồng hành", điều đó sẽ giải thích được làm thế nào chúng ta có thể trải nghiệm được "cảm giác của linh hồn đồng hành" với nhiều người trong suốt cuộc đời - và thậm chí nhiều hơn một người tại cùng một thời điểm.

Thật vậy.

Vậy thì nó cũng có nghĩa rằng yêu nhiều người tại cùng một thời điểm là có thể.

Tất nhiên!

Không, không! Ý con là, với cái kiểu mãnh liệt, tình yêu cá nhân mà chúng ta thường dành cho một người - hoặc ít nhất, một người tại một thời điểm!

Tại sao con lại muốn "duy trì" tình yêu? Tại sao con lại muốn giữ nó "trong sự duy trì"?

Bởi vì thật không đúng khi yêu nhiều hơn một người "theo cách đó." Đó là một sự phản bội.

Ai nói với con như thế?

Tất cả mọi người. Mọi người đều nói với con như thế. Cha mẹ con nói với con điều đó. Tôn giáo của con nói với con như thế. Xã hội của con nói với con như vậy. Tất cả mọi người đều nói với con điều đó!

Đây là một trong những "tội lỗi của người cha" được truyền cho con trai.

Trải nghiệm của riêng con dạy cho con một điều - rằng yêu thương tất cả mọi người hết lòng chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất mà con có thể làm. Tuy nhiên, cha mẹ của con, thầy cô giáo, các mục sư lại nói những thứ khác - rằng con chỉ có thể yêu một người tại một thời điểm "theo cách đó." Và ở đây chúng ta không chỉ nói về tình dục. Nếu con coi một người đặc biệt cũng giống như những người khác, con thường cảm thấy rằng con đã phản bội người đó.

Đúng! Chính xác!

Vậy thì con không thể hiện tình yêu đích thực, mà hoàn toàn là giả dối.

Có phải việc mở rộng với tình yêu đích thực là được phép thể hiện trong khuôn khổ trải nghiệm con người không? Đây là giới hạn cho chúng ta? Nếu tất cả xã hội và năng lượng tình dục đã được tháo gỡ mà không bị hạn chế, đâu sẽ là kết quả? Có phải xã hội hoàn toàn tự do tình dục, từ bỏ tất cả trách nhiệm không?

Bất kỳ cố gắng nào để kìm nén những biểu hiện tự nhiên của tình yêu đều là sự từ chối trải nghiệm của tự do giải phóng - và do đó phủ nhận chính linh hồn của mình. Linh hồn là hiện thân của tự do. Thượng Đế cũng tự do, theo định nghĩa - Thượng Đế là vô hạn và không giới hạn bất cứ thứ nào. Linh hồn là Thượng Đế thu nhỏ. Do đó, linh hồn chống đối lại bất kỳ sự áp đặt nào có tính giới hạn, và chết một cái chết mới mỗi khi nó chấp nhận một ranh giới khác từ bên ngoài.

Trong ý nghĩa này, sinh ra chính nó cũng là cái chết, và chết đi một sự sinh ra. Trong sự sinh ra, linh hồn thấy mình bị ép lại trong những giới hạn khủng khiếp của thể xác, và cái chết giải thoát nó khỏi sự siết chặt ấy. Nó cũng thực hiện điều tương tự trong khi ngủ.

Trở lại với tự do, linh hồn bay bổng - và vui mừng một lần nữa với các biểu hiện và trải nghiệm trong bản chất tự nhiên của nó.

Tuy nhiên, bản chất tự nhiên của nó có thể được thể hiện và trải nghiệm ngay trong khi nó ở với cơ thể hay không?

Đó là câu hỏi mà con đã hỏi - và nó dẫn tới cái lý do và mục đích của sự sống. Vì nếu cuộc sống với cơ thể không có gì nhiều hơn là một nhà tù hoặc những giới hạn, thì có gì là tốt với nó chứ, và cái gì là nhiệm vụ của nó, nói gì đến lý do?

Vâng, đó là những gì con đang hỏi . Và con cũng muốn hỏi với tư cách đại diện cho toàn bộ những sinh mệnh ở khắp mọi nơi, những ai đã cảm nhận được sự siết chặt khủng khiếp của trải nghiệm của loài người. Và con không nói tới những giới hạn vật lý.

Ta biết chứ.

...Nhưng là về tình cảm và tâm lý.

Có, Ta biết. Ta hiểu mà. Tuy nhiên, mối quan tâm của con liên quan đến cùng một câu hỏi lớn.

Vâng, được rồi. Tuy nhiên, để con nói cho xong nào. Toàn bộ cuộc đời con đã vô cùng thất vọng bởi sự bất lực hoàn toàn, để con có thể yêu tất cả mọi người theo chính xác cái cách mà con muốn.

Khi con còn trẻ, không được nói chuyện với người lạ, không nói những điều không thích hợp. Con nhớ có một lần, con đang đi bộ dưới phố với cha của con, chúng con đi qua một người đàn ông nghèo, đang cầu xin những đồng xu lẻ. Con ngay lập tức cảm thấy thương tiếc cho người đàn ông và muốn cho ông ấy một vài đồng xu trong túi của mình. Cha con đã ngăn lại, và đẩy con ra sau. "Rác rưởi", ông nói. "Đó chỉ là đồ rác rưởi." Đó chính là cái nhãn mác mà cha của con gán cho tất cả những người không sống đúng với định nghĩa của ông, về những thứ có nghĩa là làm con người thì phải có giá trị.

Sau đó, con còn nhớ một kinh nghiệm của anh trai con, người không còn sống với chúng con nữa, anh ấy không được phép vào nhà trong đêm Giáng sinh bởi vì đã có một số xích mích giữa anh và cha. Con đã rất yêu anh ấy và muốn anh sẽ được ở với chúng con đêm đó, nhưng cha con đã chặn anh lại trước hiên và cấm anh bước vào nhà. Mẹ con đã rất suy sụp (anh ấy là con trai riêng của bà trong một cuộc hôn nhân trước đó), và con đã rất hoang mang. Làm thế nào chúng ta có thể không yêu thương, hay không muốn anh của mình vào đêm Giáng sinh, chỉ đơn giản là vì một cuộc tranh cãi?

Cái kiểu bất đồng có thể trở nên xấu như vậy là gì, sao nó lại được phép làm hỏng đêm Giáng sinh chứ, trong khi ngay cả một cuộc chiến tranh còn được một thỏa thuận ngừng bắn trong 24 giờ? Đấy, trái tim bảy tuổi bé bỏng của con cầu xin mọi người hiểu thấu điều ấy.

Khi con lớn lên, con đã học được rằng không chỉ sự tức giận ngăn cho tình yêu không thể chảy tiếp, mà còn cả sự sợ hãi. Đây là lý do tại sao chúng ta không được nói chuyện với người lạ, không chỉ khi chúng ta bảo vệ những đứa trẻ. Mà còn ngay cả khi chúng ta đã là người lớn. Con đã học được rằng thật không tốt khi mở rộng lòng và thân thiện gặp gỡ chào hỏi với người lạ, và có một nghi thức nhất định khi được giới thiệu với người khác, không một điều nào trong số đó có ý nghĩa với con. Con muốn biết tất cả mọi thứ về một người mới và con cũng muốn họ biết tất cả mọi thứ về con. Nhưng không. Quy tắc nói rằng chúng ta đã phải chờ đợi.

Và bây giờ, trong cuộc đời trưởng thành của con, khi tình dục được thêm vào, con đã học được thêm quy tắc nghiêm khắc và giới hạn. Và con vẫn chẳng thể hiểu được nó.

Con thấy rằng con chỉ muốn yêu và được yêu thương - rằng con chỉ muốn yêu thương tất cả mọi người trong bất cứ cách thức tự nhiên nào, trong bất cứ con đường tốt đẹp nào. Tuy nhiên, xã hội có quy tắc và quy định về tất cả những điều này - và họ thực sự cứng nhắc ngay cả khi người khác, những người mà đồng ý tham gia trải nghiệm, nhưng nếu xã hội không đồng ý, hai người yêu nhau sẽ bị gọi là "sai trái", và do đó họ bị phán xét nặng nề.

Cái gì thế? Tất cả những điều đó là về cái gì mới được chứ?

Vâng, con đã nói điều đó với chính mình. Sợ hãi.

Tất cả những thứ đó chính là sự sợ hãi.

Có, nhưng những nỗi sợ này có hợp lý không? Có phải những ngăn cấm và xiết ép này chỉ thích hợp cho các hành vi của chủng tộc loài người hay không? Một người đàn ông gặp một người phụ nữ trẻ, yêu (hoặc "ham muốn") cô ấy, và bỏ lại người vợ của mình, ví dụ thế. Con chỉ sử dụng một ví dụ đó thôi. Vì thế nên cô ấy bị bỏ lại với những đứa con thơ và không một kỹ năng làm việc nào tại độ tuổi 39 hoặc 43, hoặc tệ hơn, bị bỏ lại ở 64 tuổi bởi một người đàn ông 68 tuổi đã trở nên đam mê một người phụ nữ trẻ hơn cả con gái của mình.

Con cho rằng người đàn ông mà con mô tả đã không còn yêu vợ 64 tuổi của mình ư?

Vâng, ông ta hành động như thế mà.

Không phải là ông ấy không yêu vợ mình, mà là tìm kiếm một lối thoát. Có những giới hạn mà ông cảm thấy đang đặt trên vai mình.

Ồi, vô nghĩa thật. Đó là ham muốn, thuần khiết và đơn giản. Một lão già quái đản chỉ đơn giản là đang cố gắng để tìm lại tuổi thanh xuân của mình, muốn đến được với một người phụ nữ trẻ, không thể kiềm chế ham muốn trẻ con của mình và không thể giữ lời hứa của mình với người bạn đời, người đã ở bên ông ta suốt những năm tháng khó khăn thăng trầm của cuộc sống.

Tất nhiên! Con đã mô tả nó một cách hoàn hảo. Tuy nhiên, chẳng có gì trong lời nói của con làm thay đổi điều mà Ta đã nói. Trong tất cả trường hợp, người đàn ông này vẫn không ngừng yêu thương vợ của mình. Có những ràng buộc mà vợ ông đã đặt lên ông, hoặc người phụ kia đã đặt vào ông bởi cô ta chẳng có gì để làm với ông ta nếu ông ấy ở lại với vợ của mình, điều ấy tạo ra cuộc nổi loạn.

Điểm mà con đang cố gắng để làm rõ chính là việc linh hồn sẽ luôn luôn nổi loạn với những giới hạn. Đó là những thứ đã gây ra tất cả các cuộc cách mạng trong lịch sử nhân loại, không chỉ là sự biến chuyển gây ra việc một người đàn ông bỏ rơi vợ mình - hoặc một người vợ đột nhiên bỏ chồng.

Chắc chắn Ngài sẽ không tranh luận cho việc bãi bỏ hoàn toàn bất cứ loại hạn chế về hành vi nào! Chúng sẽ trở nên hỗn loạn. Xã hội lộn xộn. Chắc chắn Ngài sẽ không ủng hộ những người "ngoại tình" - hay, đánh cắp hơi thở của con đi, mở ra một cuộc hôn nhân không giới hạn!

Ta không biện hộ, hoặc không ủng hộ, bất cứ điều gì. Ta không "ngiên về" hoặc "chống lại" bất cứ điều gì. Chủng tộc loài người cứ mãi cố gắng khiến cho Ta trở thành một Thượng Đế thích "ngiên về" hoặc "chống lại", nhưng Ta không phải thế.

Ta chỉ đơn thuần quan sát mọi thứ xảy ra như vậy. Ta đơn giản chỉ là đứng nhìn xem các con sáng tạo ra hệ thống đúng và sai của riêng các con, hệ thống về ủng hộ và chống lại, và Ta nhìn xem liệu những ý tưởng hiện tại của các con về điều đó phục vụ tốt cho các con hay không, cho con những thứ mà con lựa chọn và mong muốn, như là một cá thể, một mảnh riêng biệt.

Bây giờ, với câu hỏi về "cuộc hôn nhân không hạn chế".

Ta không ủng hộ hay chống lại "cuộc hôn nhân không giới hạn". Cho dù con có hay không phụ thuộc vào những gì con quyết định, là ràng buộc mình vào hay giải thoát khỏi cuộc hôn nhân của chính con. Và quyết định của con về những thứ tạo ra Con Là Ai liên quan đến sự trải nghiệm về cái mà con gọi là "hôn nhân." Đối với điều này, Ta phải nói cho con biết:

Mỗi một hành động đều là một định nghĩa về bản thân con.

Khi thực hiện bất kỳ quyết định nào, điều quan trọng là phải đảm bảo rằng các câu hỏi đang được trả lời. Các câu hỏi liên quan đến cái gọi là "hôn nhân không giới hạn", ví dụ, không phải là "liệu chúng ta sẽ có một cuộc hôn nhân không hạn chế hay không, nơi mà việc quan hệ tình dục với những người bên ngoài cuộc hôn nhân được cho phép?". Mà câu hỏi chính là: "Ta Là Ai - và Chúng Ta Là Ai - liên quan gì tới những trải nghiệm mà được gọi tên là cuộc hôn nhân?"

Câu trả lời cho câu hỏi đó sẽ được tìm thấy trong câu trả lời cho câu hỏi lớn nhất của cuộc sống: Ta Là Ai đối với tất cả, trong mối quan hệ với tất cả mọi thứ, Ta Là Ai, và Ta Chọn Trở Thành Ai?

Như Ta đã nói nhiều lần trong suốt cuộc đối thoại này, câu trả lời cho câu hỏi đó chính là câu trả lời cho mọi câu hỏi.

Thượng Đế ơi, con thất vọng quá. Bởi vì câu trả lời cho câu hỏi đó quá rộng và quá chung chung, nó chẳng trả lời cho bất cứ câu hỏi nào hết.

Ồ vậy sao? Vậy thì câu trả lời cho câu hỏi đó là gì nào?

Theo những cuốn sách này - theo như những gì Ngài dường như đã từng nói trong cuộc đối thoại này - Con là "tình yêu thương". Đó chính là Con Thực Sự Là Ai.

Thật xuất sắc! Con đã học được điều đó rồi! Điều đó thật chính xác. Các con là tình yêu. Tình yêu thương là tất cả. Vì vậy các con là tình yêu, Ta là tình yêu, và không có bất cứ thứ gì mà không phải là tình yêu.

Vậy còn nỗi sợ hãi thì sao?

Sợ hãi không phải là con. Sự sợ hãi chính là Dấu hiệu Giả dối Hiện diện như Thật. Sự sợ hãi trái ngược lại với tình yêu, thứ mà con đã tạo ra trong thực tại của chính mình để con có thể nhận biết được Con Là Cái Gì.

Chúng chính là sự thật trong thế giới tương đối của con: Trong trường hợp con không phải là thứ gì đó, thì con chính là thế.

Đúng, đúng, chúng ta đã nhắc đi nhắc lại điều này biết bao lần trong suốt cuộc đối thoại. Nhưng có vẻ như là Ngài đang trốn tránh những than phiền của con. Con cho rằng câu trả lời cho câu hỏi của Chúng Ta Là Ai (tình yêu thương) là quá rộng, khiến nó không còn là câu trả lời nữa - chẳng có câu trả lời nào hết - cho hầu hết các câu hỏi khác. Ngài nói đó là câu trả lời cho tất cả câu hỏi, và con nói rằng nó không phải là câu trả lời - ví dụ như câu hỏi này "Liệu chúng ta có nên có những cuộc hôn nhân không giới hạn hay không?"

Nếu điều đó là đúng với con, đó là bởi vì con không biết tình yêu là gì.

Không ai biết luôn sao? Chúng tộc loài người đã cố gắng để hiểu nó ngay từ lúc thời gian bắt đầu.

Làm gì có.

Làm gì có, đúng, đúng thế, con biết chứ.

Đó chỉ là một lối nói minh họa thôi.

Hãy cho con thấy nào, sử dụng "lối nói minh họa", vài câu nói và cách thức để giải thích tình yêu là gì xem nào.

Tuyệt vời. Điều đó thật tuyệt vời.

Từ ngữ đầu tiên mà đến với tâm trí chính là không giới hạn. Rằng tình yêu là không giới hạn.

Ồi, chúng ta đã ở đúng nơi mà chúng ta phải đến khi mở ra chủ đề này. Chúng ta đang chạy vòng tròn đấy.

Vòng tròn cũng tốt mà. Đừng mắng mỏ chúng chứ. Tiếp tục vòng quanh nào, tiếp tục một câu hỏi đi vòng vòng. Đi vòng tròn cũng tốt mà. Lặp đi lặp lại cũng tốt. Xem xét lại, chỉnh sửa lại cũng là tốt.

Đôi khi con mất kiên nhẫn.

Đôi khi á? Buồn cười thật đấy.

Thôi được rồi, được rồi, tiếp tục với những điều Ngài đang nói đi.

Tình yêu là không giới hạn. Không có bắt đầu và không có kết thúc. Không có trước đó và không có sau này. Tình yêu đã luôn luôn là thế, đang luôn luôn là thế và sẽ luôn luôn là thế.

Vì vậy, tình yêu là luôn mãi. Nó là một thực tại luôn mãi.

Bây giờ chúng ta hãy trở lại với một từ khác mà chúng ta đã sử dụng trước đó - tự do. Nếu tình yêu là không giới hạn, và luôn mãi, vậy thì tình yêu là... tự do. Yêu thương là hoàn toàn tự do.

Bây giờ trong thực tế của loài người, con sẽ nhận thấy rằng con luôn luôn đi tìm để yêu, và được yêu. Con sẽ nhận thấy rằng con mãi vẫn khao khát một tình yêu không giới hạn. Và con sẽ nhận thấy rằng con vẫn luôn luôn mong ước rằng con có thể thể hiện nó ra thật tự do.

Con vẫn sẽ tìm kiếm sự tự do, không có sự ràng buộc và trường cửu trong tất cả các trải nghiệm của tình yêu. Có thể con không luôn luôn có được nó, nhưng đó là những gì con sẽ tìm kiếm. Con sẽ tìm kiếm chúng bởi vì đây chính là tình yêu, và tại một nơi sâu thẳm trong lòng con biết điều ấy, bởi vì con chính là tình yêu thương, và thông qua sự biểu hiện của tình yêu mà con đang tìm kiếm để hiểu biết về Con Là Ai và Là Gì.

Con chính là sự sống bày tỏ sự sống, tình yêu thể hiện tình yêu, Thượng Đế bày tỏ Thượng Đế.

Tất cả những từ đó đều đồng nghĩa. Hãy suy nghĩ về chúng như những thứ tương tự:

Thượng Đế

Sự sống

Tình yêu

Không giới hạn

Vĩnh cửu

Tự do

Con là tất cả những điều đó, và con sẽ tìm kiếm để trải nghiệm bản thân là tất cả những điều này không sớm thì muộn.

Điều đó có nghĩa là gì, "không sớm thì muộn"?

Nó phụ thuộc vào việc chừng nào con loại bỏ được nỗi sợ hãi của mình. Như Ta đã nói, sợ hãi chính là Dấu hiệu Giả dối Hiện diện như Thật. Đó là thứ mà không phải là con.

Con sẽ tìm kiếm để trải nghiệm Con Là Gì, khi con đã trải qua kinh nghiệm về những thứ mà không phải là con.

Ai muốn trải nghiệm sự sợ hãi chứ?

Không ai muốn cả, các con được dạy như vậy.

Một đứa trẻ không bao giờ cảm thấy sợ hãi. Nó nghĩ rằng nó có thể làm bất cứ điều gì. Nó cũng không bao giờ cảm thấy thiếu tự do. Nó nghĩ rằng nó có thể yêu bất cứ ai. Nó cũng không bao giờ cảm thấy thiếu sức sống. Trẻ em tin rằng chúng sẽ sống mãi mãi - và những người hành động như những đứa trẻ thường nghĩ rằng chẳng có gì có thể làm tổn thương họ. Một đứa trẻ cũng không biết bất kỳ thứ gì gọi là tội lỗi, chỉ cho đến khi đứa trẻ được dạy những điều tội lỗi khi chúng trưởng thành.

Và vì thế, trẻ em trần trụi chạy xung quanh và ôm tất cả mọi người, chẳng một chút suy nghĩ gì về điều ấy. Giá như người lớn cũng có thể làm điều tương tự.

Vâng, trẻ em làm như vậy với vẻ đẹp của sự ngây thơ. Người lớn không thể quay về được với sự ngây thơ vô tội đó, bởi vì khi người lớn "trút bỏ quần áo" thì luôn luôn là lúc họ quan hệ tình dục.

Đúng thế. Và, tất nhiên, lạy trời cho đừng có ai nghĩ việc quan hệ tình dục là trải nghiệm trong trắng vô tội và tự do.

Trên thực tế, Thượng Đế không cho phép điều đó. Adam và Eve hoàn toàn hạnh phúc đang lỏa thể chạy xung quanh trong khu vườn địa đàng, cho đến lúc Eve ăn quả của cây tri thức Thiện và Ác. Sau đó, Ngài lên án chúng ta cho đến tận ngày nay chỉ vì tội lỗi của họ, tội tổ tông.

Ta không làm điều đó.

Con biết. Nhưng con phải cho các tổ chức tôn giáo biết được điều ấy.

Hãy ráng tránh nó đi khi con còn có thể.

Vâng, con nên như thế. Tổ chức tôn giáo chẳng có tí khiếu hài hước nào.

Lại nữa à.

Con xin lỗi.

Ta đã từng nói... con sẽ phải phấn đấu như một phần nhỏ bé để trải nghiệm một tình yêu không giới hạn, vĩnh cửu và tự do. Nền tảng của hôn nhân đã được con nỗ lực tạo cho nó sự trường cửu. Với nó, các con đã đồng ý trở thành người đồng hành với nhau trong suốt cuộc đời. Nhưng điều này rất ít khi tạo ra một tình yêu "không giới hạn" và "tự do".

Tại sao thế? Nếu hôn nhân là được tự do lựa chọn, vậy nó không phải là một biểu hiện của tự do sao? Và rằng con sẽ chứng minh tình yêu và tình dục của mình không với bất kỳ một ai khác, nhưng người bạn đời của con không phải là một sự ràng buộc giới hạn, mà là một sự lựa chọn. Và một sự lựa chọn thì không phải là một giới hạn, nó là sự tự do.

Chừng nào nó vẫn là một sự lựa chọn, đúng là như thế.

Vâng, nó phải là như thế. Đó chính là lời thệ ước.

Đúng, và đó là nơi mà những rắc rối bắt đầu.

Giúp con với nào.

Hãy nhìn xem, có thể đến một lúc nào đó khi con muốn trải nghiệm một mức độ cao hơn, về một người đặt biệt trong một mối quan hệ. Không phải là một người đặc biệt hơn người khác, nhưng là cái cách mà con chọn để chứng minh với một người về tình yêu sâu đậm mà con dành cho họ, cho tất cả mọi người - và cho chính cuộc sống - là rất đặc biệt đối với người đó.

Thật vậy, cái cách con thể hiện tình yêu với mỗi một người mà con yêu, nó là duy nhất. Con chứng tỏ tình yêu của con đối với họ là hoàn toàn giống nhau. Bởi vì con là một sinh mệnh và một người sáng tạo độc đáo, tất cả những thứ con tạo ra đều độc đáo. Bất cứ một tư tưởng, lời nói hay hành động nào của con mà giống hệt thì đều không khả thi. Con không thể là bản sao, con chỉ có thể là sự độc đáo.

Con có biết tại sao không bao giờ có hai bông tuyết giống hệt nhau không? Bởi vì chúng không thể là như thế.

"Sáng tạo" không phải là "sao chép", và Đáng Sáng Tạo chỉ có thể sáng tạo mà thôi.

Đó là lý do tại sao không bao giờ có hai bông tuyết giống nhau, không có hai người giống nhau, không có hai suy nghĩ giống nhau, không có hai mối quan hệ giống nhau, và không có bất cứ hai điều gì mà giống nhau.

Vũ trụ - và tất cả mọi thứ trong nó - tồn tại ở dạng độc nhất vô nhị, và thật sự là không có bất cứ thứ gì khác giống như nó.

Đây là thuyết nhị nguyên thần thánh nữa à. Mọi thứ đều là độc nhất, nhưng tất cả đều là Một.

Đúng vậy. Mỗi ngón tay trên bàn tay của con cũng khác nhau, đó chỉ là cùng một bàn tay thôi đấy nhé. Không khí trong nhà của con chính là không khí ở khắp mọi nơi, tuy nhiên không khí từ phòng này sang phòng khác lại không giống nhau, mà cảm thấy khác nhau rõ rệt.

Mọi người cũng vậy. Tất cả mọi người đều là một, nhưng không có hai người giống nhau. Con không thể yêu hai người bằng cùng một cách ngay cả khi con đã rất cố gắng - và con sẽ không bao giờ muốn như thế, bởi vì tình yêu là độc nhất vô nhị.

Khi con chứng minh tình yêu của mình dành cho một người, con đang làm điều đó theo một cách mà con không thể làm như vậy với ai khác. Suy nghĩ, lời nói và hành động của con - phản ứng của con - hoàn toàn không thể sao chép, theo đúng nghĩa đen, thậm chí cảm giác của con về một người.

Nếu có những lúc con đã từng mong muốn thể hiện sự đặc biệt với một người nào đó, thì hãy lựa chọn đi nào, như con đã nói. Loang báo, và tuyên bố nó đi nào. Tuy nhiên, hãy để nó trở nên tự do trong mọi khoảnh khắc, chứ không phải là một nghĩa vụ hay bổn phận. Tình yêu đích thực thì luôn luôn tự do, và nghĩa vụ không thể tồn tại ở không gian của tình yêu.

Nếu con nhìn nhận những quyết định của mình về việc bày tỏ tình yêu - theo một cách cụ thể, với với một ai đó cụ thể - như là một lời hứa thiêng liêng, không bao giờ bị phá vỡ, ngày mới có thể đến khi con trải nghiệm lời hứa đó như một nghĩa vụ, và rồi con sẽ oán hận điều đó. Tuy nhiên, nếu con nhìn nhận quyết định này không phải là một lời hứa, thực hiện chỉ một lần, mà là một sự lựa chọn tự do, làm đi làm lại nhiều lần, sự oán giận sẽ không bao giờ đến với con.

Hãy nhớ điều này: Chỉ có một lời hứa thiêng liêng duy nhất, đó chính là Hãy nói và sống với sự chân thật của chính mình. Tất cả những lời hứa khác đều tước đi sự tự do, và nó không bao giờ là điều thiêng liêng. Tự do chính là Con Là Ai. Nếu con bị mất đi tự do, con cũng bị mất chính bản thân mình. Và đó không phải là một bi kịch, mà là một sự thử thách.

CHƯƠNG 13

Phù... Đó là những lời nói chắc nịch. Vậy mà Ngài lại nói rằng chúng ta không nên thệ ước sao - rằng chúng ta không nên hứa bất cứ điều gì với bất cứ ai sao?

Như hầu hết những người trong các con đang sống cuộc sống của mình, đó chỉ là một lời nói dối được xây dựng thành những lời hứa. Lời nói dối rằng con có thể biết được hiện giờ con cảm nhận một thứ ra sao, và con sẽ muốn làm những gì với thứ đó, vào một ngày trong tương lai. Con không thể biết được, nếu con đang sống cuộc đời của mình như là một sinh mệnh biết phản ứng lại - hầu hết các con là như thế. Chỉ khi con đang sống cuộc sống như một sinh mệnh đầy tính sáng tạo, lời hứa hẹn của con mới không phải là một lời nói dối.

Sinh mệnh sáng tạo có thể có cảm giác về một thứ sẽ ra sao tại bất cứ khoảnh khắc nào trong tương lai, bởi vì sinh mệnh sáng tạo có thể tạo ra cảm xúc của họ, chứ không chỉ trải nghiệm chúng.

Chỉ cho đến khi nào con có thể sáng tạo ra tương lai của chính mình, trước đó con không bao giờ có thể dự đoán được tương lai đâu. Chỉ cho đến khi con có thể dự đoán tương lai của mình, trước đó thì con không bao giờ có thể hứa hẹn bất cứ điều gì mà trung thực.

Tuy nhiên, ngay cả một người vừa có thể sáng tạo ra và dự đoán tương lai của chính họ, thì nó cũng có thể thay đổi. Thay đổi là một quyền cơ bản nhất của tất cả các sinh vật. Thật vậy, nó còn hơn cả "quyền", "quyền" đó đã được "ban cho". "Thay đổi" chính là như thế.

Thay đổi.

Con cũng thay đổi.

Con không thể "được ban cho" điều đó. Mà con chính là như vậy.

Giờ thì, kể từ khi con trở nên "thay đổi" - và kể từ khi thay đổi là điều duy nhất không thay đổi ở con - con sẽ không thể hứa một lời hứa chân thành rằng con sẽ luôn luôn là như cũ.

Ý Ngài có nghĩa là không có điều gì bất biến trong vũ trụ ư? Ngài đang nói rằng không bất cứ điều gì mà vẫn mãi không thay đổi trong toàn bộ sự sáng tạo?

Quá trình mà các con gọi là sự sống, thật ra là một quá trình tái - sáng tạo. Tất cả sự sống đều không ngừng tái tạo lại mới chính nó trong từng khoảnh khắc. Trong quá trình này, không thể có sự trùng lặp, vì nếu có bất cứ một thứ gì tương tự nhau, thì nó đã không bao giờ thay đổi. Tuy nhiên, trong khi không thể có sự trùng lặp, thì tương tự giống nhau cũng không có. Sự tương tự chính là kết quả của quá trình thay đổi, tạo ra một phiên bản tương tự như những thứ đã từng có trước đó.

Khi sáng tạo đạt đến một mức độ cao của sự tương tự, các con gọi đó là: sự trùng lặp. Và từ quan điểm tổng quan hạn chế của các con, nó là như vậy.

Vì vậy, trong giới hạn của loài người, dường như phải có sự bất biến không thay đổi trong vũ trụ. Đó chính là, mọi thứ dường như giống nhau, và hành động như nhau, và phản ứng tương tự như nhau. Các con nhận thấy tính kiên định nhất quán ở đây.

Điều này là tốt, nó tạo ra một khung cảnh mà trong đó các con có thể xem xét, và trải nghiệm sự tồn tại của mình trong thế giới vật lý.

Tuy nhiên, Ta nói cho con điều này. Nhìn từ quan điểm của toàn bộ sự sống - thì thế giới vật lý và phi vật lý - sự xuất hiện của những thứ bất biến sẽ biến mất. Những thứ mà được chúng ta trải nghiệm thực sự chính là: luôn biến đổi liên tục.

Ngài đang nói rằng, đôi khi sự thay đổi là rất tinh tế, rất huyền ảo, từ quan điểm kém sáng suốt của chúng con thì chúng hiện ra giống như nhau - có lúc còn giống nhau đến hoàn hảo - trên thực tế, chúng không phải như vậy.

Đúng thế.

"Không có bất kỳ thứ gì mà giống nhau như khuôn đúc".

Chính xác là thế. Con đã nắm bắt nó một cách hoàn hảo.

Tuy nhiên, chúng ta cũng có thể tạo mới lại chính mình trong một dạng hoàn toàn tương tự, giống như tạo ra hiệu ứng của sự bất biến.

Đúng vậy.

Và chúng ta cũng có thể làm điều này trong các mối quan hệ của con người, về Chúng ta là ai, và hành vi của chúng ta.

Đúng thế - mặc dù hầu hết các con đều cho rằng điều này là rất khó khăn. Bởi vì sự bất biến thực thụ (trái ngược với những thứ có vẻ bề ngoài giống như là bất biến) là vi phạm quy luật tự nhiên, như chúng ta đã biết, cần phải có một bậc thầy vĩ đại mới có thể tạo ra một thứ có vẻ y hệt như nhau.

Một bậc thầy có thể vượt qua tất cả các chiều hướng tự nhiên để làm lộ ra sự tương tự giống nhau (hãy nhớ rằng, chiều hướng tự nhiên chính là tiến về phía thay đổi). Thật ra, bậc thầy ấy không thể lúc nào cũng làm hiện lộ ra được sự giống nhau. Nhưng vị ấy có thể làm hiện ra một sự tương tự hoàn hảo, để tạo ra thứ vẻ ngoài giống hệt nhau.

Tuy nhiên, những người không phải là "vị thầy" lại thường xuyên làm lộ ra cái "sự giống nhau" hầu hết mọi lúc. Con biết có những người có hành vi và vẻ bề ngoài hoàn toàn có thể dự đoán được.

Nhưng, cần phải có nỗ lực tuyệt vời để cố tình làm điều này. Bậc thầy phải là một người có thể sáng tạo ra một mức độ rất cao của sự tương tự một cách chủ ý (cái mà các con gọi là "sự kiên định" nhất quán). Học sinh là người sáng tạo ra sự kiên định mà không nhất thiết phải có chủ ý.

Ví dụ, một người mà luôn luôn phản ứng theo cùng một cách với nhiều hoàn cảnh nhất định thường nói câu này, "Tôi không thể giúp được."

Một vị thầy không bao giờ nói điều đó.

Thậm chí nếu hành động của một người sản sinh ra một hành vi đáng ngưỡng mộ - thứ gì đó mà họ nhận được lời khen ngợi, phản ứng của họ thường sẽ là "Ôi, có là gì đâu chứ. Chỉ là tự nhiên thôi mà. Bất kỳ ai cũng sẽ làm điều đó."

Một vị thầy cũng không bao giờ làm như thế.

Một vị thầy là một người luôn nhận thức rõ những gì ông đang làm, theo đúng nghĩa đen.

Luôn luôn biết được lí do tại sao.

Những người không ở mức độ ấy thì thường là không biết.

Vậy đây là lý do tại sao rất khó khăn để có thể giữ lời hứa à?

Nó chỉ là một trong những lý do thôi. Như Ta đã nói, chỉ cho đến khi con có thể dự đoán tương lai của mình, thì trước đó con không thể hứa hẹn bất cứ điều gì mà trung thực.

Lý do thứ hai mọi người thấy rằng rất khó khăn để giữ lời hứa, đó chính là họ vướng vào cuộc xung đột với tính xác thực.

Ý Ngài là sao?

Có nghĩa là chân lý tiến hóa của họ về mọi thứ đều khác hẳn với những gì họ cho rằng đó luôn là sự thật. Và vì thế, họ vô cùng mâu thuẫn. Phải tuân theo cái gì - chân lý của Ta à, hay lời hứa của Ta?

Ngài đang cho lời khuyên sao?

Ta đã cho con lời khuyên này trước đó:

Sự phản bội chính mình để không trở nên phụ lòng người khác, dù sao vẫn là sự phản bội. Đây là mức cao nhất của sự phản bội.

Nhưng điều này sẽ dẫn đến việc những lời hứa bị phá vỡ khắp mọi nơi! Chẳng có lời nói nào còn giá trị nữa. Chẳng còn trông mong bất cứ điều gì ở mọi người nữa!

Ôi, vậy con đã trông mong vào người khác giữ lời hứa của họ sao? Chẳng trách con khôn khổ như vậy.

Ai đã nói là con khôn khổ thế?

Ý của con, đây chính là cách mà con nhìn và hành động khi con hạnh phúc hay sao?

Được rồi. Được rồi. Vì vậy, con đã rất khổ sở. Tỉnh thoảng thôi.

Ồ, cũng khá tốn thời gian đấy nhỉ. Ngay cả khi con đã có mọi lý do để được hạnh phúc, con lại khiến mình phải đau khổ, lo ngại về việc liệu con có thể giữ được hạnh phúc của mình trong bao lâu!

Và lý do tại sao con phải lo lắng về điều này đó là việc "nắm giữ hạnh phúc của mình" đã phụ thuộc rất nhiều vào việc người khác có giữ lời hứa hay không.

Ý Ngài là con hề không có quyền được mong đợi - hoặc ít nhất là hy vọng - rằng người khác sẽ giữ lời của họ ư?

Tại sao con lại muốn có quyền lợi?

Lý do duy nhất mà khiến người khác không giữ lời của họ đó chính là bởi vì họ không muốn - hoặc họ cảm thấy họ không thể, chúng cũng tương tự như nhau thôi.

Và nếu một người không muốn giữ lời hứa với con, hoặc vì một lý do nào đó khiến anh ta cảm thấy không thể, thì tại sao con lại muốn anh ta phải giữ lời hứa chứ?

Con có thực sự muốn một người nào đó giữ một thỏa thuận mà cô ấy không hề muốn hay không? Con có thực sự cảm thấy rằng mọi người bắt buộc phải làm những điều họ không thể làm hay không?

Tại sao con lại muốn ép buộc mọi người làm bất cứ điều gì ngược lại tự do của họ?

Vâng, hãy thử lý do này xem nào: bởi vì nếu cứ để cho họ ra đi và chẳng làm những gì họ đã hứa, thì họ sẽ làm tổn thương con hoặc gia đình của con.

Vì vậy, để tránh bị tổn thương, các con lại sẵn sàng gây thương tích cho người khác.

Con chẳng thấy người khác có gì tổn thương cả, chỉ đơn giản yêu cầu anh ta phải giữ lời hứa mà thôi.

Tuy nhiên, anh ta lại cảm thấy tổn thương, hoặc có thể anh ta sẽ tự nguyện làm điều đó.

Vậy con nên chịu đựng sự tổn thương, hoặc đứng nhìn con cái và gia đình mình chịu sự tổn thương, chứ không được "làm hại" người đã nói ra những lời hứa đó hay sao, chỉ đơn giản là yêu cầu họ giữ lời hứa thôi mà?

Con thực sự nghĩ rằng nếu con bắt buộc người khác giữ một lời hứa thì con sẽ có thể thoát khỏi sự tổn thương hay sao?

Ta nói cho con điều này: Những người cố gắng làm cho cuộc sống bớt tuyệt vọng hơn lại hay tạo ra nhiều tổn thất cho người khác (có nghĩa là, làm những gì họ cảm thấy họ "phải" làm), nhiều hơn so với những người tự do làm những điều mà họ muốn.

Khi con trao cho một người sự tự do, cũng là con loại đi sự nguy hiểm, chứ không tăng nó lên thêm.

Đúng thế, cho phép một người nào đó “thoát ra khỏi cái móc” của một lời hứa hay cam kết, khiến con trông giống như sắp bị nó làm tổn thương, nhưng nó sẽ không bao giờ gây tổn hại cho con, bởi vì khi con trao cho người khác tự do, con cũng trao tự do cho chính bản thân mình. Và giờ thì con đã được tự do trong sự đau đớn cực độ, các cuộc tấn công vào nhân phẩm của con và giá trị bản thân là thứ mà chắc chắn sẽ khiến con ép buộc người khác để giữ một lời hứa mà người đó không muốn giữ.

Những thiệt hại càng nặng nề lâu dài bao lâu, thì mọi người càng nhận thức ra việc họ đã từng cố gắng bắt người khác giữ lời hứa ra sao.

Vậy nó có tương tự như việc giữ trung thực trong kinh doanh không? Làm sao thế giới có thể làm kinh doanh theo cách đó được?

Thực tế, trong lĩnh vực kinh doanh cũng tương tự.

Vấn đề ở đây là trong xã hội của các con, nó dựa trên quyền lực và sức mạnh. Hiệu lực của pháp lý (mà con thường gọi là "quyền lực của luật pháp"), và lực lượng vật chất (mà con còn gọi là "lực lượng vũ trang" của thế giới).

Các con chưa học được cách sử dụng nghệ thuật của sự thuyết phục và lòng tin tưởng.

Nếu không sử dụng đến Hiệu lực pháp lý - "quyền lực của luật pháp" thông qua các tòa án - sẽ ra sao nếu chúng ta "thuyết phục" các doanh nghiệp đáp ứng các điều khoản của hợp đồng và giữ các thỏa thuận của họ?

Với đạo đức văn hóa hiện tại của các con, thì chẳng có cách nào khác. Tuy nhiên, nếu đạo đức thay đổi, con đường mà các con đang tìm kiếm để giữ cho các doanh nghiệp, cá nhân, không phá vỡ thỏa thuận của họ, sẽ trở nên rất đơn giản.

Ngài có thể giải thích được không?

Các con đang sử dụng vũ lực để chắc chắn rằng các thỏa thuận được tuân thủ. Khi đạo đức văn minh của các con thay đổi theo chiều hướng mang lại một sự nhận thức rằng tất cả các con là Một, các con sẽ không bao giờ sử dụng đến vũ lực, bởi vì đó sẽ chỉ gây hại cho Tự Thân. Các con không thể tát vào tay trái bằng chính tay phải của mình.

Ngay cả khi bàn tay trái đang bóp cổ mình ư?

Đó là một điều không thể xảy ra. Con có thể sẽ bóp chết Tự Thân mình. Con có thể cắn vào mũi bất chấp khuôn mặt của mình ra sao. Con có thể sẽ phá vỡ những thỏa thuận của mình. Và, tất nhiên, những thỏa thuận của con, tự chúng sẽ trở nên khác nhau rất nhiều.

Con có thể không đồng ý trao cho người khác một cái gì đó có giá trị, trừ phi họ cũng có một thứ gì đó có giá trị để trao đổi. Con sẽ không bao giờ cho đi hay chia sẻ một cái gì đó cho đến khi con có được thứ gì đó, gọi là đền đáp.

Con có thể cho đi và chia sẻ một cách tự nguyện, và như vậy, sẽ rất ít bản thỏa thuận bị phá vỡ, bởi vì hợp đồng này là về việc trao đổi hàng hoá và dịch vụ, trong khi đó cuộc sống của các con là cho đi hàng hoá và dịch vụ, bất chấp việc trao đổi có diễn ra hay không.

Tuy nhiên, trong sự cho đi một chiều, sự cứu rỗi linh hồn của con sẽ được tìm thấy, con đã có thể phát hiện ra những gì Thượng Đế đã từng trải nghiệm: rằng những gì con dành cho người khác, con cũng dành cho chính Tự Thân mình.

Những gì cho đi, sẽ trở lại.

Những gì xuất phát từ con, sẽ trở lại với con.

Gấp bảy lần. Vì vậy, không cần phải lo lắng về những gì con sắp được "đền đáp lại". Con chỉ cần phải lo lắng về những gì con chuẩn bị "cho đi". Sự sống chính là sáng tạo ra món quà có chất lượng tốt nhất, không phải là nhận lại thứ có giá trị cao nhất.

Các con vẫn nhận được. Nhưng cuộc sống không phải là "nhận được". Cuộc sống là "cho đi", và để làm điều đó, con cần phải tha thứ cho người khác, đặc biệt là những người không thể cho con những gì mà con nghĩ rằng mình sẽ có được!

Sự chuyển đổi này sẽ dẫn đến một sự thay đổi hoàn toàn trong nền văn minh của các con. Ngày hôm nay, những gì các con gọi là "thành công" thì được đo chủ yếu bằng thước đo: các con "nhận được" bao nhiêu, các con tích lũy được bao nhiêu danh dự, tiền bạc, quyền lực và tài sản. Trong nền Văn Minh Mới, "thành công" sẽ được đo bằng: con giúp cho những người khác tích lũy được bao nhiêu.

Điều châm biếm ở đây là: các con giúp cho người khác tích lũy nhiều bao nhiêu, thì các con cũng tích lũy cho mình bấy nhiêu, thật dễ dàng. Không có "hợp đồng", không "thỏa thuận", không "mặc cả", hay thương lượng hoặc khởi kiện, sẽ khiến cho các con cung cấp cho nhau những gì đã "hứa".

Trong nền kinh tế tương lai, các con không làm việc vì thu lợi cá nhân, mà là cho sự phát triển cá nhân, đó mới chính là lợi nhuận của các con. Tuy nhiên, "lợi nhuận" về vật chất sẽ đến với con cũng giống như con trở thành một phiên bản vĩ đại hơn về Con Thực Sự Là Ai.

Ngày nay, việc sử dụng vũ lực để buộc một người nào đó cung cấp cho con một cái gì đó, chỉ vì họ đã "nói" rằng họ sẽ làm thế, là điều rất cơ bản đối với các con. Nếu như một người không giữ thỏa thuận, con chỉ đơn giản là hãy cứ để họ đi con đường của họ, đưa ra những lựa chọn cho họ, và tạo ra kinh nghiệm riêng cho chính bản thân họ. Và bất cứ thứ gì họ đã không đưa cho con, con sẽ không tránh né, vì con sẽ biết rằng bản thân con có nhiều hơn thế - rằng họ không phải là nguồn cung cấp cho con những thứ ấy, mà chính là con.

A. Con hiểu rồi! Nhưng dường như chúng ta thực sự đã thoát ra khỏi mục đích chính rồi. Đoạn trao đổi này bắt đầu với câu hỏi của con về tình yêu - và nếu như loài người cho phép bản thân biểu hiện ra tình yêu không có giới hạn. Và nó đã dẫn đến một câu hỏi về cuộc hôn nhân không hạn chế. Rồi đột nhiên chúng ta lại đi đến vấn đề này.

Không hẳn thế. Tất cả mọi thứ chúng ta đã nói đều đúng chỗ của nó. Và đây là một đầu vào hoàn hảo cho các câu hỏi của con, về cái gọi là giấc ngộ, hoặc tiến hóa cao hơn, về xã hội cao hơn. Bởi vì trong xã hội tiến hóa cao, không tồn tại "hôn nhân" lẫn "kinh doanh" - và bất cứ công trình xây dựng xã hội nhân tạo nào mà các con đã tạo ra để duy trì xã hội của mình.

Vâng, chúng con sẽ đạt được điều đó sớm thôi. Giờ thì con chỉ muốn kết thúc vấn đề này ngay lập tức. Ở đây Ngài đã nói ra nhiều thứ hấp dẫn. Tất cả đều bị phá vỡ, và con đã hiểu nó, rằng hầu hết loài người không thể giữ lời hứa, và vì thế, không nên ép buộc họ. Thật là vội vã khi tổ chức ra một cuộc hôn nhân.

Ta thích cái cách con sử dụng từ "tổ chức" ở đây. Hầu hết mọi người đều trải nghiệm rằng khi họ đang ở trong một cuộc hôn nhân, cũng tức là họ đang ở trong một "tổ chức".

Vâng, nó có thể là một tổ chức sức khỏe tâm thần hoặc tổ chức hình sự - hoặc thậm chí là một tổ chức học hành cao cấp hơn!

Chính xác. Rất chính xác. Hầu hết mọi người đều trải nghiệm nó.

Vâng, con chỉ giống với Ngài một chút thôi mà, nhưng con không nói "hầu hết mọi người." Hiện vẫn còn hàng triệu người yêu thích hôn nhân, và muốn bảo vệ nó.

Ta sẽ đứng ở quan điểm này. Hầu hết mọi người đều có một thời gian rất khó khăn với cuộc hôn nhân, và không thích những gì nó gây ra cho họ.

Số liệu thống kê ly hôn trên toàn thế giới của các con đã chứng minh điều này.

Vì vậy, Ngài muốn nói rằng hôn nhân nên chấm dứt ư?

Ta không có thiên vị trong vấn đề này, chỉ là...

Con biết, con biết rồi. Chỉ là quan điểm.

Hoan hô! Các con vẫn muốn làm cho Ta trở thành một Thượng Đế đầy thiên vị, nhưng Ta không phải thế. Cảm ơn con đã cố gắng để ngăn chặn điều đó.

Vâng, chúng ta không chỉ đánh chìm hôn nhân, mà chúng ta còn đánh chìm cả tôn giáo!

Một sự thật rằng các tôn giáo sẽ không thể tồn tại nếu toàn thể nhân loại hiểu rằng Thượng Đế không bao giờ có sở thích và tính thiên vị, bởi vì mục đích của tôn giáo chính là công bố ra một Thượng Đế đầy thiên vị.

Nếu thế thì tôn giáo, tín ngưỡng đều là giả dối ư.

Đúng, đó là một từ cay nghiệt. Ta sẽ gọi nó là một giả thuyết. Nó chỉ là một cái gì đó các con đã dựng lên.

Giống như chúng con ảo tưởng rằng Thượng Đế thích chúng con kết hôn hơn, phải không?

Đúng vậy. Ta không thích bất cứ điều gì. Nhưng Ta nhận thấy các con lại thích làm điều ấy.

Tại sao thế? Tại sao chúng con lại thích kết hôn nếu chúng con biết rằng nó sẽ trở nên rất khó khăn?

Bởi vì kết hôn là con đường duy nhất các con có rằng nó sẽ mang lại "sự trường cửu", hay vĩnh hằng, đến với trải nghiệm về tình yêu của các con.

Đó là con đường duy nhất của một phụ nữ có thể đảm bảo cho nhu cầu và sự sống còn của cô ấy, và là con đường duy nhất của một người đàn ông có thể đảm bảo cho sự quan hệ tình dục sẵn có và liên tục, một tình thân.

Vì vậy, một quy ước xã hội đã được tạo ra. Sự thỏa thuận giao kèo đã xảy ra. Bạn cho tôi cái này và tôi sẽ cho bạn cái kia. Nó chẳng khác gì một cuộc mua bán. Một hợp đồng đã được tạo ra. Và kể từ khi cả hai bên đều mong muốn thực thi bản hợp đồng, nó đã được gọi là một "hiệp ước thiêng liêng" với Thượng Đế - người sẽ trừng phạt kẻ nào dám phá vỡ nó.

Rồi sau đó, khi nó không có hiệu lực gì, các con lại tạo ra pháp luật của con người để thi hành điều ấy.

Nhưng ngay cả thứ đó cũng chẳng ích gì.

Chẳng có cái gì gọi là luật của Thượng Đế, cũng chẳng có một luật nào của con người có thể giữ cho hai người không phá vỡ lời thề nguyện hôn nhân của họ.

Sao thế?

Bởi vì những lời thề mà các con có, thông thường chúng phải được xây dựng và vận hành trên một quy luật duy nhất.

Đó là gì?

Luật tự nhiên.

Nhưng nó là bản chất của sự vật, để sự sống thể hiện ra sự thống nhất, Cái Một Duy Nhất. Đây không phải là những thứ con mong chờ sẽ nhận được? Và hôn nhân chính là biểu hiện tốt đẹp nhất. Ngài biết đấy, "Sự gì Thiên Chúa đã gắn kết với nhau, loài người không được phân ly", tất cả thế đấy.

Hôn nhân, như hầu hết mọi người các con đã trải nghiệm nó, không đẹp đẽ chút nào. Nó vi phạm hai trong ba khía cạnh về chân lý tự nhiên của sinh mệnh con người.

Ngài kể rõ hơn được không? Con nghĩ rằng con vừa mới bắt đầu gắn kết được chúng lại với nhau.

Được rồi. Lại từ đầu nhé.

Con Là ai, chính là tình yêu thương.

Tình yêu là gì, là không giới hạn, vĩnh cửu, và tự do.

Vì vậy, đó chính là con. Đó là bản chất tự nhiên về Con Là Ai. Con không bị giới hạn, vĩnh cửu, và tự do, từ trong bản chất tự nhiên.

Bây giờ, bất kỳ công trình xã hội, đạo đức, tôn giáo, triết học, kinh tế, chính trị, đều vi phạm hoặc hạ thấp bản chất tự nhiên của các con, chúng là một sự vi phạm đến Tự Thân - và con cũng đang sỉ vả nó.

Con cho rằng khi sinh ra các con đã được trao tặng những gì, ở đất nước của mình? Nó có phải là "Hãy cho tôi tự do, hoặc là cái chết" hay không?

Ôi, các con đã trao nộp tự do cho chính quyền, các con đã trao nộp nó. Và tất cả cho cùng một điều. Sự an toàn.

Các con rất sợ phải sống – sợ cả bản thân sự sống – con đã từ bỏ bản chất tự nhiên của mình để đổi lấy sự an toàn.

Cái tổ chức mà con gọi là hôn nhân chính là nỗ lực để tạo ra an toàn cho mình, cũng như tổ chức chính phủ. Thực tế mà nói, cả hai hình thức đều là một thứ - công trình xây dựng xã hội nhân tạo được thiết kế để chi phối hành vi của nhau.

Đau buồn thật, con chưa bao giờ nhìn nó như thế. Con luôn luôn nghĩ rằng hôn nhân chính là bản thông báo tối cao của tình yêu.

Như các con đã tưởng tượng nó, đúng là thế, nhưng nó không giống như các con đã xây dựng. Như các con đã xây dựng về nó, nó chính là bản cáo thị tối cao của sự sợ hãi.

Nếu cuộc hôn nhân cho phép con không bị giới hạn, vĩnh hằng, và tự do trong tình yêu của mình, thì nó mới chính là bản cáo thị tối cao của tình yêu.

Nhưng mọi thứ bây giờ, các con kết hôn trong một nỗ lực để giảm bớt cấp độ của Tình yêu thành một lời hứa hay một lời bảo đảm.

Kết hôn chỉ để đảm bảo rằng mọi thứ sẽ mãi mãi vẫn như thế. Nếu con không cần lời bảo đảm này, con cũng sẽ không cần đến hôn nhân. Và các con sử dụng lời bảo đảm này ra sao? Đầu tiên, nó như là một phương tiện của việc tạo ra sự an toàn (thay vì tạo ra an toàn từ bên trong), và thứ hai, nếu an toàn không còn mãi mãi nữa, thì nó như một phương tiện để trừng phạt nhau, lời hứa kết hôn đã bị phá vỡ, sẽ trở thành cơ sở để mở ra một vụ kiện tụng.

Các con đã nhận thấy rằng cuộc hôn nhân rất hữu ích - thậm chí nếu nó là lý do sai lầm đi chăng nữa.

Hôn nhân cũng là nỗ lực của con để đảm bảo những cảm xúc mà các con đã dành cho nhau, thì sẽ không bao giờ dành cho người khác. Hoặc, ít nhất, con sẽ không bao giờ thể hiện chúng ra với người khác, theo cùng một cách.

Cụ thể, tình dục.

Ấy là, tình dục.

Cuối cùng, cuộc hôn nhân mà các con đã xây dựng, nó là một cách để nói: "Mối quan hệ này là đặc biệt. Tôi giữ mối quan hệ này hơn hết thấy những người khác."

Có gì sai với điều đó?

Không có gì. Nó không phải là một câu hỏi về "đúng" hoặc "sai". Đúng và sai không tồn tại. Đó là một câu hỏi về những gì là tốt cho các con. Về những gì tái tạo nên hình ảnh vĩ đại nhất về Con Thực Sự Là Ai.

Nếu phần Con Thực Sự Là Ai là một sinh mệnh mà nói rằng, "mối quan hệ này - duy nhất và ngay ở đây - là đặc biệt hơn bất kỳ mối quan hệ nào khác", thì việc xây dựng hôn nhân sẽ cho phép con làm điều đó một cách hoàn hảo. Tuy nhiên, con lại phát hiện ra nó rất thú vị để nhận thấy rằng hầu như không có một người nào, đã và đang được công nhận là một vị thầy tâm linh mà đã kết hôn.

Vâng, bởi vì vị thầy ấy đang độc thân. Họ không quan hệ tình dục.

Không. Đó là bởi vì các bậc thầy thực sự không thể đứng về phía quan điểm xây dựng hôn nhân của các con, rằng một người thì đặc biệt với mình hơn so với người khác.

Đây không phải là một lời phát biểu của một vị thầy, và nó cũng không phải là một lời tuyên bố của Thượng Đế.

Thực tế về lời thề nguyện hôn nhân của các con, như thứ mà hiện nay các con xây dựng, nó chính là một lời tuyên bố đi ngược lại với Thượng Đế. Trớ trêu thay, các con lại cảm thấy đây là lời hứa thiêng liêng thần thánh nhất, nhưng nó là một lời thề ước mà Thượng Đế sẽ không bao giờ tạo ra.

Tuy nhiên, để biện minh cho nỗi sợ hãi của con người, các con đã tưởng tượng ra một Thượng Đế, một người hành động giống như các con. Thế nên, các con hay nói về "lời hứa" của Thượng Đế dành cho những "người được chọn", và giao ước giữa Thượng Đế với những người được Ngài yêu thương, theo một cách đặc biệt.

Các con không thể chịu được ý nghĩ rằng Thượng Đế không yêu thương bất cứ ai nhiều hơn hoặc đặc biệt hơn so với người khác, và vì thế các con tạo ra một Thượng Đế hư cấu, người chỉ yêu thương một số người cụ thể, vì một lý do cụ thể. Và các con gọi cái thứ ảo tưởng đó là Tôn Giáo. Ta gọi chúng là sự phỉ báng. Bất kỳ suy nghĩ nào cho rằng Thượng Đế yêu thương người này nhiều hơn người kia đều sai trái, và bất kỳ nghi thức nào mà yêu cầu các con thực hiện một tuyên bố - chúng không phải là một bí tích, mà là sự bỗ báng thánh thần.

Ôi, Thượng Đế của con, dừng lại. Dừng lại đi nào! Ngài đang giết chết tất cả những tư tưởng tốt đẹp mà con có về hôn nhân! Thứ này không phải là lời của Thượng Đế được. Thượng Đế sẽ không bao giờ nói những điều như thế về hôn nhân và tôn giáo.

Tôn giáo và hôn nhân theo cái cách mà các con đã xây dựng chính là những gì chúng ta đang nói ở đây. Con cho rằng cuộc nói chuyện này là thô bạo sao? Ta nói cho con biết: Các con đã phỉ báng Lời Chúa để biện minh cho những nỗi sợ hãi của mình, và hợp lý hóa sự đối xử mất trí của các con lên người khác.

Các con sẽ biến Thượng Đế nói bất cứ điều gì mà các con cần, để tiếp tục hạn chế lẫn nhau, làm tổn thương lẫn nhau, và giết hại lẫn nhau bằng cái tên của Ta.

Phải, con đã gọi tên của Ta, vậy là cờ của Ta, và đi qua biết bao chiến trường trong hàng bao nhiêu thế kỷ, tất cả có vẻ như là bằng chứng rằng Ta yêu người này nhiều hơn người khác, và yêu cầu các con giết họ để chứng minh điều đó.

Tuy nhiên, Ta cũng nói cho con điều này: tình yêu của Ta là không giới hạn và vô điều kiện.

Đây là một trong những điều mà các con không thể lắng nghe, một sự thật mà các con không thể tuân thủ, một tuyên bố mà các con không thể chấp nhận, nó phá hoại hoàn toàn không chỉ các tổ chức hôn nhân (như các con đã xây dựng nên), mà còn là tổ chức tôn giáo và chính phủ của các con nữa.

Các con đã tạo ra một nền văn hóa dựa trên sự loại trừ, và ủng hộ nó với một huyền thoại văn hóa về một Thượng Đế chỉ biết loại trừ.

Tuy nhiên, văn minh của Thượng Đế phải được dựa trên tính bao bọc. Trong tình yêu Thượng Đế, tất cả mọi người đều được bao bọc. Tất cả mọi người đều được mời vào Vương Quốc của Ngài.

Và sự thật này lại là cái mà các con gọi là sự báng bổ.

Các con cứ làm như thế. Bởi vì nếu như nó là sự thật, thì mọi thứ mà các con đã tạo dựng trong cuộc sống đều là sai. Toàn bộ các quy ước của con người và các công trình xây dựng đang bị khiếm khuyết đến mức độ mà chúng trở nên trái ngược hoàn toàn với không giới hạn, vĩnh cửu, và tự do.

Tại sao tất cả lại "khiếm khuyết" khi không tồn tại "sai" và "đúng"?

Một thứ chỉ bị lỗi khi chức năng của nó không phù hợp với mục đích. Nếu cánh cửa không mở và đóng, các con đâu có nói cánh cửa đó là "sai" đâu nào. Con chỉ đơn thuần nói rằng nó bị hư hỏng trong lắp đặt và hoạt động - bởi vì nó không làm tốt mục đích của nó.

Bất cứ điều gì các con xây dựng trong cuộc sống của mình, trong xã hội loài người, mà không phục vụ đúng mục đích sẽ trở thành thứ khiếm khuyết và hư hỏng. Nó là một công trình bị lỗi.

Vậy thì, mục đích của chúng con khi trở thành người là gì?

Quyết định và tuyên bố, sáng tạo ra và bày tỏ, để trải nghiệm và để thực hiện, Con Thực Sự Là Ai.

Để sáng tạo lại mới chính mình thêm một lần nữa trong mọi khoảnh khắc, trong phiên bản vĩ đại nhất của vai trò lớn lao nhất mà con từng có về Con Thực Sự Là Ai.

Đó là mục đích của con khi trở thành con người, và đó là mục đích của toàn bộ sự sống.

Vậy điều đó sẽ dẫn chúng con đến đâu? Chúng con đã phá hủy tôn giáo, chúng con đã phá vỡ hôn nhân, chúng con đã đe dọa đến chính phủ. Chúng con đang ở đâu chứ?

Trước hết, chúng ta chẳng phá hủy, phá vỡ, đe dọa hay tố cáo bất cứ thứ gì. Nếu công trình xây dựng mà các con đã tạo ra không vận hành và không sản xuất theo những gì các con muốn, thì hoàn cảnh đó không phải là phá hủy, phá vỡ hay là đe dọa công trình ấy.

Hãy cố gắng ghi nhớ về sự khác biệt giữa phán đoán và quan sát.

Vâng, ở đây con sẽ không tranh luận với Ngài, nhưng hầu hết những lời nói đó đối với con nó có vẻ giống như là lời chỉ trích.

Chúng ta bị bóp nghẹt bởi sự hạn chế khủng khiếp của ngôn từ. Chúng ta hạn hẹp quá, nên chúng ta cứ phải sử dụng đi sử dụng lại mãi một từ, ngay cả khi không phải lúc nào chúng cũng mang cùng nghĩa như nhau, hoặc không cùng một dạng tư tưởng.

Con nói rằng con "yêu" chuỗi tách nhỏ, nhưng khi con nói con yêu một người thì nó không hẳn mang ý nghĩa đó. Con thấy đấy, các con thật sự có quá ít từ ngữ, để có thể truyền đạt hết suy nghĩ của mình.

Bằng cách giao tiếp này của các con - bằng ngôn ngữ - Ta cho phép Tự thân Ta trải nghiệm sự giới hạn đó. Và Ta thừa nhận rằng, có một vài câu nói mà các con hay sử dụng khi phán xét, nên khi Ta sử dụng câu đó, các con sẽ mau chóng kết luận rằng Ta đang phán xét.

Ta đảm bảo với con rằng Ta không phải như thế đâu. Trong suốt toàn bộ cuộc đối thoại này, Ta chỉ đơn giản là cố gắng để nói với con: làm thế nào để đến được nơi mà con muốn tới, và mô tả càng chặt chẽ càng tốt về những gì đang cản đường của con, những gì đang ngăn chặn con đi đến đó.

Bây giờ, liên quan đến tôn giáo, con nói rằng nơi con muốn đến chính là nơi mà con có thể hoàn toàn nhận biết và yêu mến Thượng Đế. Ta chỉ đơn giản đưa ra một quan sát rằng các tôn giáo của loài người không hề đưa các con đến đó.

Tôn giáo của các con đã tạo ra một Thượng Đế Mâu nhiệm Vĩ đại, và khiến các con không yêu mến Ngài, mà là kính sợ Ngài.

Tôn giáo đã làm được rất ít, để khiến các con thay đổi hành vi của mình. Các con vẫn còn giết nhau, lên án nhau, làm cho nhau trở nên "sai trái".

Và, trên thực tế mà nói, tôn giáo của các con còn khuyến khích các con làm việc đó nữa.

Vì vậy, liên quan đến vấn đề tôn giáo, Ta chỉ đơn thuần đưa ra một quan sát rằng các con muốn tôn giáo đưa các con đến một nơi nào đó, nhưng nó lại đưa các con đến nơi khác.

Con nói rằng mình muốn kết hôn để dẫn con đến vùng đất của hạnh phúc vĩnh cửu, hoặc ít nhất nó cũng phải là nơi của hòa bình, an toàn và hạnh phúc. Theo tôn giáo, cuộc hôn nhân sẽ đưa con đến với nơi ấy, ban đầu con sẽ nhận thấy như vậy. Tuy nhiên, cùng với tôn giáo, các con càng ở trong trải nghiệm đó bao lâu, thì các con càng mau chóng bị đưa đến cái nơi mà con không hề muốn đến chút nào.

Gần một nửa số những người đã kết hôn đều đã giải tán cuộc hôn nhân ấy thông qua ly hôn, và những người vẫn ở trong hôn nhân, hầu hết đều tuyệt vọng và không hạnh phúc.

"Hôn nhân trong hạnh phúc" đã dẫn các con đến với cay đắng, giận dữ, và hối tiếc. Nhiều khi - không phải là một con số nhỏ - còn đưa các con đến một nơi hoàn toàn bị kịch.

Các con nói rằng các con muốn chính phủ phải đảm bảo hòa bình, tự do, và thanh bình ở bên trong, theo như Ta quan sát thấy thì, chính phủ mà các con phát minh ra, họ đều không làm được những điều trên. Thay vào đó, chính phủ của các con lại đưa người dân đến chiến tranh, càng ngày càng thiếu tự do, và bạo lực gia đình càng gia tăng.

Các con đã không thể giải quyết những vấn đề cơ bản nhất về cách chăm sóc và duy trì sức khỏe - tăng tuổi thọ cho loài người, ít khi đáp ứng được những thách thức trong việc cung cấp cho họ sự bình đẳng.

Hàng trăm người chết mỗi ngày vì đói trên hành tinh này, trong khi đó, tại nơi khác hàng ngàn người đang vứt bỏ chúng đi, một lượng thực phẩm đủ để nuôi sống những người đói.

Các con không thể xử lý chúng theo cách đơn giản nhất - phân thức ăn thừa từ người có đến người không có - thậm chí trong cả việc giải quyết vấn đề về việc chia sẻ tài nguyên của các con một cách công bằng hơn.

Ở đây không phải là những lời chỉ trích. Đây chỉ là những quan sát đúng sự thật về xã hội của các con.

Tại sao? Tại sao nó lại như thế? Tại sao biết bao nhiêu năm qua mà chúng con vẫn đạt được rất ít tiến bộ trong việc chỉ đạo thực hiện công việc này?

Nhiều năm ư? Nhiều thế kỷ thì đúng hơn.

Được rồi, nhiều thế kỷ.

Có nhiều thứ liên quan tới Thần thoại Văn Hóa Loài Người Đầu tiên, và với hầu hết các huyền thoại khác có nét tương tự. Chẳng có gì sẽ thay đổi, trừ khi những câu chuyện này thay đổi. Thần thoại Văn hóa của các con cho thấy đạo đức của các con, và đạo đức của các con tạo ra hành vi của các con. Tuy nhiên, vấn đề ở đây chính là thần thoại văn hóa của các con mâu thuẫn với khuynh hướng cơ bản của các con.

Ý Ngài là sao?

Thần thoại Văn hóa Đầu tiên của nhân loại nói rằng con người vốn xấu xa. Đây chính là huyền thoại về tội tổ tông. Thần thoại này cho rằng không chỉ bản chất tự nhiên cơ bản của con là xấu xa, mà các con được sinh ra theo cách đó.

Thần thoại Văn hóa Thứ hai, tất nhiên phát sinh từ cái đầu tiên, rằng thứ đó mới "phù hợp nhất" với những ai tự sinh tồn.

Thần thoại thứ hai này cho rằng một người trong các con thì mạnh mẽ và một số thì yếu ớt, và để tồn tại, các con phải là một người thật mạnh mẽ. Con sẽ làm tất cả những gì mình có thể để giúp cho đồng loại, nhưng nếu khi nó ảnh hưởng đến sự sống còn của riêng con, con sẽ nghĩ tới bản thân mình trước. Các con thậm chí còn để mặc người khác với cái chết. Thật tình, các con còn đi xa hơn thế nữa. Nếu con nghĩ rằng con phải như vậy, để đảm bảo cho sự tồn tại của mình, các con thực sự có thể giết những người khác - những người yếu ớt - do đó nó là định nghĩa về con như một điều "thích hợp nhất".

Một số người trong các con nói rằng đây chính là bản năng cơ bản của các con. Nó được gọi là "bản năng sống sót", và điều bịa đặt này đã hình thành đạo đức xã hội nhân loại, tạo ra rất nhiều loại hành vi ở các con.

Nhưng "bản năng cơ bản" của các con không phải là sự sống còn, mà là công bằng, hiệp nhất, và yêu thương. Đây mới chính là bản năng bẩm sinh của tất cả các chúng sinh ở khắp mọi nơi. Nó là tế bào ghi nhớ của con. Nó chính là bản chất tự nhiên vốn có của con. Nó đã làm nổ tung những câu chuyện thần thoại đầu tiên về nền văn hóa của các con. Bản chất các con không hề xấu xa, các con không được sinh ra trong tội tổ tông.

Nếu "bản năng cơ bản" của các con là "sống còn", và nếu bản chất cơ bản của các con là "tà ác", vậy thì chẳng có ai vội vàng lao ra theo bản năng để đỡ lấy một đứa trẻ đang rơi xuống đất, cứu một người khỏi chết đuối, hoặc bất cứ ai khỏi bất cứ điều gì. Tuy nhiên, khi các con hành động theo bản năng tiên thiên của mình và bộc lộ ra được bản chất cơ bản của mình, và không mấy may suy nghĩ rằng mình đang làm gì, đấy mới chính là hành vi chân thật của con, ngay cả trong lúc bản thân con cũng đang gặp nguy hiểm.

Thế nên, bản năng "cơ bản" của các con không phải là "sống còn", và bản chất cơ bản của các con rõ ràng không phải là "tà ác." Bản năng của bản chất tự nhiên của con phản ánh Con Là Ai, là sự công bằng, hiệp nhất, và yêu thương.

Hãy nhìn kỹ vào điều này, thứ quan trọng chính là thấu hiểu sự khác biệt giữa "công bằng" và "bình đẳng". Nó không phải là một bản năng cơ bản của tất cả các sinh mệnh, tìm kiếm sự bình đẳng, hoặc bằng nhau. Thật vậy, sự trái ngược đó chính xác là có thật.

Bản năng cơ bản của tất cả các sự sống đều thể hiện tính độc đáo, không hề giống nhau. Tạo ra một xã hội mà trong đó hai sinh mệnh thực sự bình đẳng là điều không thể, và không được mong muốn. Cơ chế xã hội tìm cách tạo ra sự bình đẳng thực sự - nói cách khác, kinh tế, chính trị, và xã hội "giống hệt nhau" - vận hành rất mâu thuẫn nhau, không phục vụ cho ý tưởng vĩ đại nhất và mục đích cao quý nhất - mỗi sinh mệnh đều có cơ hội để sản sinh ra một kết quả của sự mong muốn lớn lao nhất, và từ đó tái tạo mới lại chính nó.

Bình đẳng về cơ hội mới chính là thứ cần thiết, không phải loại bình đẳng về sự vật sự việc. Nó được gọi là công bằng. Bình đẳng trong sự vật sự việc, được tạo ra bởi các lực lượng bên ngoài và luật pháp, nó không tạo ra, mà là loại bỏ đi sự công bằng. Nó sẽ loại bỏ đi cơ hội để tự tái sáng tạo, đó là mục tiêu cao nhất của những sinh mệnh giác ngộ ở khắp mọi nơi.

Vậy thứ gì sẽ tạo ra quyền tự do về cơ hội? Chính là hệ thống mà cho phép xã hội đáp ứng nhu cầu sinh tồn cơ bản của mỗi cá nhân, giải phóng tất cả các sinh mệnh để theo đuổi sự tự phát triển và tự sáng tạo, chứ không phải là sự tự thân sống sót. Nói cách khác, hệ thống mà mô phỏng theo hệ thống của sự thật, còn gọi là sự sống, trong đó sự sinh tồn phải được đảm bảo.

Bởi vì sự tự sinh tồn không phải là một vấn đề trong xã hội giác ngộ, những cộng đồng xã hội mà sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ thành viên bị ảnh hưởng, nếu mọi thứ đã có đủ cho tất cả. Trong những xã hội này, tự quan tâm và quan tâm lẫn nhau mới là đúng.

Không có một xã hội nào mà tạo ra một huyền thoại về "bản chất tà ác vốn có" hoặc "tự sống sót mới là thích hợp nhất" lại có thể đạt được sự hiểu biết như vậy.

Vâng, con cũng nhận thấy điều này. Và câu hỏi về "thần thoại văn hóa" này chính là cái gì đó mà con muốn khám phá, cùng với các hành vi và đạo đức của nền văn minh tiên tiến hơn, một cách chi tiết hơn. Nhưng ngay tại đây, con cũng nhắc lại gấp đôi số câu hỏi mà con đã hỏi trước đó, và giải quyết tất cả những câu hỏi mà con đã khởi xướng ra.

Một trong những thách thức trong cuộc nói chuyện với Ngài chính là: câu trả lời của Ngài luôn dẫn con đến một thứ thú vị khác mà đôi khi làm con quên mất nơi con đã bắt đầu. Nhưng lần này thì không. Chúng ta đã và đang thảo luận về hôn nhân. Chúng ta cũng đang thảo luận về tình yêu, và những yêu cầu của nó.

Tình yêu không có bất cứ đòi hỏi nào hết. Đó mới chính là tình yêu.

Nếu tình yêu của con dành cho người khác kèm theo sự đòi hỏi, thì nó hoàn toàn không phải là tình yêu, nhưng là sự giả mạo.

Đó là những gì Ta đã cố gắng để nói với con, là những gì Ta đã nói, bằng hàng chục cách khác nhau, với mỗi câu hỏi mà con đã đặt ở đây.

Trong một cuộc hôn nhân, ví dụ, các con đã trao cho nhau lời thề rằng tình yêu không đòi hỏi. Tuy nhiên, các con lại đòi hỏi chúng, bởi vì các con không hiểu được tình yêu là gì. Và vì thế, con khiến cho người kia phải hứa những lời hứa mà tình yêu không bao giờ yêu cầu.

Ngài đang chống đối lại hôn nhân đấy hả!

Ta có "chống đối" cái gì đâu chứ. Ta chỉ đơn giản là mô tả những gì Ta nhìn thấy.

Các con có thể thay đổi những gì Ta nhìn thấy. Các con có thể thiết kế lại cái công trình xã hội mà được gọi tên là "hôn nhân", để nó đừng đòi hỏi những gì mà một Tình Yêu không bao giờ yêu cầu, nói đúng hơn, bày tỏ ra những gì mà tình yêu bày tỏ.

Nói cách khác nữa, thay đổi lời thề ước trong hôn nhân.

Nhiều hơn thế kia. Hãy thay đổi sự kỳ vọng vào những lời thề nguyện. Những trông mong ấy khiến việc thay đổi trở nên khó khăn, bởi vì chúng như là di sản văn hóa của các con. Chúng được sản sinh ra, lần lượt, từ thần thoại văn hóa của các con.

Chúng ta lại quay lại với thần thoại văn hóa rồi: Có chuyện gì với Ngài về thứ đó vậy?

Ta đang hy vọng sẽ chỉ cho con đi đúng hướng. Ta nhận thấy con nói rằng con muốn đi cùng với xã hội của mình, và Ta hy vọng sẽ tìm thấy những câu nói và các giới hạn của loài người để hướng con đến đó.

Ta có thể cung cấp cho con một ví dụ không?

Rất vui lòng.

Một trong những thần thoại văn hóa của các con về tình yêu chính là: cho đi nhiều hơn nhận lại. Thứ này đã trở thành một điều bắt buộc trong văn hóa. Và nó làm cho các con trở nên điên rồ, và gây thiệt hại nhiều hơn con có thể tưởng tượng.

Nó khiến cho, và giữ chân mọi người trong một cuộc hôn nhân tồi tệ, nó gây rối loạn hầu hết các mối quan hệ, tuy nhiên không một ai, ngay cả cha mẹ của con - người mà con luôn nhìn để tìm hướng dẫn, không một nhà tu hành nào - người mà con tìm cảm hứng, không một nhà tâm lý học và bác sĩ tâm thần nào của con - người mà con gặp để tìm kiếm sự sáng suốt, thậm chí không một nhà văn và nghệ sĩ nào - người mà con nhìn vào để tìm kiếm trí thức, dám thách thức cái thần thoại văn hóa quá ư là phổ biến ấy.

Thế nên, những bài hát được viết ra, những câu chuyện được kể tới, những bộ phim được thực hiện, hướng dẫn được đưa ra, lời cầu nguyện được dâng lên, và sự chăm sóc con cái đều được thực hiện để duy trì cái Thần thoại đó. Các con đều bị bỏ lại và phải sống với thứ ấy.

Các con không thể.

Tuy nhiên, không phải các con là vấn đề, mà chính là cái Thần thoại kia.

Tình yêu không phải là cho đi nhiều hơn nhận lại à?

Không.

Không ư?

Không. Nó chưa bao giờ là như vậy.

Nhưng Chính Ngài mới vài phút trước đây đã nói rằng "Tình yêu không không có bất cứ sự đòi hỏi nào" Ngài còn nói, đó mới chính là tình yêu.

Thế thì sao.

Vâng, tất nhiên đối với con, nó nghe có vẻ giống như "cho đi nhiều hơn nhận lại"!

Thế thì con cần phải đọc lại Chương 8 của Tập 1 rồi. Tất cả mọi thứ mà Ta đang ám chỉ ở đây, Ta đã từng giải thích cho con rồi. Cuộc đối thoại này có ý nghĩa là để đọc theo thứ tự, và để xem xét như một toàn thể.

Con biết. Nhưng đối với những người vẫn đọc những lời này mà không cần phải đọc Tập 1; Ngài có thể giải thích được không, làm ơn đi, giải thích những gì Ngài đang đưa ra ở đây? Bởi vì, thẳng thắn mà nói, nếu xem xét lại, thì con nghĩ mình có thể hiểu được những gì ở đây!

Được rồi. Bắt đầu nào.

Mọi thứ con làm, cũng là con làm cho chính mình.

Điều này là đúng bởi vì con và tất cả những người khác là Một.

Những gì con làm cho người khác, con cũng làm cho chính mình. Những gì con không làm cho người khác, con cũng không làm cho mình. Những gì tốt cho người khác thì cũng tốt cho con, và những gì xấu cho người khác thì cũng xấu cho con.

Đây là một chân lý cơ bản nhất. Tuy nhiên, sự thật ấy con lại thường xuyên bỏ qua.

Giờ đây khi con đang ở trong một mối quan hệ với người khác, mối quan hệ mà chỉ có một mục đích. Nó tồn tại như một phương tiện cho con để quyết định và tuyên bố, để tạo ra và bày tỏ, để trải nghiệm và thực hiện quan điểm cao cả nhất của con về Con Thực Sự Là Ai.

Nếu bây giờ cái Con Thực Sự Là Ai là một kiểu người biết chăm sóc ân cần và chia sẻ, từ bi và yêu thương - vậy thì, khi con đang là những điều này với những người khác, con cũng cho Tự thân mình một trải nghiệm vĩ đại nhất kể từ khi con đến ở trong thân xác.

Đây là lý do tại sao con lại chọn một thân xác. Bởi vì chỉ có trong thế giới vật chất, con mới có thể biết chính mình cũng là tất cả những thứ ấy. Trong khía cạnh tuyệt đối của các con, trải nghiệm về sự nhận thức này là không thể.

Tất cả những điều này Ta cũng đã giải thích cho con một cách chi tiết tại Tập 1.

Nếu bây giờ cái Con Thực Sự Là Ai là một kiểu người không biết yêu Tự thân, và để cho Tự thân bị đối xử tệ, bị hành hạ, và bị hủy hoại bởi những người khác, thì con sẽ để cho hành vi ấy dẫn dắt mình trải nghiệm điều này.

Tuy nhiên, nếu con thực sự là một người tử tế và ân cần, chăm sóc và chia sẻ, từ bi và yêu thương, con sẽ bao bao bọc lấy Tự thân mình cùng với những người khác, mà với họ con có thể trở nên như thế.

Thật ra, con lại bắt đầu với chính bản thân mình. Con sẽ đặt bản thân mình lên đầu tiên trong các vấn đề.

Tất cả mọi thứ trong cuộc sống phụ thuộc vào những gì con đang tìm kiếm để trở thành. Ví dụ, nếu con đang tìm kiếm để trở nên Một với tất cả những người khác (có nghĩa là, nếu con đang tìm kiếm để trải nghiệm một khái niệm mà con thực sự đã biết là đúng), con sẽ thấy mình hành xử theo một cách - một cách rất cụ thể mà cho phép con trải nghiệm và thể hiện sự Hiệp Nhất của mình. Và khi con làm những việc nhất định như là một kết quả hiển nhiên, con sẽ không trải nghiệm những thứ mà con đang làm cho người khác, nhưng là thứ mà con đang làm cho bản thân mình.

Điều này cũng tương tự đúng với việc con đi tìm những thứ để con trở thành. Nếu con đang tìm kiếm để được yêu, con sẽ không bao giờ làm những điều yêu thương với người khác. Không phải là cho người khác, mà là với người khác.

Hãy chú ý sự khác biệt. Hãy nắm bắt sắc thái ý nghĩa của chúng. Con sẽ làm những việc yêu thương với người khác, nhưng cho bản thân con - để con có thể thực hiện và trải nghiệm ý tưởng vĩ đại nhất về Tự thân con và Con Thực Sự Là Ai.

Khía cạnh này, làm bất cứ điều gì cho người khác là không thể, đúng như nghĩa đen, những hành động tự nguyện của con, đơn giản chỉ là "hành động diễn xuất". Con đang diễn. Đó là, sáng tạo và đóng một vai nào đó. Trừ phi, con không giả vờ. Mà con thực sự trở thành nó.

Con là một sinh mệnh con người. Và những gì con đang trở thành thì được quyết định và lựa chọn bởi con.

Shakespeare đã nói: Toàn bộ thế giới chính là sân khấu, và mọi người, là các diễn viên.

Ông ta cũng nói, "Sống hay chết, đó là vấn đề nan giải"^[16].

Ông còn nói điều này nữa: " Tự thân ngươi hãy trở nên chân thật, và nó phải xảy ra, cả đêm và ngày, thì ngươi không thể trở thành giả dối với bất cứ ai"^[17]“.

Khi con trở nên chân thật với chính bản thân mình, khi con không lừa dối tự thân con, thì lúc mọi thứ "trông có vẻ như" con đang "cho đi", con sẽ biết rằng con thật sự đang "nhận lại". Con đang tự mang bản thân con trở về với chính con.

Con không thể thực sự "cho" một người khác, với cái lí do đơn giản rằng chẳng có ai là "người khác". Nếu như Tất cả Chúng ta là Một, vậy thì chỉ có mình Con mà thôi.

Cái này sao có vẻ giống "mánh lới" thế, một cách để thay đổi từ ngữ biến đổi nghĩa của chúng.

Nó không phải một mánh lới, mà là phép màu! Và nó cũng không phải là thay đổi từ để biến đổi ý nghĩa, mà là thay đổi nhận thức để thay đổi trải nghiệm.

Kinh nghiệm của con về tất cả mọi thứ được dựa trên nhận thức của chính con, và nhận thức của con được dựa trên sự hiểu biết. Và sự hiểu biết của con lại dựa trên những thần thoại. Đó là những gì các con đã được dạy bảo.

Giờ thì Ta nói cho con điều này: thần thoại văn hóa hiện tại của các con không còn phù hợp với con nữa đâu. Chúng không đưa con đến nơi mà con muốn đến đâu.

Hoặc là con đang tự lừa dối chính mình về nơi mà con nói rằng con muốn đến, hoặc con bị mù sự thật rằng con không phải đang ở nơi đó. Không phải là một cá nhân, không phải là một quốc gia, không phải là một loài hay chủng tộc.

Có những người khác loài nữa là?

Ồ, chính xác là thế.

¹⁶ To be or not to be, that is the question

¹⁷ To thine own Self be true, and it must follow, as the night the day, thou canst not then be false to any man

Được rồi, con chờ đợi đủ lâu rồi đấy. Kể cho con nghe về họ đi.

Sớm thôi. Sớm thôi. Nhưng trước tiên Ta muốn nói với con về cách thức giúp con có thể thay đổi cái mà gọi là "hôn nhân", để nó sẽ đưa con đến gần hơn nơi con muốn đến.

Đừng hủy hoại nó, đừng rời xa nó - mà biến đổi nó.

Vâng, vâng, con rất muốn biết về điều đó ngay bây giờ. Con rất muốn biết liệu có cách nào giúp loài người có thể được cho phép thể hiện ra tình yêu đích thực. Vì vậy, con xin kết thúc phần đối thoại này của chúng ta, tại nơi con đã bắt đầu nó. Đây là giới hạn cho chúng ta?

Không. Không hề có giới hạn. Và đó là những gì mà một lời thề nguyện trong hôn nhân cần nêu rõ.

Điều này thật tuyệt vời, bởi vì đó chính xác là những gì mà con và Nancy đã thề ước trong cuộc hôn nhân!

Ta biết.

Khi Nancy và con quyết định kết hôn, con đột nhiên dạt dào cảm hứng để viết nguyên một bộ lời thề ước hôn nhân.

Ta biết.

Và Nancy đã tham gia cùng với con. Cô đồng ý rằng chúng con không cần phải trao lời thề ước giống như những cuộc hôn nhân truyền thống.

Ta biết.

Chúng con cùng ngồi xuống và tạo ra một lời thề nguyện hôn nhân hoàn toàn mới, "bất chấp tính bất buộc của văn hóa", như Ngài đã nói đó.

Đúng, con đã làm thế. Ta rất tự hào.

Và như chúng con đã viết, như chúng con đã đặt các lời thề nguyện xuống giấy để mục sư đọc, con thực sự tin rằng cả hai chúng con đều được truyền cảm hứng.

Tất nhiên các con đã như thế!

Ý Ngài là sao?

Con nghĩ gì thế, Ta chỉ đến với con khi con viết sách thôi?

Ồ.

Đúng, ồ.

Thế thì, tại sao con không viết ra những lời thề ước trong hôn nhân ngay tại đây?

Hả?

Cứ tự nhiên đi. Con đã có một bản sao của chúng đúng không. Đưa chúng vào đây đi nào.

Ồi, chúng con không tạo ra những lời ấy để chia sẻ với thế giới.

Khi cuộc đối thoại này bắt đầu, con đã không nghĩ rằng bất kỳ thứ gì trong đây sẽ được chia sẻ với toàn thế giới.

Cứ tự nhiên đi nào. Hãy đưa chúng vào đây.

Chỉ là con không muốn mọi người nghĩ rằng con đang có ý, "Chúng tôi đã viết ra những Lời Thề ước Hôn nhân Hoàn hảo!"

Vậy là con đang lo lắng về những gì mọi người sẽ nghĩ?

Thôi nào! Ngài hiểu ý con là gì mà.

Hãy nhìn xem, chẳng ai nói đây nói chúng là "Lời Thề ước Hôn nhân Hoàn hảo" hết.

Vâng, thôi thì cũng được.

Còn lâu mới có những người tốt đẹp nhất trên thế giới này có thể bắt kịp chúng.

Này!

Đùa thôi mà. Thấp sáng lên nào.

Cứ tự nhiên đi. Hãy đưa các lời thề ước vào đây. Ta sẽ chịu trách nhiệm. Và mọi người sẽ yêu thích chúng. Nó sẽ cung cấp cho họ một ý tưởng về những gì chúng ta đang nói ở đây. Tại sao, thậm chí con còn có thể muốn mời những người khác để có những lời thề ấy - chúng không hẳn là lời thề ước, mà là Bản báo cáo Hôn nhân.

Vâng, thôi được rồi. Dưới đây là những gì Nancy và con đã nói với nhau khi chúng con kết hôn. . . . nhờ "cảm hứng" mà chúng con đã nhận được:

Mục sư:

Neale và Nancy đã không đến đây tối nay để thực hiện một lời hứa long trọng hay để trao đổi một lời thề thiêng liêng.

Nancy và Neale đã đến đây để dành tình yêu cho nhau, để đưa ra một lưu ý về sự thật, tuyên bố sự lựa chọn của họ để sống và hợp tác và cùng nhau phát triển - vượt ra khỏi những thứ hiện có, vượt ra khỏi mong muốn của họ rằng tất cả chúng ta sẽ đến để cảm nhận một phần quyết định rất thực tế và thân thiết của họ, và điều này làm cho nó thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Họ cũng đã đến đây đêm nay với hy vọng rằng những nghi lễ linh thiêng của họ sẽ giúp cho chúng ta xích gần nhau hơn. Nếu các bạn đang ở đây tối nay với một người phối ngẫu hoặc người tình, hãy để buổi lễ là một lời nhắc nhở - một món quà dâng tặng đến mối dây tình yêu của các bạn.

Chúng ta sẽ bắt đầu bằng các câu hỏi: Tại sao lại kết hôn? Neale và Nancy đã trả lời câu hỏi, và họ cũng đã nói với tôi câu trả lời của họ. Bây giờ, tôi muốn hỏi họ thêm một lần nữa, để họ có thể chắc chắn về câu trả lời, chắc chắn về sự nhận thức của mình, và thật lòng chia sẻ những cam kết.

(Mục sư lấy hai bông hồng đỏ trên bàn...)

Đây là Nghi lễ Hoa Hồng, Nancy và Neale sẽ chia sẻ nhận thức và kỷ niệm của họ.

Nancy và Neale, các con đã nói với tôi về nhận thức kiên vững của các con, rằng các con không đi tới hôn nhân vì tìm kiếm sự an toàn...

... rằng sự an toàn thực thụ không phải là sở hữu, cũng không phải là trở thành vật sở hữu...

... không đòi hỏi hay trông mong, và thậm chí không hy vọng rằng những gì các con cần trong cuộc sống sẽ được cung cấp bởi người khác.

... nhưng đúng hơn, để biết rằng tất cả những gì con cần trong cuộc đời...

... tất cả là tình yêu, là sự khôn ngoan, là cái nhìn sâu sắc, tất cả sức mạnh, các kiến thức, sự hiểu biết, sự quan tâm chăm sóc, lòng từ bi, tất cả đều nằm trong con...

... và rằng các con không phải kết hôn cùng nhau với hy vọng sẽ nhận được những điều này điều kia, nhưng với hy vọng để cho đi những món quà, để người kia luôn ở trong sự đầy đủ nhất.

Đó có phải là lời nói bền vững của các con trong đêm nay hay không?

(Họ nói, "Đúng vậy".)

Neale và Nancy, các con đã nói với tôi về nhận thức kiên vững của các con, rằng các con không đến với cuộc hôn nhân này như một phương tiện để làm giới hạn, kiểm soát, gây trở ngại, hoặc hạn chế nhau khỏi bất kỳ sự biểu lộ chân thành và ca ngợi thứ cao quý nhất và tốt đẹp nhất - bao gồm cả tình yêu của Thiên Chúa, tình yêu trong cuộc sống, tình yêu đối với mọi người, tình yêu của sự sáng tạo, tình yêu đối với công việc, hay bất kỳ khía cạnh nào của bản thể con, thứ đại diện và mang đến cho con niềm vui. Đó có phải là nhận thức kiên vững của các con trong tối nay hay không?

(Họ nói, "Phải.")

Cuối cùng, Nancy và Neale, các con đã nói với tôi rằng các con không nhìn nhận hôn nhân là nghĩa vụ, nhưng đúng hơn là cơ hội...

... cơ hội để tăng trưởng đầy đủ biểu hiện của Tự Thân, để nâng cuộc sống của các con đến tiềm năng cao nhất của chúng, để chữa lành mọi tư tưởng sai lầm hoặc ý tưởng mà các con đã từng có về bản thân, và cuối cùng là để đoàn tụ với Thiên Chúa thông qua sự đồng cảm của 2 linh hồn...

..điều này thực sự là một nghi lễ thiêng liêng..., một cuộc hành trình xuyên khắp cuộc sống với người con yêu - một bạn đồng hành bình đẳng, chia sẻ bình đẳng cả về quyền và trách nhiệm vốn có trong bất kỳ mối quan hệ nào, chống chọi những gánh nặng một cách bình đẳng, chìm trong hạnh phúc nơi thiên đường một cách bình đẳng.

Đó có phải là lời ước muốn của hai con không?

(Họ nói, "Đúng vậy.")

Bây giờ tôi đưa cho các con những bông hoa hồng đỏ này, tượng trưng cho sự hiểu biết cá nhân của con về những điều trần gian, những điều mà cả hai con đều biết và công nhận, sự sống sẽ ở bên con trong dạng thân thể, và trong cấu trúc vật lý, tượng trưng cho hôn nhân. Hãy tặng hoa cho người kia như là một biểu tượng của sự chia sẻ các thoả thuận và hiểu biết, trong tình yêu thương.

Bây giờ, mỗi người trong hai con hãy lấy một bông hồng trắng. Nó là một biểu tượng cho sự hiểu biết to lớn của con về bản chất tâm linh và chân lý của các con. Nó tượng trưng cho sự tinh khiết của Sự Chân Thật và Cao Quý Nhất về Tự Thân con, sự tinh khiết của tình yêu Thiên Chúa, tỏa sáng trên các con, bây giờ và mãi mãi.

(Nancy trao bông hồng có chiếc nhẫn cho Neale, và Neale trao lại bông hồng có chiếc nhẫn cho Nancy)

Biểu tượng nào mà các con mang theo và ghi nhớ về lời hứa được trao cho nhau trong ngày hôm nay?

(Mỗi người tháo chiếc nhẫn ra, đưa chúng cho mục sư, người giữ chúng trong tay và nói...)

Một vòng tròn là biểu tượng của Mặt trời, và Trái đất, và vũ trụ. Nó là một biểu tượng của sự thánh thiện, sự hoàn hảo và hòa bình. Nó cũng là biểu tượng của Chân Lý Vĩnh Cửu, và tình yêu, và cuộc sống... thứ không có khởi đầu và kết thúc. Giờ đây, Neale và Nancy lựa chọn chúng cũng là một biểu tượng của sự thống nhất, nhưng không sở hữu; sự tham gia, nhưng không siết ép; sự bao vây, nhưng không phải là đánh bẫy. Trong tình yêu không có sự sở hữu, cũng không có sự hạn chế. Và linh hồn không bao giờ có thể bị đánh bẫy.

Bây giờ Neale và Nancy, hãy trao chiếc nhẫn này cho người kia.

(Họ cầm lên chiếc nhẫn của nhau.)

Neale, xin vui lòng lặp lại sau lời tôi nói.

Anh, Neale ... xin hỏi em, Nancy ... là người đồng hành, người yêu, người bạn, và vợ của anh... Anh xin tuyên bố rằng anh sẽ dành cho em tình bạn sâu sắc nhất và cả tình yêu... không chỉ những khoảnh khắc thăng hoa... mà còn những lúc thăng trầm... không chỉ khi em nhớ rõ ràng về Em Là Ai... mà còn là lúc em quên mất... không chỉ khi em đang hành động với tình yêu... mà còn là lúc không phải... Anh xin công bố... trước Thiên Chúa và những người hiện diện nơi đây... rằng anh sẽ tìm kiếm luôn luôn để nhìn thấy ánh sáng thiêng liêng bên trong em... và luôn luôn tìm kiếm để chia sẻ... ánh sáng thiêng liêng bên trong anh..., và đặc biệt là... trong bất cứ khoảnh khắc mà bóng tối chột đến.

Anh muốn ở bên em mãi mãi... trong mối quan hệ đồng hành thần thánh của linh hồn... chúng ta có thể cùng nhau làm công việc của Thiên Chúa... chia sẻ tất cả cho nhau những điều tốt đẹp... với tất cả những người mà chúng ta gặp.

(Mục sư quay sang Nancy.)

Nancy, con có đồng ý lấy Neale làm chồng mình hay không?

(Cô ấy trả lời, "Con có")

Bây giờ Nancy, hãy lặp lại theo tôi.

Em, Nancy... xin hỏi anh, Neale *(Cô ấy cũng nói những lời tương tự.)*

(Mục sư quay sang Neale.)

Neale, con có đồng ý chọn Nancy làm vợ mình hay không?

(Anh ấy trả lời, "Con có.")

Sau đây, cả hai hãy trao nhẫn cho nhau, và lặp lại theo tôi: Với chiếc nhẫn này... Anh/em xin trao cho em/anh (họ cùng trao đổi nhẫn)... và sẽ đeo nó trên tay mình... *(cả hai cùng đeo nhẫn)* ... để anh/em có thể nhìn thấy và biết được... tình yêu của nhau.

(Mục sư kết thúc ...)

Chúng ta hoàn toàn thừa nhận rằng chỉ có một cặp vợ chồng mới có thể thực thi bí tích hôn nhân cùng với nhau, và chỉ có một cặp vợ chồng mới có thể thánh hóa nó. Không một ai nơi thánh đường này, ngay cả những thế lực khác, không một ai có thẩm quyền để tuyên bố những điều mà chỉ có hai trái tim mới có thể tuyên bố, và những gì chỉ có hai tâm hồn mới có thể làm cho chúng thành sự thật.

Vì vậy bây giờ, bởi con, Nancy, và con, Neale, đã công bố những sự thật trong trái tim của mình, và đã chứng kiến sự hiện diện của người bạn đời, và Chúa Thánh Thần - chúng ta vui mừng vì các con đã công bố rằng hai con đã là... vợ chồng.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện.

Chúa Thánh thần của tình yêu và sự sống: trong thế giới mênh mông, hai tâm hồn đã tìm thấy nhau. Định mệnh của họ sẽ được dệt thành một, nguy hiểm và niềm vui của họ không còn là sự riêng rẽ nữa.

Neale và Nancy, ngôi nhà của các con có thể là một nơi tràn ngập hạnh phúc cho tất cả những ai trong đó, một nơi mà người già và người trẻ được đối mới cùng nhau, một nơi cho việc phát triển và một nơi để sẻ chia, một nơi dành cho âm nhạc và một nơi dành cho tiếng cười, một nơi để cầu nguyện và một nơi dành cho tình yêu.

Có thể những chia sẻ của con sẽ làm phong phú thêm vẻ đẹp và sự hào phóng trong tình yêu, có thể công việc của con chính là một niềm vui của cuộc sống và phục vụ thế giới, và một ngày có thể trở nên tươi đẹp mãi trên Địa cầu này.

Amen, và amen

Con rất xúc động bởi điều đó. Con rất vinh dự, may mắn, vì đã tìm thấy một người nào đó trong cuộc đời của con có thể nói những lời đó với con, và có ý nghĩa với con. Lạy Chúa, cảm ơn Ngài đã gửi Nancy cho con.

Con cũng chính là một món quà cho cô ấy, con biết mà.

Con hy vọng là thế.

Tin Ta đi.

Ngài biết con ước những gì không?

Không. Là gì thế?

Con ước rằng tất cả mọi người đều có thể làm những bản tuyên bố hôn nhân như vậy. Con muốn mọi người sẽ copy nó, sử dụng nó trong đám cưới của họ. Con xin đặt cược là tỉ lệ ly hôn sẽ giảm rất mạnh.

Có nhiều người sẽ có khoảng thời gian rất khó khăn để nói ra những lời đó - và để thấy được chân lý.

Con vẫn hy vọng. Ý con là, vấn đề ở đây là đưa ra những câu từ này, và chúng ta phải sống với chúng.

Con đâu có lên kế hoạch để sống với chúng?

Tất nhiên là không. Nhưng chúng con là loài người, cũng giống như tất cả những người khác. Nếu chúng con vấp ngã, nếu chúng con ngập ngừng, nếu bất cứ điều gì có thể xảy ra cho mối quan hệ của chúng con, đau buồn chẳng hạn, chúng con nên lựa chọn để kết thúc nó, tất cả mọi loại người sẽ tỉnh cơn mộng.

Vô nghĩa. Họ sẽ biết rằng con đang chân thật với chính mình, họ sẽ biết rằng con đã thực hiện một sự lựa chọn cuối cùng, một sự lựa chọn mới mẻ. Hãy nhớ những gì Ta đã nói với con trong Tập 1. Đừng nhàm lẫn giữa chiều dài của mối quan hệ của con, với chất lượng của nó. Các con không phải là một biểu tượng, thậm chí là Nancy, và không một ai có thể đưa con đến nơi đó - mà con cũng không thể đưa chính mình đến nơi đó. Chỉ cần là con người, chỉ cần là một con người thôi. Nếu có lúc con và Nancy cảm thấy mình muốn cải cách mối quan hệ theo một cách khác, các con hoàn toàn có quyền để làm điều đó. Đó là điểm mấu chốt của toàn bộ cuộc đối thoại này.

Và đó là điểm mấu chốt mà chúng ta tạo ra!

Chính xác. Thật vui mừng khi con nhận thức được.

Vâng, con thích những lời tuyên bố trong hôn nhân, và con vui mừng rằng chúng ta đã đặt chúng trong cuộc đối thoại này! Đó là một cách tuyệt vời để bắt đầu một cuộc sống mới cùng với nhau. Không còn bắt buộc người phụ nữ phải hứa hẹn "để yêu thương, tôn trọng, và phải tuân theo." Điều đó là tự cho là mình đúng, tự thổi phồng, tự đáp ứng sự đòi hỏi của những tên đàn ông.

Con nói đúng, tất nhiên là thế rồi.

Và nó thậm chí còn là tự cho mình là đúng và tự đáp ứng cho nam giới, để chắc chắn rằng tính ưu việt của nam đã được Thượng Đế ban cho.

Một lần nữa, con lại đúng. Ta không bao giờ ban những thứ ấy.

Cuối cùng, những câu nói trong hôn nhân mà thực sự được lấy cảm hứng bởi Thượng Đế. Chúng tạo ra sự sở hữu, tư hữu cá nhân. Câu nói thực thụ phải là về tình yêu. Câu nói không có giới hạn, nhưng hứa hẹn duy nhất về sự tự do! Câu nói mà được bộc lộ ra từ đáy trái tim.

Có những người sẽ nói thế này, "Tất nhiên bất cứ ai có thể giữ lời hứa, đều không nói những thứ giống con!". Con nghĩ sao về điều này?

Con sẽ nói: "Nó thực sự khó khăn để giải thoát một người ra khỏi sự kiểm soát. Khi bạn kiểm soát một ai đó, bạn sẽ có được những gì bạn muốn. Khi một ai đó giải thoát người khác, họ cũng nhận được những gì họ muốn."

Con sẽ phải nói thật khôn ngoan.

Con có một ý tưởng tuyệt vời! Con nghĩ rằng chúng ta nên làm một tập sách nhỏ về những lời tuyên thệ trong hôn nhân, một loại sách cầu nguyện cho những ai cần sử dụng trong ngày cưới của họ.

Nó có thể là một cuốn sách nhỏ nhỏ, và nó sẽ bao gồm không chỉ những câu nói, mà còn là nghi thức, và chìa khóa quan trọng về tình yêu và mối quan hệ, rút ra từ ba cuốn sách này, cũng như một số lời cầu nguyện đặc biệt và thiên định trong hôn nhân. Ngài đâu có chống đối lại cái gì!

Con rất hạnh phúc, không lẽ Ngài lại ghét hôn nhân nhỉ ^[18]?

Làm sao Ta có thể chống lại hôn nhân được chứ? Tất cả chúng ta đều đã kết hôn. Chúng ta đã kết hôn với nhau - ngay lúc này, và mãi mãi. Chúng ta là thể thống nhất. Chúng ta là Một. Chúng ta là tổ chức hôn nhân lớn chưa từng có. Lời thề của Ta với con là lời thề vĩ đại nhất từng được thực hiện. Ta sẽ yêu các con mãi mãi, và giải thoát con khỏi bất cứ thứ gì. Tình yêu của Ta sẽ không bao giờ ràng buộc con trong bất kỳ cách nào, và vì điều này, các con bị "ràng buộc" vào việc yêu thương Ta - hãy tự do để Trở Thành Chính Con, mong ước vĩ đại nhất, món quà to lớn nhất của Ta.

Theo như quy luật cao nhất của vũ trụ, con có đưa Ta đến nơi của con để trở thành bạn đời hay bạn đồng sáng tạo hay không?

Có chứ.

¹⁸ anti-marriage

Và Ngài có đưa con đến nơi mà con sẽ là bạn đời của Ngài, bạn đồng sáng tạo hay không?

Có, và Ta luôn luôn làm thế.. Chúng ta là Một cho đến Đời Đời.

Amen. Và amen.

CHƯƠNG 14

Con đang đầy kinh ngạc và tôn kính khi đọc những lời này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với con lúc này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với tất cả chúng con. Với hàng triệu người đã đọc từng chữ trong cuộc đối thoại này, và hàng triệu người khác nữa sẽ làm như vậy. Và chúng con không kịp thở bởi Ngài đã đến với trái tim của chúng con.

Những sinh mệnh thân yêu nhất của Ta - Ta đã luôn luôn ở trong trái tim của các con. Ta chỉ vui mừng vì giờ đây con đã có thể thực sự cảm thấy có Ta ở đây.

Ta đã luôn luôn ở bên con. Ta chưa bao giờ rời bỏ con. Ta là con, và con là Ta, và Chúng ta sẽ không bao giờ bị chia tách ra được, không bao giờ, bởi vì điều đó là không thể.

Khoan, chờ đợi một phút! Cái này giống như Deja Vu vậy. Không phải chúng ta vừa mới nói những lời này trước đó đấy chứ?

Tất nhiên! Hãy đọc phần đầu của Chương 12. Chỉ là bây giờ chúng có nhiều nghĩa hơn so với lần đầu tiên.

Vậy Deja Vu có thật không, và đôi khi chúng ta bắt gặp một thứ gì đó "thêm một lần nữa", vậy thì chúng có mang nhiều ý nghĩa hơn không?

Con nghĩ sao?

Con nghĩ rằng chắc hẳn có thứ gì đó đang xảy ra!

Trừ khi không có.

Trừ khi nó cũng không phải.

Tốt. Hoan hô nào. Con đang tiến lên rất nhanh, rất nhanh chóng, sự hiểu biết to lớn mới về một thứ gì đó đang trở nên đáng sợ.

Đúng, phải không? Bây giờ, con có một điều nghiêm trọng cần phải thảo luận với Ngài.

Ta biết. Cứ tự nhiên đi.

Khi nào thì linh hồn nhập vào cơ thể?

Con nghĩ là lúc nào?

Khi nó lựa chọn.

Tốt.

Nhưng mọi người muốn có một câu trả lời dứt khoát hơn. Họ muốn biết khi nào sự sống bắt đầu. Một sự sống như họ biết.

Ta hiểu.

Vì vậy, tín hiệu là gì? Có sự xuất hiện của thân thể từ dạ con không - một sự sinh sản theo vật lý? Nó có phải là lúc thụ thai, theo như vật lý thì là sự tham gia của các yếu tố của sự sống vật chất?

Sự sống không có bắt đầu, bởi vì sự sống không có kết thúc. Sự sống chỉ đơn thuần là mở rộng, tạo ra các hình thức mới.

Nó giống như mớ nguyên liệu hỗn độn trong các đèn lava nóng phổ biến trong những năm sáu mươi. Mớ hỗn độn nằm phía dưới một quả bóng lớn, mềm mại, sau đó tăng nhiệt độ lên, chia tách ra và hình thành những mớ hỗn độn mới, tự tạo thành hình thù, tái nhập với nhau ở phía trên, rồi lại đổ xuống cùng nhau để tạo thành những đống hỗn độn mới, cứ lặp đi lặp lại.

Không bao giờ có bất kỳ đống hỗn độn "mới" nào trong ống tuýp. Tất cả đều cùng một chất liệu tự sửa đổi chính nó, trở thành thứ "trông giống như" mới và có chất liệu khác nhau. Chúng đa dạng và vô tận, và thật thú vị để nhìn ngắm quá trình đó diễn ra lặp đi lặp lại.

Đó là một phép ẩn dụ tuyệt vời. Các linh hồn cũng tương tự như thế. Linh Hồn Duy Nhất - Cái Tổng Thể - tự sửa đổi để trở thành các phần nhỏ hơn và nhỏ hơn nữa của chính nó. Tất cả các "phần" trong đó đều đã có sẵn từ ban đầu. Không có phần nào là "mới" cả, chỉ đơn thuần là một phần của Cái Tổng Thể Đã Luôn Là Như Thế, tự sửa đổi chính nó trở thành những gì "trông giống như" các phần mới và khác nhau.

Có một bài hát pop rất hay được viết và biểu diễn bởi Joan Osborne nói rằng, "Điều gì sẽ xảy ra nếu Thượng Đế là một người trong chúng ta? Chỉ là một người nhếch nhác bẩn thỉu trong chúng ta?" Con sẽ yêu cầu cô ấy thay đổi lời bài hát thành: "Điều gì sẽ xảy ra nếu Thượng Đế là một người trong chúng ta? Chỉ một người bình thường như chúng ta?"

Ha! Điều đó thật tuyệt. Và con biết đấy, bài hát của cô ấy là một bài hát tuyệt vời. Nó là một cú thúc mạnh vào tất cả mọi người ở khắp mọi nơi. Con người không thể chịu được ý nghĩ rằng Ta không tốt hơn so với một trong số họ.

Phản ứng thật thú vị làm sao, không phải là ở Thượng Đế, mà là ở loài người. Nếu chúng con coi nó là một sự báng bổ đối với Thượng Đế khi Ngài bị đem ra so sánh với một người trong chúng con, điều đó nói lên cái gì?

Cái gì cơ?

Tất nhiên Ngài là "một người trong chúng con". Đó chính xác là những gì Ngài đang nói ở đây. Vì thế Joan đã đúng.

Cô ấy đúng là như thế. Rất sâu sắc.

Con muốn quay trở lại với câu hỏi của mình. Ngài có thể cho chúng con biết về sự sống bắt đầu từ khi nào không? Tại thời điểm linh hồn nhập vào cơ thể?

Linh hồn không nhập vào thể xác. Mà thể xác được bao bọc bởi linh hồn. Hãy nhớ những gì Ta đã nói trước đó? Thể xác không phải là nhà chứa của linh hồn. Nó là một con đường khác.

Tất cả mọi thứ luôn luôn sống động. Không có thứ gì gọi là "đã chết". Không có bất cứ dạng sinh mệnh nào như vậy.

Cái Tổng Thể Luôn luôn Sống Động chỉ đơn giản là tự định hướng mình vào một dạng mới - hình thức vật lý mới. Dạng sống này luôn luôn được nạp đầy năng lượng sống, năng lượng của sự sống.

Sự sống - cái mà con gọi là năng lượng sự sống chính là Ta - luôn luôn tồn tại. Nhưng nó cũng chưa bao giờ có ở đó. Sự sống không bao giờ kết thúc, thế nên làm sao mà có thời điểm khởi đầu của sự sống cho được?

Thôi nào, giúp con đi. Ngài biết con đang cố gắng để hiểu điều đó mà.

Đúng, Ta biết chứ. Con muốn Ta tham gia vào cuộc tranh luận này.

Vâng, đúng thế. Con thừa nhận là như vậy! Ý con là, con đã có Thượng Đế ở đây, và con có một cơ hội rất hoành tráng để đặt câu hỏi. Sự sống bắt đầu từ khi nào vậy?

Và câu trả lời cũng rất hoành tráng, mà con lại không thể nghe thấy nó.

Hãy để con thử thêm một lần nữa.

Nó chưa bao giờ bắt đầu. Sự sống không bao giờ có "khởi đầu," bởi vì cuộc sống cũng không bao giờ "kết thúc". Các con cứ nghĩ nó phải liên quan đến tính chất sinh học để các con có thể tạo nên một "quy tắc" dựa trên những gì các con muốn, khiến "quy luật của Thượng Đế" là phải nói về cách mọi người cư xử, sau đó trừng phạt họ nếu họ không hành xử theo cách đó.

Có gì sai với điều đó chứ? Không lẽ nó cho phép chúng ta tiêu diệt mấy ông bác sĩ trong các bãi đỗ xe của bệnh viện phá thai mà không bị trừng phạt.

Ừ, Ta hiểu. Các con đã sử dụng và công bố rằng đó chính là quy luật của Ta, để biện minh cho tất cả qua biết bao nhiêu năm.

Ôi, xem kìa. Ngài không nói rằng phá thai là giết người!

Con không thể giết bất cứ ai hay bất cứ thứ gì.

Không. Nhưng lại có thể kết thúc "sự cá tính hóa" của nó! Và trong ngôn ngữ của chúng con, đó cũng gọi là "giết".

Con không thể ngăn chặn quá trình mà trong đó một phần cá nhân của Ta biểu hiện ra theo một cách nào đó, mà không có sự đồng ý của Ta.

Gì cơ? Ngài đang nói điều gì thế?

Ta nói rằng không có bất cứ thứ gì xảy ra mà chống lại ý muốn của Thượng Đế.

Sự sống, tất cả đều đang xảy ra, là một biểu hiện của Thượng Đế - hãy đọc cho kỹ, cũng chính là biểu hiện của con - một sự hiển nhiên.

Ta cũng đã nói trong cuộc đối thoại này, ý muốn của con cũng là ý muốn của Ta. Bởi vì Chỉ có Cái Một Duy Nhất là Chúng Ta.

Sự sống là ý muốn của Thiên Chúa, thể hiện ra một cách hoàn hảo. Nếu có bất cứ thứ gì diễn ra mà chống lại ý muốn của Thượng Đế, điều đó là không thể. Theo định nghĩa về Thượng Đế là Ai, và là Gì, điều đó là không thể. Con có tin rằng một linh hồn bằng cách nào đó có thể quyết định một cái gì đó cho người khác? Cá nhân con có tin rằng, các con có thể ảnh hưởng lẫn nhau theo một cách mà người khác lại không muốn bị ảnh hưởng không? Một niềm tin như vậy sẽ phải dựa trên ý tưởng rằng mỗi người trong các con phải là riêng biệt.

Con có tin rằng con có thể ảnh hưởng đến sự sống theo một cách mà trong đó, Thượng Đế không muốn sự sống bị ảnh hưởng? Một niềm tin như vậy sẽ phải dựa trên ý tưởng rằng các con tách biệt với Ta.

Cả hai suy nghĩ này đều sai.

Thật kiêu ngạo vô cùng khi các con tin rằng các con có thể tác động đến vũ trụ theo một cách mà trong đó vũ trụ lại không đồng ý.

Ở đây các con đang phải đối mặt với một thế lực hùng mạnh, vậy mà nhiều người trong các con lại tin rằng mình còn mạnh hơn cả thế lực hùng mạnh nhất. Tất nhiên các con không mạnh. Nhưng các con cũng không thua kém hơn thế lực hùng mạnh nhất.

Các con chính là thế lực phi thường nhất. Không hơn, không kém. Vì vậy, hãy để nó ở cùng con!

Ngài đang nói rằng con không thể giết bất cứ ai nếu như không có sự cho phép của anh hay cô ấy? Có phải Ngài đang nói với con rằng, ở một mức độ cao hơn, những ai bị giết đã đồng ý rằng mình sẽ bị giết?

Con đang tìm kiếm những thứ ở cõi trần và suy nghĩ của những thứ về cõi trần, và chúng chẳng có nghĩa lý gì.

Con không thể không nghĩ về "những thứ ở cõi trần". Con ở ngay tại đây, ngay lúc này, trên Trái Đất!

Ta nói cho con điều này: "Con đang ở trong thế giới này, nhưng đừng thuộc về nó."

Thế thì, thực tại ở trái đất này không thật hay sao?

Con có nghĩ như thế không?

Con không biết.

Con đã bao giờ nghĩ rằng, "Có một cái gì đó lớn hơn xảy ra ở đây"?

Vâng, vâng, chắc chắn con có.

Đây là những gì đang xảy ra. Ta đang giải thích nó cho con.

Được rồi, con hiểu rồi. Vì vậy, con đoán rằng bây giờ con có thể đi ngay ra ngoài kia và giết bất cứ ai, bởi vì con không thể giết ai nếu như chưa được sự đồng ý của họ!

Thật ra, loài người thường hành động theo cách đó. Thật lạ đời rằng các con đang có một thời gian khó khăn với điều này, tuy nhiên các con lại cứ đi loanh quanh hành động như thế nó đúng lắm vậy.

Hoặc tệ hơn, các con đang giết người và chống đối lại ý muốn của họ, như thể nó không quan trọng!

Tất nhiên, nó rất quan trọng. Chỉ là chúng con muốn quan trọng hơn. Ngài không hiểu sao? Tại thời điểm loài người chúng con giết một ai đó, chúng con không nói rằng những gì chúng con đã làm là không quan trọng. Tại sao thế, thật xác xược khi nói như vậy. Chỉ là chúng con muốn quan trọng hơn nữa.

Ta hiểu. Vậy nên thật dễ dàng để con chấp nhận rằng, nó hoàn toàn không sao khi một người giết người khác mà ngược lại ý muốn của họ. Con có thể làm điều này mà không bị trừng phạt. Mọi việc diễn ra như thế bởi nó là ý muốn của họ, rằng cảm nhận của con là không đúng.

Con chưa từng nói điều đó. Đó không phải là cách suy nghĩ của loài người.

Không phải ư? Hãy để Ta cho con thấy các con đạo đức giả như thế nào. Con nói rằng sẽ không sao khi giết một ai đó trái ý muốn của họ, miễn là con có một lý do tốt và đủ khi con muốn họ chết, chiến tranh chẳng hạn, hoặc án tử hình. Tuy nhiên nếu một người nào đó cảm thấy họ có lý do tốt và đủ để muốn mình chết, con có thể giúp cho họ chết. Đây chính là "hỗ trợ cho tự sát," và đó là sai trái!

Ngài đang chế giễu chúng con sao.

Không, chính các con mới đang nhạo báng Ta. Con nói rằng Ta sẽ tha thứ nếu con giết một người nào đó trái với ý muốn của họ, và rằng Ta sẽ kết án những ai giết một người nào đó thuận theo ý muốn của họ.

Thật là điên loạn.

Ấy thế mà, các con không chỉ không nhìn thấy sự điên rồ trong đó, các con còn chỉ rõ ra sự điên rồ ở người khác. Các con là loài đứng thẳng, nhưng các con chỉ biết gây rắc rối mà thôi.

Và đây chính là cái thứ logic tra tấn mà các con xây dựng trên nền thần học và toàn bộ sự sống.

Con chưa bao giờ nhìn nhận điều này theo cách đó.

Ta nói cho con biết: Đã đến lúc để con nhìn nhận mọi thứ theo một cách mới. Đây chính là thời điểm để các con được tái sinh, từng cá nhân và toàn thể xã hội. Các con cần phải tái tạo lại thế giới của mình ngay bây giờ, trước khi các con phá hủy nó với sự điên rồ của mình.

Giờ thì hãy lắng nghe Ta đây.

Chúng Ta là Một.

Chỉ có Cái Một Duy Nhất là Chúng Ta.

Các con không tách rời với Ta, và các con cũng không tách rời với nhau.

Tất cả mọi thứ Chúng Ta đang làm, Chúng Ta đều phối hợp với nhau một cách hoàn hảo. Chúng Ta cùng nhau sáng tạo nên thực tại. Nếu các con chấm dứt, thì Ta cũng chấm dứt. Ý muốn của con cũng là ý muốn của Ta.

Không có bộ phận đơn lẻ nào của Đức Chúa có quyền lực trên những bộ phận khác của Ngài. Việc một linh hồn ảnh hưởng lên linh hồn khác trái với ý muốn của họ là không thể. Không có nạn nhân và cũng không có kẻ phạm tội.

Con không thể hiểu được điều này từ quan điểm hạn chế của mình, nhưng Ta vẫn phải nói với con nó là như vậy.

Chỉ có một lý do để trở thành, để làm, và để có mọi thứ - tuyên bố chính xác Con Là Ai. Nếu cái Con Là Ai - như một cá nhân và một xã hội - là người mà con lựa chọn và mong muốn trở thành, thì chẳng có lý do gì để thay đổi bất cứ điều gì. Mặt khác, nếu con tin rằng có một trải nghiệm vĩ đại hơn đang chờ đợi - một biểu hiện thậm chí còn lớn lao của Thượng Đế so với hiện nay - thì con sẽ đi đến sự thật đó.

Vì tất cả chúng Ta là những người đồng sáng tạo, điều này giúp cho Chúng Ta làm những thứ giúp chúng ta có thể đưa ra cho người khác thấy một con đường, một phần mà Chúng Ta mong muốn đi đến. Con có thể là một người dẫn đường, thể hiện ra sự sống mà con muốn sáng tạo, và mời gọi những người khác làm theo con. Con thậm chí có thể nói rằng, "Tôi là đường và là sự sống. Hãy theo tôi." Nhưng hãy cẩn thận. Có người đã phải chịu đóng đinh khi tuyên bố những lời đó.

Cám ơn Ngài. Con sẽ chú ý đến lời cảnh báo đó. Con sẽ giữ cho mình một thân phận thấp kém.

Ta có thể thấy rằng con đang làm rất tốt.

Ồi, khi bạn nói rằng bạn có một cuộc đối thoại với Thượng Đế, thật không dễ dàng để giữ thân phận chút nào.

Vì những người khác đã phát hiện ra.

Cũng có thể có một lý do khác để con giữ mồm giữ miệng.

Quá trễ rồi.

Vâng, đó có phải lỗi lầm không?

Ta hiểu ý con đang nói gì đấy.

Không sao đâu. Con tha thứ cho Ngài.

Thế ư?

Vâng.

Con tha thứ cho Ta bằng cách nào?

Bởi con hiểu được lý do tại sao Ngài lại làm như vậy. Con hiểu được lý do tại sao Ngài lại đến với con, và bắt đầu cuộc đối thoại này. Và khi con hiểu ra tại sao mọi thứ lại diễn ra như thế, con có thể tha thứ cho tất cả những rắc rối đã gây ra những hậu quả.

Hừm. Thú vị rồi đây. Mong rằng con có thể nghĩ về Thượng Đế cũng cao quý ngang với con.

Cảm động quá

Con có một mối quan hệ đặc biệt với Ta. Đôi khi con nghĩ rằng con chẳng bao giờ cao quý như Ta, và đôi lúc con lại nghĩ rằng Ta không thể nào cao quý chỉ ngang với con. Con không thấy thú vị sao?

Hấp dẫn thì đúng hơn.

Đó là bởi vì con nghĩ rằng Chúng Ta là tách biệt. Những ảo tưởng này sẽ bỏ đi nếu con nghĩ rằng Chúng Ta là Một.

Đây là sự khác biệt chính giữa nền văn minh của con - một nền văn minh "sơ sinh" thực sự, một nền văn hóa nguyên thủy - so với nền văn minh phát triển hóa cao của vũ trụ. Sự khác biệt lớn nhất là trong nền văn minh tiến hóa cao, tất cả các sinh mệnh đều hiểu rõ rằng không có sự tách biệt giữa bản thân họ và Thượng Đế.

Họ cũng hoàn toàn hiểu rằng không có sự tách biệt giữa bản thân họ với những người khác. Họ biết rằng chính họ đang có những trải nghiệm cá nhân của cái tổng thể.

Ôi, tuyệt thật. Giờ thì Ngài đang đề cập đến nền văn minh tiến hóa cao của vũ trụ. Con đã chờ rất lâu để nghe về điều này.

Đúng, Ta nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta khám phá về điều đó.

Nhưng trước khi chúng ta bắt đầu, con chỉ đơn giản muốn đề cập lại một lần cuối cùng về vấn đề phá thai. Ở đây Ngài đã nói rằng, bởi vì không có bất kỳ điều gì xảy ra mà chống lại với ý muốn của linh hồn loài người, nên giết một ai đó sẽ không sao, phải không? Ngài không bỏ qua cho việc phá thai, hoặc cho chúng con một "lối thoát" ra khỏi vấn đề này, phải không?

Ta không tha thứ cũng không lên án việc phá thai, chiến tranh cũng thế.

Mọi người dân của mọi quốc gia nghĩ rằng Ta tha thứ cho các cuộc chiến tranh mà họ đang chiến đấu, và lên án cuộc chiến tranh mà quân địch của họ đang chiến đấu. Mọi người dân của mọi quốc gia đều nghĩ rằng "Thượng Đế đứng về phía mình". Tất cả đều mang cái vẻ tương tự nhau. Thật vậy, mọi người đều cảm nhận cùng một thứ - hoặc ít nhất cũng hy vọng rằng mỗi quyết định và lựa chọn họ đưa ra chính là sự thật.

Và con có biết lý do tại sao tất cả các sinh mệnh này đều tin rằng Thượng Đế đứng về phía họ hay không? Bởi vì Ta là thế. Và tất cả các sinh mệnh đều nhận biết được điều này.

Còn một cách nói khác nữa, "Mong muốn của con dành cho con, cũng là mong muốn của Ta dành cho con". Và cũng còn cách nói khác nữa, Ta sẽ cho con tất cả những gì con muốn.

Không có bất kỳ tự do ý chí nào nếu đưa nó vào con đường dẫn đến sự trừng phạt. Điều này nhạo báng tự do ý chí và làm giả mạo nó.

Vì vậy, đối với việc phá thai hoặc chiến tranh, mua chiếc xe hơi hoặc kết hôn với người nào đó, có quan hệ tình dục hay không có quan hệ tình dục, "làm nhiệm vụ của mình" hay không "làm nhiệm vụ của mình," chẳng có gì gọi là đúng và sai cả, và Ta cũng không có sự thiên vị trong vấn đề này.

Tất cả các con đang trong quá trình khẳng định chính bản thân mình. Mỗi một hành động đều là một định nghĩa về bản thân con.

Nếu con hài lòng với cách con tự sáng tạo ra bản thân mình, nếu nó có lợi cho con, thì con vẫn sẽ tiếp tục làm mọi thứ theo cách đó. Nếu không, con sẽ dừng lại. Điều này được gọi là tiến hóa.

Quá trình này rất chậm bởi vì, theo như tiến hóa của các con, các con vẫn tiếp tục thay đổi ý tưởng về điều gì là có lợi ích cho mình, các con vẫn thay đổi về khái niệm "hài lòng".

Hãy nhớ những gì Ta đã nói trước đó. Con có thể đánh giá một người hay một xã hội tiến hóa cao bao nhiêu qua khái niệm "hài lòng" của sinh mệnh và xã hội đó.

Nếu các con gây ra chiến tranh và giết chết người khác là phục vụ tốt cho con, thì con sẽ làm như thế. Nếu các con phá thai mà có lợi cho các con, các con sẽ làm như thế. Điều duy nhất mà thay đổi khi các con tiến hóa chính là khái niệm về điều gì là có ích cho các con. Và nó dựa trên những gì các con đang cố gắng để làm.

Nếu con đang cố gắng để đến được Seattle, thì đi về hướng San Jose sẽ không có ích cho con. Không phải là "sai lầm về mặt đạo đức" khi đi đến San Jose - nó đơn giản chỉ là không có lợi cho con.

Câu hỏi về những gì con đang cố gắng để làm, đã trở thành một câu hỏi quan trọng hàng đầu. Không chỉ trong cuộc sống của các con nói chung, nhưng trong từng giây từng phút của cuộc đời các con. Bởi trong những khoảng khắc cuộc đời, sự sống được sáng tạo nên.

Tất cả điều này được nói rất chi tiết tại phần đầu của đối thoại của chúng ta, mà con đặt tên là Tập 1. Ta cũng đang lặp đi lặp lại nó ở đây bởi vì con có vẻ cần một lời nhắc nhở, và con cũng sẽ không bao giờ đặt câu hỏi với Ta về việc phá thai nữa.

Khi con đang chuẩn bị để phá thai, hoặc khi con đang chuẩn bị hút thuốc, hoặc khi con đang chuẩn bị để chiêm xào và ăn thịt con vật nào đó, khi con đang chuẩn bị tông chết ai đó trên xa lộ - bất kể vấn đề là lớn hay nhỏ, bất kể sự lựa chọn đó là lớn hay nhỏ, chỉ có một câu hỏi duy nhất để xem xét mà thôi: Tôi Thực Sự Có Phải Là Người Này Không? Đây có phải là người tôi chọn để trở thành?

Và hãy hiểu được điều này: Chẳng có vấn đề nào mà không quan trọng. Tất cả mọi thứ đều quan trọng. Sự trọng đại ở chỗ là Con là ai và là gì.

Những hành động của con đều là định nghĩa về Tự Thân con.

Đó là câu trả lời cho câu hỏi của con về việc phá thai. Đó là câu trả lời cho câu hỏi của con về chiến tranh. Đó là câu trả lời cho câu hỏi của con về việc hút thuốc và ăn thịt, cũng như tất cả các câu hỏi khác về hành vi của loài người mà con từng đặt ra.

Mỗi một hành động đều là một định nghĩa về bản thân con. Tất cả những gì con nghĩ, nói, và làm, đều tuyên bố, "Đây Chính là Tôi."

CHƯƠNG 15

Ta muốn nói cho con biết, đưa con yêu dấu của Ta, về vấn đề Con Là Ai, và Con Chọn Để Trở Thành Ai, điều đó rất quan trọng. Không chỉ bởi vì nó đặt định ra mức độ trải nghiệm của con, mà còn bởi vì nó tạo ra bản chất tự nhiên của Ta.

Trong toàn bộ cuộc đời mình, các con đều được bảo rằng Thượng Đế tạo ra các con. Nhưng giờ đây, Ta đến để nói với các con rằng: Các con đang tạo ra Thượng Đế.

Đó là một sự thay đổi lớn lao về nhận thức của các con, Ta biết điều đó. Nhưng rất cần thiết để các con đi đến công việc thực sự của mình.

Đây là công việc thần thánh mà Chúng Ta phải làm, con và Ta. Đây là nơi linh thiêng mà Chúng Ta đang bước đi.

Đây chính là Con Đường.

Trong từng khoảnh khắc, Thượng Đế đều thể hiện Bản Thân bên trong và thông qua con. Con luôn luôn có lựa chọn để sáng tạo ra Thượng Đế theo nhiều cách, và Thượng Đế không bao giờ lấy đi cơ hội đó của con, cũng không bao giờ trừng phạt con vì đã tạo ra một lựa chọn "sai lầm". Tuy nhiên, không phải con không có sự chỉ dẫn trong vấn đề này. Nó được xây dựng bên trong con thành một hệ thống chỉ dẫn nội tại, nó cho con thấy con đường trở về nhà. Đây là tiếng nói thì thầm với con, luôn luôn là sự lựa chọn cao nhất của con, luôn luôn là hướng nhìn ưu tú nhất của con. Tất cả những gì con cần làm chính là chú ý đến giọng nói đó, và đừng phớt lờ nó.

Trong suốt lịch sử của các con, Ta đã gửi đến rất nhiều vị thầy. Từng ngày từng giờ Ta đều gửi đến các con những thông điệp đầy vui mừng và hạnh phúc.

Kinh Thánh đã được viết ra, và sự sống thần thánh thật sinh động, để con có thể biết được một chân lí vĩnh cửu : Các con và Ta là Một.

Giờ đây, một lần nữa Ta lại gửi cho các con những lời kinh khác nữa, thứ mà các con đang cầm trên tay. Giờ đây, một lần nữa Ta lại gửi đến cho các con những thông điệp khác, với mong muốn rằng sẽ mang đến cho các con Những Lời Nói của Thượng Đế. Con có lắng nghe những lời này hay không? Liệu con sẽ nghe được những thông điệp này chứ? Liệu con có trở nên một với tất cả?

Đó là câu hỏi to lớn. Đó là lời mời gọi huy hoàng. Đó là sự quyết định đầy vẻ vang. Cả thế giới đang chờ đợi lời thông cáo của con. Và con đang thực hiện lời thông cáo đó thông qua cuộc đời, qua cách sống của mình.

Chúng tộc loài người không có cơ hội để nâng nhận thức thấp kém của mình lên, chỉ cho đến khi nào mỗi người trong các con tự mình nâng tư tưởng lên đến mức độ cao nhất.

Những tư tưởng ấy đều được thể hiện thông qua con, chính các con sáng tạo ra khuôn mẫu, lập nên khung sườn, bày biện ra như một hình mẫu cho trải nghiệm ở mức độ cao hơn của nhân loại.

Các con chính là con đường và là sự sống. Cả thế giới đều sẽ đổi theo con. Con không có sự lựa chọn trong vấn đề này. Vấn đề duy nhất chính là con không được tự do lựa chọn. Nó đơn giản Đã Là Như Thế. Cả thế giới sẽ đổi theo từng tư tưởng của các con về bản thân mình. Nó đã là như thế, và sẽ là như thế. Đầu tiên là suy nghĩ của các con về bản thân mình đến trước, sau đó sẽ thể hiện ra tới toàn bộ thế giới vật lý.

Những gì con suy nghĩ, thì con sẽ tạo ra. Những gì con sáng tạo ra, thì con sẽ trở thành. Những gì con trở thành, thì con sẽ thể hiện nó. Những gì con thể hiện, thì con sẽ trải nghiệm. Những gì con đang trải nghiệm, đó chính là con. Những gì mà là con, thì con suy nghĩ.

Vòng tròn đã hoàn tất.

Công việc thiêng liêng mà con đang tham gia thực sự chỉ mới bắt đầu, giờ thì, con đã hiểu được con đang làm gì.

Chính con là nguồn gốc khiến con nhận thức được điều này, chính con là nguyên nhân khiến con phải bận tâm. Và hơn bao giờ hết, giờ đây con đang bận tâm về Con Thực Sự Là Ai. Giờ thì con đã nhìn thấy toàn bộ bức tranh.

Con là ai, Ta là ai.

Các con đang định nghĩa Thượng Đế.

Ta đưa con vào dạng vật lý để Ta có thể nhận biết và trải nghiệm Tự Thân Ta. Cuộc sống tồn tại như một công cụ để Thượng Đế có thể biến khái niệm thành trải nghiệm. Nó cũng tồn tại để các con có thể làm điều tương tự. Vì con chính là Thượng Đế, đang thực thi mọi sự.

Ta lựa chọn để tái sáng tạo Bản Thân Ta nhiều thêm nữa trong cùng một thời điểm Ta lựa chọn để trải nghiệm phiên bản vĩ đại nhất mà Ta từng có về Ta Là Ai. Ta đã sáng tạo ra các con, để các con có thể sáng tạo lại Chính Ta. Đây chính là công việc thiêng liêng của Chúng Ta. Đây là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của Chúng Ta. Đây là lý do tốt đẹp nhất cho sự tồn tại của Chúng Ta.

CHƯƠNG 16

Con đang đầy kính sợ và tôn kính khi đọc những lời này. Cảm ơn Ngài đã ở đây với con bằng cách này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với tất cả chúng con.

Không có gì. Ta cũng cảm ơn con vì đã ở đây cùng với Ta.

Con chỉ còn thêm vài câu hỏi nữa thôi, một số liên quan đến "tiên hóa sinh mệnh", và sau đó chúng ta có thể kết thúc cuộc đối thoại này.

Tình yêu của Ta, con sẽ không bao giờ có thể kết thúc cuộc đối thoại này, con cũng không cần phải làm như thế. Cuộc đối thoại của con với Thượng Đế sẽ tiếp diễn đến mãi mãi. Giờ thì con đang tích cực tham gia vào nó, cuộc hội thoại này sẽ sớm dẫn đến tình bạn thân thiết. Tất cả các cuộc hội thoại tốt đẹp đều dẫn đến tình bạn, và cuộc đối thoại của con với Thượng Đế sẽ dẫn đến một Tình Bạn với Thượng Đế.

Con biết. Con cảm thấy rằng chúng ta đã thực sự trở thành bạn bè.

Và, giống như điều hay xảy ra trong tất cả các mối quan hệ, tình bạn, nếu nó được nuôi dưỡng, khơi lên, và cho phép phát triển, cuối cùng sẽ tạo ra sự đồng cảm. Con sẽ cảm nhận và trải nghiệm Tự Thân con như là một sinh mệnh Đồng Cảm với Thượng Đế.

Đây chính là Nghi Thức Thánh Thể, để Chúng Ta phát ngôn như Một.

Và như vậy cuộc đối thoại này sẽ vẫn tiếp tục chứ?

Đúng thế, mãi mãi.

Và con sẽ không phải nói lời tạm biệt tại phần cuối cuốn sách này?

Con không bao giờ phải nói lời tạm biệt. Con chỉ cần nói lời xin chào.

Ngài thật tuyệt vời, Ngài có biết điều đó không? Ngài thực sự rất tuyệt vời.

Và con cũng thế, con trai của Ta. Và con cũng thế.

Giống như tất cả những đứa trẻ khác của Ta, đang ở khắp mọi nơi.

Ngài còn có những người con khác "ở khắp mọi nơi" sao?

Tất nhiên.

Không, ý con là nghĩa đen, ở khắp mọi nơi. Có sự sống trên các hành tinh khác hay không? Ngài có những đứa con khác ở nơi nào khác trong vũ trụ hay không?

Một lần nữa, tất nhiên là có.

Các nền văn minh tiên tiến hơn thì sao?

Một vài trong số đó, đúng là có.

Như thế nào?

Tiên tiến hơn về nhiều mặt. Công nghệ. Chính trị. Xã hội. Tinh thần. Thể chất. Và tâm lý.

Ví dụ, sở thích của con, sự khẳng định, sự so sánh, và nhu cầu không thay đổi của các con về việc mô tả một cái gì đó là "tốt hơn" hay "tệ hơn", "cao hơn" hoặc "thấp hơn", "tốt" hay "xấu", điều đó chứng minh rằng các con đã trượt xuống trong tính hai mặt xa như thế nào, các con đã chìm ngập trong sự phân biệt sâu như thế nào.

Trong nền văn minh tiên tiến hơn Ngài không nhìn nhận thấy những tính chất này hay sao? Và ý Ngài là gì khi Ngài nói về tính hai mặt?

Mức độ tiến bộ của một xã hội được phản ánh qua mức độ suy nghĩ về tính hai mặt, tính nhị nguyên. Xã hội tiến hóa được thể hiện ra theo hướng đi tới tính đồng nhất, không phân biệt.

Tại sao thế? Tại sao tính đồng nhất lại là tiêu chuẩn để so sánh?

Vì đồng nhất chính là chân lý. Phân biệt là ảo tưởng. Một xã hội càng nhìn nhận chính nó là riêng biệt bao lâu - một sê ri hoặc một tập hợp các đơn vị riêng biệt - nó càng sống trong ảo tưởng bấy lâu.

Tất cả sự sống trên hành tinh của các con được xây dựng trên tính phân lập, dựa trên tính hai mặt nhị nguyên.

Con ảo tưởng mình là một cá nhân riêng biệt trong gia đình hay gia tộc, tập trung thành khu xóm hay những tiểu bang riêng biệt, quy tụ lại thành những quốc gia hay đất nước riêng biệt, bao gồm thành một thế giới riêng biệt, hay một hành tinh.

Các con ảo tưởng rằng thế giới của các con là thế giới duy nhất trong vũ trụ này. Các con ảo tưởng rằng quốc gia của các con là tốt nhất trên trái đất này. Các con ảo tưởng rằng tiểu bang của mình là tiểu bang tốt nhất trong toàn quốc, và gia đình mình là gia đình tuyệt vời nhất trong toàn bang.

Cuối cùng, các con ảo tưởng rằng con tốt hơn hẳn so với bất kỳ ai trong gia đình mình.

Ồi, con cứ khẳng khẳng nói rằng mình không bao giờ suy nghĩ những thứ ấy, nhưng hành động của con đã nói lên điều đó.

Suy nghĩ thật sự của con đã được phản ánh qua tất cả các quyết định hằng ngày, ngoài xã hội, các kết luận chính trị, những quả quyết về tôn giáo, sự lựa chọn về kinh tế, và những lựa chọn cá nhân của con về tất cả, từ quan hệ bạn bè cho đến hệ thống niềm tin vào mối quan hệ của con với Thượng Đế. Mà đó chính là Ta.

Con cảm thấy mình rất tách biệt với Ta đến nỗi con ảo tưởng rằng Ta không bao giờ nói chuyện với con. Và rồi các con đi tới việc từ chối tính xác thực của những trải nghiệm của riêng con. Con trải nghiệm về con và Ta là Một, nhưng con không dám tin vào điều đó. Thế nên, con không chỉ tách rời với những người khác, mà con tách rời với chân lý của chính con.

Làm thế nào một người lại có thể tách biệt với chân lý của chính cô ấy cho được?

Bằng cách phớt lờ nó. Bằng cách nhìn thấy nó nhưng phủ nhận nó. Hoặc bằng cách thay đổi nó, vặn vẹo nó, làm méo mó nó để nó phù hợp với những khái niệm đầy định kiến của co, rằng mọi thứ phải như thế như thế.

Với câu hỏi con đã bắt đầu ở đây. Con đã hỏi, có sự sống trên các hành tinh khác hay không? Ta đã trả lời, "Tất nhiên là có." Ta nói, "Tất nhiên là có", bởi vì bằng chứng rõ ràng là như vậy. Và Ta cũng rất ngạc nhiên khi con đã hỏi câu hỏi đó.

Tuy nhiên, ở đây chúng ta đang nói về: làm thế nào một người có thể "tách biệt với sự thật của chính người ấy", đơn giản là bằng cách nhìn thẳng vào sự thật bằng con mắt mở to để người ấy không bỏ lỡ nó - và sau đó thì phủ nhận tất cả những gì mình nhìn thấy.

Ở đây chính là sự phủ nhận. Và không có bất kỳ sự phủ nhận nào mà quý quyết hơn sự tự phủ nhận chính nó.

Các con phí cả cuộc đời mình chỉ để phủ nhận Con Là Ai và Là Gì.

Nó đã đủ buồn khi các con giới hạn mình trong sự phủ nhận về những thứ ít có tính cá nhân, chẳng hạn như sự suy giảm của tầng ôzôn, khai thác rừng quá mức, sự trỗi dậy kinh khủng của thời tuổi trẻ. Nhưng các con lại còn đưa sự phủ nhận vào tất cả mọi thứ xung quanh con. Các con sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi nào các con phủ nhận tất cả những gì mà mình đã nhìn thấy.

Con nhìn thấy sự tốt lành và tính bản thiện bên trong mình, nhưng lại phủ nhận nó. Con nhìn thấy sự khôn ngoan thông thái bên trong mình, nhưng lại phủ nhận nó. Con nhìn thấy khả năng vô hạn bên trong mình, nhưng con lại phủ nhận nó. Và con nhìn thấy và trải nghiệm Thượng Đế bên trong con, nhưng con lại phủ nhận nó.

Con phủ nhận rằng Ta ở trong con - Ta là con - và con phủ nhận nơi cư ngụ hiển nhiên và hợp lý nhất của Ta.

Không, con không có, con không phủ nhận Ngài.

Vậy con có thừa nhận rằng con là Thượng Đế không?

Ôi, con không nói thế đâu...

Ta phải nói cho con điều này: "Trước khi gà gáy sáng, con sẽ từ chối Ta tới ba lần".

Con từ chối Ta bằng suy nghĩ.

Con từ chối Ta bằng lời nói.

Con từ chối Ta bằng hành động.

Con biết rằng Ta đang ở cùng con trong trái tim, trong con, và Chúng Ta là Một. Tuy nhiên, con lại từ chối Ta.

Ôi, một vài người trong các con nói rằng Ta thật sự có tồn tại. Nhưng rất xa cách với các con. Ở một nơi nào đó xa xăm ngoài kia. Và các con càng tưởng tượng về Ta xa bao nhiêu, thì các con cũng cách xa với sự thật bấy nhiêu.

Cũng như nhiều thứ khác trong cuộc sống - từ sự suy giảm của nguồn tài nguyên thiên nhiên trên hành tinh các con cho đến tình trạng đối xử tồi tệ với trẻ em trong rất nhiều gia đình - các con nhìn thấy, nhưng các con lại không tin vào nó.

Nhưng tại sao? Tại sao lại thế? Tại sao chúng con nhìn thấy, nhưng lại không tin?

Bởi vì các con đang bị cuốn vào ảo tưởng, các con đã chìm rất sâu vào trong ảo tưởng, các con không thể nhìn xuyên thấu qua nó. Thật ra, các con sinh ra không phải là để sống trong cõi mê ấy. Đây chính là tính nhị nguyên thần thánh.

Các con phải phủ nhận Ta nếu các con muốn tiếp tục tìm kiếm để trở thành Ta. Và đó là những gì mà các con muốn thực hiện. Thế nhưng, con không thể trở thành cái mà thực sự là con. Vì vậy, sự phủ nhận cũng rất quan trọng. Nó là một công cụ hữu ích.

Cho đến khi nó không còn có ích nữa.

Một vị thầy luôn nhận thức được rằng sự phủ nhận là chỉ dành cho những ai đang lựa chọn sống trong ảo tưởng. Sự chấp thuận là dành cho những người chọn lựa kết thúc những ảo tưởng ấy.

Chấp nhận, công bố, và biểu hiện ra. Đó là ba bước để tiến tới với Thượng Đế. Chấp nhận Con Thực Sự Là Ai và Là Gì. Công bố nó cho tất cả thế giới nghe. Và biểu hiện nó ra theo mọi cách.

Sự tự công bố bản thân luôn luôn được theo sau bởi sự biểu hiện. Con sẽ biểu hiện ra Tự Thân con chính là Thượng Đế - thậm chí cả những gì mà con nghĩ rằng đó chính là Tự Thân con. Toàn bộ cuộc đời của các con chính là một minh chứng cho điều đó.

Tuy nhiên, với sự biểu hiện đó sẽ trở thành thách thức lớn nhất của con. Ngay tại thời điểm mà con dừng việc từ chối Tự thân mình, người khác sẽ từ chối con.

Ngay tại thời điểm con tuyên bố rằng con là Một với Thượng Đế, người khác sẽ tuyên bố rằng con đang kết bạn với Satan.

Ngay tại thời điểm con nói ra chân lý cao quý nhất, người khác sẽ cho rằng con đang nói ra những lời báng bổ thấp kém nhất.

Và, cũng như những thứ đã xảy ra với tất cả các vị thầy, những người nhẹ nhàng tử tế biểu hiện ra tư cách vị thầy hướng dẫn của họ, các con cũng sẽ vừa được tôn kính và bị nguyên rủa, được nâng cao và bị bôi nhọ, vừa được kính sợ lẫn bị đóng đinh lên thập giá. Bởi vì trong khi vòng tròn của con đang trong quá trình hoàn thành, thì những người khác còn đang sống trong ảo tưởng sẽ không thể biết rằng con là thế nào.

Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra với con? Con không hiểu. Con đang bối rối đây này. Con tưởng rằng Ngài đã từng nói, rất nhiều lần, rằng ảo tưởng ấy cần phải tiếp tục, rằng "cuộc chơi" ấy cần phải tiếp tục, để luôn luôn có một "cuộc chơi"?

Đúng, ta đã nói như thế. Cuộc chơi vẫn tiếp tục. Bởi khi một hoặc hai người trong số các con kết thúc vòng tròn ảo tưởng ấy, điều đó không có nghĩa là kết thúc cuộc chơi - không phải là kết thúc đối với con, lẫn những người chơi kia.

Trò chơi sẽ không kết thúc cho đến khi Tất cả trong Tất cả trở nên Một. Thậm chí đến lúc đó nó vẫn chưa kết thúc. Trong khoảnh khắc hiệp nhất thần thánh, Tất Cả cùng với Tất Cả, niềm hạnh phúc lên đến tột cùng và mãnh liệt, cái mà là Ta - Chúng Ta - Con sẽ dâng trào lên một niềm vui sướng, bùng nổ ra cùng với niềm hạnh phúc - và vòng tròn ấy lại bắt đầu thêm một lần nữa.

Nó sẽ không bao giờ kết thúc, con thân yêu của Ta ạ. Cuộc chơi sẽ không bao giờ có phần kết. Cuộc chơi ấy tự thân nó chính là sự sống, và sự sống thì Chính Là Chúng Ta.

Nhưng điều gì xảy ra với các phần tử cá nhân, hay cái "Một phần của Tổng Thể", như Ngài hay gọi, nếu phần đó đạt đến cấp độ một vị thầy, đạt đến toàn giác?

Một vị thầy luôn biết rằng chỉ có duy nhất phần của anh ấy trong vòng tròn kia mới hoàn tất. Anh ấy cũng biết rằng chỉ có duy nhất những trải nghiệm ảo tưởng của anh ấy đã kết thúc.

Khi một vị thầy cười, đó là bởi vì vị thầy nhìn thấy kế hoạch tổng thể. Anh ấy nhìn thấy toàn bộ cái vòng tròn của anh ấy, cuộc chơi lại bắt đầu, và những trải nghiệm vẫn tiếp tục. Vị thầy sau đó còn nhìn thấy được vai diễn mà mình đang diễn để có thêm trải nghiệm. Vai diễn ấy chính là dẫn dắt những người khác trở thành những vị thầy. Và vì thế, anh ấy tiếp tục diễn, nhưng theo một con đường mới, và với những phương pháp mới. Để nhìn thấy những ảo tưởng và cho phép những vị thầy tương lai bước ra khỏi nó. Đó là những thứ mà vị thầy sẽ luôn làm nếu nó phù hợp với mục đích và mong muốn của anh ấy. Vì vậy, vị thầy ấy công bố và thể hiện ra tư cách của chính mình, và được mọi người gọi là Thánh Nam hoặc Thánh Nữ

Khi chủng tộc loài người các con được hướng dẫn làm để trở thành những vị thầy và đạt được nó, thì các con sẽ trở thành một (chủng tộc các con là một toàn thể), các con sẽ di chuyển dễ dàng xuyên qua thời gian và không gian (các con sẽ thấu suốt toàn bộ các quy luật của thế giới vật lý) và các con sẽ tìm kiếm để hỗ trợ những người thuộc các chủng tộc khác và nền văn minh khác để họ cũng trở thành những vị thầy.

Có phải những người thuộc các chủng tộc khác và nền văn minh khác cũng đang làm như vậy, với chúng con?

Chính xác. Rất chính xác.

Và chỉ cho đến khi tất cả các chủng tộc trong toàn bộ vũ trụ này đạt đến toàn giác...

... Hoặc, chỉ khi nào Tất Cả của Ta đều nhận thức được Cái Một Duy nhất...

... Thì vòng tròn sẽ kết thúc.

Con thật khôn ngoan. Nhưng vòng tròn tự nó không bao giờ kết thúc.

Bởi vì kết thúc của một vòng tròn chính là bắt đầu nó lại từ đầu.

Hoan hô! Thật tuyệt! Con đã hiểu được!

Vì vậy, đúng, đúng là có sự sống trên các hành tinh khác. Và đúng, rất nhiều trong số đó tiên tiến hơn nền văn minh của các con.

Phát triển hơn về mặt nào chứ? Ngài chưa trả lời câu hỏi đó mà.

Có, Ta đã trả lời rồi. Ta đã nói rằng, về rất nhiều mặt. Công nghệ. Chính trị. Xã hội. Tinh thần. Thể chất. Tâm lý.

Đúng vậy, nhưng Ngài hãy cho con vài ví dụ đi nào. Những điều đó quá chung chung nên chẳng có ý nghĩa mấy đối với con.

Con biết đấy, Ta yêu cái kiểu đó của con. Chẳng có ai mà nhìn vào Thượng Đế với ánh nhìn và nói thẳng rằng Ngài đang nói ra những điều vô nghĩa.

Thế thì sao? Ngài sẽ làm gì nào?

Chính xác. Đây chính xác là là thái độ của con. Bởi vì, tất nhiên, con cũng nói đúng. Con có thể thách thức Ta, đối đầu với Ta, và hỏi Ta thật nhiều câu hỏi nếu con muốn, và Ta sẽ không bao giờ làm những điều tồi tệ.

Tuy nhiên, Ta có thể làm vài thứ quý quái, giống như Ta đang làm ở đây, với cuộc đối thoại này. Nhưng thật ra đây không phải là một sự kiện quý quẻ, đúng không?

Vâng, tất nhiên rồi. Rất nhiều người đã được giúp đỡ nhờ cuộc đối thoại này. Hàng triệu người đã và đang đọc nó.

Ta biết điều đó. Tất cả đều là một phần trong "kế hoạch tổng thể". Kế hoạch về các con sẽ trở thành những bị thầy ra sao.

Có phải ngay từ đầu Ngài đã biết rằng bộ ba cuốn sách này sẽ thành công vang dội, đúng không?

Tất nhiên là Ta biết. Con nghĩ ai đã làm cho nó thành công như vậy? Con cho rằng ai đã khiến cho những người đang đọc những cuốn sách này tìm được con đường của họ?

Ta muốn nói cho con rằng: Ta đã biết trước mọi người sẽ đọc được những tư liệu này. Và Ta cũng biết lí do tại sao.

Mọi người cũng biết.

Bây giờ, câu hỏi duy nhất ở đây là, liệu họ cũng sẽ phủ nhận Ta?

Nó có vấn đề gì với Ngài sao?

Không hề. Tất cả những đứa con một ngày nào đó sẽ quay trở về với Ta. Nó không phải là một câu hỏi "có hay không", mà là câu hỏi "khi nào". Và như vậy, nó là vấn đề đối với họ. Thế nên, ai có tai thì nghe.

Vâng, chúng ta đang nói về sự sống trên hành tinh khác, và Ngài cũng đang đưa ra cho con một vài ví dụ về sự tiên tiến của họ so với sự sống trên Trái Đất.

Công nghệ, hầu hết các nền văn minh khác đều đang tiến xa hơn các con. Cũng có một vài nền văn minh kém hơn các con, nhưng không nhiều lắm. Hầu hết đều tiến bộ hơn các con.

Thế nào cơ? Hãy cho con một ví dụ đi nào.

Được rồi, thời tiết chẳng hạn. Các con dường như không thể kiểm soát được nó. (Các con thậm chí còn không thể dự đoán chính xác nó!). Các con không thể tránh khỏi sự bất chợt của nó. Hầu hết những thế giới khác lại không như vậy. Các sinh mệnh trên các hành tinh khác đều có thể kiểm soát được nhiệt độ của khu vực, ví dụ thế.

Họ có thể ư? Con lại nghĩ rằng nhiệt độ trên một hành tinh là do khoảng cách của nó tới mặt trời của nó chứ, bầu khí quyển nữa.

Những thứ này đều thiết lập nên các thông số. Bên trong giới hạn của các thông số này, đều có thể thực hiện được.

Làm thế nào vậy? Bằng cách nào mới được chứ?

Bằng cách kiểm soát môi trường. Bằng cách tạo ra, hoặc không tạo ra, những điều kiện nhất định trong bầu khí quyển.

Con thấy đấy, nó không phải chỉ là vấn đề các con liên quan tới mặt trời như thế nào, mà còn là vị trí của các con với mặt trời.

Các con đã đưa những thứ rất nguy hiểm vào bầu khí quyển của mình, và lấy đi những thứ quan trọng nhất. Thế nhưng các con lại cứ phủ nhận điều đó. Hầu hết các con đều sẽ không chịu thừa nhận việc này. Ngay cả khi những trí óc tốt nhất trong số các con đã chứng minh được những thứ mà các con đang làm, nhưng các con vẫn sẽ không thừa nhận nó. Các con gọi họ là những kẻ điên loạn, và cho rằng mình hiểu biết hơn.

Các con cho rằng những kẻ khôn ngoan phải là người chỉ có duy nhất một mục đích cá nhân để đạt đến, một quan điểm để làm cho nó chính đáng, và bảo vệ những mối quan tâm của riêng họ. Tất nhiên, các con chính là kẻ đang đạt đến mục đích cá nhân của mình. Các con chính là người đang tìm kiếm để làm cho quan điểm của mình trở nên chính đáng. Và các con chính là người đang cố gắng bảo vệ những mối quan tâm đặc biệt của mình.

Và mối quan tâm chính của con cũng chính là về bản thân con. Mỗi một bằng chứng, không cần biết khoa học nói như thế nào, không cần biết nó được chứng minh hay thuyết phục ra sao, vẫn sẽ bị từ chối nếu nó vi phạm đến lợi ích cá nhân và mối quan tâm của con.

Đó là lời nhận xét quá khắc nghiệt, và con không chắc rằng đó là sự thật.

Thật không? Bây giờ con đang cho rằng Thượng Đế là kẻ nói dối ư?

Không, ý con không phải là như thế, thật đấy...

Con có biết nó đã mất bao lâu để khiến cho quốc gia của con chỉ đơn giản là đồng ý dừng lại việc làm ô nhiễm bầu khí quyển với flouorocarbons?

Vâng...

Ừ, không có gì. Con cho rằng nó mất bao lâu? Thôi đừng để ý, không sao đâu. Ta sẽ nói cho con biết. Nó mất rất nhiều thời gian để ngăn chặn việc gây ô nhiễm, bởi điều đó khiến các công ty phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Nó mất rất nhiều thời gian với vì nó tiêu tốn rất nhiều nhân lực và những tiện nghi của họ.

Nó mất rất nhiều thời gian bởi vì trong nhiều năm qua, rất nhiều người và nhiều quốc gia đã chọn cách phủ nhận đi những bằng chứng ấy, nhằm bảo vệ quyền lợi của họ, nhằm giữ lại những gì mà họ đang có.

Chỉ cho đến khi tỷ lệ ung thư da tăng lên đáng báo động, chỉ khi nhiệt độ bắt đầu tăng, các sông băng và tuyết bắt đầu tan chảy, các đại dương trở nên ấm hơn, các hồ và sông ngòi bắt đầu gây lũ lụt, đã làm cho nhiều người trong các con bắt đầu chú ý và quan tâm.

Chỉ khi nào các mối quan tâm đến bản thân của con tự yêu cầu điều đó, các con mới nhìn thấy sự thật rằng những suy nghĩ thấu đáo nhất đã được đặt trước mặt các con trong suốt một thời gian dài.

Điều gì là sai trái khi tự quan tâm đến bản thân chứ? Con nghĩ rằng Ngài đã nói trong Cuốn 1 rằng tự quan tâm đến bản thân chính là xuất phát điểm.

Ta đã nói thế. Tuy nhiên, trong các nền văn minh và xã hội trên hành tinh khác, định nghĩa về "tự quan tâm đến bản thân" có nghĩa rộng lớn hơn so với thế giới của các con. Đối với các sinh mệnh giác ngộ, nó rất rõ ràng rằng những gì làm đau một người thì cũng làm đau những người khác, và rằng những gì thuận lợi cho một cá nhân thì cũng tốt cho tất cả, hay cơ bản nhất, nó chẳng có lợi cho bất kỳ ai.

Trên hành tinh của các con, nó lại ngược lại. Những gì gây ra nỗi đau cho người khác thì bị mọi người phớt lờ, và những gì tạo lợi ích cho một người thì bị phủ nhận bởi mọi người.

Đó là bởi vì định nghĩa về tự quan tâm bản thân của các con còn rất hạn hẹp, hiếm khi nào được cảm nhận xuyên suốt từ một cá nhân đến những người anh ta yêu thương.

Đúng, Ta đã nói trong Cuốn 1 rằng tất cả các mối quan hệ, đều là từ mối quan tâm đến Tự thân mà ra. Nhưng Ta cũng nói rằng khi con nhìn được mối quan tâm cao nhất của bản thân mình, con sẽ nhận thấy rằng đó cũng là mối quan tâm cao nhất của người khác - vì con và tất cả là Một.

Con và tất cả những người khác là Một - mà đó là một trình độ nhận thức mà các con chưa đạt đến được.

Con đang thắc mắc về công nghệ tiên tiến, và Ta cũng nói cho con điều này: Các con không thể có công nghệ tiên tiến trong bất kỳ trường hợp nào, nếu các con chưa tiến bộ trong tư tưởng.

Công nghệ cao mà không có tư tưởng tiến bộ sẽ không tạo ra sự tiên tiến, mà là thoái hoá và hủy diệt.

Các con từng trải nghiệm điều đó trên hành tinh của mình, và hiện giờ các con cũng đang tiến gần với nó thêm một lần nữa.

Ý Ngài là gì thế? Ngài đang nói về cái gì vậy?

Ta đang nói rằng trước kia hành tinh của các con đã đạt đến trình độ rất cao - vượt trên cả thế - thật đấy, để đạt được điều ấy với tình trạng các con hiện nay thì còn lâu lắm. Các con từng có nền văn minh trên Trái Đất này, nó tiến hóa rất xa so với nền văn minh đang tồn tại hiện nay. Và nó đã tự hủy diệt.

Không chỉ là nó đã tự hủy diệt, nó còn phá hủy hầu hết tất cả mọi thứ cùng với nó. Nó bị như vậy bởi vì nó không biết rằng làm thế nào để xử lý tốt với nền công nghệ quá phát triển ấy. Nền công nghệ tiến bộ quá xa của nó khiến cho sự phát triển về tinh thần đi đến việc tôn thờ công nghệ. Con người tôn thờ công nghệ cao như là Thượng Đế, và nó sáng tạo và mang lại cho họ rất nhiều thứ.

Vì thế, họ đã nhận được thứ mà họ đáng phải nhận với thứ công nghệ ấy - họ không thể tránh được sự hủy diệt thảm khốc.

Họ đã đem đến cho thế giới này một "tận thế" thực thụ.

Tất cả những điều này đã xảy ra ở đây, trên Trái Đất này ư?

Đúng vậy.

Có phải Ngài đang nói về Thành Phố Bị Mất của Atlantis?

Vài người trong các con gọi như thế.

Lemuria thì sao? Lục địa Mu?

Đó cũng là một phần trong thần thoại của các con.

Vậy thì nó có thật đúng không! Chúng ta đã ở nơi đó sao!

Ồ, còn xa hơn thế, bạn thân yêu của Ta. Còn xa hơn thế nữa.

Vậy thì chúng con đã tự hủy diệt chính mình!

Sao con lại ngạc nhiên như vậy? Bây giờ các con cũng đang làm điều tương tự mà.

Con biết vậy. Nhưng Ngài có thể nói cho chúng con biết cách ngăn chặn điều đó hay không?

Có rất nhiều cuốn sách khác dành cho chủ đề này. Hầu hết mọi người đều bỏ qua chúng.

Hãy cho chúng con một tiêu đề sách đi, con hứa chúng con sẽ không bỏ qua nó đâu mà.

Hãy đọc cuốn Những Giờ Cuối Cùng của Ánh sáng Cổ Đại^[19].

Bài viết của một người đàn ông tên là Thom Hartmann. Ôi! Con rất thích cuốn sách đó!

Tốt. Thông điệp này cũng được truyền cảm hứng. Hãy mang cuốn sách ấy nhắc nhở toàn thế giới.

Con sẽ làm thế. Con sẽ làm.

Nó đề cập đến tất cả những thứ mà Ta nói ở đây, trả lời cho câu hỏi cuối của con. Ta không cần phải viết lại cuốn sách đó thông qua con.

Nó chứa đựng một bản tóm tắt về Mẹ Trái Đất đã bị hủy diệt như thế nào, và cách thức để ngăn chặn sự sụp đổ ấy.

¹⁹ The Last Hours of Ancient Sunlight

Những việc làm kém thông minh của loài người trên hành tinh này đã đi quá xa rồi. Trong thực tế, trong suốt cuộc đối thoại này, Ngài đã mô tả loài người của chúng con là "nguyên thủy." Kể từ lúc Ngài nói điều đó lần đầu tiên, con đã tự hỏi rằng liệu có nền văn minh nào mà không-nguyên thủy hay không. Ngài đã nói rằng có rất nhiều nền văn minh và xã hội như thế trong vũ trụ.

Đúng thế.

Bao nhiêu vậy?

Rất nhiều.

Hàng chục ư? Hay hàng trăm?

Hàng ngàn.

Hàng ngàn luôn à? Có hàng ngàn các nền văn minh tiên tiến sao?

Đúng thế. Và có những nền văn hóa khác còn ban sơ nguyên thủy hơn của các con.

Cái gì là mốc để đánh dấu một xã hội có "nguyên thủy" hay "tiến hóa" hay là không?

Mức độ nhận thức cao nhất của nó.

Nó khác hẳn so với những gì các con tin. Các con tin rằng một xã hội mà được gọi là nguyên thủy hay tiến bộ thì phải được căn cứ trên mức độ nhận thức của nó. Nhưng đâu là điều tốt đẹp của nhận thức cao nhất nếu các con không thực hiện được chúng?

Câu trả lời là, chẳng có gì tốt cả. Thật ra, nó rất nguy hiểm.

Dấu hiệu của xã hội nguyên thủy này chính là quá trình thoái hóa. Xã hội của các con đang đi lùi lại, chứ không phải tiến lên. Phần lớn con người trong thế giới của các con vào bảy mươi năm trước có lòng từ bi lớn hơn so với hiện giờ.

Một số người sẽ có thời gian rất khó khăn để lắng nghe những lời này. Ngài nói rằng Ngài là một Thượng Đế không phán xét, nhưng mọi người dường như cảm thấy rằng mọi thứ ở đây nó rất định kiến.

Chúng ta đã nói điều này trước đó rồi. Nếu như con nói rằng con muốn đến Seattle và con lại lái xe đến San Jose, vậy thì người mà con đang hỏi han đây có phán xét không nếu con được bảo rằng con đang phải đối mặt với một thực tế, rằng những điều này không đưa con đến nơi mà con muốn đến.

Gọi chúng con là "xã hội nguyên thủy" không phải là cho chúng con một phương hướng. Mà cái từ đó có vẻ miệt thị quá.

Thật sao? Vậy các con nói rằng các con rất ngưỡng mộ nghệ thuật "cổ xưa" thì sao. Rồi còn thưởng thức âm nhạc, bởi vì giá trị "nguyên thủy" chẳng nói lên điều gì về phụ nữ.

Ngài đang chơi chữ đấy à.

Không có gì đâu. Ta đơn thuần đang chỉ ra cho các con thấy rằng "nguyên thủy" không phải là miệt thị. Nó chỉ là do con định kiến như thế thôi. "Nguyên thủy" chỉ đơn thuần là một từ mô tả. Nó nói lên một sự thật: Một điều gì đó đang trên đà phát triển. Ngoài ra nó không nói thêm điều gì nữa. Nó không nói lên bất cứ điều gì về "đúng" và "sai". Con đã thêm cho nó nhiều ý nghĩa.

Ở đây Ta không nói rằng các con đã sai. Ta chỉ đơn thuần mô tả nền văn minh của các con giống như là một xã hội nguyên thủy ban sơ. Nó chỉ "nghe có vẻ" sai trái đối với con, nếu như con có định kiến về nguyên thủy.

Ta không chỉ trích như vậy.

Hãy ráng hiểu được điều này: Một đánh giá không phải là một lời chỉ trích. Nó đơn thuần chỉ là một quan sát.

Ta muốn con biết rằng Ta rất yêu các con. Ta không có gì phải chỉ trích các con cả. Ta nhìn vào các con và chỉ nhìn thấy trong đó có vẻ đẹp và sự tuyệt diệu.

Giống như nghệ thuật nguyên thủy cổ xưa phải không.

Chính xác. Ta nghe giai điệu của các con và Ta cảm thấy rất hứng thú.

Cũng như âm nhạc nguyên thủy.

Con đang hiểu ra đấy. Ta cảm thấy năng lượng của chủng tộc các con giống như năng lượng nhục dục nguyên thủy của giới nam và giới nữ.

Đấy là những sự thật về các con và về Ta. Các con không căm phẫn Ta, các con không làm phiền Ta, các con thậm chí không làm Ta thất vọng.

Các con đã đánh thức Ta!

Ta đang được làm dậy lên những khả năng mới, trải nghiệm mới sắp đến. Trong các con, Ta được đánh thức bằng cuộc phiêu lưu mới mẻ, và sự phấn khích khi được đi đến với vẻ tráng lệ nguy nga hơn.

Hơn cả thế, các con đã làm Ta phải xúc động! Ta rung mình cảm động vì sự tuyệt diệu của các con. Các con nói rằng mình đang ở đỉnh cao của sự phát triển, nhưng Ta nói cho con biết, các con mới chỉ bắt đầu thôi. Các con chỉ mới bắt đầu trải nghiệm sự huy hoàng chói lọi của mình mà thôi.

Ý tưởng vĩ đại nhất của các con chưa vẫn chưa xuất hiện, và tầm nhìn lớn lao nhất của các con vẫn chưa sống dậy.

Nhưng cứ chờ đi! Hãy nhìn! Hãy chú ý! Ngày các con nở hoa đang nằm trong bàn tay. Thân cây đã phát triển mạnh mẽ, và những cánh hoa sẽ sớm nở ra. Ta muốn nói cho con điều này: Vẻ đẹp và hương thơm đóa hoa của các con sẽ tràn ngập mặt đất, và các con sẽ được đặt ở Khu Vườn của Những Thượng Đế..

CHƯƠNG 17

Đấy mới là những điều con muốn nghe! Đó là lí do khiến con đến đây để trải nghiệm! Nguồn cảm hứng, không bị mất giá trị.

Con không bao giờ bị giảm giá trị, trừ phi con nghĩ rằng mình là như vậy. Con không bao giờ bị Thượng Đế phán xét hay bị coi là sai trái.

Rất nhiều người không có khái niệm về một Thượng Đế - Người luôn nói rằng "Không có cái gì là đúng và sai," Người cũng tuyên bố rằng chúng ta không bao giờ bị phán xét.

Ôi, thật là! Mới đầu thì các con nói rằng Ta đang phán xét chỉ trích các con, rồi các con lại thất vọng khi biết Ta không phải như vậy.

Con biết, con biết rồi. Thật là lộn xộn đúng không. Chúng con thật là... phức tạp. Chúng con không muốn Ngài phán xét, nhưng chúng con lại làm thế. Chúng con không muốn Ngài trừng phạt, nhưng chúng con lại cảm thấy lạc lõng khi không có những điều ấy. Và khi Ngài nói, cũng giống như trong hai cuốn sách trước, "Ta sẽ không bao giờ trừng phạt các con," chúng con vẫn không thể tin vào nó, thậm chí một số người trong chúng con gần như nổi điên vì điều đó. Bởi vì nếu Ngài không đến để phán xét và trừng phạt chúng con, vậy thì cái gì có thể giữ cho chúng con đi đúng và chính xác? Và nếu như tại thiên đàng không có "sự công bằng", vậy thì ai có thể ngăn chặn tất cả những điều bất công bằng trên Trái Đất?

Tại sao các con lại so đo tính toán thiên đàng để nó phải phù hợp với cái mà các con gọi là "bất công bằng". Nó đâu có phải những cơn mưa rơi xuống từ thiên đàng đâu nào?

Vâng ạ.

Và Ta muốn nói với con điều này: Con mưa của sự công bình và bất công bình thì đều giống như nhau.

Nhưng còn điều này thì sao, "Thiên Chúa đã nói, Ngài sẽ báo thù".

Ta chưa từng nói điều đó. Một ai đó trong các con đã dựng lên thứ này, và phần còn lại trong các con lại tin vào nó.

"Công bình" không phải là một cái gì đó mà con sẽ gặp phải sau khi con hành động, nhưng chính là cái cách con hành động. Công bình chính là hành động, chứ không phải là sự trừng phạt vì một hành động nào đó.

Con cũng nhận thấy vấn đề trong xã hội của chúng con về việc chúng con đang tìm kiếm "sự công bình" xuất hiện theo sau "sự bất công", đáng lý ra phải "làm việc công bình" ngay từ đầu mới đúng.

Ngay từ đầu! Các con phải đưa nó lên ngay từ đầu!

Công bình chính là một hành động, chứ không phải là một phản ứng.

Do đó, đừng nhìn Ta với cái kiểu "Ta sửa chữa tất cả mọi thứ vào lúc cuối cùng" bằng cách áp đặt một số hình thức của công lý vào "thế giới bên kia". Ta nói cho con biết điều này: không có "thế giới bên kia" hay "thế giới sau khi chết", chỉ có duy nhất sự sống mà thôi. Cái chết không tồn tại. Và cái cách mà con trải nghiệm và sáng tạo ra cuộc sống của mình, như những cá nhân và như một xã hội toàn thể, chính là minh chứng cho những gì mà các con nghĩ là công bình.

Vậy ở đây, Ngài không nhìn nhận chủng tộc loài người là một loài tiến hóa cao, phải không? Ý con là, nếu toàn bộ quá trình tiến hóa giống như đã được đặt trên một sân bóng đá, vậy thì chúng con đang ở chỗ nào?

Trên vạch đá phạt 11 mét

Ngài đang đùa đấy à.

Đâu có.

Chúng con đang ở vạch đá phạt 11 thước ư?

Này, các con đã di chuyển từ 6 đến 11 chỉ trong nửa thế kỷ qua.

Có bất kỳ cơ hội nào để ghi bàn thắng hay không?

Tất nhiên rồi! Nếu như các con không mò mẫm quả bóng thêm lần nữa.

Là sao?

Như Ta đã nói, đây không phải là lần đầu nền văn minh của các con đứng trên bờ vực này. Ta muốn lặp lại điều này, bởi vì nó rất quan trọng.

Trước đó tại chính hành tinh này, nền công nghệ của các con đã phát triển quá xa so với khả năng sử dụng nó một cách có trách nhiệm. Các con cũng đang tiến gần đến cùng một mốc lịch sử đó thêm một lần nữa.

Nó cực kỳ quan trọng nên các con phải hiểu được.

Công nghệ hiện tại của các con cũng có nguy cơ vượt quá khả năng biết sử dụng nó một cách khôn ngoan. Xã hội của các con đang trên bờ vực trở thành một sản phẩm của công nghệ, chứ không phải công nghệ là một sản phẩm của xã hội nữa.

Khi một xã hội trở thành một sản phẩm của công nghệ, nó sẽ tự phá hủy chính nó.

Tại sao vậy? Ngài có thể giải thích điều đó không?

Có chứ. Vấn đề quan trọng chính là sự cân bằng giữa công nghệ và vũ trụ học, vũ trụ học về toàn bộ sự sống.

Ngài có ý gì khi nói "vũ trụ học về toàn bộ sự sống" vậy?

Đơn giản chỉ là thế, nó là cái cách mà mọi thứ vận hành. Hệ thống. Quá trình.

Đấy chính là cách thức diễn ra của Ta, con biết mà.

Con đã hy vọng thế.

Và trở trêu thay, một khi các con tìm ra được cách thức đó, một khi các con bắt đầu hiểu nhiều hơn và nhiều hơn nữa về vũ trụ vận hành như thế nào, các con sẽ chơi một trò cực kỳ mạo hiểm có thể dẫn đến sự sụp đổ. Thế nên, sự thiếu hiểu biết có khi lại hạnh phúc.

Tự bản thân vũ trụ đã là một công nghệ. Một nền công nghệ vĩ đại nhất. Nó vận hành một cách hoàn hảo. Theo cách riêng của nó. Nhưng một khi các con đạt được tới đó và bắt đầu làm bừa bộn mọi thứ trong nguyên tắc và quy luật vũ trụ, các con sẽ dẫn tới việc phá vỡ những quy luật ấy. Và đó chính là quả phạt penalty tại 40 thước.

Một trở ngại lớn cho đội chủ nhà.

Đúng vậy.

Vì vậy, có phải chúng con đã rời khỏi giải đấu của chính mình ngay tại đây?

Các con đang đến rất gần rồi. Chỉ có các con mới có thể định đoạt được việc các con có rời giải đấu hay không. Các con quyết định nó bằng chính hành động của mình. Ví dụ, các con biết rằng năng lượng nguyên tử hiện nay có thể thổi tung toàn bộ vương quốc của các con.

Vâng ạ, nhưng chúng con sẽ không làm điều đó đâu. Chúng con đủ thông minh mà. Chúng con sẽ ngăn chặn chính mình.

Thật không? Các con vẫn đang tiếp tục sản xuất vũ khí hủy diệt hàng loạt theo chính cách mà các con đã từng làm, rất nhanh chóng, chúng sẽ đến tay của một ai đó, những kẻ sẽ chiếm giữ thế giới cho riêng mình - hoặc tìm cách phá hủy nó.

Các con đang đưa cho lũ trẻ những que diêm, sau đó lại hy vọng rằng chúng đừng đốt cháy nơi ấy, rồi các con sẽ sớm học được bài học về cách sử dụng que diêm của chính mình.

Phương án giải quyết lại là một điều rất hiển nhiên. Hãy để những đứa trẻ tránh xa những que diêm ra. Sau đó, hãy quăng hết những que diêm của chính mình đi.

Nhưng như thế là quá nhiều để mong đợi một xã hội nguyên thủy tự hóa giải hết khả năng gây hại của chính nó. Và như vậy, giải trừ vũ khí hạt nhân - giải pháp cuối cùng của chúng con - xuất hiện như một câu hỏi khó khăn.

Chúng con thậm chí không thể chấp nhận việc ngừng thử nghiệm hạt nhân. Chúng con là một chủng loài không thể kiểm soát được chính mình.

Và nếu như các con không tự giết chính mình với thứ vũ khí hạt nhân điên rồ ấy, thì các con cũng phá hủy thế giới này bằng việc hủy hoại môi trường. Các con đang làm suy giảm đi hệ sinh thái của mẹ trái đất nhưng các con vẫn tiếp tục biện hộ rằng mình có làm thế đâu.

Thế còn chưa đủ, các con còn đang mày mò với các dạng sống sinh hóa. Nhân bản vô tính và kỹ thuật di truyền, các con không làm điều đó với mục đích chăm sóc nuôi dưỡng chủng loài của mình, mà là đang tạo mối đe dọa có thể dẫn tới những thảm họa khủng khiếp bất cứ lúc nào. Nếu các con không cẩn thận, các con sẽ gây ra thảm họa hạt nhân và thảm họa môi trường, y chang những đứa trẻ đang nghịch phá vậy.

Bằng cách phát triển các loại thuốc để tăng khả năng làm việc của cơ thể lên mức tối đa, các con đã tạo ra những chủng virus mới vô cùng mạnh mẽ, có thể tấn công và giết chết toàn bộ chủng loài của các con.

Ngài đang làm con thấy sợ đấy. Đó chính là thua cuộc, phải không? Trò chơi kết thúc?

Không. Đó là lúc để tung ra một kinh Kính Mừng, và tiên vệ đang nhìn ngó xung quanh để tìm khu vực trống mà đón bóng.

Con hiểu chưa nào? Con nhớ rằng các con có thể đón nhận được hay không?

Ta là một tiên vệ và vào lần cuối cùng khi Ta nhìn quanh, các con và Ta đang mặc cùng một màu áo. Chúng ta có còn chung một đội không?

Con nghĩ chỉ có một đội duy nhất thôi! Ai là thành viên của đội kia vậy?

Mỗi một suy nghĩ mà bỏ qua sự hiệp nhất của chúng ta, mỗi một ý tưởng mà ngăn cách chúng ta, mỗi một hành động mà thông báo rằng chúng ta không phải một khối đoàn kết. "Đội kia" là không có thật, nhưng nó là một phần thực tại của các con, vì các con đã khiến nó như vậy.

Nếu các con không cẩn thận, công nghệ mà được tạo ra để phục vụ các con sẽ giết chết chính các con.

Hiện giờ con cũng có thể nghe được vài người phàn nàn rằng: "Nhưng một người thì có thể làm được gì chứ?"

Họ có thể bắt đầu bằng chính cái câu "một người thì có thể làm được gì?"

Ta đã nói với con rồi, có hàng trăm cuốn sách nói về chủ đề này. Đừng phớt lờ chúng nữa. Hãy đọc chúng đi nào. Hành động theo đó. Đánh thức những người khác. Bắt đầu một cuộc cách mạng. Khiến nó trở thành một cuộc cách mạng của sự tiến hóa.

Chúng không phải là những gì đã từng diễn ra trong một thời gian dài chứ?

Phải và không phải. Quá trình tiến hóa sẽ cứ liên tục mãi mãi, tất nhiên là thế rồi. Nhưng hiện giờ quá trình đó đang thực hiện một vòng xoắn mới. Có một sự biến chuyển mới ở đây. Hiện nay các con đang trở nên nhận thức được rằng các con đang tiến hóa. Không những các con đang tiến hóa, mà là tiến hóa như thế nào. Giờ thì các con đã nhận biết được quá trình tiến hóa - và qua đó sáng tạo ra thực tại của các con.

Trước đây, các con đơn giản chỉ là những người quan sát các phần của mình tiến hóa. Bây giờ các con đang là người tham gia có nhận thức.

Càng ngày càng có nhiều người nhận thức được sức mạnh của tâm trí, mối liên hệ lẫn nhau của họ với tất cả mọi thứ xung quanh, và bản chất thực sự của họ chính là một sinh mệnh thiêng liêng.

Càng ngày càng có nhiều người hơn bao giờ hết đang sống tại nơi đó, thực hành nguyên tắc mà gọi lên và tạo ra những kết quả cụ thể, những kết quả mong muốn, và những trải nghiệm như dự định.

Sự thật này chính là một cuộc cách mạng của sự tiến hóa, càng ngày càng nhiều người trong các con biết sáng tạo ra những trải nghiệm giá trị, sự biểu hiện trực tiếp của Con Thực Sự Là Ai, và sự biểu thị của Con Chọn Trở Thành Ai.

Đó là những thứ làm cho đây là thời kỳ then chốt. Đó là lý do tại sao đây là thời khắc quan trọng. Lần đầu tiên trong lịch sử từng được ghi chép hiện nay của các con (mặc dù đây không phải lần đầu tiên trong kinh nghiệm của loài người), các con vừa có cả công nghệ lẫn sự hiểu biết cách thức để sử dụng nó, để tiêu diệt toàn bộ thể giới của chính mình. Các con thậm chí còn có thể làm cho giống loài của mình tuyệt chủng.

Đây chính xác là một điều nằm trong cuốn sách có tên gọi là Tiến Hóa Nhận Thức của Barbara Marx Hubbard.

Đúng thế đấy.

Nó là một tài liệu hấp dẫn, với tầm nhìn tuyệt vời về làm cách nào chúng ta có thể tránh được những hậu quả thảm khốc giống các nền văn minh trước đây, và tạo ra một thiên đường thực sự trên trái đất. Ngài đã truyền cảm hứng cho nó à!

Ta nghĩ rằng Barbara có thể nói rằng Ta đã có góp một phần trong đó...

Ngài từng nói trước đó rằng Ngài đã truyền cảm hứng cho hàng trăm nhà văn, rất nhiều sứ giả. Vậy có cuốn sách nào Ngài muốn chúng con lưu ý đến không?

Có quá nhiều để có thể liệt kê ra ở đây. Tại sao con không tự mình tiến hành tìm kiếm? Sau đó, tạo một danh sách về những cuốn nào làm con thấy thích thú, và chia sẻ cho những người khác.

Ta đã phát ngôn thông qua các tác giả, nhà thơ, nhà viết kịch từ lúc khởi đầu của thời gian. Ta đã đặt chân lý của Ta trong lời bài các bài hát, và trên từng bức tranh, trong các tác phẩm điêu khắc, và trong mỗi nhịp đập của trái tim con người.

Mỗi một người đến với sự khôn ngoan đều bằng hành trình dễ hiểu nhất, dọc theo một con đường thân thuộc nhất. Mỗi sứ giả của Thượng Đế đều nhận được sự thật trong những thời khắc giản dị nhất, và chia sẻ nó với sự mộc mạc như nhau.

Con cũng là một sứ giả. Hãy đi và nói với mọi người cùng chung sống với nhau trong chân lý cao đẹp nhất. Hãy cùng nhau chia sẻ sự khôn ngoan thông thái. Cùng nhau trải nghiệm tình yêu thương. Hãy cùng nhau tồn tại trong bình yên và hòa thuận.

Sau đó, các con sẽ trở thành một xã hội tiến hóa cao, chẳng hạn như những giống loài mà chúng ta từng nhắc đến.

Vậy, sự khác biệt chính giữa xã hội của chúng con và nền văn minh phát triển cao hơn ở những nơi khác trong vũ trụ chính là nhận thức mà chúng con đang có về "sự chia tách".

Đúng thế. Nguyên tắc chỉ đạo đầu tiên của một nền văn minh tiên tiến chính là sự thống nhất. Sự nhận thức về Cái Một Duy Nhất, và sự thiêng liêng của toàn bộ sự sống. Thế nên những gì chúng ta tìm thấy trong tất cả các xã hội tiến hóa cao chính là họ không bao giờ tước đi sinh mạng của một người mà chống lại ý muốn của người ấy, trong bất cứ trường hợp nào?

Không có trường hợp nào luôn sao?

Không.

Thậm chí nếu bị tấn công ư?

Trường hợp đó không thể xảy ra ở xã hội hay chủng loài tiến hóa cao ấy.

Không phải trong chủng loài, nhưng từ bên ngoài thì sao?

Nếu một chủng loài tiến hóa cao bị tấn công bởi một chủng loài khác, chắc hẳn kẻ tấn công là loài kém tiến hóa. Thật vậy, kẻ tấn công về cơ bản chính là những sinh mệnh nguyên thủy. Không có bất cứ sinh mệnh tiến hóa nào mà lại đi tấn công người khác.

Con hiểu rồi.

Lý do duy nhất một loài bị tấn công có thể giết chết loài khác chính là kẻ bị tấn công ấy đã quên mất Nó Thực Sự Là Ai.

Nó là sinh mệnh đầu tiên nghĩ rằng mình là một thể xác - một thân thể vật lý - và rồi nó có thể tiêu diệt kẻ đã tấn công nó, vì nó sợ hãi "mạng sống của nó sẽ kết thúc".

Mặt khác, nếu sinh mệnh ấy hiểu ra được rằng nó không phải là thân xác ấy, nó sẽ không bao giờ kết liễu những sinh mệnh khác - vì nó chẳng có lý do gì để làm thế. Nó sẽ để cái thân xác thịt này qua một bên và di chuyển vào sự trải nghiệm cái tự thân không phải thân xác.

Cũng giống như Obi-Wan Kenobi!

Đúng, chính xác đấy. Các nhà văn mà các con thường hay gọi là "khoa học viễn tưởng" thường dẫn dắt các con tới gần sự thật hơn.

Con phải dừng lại ở đây thôi. Điều này có vẻ không đúng với những gì đã được nói trong Tập 1.

Cái gì vậy?

Tập 1 nói rằng khi ai đó đang lợi dụng bạn, thật không tốt nếu bạn cứ cho phép điều đó tiếp diễn. Tập 1 cũng nói rằng, khi hành động với tình yêu, thì bao gồm cả bản thân trong số đó nữa. Và nó dường như nói, hãy làm bất cứ điều gì để ngăn chặn sự tấn công vào bản thân mình. Nó thậm chí còn nói rằng chiến tranh là bình thường vì nó như một phản ứng lại sự tấn công - và đây là một trích dẫn trực tiếp: "... những kẻ chuyên quyền không được phép phát triển, chế độ chuyên quyền của chúng phải bị ngăn chặn."

Nó cũng nói rằng "lựa chọn để được giống như Thượng Đế không có nghĩa là bạn chọn trở thành một kẻ tử vì đạo. Và chắc chắn nó cũng không có nghĩa là bạn lựa chọn trở thành một nạn nhân. "

Giờ thì Ngài lại đang nói rằng những sinh mệnh tiến hóa cao hơn sẽ không bao giờ kết thúc mạng sống của thể xác người khác. Làm thế nào những điều này có thể đi chung với nhau cho được?

Con hãy đọc lại những tài liệu của Tập 1. Thật kỹ càng.

Ta đã đưa ra tất cả các câu trả lời, và tất cả đều phải được xem xét, trong bối cảnh mà con tạo ra, bối cảnh của câu hỏi của con.

Hãy đọc những lời phát biểu của con từ trang 127 của Tập 1. Trong đó con đã cho thấy rằng con chưa sẵn sàng mở cửa cho một cấp độ nhận thức mới. Con đã nói rằng đôi khi những lời nói và hành động của người khác làm tổn thương đến con. Cứ cho rằng nó là như vậy đi, con đã hỏi cách nào là tốt nhất để phản ứng lại những trải nghiệm của sự tổn thương hoặc suy sụp.

Ta đã trả lời tất cả.

Ta đã nói ngay từ đầu rằng ngày mới sẽ đến khi những lời nói và hành động của người khác không còn làm con đau khổ nữa. Giống như ObiWan Kenobi, con sẽ trải nghiệm được sự không bị tổn thương, ngay cả khi ai đó đang "giết" con.

Đó chính là mức độ của sự tỉnh thức mà những thành viên trong xã hội tiến hóa mà Ta đang mô tả đã đạt tới được. Những sinh mệnh trong các xã hội đó luôn nhận thức rõ ràng về Họ Là Ai và những gì không phải là họ.

Rất khó gây ra cho họ một trải nghiệm về sự "tổn thương" hay "đau khổ", thậm chí ngay cả khi đưa họ đến bờ vực của cái chết vật lý. Họ chỉ đơn giản là sẽ rời bỏ thân xác và để lại nó cho con, nếu con cảm thấy cần thiết phải làm như vậy.

Điều tiếp theo mà Ta đã đưa ra trong Tập 1 chính là phản ứng của con đối với những lời nói hoặc hành động của người khác, là minh chứng cho thấy con đã quên Con Là Ai. Nhưng, tại đó Ta cũng nói, điều đó bình thường thôi. Đó là một phần trong quá trình tăng trưởng lên trên. Nó là một phần của sự tiến hóa.

Sau đó, Ta đã đưa ra một phát biểu rất quan trọng. Trong toàn bộ quá trình tăng trưởng của các con "các con phải thực hiện mọi thứ ở đúng cấp độ của mình. Mức độ của sự hiểu biết, mức độ của sự thiện ý, mức độ của sự ghi nhớ."

Tất cả mọi thứ khác Ta cũng đã nói ra ở đó.

Ta thậm chí còn cho biết, tại trang 129, "Tôi giả định rằng mục đích của cuộc đối thoại này chính là con vẫn còn đang... tìm kiếm để nhận ra (làm cho nó thành 'hiện thực') Con Thực Sự Là Ai."

Trong bối cảnh của một xã hội mà các sinh mệnh không nhớ được Họ Thực Sự Là Ai, thì những gì Ta nói với con trong Cuốn 1 là đúng. Nhưng con đã không hỏi Ta những câu hỏi giống như con đang đặt ra ở đây. Ở đây con chỉ yêu cầu Ta mô tả các xã hội phát triển cao trong vũ trụ.

Không chỉ đối với các chủ đề trước, mà ngay trong chủ đề chúng ta đang nhắc đến ở đây, nó sẽ rất có ích nếu các con không nhìn nhận những lời mô tả của Ta về các nền văn minh khác là một lời chỉ trích đến các con.

Chẳng có gì gọi là chỉ trích ở đây cả. Cũng chẳng có bất kỳ thứ gì gọi là lên án nếu như con không nghĩ như thế - không hành động như thế - hãy trở nên những sinh mệnh tiến hóa cao hơn.

Và vì vậy những gì Ta đã nói ở đây là về những chúng sinh tiến hóa trong vũ trụ sẽ không bao giờ "giết" một sinh mệnh khác trong sự tức giận. Điều đầu tiên, họ không trải nghiệm sự giận dữ. Thứ hai, họ sẽ không kết thúc trải nghiệm của bất kỳ người nào khác mà không có sự chấp thuận của sinh mệnh đó.

Và thứ ba - trả lời cụ thể câu hỏi của con - họ sẽ không bao giờ cảm thấy "bị tấn công", thậm chí là từ bên ngoài xã hội hay chủng loài của họ, bởi vì để cảm thấy "bị tấn công" con phải có cảm nhận rằng một người nào đó đang lấy đi thứ gì đó của con - mạng sống, người yêu, tự do, tài sản hoặc nhiều thứ khác. Và một sinh mệnh tiến hóa cao sẽ không bao giờ trải nghiệm điều đó, bởi vì một sinh mệnh tiến hóa chỉ đơn giản là sẽ cho con bất cứ điều gì con nghĩ con cần, thật đáng buồn là các con lại ở trong thế sẵn sàng đoạt lấy chúng bằng vũ lực - thậm chí có thể tước đi mạng sống của sinh mệnh tiến hóa ấy - đó là bởi vì sinh mệnh tiến hóa biết rằng cô ấy có thể sáng tạo ra tất cả mọi thứ thêm nữa. Cô ấy sẽ hoàn toàn tự nhiên cho đi mọi thứ, đến một sinh mệnh kém hơn, người mà không nhận thức được những điều này.

Những sinh mệnh tiến hóa cao không phải là những kẻ tử vì đạo, cũng không phải là nạn nhân của bất cứ kẻ chuyên quyền nào.

Còn vượt xa hơn thế. Những sinh mệnh tiến hóa cao không chỉ nhận thức rõ ràng rằng họ có thể sáng tạo ra mọi thứ thêm nữa, họ thậm chí còn biết rằng mình không bắt buộc phải làm như vậy. Anh ấy hiểu rõ rằng anh ta chẳng cần bất cứ thứ gì để trở nên hạnh phúc, hay để sống sót. Anh ấy hiểu rằng mình không đòi hỏi bất cứ gì cho bản thân mình, và rằng "tự thân anh ấy" chẳng có gì phải làm với những điều kiện vật chất.

Những sinh mệnh tiến hóa thấp hơn thường là những chủng loài không nhận thức được điều này.

Cuối cùng, một sinh mệnh tiến hóa cao luôn hiểu rằng cô ấy và kẻ tấn công mình đều là Một. Cô nhìn thấy những kẻ tấn công mình cũng là một phần bị thương của Tự Thân cô ta. Chức năng của cô trong hoàn cảnh đó chính là để hàn gắn mọi vết thương, để cái Tất Cả Trong Một lại có thể nhận thức được bản thân nó thực sự là như thế nào.

Cho đi tất cả những gì cô ấy có cũng giống như tặng cho con một viên thuốc aspirin vậy.

Ồ. Khái niệm gì thế này. Nhận thức gì thế này! Con cần phải quay trở lại với một vài thứ mà Ngài vừa mới nói. Ngài nói rằng những sinh mệnh phát triển cao^[20]...

... Cứ viết tắt là "HEBs" đi. Tên đó dài quá mà cứ phải gọi đi gọi lại.

Tốt thôi. Vâng, Ngài nói rằng "những sinh mệnh phát triển cao" sẽ không bao giờ kết thúc trải nghiệm thể xác của người khác mà không có sự cho phép của chính người đó.

Đúng vậy.

Nhưng tại sao lại có chuyện một sinh mệnh lại cho phép kẻ khác kết thúc mạng sống thể xác của mình được cơ chứ?

Có vô vàn lí do. Có thể nó sẽ trở thành thức ăn, ví dụ thế. Hoặc để phục vụ một vài nhu cầu cần thiết khác, như ngăn chặn một cuộc chiến tranh chẳng hạn.

Điều này có phải là lí do tại sao có những người không giết động vật để làm thức ăn hoặc lấy da mà chưa xin phép linh hồn của sinh mệnh ấy.

²⁰ Highly Evolved Beings: HEBs

Đúng rồi. Đây là cách người Mỹ bản xứ các con hay làm, họ thậm chí không dám ngắt một bông hoa, một ngọn cỏ, một nhánh cây mà chưa xin phép. Tất cả các nền văn hóa bản địa của các con cũng làm như vậy.

Thật thú vị, những nền văn hóa như thế lại bị các con gọi là "người nguyên thủy".

Ôi trời, Ngài đang nói với con rằng con không thể nhổ một củ cải mà chưa xin phép nó à?

Con có thể làm bất cứ điều gì con lựa chọn để làm. Con đã hỏi Ta rằng "những sinh mệnh tiến hóa" sẽ làm gì kia mà.

Không lẽ người Mỹ bản địa là sinh mệnh tiến hóa cao à?

Cũng như tất cả các chủng tộc và mọi giống loài, một số thì là như vậy, số khác thì không. Mặc dù nền văn minh của họ đã từng đạt đến trình độ rất cao. Các truyền thuyết chứa đựng những thông tin về trải nghiệm văn hóa của họ cũng ở mức độ rất cao. Nhưng các con đã buộc họ phải kết hợp truyền thuyết của riêng họ với truyền thuyết của các con.

Chờ đã! Ngài đang nói điều gì thế? Người da đỏ man rợ lắm! Đó là lý do tại sao chúng con đã tiêu diệt họ, và đưa họ đến nhà tù mà chúng con gọi là vùng đất dành riêng cho người bộ lạc da đỏ! Thậm chí bây giờ chúng con còn đặt những bãi chơi gôn tại những địa điểm linh thiêng của họ, tại sao thế. Chúng con phải làm như vậy. Nếu không, họ sẽ có cơ hội tôn vinh những vùng đất thiêng liêng ấy, và nhớ lại những câu chuyện lịch sử, cử hành những nghi lễ thần thánh.

Ta thấy được toàn cảnh bức tranh ấy rồi.

Không, thật luôn đấy. Tại sao thế, nếu chúng con đã tiếp quản và cố để xóa bỏ đi nền văn hóa của họ, họ cũng có thể tác động lên chúng con. Rồi thì chúng con phải làm thế nào đây?

Chúng con sẽ tôn trọng đất đai và không khí, ngừng gây ô nhiễm sông ngòi, và cuối cùng sẽ là ngành công nghiệp của chúng con!

Toàn bộ mọi người có lẽ còn đi khắp nơi trong tình trạng khỏa thân, không một chút xấu hổ, tắm chung trên dòng sông, sống cùng một vùng đất, thay cho các nhà cao tầng và chung cư tràn ngập, thay cho những con đường trải nhựa.

Chúng con thậm chí còn có thể được nghe những giáo lý trí tuệ cổ xưa, cùng nhau vây xung quanh một đồng lửa trại thay vì xem TV! Chúng con chẳng có gì gọi là tiến bộ cả.

Ôi, may mắn thay, con đã biết những gì là tốt cho mình.

CHƯƠNG 18

Ngoài cái việc mà họ không hề tàn sát lẫn nhau thì xin Ngài hãy kể thêm cho con biết về những nền văn minh bậc cao và những sinh vật bậc cao đó đi. Điều gì làm cho họ khác hẳn với chúng con?

Họ biết chia sẻ

Thì, chúng con cũng chia sẻ với nhau mà.

Không con ạ, họ sẽ chia cho nhau mọi thứ, với tất cả mọi người. Không ai không làm việc đó cả. tất cả nguồn tài nguyên thiên nhiên của thế giới, của môi trường mà họ sống đều được chia đều cho tất cả mọi người.

Không một quốc gia, một dân tộc hay một nền văn hóa nào có cái ý niệm “sở hữu” một nguồn tài nguyên nào đó chỉ bởi vì cái nguồn tài nguyên đó vô tình được tìm thấy ở nơi ấy.

Chính cái hành tinh (hay những hành tinh ấy) được các sinh vật ưu ái gọi là “nhà”, vì bọn họ hiểu rằng nó thuộc về tất cả vạn vật- thuộc về tất cả chúng sinh ở trong cái hợp thể đó. Mà thật vậy, hành tinh của một nhóm các hành tinh được hiểu rằng nó là “một hợp thể”. Người ta xem nó như một tổng thể chứ không phải là 1 nhóm các bộ phận gồm các phần lẻ tẻ tách rời nhau mà bất kỳ ai có thể loại bỏ nó, khiến nó bị suy tàn hay xóa sổ nó mà không làm ảnh hưởng đến hợp thể đó.

Hệ sinh thái, chúng con gọi nó như vậy.

Chà, nó còn rộng lớn hơn thế nhiều. Nó không chỉ là một hệ sinh thái nơi mà chỉ có mối quan hệ giữa các nguồn tài nguyên thiên nhiên và các sinh vật sinh sống trên đó đâu con ạ. Mà nó chính là mối quan hệ của chính các sinh vật đó với nhau và với cả môi trường sống nữa.

Đó là mối tương quan giữa muôn loài.

Một hợp thể đa chủng loại !

Đúng rồi, mà ta thích cách gọi đó. Đó là một từ hay bởi vì cái mà chúng ta đang thảo luận thì còn rộng lớn hơn cả cái hệ sinh thái. Hay cái mà Buckminster Fuller gọi là môi trường tư tưởng của con người ^[21].

Ta thích cái hợp thể đa chủng loại hơn. Cách gọi này dễ hiểu hơn nhiều. Ta đã luôn tự hỏi mình cái “noosphere” là thứ gì vậy.

²¹ noosphere

Mà “Bucky” cũng thích cái từ của con đấy. Anh ta cũng chẳng bảo thủ lắm đâu. Anh chàng này luôn thích những thứ đơn giản và dễ dàng mà.

Ngay lúc này Ngài đang nói chuyện với Buckminster Fuller sao? Ngài chuyển hướng cuộc đối thoại này sang chiều hồn rồi đấy ă?

Cứ nói thế này, ta có lí do để biết rằng cái thực tế mà nó được định nghĩa và vì rằng Buckminster Fuller cảm thấy thích thú với cái từ mới của con đấy.

Chà hay quá đi mất. Ý con là thật tuyệt làm sao khi có thể biết được điều này.

Ừ thì ta cũng nghĩ cái đó tuyệt mà

Vậy thì một hợp thể đa chủng loài chính là mấu chốt của những nền văn minh bậc cao.

Đúng thế, nhưng điều đó không đồng nghĩa rằng cá thể không quan trọng đâu. Mà trái lại, sự thật là các cá thể thật sự có vai trò thiết yếu trong việc phản chiếu lại ảnh hưởng của nó trên toàn hợp thể nhất là khi đưa ra một quyết định nào đó.

Ai cũng hiểu rằng một hợp thể đa chủng loài nuôi dưỡng sự sống và mọi chúng sinh với tất cả những gì mà nó có. Không làm bất cứ điều gì nguy hại đến toàn hợp thể đã trở thành một tuyên bố chung rằng mỗi cá thể đều quan trọng như nhau mà chẳng hề phân biệt địa vị sang hèn, tiền tài, quyền năng hay sự giác ngộ. Tất cả chúng sinh, tất cả chủng loài trong cùng 1 hợp thể.

Sao có thể như thế được? Điều đó làm sao mà khả thi được? Trên hành tinh của chúng con, nhu cầu và mong muốn của loài này phải lệ thuộc vào nhu cầu và mong muốn của những loài khác hoặc là chúng con sẽ không thể trải nghiệm cuộc sống như cái cách mà chúng con biết về nó.

Các con đang mạo hiểm khi tiến gần đến cái thời gian mà lúc đó các con sẽ không thể trải nghiệm hoàn toàn “cái cuộc sống mà các con vốn biết” chỉ bởi vì các con cứ khẳng khẳng rằng mình đang sống đúng với mong muốn của tập thể mà thực ra thì đó chỉ là ham muốn của 1 cá thể mà thôi.

Ngài đang nói đến con người.

Đúng rồi, không phải tất cả chúng sinh mà chỉ là một vài cá nhân. Thậm chí nó chẳng thuộc về số đông (cái mà có thể người ta gán cho nó vài lập luận có vẻ logic nữa cơ), mà hơn thế nữa thì nó thuộc về cái thiểu số.

Những kẻ giàu có nhất và quyền lực nhất

Con nhìn thấy được vấn đề rồi đấy.

Ta nói tiếp nào. Lên án những kẻ giàu có và toàn mỹ. Mà ngược lại kia. Nền văn minh của các con không đáng bị lên án đến vậy đâu, làm thế chẳng khác nào người ta lại đi đổ trách những đứa trẻ cả. Nhân loại sẽ làm điều mà họ đang làm với chính bản thân họ và với cả những người khác nữa. Cứ làm mãi cho đến khi họ nhận ra rằng đó không phải là lợi ích tối cao của họ nữa mà thôi. Sẽ chẳng có lời chỉ trích nào làm thay đổi được điều đó đâu.

Nếu mà lên án hay chỉ trích có thể khiến người ta thay đổi thì các tôn giáo từ xưa đến đã đạt được tầm ảnh hưởng còn nhiều hơn thế nữa kia.

Chà. Tín tin. Ngài đang tính làm mọi người cảm thấy hoang mang sao?

Ta đâu có làm những chuyện như thế chứ. Con có tự thấy chột dạ khi nhìn ra được cái điều giản đơn đó không? Con hãy để ý nữa xem và rồi con sẽ nhận ra tại sao. Cả hai chúng ta đều hiểu rõ điều này. Sự thật thì mất lòng. Nhưng quyển sách này là để dành chỗ cho sự thật. Cũng như những thứ khác đã được ta truyền cho cảm hứng, cả điện ảnh hay các chương trình truyền hình nữa.

Con không chắc là con có muốn khuyên người ta xem ti vi không nữa.

Dù tốt dù xấu gì thì truyền hình hiện nay chính là ngọn lửa của cả xã hội. Nó không chỉ có mỗi việc khiến con lạc lối đến cái nơi mà con chẳng muốn đi đến đâu. Đó là những thông điệp mà có được sự chấp thuận của các con thì nó mới được xuất hiện đấy chứ. Đừng chỉ trích các phương tiện truyền thông. Một ngày nào đó con có thể sẽ cần đến nó để truyền tải một thông điệp khác đi.

Nếu có thể, xin cho con quay lại chủ đề cũ... liệu con có thể quay lại câu hỏi ban đầu của mình không ạ? Con vẫn muốn biết làm thế nào mà một hợp thể đa chủng loài có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của toàn thể chúng sinh trong hợp thể để vạn vật đều được đối xử công bằng như nhau?

Mọi nhu cầu đều được đáp ứng một cách bình đẳng nhưng các nhu cầu của từng cá thể thì không hề giống nhau chút nào. Đó là một câu hỏi về tỷ lệ và sự cân bằng.

Những sinh vật tiến hóa bậc cao luôn nhận thức sâu sắc rằng tất cả chúng sinh thuộc về cái mà chúng ta ở đây gọi là một hợp thể đa chủng loài đều có những những nhu cầu cần được đáp ứng. Nên hiểu rằng dạng vật chất đó được tạo ra với mục đích để duy trì sự sống cho chính hợp thể đó. Và họ cũng biết rõ không phải mọi nhu cầu đều giống nhau hay bình đẳng như nhau nếu xét trên khía cạnh những điều kiện mà chúng cần có để tồn tại trên hợp thể đó.

Ta sẽ dùng chính hợp thể của các con để làm ví dụ

Dạ vâng

Ta hãy lấy 2 loài mà các con gọi là “thực vật” và “con người” nhé

Tuỳ Ngài thôi.

Có một sự thật hiển nhiên rằng thực vật thì không cần quá nhiều cái để “bảo trì” sự sống hàng ngày như con người vì thế mà nhu cầu của chúng không giống nhau. Tuy nhiên chúng cũng có tương quan với nhau đó là loài này phụ thuộc vào loài kia. Con phải lưu tâm rằng nhu cầu của cây cũng nhiều như nhu cầu của con người nhưng chúng không đòi hỏi quá nhiều. Nhưng nếu mà các con phớt lờ đi nhu cầu của một sinh vật sống khác, thì chính các con đang gây nguy hại đến cho mạng sống của chính mình.

Có một quyển sách cực kỳ quan trọng mà ta đã nói đến trước đây “The Last Hours of Ancient Sunlight” đã đề cập sắc nét đến sự diệu kỳ này. Trong đó người ta viết rằng, cây cối hấp thu carbonic trong bầu khí quyển, nó sử dụng phần khí carbon này trong không khí để sản sinh ra carbon hydrat để giúp chúng lớn lên.

(Gần như cả cái cây, bao gồm rễ cây, thân cây, lá cây hay thậm chí là quả hay hạt của cây đều được cấu thành từ carbonhydrat).

Trong khi đó thì cây cũng sản sinh ra oxy. Đó là thứ “chất thải” chính yếu của cây.

Mặt khác thì chính con người lại rất cần oxy để sống. Không có cây để chuyển đổi carbonic, có rất nhiều trong bầu không khí thành khí oxy – không có nó thì các con - một loài sinh vật như bao loài cũng không thể nào sống sót được.

Các con, ngược lại thở ra carbonic, thứ mà thực vật cần để sinh tồn.

Con đã thấy được sự cân bằng chưa?

Dĩ nhiên rồi ạ. Điều này thật tuyệt diệu làm sao.

Cảm ơn con. Vậy thì bây giờ hãy đừng tàn phá nó nữa.

Thôi mà. Chúng con đã trồng lại 2 cây chỉ thay thế cho 1 cây mà chúng con chặt đi đó thôi

Ừ thì cứ cho là thế và rồi thì phải sẽ mất đến 300 năm để cho những cái cây kia đủ lớn về kích cỡ và có đủ khả năng để chúng có thể tham gia vào việc sản sinh oxy đủ nhiều như những cái cây cũ mà các con đã chặt phăng đi.

Rồi gì nữa nào, à cái nhà máy sản xuất khí oxy- cái biệt danh mà các con ưa ái gọi cho Khu rừng nhiệt đới Amazon đó có thể được tái tạo lại trong khả năng của nó để cân bằng bầu khí quyển của hành tinh trong khoảng hai hay ba ngàn năm gì đó. Đừng có lo lắng. Các con đang gọt sạch hàng ngàn mẫu anh rừng hàng năm, nhưng cũng đừng lo lắng gì.

Tại sao? Tại sao chúng con lại làm như vậy?

Các con khai hoang đất đai để có chỗ nuôi gia súc để giết thịt ăn. Người ta nói rằng chăn nuôi là để tạo ra thu nhập cho những cư dân bản địa của vùng rừng nhiệt đới này. Vì thế mà tất cả những thứ này được tuyên bố là để cho việc cải tạo đất đai.

Ở những vùng văn minh bậc cao thì cái việc ăn dần ăn mòn hệ sinh thái kiểu này không phải là cải tạo mà đó chỉ là phá hoại mà thôi. Vì thế mà HEBs đã tìm ra cách để cân bằng toàn bộ nhu cầu của hợp thể. Họ chọn thực hiện điều này thay vì chỉ để phục vụ ham muốn của 1 bộ phận nhỏ trong hợp thể đó vì họ nhận thức được rằng nếu mà cái hợp thể này bị phá hủy đi thì sẽ chẳng còn có một sinh vật nào trong hợp thể đó còn sống sót được.

Trời ơi, điều này chẳng phải quá rõ rồi sao . Đó là một sự thật hiển nhiên đau lòng

Cái “sự hiển nhiên” này còn có thể tàn khốc với trái đất hơn nữa nếu như trong những năm tới các sinh vật được gọi là kẻ thống trị của quả đất này không hề chịu thức tỉnh.

Con hiểu điều đó. Con hiểu nó rất rõ là đằng khác. Và con muốn làm điều gì đó nhưng bản thân con cảm thấy mình quá vô dụng. Đôi lúc con cảm thấy chính mình lực bất tòng tâm. Con có thể làm gì để tạo ra sự thay đổi đây?

Con chẳng cần phải làm gì cả. Nhưng có một điều mà các con có thể thực hiện đấy

Xin Ngài hãy giúp con.

Nhân loại đã và đang cố gắng giải quyết mọi thứ ở cái mức “hình thức” trong một thời gian dài mà không hề gặt được chút thành quả nào cả. Đó là bởi vì sự thay đổi thực sự nằm ở “bản chất” chứ không phải “hình thức”.

À, các con cũng có những khám phá nhất định đấy, tốt thôi, và các con cũng đạt được những tiến bộ trong khoa học và kỹ thuật và vì vậy mà theo vài cách thì các con đã làm cho cuộc sống của chính mình dễ dàng hơn. Nhưng không rõ là liệu nó có làm cho các con trở nên tốt hơn chẳng. Và với những vấn đề lớn hơn, các con hầu như chẳng có chút tiến triển nào. Các con đang đối diện với những khó khăn mà các con đã phải đương đầu với nó nhiều thế kỷ ngay trên chính hành tinh này.

Cái suy nghĩ rằng trái đất này tồn tại là để dành cho các sinh vật đang thống trị nó được quyền khai thác là 1 ví dụ điển hình.

Hiển nhiên rằng các con sẽ chẳng thay đổi được cái hình thức đó cho đến khi các con thay đổi cái bản chất.

Các con phải thay đổi cái tư tưởng rằng các con là ai trong cái mối quan hệ với môi trường xung quanh và vạn vật xung quanh trước khi các con có thể hành động một cách khác hơn đi.

Đó là vấn đề của nhận thức. Các con phải nuôi dưỡng nhận thức trước khi các con có thể thay đổi được nó.

Chúng con làm điều đó như thế nào?

Hãy thôi im lặng đi. Hãy cất tiếng nói lên. Nổi loạn lên. Đưa các vấn đề ra trước công luận. Các con thậm chí cần nâng cao ý chí của tập thể nữa.

Chẳng hạn với 1 vấn đề thế này, Tại sao không trồng cây gai dầu và dùng nó để sản xuất giấy? Các con có biết được rằng là bao nhiêu cái cây đã bị chặt đi chỉ để phục vụ cho việc in báo hàng ngày chẳng? Các con không có ý kiến gì về việc máy cái cối giấy, thùng đựng cạc-tong hay giấy vệ sinh chẳng?

Trồng Cây gai thì chi phí bỏ ra lại rất thấp, nhưng thu hoạch lại dễ dàng và nó không chỉ dùng cho việc làm giấy mà thôi. Nó còn dùng để tạo ra được những sợi thừng chắc chắn nhất, những loại áo quần rất bền và thậm chí còn chế tạo những loại dược liệu hay nữa. Thật vậy đó, trồng bồ đề ít tốn kém, thu hoạch dễ và có nhiều công dụng tuyệt vời nhưng đã có một cuộc vận động hành lang rất lớn chống lại nó.

Sẽ có nhiều mất mát lắm để đồng ý cho cái thế giới này trồng cái cây ấy ở khắp nơi.

Đây chỉ là 1 ví dụ của việc làm thế nào mà lòng tham đã thay thế những cảm xúc thông thường trong cảm xúc của con người.

Vì vậy mà hãy đưa quyển sách này cho bất kì ai mà con biết. Việc này không chỉ là để họ lĩnh hội những điều kiểu này thôi đâu mà là để cho bất kỳ ai thấu hiểu quyển sách này lên tiếng. Và vẫn còn đó những điều tuyệt diệu hơn nữa.

Chỉ cần mở những trang sách ra...

Vâng nhưng con đang bắt đầu cảm giác tuyệt vọng, mà cũng có rất nhiều người cảm giác y như vậy sau khi học đọc xong quyển 2. Có phải rằng ở đây chúng ta sẽ càng ngày càng nói nhiều hơn về cái cách mà chúng con đang hủy hoại mọi thứ không? Bởi vì con cảm giác không chắc chắn là con có sẵn sàng đón nhận những gì tiếp theo không nữa.

Con có sẵn sàng để được truyền cảm hứng không? Con có sẵn sàng để nhận được những điều kì thú không? Bởi vì khi ta học hỏi và khám phá về những nền văn minh khác, những nền văn minh bậc cao, chúng sẽ khiến con cảm thấy hứng thú và đầy cảm hứng.

Hãy nghĩ đến những khả năng! Hãy nghĩ đến những cơ hội! Hãy nghĩ đến một tương lai hoàng kim đã đến rất gần.

Nếu như chúng con thức tỉnh

Con sẽ thức tỉnh. Các con đang thức tỉnh. Mô hình đang biến chuyển. thế giới này đang thay đổi. Sự thay đổi đang xảy ra ngay trước mắt các con đó thôi.

Quyển sách này là một phần của nó. Các con cũng là 1 phần của nó. Con hãy nhớ rằng con đang ở trong chính nơi này để hàn gắn nó. Con đang ở trong không gian để hàn gắn không gian. Còn không có một lý do nào xác đáng hơn là việc con được xuất hiện ở nơi đây. Đừng bỏ cuộc con ạ. Đừng bỏ cuộc! Cuộc phiêu lưu vĩ đại này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Được thôi, con chọn việc mình sẽ được truyền cảm hứng và sự thông tuệ từ những người phát triển cao hơn, và không bị lung lạc bởi chính điều đó.

Tốt lắm. Đây là một lựa chọn khôn ngoan được đưa ra ở ngay cái nơi mà con nói con muốn được xem như là 1 loài. Con có rất nhiều thứ mà con có thể nhớ khi quan sát những chúng sinh nơi đó.

HEBs sống hòa hợp với nhau thành 1 thể với nhận thức sâu sắc rằng mọi thứ đều tương tác qua lại với nhau. Chính cái tinh thần trách nhiệm này quyết định hành vi của họ. Tinh thần trách nhiệm có thể gọi nó là nguyên tắc sống cơ bản trong xã hội của họ. Hành vi của các con cũng được tạo ra bởi chính các tinh thần trách nhiệm của các con - hay là các nguyên tắc xã hội cơ bản của các con.

Vậy thì nguyên tắc xã hội cơ bản của Heb là gì?

Nguyên tắc đầu tiên chính là: Chúng ta là một.

Mỗi quyết định, mỗi lựa chọn và tất cả những thứ mà các con gọi là “đạo đức” và “luân lý” đều dựa trên nguyên tắc này.

Nguyên tắc thứ hai đó là: Trong cùng 1 thể đều tác động qua lại lẫn nhau.

Chính vì cái nguyên tắc này mà không có bất kỳ một ai có thể hoặc có ý muốn sở hữu một thứ nào đó làm của riêng chỉ bởi vì “anh ta tìm thấy nó trước” hay là vì nó là “sở hữu” của anh ra, hay là tính chuyện “dự trữ” nó. Sự phụ thuộc lẫn nhau của mọi chúng sinh ở trong hợp thể đó đều được tôn trọng và nhìn nhận. Nhu cầu tương xứng cho mỗi cá nhân sống trong quần thể đó đều được giữ ở mức cân bằng- bởi vì họ luôn nằm lòng điều đó.

Vậy có phải rằng với cái luật lệ thứ 2 thì có nghĩa là sẽ chẳng hề có tư hữu cá nhân chẳng?

Không phải như cái cách con vẫn thường hiểu đâu.

Một HEB trải nghiệm “tư hữu cá nhân” theo cái cách mà trách nhiệm của cá nhân khi anh ta phải bảo vệ thứ ấy. Theo như ngôn ngữ của các con, thì có một từ gần nghĩa mà nó mô tả được cái mà những sinh vật cấp cao ấy cảm nhận về điều đó kiểu như là “sở hữu chiến lợi phẩm”, từ đó là sự quản lý. Mỗi Heb là 1 người quản lý chứ không phải là 1 người chủ.

Cái từ “làm chủ” và nhận thức của các con với nó hoàn toàn không tồn tại trong nền văn hóa của Heb. Không hề tồn tại cái gọi là “sở hữu” trong nhận thức cái “thuộc về cá nhân”. Heb không có chiếm hữu, với Heb chỉ có chăm nom mà thôi. Điều đó có nghĩa là họ giữ gìn, họ ôm ấp, yêu thương và chăm sóc mọi thứ nhưng họ không làm chủ chúng.

Con người sở hữu, Heb chăm nom. Theo ngôn ngữ của các con thì đây chính là cách mô tả sự khác biệt đó.

Trong lịch sử sơ khai của nhân loại, con người cảm giác họ có đặc quyền được tư hữu cá nhân mọi thứ mà họ chạm đến. Điều này bao gồm cả vợ con, đất đai, những kẻ giàu có và những vùng đất. “vật chất” hay bất cứ thứ nào khác mà những thứ của họ có thể chiếm được thì tất cả đều là của họ cả. Phần nhiều quan điểm này vẫn được coi là một sự thật hiển nhiên trong xã hội loài người hiện nay.

Con người trở nên mê muội với cái quan niệm “quyền sở hữu”. Những Heb quan sát chúng từ xa thì gọi đó là “sự ám ảnh sở hữu”.

Bây giờ, khi mà con đã tiến hóa, con phải hiểu nhiều thật nhiều rằng con thật sự ra chủ sở hữu thứ gì cả- kể cả vợ chồng hay con cái. Rất nhiều người trong các con vẫn còn bám víu vào cái ý niệm rằng họ có thể sở hữu đất đai, mọi thứ ở trên nó, dưới nó và bao trùm nó (Vâng, con cũng có thể nói rằng “cái không khí quyền” nữa cơ).

Hebs của vũ trụ này thì ngược lại hoàn toàn, họ thấu hiểu hơn ai hết rằng cái hành hành tinh vật chất dưới chân mà họ đứng hoàn toàn không phải là thứ có thể được sở hữu bởi ai đó- mặc dù một Heb có thể được cấp cho 1 lô đất để họ chăm nom thông qua cơ chế của xã hội mà họ sống. Nếu cô ta là 1 người quản lý tốt thì cô ta có thể được chấp thuận (hay được hỏi) để chuyển quyền quản lý nó cho con cái của cô ta hay, từ con cái qua tới cháu chắt nữa. Nhưng nếu bất cứ khi nào mà cả người quản lý hay con cháu của người đó bị xác nhận là một người quản lý quá tồi thì họ không còn được quyền chăm nom mảnh đất đó nữa.

Chà! Nếu đó mà là nguyên tắc ở đây thì chắc phải có đến một nửa các nhà kinh doanh phải buộc bị bỏ tài sản lại rồi và hệ sinh thái chắc sẽ được cải thiện nhanh chóng chỉ sau 1 đêm mà thôi.

Con thấy đấy, ở những nền văn minh tiến hóa cao, “công ty” theo cái cách mà con gọi chúng đó sẽ không bao giờ được cái quyền cưỡng đoạt đất đai để tạo ra lời nhuận cho chính nó. Mà người ta có thể thấy rõ ràng rằng chất lượng cuộc sống của rất nhiều người làm việc tại các công ty đó đều bị thiệt hại về lâu về dài. Lợi nhuận nằm ở đâu?

Chà, cái tổn hại này người ta chẳng biết được chỉ vài năm ngược lại thì cái lợi có thể thấy được ngay ở đây, ngay bây giờ. Vì thế mà chúng có thể gọi là lợi trước mắt/ hại lâu dài. Nhưng có mấy ai quan tâm đến cái hại lâu dài đó kia chứ nếu như người ta chẳng sống ở đó mãi để trải nghiệm nó?

Chúng sinh tiến hóa cao làm điều đó. Nhưng rồi họ lại sống lâu hơn.

Hơn khoảng bao lâu?

Lâu hơn rất nhiều. Ở một vài xã hội của Heb, người ta bắt tử - miễn là họ chọn ở lại trong thể xác của họ. Vì thế mà trong xã hội của Heb, mỗi chúng sinh thường được trải nghiệm những hậu quả lâu dài của những hành động mà họ đã gieo.

Làm sao mà họ có thể sống lâu đến thế?

Dĩ nhiên là họ lúc nào mà chả sống, bất cứ cái gì họ đều tiến xa hơn các con nhưng ta hiểu ý của con là gì. Theo ý con thì đó là sống “trong thân xác” .

Vâng. Làm sao mà họ có thể ở lâu trong xác thân của họ được? Tại sao điều đó xảy ra được?

Chà cái điều đầu tiên là bởi vì họ không làm ô nhiễm không khí, nguồn nước và cả đất đai của họ nữa. Chẳng hạn là họ không hề bón hóa chất vào đất, cái mà thực vật hay động vật sẽ hấp thu vào và chúng sẽ mang theo vào cơ thể khi ta sử dụng những thực và động vật kia.

Một Heb, thật ra thì họ không bao giờ ăn động thực vật ở trên mặt đất bị nhiễm hóa chất và rồi cái chất độc kia thấm vào con vật và rồi ta lại tiêu hóa nó. Heb sẽ đánh giá chính xác thói quen này như kiểu muốn tự sát vậy.

Vì thế mà Heb không gây ô nhiễm cho môi trường, khí quyển và thể xác của họ như cái cách mà con người làm. Cơ thể của các con là một sự sáng tạo tuyệt mỹ, nó được tạo ra để “tồn tại” lâu hơn.

Heb cũng có biểu hiện những biểu hiện tâm lý khác nhau để đều được kéo dài sự sống.

Chẳng hạn như?

Heb chẳng bao giờ lo lắng - và họ càng chẳng thể nào hiểu nổi cái ý niệm “lo lắng” hay “áp lực”. Cũng chẳng có 1 Heb nào biết cái gọi là “ghét bỏ”, “bực dọc”, ghen tỵ hay hoảng loạn cả. Vì vậy mà Heb sẽ không có những phản ứng sinh hóa bên trong cơ thể khiến nó bị ăn mòn và phá hủy. Một Heb sẽ gọi điều này là “tự nuốt chính mình”, và một Heb nếu không sớm đánh tan nó thì nó sẽ phá tan thể xác ra.

Làm sao mà Heb có thể duy trì việc này? Liệu con người có khả năng kiểm soát cảm xúc của chính mình chẳng?

Trước tiên 1 Heb hiểu rằng mọi thứ đều rất hoàn hảo, đó là một quá trình của vũ trụ, nó có sự sắp đặt của chính nó và điều mà họ nên làm là không nên can thiệp vào đó. Vì vậy mà một Heb sẽ chẳng bao giờ lo lắng cả bởi vì Heb hiểu được quá trình này.

Và để trả lời cho con câu hỏi thứ hai thì: được, con người có kiểm soát được nó mà mặc dù một vài người không tin là họ có khả năng đó và những người khác thì đơn giản là họ đã không chọn lựa thực tập điều này. Chỉ có rất ít người đã nỗ lực thực sự để được sống lâu hơn - giả định rằng hóa chất và ô nhiễm không khí không thể giết chết họ và cũng có giả định rằng họ không tình nguyện để đầu độc chính mình theo những cách khác.

Chờ chút. Chúng con “tình nguyện đầu độc bản thân mình sao” ?

Một vài người trong các con làm thế đó.

Như thế nào chứ?

Như ta đã nói đó, các con ăn chất độc mà. Một vài người trong các con uống vào chất độc. Một số còn hút chất độc nữa.

Các chúng sinh tiến hóa cao hơn nhận thấy hành vi này thật khó hiểu. Người ta chẳng thể hiểu tại sao các con lại cố tình đưa vào cơ thể mình những chất mà các con hiểu rõ chúng chẳng có một cái ích lợi nào cả.

À thì chúng con cảm thấy rằng ăn uống hút thuốc là những thứ gọi là tận hưởng.

Một Heb nhận thấy rằng cuộc sống ở trong cơ thể chính là sự tận hưởng và họ không thể nào tưởng tượng ra cái việc mà người ta được thấy trước cái viễn cảnh nó sẽ hạn chế hay kết liễu thân xác hoặc giả làm cho thân xác này đau đớn mà vẫn cứ đâm đầu mà làm đau.

Nhiều người trong chúng con không tin rằng việc ăn nhiều thịt đỏ, uống rượu bia hay hút thuốc sẽ làm hạn chế hay kết liễu và thậm chí làm cho thân xác này đau đớn đâu.

Vậy thì kỹ năng quan sát của các con quá tệ. Chúng cần được mài dũa thêm. Một Heb sẽ đề nghị con rằng con chỉ cần đơn giản nhìn ra xung quanh mình thôi.

Vâng, à ừ ...còn điều gì về những xã hội tiến hóa cao của vũ trụ này thì người hãy nói cho con nghe đi

Không có biết xấu hổ là gì

Không có xấu hổ sao?

Hay bất cứ cảm giác tội lỗi nào hết.

Vậy thì làm sao mà một người bị quy kết là quản lý vùng đất tội vậy? Ngài nói là họ sẽ cách ly anh ta khỏi vùng đất đó. Điều đó chẳng phải đồng nghĩa với việc anh ta bị phán xét và bị kết tội sao?

Không. Điều đó chỉ có nghĩa rằng anh ta được theo sát và nhận thấy rằng anh ta không thể quản lý mà thôi.

Ở một xã hội tiến hóa thì chúng sinh chẳng khi nào bị đưa cho cái việc mà người ta không làm được đâu.

Nhưng nếu lỡ người ta cứ vẫn muốn làm thì sao?

Họ sẽ không “muốn” đâu con

Sao không?

Biết mình đã không làm được thì tự khắc nó sẽ triệt tiêu đi ham muốn thôi. Đó là chuyện hiển nhiên mà họ tự hiểu rằng cố đâm ăn xôi sẽ gây hậu quả khó lường cho những thứ khác. Bởi vậy người ta sẽ không làm cái chuyện tào lao đó vì hại người chẳng khác gì hại mình. Người ta biết rõ đến vậy đó.

Vậy thì người ta hiểu chuyện cũng nhờ “bản năng sinh tồn” y chang như ở trái đất vậy nhỉ.

Chắc rồi. Sự khác duy nhất đó là cái định nghĩa của từ “bản thân”. Con người định nghĩa bản thân nông cạn lắm. Nói đến bản thân thì thôi rồi nào là “bản thân của tôi”, Gia đình của tôi, xã hội của tôi. Heb thì định nghĩa bản thân khác lắm. Nói đến “bản thân” thì đó là Bản thân, gia đình và cộng đồng.

Kiểu như mọi thứ chỉ là 1 mà thôi.

Thì chỉ có một mà thôi. Đó là cái cốt lõi.

Con đã hiểu.

Mà còn nữa, chẳng hạn như một chúng sinh đã tiến hóa lên cao thì chẳng bao giờ cố sống cố chết để phải nuôi dạy con cái nếu như họ cảm thấy mình không đủ khả năng đâu.

Đó là lý do tại sao trong những xã hội phát triển cao thì chẳng ai để cho con nít đi nuôi con nít bao giờ. Trẻ nhỏ phải được các bậc trưởng lão nuôi dưỡng. Không phải là trẻ vừa sinh ra bị tách khỏi bố mẹ đâu, không phải là tách chúng ra khỏi vòng tay của cha mẹ rồi giao cho người xa lạ nuôi nấng đâu. Không như vậy.

Ở những nơi đó thì trưởng lão sống cùng con trẻ. Cũng không có chuyện bỏ mặc chúng muốn sống thế nào cũng được. Hay cũng không có chuyện chúng bị lãng quên và chúng định đoạt tương lai của mình thế nào thì kệ xác chúng nó đâu. Mà con trẻ đều được tôn trọng, nâng niu, gần gũi, yêu thương và được cộng đồng quan tâm.

Khi một hài nhi chào đời, những trưởng lão sẽ có mặt xung quanh và tự sâu trong trái tim của cộng đồng gia đình sẽ khiến cho đứa nhỏ cảm nhận hết được sự yêu thương chăm sóc như những đứa trẻ được có bố mẹ yêu thương ở chỗ của con vậy đó...

Có khác chăng là, tụi nhỏ sẽ tự biết rằng ai là “bố mẹ” của nó - dùng theo ngôn từ của các con là vậy, chứ theo ngôn ngữ của họ sẽ là “người ban cuộc sống” - mấy đứa nhỏ đó sẽ không bị ép phải học những điều căn bản của cuộc sống từ những người mà vẫn là những kẻ vẫn đang mày mò để học đâu.

Ở xã hội của Heb, trưởng lão mở lớp và hướng dẫn quá trình học như xây nhà, nuôi dưỡng và chăm sóc con cái. Trẻ nhỏ sẽ được nuôi dưỡng trong một môi trường thông tuệ, yêu thương, nhân nại và đầy sự thấu hiểu.

Còn những người trẻ sinh ra đứa nhỏ thì thường đi đâu đó đối đầu với thử thách, tận hưởng lạc thú của tuổi trẻ. Mà bọn họ cũng có thể chọn con đường dành nhiều thời gian cho con trẻ cũng được. Họ cũng có thể sống ở chung “nhà” cùng với các trưởng lão và bọn trẻ ở đường đường đó cũng được, để trải nghiệm cảm giác mình cũng là 1 phần trong đó.

Mọi thứ được xem như là những trải nghiệm về sự hòa hợp cùng nhau. Nhưng các trưởng lão mới là người chịu trách nhiệm nuôi nấng trẻ nhỏ. Các trưởng lão xem đó là một vinh dự khi được gánh trên vai trọng trách nuôi dưỡng mầm non của thế hệ tương lai. Ở Heb người ta coi trọng việc này hơn là để cho những người trẻ tuổi nuôi nấng chúng.

Mà ta cũng nói về cái chuyện này trước đây rồi khi mà chúng ta nói đến cái chuyện nuôi nấng con cái ở chỗ của con và con nên thay đổi nó ra sao đó.

À vâng, cảm ơn Ngài vì đã giải thích tường tận cho con về cái cách mà họ nuôi dưỡng trẻ. Vậy giờ mình quay lại cái chỗ là làm kiểu gì mà heb không hề cảm thấy tội lỗi hay hổ thẹn dù cho anh ta có làm cái quái gì đi nữa?

Đã nói là không bởi vì hổ thẹn hay tội lỗi chỉ là những thứ bên ngoài người ta áp đặt vào mà thôi. Nó chỉ là thứ được tiếp thu mà cũng chẳng nghi ngờ gì về điều đó hết, nhưng đầu tiên là người ta áp đặt nó từ phía ngoài kia. Lúc nào cũng vậy hết. Không có thánh thần nào (tất cả chúng sinh đều là thánh thần) mà nhận thức được chính mình hay vạn vật xung quanh là những thứ kiểu như “xấu hổ” hay “tội lỗi” mãi cho đến khi thiên hạ gán ghép nó theo kiểu đó hết.

Trong xã hội của các con đó, có đứa nhỏ nào tự thấy xấu hổ khi “tè dâm” không? Làm gì có chuyện đó. Tụi nó chẳng biết đó là gì cho đến khi người ta nói với chúng như thế là xấu. Có đứa nhỏ nào thấy tội lỗi khi chúng nó thấy thích thú khi mơn trớn bộ phận sinh dục của chúng không? Cũng không luôn, mãi cho đến khi người ta nói đó là xấu xa.

Mức độ tiến hóa của 1 nền văn minh được đo bằng cái cách mà người ta đánh giá hành động hay sự vật kiểu như “xấu hổ” hay “tội lỗi”.

Vậy làm bất cứ trò gì cũng không xấu hổ sao? Người ta có làm gì cũng chẳng thấy tội lỗi sao?

Ta nói với con rồi mà, làm gì có cái gọi là đúng là sai

Có nhiều người vẫn không chịu hiểu điều đó.

Mà để hiểu cái được đề cập đến ở đây thì người ta phải đọc hết toàn bộ cái đối thoại này kia. Lấy đại 1 câu nào đó ra thì trời cũng chả hiểu nổi. Quyển 1 và 2 thì chứa những chi tiết lý giải về nền văn minh phía trên. Còn ở đây thì con đang hỏi ta mô tả về nền văn minh tiến hóa cao của vũ trụ. Bọn họ thì đã hiểu được sự thông tuệ này.

Được thôi. Vậy bọn họ còn có gì khác với chúng con nữa?

Khác nhiều lắm chứ. Họ không có cạnh tranh.

Người ta không tranh đấu vì họ biết 1 người thua là cả bọn đều thua. Cho nên người ta không có thứ gọi là thể thao, trò chơi để dạy trẻ nhỏ (hắn sâu với mấy đứa lớn) cái suy nghĩ phức tạp rằng 1 đứa nào đó thắng trong khi đứa khác thua thì đó là giải trí.

Mà ta cũng nói rồi, người ta chia sẻ với nhau mọi thứ. Khi 1 ai đó cần thì họ không màng đến việc giữ lại làm của riêng chỉ bởi vì nó là hàng hiếm mà còn ngược lại đó chính là lý do chính đáng mà người ta cần chia sẻ.

Trong xã hội của các con thì, nếu con mà phải chia sẻ thứ gì thì hàng càng hiếm, thì giá càng cao. Làm vậy để chắc chắn rằng nếu mình phải xìa ra cái thứ mà mình đang “có” thì ít nhất mình cũng sẽ giàu to.

Chúng sinh tiến hóa cao cũng làm giàu bằng cách chia sẻ hàng hiếm. Điều khác duy nhất giữa Heb và con người có chăng đó là cái cách mà Heb định nghĩa “làm giàu” là gì mà thôi. Một Heb cảm thấy mình đang “làm giàu” bằng việc chia sẻ thoải mái cho mọi người mà không cần quan tâm đến thứ gọi là “lợi nhuận” kia. Thật vậy cảm xúc đó chính là lợi nhuận.

Hành vi của các con bị tạo ra bởi hàng loạt các chuẩn mực xã hội nơi mà các con sống. Như ta đã nói trước đây đó, 1 trong những cái cơ bản là: Thích ứng nhất để sinh tồn.

Cái này có thể gọi là nguyên tắc thứ 2. Nền tảng của xã hội được tạo ra từ đó: kinh tế, chính trị, tôn giáo, giáo dục, cấu trúc xã hội.

Nhưng đối với chúng sinh tiến hóa cao thì nguyên tắc chả khác gì một phép nghịch hợp cả. Chúng tự mâu thuẫn với nhau. Vì nguyên tắc đầu tiên của Heb là Chúng ta là một, Cái “một” ở đây không có “thích ứng” cho toàn bộ cho đến khi “tất cả” cùng “thích ứng”. Bởi thế mà Thích ứng để sinh tồn là điều không thể hay nó chỉ là thứ duy nhất có thể (vậy đây là 1 mâu thuẫn) - vì cái thích ứng nhất không thích ứng cho đến khi nó là chính nó.

Con có hiểu kịp không vậy?

Vâng. Thì chúng con gọi nó là cộng sản.

Trên hành tinh của các con đã thẳng tay gạt bỏ bất kỳ hệ thống nào không cho phép sự thăng tiến của người này thì buộc người kia phải trả giá.

Nếu mà một hệ thống chính phủ hay kinh tế nào đó muốn nỗ lực để đạt được sự phân phối công bằng đi, cho “tất cả”, tạo ra lợi ích cho “mọi người”, khi đó thì tài nguyên thuộc về “tất cả”, thì các con sẽ nói nào rằng chính phủ đang xâm phạm trật tự tự nhiên. Nhưng ở những nền văn minh tiến bộ thì trật tự tự nhiên đó chính là phân phối đều.

Kể cả chuyện người ta hay tổ chức nào đó chỉ ngồi chơi xơi nước thôi sao? Kể cả khi họ chẳng có chút đóng góp nào xây dựng cộng đồng sao? Hay thậm chí những kẻ đó là xấu xa sao?

Thì tài sản của cộng đồng chính là sự sống. Nếu như con còn sống, thì cũng là đang góp phần vào xây dựng cộng đồng đó chứ. Một linh hồn phải trú trong 1 thân xác cũng là 1 điều khó khăn rồi. Mà để đồng ý cho việc ở trong hình dạng này, nói theo 1 cách thì đó là một sự hy sinh lớn lao lắm chứ nhưng đối với 1 người thì rất là cần thiết và kể cả khi người ta chỉ tận hưởng mà thôi. nếu như tất cả phải trải nghiệm để biết được chính mình và để tái tạo lại một cái chính mình mới mẻ cho những phiên bản vĩ đại tiếp theo của những tâm nhìn vĩ mô hơn cái mà nó từng sinh ra cái đó.

Việc hiểu tại sao chúng ta lại chọn chốn này cũng quan trọng lắm chứ.

Chúng ta hả?

Những linh hồn tạo thành tập thể đó.

Ngài làm con rối quá

Như ta đã giải thích với con rồi, chỉ có một linh hồn, một cá thể, một thực thể. Mà một vài người gọi là “Thượng Đế”. Thực thể duy nhất “ cá tính hóa” bản chất của nó hòa nhập vào mọi thứ trong vũ trụ này- nói theo kiểu khác thì tất cả cũng là nó. Cái này bao trùm hết cả mọi chúng sinh hay cái mà các con hay gọi là các linh hồn.

Thế thì “Thượng Đế” đó cũng là mỗi linh hồn sao?

Thì mỗi linh hồn bây giờ, trước đây sau này cũng chỉ vậy mà thôi.

Vậy Thượng Đế cũng là 1 “tập thể” à?

À đó là cái từ mà ta chọn bởi vì nó tương tương với ngôn từ mà các con dùng để mô tả những sự vật như thế.

Không phải chỉ là 1 cá thể, mà là 1 tập thể hả?

Đâu có cần thiết phải là 1 người hay 1 ai đó. Nghĩ thoáng ra đi con!

Vậy thì Thượng Đế là cả hai à. Một thực thể thuyết vời được tạo ra từ tập hợp của những cá nhân.

Giỏi! Rất giỏi!

Vậy tại sao cái tập thể này lại đến trái đất?

Để biểu đạt bản thân trong thể lý. Để tìm thấy bản thân dựa trên kinh nghiệm của chính nó. Để trở thành Thượng Đế. Ý chang cái mà ta đã nói trong quyển 1 đó.

Ngài tạo ra chúng con để thành Ngài à?

Chính xác. Đó là lý do tại sao các con được tạo ra.

Và loài người được tạo ra bởi 1 tập thể à?

Kinh thánh của các con viết thế này: “Hãy để chúng ta tạo ra con người theo trí tưởng tượng của chúng ta và sau đó là sở thích của chúng ta”, trước khi bị dịch thuật xào nấu.

Cuộc sống là một quá trình mà Thượng Đế tạo ra chính mình và rồi tự trải nghiệm sự sáng tạo đó. Quá trình sáng tác này kéo dài vô tận và mãi mãi. Nó diễn ra ở mọi lúc. Công cụ làm việc của Thượng Đế là tính tương đối và thể lý. Năng lượng tinh khiết(cái mà các con gọi là các linh hồn) đó chính là Thượng Đế đó. Bản thể thực sự là thánh thần.

Bằng một quá trình mà thông qua đó nguồn năng lượng thành chính yếu, linh hồn ẩn trong thể lý. Quá trình này xảy ra bởi vì năng lượng tự nó làm chậm nó lại - nó làm thay đổi đi dao động vốn có của nó, hay cái mà các con gọi là các xung động.

Cái này là cái mà tất cả đều thực hiện trong từng phần. Đó là, tất cả của từng phần. Những cá thể của một phách mà các con gọi là linh hồn.

Sự thật thì chỉ có duy nhất một linh hồn mà thôi, tự nó định hình và biến đổi chính nó. Cái này cũng có thể gọi là sự cải tạo. Các con chính là Bản thể của Thượng Đế (mang thông tin của Thượng Đế).

Đó chính là sự đóng góp rồi và chính là bản thân của con cũng đủ rồi.

Nói cho đơn giản thế này nhé, với cái việc mà con chấp nhận có một thể xác thì điều đó là quá đủ rồi. Ta chẳng muốn chẳng cần gì hơn nữa đâu. Các con đã đóng góp vào cho cộng đồng rồi. Các con đã biến điều đó thành khả thi cho cái cộng đồng đó rồi – thành một nguyên tố của cộng đồng - để trải nghiệm cái gì là tốt cho con. Mà thậm chí là khi con viết lên rằng Chúa tạo ra thiên đường và trái đất và muôn loài trên đó, chim chóc của bầu trời, cá của đại dương, và nghe thật đã tai quá đi mất.

“Cái tốt” nói trắng ra là chẳng thể tồn tại nếu không có cái đối lập với nó. Vì vậy mà nếu con từng tạo ra cái xấu xa, đi ngược lại vận động, đi ngược chiều với cái tốt. Nó chính là mặt đối lập của cuộc sống - thế là con đã tự đi tới bắt tay với thần Chết rồi đó.

Nhưng thực tế thì cái chết đâu có thật sự tồn tại trong cái hiện thực cốt lõi này, nó chỉ là là chuyện bày ra cho vui thôi, một sự sáng tạo, một trải nghiệm tưởng tượng mà thôi. Vì dù sao qua nó thì người ta mới biết trân trọng cuộc sống của mình hơn. Vậy thì “xấu xa” chỉ là từ “sống”^[22] đánh vắn ngược mà thôi, chứ có gì đâu. Chơi chữ hay quá đi mất. Các con sống trong 1 đóng các bí ẩn kỳ thú mà có mấy ai nhận ra nó chứ.

Còn giờ thì con đã biết được phần còn lại của vũ trụ này, con đã lĩnh hội được cái sự thật vĩ đại này. Con có thể không bao giờ phải đòi hỏi người ta báo đáp mình khi con chia sẻ tài nguyên hay những thứ thiết yếu trong cái cõi trần này nữa.

Nó đẹp đẽ đến vậy mà nhiều người vẫn cứ muốn gọi nó là cộng sản.

Nếu mà người ta thích vậy thì cứ chiều đi. Mà có điều là ta phải nói với con thế này mãi cho đến khi cộng đồng của các con hiểu được tính cộng đồng thì lúc đó các con mới có thể trải nghiệm được Tiệc Thánh hay lúc đó mới biết rõ chân tướng của ta.

Những cộng đồng phát triển cao hơn thì họ luôn hiểu rất sâu sắc những thứ mà ta đã nói ở đây. Ở những nơi đó thì không có chuyện người ta giữ khư khư cho riêng mình hay hết giá thiết cao cho những thứ hàng quý hiếm. Chỉ có những cái xã hội sơ khai thì mới làm những trò đó. Chỉ có những chúng sinh non trẻ mới thích cái gọi là cơ hội để thu lợi nhuận khi có thứ gì đó khan hiếm mà thôi. Xã hội của Heb không bị chi phối bởi “Cung và Cầu” đâu.

²² Evil (xấu xa) – Live (cuộc sống)

Đây là 1 phần của xã hội mà con người hô hào rằng nó góp phần xây dựng đời sống con người và tạo ra vật chất cho xã hội. Nhưng nếu nhìn từ quan điểm của những chúng sinh đã tiến hóa hơn thì cái xã hội của các con đã xâm hại cái gọi là lợi ích chung đó, bởi vì làm gì có chuyện mà ai ai cũng được hưởng cái lợi đó.

Một đặc tính khác biệt và rất thú vị của những nền văn minh tiến hóa cao đó là người ta hoàn toàn không có cái khái niệm, không có từ ngữ hay thậm chí là cái suy nghĩ “của ta” hay “của họ” gì cả. Trong ngôn ngữ của họ không có bóng dáng của sở hữu cách và nếu mà những người ở đó dùng ngôn ngữ của địa cầu thì chắc người ta chỉ sử dụng mạo từ để mô tả vật mà thôi. Kiểu sử dụng tương đương vậy “xe của tôi” thì thành “cái xe mà giờ ở cùng tôi”, “bạn đời của tôi” hay “con tôi” thành “bạn đời”, hay “đứa con mà giờ ở với tôi”.

Cái cụm “giờ ở với/cùng” hay “sự hiện hữu của cái gì đó” chắc là gần giống với cái mà các con gọi là “làm chủ” hay “sở hữu” đó.

Thì cái “sự hiện hữu của...” gì đó thành một món quà, đó là những “món quà” thật sự của cuộc sống.

Cho nên nếu dùng ngôn từ của những nền văn minh tiến hóa cao thì người ta không thể nói được cái cụm “cuộc sống của tôi” mà họ chỉ nói thể này “cuộc sống mà tôi hiện hữu”.

Giống cái cách nói của các con “sự hiện hữu của Thượng Đế”.

Khi con chính là sự hiện hữu của Thượng Đế (mà đó là con, bất cứ khi nào con đều hiện hữu trong mỗi người khác), thì con sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc lấy từ Thượng Đế cái thuộc về Người, hay bất cứ phần nào thuộc về điều đó cả. Tự nhiên con sẽ muốn chia sẻ, chia sẻ thật đều mọi phần của Thượng Đế. Hiểu biết tâm linh này chính là nền tảng của cấu trúc xã hội, kinh tế, chính trị, tôn giáo của xã hội tiến hóa cao.

Đây là vũ trụ quan của toàn cuộc sống và nó chỉ là một mớ thất bại nếu các con chỉ đứng đó mà nhìn thôi, để hiểu được nó và sống toàn tâm ý với nó thì cũng nên biết rằng chính nó sẽ gây ra nhiều trải nghiệm xung đột với cái mà con đã biết trên trái đất này.

CHƯƠNG 19

Còn các sinh vật trên hành tinh khác thì sao, ý con là về ngoại hình của họ?

Con thích ta nói về ai đây. Vì có rất nhiều các sinh vật ngoài hành tinh khác nhau cũng có sự sống như các con vậy.

Phải nói là vô cùng nhiều.

Chà, cũng có những sinh vật giống hệt chúng con sao?

Dĩ nhiên rồi, giống y chang các con thôi - chỉ có vài chỗ khác nhau nhỏ.

Họ sinh sống như thế nào? Họ ăn cái gì? Ăn mặc ra sao? Rồi người ta liên lạc với nhau kiểu gì? Con muốn tìm hiểu tất cả về người ngoài hành tinh. Thôi thì Ngài hãy nói cho con biết đi.

Ta biết là con rất tò mò muốn biết nhưng những cuốn sách thế này đâu có phải được viết ra với mục đích thoả mãn cái sự tò mò đó của con. Mục đích chính của cuộc đối thoại này là để truyền bá thông điệp cho cái thế giới mà con đang sống .

Con chỉ muốn hỏi thêm vài câu thôi. Thực ra thì đâu phải chỉ là tò mò không đâu mà còn hơn thế nữa? Chúng con có thể học hỏi thêm được điều gì đó chẳng. Hay nói một cách chính xác hơn là để ghi nhớ.

Chính xác là điều đó. Vì con chẳng cần học cái gì hết chỉ cần nhớ mình là ai mà thôi.

Ngài đã nói điều này rất kỹ ở quyển 1 rồi. Mà những chúng sinh ở các hành tinh khác thì họ có nhớ họ là ai không?

Giống như điều con nghĩ thôi, chúng sinh ở khắp nơi đều trong những giai đoạn khác nhau của sự tiến hoá. Nhưng đối với những chúng sinh tiến hoá cao thì đúng là họ luôn nhớ mình là ai.

Họ sống như thế nào? Đi lại? Làm việc? Giao tiếp ra sao?

Ở các xã hội tiến hoá cao thì không có cái kiểu đi lại như các con. Công nghệ đã tiến bộ vượt bậc đến nỗi người ta chẳng cần phải sử dụng các nhiên liệu để vận hành động cơ gắn trong lòng những cỗ máy to đùng đâu.

Thêm nữa thì người ta còn đạt được nhiều thành tựu trong công nghệ vật lý, các hiểu biết về tâm linh cũng như thấu hiểu bản thể của thể chất.

Thành quả của sự kết hợp của 2 loại tiến bộ vượt bậc này đó là Heb có thể tháo lắp bất kỳ phần nào của cơ thể. Và điều này khiến cho chúng sinh tiến hoá cao có thể đến bất kỳ nơi đâu bất kỳ thời gian nào mà họ muốn.

Kể cả việc băng qua vũ trụ với khoảng cách là mấy ngàn năm ánh sáng sao?

Ừ, thì hầu như đúng là vậy đó. Còn để du hành đường dài như đi từ thiên hà này qua thiên hà khác thì họ làm theo cái kiểu như thả đá trên nước vậy. Người ta không phải đi xuyên qua Ma Trận - vũ trụ này mà thật ra thì họ “nhảy vòng quanh” thì đúng hơn. Đây là hình ảnh gần gũi nhất để cho con dễ hình dung cái tính chất vật lý này.

Còn với cái mà xã hội của các con hay nói, à “công việc” – cái khái niệm này không tồn tại trong hầu hết những nền văn minh của Heb. Người ta chỉ thi hành nhiệm vụ, thực hiện các hoạt động dựa trên việc người ta thực sự thích làm công việc nào mà thôi và họ nhìn nhận nó như là cách tốt nhất để thể hiện bản thân của mình.

Nếu người ta có thể làm vậy thì thiệt là tuyệt vời, nhưng mà còn thành phần lao động trình độ thấp thì sao?

Khái niệm “lao động trình độ thấp” không hề tồn tại. Cái mà các con gán cho là “lao động trình độ thấp” thì lại là những người được tôn kính nhất trong thế giới của những sinh vật đã tiến hoá cao. Những Heb làm những nhiệm vụ hàng ngày để bảo đảm cho xã hội hoạt động và tồn tại đều được trọng thưởng. Họ được đề cao như là “những công nhân” hoạt động trong ngành dịch vụ phục vụ tất cả mọi người. Ta phải để từ “công nhân” trong ngoặc bởi vì một Heb không coi như vậy là “làm việc” mà đây là hình thức tối cao của việc thể hiện bản thân mình.

Cái ý niệm và trải nghiệm mà con người tạo ra quanh việc bộc lộ bản thân mình – cái mà các con gọi là “làm việc” thì chúng hoàn toàn không nằm trong xã hội của Heb. Hebs sẽ không chọn những trải nghiệm kiểu như “khắc định mình”, “cực nhọc”, “làm thêm giờ” hoặc họ cũng không cố sống cố chết để thành “dẫn đầu”, “thành công” hay “thăng tiến”.

Cái khái niệm “thành công” theo cái cách mà các con định nghĩa thì hoàn toàn xa lạ đối với họ bởi vì cái khái niệm đối lập là “thất bại” cũng chẳng tồn tại.

Vậy thì làm sao mà Heb có được trải nghiệm của thành tựu và thành quả vậy?

Tất nhiên là họ sẽ không dựng lên một hệ thống vây quanh các giá trị như “cạnh tranh”, “thắng”, “thua”, “được”, “mất” như cái cách mà hầu hết các hoạt động của xã hội các con đang hướng về chúng, thậm chí là còn ở trong các trường học nữa kia. Mà người ta hiểu thấu đáo cái gọi là giá trị thực của xã hội và thực sự đề cao chúng.

Họ định nghĩa “thành tựu” theo kiểu “làm để tạo ra các giá trị” chứ không phải làm để mang đến “vinh quang” hay “tiền tài” thậm chí chúng có giá hoặc không.

Vậy thì Heb cũng có một “hệ thống giá trị” đó thôi.

Ừ, có chứ, tất nhiên rồi. Nhưng mà không giống với hầu hết loài người. Heb đề cao cái mang lại lợi ích cho tất cả mọi người.

Chúng con cũng như vậy.

À nhưng cái cách mà con định nghĩa cái “lợi ích” khác lắm. Các con chỉ thấy cái lợi ở trong cái kiểu người ta cầm gậy đánh tới đánh lui một cái thứ hình cầu nhỏ nhỏ hoặc thoát y trên màn bạc mà thôi. Chứ các con đâu có thấy cái ích của việc dạy cho trẻ ghi nhớ những chân lý tuyệt vời của cuộc sống hay nơi nuôi dưỡng cội nguồn tâm linh của xã hội. Vì thế mà các con trả tiền cho các ngôi sao điện ảnh, các tuyển thủ bóng chày hay thậm chí còn tôn sùng họ hơn các giáo viên và thầy tu. Cứ theo cái đà này thì xã hội của các con càng ngày càng tiến lùi thay vì tiến tới cái nơi mà các con muốn.

Khả năng quan sát của các con chưa thực sự được tiến hoá. Heb thì luôn thấy rõ “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được”. Con người thì không thế.

Heb không tôn kính các thầy tu hay các tu sĩ chỉ bởi vì điều đó thuộc về “chuẩn mực đạo đức” mà chỉ bởi đó là “cái hoạt động được” để đưa xã hội tiến đến nơi mà họ muốn. Vì thế mà ở đó vẫn có cấu trúc giá trị, giá trị đó sẽ là “có” và “không có”.

Vì thế mà ở nơi ấy thì chính những nhà giáo mới là những người giàu có và nổi tiếng và những tuyển thủ bóng chày mới là kẻ nghèo xác.

Cũng có những thứ “không có” ở tại xã hội của Heb. Không có những con người khốn cùng vì phải sống trong đáy sâu của suy thoái.

Hoàn toàn không có chỉ trong vòng 1 giờ mà có đến những 400 ngàn đứa trẻ chết vì đói hay có đến 30,000 người chết đói mỗi ngày như trên hành tinh của các con. Cũng không có những thứ cuộc sống “lay lắt qua ngày” để kiếm sống.

Hoàn toàn không. Ở xã hội của Heb không có những điều như “bần cùng” hay “nghèo khổ”.

Làm sao họ thoát khỏi nó? Bằng cách nào?

Áp dụng 2 nguyên tắc cơ bản - Chúng ta là Một

Và Nhiều đó đủ rồi.

Hebs nhận thức rất rõ về sự đủ và chính ý thức của họ tạo ra điều đó. Thông qua việc nhận thức được sự tương tác qua lại của mọi vật mà Heb không lãng phí hay phá huỷ bất cứ nguồn tài nguyên thiên nhiên nào trên hành tinh của Heb. Nên lúc nào cũng có đủ cho mọi người – vì thế mà “nhiều đó đủ rồi”.

Còn con người thì nhận thức “thiếu” - “không đủ” chính là gốc rễ của mọi lo lắng, mọi áp lực, mọi cạnh tranh, mọi ganh ghét, mọi giận dữ, mọi tranh đấu và cuối cùng là mọi chém giết trên hành tinh của các con.

Còn điều này nữa, nhân loại cứ ôm khư khư cái niềm tin vào sự tách biệt thay vì sự hoà hợp. Tất cả những điều đó đã tạo ra hết 90 phần trăm đau khổ của cả nhân loại, sự đau thương trong suốt chiều dài lịch sử và sự bất lực trong rất nhiều nỗ lực từ trước đến nay để đưa nhân loại thoát khỏi sự đau thương.

Nếu như các con có thể thay đổi được 2 nhân tố của nhận thức của chính mình thì mọi chuyện đã khác đi.

Bằng cách nào. Con cũng muốn làm lắm nhưng chẳng biết làm sao. Hãy cho con một công cụ chứ không chỉ nói suông thế này.

Tốt thôi. Vậy mới công bằng nhỉ. Vậy thì công cụ đây.

“Hãy làm như thế...”

Hãy Làm như thế các con là Một. Hãy bắt đầu làm điều đó vào ngày mai. Xem mọi người như là “chính mình”, để được nếm trải khó khăn. Coi mọi người như “chính mình”, để được trải nghiệm những điều thật khác.

Làm thử đi, ngày mai đi lanh quanh đâu đó và thử làm xem. Nhìn mọi người theo cách nhìn mới.

Và rồi hãy bắt đầu làm như thể “nhiều đó đủ rồi”. Nếu như con đã có “đủ” tiền, “đủ” yêu thương và “đủ” thời gian thì liệu con sẽ có hành động khác đi hơn chẳng. Con có chia sẻ mọi thứ thoải mái hơn, tự do hơn và công bằng hơn chẳng?

Thú vị thật, bởi vì chúng con đang hành xử y chang như vậy với nguồn tài nguyên thiên nhiên của chúng con, và tội con đang bị các nhà môi trường chỉ trích vì điều đó đó. Ý con là, chúng con đang làm như là “nhiều đó đủ rồi”.

Cái lý thú ở đây chính là điều con đang làm, nếu có thứ nào mà các con cho là có lợi nhưng nó đang hiếm hão, thì các con sẽ theo dõi sát sao- thậm chí còn trờ hỏ hàng nữa kia. Nhưng mấy con đã chơi vỏi quá để rồi lại thua dưới tay môi trường, tài nguyên thiên nhiên và cả hệ sinh thái nữa. Vì thế có thể nói rằng chính các con đã không quan tâm đến môi trường, tài nguyên thiên nhiên và cả hệ sinh thái đang nuôi dưỡng các con.

Hay đó là cái cách mà chúng con đang làm “nhiều đó đủ rồi”.

Nhưng các con đâu có làm đúng. Nếu làm đúng thì các con sẽ chia những nguồn tài nguyên kia công bằng hơn. Hiện nay thì 4/5 sản lượng tài nguyên thiên nhiên lại chỉ được 1/5 dân số của loài người sử dụng. Và chả có ai buồn nghĩ đến chuyện thay đổi điều đó.

Nó sẽ đủ cho tất cả mọi người nếu như con hãy dừng ngay suy nghĩ vô tư rằng một số ít nào đó được đặc quyền phung phí nó. Nếu mọi người dùng tài nguyên một cách thông minh, thì các con sẽ dùng ít hơn cái số mà các con dùng hiện nay chỉ có vài người xài mà lại xài thật phung phí.

Sử dụng tài nguyên chứ đừng lạm dụng nó. Đó là điều mà tất cả các nhà sinh thái học đều nói đến.

Chà con lại thấy tuyệt vọng nữa rồi. Ngài cứ làm con thấy u ám quá.

Con có biết điều này không, con là một điều gì đó?. Con đang đi trên một con đường vắng và hoàn toàn lạc lối, con cũng quên luôn là làm sao con đến được cái nơi mà con muốn. Có người đột nhiên xuất hiện và chỉ đường cho con. Vui quá! Con phải sung sướng mới đúng chứ nhỉ? Không. Con thấy tuyệt vọng. Hay thật.

Con tuyệt vọng bởi vì con không hề thấy chúng con đang đi đúng trên con đường đó. Con còn chẳng thấy người ta muốn đi đến đó nữa. Con thấy chúng con đang đi vào đường cùng, chính điều đó làm con thấy rất chán nản.

Con không chịu sử dụng năng lực quan sát của mình đó thôi. Ta thấy hàng ngàn người cảm thấy phấn chấn khi đọc được điều này. Ta cũng thấy hàng triệu người nhận ra ở đây chứa đựng những chân lý rất chi giản đơn. Và ta cũng thấy một lực lượng mới chấp nhận sự thay đổi này đang lớn mạnh lên trên hành tinh của các con. Còn những hệ tư tưởng cũ đang bị vứt bỏ. Những chính quyền cai trị đang bị bỏ lại. Các chính sách kinh tế đang được sửa đổi. Những chân lý tâm linh đang được kiểm chứng lại.

Chủng tộc của các con đang được thức tỉnh.

Không nên biến sự cảnh tỉnh và quan sát trong những trang sách này thành điều khiến các con cảm thấy chán nản. Vì các con đã xem chúng như một chân lý thì chúng có thể trở thành động lực mạnh mẽ nếu như các con để chúng thành nguồn năng lượng vận hành cỗ máy của sự thay đổi.

Các con chính là những tác nhân thay đổi. Các con chính là những người có thể tạo ra một sự đổi thay trong việc làm thế nào mà nhân loại trải nghiệm và tạo ra cuộc sống của họ.

Làm sao? Con có thể làm gì?

Hãy sống khác đi. Hãy trở thành sự thay đổi. Thành hiện thân của ý thức “Chúng ta là Một” và “Nhiều đó đủ rồi”.

Thay đổi bản thân, thay đổi cả thế giới.

Các con đã mang quyển sách này, tài liệu “Đối thoại với Thượng Đế” đến cho chính con vì thế mà con hãy khắc ghi điều đó để chính mình một lần nữa được sống như những chúng sinh tiến hoá cao hơn.

Trước đây chúng con cũng từng sống như thế này phải không? Ngài từng nói rằng trước đây đã có lúc chúng con đã sống như thế.

Đúng. Ở cái thời mà các con gọi là thời cổ đại và những nền văn minh cổ đại. Những điều mà ta mô tả ở đây đã từng được chủng tộc của các con trải nghiệm trước kia.

Giờ thì phần nào đó trong con cảm thấy u ám hơn nữa. Ý Ngài là tụi con đã từng có và rồi để mất tất cả sao? Vậy thì toàn bộ chuyện tụi con “đi xoay vòng” thế này có ý nghĩa gì chứ?

Tiến hoá. Tiến hoá không phải theo 1 đường thẳng.

Giờ đây các con đang có một cơ hội để tái tạo lại những trải nghiệm tuyệt nhất của những nền văn minh cổ xưa, trong khi đó tránh né sẽ biến mọi thứ trở nên tệ hơn mà thôi. Lần này các con đừng để bản ngã và khoa học kỹ thuật tiên tiến phá huỷ xã hội của mình. Các con có thể làm khác đi. Con - các con có thể tạo nên sự khác biệt.

Con sẽ cảm thấy hào hứng lắm nếu như con chấp nhận điều đó.

Con đã hiểu. Và khi mà con để bản thân mình nghĩ theo hướng đó. Chà, thú vị quá đi mất. Và con sẽ tạo nên sự khác biệt. Kể thêm cho con nghe đi. Con muốn ghi nhớ càng nhiều càng tốt về lúc chúng con đã đạt thành tựu, cái thời văn minh thời cổ đại ấy, và hiện nay các sinh vật tiến hoá cao ra sao, người ta sống như thế nào?

Họ sống với nhau thành nhiều cụm hay theo cách gọi của các con là những cộng đồng, nhưng hầu như người ta đã bỏ đi hết cái mà các con gọi là “thành thị” hay “quốc gia”.

Tại sao?

Bởi vì “thành thị” trở nên quá khổ và nó không còn hỗ trợ được cho lối sống thành cụm nữa, mà nó cũng đi ngược lại mục đích. thế là người ta cho ra đời “những cá thể tập trung” thay vì cụm cộng đồng.

Giống hành tinh của con thôi. Người ta có cảm giác “cộng đồng” nhiều hơn ở những vùng thị trấn nhỏ và vùng làng quê- ngay cả các vùng nông thôn mở rộng cũng vậy - nhiều hơn so với chúng con ở các thành phố lớn.

Đúng, đó mới chính là sự khác biệt duy nhất trong vấn đề này đây giữa thế giới của các con và các hành tinh khác mà chúng ta đang nói đến đây.

Cái nào kia?

Các cư dân của những hành tinh khác đã học được điều này. Cho nên họ quan sát kỹ hơn “cái hoạt động được”.

Chúng con thì ngược lại, cứ càng ngày càng mọc lên những đô thị không lồ thậm chí ngay cả khi chúng con thấy rõ rằng chính chúng đang phá huỷ cuộc sống của mình.

Đúng vậy.

Chúng con còn thấy tự hào vì được tăng hạng nữa. Một khu vực đô thị từ bậc 12 lên được bậc 10 trong danh sách những thành phố lớn nhất và mọi người nghĩ rằng đó là điều đáng để ăn mừng nữa kia. Phòng thương mại thật sự quảng cáo cho nó nữa.

Xem sự thoái bộ là tiến bộ là biểu hiện rõ nhất của xã hội nguyên thủy.

Ngài đã nói rồi. Ngài cứ làm con cảm thấy u ám một lần nữa.

Càng lúc càng có nhiều người không theo những thứ như vậy nữa. Càng lúc càng có nhiều người hơn trong các con đang tái tạo lại những cộng đồng nhỏ “phù hợp”

Vậy thì Người đang xúi tui con nên bỏ quách mấy cái thành phố sầm uất kia và quay về chốn thị trấn và làng quê sao?

Ta không có cái đặc quyền kêu con làm cái này hay cái kia. Ta chỉ đơn giản đang quan sát mà thôi.

Lúc nào cũng vậy, vậy thì cái mà Ngài đang quan sát có dính đến việc tại sao tui con cứ di cư lên những thành phố ngày một sầm uất hơn, mà thậm chí cả khi chúng con thấy rằng việc đó là chả có ích gì cho tui con chẳng?

Bởi vì có quá nhiều người trong các con không thấy được cái gì là tốt cho mình cả. Các con cứ tin rằng hoà mình vào trong những thành phố lớn sẽ giải quyết được vấn đề, nhưng chúng chỉ càng sinh ra thêm vấn đề mà thôi.

Đúng là các đô thị lớn thì có nhiều dịch vụ, nhiều cơ hội việc làm, có nhiều những địa điểm vui chơi giải trí mà các con có tìm nỗ lực cũng không thấy những thứ đó ở những vùng thôn quê và làng mạc. Nhưng sai lầm của các con chính là khi các con xem trọng những thứ đó trong khi thực tế thì chúng chỉ là thứ có hại mà thôi.

À há. Ngài cũng có đánh giá của mình về việc này rồi đây. Ngài đầu đầu lòi đuôi rồi nhé. Ngài vừa nói tui con đã tạo ra “sai lầm”

Nếu con đi về San Jose...

Ta tiếp tục nào...

Cũng được thôi nếu như con cứ khẳng định cho là chuyện các quan sát của ta là “phán xét” và cái sự thật mà ta tuyên cáo chính là “định hướng” cũng được thôi, và ta cũng biết là các con đang kiếm tìm sự xác thực có tính vĩ mô hơn trong cách giao tiếp và nhận thức của các con. Vì thế mà lần nào Ta cũng sẽ toàn chỉ ra những điều mà các con đã nhận thức sai.

Nếu như các con đang đi về hướng của San Jose, nhưng lúc đó nơi mà con mong muốn đi đến là Seattle kia, vậy thì người chỉ đường có sai không khi nói rằng con đã đi “sai” rồi ? Vậy có phải là người chỉ đường kia đang “định hướng” cho con chẳng?

Con đoán là không?

Con đoán là không hả?

Được thôi, người ta không có sai.

Vậy thì người đó đang làm điều gì?

Người ta chỉ nói “là vậy à”, và rồi chỉ cho nơi mà chúng ta muốn đi.

Tuyệt. Con hiểu ra vấn đề rồi đó.

Nhưng Ngài đã nói cái này nhiều lần lắm rồi. Nói đi nói lại. Thế mà tại sao con vẫn cứ quay lại cái ý niệm ban đầu rằng Ngài đang định hướng và phán xét chúng con thế nhỉ?

Bởi vì con đang bị ấn tượng bởi chính cái hình ảnh “Thượng Đế” trong truyền thuyết của các con, và các con cũng gộp cả Ta vào trong đó bất cứ khi nào các con muốn. Ngoài ra thì nếu như ta chỉ hướng nào đó cho các con , thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Rồi thì các con sẽ không phải mày mò tìm hướng nữa và đi đến kết luận ngay. Các con chỉ có việc làm theo ta chỉ bảo.

Dĩ nhiên thì không có cách nào mà các con nhận thức được điều mà ta nói, vì hàng ngàn năm nay có ai tin là đã nói cái gì đâu. Bởi vậy không còn lựa chọn nào khác là cứ dựa vào những người truyền đạt lại những gì mà ta hay nói vào cái thời ta còn tại thế. Nhưng cái đó mới chính là rắc rối, có quá nhiều người dạy và cách dạy khác nhau, phải nói là nhiều như lá mùa thu cái Vì vậy giờ các con đang được quay ngược lại vạch xuất phát, rồi tự mình đưa ra kết luận cho mình.

Có cách nào đưa chúng con thoát khỏi cái ma trận này không và cả cái vòng tròn nghiệt ngã dành cho nhân loại này không? Liệu có lúc nào đó chúng con “mới đi đúng đường” không?

Cũng có một “lối thoát” và các con sẽ “đi đúng đường. Chỉ cần các con nâng cao kỹ năng quan sát của mình lên thôi. Các con sẽ thấy rõ hơn thứ gì đang phụng sự các con. Cái này gọi là “tiến hoá”. Thật ra, các con không thể “không đi đúng đường “ được. Các con không thể thất bại. Đó chỉ là vấn đề thời gian khi nào mà thôi, không phải là không bao giờ.

Nhưng chẳng phải chúng con đã hết thời gian ở tại hành tinh này rồi sao?

Ồ, nếu đó là tham số của các con- nếu các con muốn “đi đúng đường” trên chính hành tinh này, trong khi hành tinh cụ thể này vẫn đang hỗ trợ cho con thì trong cái phạm vi đó, thì nên nhanh lên.

Làm sao chúng con tăng tốc được? Hãy giúp chúng con với.

Ta đang giúp các con đây. Chứ con nghĩ có cái đối thoại này để làm gì?

Vậy hãy giúp chúng con thêm nữa. Ban nãy Ngài nói rằng các chúng sinh tiến hoá cao ở trên các hành tinh khác thì họ cũng bỏ đi khái niệm “các quốc gia”, tại sao họ làm vậy?

Bởi vì họ thấy rằng cái khái niệm mà các con gọi là “chủ nghĩa dân tộc” đi ngược lại cái Nguyên tắc đầu tiên của họ: CHÚNG TA LÀ MỘT.

Mặt khác thì chủ nghĩa dân tộc hỗ trợ cho cái Nguyên tắc thứ hai của chúng con: THÍCH ỨNG NHẤT ĐỂ SINH TỒN.

Chính xác.

Các con tự tách biệt mình trong phạm vi các quốc gia chỉ vì sinh tồn và an toàn và chẳng may thì nó toàn đưa đến điều ngược lại.

Chúng sinh tiến hoá cao từ chối liên hiệp các quốc gia. Họ chỉ tin vào việc có 1 quốc gia duy nhất.

Con có thể nói thế này họ hình thành “một quốc gia, dưới quyền Thượng Đế”.

Hay nhỉ. Nhưng liệu họ có “công lý và tự do cho tất cả “ không?

Mấy con có không?

Hay!

Vấn đề ở đây là mọi chủng tộc và mọi loài đang tiến hoá, và sự tiến hoá có cái mục đích là để quan sát thấy được cái đang phụng sự cho các con, và từ đó sẽ tự tạo ra cách cư xử thích hợp - như thể họ hợp lại là để cùng di chuyển về một hướng và tránh xa các hướng khác. Cùng 1 thể di chuyển tới trước, để tránh sự tách biệt.

Điều này không có gì đáng ngạc nhiên đâu vì sự đoàn kết chính là Chân lý Tối thượng và “tiến hoá” chỉ là cách nói khác của “tiến dần về phía chân lý” thôi.

Con chú ý thấy rằng “quan sát cái đang phụng sự và tạo ra cách cư xử thích hợp” nghe ra cũng na ná với cái “thích ứng nhất để sinh tồn” - một trong những nguyên tắc của chúng con.

Nó giống vậy, đúng không?

Vậy thì bây giờ là lúc “quan sát” xem cái “thích ứng nhất để sinh tồn” (đó là, tiến hoá của các loài) không phải là thành tựu, mà thật vậy, toàn bộ các loài đang phải chịu đọa đày - bản thân bị huỷ hoại bởi việc gọi 1 quá trình là “nguyên tắc”.

Trời đất ơi, người làm con rối nữa rồi.

Các con gọi quá trình đó là “sự tiến hoá”, cái “nguyên tắc” dẫn đường cho quá trình đó là cái điều khiển tiến trình của sự tiến hoá.

Con không sai vì sự tiến hoá là “thích ứng nhất để sinh tồn”. Đó là một quá trình nhưng đừng lầm lẫn giữa “quá trình” và “nguyên tắc”.

Nếu “tiến hoá” và “thích ứng nhất để sinh tồn” là đồng nghĩa, và nếu như con tuyên bố rằng “thích ứng nhất để sinh tồn” đó chính là Nguyên tắc định hướng thì các con đang nói rằng “Nguyên tắc định hướng của sự tiến hoá” chính là sự tiến hoá.

Nhưng điều đó chỉ thể hiện rằng cái tuyên bố này được xuất phát từ một chủng tộc không hề được biết rằng họ có thể kiểm soát quá trình tiến hoá của họ. Đó là cái tuyên bố của một loài suy nghĩ rằng bản thân mình bị đày ải tới cái mức chỉ là kẻ đứng mà nhìn sự tiến hoá của chính mình. Bởi vì hầu hết người ta nghĩ rằng “sự tiến hoá” là một quá trình đang nào nó cũng “tiếp diễn” chứ nó không phải là một quá trình mà chính họ đang điều khiển nó theo những nguyên tắc nhất định.

Và vì thế giống loài ấy thông cáo rằng “Chúng ta tiến hoá bởi nguyên tắc của... chà, tiến hoá”. Nhưng mà họ không bao giờ nói cái nguyên tắc đó Là Gì vì người ta còn đang lúng túng giữa quá trình và nguyên tắc.

Còn ngược lại thì với những loài mà đã biết rõ rằng sự tiến hoá là một quá trình nhưng là một quá trình được chính loài đó kiểm soát. Thì họ không hề lúng túng giữa “quá trình” và “nguyên tắc” mà tự khắc họ sẽ chọn một nguyên tắc làm kim chỉ nam và điều khiển quá trình đó.

Cái này được gọi là nhận thức sự tiến hoá và chủng tộc của các con chỉ mới vừa đến đó mà thôi.

Chà, thật là một cái nhìn sâu sắc. Đó là lý do tại sao Ngài cho Barbara Marx Hubbard quyền sách đó à. Như con nói là, cô ta thật sự gọi đó là Nhận thức tiến hoá.

Dĩ nhiên. Ta nói với cô ta như thế mà.

À con cũng thích nó nữa. Mà con thích chúng ta quay lại đoạn đối thoại về E.T.s ^[23]. Làm sao mà các chúng sinh tiến hoá cao sắp xếp tổ chức của họ nếu như không có các quốc gia? Làm sao mà họ cai trị được nó?

Họ không dùng “sự tiến hoá” như là Nguyên Tắc Định hướng Đầu Tiên của sự tiến hoá mà khác hơn nữa là họ tạo ra một nguyên tắc được dựa trên một sự quan sát thuần túy. Họ chỉ nhìn thấy rằng bọn họ là Một và họ đã tự tạo ra các cơ chế chính trị, kinh tế, xã hội và tâm linh để hỗ trợ chứ không phải tàn phá. Đó là Nguyên Tắc Đầu Tiên.

Nó trông giống thế nào ạ? Chẳng hạn như chính phủ.

Khi mà nơi đó chỉ có một mình Con thôi, thì con cai trị con thế nào hả?

Lại nữa à?

Khi nơi đó chỉ có mình con thôi, thì con cai trị hành vi của mình ra sao? Ai sẽ cai trị hành vi của con? Ai, ngoài bản thân con đây?

Không ai hết. Khi con chỉ có một mình - nếu như con bị lạc vào hoang đảo nào đó chẳng hạn, không ai “ngoài bản thân” con sẽ cai trị và kiểm soát chính hành vi của con. Con sẽ ăn, mặc và làm những gì mà con muốn. Mà có khi con chẳng cần phải mặc đồ nữa kia. Con sẽ ăn bất cứ khi nào con đói, làm bất cứ điều gì con thấy thích và khiến con cảm thấy khoẻ mạnh. Con sẽ làm bất cứ thứ gì con muốn và còn tự quyết rằng con cần cái gì để sống sót.

Chà như mọi khi thì trong con luôn tiềm ẩn sự thông tuệ. Ta đã nói với con trước đây rằng con không cần phải học gì cả mà con chỉ cần phải nhớ thôi.

Vậy thì những nền văn minh tiến hoá là thế này ư? Ăn lông ở lỗ, hái lượm, đèo thuyền? Nghe cứ giống như những người man di vậy.

Theo con nghĩ thì ai là kẻ hạnh phúc và gần với Thượng Đế hơn vậy?

²³ Các sinh vật ngoài hành tinh.

Trước đây tụi con đã như thế này rồi.

Ừ thì chúng ta đã từng. Đó cũng là biểu hiện của những nền văn minh bậc thấp khi mà người ta hoang tưởng rằng sự giản đơn chính là man di và phức tạp mới chính là tiến hoá cao.

Thú vị là những người mà tiến hoá cao thì nhìn nó theo kiểu khác.

Nhưng sự vận động của mọi nền văn hoá, thật ra đó là quá trình của chính sự tiến hoá càng tiến lên cao hơn thì mức độ phức tạp càng cao chứ.

Ừ, nó là một cách cảm nhận. Nhưng ở đây chính là sự phân hoá lớn nhất:

Cái phức tạp nhất mới chính là cái đơn giản nhất.

Một hệ thống càng “phức tạp” bao nhiêu, thì người ta lại thiết kế nó đơn giản đến bấy nhiêu. Thật vậy, đó mới là cái duyên ngầm tuyệt vời ẩn trong Sự Giản Đơn.

Người thông tuệ sẽ hiểu điều này. Đó là lý do tại sao những chúng sinh tiến hoá cao đều sống cực kỳ đơn giản. Hệ thống chính phủ, giáo dục, kinh tế hay tôn giáo tất cả đều cực kỳ và vô cùng đơn giản.

Chẳng hạn Hệ thống chính phủ tiến hoá cao hầu như không có chính quyền, chỉ là chính quyền tự quản thôi.

Giống như kiểu chỉ có 1 thành viên và chỉ có một mà thôi.

Tất cả chỉ có thế thôi.

Chỉ có những nền văn minh tiến hoá cao.

Chính xác.

Con đang bắt đầu xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau được rồi.

Tốt. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

Ngài phải đi à?

Quyển sách này trở nên lê thê rồi đây.

CHƯƠNG 20

Khoan. Chờ đã. Ngài không thể đi như vậy được. Con còn nhiều thắc mắc về E.T.s. Liệu một ngày nào đó họ có xuất hiện trên Trái đất để “giải cứu” chúng con không? Liệu họ sẽ cứu giúp chúng con thoát khỏi sự điên cuồng của chính mình bằng cách mang đến cho chúng con nhiều thiết bị kỹ thuật mới để kiểm soát dân số của hành tinh, làm sạch không khí, khai thác năng lượng mặt trời, điều chỉnh khí hậu, điều trị mọi loại bệnh và đem đến cho chúng con một chất lượng cuộc sống tốt hơn cho cái cõi niết bàn nho nhỏ này.

Con sẽ không mong điều này xảy ra đâu. Hebs biết điều này chứ. Họ biết rằng can thiệp kiểu này chỉ khiến các con lệ thuộc thêm vào họ mà thôi, các con sẽ biến họ thành Thượng Đế để thay thế cho các vị Thượng Đế, thánh thần mà giờ đây các con đang tôn sùng.

Chân lý là con không hề bị ràng buộc vào ai cả và đó mới là cái mà những chúng sinh từ các nền văn minh cao hơn muốn các con hiểu được điều đó. Vì thế nếu họ chịu san sẻ với các con ít công nghệ thì người ta sẽ làm theo cách giúp các con hiểu được sức mạnh và khả năng của mình, chứ không phải theo kiểu kia.

Tương tự như vậy, nếu Hebs muốn dạy thêm cho các con những điều mà họ biết thì họ sẽ làm theo cách là để cho các con thấy được những chân lý vĩ đại hơn bằng chính năng lực và khả năng của các con, chứ họ sẽ không biến mình thành những ông thầy của Thượng Đế đâu.

Muộn rồi, mà chúng ta đã làm như thế rồi.

Vâng con cũng thấy vậy

Người ta trao cho chúng ta một trong những bậc thầy vĩ đại, người được gọi là Jesus đó. Thậm chí những người không xem ông ta là Chúa trời thì cũng nhận thấy được sự vĩ đại trong những giáo lý của ông ấy.

Giáo lý phần lớn bị bóp méo đi nhiều lắm.

Thế Jesus là một trong những Hebs - “sinh vật tiến hoá cao” sao?

Con nghĩ ông ta tiến hoá cao à?

Vâng, cũng như Đức Phật Thích Ca, Đức Krishna, Moses, Babaji, Sai Baba và Paramahansa .

Chính xác và còn rất nhiều những người khác mà con không kể đến nữa.

Chà, trong quyển 2 Ngài đã “ám chỉ” rằng Jesus và những bậc thầy khác có thể đã đến từ “không gian”, mà họ có thể là những vị khách từ xa đến đây để chia sẻ cho chúng con những chân lý và những trí tuệ của những chúng sinh tiến hoá cao hơn. Vậy thì đã tới lúc làm cho ra lẽ luôn đi Ngài. Có phải Jesus là “người ngoài hành tinh” không?

Tất cả các con cũng là “người ngoài hành tinh” mà.

Ý Ngài là sao?

Các con đâu có phải là dân bản địa của cái hành tinh mà giờ các con gọi là nhà kia chứ.

Không phải à?

Không hề. Các con được xuất hiện là do “chất liệu gen” các kiểu gì đó được cố tình tạo ra trên hành tinh này. Không phải là nó tự nhiên “xuất hiện” đâu. Các nguyên tố cấu thành nên sự sống của các con không phải chỉ đơn thuần là một quá trình tương tác sinh học may rủi gì đâu. Mà nó có cả một kế hoạch liên quan đấy. Còn những điều vĩ đại hơn nữa đang diễn ra ở đây. Con có tưởng tượng nổi cái việc có đến hàng tỉ và chỉ cần 1 phản ứng sinh hoá xảy ra để hình thành nên sự sống mà các con biết đến đây, tất cả chúng chỉ là sự tình cờ thôi hả? Bộ con thấy toàn bộ chuyện này là kết quả hiển nhiên của một chuỗi các sự kiện ngẫu nhiên để tạo ra một thành quả vui vẻ đến thế này à?

Không, làm sao mà có chuyện đó. Con tin rằng đó là một kế hoạch. Kế hoạch của Thượng Đế

Giỏi, bởi vì con đã đúng. Toàn bộ mọi chuyện đều là ý tưởng của ta, là kế hoạch của Ta và là quá trình của Ta.

Rồi thì sao, vậy thì Ngài cũng nói rằng Ngài cũng là “người ngoài hành tinh” à?

Các con hay nhìn đâu khi các con tưởng tượng được nói chuyện với Ta thế?

Nhìn lên. Tụi con nhìn lên phía trên.

Tại sao lại không nhìn xuống dưới?

Con có biết đâu. Mọi người luôn luôn nhìn lên trời – tới “thiên đường”.

Từ nơi mà Ta tới?

Vâng - Con đoán vậy.

Vậy điều đó biến Ta thành một gã ngoài hành tinh à?

Con không biết, mà có không?

Và nếu như Ta là người ngoài hành tinh thật thì liệu điều đó có làm Ta không giống một vị Thượng Đế à?

Dựa trên cái mà hầu hết chúng con nói thì cũng có thể lắm chứ, không. Con đoán là không.

Và nếu ta là người ngoài hành tinh, thì điều đó có làm Ta ít giống Thượng Đế sao?

Tất cả đều phụ thuộc vào định nghĩa của tụi con, con đoán thế.

Và nếu như Ta không phải là một “Người” nào cả mà là một Thế Lực, một “Năng Lượng” của vũ trụ này, đó chính là vũ trụ và sự thật thì Đó Là Tất Cả. Nếu như ta là Tập Thể thì sao?

Chà, thực sự là vậy, cái mà Ngài nói đó là Ngài. Trong đoạn đối thoại này, Ngài đã nói như thế.

Thật vậy, đó là Ta đó. Và con có tin điều đó không?

Vâng con nghĩ là có đó. Ít nhất trong cảm nhận của con thì con nghĩ rằng Thượng Đế là tất cả.

Tốt. Còn giờ con có nghĩ rằng vẫn có những sinh vật mà các con gọi là “người ngoài hành tinh” à?

Ý Ngài là những sinh vật ngoài không gian đấy à?

Ừ.

Có chứ. Bây giờ, ngay đây con nghĩ rằng mình sẽ luôn luôn tin vào điều đó. Vì người đã nói với con như vậy thì con chắc rằng mình sẽ tin tưởng điều đó.

Và tất cả “chúng sinh ngoài không gian” là một phần của Tất Cả?

Vâng, dĩ nhiên rồi.

Và nếu như Ta chính là tất cả những thứ đó, chẳng phải điều đó biến Ta thành người ngoài hành tinh sao?

Dạ vâng, ... nếu theo như định nghĩa đó. Ngài cũng là chính con.

Đúng rồi.

Vâng, nhưng Ngài đang né cái câu hỏi của con. Con đã hỏi Ngài rằng có phải Jesus là người ngoài hành tinh chẳng. Và con biết là Ngài hiểu ý của con là gì. Ý con là ông ta là một sinh linh ngoài hành tinh hay ông ấy được hạ sinh ngay tại trên Trái đất này?

Câu hỏi của con lại một lần nữa cứ giả định “không cái này là cái kia/hoặc”. Nghĩ thoáng ra đi. Bỏ cái “không này hoặc kia” đi và cứ nhìn nhận “cả hai/và”.

Ngài đang định nói là Jesus sinh ra trên trái đất nhưng mang “dòng máu ngoài hành tinh” đúng không?

Ai là cha của Jesus?

Joseph.

Ừ, nhưng người ta nói ai mới là người mang thai ông ta?

Một số người thì tin rằng đó là đức tin tinh khiết. Người ta nói rằng Đức Mẹ Đồng Trinh Mary được tổng lãnh thiên thần viếng thăm. Jesus được “Đức Thánh Linh thụ thai và Mẹ Mary sinh hạ”.

Con có tin điều này không?

Con cũng không biết làm sao mà tin được nữa.

Chà, nếu như Mary được tổng lãnh thiên thần viếng thăm, thì con có nghĩ rằng vị thiên thần đó đến từ đâu không?

Từ thiên đường.

Con vừa nói là “từ trên những thiên đường” à?

Con nói là từ thiên đường. Một cõi trời khác. Từ Thượng Đế.

Ta hiểu rồi. Và không phải chúng ta vừa thống nhất rằng Thượng Đế là người ngoài hành tinh sao?

Không hẳn là như vậy. Chúng con đồng ý là Thượng Đế là tất cả, và vì thế người ngoài hành tinh là một phần của “tất cả?”. Thượng Đế là người ngoài hành tinh, trong cùng cảm nhận rằng Thượng Đế là chúng con. Tất cả chúng con. Thượng Đế là Vạn Vật. Thượng Đế là tập thể.

Giỏi, vậy thì tổng lãnh thiên thần đã đến thăm Mary là từ một cõi trời khác. Cõi thiên đường.

Vâng.

Từ sâu thẳm bên trong của chính con bởi vì thiên đường ở trong con.

Con đâu có nói thế.

Rồi thì cõi trời là một không gian phía trong nào đó của vũ trụ.

Con cũng không nói vậy bởi vì con không hiểu đó là gì.

Vậy thì từ đâu? Một địa phận nào đó ngoài không gian?

(Ngẫm nghĩ hồi lâu)

Giờ Ngài đang chơi chữ với con sao.

Ta chỉ đang làm những gì tốt nhất mà ta có thể. Ta đang sử dụng ngôn ngữ, mặc dù nó có những hạn chế kinh khủng để diễn đạt hết cái ý nghĩa mà ta muốn truyền đạt, thật vậy cái đó không thể diễn đạt bằng hết trong sự hữu hạn của ngôn từ hay có thể khiến cho con thấu hiểu thông suốt được mọi việc với cái nhận thức hữu hạn chính con.

Ta đang tìm cách để khai mở những nhận thức mới nơi con bằng cách sử dụng ngôn ngữ của con theo một cách mới.

Được thôi, vậy thì Ngài nói rằng cha của Jesus là một chúng sinh tiến hoá cao từ một cõi trời khác và vì thế ông ấy cũng là một con người nhưng là một Hebs.

Có rất nhiều chúng sinh đã tiến hoá có mặt trên hành tinh của các con - ngày nay cũng có rất nhiều.

Vậy ý Ngài là có “những người ngoài hành tinh trong số chúng ta” sao?

Ta thấy rằng báo chí, truyền thanh truyền hình phụng sự các con tốt ghê.

Ý Ngài là sao?

Con cứ tìm cách biến vạn sự thành giạt gân mới chịu. Ta không hề nói rằng các chúng sinh tiến hoá cao là những “người ngoài hành tinh” và ta cũng không gọi Jesus là “người ngoài hành tinh”.

Không có chuyện “người ngoài hành tinh” với Thượng Đế. Và cũng không có “người ngoài hành tinh” trên trái đất.

Chúng ta là Một. Nếu chúng ta là Một thì không có một cá nhân nào trong chúng ta là người ngoài hành tinh cả.

Một vài cá nhân trong chúng ta – đó là một vài cá nhân ghi nhớ nhiều hơn những người còn lại. Quá trình ghi nhớ (quay về với Thượng Đế, hay trở thành Ngài và một lần nữa, cùng tất cả hoà thành một với cả tập thể) đó là quá trình các con gọi là sự tiến hoá. Tất cả các con đều là chúng sinh tiến hoá. Một vài người trong các con đã tiến hoá cao. Đó là khi các con nhớ lại được nhiều hơn. Các con biết được mình là ai. Jesus biết điều đó và đã tuyên bố nó.

Hiểu rồi, vậy thì con hiểu rằng chúng ta đang tranh luận về con chữ xung quanh vấn đề của Jesus chẳng.

Không hề, mà ta sẽ nói thẳng ra thế này nhé. Cái linh hồn của con người mà các con gọi là Jesus đó không thuộc về trái đất này. Cái linh hồn đơn giản ở trong thể xác của con người cho phép nó được học tập như một đứa trẻ rồi trở thành một người trưởng thành và tự nhận ra chính mình. Ông ấy không phải là người duy nhất trải qua việc này. Mọi linh hồn đều “không thuộc về trái đất này”. Tất cả các linh hồn đều đến từ một vùng trời khác và hoà vào cơ thể. Nhưng không phải mọi linh hồn đều nhận ra bản thể của mình. Nhưng Jesus đã làm được điều đó. Ông ấy là một người đã tiến hoá cao (hay như cách các con gọi là chúa trời), ông ấy đến đây vì một mục đích, vì một nhiệm vụ.

Cứu rỗi linh hồn của chúng con.

Theo cảm nhận thì đúng là vậy nhưng không phải là cứu rỗi từ sự nguyên rủa truyền kiếp. Không có cái điều như các con nghĩ đâu. Nhiệm vụ của ông ấy là để cứu các con khỏi sự u mê và không được trải nghiệm cảm giác Các Con Thực Sự Là Ai – Ý định của ông ta là chứng minh bằng cách cho các con thấy những gì mà các con có thể trở thành. Thật vậy, các con là cái gì - nếu như con chỉ chấp nhận một điều này thôi.

Jesus đã định hướng cho mọi người theo bằng một ví dụ như khi ông ấy nói “Ta chính là con đường và là sự sống. Hãy theo gót ta”. Ông ấy không có ý “theo ta” có nghĩa là tất cả các con trở thành “môn đồ” của ông ấy đâu. Nhưng theo đúng lời ông ấy nói có nghĩa là theo cái ví dụ của ông ấy và trở thành một với Thượng Đế. Ông ấy nói “Ta và Cha là Một, và các người là anh em của ta”. Ông ấy đã nói rõ đến thế còn gì.

Vậy thì Jesus không đến từ Thượng Đế mà đến từ không gian à.

Sai lầm của con là tách hai thứ đó ra. Con cứ khẳng khẳng làm cho nó ra ngơ ra khoai thế nhỉ, cứ như việc con cứ khẳng khẳng là việc phải tách rời và phân biệt giữa con người và Thượng Đế vậy. Và Ta đã nói với con rồi, không có sự phân biệt nào cả.

Hừm, vậy cũng được. Ngài có thể nói cho biết vài điều về những chúng sinh ở thế giới khác trước khi chúng ta đi đến hồi kết không? Họ mặc cái gì? Người ta liên lạc với nhau ra sao. Và làm ơn đừng có cho rằng mọi thứ chỉ là tò mò vu vơ đâu nhé. Con nghĩ là con đã nói đủ thuyết phục rằng biết đâu có thứ gì mà chúng con sẽ học hỏi được ở họ thì sao.

Được thôi. Nói ngắn gọn là thế này, trong những nền văn minh tiến hoá cao thì chúng sinh cảm thấy áo quần là thứ chẳng cần thiết mấy ngoại trừ trong trường hợp họ cần có thứ gì đó để che chắn bảo vệ cho mình tránh khỏi những nhân tố hay điều kiện vượt ngoài tầm kiểm soát của họ mà thôi, hoặc giả là có khi một số thứ trang sức thường dùng để như một “xếp hạng” hoặc tôn kính nào đó.

Một Heb sẽ không hiểu được tại sao các con lại dùng thứ gì đó phủ khắp người khi mà các con không cần thiết phải làm như vậy. Người ta chắc chắn sẽ không hiểu được khái niệm “xấu hổ” hay “khiêm tốn” gì đâu, và cũng không thấy cái sự liên quan giữa việc mặc sao để trông mình cho “đẹp hơn”. Với Heb thì chả có gì đẹp bằng chính cơ thể của mình và vì thế cái ý niệm phủ một thứ gì đó để che phủ nó để khiến cho nó bắt mắt hay quyến rũ hơn trở thành điều cực kỳ khó hiểu.

Sự khó hiểu này cũng còn nằm ở chỗ cách sống nữa - theo cái kiểu các con phải trải qua hầu hết đời mình trong những cái hộp... cái mà các con gọi là “cao ốc” hay “nhà cửa” gì đó. Hebs sống chan hoà với thiên nhiên và chỉ sống trong hộp nếu như khí hậu trở nên khó chịu quá - mà cái chuyện này thì cực kỳ hiếm xảy ra vì những nền văn minh tiến hoá thì họ kiểm soát, chăm sóc vào tạo ra được môi trường cho mình.

Hebs cũng hiểu rằng họ chính là Một với môi trường của mình, đến mức mà họ dành rất nhiều không gian cho môi trường và cùng nhau chia sẻ mối quan hệ tương hỗ lẫn nhau. Một Heb sẽ không hiểu được là tại sao các con có thể huỷ hoại và tàn phá thứ đang nâng đỡ cho mình và vì thế mà chỉ có thể đi đến kết luận rằng các con chẳng hiểu được rằng chính môi trường đang giúp đỡ các con thế nào, và rằng các con là những sinh vật có khả năng quan sát kém kinh khủng.

Còn về giao tiếp, một Heb sử dụng cấp độ giao tiếp đầu tiên ở khía cạnh mà theo cách con sẽ gọi là cảm xúc. Heb cảm nhận được cảm xúc của họ và cảm xúc của người khác và vì lẽ đó họ chẳng bao giờ cố tình che giấu cảm xúc của chính mình. Heb sẽ cho rằng đó là việc chống lại bản thân và họ thấy rất khó hiểu với việc che dấu cảm xúc thật của mình và rồi lại phàn nàn rằng không ai hiểu là họ đang nghĩ gì.

Cảm xúc cũng chính là tiếng nói của linh hồn và các chúng sinh tiến hoá cao biết rõ điều này. Đó là mục đích của giao tiếp trong xã hội của Heb đó là để cùng hiểu nhau trong chân lý. Vì thế mà một Heb sẽ không thể và sẽ chẳng bao giờ hiểu được khái niệm “dối trá” của con người đầu.

Sử dụng những lời dối trá để dành chiến thắng mà nói dối với Heb không gọi là vinh quang chút nào mà đó là một thất bại thảm hại.

Hebs không “nói” sự thật mà Hebs chính là sự thật. Toàn bộ sự vật đều bắt xuất phát từ “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được” và Heb thì học được điều đó từ lâu lắm rồi, vào cái thừa mà chả thể nhớ được khi mà giao tiếp thông qua thanh quản vẫn là điều cực kỳ hoàn hảo, nơi mà dối trá không có chỗ để tồn tại. Các con vẫn chưa học được điều này trong xã hội của mình.

Trên hành tinh của các con, rất nhiều thứ trong xã hội này phải dựa vào sự bí mật. Nhiều người trong các con tin rằng cái mà các con giấu đi và không nói cho mọi người biết mới chính là cuộc sống. Vì thế mà bí ẩn trở thành nguyên tắc của xã hội, nguyên tắc của đạo đức. Đó thực sự là Nguyên Tắc Bí Mật của các con.

Đây là điều không thật của tất cả. Chẳng hạn như nền văn hoá nguyên thủy và những người nguyên thủy ấy đã không bị ràng buộc bởi một nguyên tắc nào. Và có rất nhiều người trong xã hội hiện nay đã từ chối những hành vi ấy.

Nhưng chính phủ của các con được vận hành bởi nguyên tắc này, người ta kinh doanh cũng dựa vào nó và rất nhiều các mối quan hệ phản ánh lại việc đó. Dối trá - từ điều to đến điều nhỏ - đã thành thứ được chấp nhận đến nỗi mà người ta còn nói dối về việc dối trá nữa cơ. Vì thế mà các con đã phát triển cho mình một bộ mã bí mật về Nguyên tắc bí mật. Giống như cái sự thật rằng vị hoàng đế kia chẳng mặc áo quần, mọi người đều biết nhưng chẳng ai buồn nói về chuyện đó. Các con thậm chí còn giả vờ rằng nó không phải vậy và cứ thế mà các con đang tự lừa dối chính mình.

Ngài cũng từng chỉ ra điều này trước đây.

Trong cuộc đối thoại này ta đang nhắc lại những điểm quan trọng, điểm chính, các con buộc phải “hiểu” nếu như con thật sự muốn thay đổi, như con đã nói là con mong mọi điều đó.

Và ta sẽ nhắc đến một lần nữa: Điểm khác biệt giữa con người và chúng sinh tiến hoá cao đó là:

1. Quan sát tường tận
2. Giao tiếp trung thực.

Họ biết được “cái hoạt động được” và “cái vốn là như vậy”. Đây dù là một thay đổi nhỏ nhưng vô cùng sâu sắc mà nó sẽ góp phần cải thiện vô cùng cuộc sống trên hành tinh của các con.

Và nhân đây thì, đây không phải là vấn đề của đạo đức. Hoàn toàn không có “cường bức đạo đức” trong xã hội của Hebs và nó cũng như thế khi người ta hoàn toàn không biết được bối rối hay đối trá là gì. Nó chỉ đơn giản là vấn đề của cái thực sự hoạt động được, của cái ích lợi mà nó mang lại.

Hebs không có các chuẩn mực đạo đức sao?

Không phải theo như cái con hiểu đâu. Cái ý tưởng mà một nhóm người nào đó tạo ra một khung giá trị đạo đức và rồi lại kêu gọi mỗi Heb phải tuân theo nó, thì rõ ràng điều đó sẽ xâm phạm vào sự hiểu biết của họ về “cái hoạt động được” vì rằng chính mỗi cá nhân là người phán quan duy nhất và cuối cùng về cái nào phải, cái nào không phải là hành vi thích hợp cho họ.

Thảo luận của họ luôn xoay quanh cái hoạt động tốt cho xã hội Heb - cái gì hoạt động và sản sinh được lợi ích cho tất cả - chứ không phải vây quanh cái mà loài người gọi là “đúng” hay “sai”.

Nhưng không phải điều đó giống nhau sao? Chẳng phải chúng con đơn giản gọi cái hoạt động được là “đúng”, và cái không hoạt động được là “sai” sao?

Các con đã bị buộc chặt vào những thứ được gắn mác kiểu như tội lỗi hay xấu hổ - những khái niệm hoàn toàn xa lạ với Heb - và các con cũng gắn cái mác “sai trái” cho một mớ những thứ - thỉnh thoảng không phải vì nó chướng mắt con mà vì nó chướng “mắt của Thượng Đế”. Vì thế mà các con đã tự dựng lên hàng loạt cái định nghĩa “cái hoạt động được” và cái không được - định nghĩa thì chẳng dính dáng gì với “cái thực sự là vậy”.

Một ví dụ là việc thành thật thể hiện cảm xúc bị xã hội loài người này cho rằng đó là “sai trái”. Một cái kết mà chẳng bao giờ xuất hiện ở HEB vì họ nhận thức đầy đủ rằng cảm xúc nâng đỡ cuộc sống của bất kỳ cộng đồng hay cụm nhóm nào. Vì vậy, như Ta đã nói rằng một Heb sẽ không bao giờ che giấu cảm xúc của chính mình hoặc vì nó là “chuẩn mực xã hội” nên họ mới làm theo đó.

Điều này sẽ không bao giờ xảy ra bởi vì Heb cảm nhận được “những xung động” - thật ra là những rung động – từ những sinh vật khác, chính điều này làm cho họ cảm xúc của họ vô cùng mộc mạc, như cái kiểu mà đôi khi các con có thể “cảm giác không khí” khi con bước vào một căn phòng nào đó. Một Heb luôn cảm nhận được điều mà một Heb khác đang suy nghĩ và trải nghiệm.

Phát ngôn - hay cái mà các con gọi là ngôn ngữ - hiếm khi được dùng lắm. Cái “giao tiếp qua thần giao cách cảm” thường được dùng giữa các chúng sinh có tri giác. Thật vậy, ta có thể nói rằng cấp độ mà một loài - hay quan hệ giữa các thành viên trong cùng loài - được tiến hoá được biểu hiện qua cấp độ “ngôn ngữ” mà chúng cần để thể hiện cảm xúc, ham muốn hay chia sẻ thông tin.

Và trước khi con hỏi thì, ừ, con người có thể phát triển, một vài người đã phát triển khả năng giống như vậy. Thật sự thì hàng ngàn năm trước điều đó là bình thường. Các con đã tiến lùi khi phải sử dụng phát ngôn nguyên thủy - “tiếng ồn”, thật là như vậy - để giao tiếp. Nhưng rất nhiều người trong các con đang quay lại một hình thức giao tiếp gọn gẽ hơn, chính xác hơn và duyên dáng hơn. Điều này đặc biệt đúng giữa những người yêu nhau - nhấn mạnh một chân lý vĩ đại: Sự quan tâm tạo ra sự giao tiếp.

Ở đâu có tình yêu sâu đậm ở đó ngôn từ trở nên vô dụng. Ta đảo ngược tiền đề này cũng đúng: người ta càng nói nhiều với nhau, thì người ta càng có ít thời gian quan tâm đến nhau bởi vì sự quan tâm tạo ra giao tiếp.

Sau cùng thì mọi sự giao tiếp đích thực đều hướng đến chân lý và đỉnh điểm của nó là chân lý thật sự duy nhất đó chính là tình yêu. Đó là lý do tại sao tình yêu là một món quà, vì nó là một giao tiếp. Và khi giao tiếp gặp khó khăn thì đó là dấu hiệu của việc tình yêu chưa đủ.

Một sự sắp đặt tuyệt đẹp. Con có thể nói rằng kiểu giao tiếp ấy đẹp làm sao.

Cảm ơn con. Để tóm tắt lại thì, hình mẫu cuộc sống của một xã hội tiến hoá đó là:

Chúng sinh sống với nhau thành cụm hay theo như cách các con gọi là những cộng đồng nhỏ. Những cụm này không được phân chia thành các thành phố, các bang, hay quốc gia nhưng chúng tương tác với nhau trên nguyên tắc cơ bản cộng sinh công bằng.

Họ cũng không có chính quyền như cách mà các con hiểu, cũng chẳng có luật lệ nào tất. Họ chỉ có những hội đồng mà thường là các trưởng lão. Và ở đó có cái mà nói đúng nhất theo ngôn ngữ của các con là “sự đồng thuận lẫn nhau”. Nhưng đã được giản lược hết chỉ còn có Tam giác Nguyên tắc: Ý thức - Trung thực - Trách nhiệm.

Từ lâu lắm rồi thì các chúng sinh tiến hoá cao đã quyết định đó là như thế nào mà họ lại chọn chung sống cùng với nhau. Người ta chọn điều này không phải dựa trên cấu trúc đạo đức này hay thiên khải tâm linh nào mà những chúng sinh hay các nhóm đi trước đã đưa ra mà nó chẳng qua là quan sát giản đơn của họ về cái là như vậy và cái hoạt động được.

Ở đó thật sự không có chiến tranh hay tranh đấu sao?

Không, chủ yếu bởi vì một chúng sinh tiến hoá cao chia sẻ mọi thứ mà người ta có và người ta sẽ cho con mọi thứ mà bạn muốn chiếm bằng vũ lực. Người ta làm điều này bởi cái ý thức rằng mọi thứ thuộc về tất cả mọi người và rằng người ta có thể tạo ra nhiều hơn nữa những thứ mà người ta cho đi nếu anh ta mong muốn điều ấy.

Hoàn toàn không có khái niệm “sở hữu” hay “mất mát” ở trong xã hội của Hebs, nơi có những người hiểu rằng họ không phải là những thể xác sinh vật mà là những sinh vật được có thể xác mà thôi. Người ta cũng biết rằng mọi chúng sinh đều xuất phát từ một nơi và vì thế Chúng Ta Là Một Thể.

Con biết cái này, người đã nói trước đây rồi... nhưng nếu có ai đó muốn đe dọa tính mạng của một Heb thì sao, cũng sẽ không tranh đấu à?

Sẽ chẳng có tranh cãi nào cả. Người ta chỉ đơn giản là bỏ cái xác đó xuống - theo nghĩa đen là bỏ cái xác đó lại đó cho con. Người ta sẽ tạo ra một thân xác khác nếu như người ta muốn quay lại thể xác đó nguyên vẹn, hay quay lại bằng cách trở thành một đứa trẻ được thụ thai bởi kết tinh tình yêu của người khác.

Đây là cái cách mà người ta ưa thích khi muốn quay lại thể xác bởi vì trong xã hội của Hebs thì chẳng có ai mà được trân trọng hơn một đứa trẻ mới sinh và những cơ hội để trưởng thành hoàn toàn khác biệt.

Hebs không hề sợ cái mà các con gọi là “cái chết” bởi vì Hebs biết rằng họ bất tử và đó chỉ là cái vấn đề họ sẽ có hình dạng thể nào mà thôi. Hebs có thể sống trong thể xác của mình không hạn định bởi vì Heb đã học được cách chăm sóc bản thân mình và môi trường. Nếu có một vài lý do nào đó có dính đến các định luật vật lý mà cơ thể của Heb hoạt động không hiệu quả nữa thì Heb sẽ bỏ nó lại và vui vẻ trả nó cho vật lý xử lý nó để quay lại tất cả của vạn vật rồi “tái chế lại” (cái mà theo như cách các con hiểu là “cát bụi trở về cát bụi”).

Cho con quay lại chỗ kia một chút. Con biết là Ngài nói rằng ở đó không có “pháp luật” nhưng nếu có ai đó không tuân thủ theo cái Nguyên Tắc Tam Giác kia thì sao? Rồi thế nào ? Tiêu tủng à?

Không, không có chuyện “tiêu tủng” đâu. Ở đó đâu có “xét xử” hay “trừng phạt” mà chỉ đơn giản quan sát “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được”.

Người ta cần thận giải thích “cái vốn là như vậy” - cái mà sinh vật đó làm - bây giờ đang mâu thuẫn với “cái mà hoạt động”, và đó là khi một thứ gì đó không hoạt động với nhóm, thì cuối cùng nó cũng chẳng hoạt động cho cá nhân đó bởi vì cá nhân đó ở trong nhóm đó, và nhóm đó cũng là cá nhân. Tất cả Hebs “hiểu” điều này nhanh lắm, thường là rất sớm ở cái lúc là mà các con gọi là tuổi trẻ và vì vậy mà hiếm khi một Heb bị phát hiện là đang làm chuyện “cái vốn là như vậy” không phải là “cái hoạt động được”.

Nhưng khi có ai làm vậy thì sao?

Thì đơn giản là cho người đó cơ hội để sửa sai thôi. Sử dụng Nguyên tắc tam giác, đầu tiên thì làm cho người đó nhận thức được kết quả liên quan đến cái mà anh ta đã nghĩ hoặc làm. Rồi thì cho phép anh ta được đánh giá và tuyên bố vai trò của mình trong việc tạo ra những kết quả kia. Cuối cùng người ta cho anh ta một cơ hội để chịu trách nhiệm với hậu quả đó bằng cách sửa chữa, khắc phục hay đưa ra các phương án hoà giải mọi thứ.

Nếu như anh ta từ chối làm vậy thì sao?

Một người tiến hoá cao sẽ không bao giờ từ chối làm điều đó đâu. Đó là điều không tưởng vì như thế thì anh ta chẳng phải là sinh vật tiến hoá rồi, và giờ thì cái con đang nói biến thành mức độ khác của các sinh vật sống cùng nhau rồi.

Heb học mọi chuyện như thế này ở đâu? Ở trường học à?

Trong xã hội của Heb không có “hệ thống trường học” mà chỉ có một quá trình giáo dục cho con trẻ phải ghi khắc “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được”. Trẻ được dạy bảo bởi các vị trưởng lão chứ không phải là người sinh ra chúng mặc dù cũng không cần thiết phải tách chúng khỏi “bố mẹ” của chúng trong quá trình học đâu. Bố mẹ có thể ở với chúng đến khi nào mà họ muốn và ở trải qua cùng nhau bao lâu là tùy họ chọn.

Cái mà các con gọi là “trường” (thật ra, dịch sát nhất phải là “thời gian học”), trẻ nhỏ tự lên “chương trình học”, được chọn kỹ năng mà chúng muốn đạt được hơn là việc bảo chúng phải học những thứ gì. Vì thế động lực luôn đạt mức cao nhất và các kỹ năng sống được học một cách nhanh chóng, dễ dàng và thích thú.

Nguyên Tắc Tam Giác (đây không phải là “luật” ràng buộc nào cả, nhưng nó chính là thuật ngữ tốt nhất mà người ta có thể tìm thấy trong ngôn ngữ của các con) không phải là thứ mà người ta “nhồi vào” đầu óc của những người Heb trẻ tuổi mà là thứ họ đạt được - gần như là sự thấm nhuần - thông qua các hành vi mẫu mực “trẻ nhỏ” thấy từ “người lớn”.

Không giống như trong xã hội của các con, khi mà các hành vi của người lớn thường ngược lại với cái mà người ta muốn con trẻ học, ở những nền văn minh tiến hoá cao thì người lớn hiểu rằng trẻ nhỏ sẽ làm những việc mà chúng thấy người khác làm.

Ở xã hội của Hebs cũng không có chuyện người ta bắt trẻ ngồi trước một thiết bị phát hình hàng giờ đồng hồ để chỉ cho chúng những hành vi mà họ muốn con trẻ phải tránh xa. Những quyết định kiểu đó đối với Hebs mà nói là không thể hiểu nổi.

Và người ta càng không thể hiểu nổi luôn nếu một Heb làm cái việc này để rồi phủ nhận rằng những hình ảnh đó không hề ảnh hưởng đến các hành vi bất thường đột xuất của trẻ.

Ta sẽ nói lại một lần nữa rằng sự khác biệt giữa xã hội của Heb và loài người đó chỉ đơn giản là một nhân tố mà chúng ta gọi là quan sát chính xác.

Trong xã hội của HEB, chúng sinh học từ mọi thứ mà họ thấy. Trong xã hội loài người, rất nhiều người phủ nhận cái mà họ thấy.

Người ta thấy là truyền hình đang huỷ hoại con trẻ và họ phớt lờ đi. Họ thấy bạo lực và “mất mát” được coi như “giải trí” và phủ nhận sự mâu thuẫn đó. Người ta thấy là thuốc lá có hại đến cơ thể và giả vờ rằng chúng không vậy. Người ta thấy một người cha nát rượu và bạo hành nhưng cả nhà lại phủ nhận mà không để cho ai lên tiếng về việc đó.

Người ta thấy qua hàng ngàn năm tôn giáo của họ đã thất bại hoàn toàn trong việc làm thay đổi hành vi của con người và cũng phủ nhận cả nó luôn. Người ta thấy quá rõ rằng chính phủ đang đàn áp nhiều hơn là hỗ trợ, họ cũng phớt lờ luôn.

Người ta thấy hệ thống chăm sóc sức khoẻ thực ra là hệ thống nuôi bệnh, người ta chỉ dùng có 1/10 nguồn tài nguyên để phòng chống bệnh tật và 9 phần còn lại để xoay sở và che dấu động cơ lợi nhuận, chính chúng mới thực là cái ngăn cản bất cứ sự tiến triển nào trong việc giáo dục con người làm thế nào để ăn và sống theo cách có lợi cho sức khoẻ.

Người ta thấy rằng ăn thịt động vật đã sau khi bị nhồi nhét hàng loạt thức ăn tăng trọng không tốt cho sức khoẻ của họ, nhưng họ cũng phủ nhận cái mà họ thấy.

Người ta còn làm hơn thế nữa. Họ còn cố gắng kiện bất kỳ chương trình đối thoại nào dám đề cập đến vấn đề này. Con biết đấy, có một quyển sách rất tuyệt đã đề cập đến toàn bộ vấn đề liên quan đến thực phẩm với cái nhìn rất sâu sắc. Đó là cuốn Diet for a New America, được viết bởi John Robbins.

Người ta đọc quyển đó và phủ nhận, phủ nhận, phủ nhận hết mọi thứ nói để cho người ta hiểu. Đó là điều đáng nói. Hầu hết nhân loại của các con sống trong sự phủ nhận. Người ta đâu chỉ phủ nhận đi việc những người xung quanh họ đã quan sát thấy các sự thật hiển nhiên đau lòng mà người ta còn phủ nhận đi cả những điều mà họ tận mắt thấy nữa kia. Họ phủ nhận cảm xúc của bản thân và thậm chí là chân lý của chính họ.

Chúng sinh tiến hoá cao - cái mà các con đang trở thành - chẳng phủ nhận điều gì cả. Họ nhìn thấy “cái vốn là như vậy”. Họ thấy rõ “cái hoạt động được”. Sử dụng những công cụ đơn giản, cuộc sống trở nên giản đơn. Người ta trân trọng “Quá Trình “ đó.

Vâng nhưng “Quá Trình “ đó hoạt động như thế nào?

Để trả lời cho câu hỏi này của con thì Ta phải chỉ ra một điểm mà Ta đã từng đề cập trước đây - thật ra là lặp lại lần nữa - trong đoạn đối thoại này.

Tất cả mọi thứ phụ thuộc vào cái con nghĩ là con là ai và con đang muốn làm cái gì.

Nếu như mục tiêu sống của con là sống một cuộc sống an lành, hoan lạc và tràn đầy yêu thương thì ở đó phải không có chỗ cho sự hung hăng. Và điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như con tính sống một cuộc sống khoẻ mạnh và trường thọ, thì phải loại đi thói quen ăn thịt động vật, hút thuốc vì nó là tác nhân gây ung thư, uống những loại chất có cồn làm chết các tế bào thần kinh, giết chết bộ não. Điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như mục tiêu của các con là nuôi dạy con mình tránh xa bạo lực và thịnh nộ, thì đừng để chúng phải trực tiếp chứng kiến những hình ảnh mang tính bạo lực và thịnh nộ trong một thời gian dài. Điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như mục tiêu của con là chăm sóc Trái đất này thì phải sử dụng tài nguyên của nó một cách hợp lý và tiết kiệm, và đừng xem rằng những nguồn tài nguyên kia là vô tận. Điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như mục tiêu của con là khám phá và nuôi dưỡng mối quan hệ với Thượng Đế thân thương để tôn giáo có thể làm nên điều khác biệt trong việc giải quyết các vấn đề của nhân loại, thì đừng rao giảng những giáo lý của Thượng Đế về trừng phạt hay trả giá khủng khiếp nào đó. Cũng như vậy, điều này đã được minh chứng.

Động lực là mọi thứ. Mục tiêu quyết định kết quả. Cuộc sống vẫn diễn ra dù con có muốn hay không. Mục đích thật sự sẽ được biểu hiện qua những hành động của các con và những hành động của các con thì được quyết định bởi cái mục đích thật sự của chính mình. Cũng như mọi thứ trong cuộc sống (bản chất cuộc sống cũng thế) đều là một vòng tròn.

Hebs thấy được vòng quay đó. Con người thì không.

Hebs đáp lại cái vốn là như vậy. Con người thì không.

Hebs luôn trung thực, lúc nào cũng vậy. Con người thường xuyên dối trá với chính bản thân mình cũng như với người khác.

Hebs nói một điều, và làm điều họ nói. Con người nói một điều và làm điều khác.

Tận trong sâu thẳm của con biết được điều gì là sai trái - rằng con đã định “đi đến Seattle” kia nhưng mà các con lại ở “San Jose”. Con thấy được cái mâu thuẫn trong những hành vi của con, và bây giờ các con đang sẵn sàng để gạt bỏ chúng. Con đã thấy được cả cái vốn là như vậy và cái hoạt động được và các con đang trở nên không hào hứng để tiếp tục ủng hộ sự chia rẽ giữa chúng nữa rồi.

Chủng tộc của các con đang thức tỉnh. Thời gian để hoàn thành đang ở trong tầm tay.

Con không nên bị chán nản bởi những điều con được nghe được biết ở đây, vì với nền tảng mà các con có để cho một trải nghiệm mới, một thực tại vĩ đại hơn thì tất cả những điều này chỉ đơn thuần là bước chuẩn bị thôi. Các con giờ đã sẵn sàng bước qua cánh cửa.

Còn cái đối thoại này ư, nói một cách đặt biệt thì nó dùng để giúp các con tiếp cận đến gần hơn cái cửa đã mở đó. Đầu tiên là Ta chỉ nó. Thấy chưa? Nó kìa. Vì ánh sáng của chân lý sẽ mãi mãi dẫn đường. Và cái ánh sáng chân lý đó là cái mà tại đây Ta chỉ cho con.

Bây giờ hãy nắm lấy chân lý đi và sống với nó đi. Hãy nắm giữ chân lý và chia sẻ nó. Hãy ôm chặt chân lý và trân trọng nó mãi mãi và hơn thế nữa.

Vì trong cả ba quyển sách này - bộ ba Những đối thoại với Thượng Đế - chẳng phải là Ta từng lặp đi lặp lại rằng cái vốn là như vậy sao.

Chẳng cần phải đi đâu cho xa. Cũng chẳng cần phải hỏi thêm nhiều hay nghe thật nhiều câu trả lời hay chỉ để thỏa mãn những điều tò mò, hãy đưa ra nhiều dẫn dụ hoặc đề nghị quan sát nhiều hơn nữa. Tất cả cái mà con cần để tạo ra một cuộc sống mà con mong muốn, các con đã tìm thấy ở đây trong bộ ba mà ta đã giới thiệu cho con. Chẳng cần phải đi đâu xa xôi.

Ừ, thì con có nhiều câu hỏi lắm. Ừ, thì con cũng có nhiều cái “nhưng - mà - nếu” lắm. Ừ, các con vẫn chưa “làm” xong nhưng với cái khám phá mà chúng ta đang rất hứng thú này bởi vì các con chưa xong hành trình khám phá của mình. Rõ ràng rằng quyển sách này có thể kéo dài mãi mãi. Và nó sẽ không vậy. Đối thoại với Thượng Đế sẽ kéo dài mãi nhưng quyển sách này thì không. Vì câu trả lời cho mọi câu hỏi mà các con có thể hỏi sẽ được tìm thấy ở đây, ngay tại đây trong ba quyển sách này. Mọi thứ mà chúng ta có thể làm là lặp lại, khuếch đại nó lên và quay về với sự thông tuệ hết lần này đến lần khác.. Thậm chí cùng tập thể dục với ba quyển này nữa. Chẳng có gì mới mẻ ở đây hết nhưng nó chỉ đơn giản là sự thông tuệ cổ xưa lại được tìm đến lần nữa.

Thật tốt biết bao khi ta tìm đến với nó lần nữa, đó là điều hay khi một lần nữa nó trở nên thân thuộc. Đây là quá trình của sự ghi nhớ của những điều mà ta thường nói. Con chẳng cần học gì cả. Con chỉ cần ghi nhớ mà thôi...

Vì thế mà hãy tìm đến bộ ba quyển sách này một cách thường xuyên , hãy mở sách ra hết lần này đến lần khác.

Khi mà con có những câu hỏi mà vẫn chưa được trả lời ở đây, hãy đọc từng trang nhiều thật nhiều lần. Con sẽ thấy rằng câu hỏi của mình đã được trả lời. Nhưng nếu con vẫn cảm thấy thoải mái với câu trả lời đó, thì con hãy tự mình tìm kiếm câu trả lời. Tự mình đối thoại với mình. Tự mình tạo ra chân lý của chính mình.

Làm như thế thì con sẽ trải nghiệm được Con Thật Sự Là Ai.

CHƯƠNG 21

Con không muốn Người đi mất!

Ta có đi đâu đâu. Ta luôn ở bên cạnh con mà. Lúc nào cũng vậy.

Trước lúc chúng ta kết thúc thì làm ơn trả lời cho con một vài câu hỏi nữa. Một vài câu nữa trước khi ta kết thúc cuộc vấn đáp này

Con đã hiểu mà phải không, rằng con có thể quay lại đây bất cứ khi nào, quay lại Chiếc Ghế của Sự Thông Tuệ Vĩnh Hằng và tìm thấy những câu trả lời của con ở đây.

Vâng con hiểu điều đó, và từ sâu thẳm trong trái tim con biết được như thế, biết rằng cuộc sống đã được tạo ra như thế và rằng con luôn luôn có tất cả nguồn tài nguyên. Đoạn đối thoại này là một món quà tuyệt vời. Con có thể hỏi vài câu hỏi cuối cùng không?

Được chứ.

Có phải thể giới của chúng con đang lâm nguy không? Có phải chúng con đang cọt nhả với cái nếu - huỷ hoại - mà thật ra là sự huỷ diệt.

Ừ, và trừ khi con nhận ra được khả năng thật sự của chuyện đó, con không thể trốn tránh nó. Cho cái điều mà con chối bỏ, những sự cố chấp. Chỉ có những cái mà con đang giữ sẽ biến mất.

Hãy ghi nhớ rằng, cái mà ta nói với con về thời gian và các sự kiện. Tất cả các sự kiện mà con có thể tưởng tượng - thật ra là đã tưởng tượng - đang diễn ra ngay bây giờ, ngay tại phút giây này. Đây là khoảnh khắc thần thánh. Đó là khoảnh khắc mà con nhận thức được ý thức của mình. Đây là cái đang diễn ra trước khi Ánh sáng hoà vào con. Đây là giây phút thực tại, được đưa đến với con, tạo ra bởi con trước cả khi mà con biết đến nó. Các con gọi đây là một “món quà”. Và nó là “món quà thực tại”. Là món quà tuyệt mỹ mà Thượng Đế ban tặng cho các con.

Các con có khả năng để chọn lựa những trải nghiệm mà các con từng tưởng tượng, bây giờ các con chọn để trải nghiệm nó.

Ngài đã nói với con điều này rồi và bây giờ con đang bắt đầu thấu hiểu điều đó thậm chí khi nhận thức của chúng con còn hạn hẹp sao. Không có thứ gì thật sự là “thật” đúng không?

Không có gì cả. Các con đang sống trong ảo tưởng. Ở trong một màn ảo thuật thật lớn. Và các con giả vờ rằng mình không biết các mảnh khoé của nó - thậm chí khi chính các con chính là các ảo thuật gia.

Có một điều quan trọng phải ghi nhớ rằng ở một mặt khác chính các con là người biến chúng thành thứ có thật.

Nhưng những thứ mà con đang thấy, đang sờ, đang cảm giác, đang ngửi dường như rất thật. Nếu nó không phải là “thực tại” thì nó là cái gì chứ?

Hãy ghi khắc rằng cái mà con đang nhìn không phải là cái mà con đang thật sự “thấy”.

Trí não của các con không phải là suối nguồn của trí tuệ. Nó chẳng qua là một cái bộ vi xử lý dữ liệu mà thôi. Nó lấy dữ liệu từ bộ thu gọi là các giác quan. Nó giải mã năng lượng này thành thông tin theo cách lấy cái dữ liệu có sẵn trước đó về vật thể đó. Nó cho con biết cái nó nhận thức được chứ không phải là cái thực chất. Dựa trên những nhận thức đó, con nghĩ rằng con biết được chân lý của một số thứ nhưng thật ra các con biết chưa đến một nửa của nó nữa là. Thực tế thì các con đang tạo ra chân lý mà các con biết.

Bao gồm cả cái đối thoại này với Ngài sao?

Chắc chắn là như thế rồi.

Con sợ rằng cái này như đổ thêm dầu vào lửa để cho người ta có cớ mà nói rằng “Thằng cha đó có nói chuyện với Thượng Đế đâu, chính hắn bịa ra chuyện đấy chứ”.

Hãy nhẹ nhàng nói với họ rằng họ cứ thử một lần “nghĩ thoáng hơn đi”. Họ đang nghĩ đến cái “không là cái này thì là cái kia/ hoặc”. Hãy thử nghĩ đến “cả hai/và”.

Các con không thấu hiểu được Thượng Đế nếu như các con chỉ nghĩ giới hạn trong các giá trị, khái niệm và hiểu biết hiện tại. Nếu như con mong muốn hiểu được Thượng Đế thì con phải sẵn sàng chấp nhận rằng hiện giờ các dữ liệu mà con có đang bị giới hạn còn hơn là khẳng khẳng là mình cần phải biết tốt mọi việc trong chủ đề này.

Ta muốn con chú ý đến những lời của Werner Erhard người tuyên bố rằng sự sáng suốt thật sự chỉ xuất hiện chỉ khi nào người ta thật lòng để ý:

Có những thứ mà ta không biết, sự hiểu biết của những điều có thể thay đổi vạn vật.

Cũng có thể là cả hai con “đang đối thoại với Thượng Đế” và “cũng đang bịa chuyện” cũng nên.

Thật vậy, đây là một chân lý vĩ đại: Con đang bịa chuyện đấy.

Cuộc sống là một quá trình mà mọi thứ đều được tạo ra. Chúa là nguồn năng lượng - năng lượng thô, tinh khiết - cái mà con gọi là sự sống. Nhận thức được nó sẽ đưa các con đến một nhận thức mới hơn.

Thượng Đế là một Quá Trình.

Con nghĩ là Ngài nói với con rằng Ngài là một tập thể và Ngài là Tất Cả mà.

Ta là thể mà và Thượng Đế cũng thế. Thượng Đế cũng là một Quá Trình mà Tất Cả Mọi Thứ được tạo ra và trải nghiệm bản thân mình. Ta cũng từng nói đến điều này trước đây.

Vâng, Ngài đã khai sáng cho con khi con viết quyển sách gọi là “Sáng tạo lại bản thân”.

Thật vậy và giờ ta nói ở đây cho nhiều độc giả hơn được biết.

Thượng Đế là một Quá Trình.

Thượng Đế không phải là một con người, một nơi hay một vật nào hết. Thượng Đế chính xác là cái mà các con hay nghĩ đến - nhưng vẫn không hiểu.

Lại nữa à?

Các con luôn nghĩ rằng Thượng Đế là Đấng Toàn Năng.

Vâng.

Và các con cũng đúng nếu nghĩ vậy. Chính xác ta là MỘT THỨ ĐANG TỒN TẠI. Chú ý rằng “đang tồn tại” không phải là một vật mà là một quá trình.

Ta là Đấng Toàn năng. Đó là, Toàn năng, phẩy, đang tồn tại

Ta không phải là kết quả của một quá trình. Tự ta chính là Quá Trình. Ta là Đấng Sáng Tạo và Ta là Quá Trình mà Ta đã được tạo ra từ đó.

Những thứ mà các con thấy trên thiên đường hay mặt đất đều là Ta. Quá trình của sự Sáng Tạo chẳng giờ kết thúc. Nó cũng chẳng bao giờ hoàn thành. Ta chưa bao giờ “làm xong”. Đây là cách nói khác cho sự biến đổi mãi mãi. Chẳng thứ gì đứng yên. Không có gì - Không có thứ gì - không hề có thứ nào không chuyển động cả. Mọi thứ là năng lượng, đang chuyển động. Theo cách viết tắt của người trái đất thì gọi là “năng lượng chuyển động”^[24].

Các con chính là chuyển động cao nhất của Thượng Đế!

²⁴ e-motion

Khi con nhìn vào một vật nào đó, các con không chỉ nhìn vào một tĩnh vật ‘một thứ’ “đang đứng yên” trong thời gian và không gian. Không đâu! Các con đang chứng kiến một sự kiện bởi vì vạn vật đang chuyển động, biến đổi và tiến hoá. Mọi vật.

Buckminster Fuller từng phát ngôn thế này “Tôi thấy mình như một động từ”. Anh ta nói đúng đấy.

Thượng Đế là một sự kiện. Các con đã gọi đó là sự kiện cuộc sống. Sự sống chính là một Quá trình. Quá trình này có thể quan sát được, nhận thức được và tiên đoán được. Con càng quan sát nó bao nhiêu, con càng biết nhiều bấy nhiêu, càng biết nhiều thì con có thể dự đoán về nó.

Cái này khó cho con quá. Con vẫn luôn tâm niệm rằng Thượng Đế là điều Không Thể Thay Đổi được. Thứ Duy Nhất Bất Biến. Thứ Tĩnh Lặng. Điều đó từng là một chân lý tuyệt đối về Thượng Đế mà con hằng tìm thấy sự bình an của chính mình.

Nhưng điều Ta nói mới là chân lý. Một Chân Lý Bất Biến Duy Nhất chính là Thượng Đế luôn luôn biến đổi. Đó mới là chân lý và các con chẳng thể làm gì được để thay đổi điều này. Thứ duy nhất chẳng bao giờ thay đổi đó là vạn vật luôn đổi thay.

Cuộc sống là biến đổi. Thượng Đế là cuộc sống.

Vì thế mà, Thượng Đế luôn biến đổi.

Nhưng con muốn tin rằng có 1 thứ không bao giờ thay đổi chính là tình yêu mà Thượng Đế dành cho chúng con.

Tình yêu của Ta dành cho các con luôn biến đổi bởi vì các con cũng luôn đổi thay, và Ta yêu các con vì đó chính là các con. với Ta thì Ta luôn yêu các con cho dù các con có là ai. Cái ý niệm của Ta về “có thể yêu” phải thay đổi theo cái ý niệm của các con về con là ai thay đổi.

Vậy ý Ngài là Ngài thấy các con đáng được yêu thậm chí khi con đã khẳng định mình chính là một kẻ sát nhân sao?

Chúng ta đã nói về điều này trước đây rồi đấy thôi.

Con biết nhưng con chẳng thể hiểu nổi.

Không ai làm bất cứ điều gì không thích hợp, ai cũng được ban cho hình mẫu của thế giới này. ta luôn luôn yêu thương các con - yêu tất. Cho nên chẳng có “cách nào” mà con có thể làm điều gì đó khiến Ta không yêu con nữa.

Nhưng Ngài sẽ trừng phạt chúng con, đúng không? Ngài sẽ quở yêu chúng con. Ngài sẽ trừng phạt chúng con mãi với tình yêu từ sâu thẳm trái tim của Ngài, kể cả nỗi buồn nữa vì Ngài phải làm điều đó.

Không đâu. Ta không có đau buồn bao giờ bởi vì không có thứ gì mà Ta “phải làm”. Ai sẽ bảo ta “phải làm”?

Ta không bao giờ trừng phạt các con cả mặc dù chính các con có thể tự chọn cách tự phạt bản thân mình trong kiếp này hay kiếp khác cho đến khi con thấy đủ rồi. Ta không trừng phạt các con bởi vì ta chẳng bao giờ bị tổn thương hay nguy hại - hay là liệu con có thể làm đau hay tổn thương bất cứ Phần Nào của Ta, mà tất cả chúng thuộc về các con.

Một trong các con có thể cảm thấy đau đớn hay thương tổn nhưng khi các con đến cõi vĩnh hằng các con sẽ thấy rằng mình chẳng bị làm sao cả. Trong khoảnh khắc đó thì liệu các con sẽ tha thứ cho những điều mà các con nghĩ là đã làm tổn thương các con không, vì con sẽ hiểu được một kế hoạch vĩ đại hơn.

Kế hoạch vĩ đại hơn là gì?

Con có còn nhớ đến cái truyện ngụ ngôn Linh hồn nhỏ và Mặt trời ^[25] mà ta đã kể cho con trong quyển 1 không?

Vâng ạ.

Vậy thì đây là nửa sau của câu chuyện đó. Kể tiếp nhé :

Ta nói với linh hồn bé nhỏ đó “Con có thể chọn trở thành bất cứ phần nào của Thượng Đế mà con muốn. Con chính là chúa trời đang trải nghiệm chính bản thân mình. Vậy thì con muốn diện mạo Chúa trời của con như thế nào để trải nghiệm như chính con?”

Linh hồn nhỏ hỏi lại “Ý Ngài là con có quyền lựa chọn sao?”. Và ta đáp: “Ừ, con có thể chọn để trải nghiệm bất cứ nhân dạng nào trong con và thông qua con”.

Linh hồn nhỏ đáp “vâng, vậy thì con sẽ chọn thành Sự khoan dung. Con muốn bản thân mình trải nghiệm cái khía cạnh mà người gọi là Khoan dung tuyệt đối”.

Chà cái yêu cầu này cũng hơi khó một chút vì con có thể tưởng tượng được rằng chẳng có ai để tha thứ.

Mọi thứ mà ta tạo ra là Sự hoàn hảo và Tình yêu mà thôi.

²⁵ The Little Soul anh the Sun

Linh hồn nhỏ hỏi lại với một vẻ hoài nghi “Không ai để tha thứ sao?”.

Ta lặp lại một lần nữa “Không một ai cả. Nhìn xung quanh con xem. Con có thấy bất cứ linh hồn nào ít hoàn hảo, ít tuyệt vời hơn con không?”

Linh hồn nhỏ bèn nhìn quanh và nó rất ngạc nhiên khi thấy xung quanh nó có rất nhiều linh hồn ở trên thiên đường. Những linh hồn này đến từ một nơi rất xa ở trong cõi trời này bởi vì họ hay tin rằng có một linh hồn nhỏ đang có một cuộc đối thoại lạ thường với Thượng Đế.

Linh hồn nhỏ lên tiếng “Con chẳng thấy một ai ít hoàn hảo hơn con cả. Vậy thì con sẽ phải tha thứ cho ai đây chứ?”.

Bỗng nhiên có một linh hồn khác bước ra khỏi đám đông. Linh hồn thân thiện đó bèn nói “Bạn có thể tha thứ cho tôi.”

Linh hồn nhỏ hỏi lại : “vì điều gì cơ chứ?”

Linh hồn thân thiện kia đáp lại: “thì tôi sẽ đến với cuộc sống thế có thể xác và làm điều gì đó để cho bạn tha thứ cho tôi”.

Linh hồn nhỏ tò mò hỏi thêm : “Nhưng để làm gì chứ? Bạn là một ánh sáng hoàn hảo thì làm sao mà bạn có thể làm cho tôi tha thứ cho bạn được đây?”

Linh hồn thân thiện kia mỉm cười : “à, thì tôi chắc là chúng ta có thể suy nghĩ về điều này đôi chút vậy”.

Linh hồn nhỏ cảm thấy không thể hiểu nổi khi một sinh vật hoàn hảo thế này lại muốn biến những xung động của mình trở nên nặng nề để nó có thể làm một điều gì đó “xấu xa” như thế. Nó nói “tại sao bạn lại muốn làm điều đó vậy?”

Linh hồn thân thiện kia đáp lại: “đơn giản thôi, tôi làm điều đó vì tôi yêu bạn. Bạn muốn trải nghiệm bản thân với sự khoan dung phải không? Bởi vì bạn cũng từng giúp tôi như vậy mà.”

Linh hồn nhỏ ngạc nhiên: “Tôi hả?”

“Dĩ nhiên rồi, bạn không nhớ à? Chúng ta đã từng là một , bạn và tôi. Chúng ta cùng nhau qua thăng và trầm, đúng và sai trong mọi thứ. Chúng Ta cùng ở đây và đó trong đó, và lúc này, lúc kia trong đó. Chúng ta từng là tất cả trong đó.

Và chúng ta làm việc đó bởi thỏa thuận vì để mỗi chúng ta có thể phải nghiệm phần vĩ đại nhất của Thượng Đế vì chúng ta hiểu rằng...

Thiếu đi cái mà bạn không phải là nó thì thứ mà là bạn cũng chẳng tồn tại.

Thiếu đi cái “lạnh” thì bạn chẳng thể có “ấm”. Thiếu đi “buồn” thì bạn cũng chẳng thể “vui”, không có “tà” thì làm sao mà bạn trải nghiệm cái “thiện” kia chứ.

Nếu bạn chọn trở thành một vật nào đó, một thứ gì đó hay một người nào đó ở phía đối nghịch để xuất hiện đâu đó trên vũ trụ này để làm cho điều đó biến thành có thể.”

Rồi linh hồn thân thiện đó giải thích rằng những người kia là những Thiên Thần đặt biệt của Thượng Đế và những tình thế kia là những món quà từ Thượng Đế .

Linh hồn thân thiện kia đồng dục nói: “Tôi chỉ yêu cầu bạn đáp lại một điều này thôi.”

Linh hồn nhỏ đáp ngay “bất cứ điều gì, điều nào cũng được”. Vì nó đang quá hào hứng muốn có thể được trải nghiệm mọi mặt của Thượng Đế. Bây giờ nó đã hiểu, cái kế hoạch.

Linh hồn thân thiện kia nói: “chỉ cần trong khoảnh khắc tôi tấn công và chà đạp bạn. Trong khoảnh khắc mà tôi làm những điều tệ hại mà bạn có thể chẳng tưởng nổi thì ngay trong lúc đó, hãy nhớ Tôi thật sự là ai.”

Linh hồn nhỏ hứa ngay: “ Được thôi, tôi sẽ không quên đâu. Tôi sẽ thấy bạn vẫn hoàn hảo như lúc này bạn đang đứng với tôi đây và tôi sẽ luôn ghi nhớ rằng, bạn là ai.”

Đó là một câu chuyện ngụ ngôn đặt biệt và tuyệt vời.

Và lời hứa của linh hồn nhỏ kia chính là lời mà Ta đã hứa với con. Đó là thứ bất biến nhưng mà con, Linh hồn bé nhỏ, con có giữ lời hứa của mình với người khác chưa?

Không. Thiệt buồn khi phải nói rằng con chưa.

Đừng buồn con ạ. Hãy hạnh phúc lên để nhận thấy cái gì là thật và hãy hứng khởi với cái quyết định sống trong một chân lý mới.

Vì Thượng Đế chính là một quá trình và con cũng thế. Hãy luôn ghi khắc điều này :

Nếu như con thấy Thượng Đế như con thấy chính con, thì con sẽ phải cười thật nhiều.

Vì vậy bây giờ hãy đi đi và nhìn những người khác như nhìn ra con chính là ai vậy.

Quan sát. Quan sát. QUAN SÁT.

Ta từng nói với con rồi đó - điểm khác biệt lớn nhất giữa con và các chúng sinh tiến hoá cao đó là họ quan sát nhiều hơn.

Nếu như con mong muốn đẩy nhanh tốc độ tiến hoá thì hãy kiếm tìm và quan sát nhiều hơn.

Tìm thấy trong chính mình là một quan sát tuyệt vời.

Và giờ ta cũng mong con cũng quan sát điều này, tất cả là một sự kiện. Các con là con người, phẩy, đang tồn tại. Các con là một quá trình. Và các con ở trong từng “khoảnh khắc”, được ban tặng sản phẩm của quá trình đó.

Các con là Người sáng tạo và thứ được sáng tạo. Ta đang nói với con những điều này hết lần này đến lần khác trong những tháng qua khi chúng ta ở cùng với nhau. Ta lặp đi lặp lại chúng vì thế mà con sẽ nghe được và sẽ thấu hiểu.

Giờ đây quá trình này là ta và con sẽ bắt tử. Nó đã từng tồn tại, ngay đây và luôn luôn là như thế. Chẳng cần con phải “giúp đỡ” thì nó cũng hiện hữu. Nó “tự nhiên” xảy đến mà thôi. Và khi để yên thì nó xảy ra thật hoàn hảo.

Có một câu nói tồn tại trong nền văn minh của các con được Werner Erhard phát biểu : “cuộc sống tự nó giải quyết vấn đề của chính nó trong quá trình vận hành của mình”.

Điều này được hiểu bởi những chuyển động tâm linh như “buông xả và thành Phật” vậy. Đó là một cách hiểu rất hay.

Nếu như con buông xả thì con sẽ tìm lại chính mình trong “hành trình” đó. Hành trình là một quá trình - cái mà con gọi là bản chất của sự sống. Đó là lý do vì sao mọi bậc minh sư đều nói “Ta là sự sống và là lối thoát”. Họ đã hiểu cái mà ta đã nói ở đây một cách tuyệt đối. Họ là sự sống và họ là lối thoát - sự kiện trong quá trình, Quá trình.

Mọi sự thông tuệ đòi hỏi con phải làm là tin vào Quá Trình. Đó là đức tin vào Thượng Đế. Hoặc nếu như con muốn thì hãy tin vào bản thân của chính mình vì Con Chính Là Thượng Đế.

Hãy nhớ rằng. Tất cả chúng ta là Một.

Làm sao mà con “tin cái quá trình” đó khi mà “quá trình”- cuộc sống toàn mang đến cho con những điều mà con không thích tí nào?

Thích những điều mà cuộc sống mang đến cho con.

Hãy biết và hiểu rằng chính con đem chúng đến với mình đấy chứ.

HÃY THẤY SỰ HOÀN HẢO.

Hãy nhìn trong vạn vật chứ đừng nhìn những thứ mà con cho là hoàn hảo. Ta đã giải thích một cách tỉ mỉ với con trong bộ 3 quyển sách này là tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy và như thế nào. Con chẳng cần đọc lại nó một lần nữa tại đây - dù rằng nó sẽ mang đến cho con nhiều lợi ích lắm nếu con thường xuyên xem lại cho đến khi con hiểu tường tận hết.

Vậy thì làm ơn - chỉ ở cái điểm này thôi - một tóm lược xúc tích. Ngài làm ơn đi. Làm sao mà con có thể “thấy sự hoàn hảo” ở trong những thứ mà con trải nghiệm lại chẳng hề hoàn hảo chút nào hết?

Không ai có thể tạo ra những điều mà con trải nghiệm.

Những sinh vật khác có thể làm và đồng tạo ra những tình huống đi kèm và các sự kiện trong cuộc sống mà con sống nói chung, nhưng có 1 điều rằng không ai có thể làm đó là khiến con phải trải nghiệm những thứ mà con không chọn để trải nghiệm cả.

Với cái này, thì con chính là Đấng toàn năng. Và không ai – KHÔNG MỘT AI - có thể nói với con rằng “như thế này, thế kia”.

Thế giới có thể mang đến cho con những tình huống nhưng chỉ có con mới quyết định những tình huống ấy có ý nghĩa gì.

Hãy ghi nhớ chân lý mà ta đã nói với con trước đây.

Chẳng có gì quan trọng cả.

Vâng. Nhưng con không chắc là con đã hiểu thông hết rồi. Cái trải nghiệm thoát xác vào năm 1980 . Con gọi đó là ảo giác.

Con còn nhớ điều gì về nó không?

Đầu tiên con cảm thấy hoang mang. Làm sao mà “chẳng sao hết cả” được chứ?

Vậy thì con có tìm ra câu trả lời cho câu hỏi hay đó không?

Con “hiểu” là bản chất của mọi thứ chẳng là gì, kể cả trong bản chất của mọi vật cũng vậy nhưng chính con là người đã tạo ra ý nghĩa cho các sự kiện, biến chúng thành vấn đề. Con cũng hiểu điều này với cấp độ siêu hình, nó mang lại cho con một nhận thức sâu sắc về Quá trình sáng tạo bản thân của mình.

Và sự nhận thức?

Con “hiểu” rằng tất cả là năng lượng, và chính năng lượng đó biến thành “vấn đề”- đó là “những thứ” thể lý và “hiện hữu”- theo như cách mà con đã nghĩ về chúng. Con đã hiểu, nào thì cái “không có vấn đề gì hết” có nghĩa là chẳng có thứ gì biến thành rắc rối trừ phi chính chúng ta muốn chúng thành như thế. Rồi thì con đã quên rằng mình đã được khai sáng trong hơn 10 năm cho đến khi Ngài mang nó đến cho con một lần nữa trong đoạn đối thoại này.

Những thứ mà ta đem đến cho con trong đoạn đối thoại này là điều mà con đã biết trước đây. Ta đã đưa cho con từ trước, tất cả chúng, nó thông qua những người mà ta đã đưa đến cho con hoặc những ai đã chỉ cho các các giáo lý. Chẳng có gì mới mẻ ở đây hết và con chẳng cần phải học gì cả. Con chỉ cần phải nhớ thôi. Sự hiểu biết của con về sự thông tuệ” không có vấn đề gì cả” rất phong phú và sâu sắc, điều này hỗ trợ con rất lớn.

Con xin lỗi nhưng con không thể kết thúc đối thoại này mà không được làm rõ cái mâu thuẫn hiển hiện kia.

Cái nào ?

Ngài đã dạy con tới lui về thứ mà chúng con gọi là “tà ác” tồn tại để chúng con có thể có một môi trường để được trải nghiệm cái “tốt”. Ngài cũng nói rằng con không thể trải nghiệm bất cứ thứ gì nếu như con không là nó. Nói theo cách khác thì không có “ấm” thì không có “lạnh”, không “lên” sẽ chẳng có “xuống”, v..v..

Đúng.

Ngài còn thậm chí dùng nó để lý giải với con làm thế nào con có thể xem mọi “rắc rối” chính là được phước, và mỗi kẻ thủ ác là một thiên thần.

Con lại đúng nữa rồi.

Vậy thì làm sao mà trong từng mô tả của Ngài về cuộc sống của những sinh vật tiến hoá hoàn toàn không có bóng dáng của “xấu xa” vậy? Tất cả những cái Ngài mô tả chính là thiên đường!

Ồ, giỏi thật. Giỏi quá đi mất. Con thật sự suy nghĩ về tất cả chuyện này.

Thật ra thì Nancy là người chỉ ra cái điểm này. Cô ấy nghe con đọc một vài đoạn và cô ấy nói “ Em nghĩ mình cần phải hỏi về điều này trước khi kết thúc đoạn đối thoại. Làm sao mà Hebs trải nghiệm chính họ là ai nếu như họ đã loại bỏ hết tất cả những điều tiêu cực trong cuộc sống của mình? “ Con nghĩ đó là một câu hỏi hay. Thật sự nó làm con sửng người. Và con biết rằng Ngài vừa nói là chúng ta chẳng cần phải hỏi gì thêm nữa nhưng con nghĩ Ngài nên làm rõ vấn đề này.

Được thôi. Thì cái này cho Nancy vậy. Một lần nữa thì đây là một trong những câu hỏi hay trong quyển sách này

(E hèm).

Chà, cái này... Ta khá là ngạc nhiên khi con không nắm được điều này khi chúng ta nói về Hebs. Ta ngạc nhiên là con không nghĩ đến nó.

Con có đó

Có hả?

Chúng ta là Một, đúng không? Vật thì một phần của con là Nancy nghĩ về nó đó.

À, xuất sắc. Và dĩ nhiên là thật rồi.

Vậy thì, câu trả lời của Ngài là?

Ta sẽ quay lại với câu tuyên ngôn cơ bản của TA.

Thiếu đi cái mà bạn không phải là nó, thì thứ mà là bạn cũng chẳng tồn tại.

Đó là không có lạnh thì các con không hiểu được cái gọi là ấm. Không có lên, thì khái niệm ‘xuống’ chẳng thể có, trở thành một khái niệm vô nghĩa.

Đây là chân lý của vũ trụ. Thật vậy, điều này lý giải tại sao vũ trụ phải như thế này, với cái lạnh và cái nóng, với thăng và trầm à ừ còn cả tốt và xấu nữa.

Nhưng con nên biết điều này: Con là người tạo ra chúng. Chính con quyết định cái gì là “lạnh” và cái gì là “nóng”, cái gì là “thăng” và cái gì là “trầm”. (Hãy thử ra ngoài không gian và coi cái định nghĩa của con biến mất tuốt!). Và cái ý niệm của con về tất cả mọi thứ được thay đổi theo năm tháng - thật vậy, thậm chí là qua từng mùa. Vào ngày hè con sẽ nói 42°F (5.6°C) là “lạnh”. Tuy nhiên giữa mùa đông thì con sẽ nói: “ Con trai, thật là một ngày ấm áp!”.

Vũ trụ này chỉ ban cho con một trường các trải nghiệm – cái có thể gọi là đây các sự vật hiện tượng. Con chính là người quyết định gán cho chúng là thứ gì.

Vũ trụ là toàn bộ một hệ thống của các hiện tượng vật lý. Vũ trụ này rất rộng lớn, bao la, vô cùng tận và không có kết thúc, mà thật là như vậy.

Giờ đây là một bí mật vĩ đại: Không cần thiết khi cho các hoàn cảnh đối nghịch xuất hiện cạnh con để cho con có một trường ngoại cảnh bên trong cái thực tế mà con chọn lựa để trải nghiệm.

Khoảng cách giữa đối nghịch là không tương đương. Toàn bộ vũ trụ đem lại trường ngoại cảnh mà bên trong nó mọi thành phần tương phản đều cùng tồn tại và vì thế mọi trải nghiệm đều có thể xảy ra. Đó là mục đích của vũ trụ này. Đó là chức năng của nó.

Nhưng nếu chính con chưa từng biết đến “lạnh” mà chỉ thấy cái “lạnh” từ người nào đó ở nơi xa tít mù, làm sao mà con biết “lạnh” là cái gì?

Các con đã từng biết qua “lạnh”. Các con đã từng trải nghiệm tất cả mọi thứ. Nếu không phải là kiếp này thì là ở trong kiếp trước kia. Hay là kiếp trước trước nữa. Các con đã trải nghiệm qua cái “lạnh”. Những cái “to” và “nhỏ”, “Thăng” và “trầm”, “đó” và “đây” và các yếu tố đối nghịch khác, tất cả chúng đã hằn sâu vào trong ký ức của con.

Các con không phải trải nghiệm lại chúng nữa nếu như các con không muốn. Các con chỉ cần nhớ ra chúng - biết rằng chúng hiện hữu – để đánh thức luật tương đối của vũ trụ này.

Tất cả các con. Tất cả các con đều trải nghiệm qua mọi thứ. Mọi chúng sinh trong vũ trụ này chứ không phải riêng gì con người đều phải trải qua những điều như thế.

Các con không chỉ trải nghiệm tất cả mọi thứ mà các con chính là mọi thứ ấy. Các con chính là Tất Cả.

Các con chính là cái mà các con đang trải nghiệm. Thật vậy, các con chính là nguyên nhân của những trải nghiệm ấy.

Con không chắc là mình có hiểu hết được điều đó không.

Ta sẽ giải thích cho con theo một cách máy móc nhé. Điều mà Ta muốn con hiểu đó là cái mà các con đang làm bây giờ chỉ đơn giản là nhớ lại tất cả mọi thứ mà thôi, và đang chọn phần nào mà các con thích để trải nghiệm ngay lúc này, trong kiếp này trên hành tinh này trong một thể xác.

Chúa tôi, Ngài làm cho nó nghe có vẻ đơn giản rồi đấy.

Nó đơn giản mà. Các con đã tách mình ra khỏi thân thể của Thượng Đế, của tất cả và của cả tập thể và các con đang trở thành thành viên của cơ thể đó một lần nữa. Đây là một quá trình mà người ta gọi là “nhập lại”^[26].

Vì khi con nhớ và nhập lại, con sẽ làm cho bản thân mình một lần nữa trải nghiệm tất cả của Con là Ai. Đây là một vòng xoay. Các con cứ làm điều này lặp đi lặp lại và gọi nó là “sự tiến hoá”. Các con nói rằng các con “tiến hoá”. Thực ra các con đang Xoay vòng. Cũng như trái đất xoay quanh mặt trời, cũng như thiên hà xoay quanh vùng trung tâm vậy.

Vạn vật đều xoay vòng.

Sự xoay vòng chính là chuyển động cơ bản của mọi dạng sự sống. Năng lượng sự sống xoay vòng. Đó là điều mà nó thực hiện. Các con thực sự ở trong một chuyển động vòng quanh.

Làm sao Ngài làm được điều đó? Làm sao Ngài tìm được từ thích hợp để khiến cho mọi giải thích dễ hiểu hơn?

Con mới chính là người làm cho nó rõ ràng hơn. Chính con đã tự mình làm rõ cái thông tin mà con nhận được. Con đã hoà nhịp với cái tĩnh. Con đã mang cho mình một mong muốn để được biết thêm. Mong muốn mới này sẽ thay đổi mọi thứ, cho con và cho những đồng loại của con. Vì với mong muốn mới này, con đã thật sự trở thành một cuộc cách mạng - cuộc cách mạng tâm linh vô cùng vĩ đại trên hành tinh của con vừa được bắt đầu.

Cần phải nhanh lên. Bây giờ chúng ta cần những linh hồn mới. Chúng ta đang tạo ra quá nhiều thống khổ quanh chúng ta rồi.

Bởi vì dù rằng mọi chúng sinh đã trải qua mọi kinh nghiệm trái ngược nhau nhưng một vài người vẫn không biết điều đó. Người ta đã quên và chưa nhớ lại được toàn bộ.

Với những chúng sinh đã tiến hoá thì không như vậy. Người ta chẳng cần có “tiêu cực” trước mắt họ, trong thế giới của họ, để cho họ biết “tích cực” là thế nào. Họ “nhận thức” tích cực họ là ai mà không cần tạo ra tiêu cực để mình chứng cho nó. Hebs chỉ để ý rằng họ là ai bằng cách quan sát nó ở đâu đó trong trường ngoại cảnh.

Thật ra hành tinh của các con là một thứ để những chúng sinh tiến hoá cao nhìn vào nếu như họ muốn kiếm tìm sự tương phản.

²⁶ Re-membering: nhập lại (hay có thể hiểu là nhớ lại)

Vì khi họ làm vậy, họ sẽ được hỏi tương lại họ đã thế nào khi họ được trải nghiệm cái mà các con đang trải qua và vì thế hình thành một cái khung sống động để tham khảo cái mà họ có thể biết và hiểu cái mà họ hiện nay đang trải qua.

Bây giờ thì con đã hiểu tại sao Hebs không cần “xấu xa” hay “tiêu cực” trong xã hội của họ chưa?

Vâng . Nhưng rồi thì tại sao chúng con cần phải vậy?

Các con KHÔNG CẦN đâu. Đó là điều mà ta đã truyền đạt với con trong suốt đoạn đối thoại này đây thôi.

Các con thật đang phải sống trong trường ngoại cảnh mà trong đó cái chính các con đang hiện hữu để các con được trải nghiệm các con là ai. Đây là Định Luật của Vũ Trụ và các con không thể tránh né nó. Nhưng giờ các con đang sống trong một ngoại cảnh. Các con không cần phải tạo ra một cái nữa. Cái trường ngoại cảnh mà các con đang sống được gọi là vũ trụ.

Các con không cần phải tạo ra một ngoại cảnh nhỏ hơn nữa ở sân sau của mình.

Điều này có nghĩa rằng các con có thể thay đổi cuộc sống của mình ngay trên hành tinh của các con ngay tại lúc này và loại bỏ tất cả những thứ mà không phải là các con mà không hề gây nguy hại gì cả cho khả năng hiểu biết và kinh nghiệm Con là Ai.

Chà! Đây đúng là một tiết lộ vĩ đại nhất trong quyển sách này. Thật là một cách hay để đi đến hồi kết. Vậy thì con không phải cứ mãi gào thét cái đối lập để tạo ra và trải nghiệm một bản tiếp theo vĩ đại hơn vượt qua cả sức tưởng tượng mà con từng có khi trải qua Con là ai!

Đúng, đây là điều mà ta đã nói với con ngay từ đầu.

Nhưng Ngài không có giải thích như vậy.

Con sẽ không hiểu nó đâu cho đến tận lúc này.

Con không cần phải tạo ra cái đối lập của Con là Ai và Cái Mà Con Chọn để trải nghiệm nó. Con chỉ cần quan sát cái mà đã được tạo ra - ở đâu đó. Con chỉ cần nhớ rằng nó hiện hữu mà thôi. Đây chính là “kiến thức” về cái quả của cái cây của Thiện và Ác mà ta đã giải thích cho con rằng điều đó không phải là nguyên rủa, không phải là ngọn nguồn của tội ác nhưng nó là cái mà Matthew Fox gọi là Ngon Nguồn của Phước báu.

Và để ghi nhớ rằng nó hiện hữu, để nhớ rằng con đã từng trải qua mọi việc trước đây- tất cả mọi thứ- trong thể xác..... tất cả cái mà con cần làm đó là nhìn lên.

Ý Ngài là “nhìn bên trong”.

Không. Ý ta là điều mà ta muốn nói đó. NHÌN LÊN. Nhìn những tinh tú. Nhìn những thiên đường. QUAN SÁT TRƯỜNG NGOẠI CẢNH.

Ta đã nói với các con trước đây rồi, để trở thành chúng sinh tiến hoá thì các con phải nâng tầm kỹ năng quan sát của mình lên. Thấy “cái vốn là như vậy” và rồi làm “cái mà hoạt động được”.

Vì vậy, bằng cách nhìn ra vũ trụ, con có thể thấy được ở nơi khác mọi thứ ra sao và con có thể sử dụng những yếu tố đối lập để hình thành sự hiểu biết về cái con là ai ở đây, ngay lúc này.

Đúng. Cái này gọi là “hội trường”.

Chà, không chính xác lắm. Nó gọi là “quan sát”.

Con nghĩ là con đang quan sát cái gì?

Sự sống trên những hành tinh khác, trên những nơi khác ngoài hệ mặt trời, những thiên hà khác. Con cá rằng nếu như mà chúng con có đủ khoa học kỹ thuật, đây là cái mà chúng con sẽ quan sát. Đây là cái mà con đoán rằng Hebs có khả năng quan sát ngay lúc này, người ta có những công nghệ tiên tiến. Chính Ngài đã nói rằng họ đang quan sát chúng con ở đây trên trái đất này. Vậy thì đó sẽ là cái mà chúng con quan sát.

Nhưng thật ra đó là cái gì, đó là thứ mà con sẽ quan sát?

Con không hiểu câu hỏi.

Vậy thì ta sẽ trả lời cho con biết vậy.

Con đang quan sát chính quá khứ của các con đây.

Cái gì chứ???

Khi các con nhìn lên, con thấy các vì sao - chúng đang cách các con hàng trăm, hàng ngàn, hàng tỷ năm ánh sáng. Cái mà con đang thấy không thật sự ở đó. Các con đang thấy cái đã từng ở đó. Các con đang nhìn về quá khứ đấy. Và đó là cái mà khứ mà con đã từng có mặt.

Ngài nói lại lần nữa đi???

Con đã từng ở đó, trải nghiệm những điều đó, làm những điều đó.

Con đã từng hả?

Bộ ta chưa nói với con rằng con đã từng sống nhiều kiếp rồi sao?

Dạ rồi nhưng... nhưng mà nếu như con được đi đến những nơi cách xa con tới hàng trăm năm ánh sáng như vậy? Nếu như con có khả năng đi được đến đó? Ở tại đó “ngay lúc này”, trong khoảnh khắc đó con sẽ không thể “thấy “ trái đất cách hàng trăm năm ánh sáng sao? Vậy thì con sẽ thấy cái gì? 2 cái đĩa “con” à? Ngài đang nói rằng con sẽ thấy chính con, tồn tại 2 nơi cùng một lúc à?

Dĩ nhiên! Và con sẽ khám phá cái mà ta đã nói với con từ đầu đến giờ - rằng thời gian không tồn tại và rằng các con không hề thấy chút nào của “quá khứ” cả. Đó là cái đang xảy ra NGAY BÂY GIỜ.

Các con “ngay bây giờ” đang sống cuộc sống của mình trên cái thời gian của trái đất, sẽ là tương lai của các con. Đó là khoảng cách giữa rất nhiều “các con” mà cho phép “con” được trải nghiệm những bản thể khôn ngoan và “thời gian trong từng khoảnh khắc”.

Vì thế mà cái “quá khứ” các con đang nhớ và nhập lại cùng với tương lai mà các con sẽ được thấy lại chính là cái “hiện tại”, đơn giản như thế.

Chà. Thật diệu kỳ.

Ừ và nó cũng đúng với những cấp độ khác nữa. Nó là điều mà ta đã nói trước đây: chúng ta chỉ có duy nhất MỘT. Vì thế khi mà con nhìn lên những vì sao thì con đang thấy cái gọi là QUÁ KHỨ CỦA CHÚNG TA.

Con không thể kéo dài nó hơn được nữa rồi!

Chờ đã. Ta còn có một điều nữa muốn nói với con.

Con đang luôn luôn thấy cái mà theo thuật ngữ của các con định nghĩa nó là “quá khứ”, thậm chí khi con đang nhìn vào cái phía trước mắt mình.

Con sao?

Không thể thấy được Hiện Tại. Hiện tại “xảy ra” rồi biến thành một chùm ánh sáng được hình thành bởi phát tán năng lượng, và ánh sáng đó đi tới các cơ quan cảm thụ, mắt và nó cần thời gian để thực hiện điều đó.

Trong lúc mà ánh sáng đó đi đến con, cuộc sống đang tiếp diễn và dịch chuyển về phía trước. Sự kiện tiếp theo đang xảy ra trong khi ánh sáng từ sự kiện trước đang đi đến chỗ con.

Năng lượng vỡ ra đi đến mắt của con, các cơ quan thụ cảm gửi tín hiệu đến bộ não, nơi mà nó phiên dịch dữ liệu và báo cho con biết cái mà con đang thấy. Nhưng nó hoàn toàn không phải là cái trước mắt con. Đó là cái mà con nghĩ rằng con đang thấy. Đó là, con đang nghĩ về cái mà con đã thấy, rồi nói với bản thân mình rằng đó là cái gì và quyết định con sẽ gọi nó như thế nào trong khi cái “hiện” đang xảy ra thì đang đi trước quá trình của con và đang chờ nó tới.

Nói đơn giản thế này, Ta luôn đi trước con một bước.

Chúa ơi, chuyện này khó tin quá đi mất.

Giờ con hãy nghe đây. Khoảng cách của bản thân các con và các vị trí vật lý của bất kỳ sự kiện nào càng xa, thì các sự kiện đó càng bị lùi sâu hơn vào trong “quá khứ”. Hãy đưa mình quay lại vài năm ánh sáng và cái mà các con đang nhìn thật ra đã diễn ra, thật lâu, thật lâu trước đây rồi.

Nhưng nó đã không xảy ra “rất lâu trước đây”. Nó chỉ là khoảng cách vật lý để tạo ra ảo giác về cái gọi là “thời gian” mà thôi, và nó cho phép các con trải nghiệm mình đang tồn tại “ở đây, ngay lúc này” trong khi con đang “ở kia” và khi đó.

Một ngày nào đó thì con sẽ thấy rằng cái mà các con gọi là thời gian và không gian đều là một thể.

Rồi con sẽ thấy rằng đó là vạn sự đang diễn ra ngay tại đây, ngay tại lúc này.

Cái này... cái này... nghe có vẻ điên loạn quá đi mất. Con không biết làm sao để hiểu hết đây.

Khi con hiểu cái mà ta đã nói với con, con sẽ hiểu rằng chẳng có thứ nào con thấy là thật hết. Con chỉ đang thấy hình ảnh của cái mà đã thấy một lần rồi nhưng thậm chí là hình ảnh đó, năng lượng được phát tán đó chỉ là thứ mà con đang phiên dịch lại mà thôi. Bản dịch của con về cái hình ảnh đó gọi là sự tưởng tượng của chính con.

Và con có thể dùng trí tưởng tượng của mình để tạo ra mọi thứ. Bởi vì và ngay tại đây là bí mật vĩ đại nhất của vạn vật - trí tưởng tượng của con làm việc theo cả hai cách.

Làm ơn nói tiếp đi ạ?

Các con không chỉ phiên dịch năng lượng đó mà con còn tạo ra nó nữa kia. Tưởng tượng là chức năng của trí óc chiếm 1/3 trong 3 phần của các con. Các con tưởng tượng mọi việc trong trí óc của mình và nó bắt đầu tạo nên hành động thể lý của nó. Các con tưởng tượng càng lâu (và rất nhiều người trong các con tưởng tượng điều ấy), thì càng có nhiều dạng vật chất thể lý được hình thành cho đến khi nguồn năng lượng đó được tăng lên và hoá thành ánh sáng, tạo nên một hình ảnh của chính nó, thành cái mà các con gọi là hiện thực.

Rồi thì các con “thấy” hình ảnh đó và một lần nữa lại quyết định chúng là cái gì. Cứ như thế vòng xoay đó tiếp diễn. Đây là cái mà Ta gọi là Quá Trình.

Đây chính là CON. Con là Quá Trình.

Đây chính là Thượng Đế. Thượng Đế là Quá Trình.

Đây là cái mà ta muốn ám chỉ khi ta nói rằng, các con chính là Đấng Sáng Tạo và Được Sáng Tạo.

Giờ ta mang tất cả chúng lại cho con. Chúng ta đang đi đến hồi kết của đoạn đối thoại này và Ta đã giải thích cho con những cơ chế của vũ trụ này, bí mật của mọi sự sống. .

Con...thấy kinh ngạc. Con thấy... sửng sốt. Giờ đây con muốn tìm cách để áp dụng mọi điều vào trong cuộc sống thường nhật của con.

Con đang áp dụng nó vào cuộc sống hàng ngày của mình đó thôi. Con không để ý nhưng con đang áp dụng nó đấy chứ. Đây là điều đang xảy ra. Chỉ có một thắc mắc ở đây là liệu rằng con đang tiến hành nó ý thức hay vô thức mà thôi, liệu rằng con đang chịu ảnh hưởng của Quá Trình hay con chính là tác nhân tạo ra nó. Trong mọi thứ, bởi vì.

Con trẻ hiểu điều này tuyệt đối. Hãy hỏi một đứa bé: “tại sao con làm như thế?” Và đứa trẻ đó sẽ đáp lại con rằng: “ Chỉ bởi vì”.

Đó là lý do duy nhất để làm bất cứ việc gì.

Điều này thật đáng kinh ngạc. Một sự vội vã đáng kinh ngạc dẫn đến một kết thúc đáng kinh ngạc cho một đoạn đối thoại đáng kinh ngạc.

Điều quan trọng nhất khi mà con ý thức được việc áp dụng Hiểu Biết Mới này đó là phải trở thành động cơ của trải nghiệm, chứ không phải là kẻ chịu ảnh hưởng của nó. Và con biết rằng con không cần phải tạo ra cái đối lập với Con là ai ở trong không gian của con hay trải nghiệm của con để biết và trải nghiệm Con Thật Sự Là Ai, và Con Muốn Trở Thành Cái Gì.

Được kiến thức này chớp cánh, con có thể thay đổi cuộc sống của mình và con có thể thay đổi cả thế giới của con.

Và đó là chân lý mà ta đã đến nơi đây để chia sẻ với tất cả các con.

Ồ!Ồ! Con hiểu rồi. Con đã hiểu rồi.

Giỏi lắm. Giờ đây con đã hiểu rằng có 3 giá trị cơ bản của sự thông tuệ trong suốt đoạn đối thoại này rồi đấy. Chúng nó là :

1. Tất Cả Chúng Ta Là Một.
2. Nhiều Đó Là Đủ Rồi
3. Chúng Ta Chẳng Phải Làm Điều Gì Cả.

Nếu như con quyết định rằng “tất cả chúng ta là một” thì con sẽ thôi đối xử với người khác như cái cách mà con vẫn làm.

Nếu như con quyết định rằng “nhiều đó là đủ rồi” thì con sẽ chia sẻ với tất cả mọi người mọi thứ mà con có.

Nếu như con quyết định rằng “chúng ta chẳng phải làm điều gì cả”, con sẽ thôi sử dụng cái “đang làm” để giải quyết vấn đề mà thay vào đó là tiến tới, đi đến một trạng thái sẽ là tác nhân tạo ra trải nghiệm những “rắc rối kia” để chúng phải biến mất đi và các tình huống như thế sẽ tự biến mất đi.

Đây có lẽ là chân lý quan trọng nhất đối với tất cả các con trong sự tiến hoá của mình tại thời điểm này. Đây là lúc thích hợp để kết thúc đoạn đối thoại này. Hãy luôn luôn ghi nhớ điều này mà hãy biến chúng thành thần chú của mình:

Tôi chẳng cần phải có thứ gì cả, tôi chẳng cần phải làm điều gì cả, tôi chẳng cần phải thành ai hết ngoại trừ chấp nhận chính xác tôi chính là tôi ngay tại lúc này.

Điều đó không có nghĩa rằng “đang có” hoặc “đang làm” sẽ bị loại bỏ hết khỏi cuộc sống của con. Mà nó có nghĩa rằng cái mà con đang có hoặc đang làm sẽ xuất phát từ chính con - chứ nó không phải là thứ dẫn dắt con.

Khi con bắt nguồn từ “hạnh phúc”, con chắc chắn sẽ làm những việc nhất định bởi vì con là hạnh phúc - và ngược lại nếu theo lối mòn trước kia thì con sẽ làm những việc mà con hy vọng rằng nó sẽ làm cho con hạnh phúc.

Khi con bắt nguồn từ “thông tuệ”, con chắc chắn sẽ làm những việc nhất định bởi vì con sáng suốt chứ không phải bởi vì con muốn trở nên thông minh.

Khi con bắt nguồn từ “tình yêu” thì con chắc chắn sẽ làm những việc vì con là tình yêu, chứ không phải bởi vì con muốn có tình yêu.

Vạn vật thay đổi, vạn vật xoay vòng, khi con bắt nguồn từ chính “con” còn hơn là tìm kiếm để trở thành một điều gì đó. Con không thể “làm” cái gì đó để trở thành chính “con”. Dù con đang cố gắng để “trở nên” hạnh phúc, hay trở nên thông minh, hay để yêu thương - hay thành Thượng Đế - thì con cũng không thể “đến đó” bằng việc đang làm. Nhưng thật sự là con sẽ làm được những điều tuyệt vời một khi con “đến đó”.

Đây là Thuyết Nhị Nguyên. Để “đến được” đó thì phải “là ở đó”, hãy là chính cái nơi mà con muốn đến. Con chẳng phải làm gì cả. Con muốn hạnh phúc ư? Vậy là Hạnh phúc đi. Con muốn thông minh ư? Cứ là thông minh. Con muốn yêu thương ư? Hãy là yêu thương.

Đó chính là con trong bất kỳ việc gì.

Con chính là tình yêu của ta.

Ồ. Con muốn nín thở luôn. Khả năng diễn đạt mọi điều của Ngài thật phi thường quá.

Chính chân lý mới là thứ hùng hồn đầy chức. Chân lý có một vẻ đẹp thanh tao đến nỗi làm thốn thức trái tim của những người một lần nữa thức tỉnh.

Đó là điều mà những đoạn Đối Thoại Với Thượng Đế đã làm được. Chúng đã chạm đến trái tim của nhân loại và khiến chúng một lần nữa thức tỉnh.

Giờ đây nó lại dẫn các con đến một câu hỏi phản biện. Đó là câu hỏi mà cả nhân loại phải tự hỏi chính mình. Liệu con có thể và sẽ tạo ra một câu chuyện văn hoá mới không? Liệu con có thể và sẽ viết nên một Truyền thuyết Văn Hoá Đầu Tiên mới hơn, trên tất cả những truyền thuyết khác đã dựa vào nó không?

Liệu nhân loại sẽ thuộc về cái thiện hay thuộc về cái tà?

Đây là ngã ba đường mà các con buộc phải chọn lựa. Tương lai của nhân loại phụ thuộc vào con đường mà các con chọn.

Nếu con và xã hội của mình tin rằng các con thuộc về cái thiện thì các con sẽ có những quyết định và luật lệ để khẳng định và xây dựng cuộc sống đó. Nếu như con và xã hội của mình thuộc về cái ác thì các con sẽ đưa ra những quyết định và luật lệ chối bỏ và phá huỷ cuộc sống đó.

Luật lệ để khẳng định cuộc sống là những luật lệ mà nó cho phép con trở thành hay làm những điều mà con mong muốn. Luật lệ mà chối bỏ cuộc sống đó là những luật lệ ngăn cản con trở thành hay làm những điều mà con không mong muốn. Những người tin vào ngọn nguồn của tội lỗi và tin rằng bản chất tự nhiên của con người là ác, rồi họ rêu rao rằng Thượng Đế đã đề ra luật lệ để ngăn cản các con làm điều mà các con mong muốn – tăng cường các luật dành cho con người (hàng hà sa số các luật) với cùng mục đích như trên.

Những người tin vào Ngọn nguồn phước báu và tin rằng bản chất tự nhiên của con người là thiện, thì họ tuyên bố rằng Thượng Đế đã tạo ra những luật tự nhiên để cho con người có thể được làm điều họ thích- tăng cường các luật dành cho con người với cùng mục đích trên.

Quan điểm của con về nhân loại là gì? Quan điểm của con về chính bản thể của con là gì? Hãy để mọi thứ cho theo như các phương án của con, con có cảm thấy bản thân mình có đáng tin hay không? Với vạn vật? Còn với người khác thì sao? Con đánh giá họ ra sao? Mãi cho đến khi họ thể hiện chính họ trước con, cách này hay cách khác, giả định cơ bản của con là gì?

Giờ con hãy trả lời câu hỏi này. Liệu con cho rằng xã hội tiếp theo đây sẽ sup đỏ hay đổi mới?

Con thấy mình rất đáng tin cậy. Trước đây con chưa từng như vậy nhưng giờ thì con tin. Con đã trở nên đáng tin bởi vì con đã thay đổi quan niệm của con về con là người như thế nào. Giờ đây con cũng biết rõ ràng điều mà Thượng Đế muốn và điều mà Thượng Đế không muốn. Những đoạn Đối Thoại Với Thượng Đế đã đóng một vai trò quan trọng trong sự thay đổi này và làm cho sự thay đổi đó vô cùng đáng kể. Và giờ đây cái con thấy trong xã hội chính là cái mà con thấy chính mình - nó không phải đang sụp đổ mà nó đang đổi mới. Con thấy cuối cùng thì nền văn minh của con người đang thức tỉnh lại với di sản thiêng liêng của nó, nhận thức được mục tiêu thần thánh và đang tăng cường nhận thức về bản thể thần thánh của mình.

Nếu đó là cái mà con thấy thì đó là cái mà con sẽ tạo ra. Con đã từng lạc lối thì giờ đây con đang tìm thấy đường. Con đã bị mù nhưng giờ mắt con lại sáng. Và đây chính là một phước ân diệu kỳ.

Đã có lúc trái tim của các con đã rời xa Ta, nhưng giờ đây chúng ta lại là một thể và Chúng ta sẽ cùng nhau mãi mãi. Vì một khi chúng ta đã hoà hợp lại với nhau, sẽ chẳng có ai có thể tách rời chúng ta nữa.

Hãy nhớ điều này “Con đã luôn luôn là một phần bởi vì con chưa bao giờ xa rời Ta cả. Con luôn là một phần của Thượng Đế bởi vì con chưa bao giờ bị tách rời khỏi Thượng Đế”.

Đây là chân lý sự tồn tại của con. Chúng ta là một thể. Vì vậy giờ đây con đã biết toàn bộ chân lý này.

Cái chân lý này như là thức ăn cho linh hồn bị đói. Hãy nhận lấy và ăn nó đi. Thế giới đang khát khao sự hân hoan này. Hãy nhận lấy và uống nó đi. Làm đi để nhớ và nhập lại với Ta.

Vì chân lý là thể xác, hân hoan là máu thịt của Thượng Đế, người chính là tình yêu.

Chân lý.

Hân hoan .

Yêu thương.

Ba thứ có thể hoán đổi cho nhau. Cái này dẫn đến cái khác và thứ tự của nó chẳng thành vấn đề gì cả. Mọi thứ đều dẫn tới Ta. Tất cả là Ta.

Và vì vậy ta sẽ kết thúc đối thoại này như cách mà Ta đã bắt đầu nó. Như chính cuộc sống này, nó xuất phát từ một vòng tròn hoàn hảo. Ở đây con đã biết đến chân lý. Con đã tận hưởng hân hoan. Con đã được trao yêu thương. Con đã được giải đáp bí ẩn lớn nhất của sự sống. Giờ đây chỉ còn duy nhất một câu hỏi. Đó là câu hỏi mà chúng ta đã bắt đầu.

Câu hỏi không phải là Ta đã nói với ai và là ai đã chịu lắng nghe Ta?

Cảm ơn Ngài. Cảm ơn Ngài vì đã nói tất cả với chúng con. Chúng con đã nghe Ngài và chúng con sẽ tiếp tục lắng nghe. Và khi đoạn đối thoại này kết thúc, con sẽ tràn ngập chân lý, hân hoan và yêu thương. Con sẽ được lấp đầy với Ngài. Con cảm thấy mình đang hoà thành một với Thượng Đế.

Cái nơi của Sự Hoà Là Một đó chính là thiên đường.

Bây giờ con đang ở đó.

Con chưa bao giờ không ở nơi đó cả, bởi vì con chưa bao giờ không là Một với Ta cả.

Đây là điều mà đã muốn cho con biết. Đây là điều mà Ta đã muốn con đón nhận cuối cùng từ cuộc đối thoại này.

Và đây là thông điệp của Ta, thông điệp mà ta đã tìm cách để lại cho thế giới :

Các con của Ta, người đang ở trên Thiên Đường, thiêng liêng là tên của các con. Vương triều của các con đã đến, ước nguyện của các con đã được thực hiện trên trái đất cũng như là trên Thiên Đường.

Chính hôm nay , các con được ban cho bánh mì hàng ngày, và các con được xoá bỏ hết mọi nợ nần và tội lỗi và cũng như thế các con sẽ tha thứ cho những ai gây ra tội ác với con.

Hãy tự dẫn mình ra khỏi cám dỗ, nhưng hãy giải cứu mình từ những cám dỗ mà các con đã tạo ra.

Vì đó là vương triều, là sức mạnh và vinh quang của các con mãi mãi.

Amen

Và amen!

Giờ hãy đi và thay đổi thế giới của con đi. Đi ngay bây giờ và trở thành bản thể cao nhất của mình. Bây giờ thì con đã hiểu rằng tất cả con cần đó là thấu hiểu. Con biết rằng tất cả con cần biết là biết. Con giờ là tất cả mà con cần trở thành.

Con chưa bao giờ là thứ gì kém hơn đó cả. Chỉ đơn giản là con đã không biết mà thôi. Con đã không nhớ được.

Giờ thì con đã nhớ. Hãy tìm kiếm để mang sự ghi nhớ này với con mãi mãi. Hãy tìm kiếm để chia sẻ với tất cả những ai mà con chạm đến. Vì đối với con đó là một sứ mệnh vĩ đại hơn hết thấy những điều mà con từng tưởng tượng.

Con đã đến đây để hàn gắn nơi đây. Con đã đến với không gian để hàn gắn không gian.

Chẳng còn lý do nào khác để con ở đây.

Và con biết điều này: Ta yêu con. Tình yêu của ta cũng chính là của các con, giờ đây cả hai điều và thậm chí là mãi mãi.

Ta luôn ở bên con.

Mãi mãi.

Tạm biệt, Ngài Thượng Đế. Cảm ơn Ngài vì đoạn đối thoại này. Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn.

Và con, sáng tạo tuyệt vời của Ta. Cảm ơn ơn. Vì con đã cho Thượng Đế cất tiếng nói một lần nữa - và cho Ta một vị trí trong trái tim của con. Và đó là tất cả cái mà chúng ta đều mong mỏi.

Chúng ta lại bên nhau một lần nữa. Và điều này rất tuyệt diệu.

----- Hết cuốn 3 -----